

Giới thiệu Tiểu Vương Phi Khuynh Quốc

Truyện Tiểu Vương Phi Khuynh Quốc của tác giả Dạ Ngưng Huyền là truyện xuyên không mang nhiều yếu tố hài hước xen lẫn tình cảm sâu nặng của nam chính dành cho nữ chính.

Nàng đang ngủ thì bị xuyên không về thời cổ đại lại được nằm trong vòng tay của nam nhân nhưng trong tư thế hết sức ái muội. Rồi nàng bị ăn sạch sẽ sạch sành sanh. Nàng tìm mọi cách để trốn khỏi vương phủ nhưng không được đều bị bắt lại.

Thời gian thấm thoát thoi đưa, từ lúc mới gặp nàng, chàng liền dành toàn bộ cung chiêu cả đời cho một mình nàng, nhưng mà một người khác xuất hiện lại phá vỡ sự ấm áp này. Liệu sự việc đó là gì? Kết thúc sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Duyên định ngàn năm

Editor: Tinh Linh Tuyết

Thời tiết dần dần chuyển lạnh, nhưng ở cái thành phố Thượng Hải này, nhiệt độ ở đây vẫn có chút ấm áp hơn những nơi khác. Lạc Từ Mộng cảm thấy xáo xáo la la từ cửa công ty chuẩn êm ra ngoài. Hành động này thật sự là khác biệt rất lớn với khí chất thực nữ tỏa ra từ trên người cô, nhưng mà đây cũng chỉ là hành động bất đắc dĩ mà thôi.

Kể từ khi tới đây thực tập, mỗi khi tới thứ sáu thì lại có rất nhiều ong bướm người trước vừa đi người sau đã tới muốn hẹn cô đi ăn. Cô chỉ là lớn lên có tư chất nổi trội một chút, có vóc người yếu điệu một chút, tính tình hơi tình quái kỳ lạ một chút mà thôi, nhưng không nghĩ tới những đặc điểm này lại khiến cho người ta thêm ngưỡng mộ như vậy. Cô thật sự không biết là mình có nên cảm ơn ba mẹ đã nuôi mình thành người xinh đẹp như hoa như ngọc khiến cho ai cũng muốn hút mật thể này không?

Nhưng mà hôm nay khiến cho cô cảm thấy đây chính là một ngày xui xẻo nhất từ trước tới giờ, từng chuyện xui xẻo cứ liên tục thay nhau kéo đến. Lúc trước

còn có Hồ Diên Phong giúp cô chống đỡ với những người đó, nhưng vừa vặn hôm nay lúc Hồ Diên Phong ra khỏi nhà, muốn lái xe ra ngoài, thì kết quả lại phát hiện xe đã đứt thắng!

Bất đắc dĩ cô đành phải chuẩn êm từ cánh cửa nhỏ khác trong công ty. Vì muốn an toàn trốn đi, cô chỉ có thể lựa chọn một con đường vắng vẻ, vắng vẻ đến nỗi ngay cả xe taxi cũng không đi vào được con đường nhỏ này.

Dọc theo đường đi từng đợt gió lạnh đập thẳng vào gáy cô, khiến cô có một loại cảm giác hoảng sợ khó hiểu. Không nhận được khe khẽ nhắm mắt len lét quét mắt lướt qua lùm cây hai bên đường, dư quang nơi khóe mắt dường như nhìn thấy một cái bóng màu trắng, cô không nhận được rằng mình một cái.

"Mộng Nhi..."

Là cô nghe nhầm sao? Tiếng gọi buồn nôn như vậy là đang gọi cô sao? Nơi này bốn bề đều vắng lặng, chẳng lẽ hôm nay xui tám đời gặp quỷ sao? Nhưng mà âm thanh kia lại khiến cho tim cô thất lại một cách khó hiểu, không thể phân biệt rõ rốt cuộc là sợ hay là đau lòng?

Lòng hiếu kỳ của Lạc Từ Mộng luôn cực mạnh, cho dù đang sợ hãi cũng không chống cự nổi sự tò mò trong lòng. Cô lại nhìn về phía lùm cây ở bên cạnh một lần nữa, hai chân lại không nghe theo sự điều khiển của não cứ thế đi về phía cái bóng màu trắng.

Lúc đến gần cái bóng màu trắng này, bóng lưng quen thuộc từ từ hiện rõ. Lạc Từ Mộng vươn tay ra muốn hỏi thăm, đúng lúc này cái bóng màu trắng lập tức xoay người lại trong tích tắc, cái bóng màu trắng đột nhiên biến thành một lực hút cực mạnh, hút cả người cô vào trong đó cho đến khi cả người cô đều biến mất trong đêm trắng...

Nước Hàn Vũ.

Hiện nay vốn là thời buổi rối loạn, nhưng nhờ nhiều vị trưởng lĩnh trong triều đông dẹp tây quét, nam chinh bắc chiến, cho nên cuối cùng nước Hàn Vũ cũng được bình ổn giữa cuộc phản loạn xung quanh. Trong đó nổi trội hơn hết là nhị hoàng tử Hàn Hạo Thần liên tiếp đoạt được mười hai tòa thành trì khiến cho các nước nhỏ xung quanh nước Hàn Vũ phải xưng thần gọi vua.

Ở trong mắt mọi người, Hàn Hạo Thần mới đúng là người xứng đáng ngồi lên ngôi vị Hoàng đế, cũng bởi vì nước Hàn Vũ không có tổ chế trưởng tử lên ngôi. Nhưng mà trong tiếng nghị luận của chúng thần, tiên hoàng lại truyền ngôi vị của mình cho trưởng hoàng tử nhìn con về hòa hòa phong nhã.

Đối với chuyện này, rất nhiều đại thần cũng nghị luận âm ỉ, nhưng duy chỉ có người trong cuộc là Hàn Hạo Thần lại chưa bao giờ đề cập tới một chữ, thậm chí ngay cả bất kỳ một vẻ mặt căm hận hoặc không cam lòng gì đó cũng chưa từng xuất hiện qua. Bởi vì chỉ có Hàn Hạo Thần mới hiểu rõ, vì sao

tiền hoàng lại để cho Hàn Hạo Hữu đăng cơ làm Hoàng đế.

Từ trước tới giờ chàng luôn là một người không để lộ vui buồn, cho dù lúc nhỏ phải chịu những uất ức lớn hơn nữa, chàng cũng không thốt lên một tiếng, cho nên tiền hoàng trước sau đều cảm thấy tâm cơ của chàng quá nặng, sợ chàng sau khi đăng cơ làm Hoàng Đế sẽ có hành động bất lợi đối với những hoàng tử khác, thậm chí sẽ đuổi tận giết tuyệt họ.

Thế nhưng đó cũng chỉ là một trong các nguyên nhân, nguyên nhân chân chính vẫn là ở trên người của Hàn Hạo Hữu...

Hôm nay là ngày Hàn Hạo Hữu lên ngôi, Hàn Hạo Thần mang theo thị vệ cận thân Thiệu Tần, sắc mặt lạnh lùng đi vào trong hoàng cung, mảy mảy nhíu nhíu, mỗi móng khẽ nhếch lên, cả người đều tản mát ra khí phách làm cho người ta nhìn thấy mà sợ. Chủ yếu chính là, tất cả mọi người đều cho là Hàn Hạo Thần cực kỳ bất mãn đối với chuyện lên ngôi ngày hôm nay của đại hoàng tử Hàn Hạo Hữu, cho dù chàng muốn thừa cơ mưu phản, nhưng không ngờ chàng lại bình tĩnh hơn so với bất luận kẻ nào.

"Nhị hoàng tử!"

Đột nhiên một tiếng gọi nhanh nhẹn thoắt mái vang lên, khiến cho các đại thần đang đi về phía điện Kim Loan đều rớt rít quay đầu nhìn lại, mà khi Hàn Hạo Thần xoay người nhìn, thì lại phát hiện đó chính là Phiêu Kỳ đại tướng quân Hoa Thiên Sóc đang chạy chậm đến gần chàng. Khi hắn đi tới trước mặt Hàn Hạo Thần, thì liền vươn tay choàng qua bả vai của chàng, bộ dáng giống hệt hai huynh đệ.

Đối với hành động này chúng thần đều hít vào một ngụm khí lạnh, trong khắp nước Hàn Vũ này, sợ rằng chỉ có Hoa Thiên Sóc mới dám kẻ vai sát cánh đồng hành với nhị hoàng tử như vậy.

"Tâm tình của Phiêu Kỳ đại tướng quân có vẻ rất tốt!" Hàn Hạo Thần khẽ nhếch môi nhàn nhạt mở miệng.

Hoa Thiên Sóc buông cánh tay đang khoác trên vai chàng xuống, có vẻ hơi thất vọng, nói: "Àiz, còn tưởng rằng lâu như vậy rồi huynh không thấy ta thì sẽ vui mừng khi gặp lại ta chứ, không ngờ huynh vẫn giữ cái bộ dạng lạnh lẽo này, nếu như huynh cưới vương phi, thế nào cũng sẽ dọa cho nàng ấy không thể không bỏ đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ngã đề lên Vương Gia

Hoa Thiên Sóc buông cánh tay đang khoác trên vai chàng xuống, có vẻ hơi thất vọng, nói: "Àiz, còn tưởng rằng lâu như vậy rồi huynh không thấy ta thì sẽ vui mừng khi gặp lại ta chứ, không ngờ huynh vẫn giữ cái bộ dạng lạnh lẽo này, nếu như huynh cưới vương phi, thế nào cũng sẽ dọa cho nàng ấy không thể không bỏ đi."

"Vương phi?" Hàn Hạo Thần cười lạnh.

Chàng nghĩ có lẽ cả đời này chàng còn có thể động tâm với bất kỳ một nữ nhân nào nữa chứ? Phụ hoàng của chàng chính vì nghe lời mê hoặc của phi tần mà ông cung chiều nhất nên mới khiến cho anh mất đi ngôi vị hoàng đế này, giao nó cho vị hoàng huynh ngoan ngoãn được ả dạy dỗ từ nhỏ kia.

Cho nên, cảm giác duy nhất của chàng đối với nữ nhân chính là: xinh đẹp quyến rũ bao nhiêu thì khuyên quốc bấy nhiêu.

Hoa Thiên Sóc thấy vẻ mặt của chàng, không khỏi tò mò, bởi vì Hàn Hạo Thần năm nay đã là hai mươi sáu tuổi, ở nước Hàn Vũ có thể nói ở cái tuổi này mọi người đều đã đón dâu rồi, mà người giống như chàng một người có quyền thế lại vẫn võ song toàn như thế, thì càng nên có thể thiếp thành đoàn mới đúng, nhưng không ngờ đến nay chàng vẫn còn một thân một mình.

Hắn không nhìn được quan sát Hàn Hạo Thần từ đầu xuống chân một lần một lần nữa, cuối cùng hoảng sợ hỏi: dĩ nhiên, đàn ông, quý. đôn "Nhị hoàng tử, chắc không phải là huynh không thích nữ nhân đâu chứ?"

"Phi!"

Triệu Tần ở bên cạnh không nhìn được cười thành tiếng, nhưng mà khi hắn nhìn thấy khóe miệng Hàn Hạo Thần co giật, thì lập tức nắm tay thành quyền chống bên khóe môi ho khan hai tiếng khôi phục thái độ bình thường.

Hàn Hạo Thần quay đầu liếc Hoa Thiên Sóc một cái, nếu như không phải là hắn mà là người khác nói ra những lời này, sợ rằng đã sớm rơi đầu rồi.

"Vậy chừng nào thì huynh sẽ sửa được cái bản tính hoa tâm của huynh?" Hàn Hạo Thần cũng không giận dữ, vừa nói vừa đi về phía điện Kim Loan.

Hoa Thiên Sóc miết miết cánh môi.

Hắn rất hoa tâm sao? Chẳng lẽ thích nói vài lời trêu ghẹo cô gái nhỏ cũng gọi là hoa tâm sao? Thật đúng là không ăn được nhó thì nói nhó xanh mà.

Nghi thức lên ngôi của Hàn Hạo Hữu đều được tiến hành theo tổ chế bình thường. Điều khác biệt duy nhất, là tiên hoàng từng hạ chỉ, đệ nhất tài nữ Lăng Từ Kỳ của nước Hàn Vũ phải gả cho một trong hai người Hàn Hạo Hữu hoặc Hàn Hạo Thần, hai người có thể dùng phương thức tỷ thí, thắng thì được rước mỹ nhân về.

Đây cũng không phải là bởi vì tiên hoàng học đòi văn vẻ, mà là bởi vì Lăng Từ Kỳ là người do tiên hoàng cứu được trong một lần vi phục xuất tuần, cho nên tiên hoàng muốn đề nàng gả cho một nam tử ưu tú nhất trong nước Hàn Vũ, mà nam tử ưu tú nhất nước Hàn Vũ chính là hai người con trai của ông.

Sau khi kết thúc nghi thức lên ngôi, Hàn Hạo Hữu, Hàn Hạo Thần và chúng thần đều đi tới trường đua ngựa, Hàn Hạo Hữu quyết định cùng Hàn Hạo Thần lấy thi đấu đua ngựa làm đề bài, người thắng sẽ được đệ nhất tài nữ Lăng Từ Kỳ của nước Hàn Vũ.

Hàn Hạo Hữu cười trên lưng ngựa, trong lòng tràn đầy tự tin nói: "Nhị đệ, nước Hàn Vũ của chúng ta chính là ngồi trên lưng ngựa lấy được thiên hạ, đệ cũng có kinh nghiệm sa trường, lần này hãy dùng bản lĩnh thật sự của đệ, để phân cao thấp với trẫm đi."

Hàn Hạo Thần nhún chặt đỉnh lông mày, nói: "Thật ra thì hoàng huynh không cần mở cuộc tỷ thí nay với thần đệ, cứ trực tiếp cưới Lăng cô nương là được."

"Nhị đệ, đệ nhìn bên kia đi." Theo tầm mắt Hàn Hạo Hữu nhìn lại, Lăng Từ Kỳ đang che lụa mỏng trên mặt ngồi ở cách đó không xa nhìn tư thế oai hùng trên lưng ngựa của bọn họ.

"Mặc kệ nhị đệ có muốn hay không, hôm nay trẫm và nhị đệ nhất định phải dùng tỷ thí phân định."

Hàn Hạo Thần chớp mấy cánh môi không nói nữa.

Cách đó không xa, nha hoàn của Lăng Từ Kỳ cúi đầu hỏi: "Tiểu thư, người thích Hoàng Thượng hay là Thần Vương Gia?"

Sau khi Hàn Hạo Hữu lên ngôi liền phong Hàn Hạo Thần làm Thần Vương, dưới một người trên vạn người, đó cũng là vị trí nhiều người thèm muốn.

Lăng Từ Kỳ nghe vậy thì sắc mặt trở nên ửng hồng, nhìn Hàn Hạo Thần hôm nay mặc một bộ y phục màu trắng cưỡi ngựa, tóc dài xõa vai búi tóc đeo kim quan, eo mang ngọc bội, dáng vẻ siêu phàm thoát tục, không khỏi có chút động lòng.

"Áo trắng nhẹ nhàng không nhiễm bụi trần." Một câu nói của Lăng Từ Kỳ, lập tức khiến cho nha hoàn bên cạnh hiểu rõ tâm ý của nàng.

Thiệu Tàn đứng ở bên cạnh vui mừng nói với Hoa Thiên Sóc: "Hiện giờ chiến sự yên ổn, xem ra Vương Gia nên cưới một Vương Phi về rồi."

Hoa Thiên Sóc lại lắc đầu nói: "Cũng không nhất định, muốn làm cho Thần Vương điện hạ đón dâu, thật đúng là chuyện khó khăn."

"Nhưng mà Vương Gia nhà chúng ta không đến nỗi cả đời không lập gia đình chứ? Hơn nữa cả nước Hàn Vũ này, có ai có thể vượt qua công phu cưỡi ngựa của Vương Gia nhà chúng ta chứ."

"Huynh đừng quên, công phu cưỡi ngựa của Hoàng Thượng và Thần Vương điện hạ là ngang tài ngang sức. Hơn nữa lần tỷ thí này, nếu như Thần Vương có ý thua Hoàng Thượng, thì chính là khi quân, còn nếu như thắng Hoàng Thượng, thì chính là công khai khiêu chiến với Hoàng Thượng."

"Đây chẳng phải là thắng cũng không được mà thua cũng không xong sao?"

"Đúng vậy, hơn nữa từ trước đến nay tam muội Hoa Thiên Nhụy của ta vẫn luôn một lòng nhất kiến chung tình với Thần Vương điện hạ, nếu như Hoàng Thượng bỏ qua cho Thần Vương điện hạ một con ngựa, để cho ngài ấy cưới tam muội của ta, đó mới là chuyện tất cả đều vui vẻ."

Thiệu Tàn lại cười lắc đầu nói: "Sợ rằng....rất khó, người sáng suốt đều nhìn ra được, Vương Gia nhà chúng ta cũng không thích tam tiểu thư, sao có thể cưới nàng chứ?"

"Tam muội của ta có cái gì không tốt chứ? Năm nay Thần Vương điện hạ đã hai mươi sáu tuổi, tam muội của ta chỉ vừa mới tới tuổi đợi gả mười sáu tuổi, vừa trẻ tuổi lại vừa có tướng mạo xinh đẹp. Mặc dù ngày thường có chút điều ngoa, nhưng lòng dạ vẫn đủ tốt bụng, huống chi muội ấy còn một lòng nhất kiến chung tình với Thần Vương điện hạ."

"Cứ đợi xem, ta bảo đảm Vương Gia sẽ không đồng ý."

"Vậy huynh cứ đợi xem, lần này Thần Vương điện hạ chính là cưới được 'ngựa' mà khó xuống được."

Trên trường đua ngựa, thái giám đứng đầu cầm một lá cờ nhỏ màu đỏ đứng ở một bên, nhìn canh giờ một chút, rồi hô khẩu lệnh: "Hoàng Thượng, Vương Gia! Chuẩn bị. Bắt đầu!"

Lá cờ màu đỏ vừa hạ xuống, hai con ngựa liền giống như mũi tên rời khỏi cung lao nhanh về phía trước.

Hàn Hạo Thần đương nhiên biết rõ tình cảnh của bản thân, nhưng trong lòng chàng không hề sợ hãi, nếu sợ, thì chàng đã không ở trên chiến trường chém giết nhiều năm như vậy.

Hai người một mạch chạy như điên, cùng nhau dần hàng trên đường đua, Hàn Hạo Hữu vẫn không quên nhìn về phía sắc mặt lạnh nhạt của Hàn Hạo Thần, khẽ nhếch môi thành một nụ cười.

"A."

Trong lúc ngựa của bọn họ đang đi tới nửa đường thì trên bầu trời đột nhiên vang lên một tiếng thét chói tai.

Khóe mắt Hàn Hạo Thần liếc thấy một vệt sáng lạ, về mặt hơi sùng sốt.

Chàng vừa mới ghi dây cương lại, thì đã bị một vật nặng từ trên trời rơi xuống đè lên người.

Thị vệ chung quanh không biết là có chuyện gì xảy ra, sau khi bọn họ thấy rõ ràng tình huống thì lại không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngoại trừ hôm nay, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy Hàn Hạo Thần bị ngã ngựa, mà bây giờ,

chàng lại bị một cô gái mặc quần áo lố lăng làm cho té nhào xuống đất, hơn nữa cả người còn nằm ở trên người chàng, tư thế của bọn họ ở trên mặt đất thật đúng là làm cho người ta xấu hổ không dám nhìn thẳng.

Hàn Hạo Thần đưa tay muốn đẩy cô gái từ trên trời giáng xuống người chàng ra, nhưng nàng lại ôm chặt cổ chàng, không chịu buông tay, sải chân ở bên hông của chàng, mà miệng của nàng thì lại dính vào trên mặt của chàng. Cảm xúc mềm mại xa lạ kia khiến cho Hàn Hạo Thần không phải là không thích ứng, mà là có một loại cảm giác khó có thể dùng lời để diễn tả.

Hơn nữa, tư thế này..

"Cút ngay...." Vừa mới nhận thụ phong bây giờ lại chật vật như vậy ở trước mặt người khác, lần đầu tiên Hàn Hạo Thần không kiềm chế được sự tức giận trong lòng.

Lạc Tử Mộng cảm thấy hoa mắt choáng váng, muốn mở hai mắt ra, nhưng lại chỉ có thể khép hờ, muốn nhìn rõ rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, sống hay chết, nhưng mí mắt lại không nghe theo sự điều khiển của nàng cứ thế nhắm lại. Điều duy nhất nàng có thể làm chính là nắm chặt thứ trước mắt để đáy lòng nàng có một chút cảm giác an toàn "này nọ".

"Nhị đệ."

Hàn Hạo Hữu lập tức xuống ngựa chạy tới kiểm tra tình huống, thị vệ muốn kéo Lạc Tử Mộng đang nằm trên người Hàn Hạo Thần ra, nhưng nàng lại dính chặt vào trên người của Hàn Hạo Thần làm cho những người ở đây đều lúng túng không biết phải làm sao.

"Nhị đệ, cẩn thận thích khách!"

Nghe vậy, bọn thị vệ cũng rút kiếm chĩa về phía Lạc Tử Mộng.

Hàn Hạo Thần ôm ngang Lạc Tử Mộng đã té xỉu lên, tròng mắt chợt lóe lên rồi nói tiếp: "Cuộc tỷ thí hôm nay là thần đệ thua, cũng không biết cô gái này có lai lịch như thế nào, đợi thần đệ trở về vương phủ tra xét, sau khi làm rõ nghi vấn sẽ tới bẩm báo."

Nói xong, chàng liền ôm Lạc Tử Mộng lên ngựa trở về phủ.

--* Tuyến phân cách *--

Vừa tới Thần Vương phủ, tướng sĩ giữ cửa và quản gia lập tức tiến lên đón.

Tần quản gia cung kính nghênh đón, khi ông thấy cô gái trong ngực Hàn Hạo Thần thì ông có chút không dám tin vào cặp mắt của mình, chẳng lẽ Vương Gia của nhà bọn họ sau khi thụ phong thì bắt đầu thích nữ nhân sao?

"Truyền thái y!" Hàn Hạo Thần ném lại một câu nói sau đó vội vã ôm Lạc Tử Mộng vẫn còn đang hôn mê bước vào trong vương phủ.

Hàn Hạo Thần đặt Lạc Tử Mộng lên giường, nàng vẫn còn ôm thật chặt chàng không chịu buông tay, Hàn Hạo Thần đành phải để cho nàng nằm xuống giường trước sau đó từ từ gỡ từng ngón tay của nàng ra khỏi cổ hân.

Quay đầu lại nhìn thấy ánh mắt khác thường của đám người Thiệu Tàn, Hàn Hạo Thần lập tức lộ ra dáng vẻ lúng túng hiếm khi xuất hiện.

Lúc Lý Thái y mang theo thần sắc vội vã chạy tới để bắt mạch cho Lạc Tử Mộng, thì Tần quản gia hỏi thăm lai lịch của nàng, Thiệu Tàn chỉ lắc đầu một cái.

Chỉ chốc lát sau, Lý Thái y chẩn đoán nàng bởi vì kinh sợ quá độ mà ngất xỉu, phải qua ba bốn canh giờ nữa mới có thể tỉnh lại. Thế nhưng tiếp theo Hàn Hạo Thần lại bảo mọi người lui ra, điều này làm cho những người bên trong phòng đều có chút kinh sợ, nhiều năm như vậy có khi nào chàng để cho nữ quyến bước vào phòng của chàng đâu, chứ nói chi là nằm ở trên giường của chàng, tất cả đều quá không thể tưởng tượng nổi.

Hàn Hạo Thần chấp hai tay ở sau lưng, về mặt lạnh lùng, tràn đầy phong phạm của bậc đế vương. Đôi giày trên chân vẫn chưa kịp thay, từ từ đi tới bên

cạnh Lạc Từ Mộng, quan sát và đánh giá dung mạo của nàng.

Ngoài cửa, tùy tùng Tiểu Đông và thống lĩnh Cổ Doãn Hằng của Hàn Hạo Thần, cùng với Thiệu Tàn đều chưa rời đi, nhìn cửa phòng đóng chặt, trong lòng mọi người có chút buồn bực.

"Thiệu hộ vệ, huynh và Vương Gia cùng nhau hồi cung, chẳng lẽ cả huynh cũng không biết cô gái kia có lai lịch như thế nào sao?"

Thiệu Tàn lắc đầu một cái: "Hoàng Thượng và Vương Gia cùng nhau tỵ thí cưỡi ngựa, chờ tới khi bọn họ trở lại, thì trong ngực Vương Gia đã ôm nữ tử này rồi, cũng không biết là lai lịch ra sao, nhưng nhìn dáng vẻ của Vương gia hình như rất căng thẳng."

"Chẳng lẽ là do Hoàng Thượng ban cho?" Cổ Doãn Hằng hỏi.

Tiểu Đông chắc chắn cười một tiếng: "Cổ đại nhân thật biết nói đùa, chẳng lẽ Hoàng Thượng lại ban thưởng một người hôn mê cho Vương Gia cho chúng ta sao? Chẳng lẽ sợ Vương Gia không giải quyết được một cô nương à?"

Lúc này, Tàn quân gia vừa đi tiễn thái y về, vừa nghe thấy Tiểu Đông nói như thế, lập tức cho hắn một chưởng thật mạnh: "Tiểu tử thối, còn chưa dứt sữa mà cả ngày đều luôn nghĩ tới những chuyện không sạch sẽ gì đó."

"Ta chỉ là suy đoán thôi mà!" Tiểu Đông quệt mồ hôi sờ sờ tóc, cảm thấy đau đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Sắc lang biến thái

Editor: Tinh Linh Tuyệt

Sau bữa tối, nổi điên sao? Càng điên khủng, nhất định cũng không trông nom không để ý cái gì.

Ma Từ liên tiếp khen ngợi: "Hay cho một cuộc chiến tâm lý, chị Thất, đi theo chị nhiều năm như vậy, tôi tin chị! Các anh em, nhớ kỹ, lần này chẳng những phải đón được hàng, còn phải vắt chày ra nước!"

"Hơn hai tỷ đều là của chúng ta!" Lưu Nghĩa đói khát nuốt nước miếng, nhìn chăm chăm chi phiếu trên bàn không chớp mắt, nhiều như vậy, Phi Vân Bang có hi vọng quật khởi rồi.

"Cả đời tôi đây, còn chưa có thấy nhiều tiền như vậy!"

"Đến lúc đó của cải hoàn toàn xem như của bang phái rồi!"

"Được rồi, trên đời này không có chuyện tuyệt đối, sau khi thành công suy nghĩ nên xử lý số tiền này như thế nào, hôm qua đã bày kế cho Kỳ Dịch đem Trương Hiểu Khê đưa tới, để tránh khỏi điều tiếng cho nên không có nói cho các người biết, hôm nay sẽ ở trong phòng của Đồng Phương Minh. Ma Từ, đợi chút theo tôi đi xem cô ấy, tan họp trước, tôi hi vọng các người cẩn thận nghiên cứu địa hình giao dịch một chút..."

Không đợi Trình Thất nói xong, tinh thần phấn chấn xông vào thân thể, hai mắt Salsa bắn lửa ngó ngó mọi người: "Tôi cũng muốn đi!"

Ma Từ trách nói: "Ai cho em ra ngoài? Không phải nói không tới một tháng không thể ra gió sao? Mặc dù chỉ là phá thai nhưng không có khác gì ở cữ, nhanh nhanh nhanh, trở về nhà đi, ít làm rộn đi!" Nhanh chóng xô đẩy cô gái tới cửa.

Salsa bất mãn né tránh, đứng ở trước mặt Trình Thất: "Chị, em thật sự không sao, buồn chết, cũng đã hơn mười ngày rồi, em mặc kệ, em cũng muốn đi!" Mỗi lần xuất động đều mang cô theo, sớm đã thành thói quen, không phải cô không ngoan, mà kể từ khi chị từ chối cô gia nhập, trong lòng luôn cảm thấy lo lắng, thật rất lo lắng, lúc đầu đứa bé bị phá bỏ cô không có phiền não như thế.

Bên ngoài nghe lén nửa ngày, bọn họ nói xong quả thật nguy hiểm không nhiều lắm, nhưng năm năm trước, chị bị tóm đi không trở về, trước một đêm đó nghe chị nói rất nhiều bang hội bị bắt, cũng tự tin nói Phi Vân Bang sẽ không xảy ra chuyện, một đêm đó, cô lần qua lộn lại cũng giống như hôm nay, ăn không vô, ngủ không được, thậm chí ngồi cũng ngồi không yên, chị có thể nghĩ tới, kẻ địch không nghĩ tới sao?

Cô không hiểu kế hoạch của bọn họ nhiều lắm, chỉ biết cảnh sát là kẻ đáng sợ, giết hại đồng đạo đồng bào, bọn họ không dễ đối phó như vậy, có lẽ mình ở, mà có thể tránh khỏi nguy hiểm.

"Salsa, nghe lời, trở về nhà nghỉ ngơi, không nên ồn ào!" Trình Thất giận tái mặt, đến lúc nào rồi hả? Còn không cho người yên lòng.

“Em... Em thật sự không có việc gì!” Salsa gấp đến khuya tay múa chân: “Mọi người tin tưởng em, mang em đi đi!”

Trình Thất không nhịn được tròn mắt: “Em cho rằng chúng tôi đi du ngoạn hay cắm trại! Chị nói, tại sao càng ngày em càng không nghe lời?”

Salsa giống như kiến bò trên chảo nóng, không ngừng lắc đầu: “Chị, chị phải tin tưởng em, sẽ không gây phiền toái cho mọi người, em thật sự vô cùng sợ, trong lòng rất lo lắng, lần trước chị ngồi tù...”

“Salsa, em có ý gì. Phi Vân Bang tôi không có em thì phải đóng cửa sao?” Trình Thất lạnh nhạt nhìn chăm chăm bộ dáng cô gái lo lắng, đáy mắt vô cùng thất vọng, cô làm sao không muốn mang theo tay súng thần? Vấn đề là còn chưa có đủ tháng, ngộ nhờ về sau để lại mầm bệnh gì thì cô phải ăn nói như thế nào?

Salsa mím chặt cái miệng nhỏ nhắn, trong mắt to xinh đẹp không báo trước chảy nước mắt, tại sao chị có thể nói cô như vậy? Cô chỉ lo lắng cho bọn họ, tại sao có thể dùng loại ánh mắt này nhìn cô? Chớp mũi từng cơn ề ề, lại không dám nhiều lời, cúi đầu xoay người yên lặng đi ra, cô thật rất sợ đến lúc đó bọn họ đều chết hết, chỉ còn một mình cô còn sống, nếu là như vậy, cô nguyện ý chết cùng bọn họ.

Sau khi trở về nhà, ngồi xếp bằng đầu giường, mở ra điện thoại di động, phát hiện không có một người bạn để kể khổ, bên trong tất cả đều là người bên cạnh, trong đầu xuất hiện khuôn mặt anh tuấn, Tiểu Bát, nhưng cô không có điện thoại của anh, chị lại không để cho cô đi gặp anh, aizz! Vậy phải làm sao bây giờ? Mê mang nhìn phòng ngủ mới lộng lẫy.

Chị tức giận rất đáng sợ, hay... Không! So với chị tức giận, cô sợ nhất là các anh chị em vui thân trong hiểm cảnh, càng sợ chị đi tù một lần nữa, đến lúc đó cùng lắm là bị đánh một trận, chị sẽ không đuổi cô đi thật, quyết định thật nhanh, lật người chui vào đáy giường, không bao lâu, một khẩu súng máy tự động và vô số viên đạn được lấy ra nghiêm túc lấp ráp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bị áp đảo lần nữa

"Bỏn vương?" Cho tới bây giờ Lạc Từ Mộng không có nghĩ qua mình sẽ cùng cô nhân mấy trăm ngàn năm trước có quan hệ, cho nên căn bản không biết bỏn vương trong miệng hần nói là chỉ Vương gia.

Lạc Từ Mộng không dám nhìn ánh mắt của Hàn Hạo Thần. cứ có cảm giác cả người hần tỏa ra khí thế khiến người sợ hãi.

"Cút ngay. Ta cho ngươi biết, ngươi dám làm gì ta thì ngươi sẽ phải hối hận, ta sẽ khiến cả nhà ngươi hối hận." Lạc Từ Mộng run rẩy đứng lên.

Hần nhìn bộ dáng căm tức của nàng, cả khuôn mặt đã sẫm xanh mét.

Nàng không có can đảm nhìn ánh mắt có thể giết người của hần, một tay lên lên vuốt người, xem một chút có cái vũ khí nào có thể chống cự, nhưng sau đó vừa nghĩ, cho dù thân có đeo dao găm Thụy Sĩ, hôm nay cũng bị hần vợ vét hết thời.

Hàn Hạo Thần đưa tay muốn tóm nàng, ai ngờ nàng vừa gọi vừa dùng một đòn đòn sức đánh: "Ngươi định làm gì? Đồ lưu manh. Cút ngay."

Lần này hần có chuẩn bị, lập tức nhanh tay lẹ mắt bắt được hai tay của nàng, nàng phát hiện thấy tay không được liền dùng sức đập, ai ngờ bị hần nhẹ nhàng lôi kéo, trọng tâm không cân nên ngã xuống giường, tùy ý bị hần đè lên.

Lần này, nàng không có chút khả năng nhúc nhích nào, cảm giác run sợ chột lan ra toàn thân.

"Lưu manh đáng chết! Ngươi nghĩ làm gì? Buông ta ra!"

"Lưu manh? Lưu manh hình như không nhẹ nhàng như thế này, không phải sao?" Tròng mắt hần thâm thúy nhìn nàng.

Nàng nghe lời hần nói, tâm đột nhiên co rút lại. Không ngờ mình cũng có một ngày như thế này.

Hàn Hạo Thần hơi híp mắt cẩn thận nhìn nàng, muốn xem lai lịch của nàng tốt cùng là như nào, tất cả đều không có ý nghĩa, tại sao tự xưng roi trên người hần? Tại sao y phục của nàng lại kì cục như thế này?

Mới đầu hần còn tưởng là an bài của Hoa Thiên Sóc, sợ hần thắng thua không hài lòng nên mới an bài nàng làm con rối, nhưng thời điểm đang trở về, biểu hiện của Hoa Thiên Sóc cho hần biết là hần cũng không cảm kích, thậm chí không có ai biết đến tốt cùng nàng là thần thánh phương nào.

Nàng ta đến tốt cùng là phúc hay họa?

Rất nhiều nghi vấn ở trong đầu Hàn Hạo Thần không ngừng quanh quẩn, nhưng thủy chung không tìm được đáp án.

Nhìn hấn treo dung nhan ở phía trên, cảm giác sợ hãi của nàng tràn vào trong xương cốt, mặc dù nam tử trước mắt là một soái ca, đáng tiếc phẩm hạnh này thật sự bất đắc dĩ, hấn còn là một biến thái.

"Cứu mạng....."

Một tiếng kêu thảm thiết của Từ Mộng, làm hấn sợ hết hồn. Lập tức lấy tay che miệng của nàng, ai ngờ một cái chân của nàng hương lên, hấn bị đau kêu lên một tiếng, nàng thè mà lại đá vào chỗ của hấn.

Nhân cơ hội này nàng lật người, lại đem hấn đè ở phía dưới. Bất lấy vai nàng bức tức nói : "Người nghĩ chiếm tiện nghi của ta, người còn non lắm."

Lòng hấn chấn động, nàng thật sự là cô nàng độc nhất mà hấn gặp qua, chưa từng thấy nữ nhân nào lại đè nam nhân ở phía dưới hông của mình.

"Vương gia? Người có sao không?" Thiệu Tần nghe được tiếng kêu liền đẩy cửa vào, Hoa Thiên Sóc muốn học hỏi Lạc Từ Mộng vì bất gặp ở trường đua ngựa nên cũng theo đuôi chạy tới, nhưng nhìn đến cảnh tượng trước mặt, mọi người đều bị kinh ngạc.

"Vương gia, thuộc hạ cáo lui." Thiệu Tần hít một hơi khí lạnh, vừa mới bắt đầu còn tưởng vương gia nhà mình không gần nữ sắc, không ngờ người còn vui mừng bị người đè, mặc kệ thế nào cũng tốt, chỉ cần không giống cái dạng như lời đồn kia là được..

Nhưng mà nếu hư chuyện tốt của hấn, vậy nên lập tức biến mất mới đúng. Cho nên một đám người chuẩn bị xoay người rời đi.

"Này. Các người đừng hiểu lầm..... ta chỉ....."

Lạc Từ Mộng nhìn người mình đang cười, hơn nữa hình như cảm thấy sự khác thường của người bên dưới, mặt của nàng không khỏi đỏ một hồi.

Nam nhân đáng chết, hấn có phản ứng, hấn dám chia vào mộng của nàng.

"Không ngờ các người phát triển nhanh như vậy." Hoa Thiên Sóc cười mỉa hoặc một tiếng, "Các người tiếp tục, chúng ta đi ra ngoài trước, đừng quấy rầy chuyện tốt của vương gia."

Hoa Thiên Sóc nói xong, không nhìn được liền lấy tay che miệng, còn tưởng rằng hấn không hao nữ sắc, thì ra hấn vui mừng khi ở dưới.

Lạc Từ Mộng cả kinh, lập tức từ trên người hấn nhảy xuống, mặt đỏ hường về phía Hoa Thiên Sóc tức giận nói : "Tiếp tục cái đầu người, bệnh thần kinh."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Nước Hàn Vũ

Tại sao bọn họ cũng mặc trang phục này? Hình như nàng mới nghe thấy người đầu tiên vào gọi hấn là Vương gia?

Hàn Hạo Thần cũng lập tức bò dậy từ trên giường, vốn định dạy dỗ nàng thật tốt, nhưng nhìn thấy nàng chớp mắt vô tội thì trong bụng lại không đành lòng.

Ánh mắt trong suốt của nàng không nhiễm một tia tục trần.

"Vương gia?" Lạc Từ Mộng cẩn mật nhìn hấn lâu bầu, rốt cuộc cũng đem tầm mắt nhìn từ hấn sang một nhóm người. Đây là tình huống gì?

"Nhìn thấy Thần Vương điện hạ cùng với Phiêu Kị đại tướng quân còn không mau hành lễ." Tàn quân gia đi vào từ ngoài cửa nhìn thấy nàng đang sững sờ liền lập tức nhắc nhở.

Nhưng khi hấn quay đầu lại nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang đọc sách thì chấn động muốn rút kiếm.

"Thần Vương điện hạ và Phiêu Kỵ đại tướng quân? Các người đến tột cùng là ai?"

Đám người Thiệu Tần hai mặt nhìn nhau.

"Người là người nào?" Hàn Hạo Thần đứng dậy nhìn nàng.

Vóc dáng của hắn cao, nói thấp cũng 1m8, như vậy vừa đúng, nàng ngược nhìn mà mỗi cả cổ.

Lạc Từ Mộng cũng dứt khoát đứng trên đất, nhưng nàng không trả lời trực tiếp, mà chạy tới cửa sổ, cảnh tượng ngoài cửa sổ, nàng thiếu chút nữa đem con mắt trừng ra ngoài.

Nơi này là hoàng cung hay là thiên đường? Sao lại lớn như thế? Hơn nữa bên ngoài có nhiều nam nhân nữ nhân mặc cổ trang trồng hoa nhỏ cỏ, dọn dẹp đình viện.

Lạc Từ Mộng chỉ vào Hàn Hạo Thần cùng đám người trong nhà, về mặt đưa đám nói : "Thì ra không phải là ta gặp phải biến thái và nhọc trí, thì ra là ta..."

Xuyên qua? Tiến hành Thời Không Luân Hồi.

"Nhọc trí?" Tần quân gia cả giận nói, "Cô nương là do Thần Vương điện hạ cứu người.. sao ngươi có thể nói đã thương người vậy?"

"Cứu ta?" Lạc Từ Mộng bắt đầu cúi đầu hỏi tương.

Đúng vậy, rõ ràng là nàng đang tan làm về nhà, tại sao lại ở đây? Nam tử mặc áo trắng? Cường đại hấp lực? Ai kêu Mộng nhỉ?

Lạc Từ Mộng bắt đầu hoảng hốt.

Hoa Thiên Sóc cười khanh khách tiến lên một bước nói: "Cũng không thể nói như vậy, bởi vì sự xuất hiện của cô nương nên mới làm cho gia của chúng ta tránh được một kiếp, cho nên nói là cô nương xinh đẹp này cứu Thần Vương điện hạ mới đúng."

Hàn Hạo Thần nghe vậy giận tái mặt, liếc Hoa Thiên Sóc một cái, hắn đúng là không mở bình thì không biết trong bình có gì.

"Ngươi nói là. Ta cứu hắn?" Lạc Từ Mộng hỏi.

Hàn Hạo Thần lạnh lùng ho một tiếng, Hoa Thiên Sóc lập tức mím môi cười làm một động tác cầm miệng.

"Vậy rốt cuộc đây là địa phương nào?" Lạc Từ Mộng không để ý bọn họ liếc mắt đưa tình, ngược lại hỏi nghi vấn của mình.

Thiệu Tàn ra lệnh cho tất cả mọi người lui về phía sau nói : "Đây là Thần vương phủ nước Hàn Vũ."

"Nước Hàn Vũ?" Trong tây du kí nghe được Nữ nhi quốc, Ô Kê Quốc, nước Xa Trì, nhưng nước hàn Vũ này... nàng cũng coi như là không học rộng biết nhiều nhưng cũng có chút học thức, thế nhưng quốc biệt Hàn Vũ nói khó hiểu chính là không có nghe qua.

"Vậy bây giờ là năm nào?" Lạc Từ Mộng thử dò xét hỏi. Nàng cũng không tin, chẳng lẽ mình gặp quý?

Thiệu Tàn nhìn khuôn mặt mờ mịt của Hàn Hạo Thần một chút, chẳng lẽ là té hồng đầu? Nhưng cũng không có dập đầu.

"Hạo Hữu 1 năm." Hàn Hạo Thần bình tĩnh trả lời.

Lạc Từ Mộng nhất thời cảm thấy Ngũ Lô Oanh Đình! Không phải tà môn như vậy chứ? Xuyên qua còn chưa tính, còn là nơi nàng không biết gì, yên lặng đếm ngón tay nói thầm "Đường Tống Nguyên Minh Thanh" nước Hàn Vũ này rốt cuộc thuộc triều đại nào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Phiêu Kỵ đại tướng quân

Editor: Tịnh Du

Lạc Từ Mộng nhất thời cảm thấy Ngũ Lô Oanh Đình! Không thể quý quái như vậy chứ? Xuyên qua còn chưa tính, còn xuyên không đến một triều đại nàng căn bản không biết gì, im lặng đếm thầm ngón tay "Đường Tống Nguyên Minh Thanh" nước Hàn Vũ này rốt cuộc thuộc về triều đại nào đây!

"Như vậy các ngươi là ai? Thật sự là Vương Gia và hoa hoa đại tướng quân?"

Hoa hoa? ?

Lần này, Hoa Thiên Sóc bị kinh sợ mặt tái mét. Hắn ở nước Hàn Vũ chức quan tương đương với Nhất Phẩm Đại Tướng quân, vậy mà từ trong miệng

nha đầu này lại trở thành kẻ ăn chơi trác táng rồi.

Hàn Hạo Thần lần đầu tiên thấy khuôn mặt luôn tươi cười của Hoa Thiên Sóc bây giờ biểu hiện không có cách nào chống đỡ được, không khỏi cúi đầu mỉm cười. Thiệu Tần và Tiểu Đông đã sớm không nhìn được cười ra tiếng.

Mấy người bọn hắn quan hệ luôn luôn rất tốt, cho nên cũng không có chuyện gì cần cố kỵ.

Thấy phản ứng của mọi người, Hoa Thiên Sóc ho khan một tiếng đi đến trước mặt Lạc Từ Mộng nói: "Này tiểu mỹ nhân, ta được gọi là Phiêu Kỵ đại tướng quân, là Phiêu Kỵ không phải hoa hoa."

"Ha ha!" Lạc Từ Mộng nghe xong, cười cười xấu hổ, "Thật xin lỗi, nghe lầm."

Nhưng Hoa Thiên Sóc vừa mới hài lòng gật đầu, lời nói phía sau của nàng lại khiến Hoan Thiên Sóc tức đến hộc máu: "Chỉ là hình tượng của người cùng với hai chữ hoa hoa rất giống."

"Người!"

Mất phương hướng một cái, Lạc Từ Mộng lập tức bị dọa sợ chạy đến sau lưng Hàn Hạo Thần để trốn, lại quên mất nỗi sợ hãi lúc này đối với Hàn Hạo Thần.

"Thật là tức chết ta rồi, thần Vương điện hạ, thần vương phủ có nàng. Chúc quân may mắn!" Nói xong, hoa Thiên Sóc giận đến phẩy tay áo bỏ đi.

Hàn Hạo Thần chỉ cười không nói, nhìn Lạc Từ Mộng núp ở sau lưng hắn, trong lòng lại mềm nhũn bởi vì cảm giác thỏa mãn khi được nàng nương tựa.

"Này!" Nàng vỗ vỗ cánh tay Hàn Hạo Thần giữa đầu gối, "Người không phải thật sự là Vương Gia chứ?"

Hàn Hạo Thần biểu hiện khinh thường câu hỏi của nàng, cuối cùng vẫn là Thiệu Tần trả lời: "Đây là Thần Vương điện hạ, là thân đệ của Đường Kim Hoàng Thượng."

À? Không thể nào? Hắn thật sự là Vương gia!

Nàng không phải là quá may mắn rồi chứ? Xuyên không lại có thể đến vương phủ, nhưng trong đầu nàng thoáng qua một suy nghĩ kinh khủng – nàng không phải là tá thi hoàn hồn chứ? Xem lại hai tay của bản thân, sờ sờ mặt của mình lại một lần nữa kiểm tra y phục.

May mắn may mắn, thật sự sợ bản thân xuyên qua trở thành vương phi, mơ hồ cho hắn được tiện nghi lớn?

"Cô nương, người tên gì?" Tiểu Đông cười híp mắt nhìn chằm chằm Lạc Từ Mộng đang trầm mặc không nói.

Tần quân gia thấy rõ tình hình, mới biết Hàn Hạo Thần cũng không nhận ra nàng, từ từ thu lại nghi ngờ hỏi "Còn nữa, nhà người ở đâu? Tại sao lại đến nơi này?"

"Thần vương? Không tên? Không thể nói ư?" nàng hỏi như vậy, là bởi vì cảm thấy có cảm giác quen thuộc với thân hình của hắn giống như nàng đã từng gặp qua nơi nào rồi.

"Hàn Hạo Thần!" Hàn Hạo Thần trả lời luôn rất đơn giản, nhưng mà hắn cũng không hiểu tại sao mình lại nói cho nàng họ tên đầy đủ của mình, dường như đang chờ đợi phản ứng của nàng.

"Hàn Hạo Thần?" Lạc Từ Mộng lặp lại một lần nữa tên của Hàn Hạo Thần.

Là một cái tên rất hay, nhưng trong lòng lại sao lại dâng lên cảm giác khác thường? Là khó chịu sao?

Nghe lời nói của Lạc Từ Mộng, Tần quân gia lại bắt đầu nổi giận: "Lớn mật, người dám gọi thẳng tọc danh của Vương Gia!"

Lạc Từ Mộng xoa xoa nước mắt còn sót lại, cũng bắt đầu tức giận trả lời: "Này! Ta nói này lão đầu, là chính bản thân hắn nói, cũng không phải là ta nói. Huống chi, tên gọi không dùng để ‘ gọi thẳng ’ chẳng lẽ lại dùng để ‘ xưng khức ’ à?"

Tần quân gia nghe Lạc Từ Mộng nói xong á khẩu không cách nào trả lời được, Tiểu Đông và Thiệu Tần bắt đầu cười trộm.

"Lão. Lão đầu? Cái nha đầu không biết lễ phép này lại có thể gọi ta là lão đầu!"

"Không gọi là lão đầu thì gọi người là gì? Chẳng lẽ bảo người là tiểu tử?"

"Người! Vương Gia ngài nhìn nàng, thật là một chút quy củ cũng không hiểu, còn nói những lời ác ý đã thương người." Tần quân gia thấy nói không lại nàng, lập tức đi tới trước mặt Hàn Hạo Thần muốn hắn làm chủ.

Chương 7: Bản cô nương phúc bạc*

(*)Hạnh phúc mông manh

"Cô nương không biết là thiên kim nhà nào? Tại sao lại mặc y phục như vậy, hơn nữa lại luôn miệng nói những lời xấu xa như vậy?" Hàn Hạo Thần cuối cùng cũng nói một câu công đạo, Tàn quân gia lúc này mới làm ra bộ dáng cáo mượn oai hùm dùng ánh mắt trừng nàng.

Lạc Tử Mộng nhìn hai người bọn họ từ trên xuống dưới, sau đó lại cẩn thận suy nghĩ lại, vừa rồi nàng nói những lời xấu xa sao?

"Có làm hay không? Tại sao nói lời ta nói lão nhân đó là lời xấu xa? Lời ta nói rõ ràng là sự thật...." Đột nhiên nhận được tín hiệu nguy hiểm trong con ngươi Tàn quân gia, Lạc Tử Mộng lập tức đổi thành khuôn mặt tươi cười: "Hắc hắc hắc, người không phải là lão đầu, người chính là một tráng niên, mặc dù tóc có trắng một chút, nhưng mà nó thể hiện người là một người thành thực, chắc hẳn người thể thiếp thành đoàn đúng không? Đang lúc tráng niên...."

Nàng cúi đầu quan sát hắn, cuối cùng không cẩn thận rơi vào "Phía dưới" của hắn, sau đó nói: "Được! Nhất định rất được! Trẻ tuổi khỏe mạnh!"

"Tàn quân gia chúng ta còn chưa có đón dâu đây." Tiểu Đông cười đến nghẹn tiển chen vào một câu, thiếu chút nữa bị ánh mắt của Tàn quân gia giết chết.

"Người bị ngứa da sao?" Tàn quân gia muốn đưa tay ra đánh Tiểu Đông, ai ngờ bị Tiểu Đông bắt được.

Tiểu Đông lập tức nhân cơ hội nói lảng sang chuyện khác: "Trước tiên làm chuyện chính đã, chúng ta còn tên cô nương này là gì, từ đâu đến!"

Nghe thấy lời nói của Tiểu Đông, bốn người bên trong phòng lại đem ánh mắt tập trung đến trên người Lạc Tử Mộng.

"Hiện tại người nên khai báo rõ ràng đi!" Hàn Hạo Thần vẫn gương mặt lạnh lùng như vậy.

Nhưng Lạc Tử Mộng lại không biết nên giải thích với bọn họ như thế nào, cũng không thể nói mình đến từ thế kỷ 21 được? Nếu nói như vậy, bọn họ sẽ nói nàng tinh thần thất thường. Lạc Tử Mộng bắt đầu chậm rãi giải thích với bọn họ, dù sao người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, mặc dù không tình nguyện nhưng cũng không thể không nói: "Ta tên là Lạc Tử Mộng."

"Tên rất hay!"

Không đợi Lạc Tử Mộng nói tiếp, Tiểu Đông đã kêu lên, ngược lại dọa Lạc Tử Mộng sợ hết hồn.

Thật sự là có tổ chất thần kinh!

Lạc Tử Mộng tiếp tục nói: "Ta tên là Lạc Tử Mộng, ta đến từ..." len lén liếc nhìn Hàn Hạo Thần một cái sau đó ánh mắt lóe lên, không biết nên mở miệng như thế nào. "Chỉ nhớ được từng đó thôi."

"Người thật sự không nhớ gì? Hay căn bản người không muốn nói?"

Lời nói của Hàn Hạo Thần lập tức khiến Lạc Tử Mộng lập tức giận đứng lên: "Này! Người có hiểu tin tưởng là gì hay không vậy? Thật là đa nghi!"

Thiếu Tàn không hiểu mới vừa rồi còn rất tốt, tại sao Thần Vương vừa hỏi xong, nàng lại cùng hắn tranh cãi. Hình như chính là muốn chọc giận hắn vậy, nha đầu này can đảm thật sự không nhỏ.

Hàn Hạo Thần thờ cũng không ra hơi, từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ chịu con tức giận nào như thế này.

"Tin tưởng không phải đối với một người không quen biết." Hàn Hạo Thần cũng ném lại một câu.

"Người không quen biết? nghe nói ta là ân nhân cứu mạng của người." Lạc Tử Mộng dịu dàng mỉm cười, chuyện này nàng cũng không quên, hôm nay trong người không có đồng nào lại đến một đất nước xa lạ, không bắt được chỗ sơ hở của hắn để nhờ cậy, nàng thật sự sẽ chết ở nơi đất khách quê người này mất.

Nghe được câu này, Hàn Hạo Thần lại hiện lên tinh cảnh mắt mặt trên chỗ đưa ngựa, nhưng vẫn quyết định nhắm mắt làm ngơ.

"Tàn quân gia, mang Lạc cô nương đến phòng khách." Hàn Hạo Thần thuận miệng phân phó Tàn quân gia.

"Dạ! mời Cô nương."

"Phòng khách? Chẳng lẽ ta không phải ở nơi này sao?" Lạc Từ Mộng ngây thơ hỏi.

Hàn Hạo Thần nghe vậy cúi đầu đưa mắt nhìn nhân nhạ mở miệng: "Chẳng lẽ ngươi muốn thị tẩm?"

Lạc Từ Mộng sững sờ, nàng nhớ trên TV bỏ có chiếu qua một đoạn ngắn thị tẩm, chính là đem nữ nhân tẩm rửa sạch sẽ từ đầu đến chân sau đó dùng một tấm lụa đỏ quấn quanh người, sau đó khiêng như khiêng một con heo đến tẩm điện của hoàng đế, chẳng lẽ trong vương phủ cũng có quy củ này? Hơn nữa thị tẩm không phải chỉ có phi tử mới làm sao?

Trong đầu linh hoạt lập tức cách xa Hàn Hạo Thần một trượng.

"Ta nghĩ ra vẫn nên ngủ ở phòng khách thì thích hợp hơn, cái chuyện thị tẩm....Bản cô nương phúc bạc chịu đựng không nổi, ngươi đi tìm người khác làm đối tượng tiết dục đi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

bên trong ngăn người, giương mắt, ngạc nhiên nhìn theo bóng lưng của nàng. Điều khiến Thiệu Tàn và Tiểu Đông kinh ngạc hơn cả, là Thần

Vương cũng có lúc tính khí tốt như vậy sao? Nếu đổi lại là người khác chỉ sợ rằng lửa giận đã sớm ngút trời.

Thiệu Tàn thăm bệ phục Lạc Từ Mộng, thăm nghĩ nàng ta thật gan dạ sáng suốt, dạng tằm thường khó có thể so sánh được, có thể nói là thế gian hiếm có.

Tần quân gia sắp xếp mọi việc một cách nhanh chóng kĩ càng, trước giờ hắn luôn dựa vào việc đoán ý qua lời nói và sắc mặt của Hàn Hạo Thần mà làm việc. Vì vậy Tần quân gia dẫn Lạc Từ Mộng đi tới gian phòng khách gần chỗ Hàn Hạo Thần nhất. Nơi này mỗi ngày đều có người quét dọn, cho nên trong phòng luôn sạch sẽ, gọn gàng. Lạc Từ Mộng nhìn bài trí chung quanh căn phòng, hơi nhíu mày. Thế nào mà nàng lại cảm thấy nơi này thật âm u, lạnh lẽo.

"Buổi tối các ngươi chỉ thắp một cây nến thôi sao?" Lạc Từ Mộng mở miệng, hỏi.

Tần quân gia rõ ý tứ của nàng là gì, vì vậy thử dò xét, hỏi: "Cô nương cảm thấy có gì chỗ nào không ổn? Nếu như cô nương cảm thấy thắp một cây nến không đủ ta sẽ sai người đem đến vài cây nữa cho cô."

Lạc Từ Mộng cười lạnh, đường đường là một vương phủ, sẽ không ở đây phân biệt cấp bậc chứ?!

Nàng nhìn quanh bốn phía một cái, cuối cùng hỏi: "Thật ra việc thắp một hay nhiều cây nến không phải là vấn đề quan trọng..."

"Cô nương mời nói."

"Nếu ta nghĩ muốn đi nhà cầu thì làm thế nào bây giờ?"

"À?"

Nàng hoàn toàn bị hắn đánh bại, điều này nghe mà cũng không hiểu sao. Được rồi, có lẽ nàng nên nói rõ hơn, có thêm một chút hình ảnh minh họa càng tốt.

"Ý của ta là, nếu như mà ta muốn "ừ" hoặc là "xuyt xuyt" thì làm thế nào? Không phải ngươi định để cho ta ngay tại chỗ giải quyết đấy chứ? Rất thú vị nha."

Mỗi một câu nói của Lạc Từ Mộng đều khiến cho Tần quân gia kinh ngạc không thôi: "Ý tứ của Lạc cô nương là....giải quyết đại tiểu tiện?"

"Ách...Đúng, chính là nó."

Tần quân gia cũng bị nàng nói cho hết ý kiến, giải quyết đại tiểu tiện liền nói giải quyết đại tiểu tiện, vậy mà nàng ta chỉ nói "Ừ" cùng "Xuyt xuyt".

Tần quân gia xấu hổ cười nói: "Lạc cô nương, sau khi cô ra khỏi nơi đây thấy ngã rẽ liền quẹo sang bên trái, sau đó di chuyển về phía trước vài bước là cô có thể thấy nhà xí rồi."

"Cái gì mà quẹo phía bên trái rồi lại di chuyển thêm vài bước, đợi đến khi tìm được nhà xí của các người, đoán chừng ta cũng đã giải quyết luôn ở trên quần rồi."

Tần quân gia vừa nghe thấy, thiếu chút nữa thì bị một hơi hít phải phá hồng cổ họng.

Nàng nhìn Tần quân gia cau mày, hỏi: "Vậy Vương Gia nhà các người giải quyết chuyện này ở nơi nào?"

"....."

"Ý ta nói là giải quyết đại tiểu tiện!"

"Khụ khụ khụ!" Tần quân gia đầu đầy hắc tuyến, ho khan một tiếng: "Đương nhiên là có nhà xí dành riêng cho vương gia."

Quả nhiên, đối xử với vương gia cùng người khác không giống nhau.

Lạc Từ Mộng bắt đầu đi thử dài thật sâu, nàng đã quen với cuộc sống ở thế kỷ 21 người với người bình đẳng với nhau. Đột nhiên đi tới nơi này, khắp nơi đều coi trọng địa vị, lại là xã hội cổ đại trọng nam khinh nữ, sợ rằng về sau nàng khó sống ở nơi này.

Theo lời Tần quân gia nói, Hàn Hạo Thần là người chỉ dưới một người mà trên vạn người, xem ra nàng không nên đắc tội với hắn thì tốt hơn, tìm một cơ hội tốt liền chôn khỏi nơi này, nàng phải bảo toàn tính mạng thì mới tìm được cách quay trở về thế kỉ 21 được.

"Nếu Lạc cô nương không có điều gì phân phó, lão nô xin cáo lui!" Thái độ của Hàn Hạo Thần đối với Lạc Từ Mộng luôn dễ dàng tha thứ, cho nên Tần quân gia đối với nàng không dám bất kính.

"Chờ một chút!" Đột nhiên Lạc Từ Mộng bắt lấy cánh tay của Tần quân gia, nói: "Quân gia, ngài quân gia trẻ tuổi của ta, người có thể đổi cho ta một căn phòng khác sáng sủa hơn được hay không? Nơi này âm u quá, thật là đáng sợ a."

Tần quân gia bị Lạc Từ Mộng hỏi nhiều như vậy, có chút phiền lòng, không kiên nhẫn.

"Sáng sủa hơn đúng không? Có!"

"Nơi nào?"

"Tâm Mộng cư."

"À? Cái tên dễ nghe như vậy, hẳn điều kiện, chỗ ở không đến nỗi tệ chứ?"

"Hắn là không tệ, quả thật có thể nói là Thánh Địa ở nhân gian."

"Vậy mau mang ta đi." Lạc Từ Mộng háng háng lên.

"Có thể, chỉ có điều đó là tấm điện của Chính Vương phi, chờ người làm Chính Vương phi thì hãy nói."

"Chính Vương phi? Ý người nói là....Hắn đã thành thân?"

"Ha ha! Vương Gia ngài....chưa lập gia đình", ánh mắt Tần quân gia chợt lóe lên, hình như có điều gì khó nói nên lời, cuối cùng hình như hắn đã tìm được một lời giải thích hợp lý, nói: "Thần Vương điện hạ nhiều năm liên tục chinh chiến, cho nên chưa lập gia đình, chỉ là dựa theo quy củ, 'Tâm Mộng cư' là nơi dành cho vương phi tương lai." Tần quân gia cố gắng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Vương Gia cùng Tướng quân phát sinh chuyện?

"Ồ! Đã biết!" Lạc Từ Mộng như đã nhìn thấu lời nói của hắn, nàng cũng không truy hỏi nhiều nữa, chẳng lẽ ở đây có sự tình không thể cho ai biết?

Nghĩ tới việc Thần vương đến giờ vẫn chưa thành hôn khẳng định là có nguyên nhân sâu xa khác, có lẽ nào.....Ha ha ha!!! Lạc Từ Mộng cười thầm.

Nhiều năm liên tục chinh chiến, không phải là ngày ngày tiếp xúc rất nhiều với binh lính hay sao? Vậy sẽ không bởi vì gặp gỡ quá nhiều nam nhân trong một thời gian dài, mà bị đồng tính luyện ái đấy chứ? ha ha ha.....

Khó trách mới vừa rồi, nàng thấy tên đại tướng quân kia đối với hần liếc mắt đưa tình, nói không chừng giữa hai người bọn họ có chuyện khó nói. Hoặc là đại tướng quân đó tiếp xúc nữ nhân nhiều giờ muốn thay đổi khẩu vị.

Tần quân gia thấy Lạc Tử Mộng suy nghĩ đến thất thần, liền len lén rời khỏi phòng.

Lạc Tử Mộng hỏi hần quá nhiều vấn đề, nếu không mau chóng rời đi, chỉ sợ khi nàng hỏi đến, hần phải giả bộ bất tỉnh may ra mới thoát được.

"Tần quân gia...Ồi chào? Người đâu rồi?" Lạc Tử Mộng vừa quay đầu lại, cư nhiên không thấy bóng dáng Tần quân gia đâu.

Lão già này, quả nhiên so với người trẻ tuổi chạy còn mau lẹ hơn nhiều.

Nhưng là nàng đối với chuyện Vương gia cùng vương phi phân hai gian phòng đề ở cũng không có ý kiến gì, chẳng lẽ muốn có không gian riêng?

Bất quá nghĩ lại một phen, nam nhân ở cổ đại đều là tam thê tứ thiếp, cũng không thể ở chung một phòng được? Nếu như vậy, nào còn có chuyện người ta đem thê từ khiêng tới khiêng đi đưa đến trước mặt hần, để cho hần hưởng thụ niềm vui thú.

Lạc Tử Mộng chỉ có thể cảm thán, nữ tử ở cổ đại có bao nhiêu bất hạnh, việc duy nhất mỗi ngày có thể làm là chờ đợi ông trời rũ lòng thương xót, để cho trạng phu của mình đến chỗ các nàng qua đêm. Không giống như ở thế kỉ 21, các nàng có thể đuổi trạng phu tới phòng khách ngủ.

Bất đắc dĩ cũng không còn biện pháp khác, hôm nay trên người nàng không có đồng nào, trừ chỗ này ra, thật đúng là không có chỗ để đi rồi.

Nàng xoay người đóng cửa phòng lại, gấp một cái, tuy trời còn sớm, nhưng khi nhìn ánh trăng ở bên ngoài, nàng lại cảm thấy mệt mỏi rã rời. Nhưng khi Lạc Tử Mộng quay đầu lại nhìn thấy ánh nến chập chờn, bóng của các đồ vật trong phòng phủ xuống, nàng bị dọa sợ, cả người khẽ run rẩy, lập tức chui vào trong chăn.

"Sẽ không thật sự có quỷ đấy chứ? Chỉ là có cũng không có gì kì lạ, nơi này chính là đồ cổ ngàn năm a....."

Bị dọa cho hoảng loạn, Lạc Tử Mộng mơ mơ màng màng ngủ thiếp đi.

Sáng sớm.

Đột nhiên nàng nghe thấy một giọng nói dịu dàng như nước không ngừng kêu lên: "Lạc cô nương! Lạc cô nương!"

Nàng mơ màng phát phát tay: "Ghét, ta còn muốn ngủ, trừ tiền lương, trừ tiền lương đi, chớ quấy rầy ta!"

Cô gái nghe thấy thế sững sờ, sau đó lắc đầu một cái lại nhẹ nhàng kêu lên: "Lạc cô nương, Lạc cô nương, mau dậy đi!"

Đáy lòng Lạc Tử Mộng run lên, không phải là gặp quỷ chứ?

"A!" Nàng đột nhiên hét to một tiếng: "Các người bắt làm người rồi, ta không phải người nơi này, ta không muốn chết a!"

Đợi sau khi nàng tỉnh lại, mới nhìn đến người trước mặt, nữ hài tử kinh ngạc đứng cách nàng hai thước đang nhìn nàng. Lạc Tử Mộng cười cười xấu hổ, mới vừa rồi giọng nói của nàng gần vậy, bây giờ nhìn đến nàng đứng cách xa như vậy, hần là bị nàng dọa sợ rồi.

"Lạc cô nương....Cô.....Không có sao chứ?" Cô gái run rẩy hỏi.

"Ách....Không có việc gì, chỉ là gặp ác mộng, ta không có thói quen ngủ ở một nơi xa lạ như vậy, ha ha!" Lạc Tử Mộng âm thầm le lưỡi một cái, nàng cũng không muốn cùng đứa bé kia nói nhiều, mới vừa rồi nàng còn cho là quỷ sai tới bắt nàng đi Địa phủ chứ?

Chỉ là kể từ sau khi tỉnh lại, nàng cứ có cảm giác rất lo lắng, giống như có chuyện gì không may sẽ xảy.

"Đúng rồi, sớm như vậy người kêu ta làm gì?" Lạc Tử Mộng nhìn ra phía ngoài sắc trời như vậy chắc giờ mới sáu giờ sáng, phải nói đi làm cũng không sớm như vậy, tối hôm qua thật vất vả nàng mới ngủ được, kết quả vừa ngủ không được bao lâu liền bị nàng ta đánh thức, nàng vẫn đang còn buồn ngủ mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Cung tiền Vương Gia

Tiểu nha đầu đưa khăn lau mặt tới trước mặt nàng, nàng cũng không thể không nhận lấy, nhẹ nhàng lau mặt, nhấc tới lại thấy không có khăn lông thật đúng là rất ngứa mặt.

"Lạc cô nương, nô tỳ tên là Liên Vân, Vương Gia nhà chúng ta sắp lên triều rồi, Lạc cô nương và chúng nô tỳ đều nên đi cung tiễn Vương Gia."

Sau khi Lạc Từ Mộng bước xuống giường trả khăn lau mặt cho nàng, lúc này mới mấp má môi nói: "Liên Vân, người hãy nghe cho kỹ, đừng gọi thân thiết như vậy, hần ta là Vương Gia của các người, không phải Vương Gia của chúng ta, nơi này không bao gồm ta, biết không?"

Trên trán Liên Vân đầy vạch đen, gật gật đầu, đưa y phục trong tay lên: "Xin mời Lạc cô nương thay quần áo!"

Lạc Từ Mộng nghi ngờ nhìn nhìn y phục trong tay của nàng, sau đó lại vươn tay tới sờ soạng mấy cái. Thật không hổ là vương phủ! Ngay cả đôi đũa với khách cũng tốt như vậy, còn chuẩn bị cả y phục, không chỉ xinh đẹp, chất liệu cũng không tồi. Không nhịn được cầm quần áo lên rồi lại ướm thử lên người, khoa tay múa chân một chút, kích thước vừa vặn này quả nhiên càng làm cho nàng rất mừng rỡ.

"Lạc cô nương, đây là áo đơn mặc ở bên trong, còn cái này là áo yếm dùng để che trước ngực." Liên Vân cầm quần áo thả xuống rồi giúp nàng mặc vào sau đó đưa áo yếm cho nàng.

Lạc Từ Mộng dùng bốn ngón tay cầm áo yếm lên, khoe môi khẽ giật: "Không phải chứ? Thật sự bắt ta mặc cái này à? Không mặc áo ngực sẽ không xệ xuống đấy chứ?"

"Hả?" Biểu cảm trên mặt Liên Vân lập tức trở nên quái dị.

"Không có gì, ta chỉ là tùy tiện nói một chút thôi mà." Dù sao nói với nàng cũng vô ích, những kiến thức này dùng ở cổ đại thì chẳng khác nào đàn gảy tai trâu.

"Lạc cô nương, canh giờ đã sắp đến, nô tỳ nhanh chóng giúp người trang điểm xong rồi sẽ đi cung tiễn Vương gia lên triều."

"Ta không đi, hần ta lên triều thì lên triều, làm gì còn phải bắt ta đi cung tiễn?"

Liên Vân thiếu chủ nữa thì muốn toát ra một giọt mồ hôi.

"Nhưng mà...Lạc cô nương, đây là quy củ của Thần vương phủ, quân gia đã định ra nội quy trong phủ..." Mặc dù Liên Vân không xác định được Lạc Từ Mộng có cần thi hành theo nội quy trong phủ hay không, nhưng mà nàng nghĩ nếu đã ở trong Thần vương phủ thì tuân theo nội quy trong phủ cũng không sai, nhưng nàng thật sự không ngờ Lạc Từ Mộng lại không biết cái gì gọi là Ân nhờ ở đậu như thế.

Chỉ là, lúc Lạc Từ Mộng nghe thấy Liên Vân nói tới "Nội quy trong phủ, thì trong đầu lập tức cơ trí nảy ra một ý định.

Bây giờ nàng đang ở tại Thần Vương phủ, hơn nữa nàng còn đang tính toán không bằng ở lại thu vét thêm một khoản nữa, tiếp tục ở lại Thần vương phủ ăn chùa uống chùa, cho nên người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, nếu như nàng không đi, chẳng phải là sẽ rất dễ bị đuổi khỏi đây sao?

Nghĩ tới đây, Lạc Từ Mộng lập tức đảo con ngươi một cái rồi hỏi "Hần ta bây giờ đang ở đâu?"

Liên Vân nhìn qua cửa sổ, sắc mặt cứng lại: "Nguy rồi..."

"Sao vậy? Trời mưa à?" Lạc Từ Mộng mặc một chiếc áo đơn, mái tóc đen mượt buông xõa xuống, nàng cũng đi theo tới phía sau cửa sổ, bên ngoài rất sáng sủa.

"Đâu có mưa, cái gì nguy rồi?"

"Bây giờ Vương gia đang đi về phía cửa phủ, đột lát nữa nô tỳ nhất định sẽ bị Tàn quân gia đánh chết..."

"Không phải chứ? Nghiêm trọng như thế sao? Vậy còn không mau đi đi?" Nói xong, Lạc Từ Mộng lập tức chạy ra ngoài cửa

"Hả? Lạc cô nương! Lạc cô nương chờ một chút, người còn chưa thay quần áo, trang điểm mà." Liên Vân vừa gọi vừa đuổi theo nàng chạy ra ngoài.

"Hàn Hạo Thần! Hàn Hạo Thần huynh chờ một chút, ta còn chưa kịp tới cung tiễn huynh..."

Lạc Từ Mộng vừa chạy vừa gọi, theo bước chân gấp gáp, mái tóc đen mượt như thác nước ở sau ót của nàng cũng phiêu dạt theo gió, chiếc áo đơn trên người nàng là một bộ màu trắng bạc, ở dưới ánh nắng chiếu rọi, nhìn nàng giống hệt như tiên tử nhẹ nhàng bước đến.

Nhìn thấy một màn như vậy, Hàn Hạo Thần thậm chí có một loại cảm giác kinh ngạc, một góc mềm mại trong tim khi chứng kiến khoảnh khắc nàng chạy tới dường như tiết tấu cũng bị rối loạn.

Nhưng một khắc sau, hành động tiếp theo của Lạc Từ Mộng lập tức đánh thức Hàn Hạo Thần bừng tỉnh khỏi giấc mộng.

Bởi vì nàng chạy quá nhanh, nên dưới chân bị mất thăng bằng, chân trái đạp phải chân phải, cứ như vậy thẳng tới phía trước.

"A...."

Nàng nhắm mắt lại, oán thăm một trận: "Rốt cuộc thì đây là gặp phải vận xui gì vậy, tại sao từ sáng sớm tới giờ cứ liên tục đụng phải chuyện xui xẻo như vậy."

Nhưng mà, tại sao té xuống lại không có cảm giác đau?

Nàng từ từ mở mắt ra, lại phát hiện mình đang nằm ở trong một lồng ngực rộng rãi vững chắc. Mà bộ ngực sữa của mình cách một lớp vải dệt mỏng manh đang đè lên cơ ngực của đối phương, cả người đều bị đối phương ôm gọn trong ngực.

Lúc nàng ngẩng đầu nhìn thấy rõ người đang ôm trọn cả thân thể mình lộ ra khuôn mặt lạnh băng ngàn năm có thể làm người ta lạnh cóng mà chết thì lập tức bị dọa sợ tới mức vội vàng tránh thoát khỏi lồng ngực của chàng.

"Ha ha, hi hi!" Nàng ngây ngốc nhìn về phía chàng cười một tiếng: "Chào buổi sáng!"

Hàn Hạo Thần nhìn nàng từ trên xuống dưới, tới khi ánh mắt chạm tới nơi mềm mại của nàng vừa mới dán chặt vào trước ngực chàng thì hô hấp của chàng không nhịn được hơi chậm lại, nhưng lại cố gắng không để cho người khác nhìn thấy có điểm gì khác thường.

"Nàng chạy tới đây làm cái gì?" Chàng trầm giọng hỏi.

Không biết có phải là do buổi sáng thính lực còn chưa kịp khôi phục bình thường hay không, thế nhưng Lạc Từ Mộng lại cảm thấy âm thanh của chàng có thể mê hoặc chết người, chỉ là, sắc mặt âm trầm của chàng cũng có thể hù chết người rồi.

Lạc Từ Mộng gãi gãi hai lỗ tai nói: "Đây không phải là do nội quy trong vương phủ các huynh, nói phải tới cung tiền huynh lên triều hay sao?"

"Nàng mặc như vậy tới cung tiền ta sao?" Chàng lại quan sát nàng lần nữa, cho dù là áo đơn rộng thùng thình, thì vẫn có thể nhìn thấy được thân thể lung linh, là lướt của nàng.

Đột nhiên, chàng giống như ý thức được chuyện gì đó, bỗng dưng ra lệnh: "Tất cả nhắm mắt lại."

Lạc Từ Mộng kinh sợ, lập tức rụt cổ lại nhắm chặt hai mắt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Áo rách quần manh

Lạc Từ Mộng kinh sợ, lập tức rụt cổ lại nhắm chặt hai mắt.

Nhưng một khắc sau, trên người nàng đã có thêm một vật được choàng lên. Lạc Từ Mộng chậm rãi mở mắt ra nhìn, trên người thế nhưng đã có thêm một chiếc áo choàng, nhìn lại trên người Hàn Hạo Thần, hóa ra là chàng đã lấy áo của mình choàng lên cho nàng.

Trên mặt nàng tràn đầy nghi ngờ nhìn lại, trong nháy mắt vẫn không hiểu được dụng ý của chàng.

"Nàng cung tiền bốn vương như vậy sao?"

Lạc Từ Mộng tò mò quan sát mình, nàng thế nào? Không phải là rất tốt sao? Ngoại trừ chiếc "Áo đơn" nhìn như quần áo ngủ có hơi mỏng một chút, có thể mơ hồ nhìn thấy chiếc yếm đỏ bên trong ra, thì cũng đâu có gì khác đâu.

"Ta thế nào?" Đôi mắt hạnh vô tội của nàng khê chớp, nghi ngờ nói.

Hàn Hạo Thần hít một hơi thật sâu có chút bất đắc dĩ, đưa tay giúp nàng buộc áo choàng lại rồi nói tiếp: "Cho dù nàng không để ý tới danh dự của mình, thì cũng không nên làm mất mặt Thần vương phủ như vậy."

Lạc Từ Mộng nghe xong có chút tức giận: "Này, huynh nói chuyện cho rõ ràng một chút, ta có chỗ nào làm mất mặt Thần vương phủ chứ? Bộ đáng của ta rất mất mặt sao?"

Hắn ta cư nhiên ghét bỏ nàng! Nàng có chỗ nào khiến cho hắn ta cảm thấy mất mặt chứ?

"Lạc cô nương nếu đã ở tại Thần vương phủ, thì chính là ng của thần vương hủ, cô nương mặc áo rách quần manh, tóc tai bù xù đi loạn khắp nơi như thế, còn ra thể thống gì nữa."

Khóe môi Lạc Từ Mộng khẽ giật, đầu đầy vạch đen.

Bộ dáng hiện tại của nàng đã bị xem là áo rách quần manh, nếu như hân ta nhìn thấy bộ đồ bơi ở thế kỷ 21 của nàng thì chẳng phải sẽ cảm thấy giống như là đã coi hết rồi sao? Hơn nữa thứ khiến nàng cảm thấy rất vừa ý chính là mái tóc đen mượt tỏa xỏa xuống ở bên hông, hôm nay lại bị hân ta nói giống như là “Tóc tai bù xù” của Quý dạ xoa vậy.

Người này rốt cuộc có mắt thẩm mỹ không vậy?

Trong lòng có chút không phục, nàng cúi đầu khắc ra một câu: “Ta cảm thấy như vậy cực kỳ tốt.”

Cho dù nàng có nói nhỏ hơn nữa, thì tai Hàn Hạo Thần vẫn nghe thấy được, cả nước hỷ này, chỉ cần chàng nói một câu thì sẽ không có người nào dám nói chữ “kh”. Cho dù là Hoàng Thượng có ý kiến, hân ta cũng phải kiêng kỵ ba phần, uyển chuyển nói lại, nhưng nàng rất khá, căn bản là không hề để chàng ở trong mắt.

“Lạc cô nương...” Liên Vân nhẹ nhàng kéo áo choàng của nàng, ý bảo nàng không thể nói như vậy với Hàn Hạo Thần, nhưng mà lúc Hàn Hạo Thần nhìn lấy Liên Vân đang đứng sau lưng nàng thì lập tức trách cứ: “Liên Vân, nếu như ngươi còn để cho Lạc cô nương ăn mặc như vậy chạy khắp nơi, thì về sau ngươi cũng không cần sống ở trong vương phủ nữa.”

Liên Vân bị dọa sợ đến mức lập tức té quỵ xuống đất: “Dạ, nô tỳ đã biết sai, về sau nô tỳ nhất định ghi nhớ.”

Nhìn bộ dạng đáng thương này của Liên Vân, thần kinh Lạc Từ Mộng bắt đầu căng thẳng, nhưng cũng không biết sao lại thế này. Hân ta không mắng nàng, nhưng lại làm cho nàng cảm thấy hoảng hốt, đặc biệt là đôi mắt kia, tựa như có thể đâm thủng lòng người ta vậy.

Nàng căng thẳng, lấy hết dũng khí nói: “Này, huynh có thể đừng hung dữ như vậy kh, sẽ dọa người khác sợ chết khiếp đấy.”

Đám người Thiệu Tàn vừa nghe xong, hoàn toàn bội phục Lạc Từ Mộng sát đất.

Lạc Từ Mộng hoàn toàn quên mất thân phận của mình, cũng quên mất thân mình đang ở nơi nào, thế nhưng lại không biết điều dám dạy dỗ Hàn Hạo Thần.

Sắc mặt Hàn Hạo Thần đen lại, hơi tức giận, nhưng lại cố gắng bình tĩnh nhắc nhở: “Lạc cô nương, nàng đang ở tại Thần vương phủ thì nên tuân thủ theo quy củ của Thần vương phủ, phải biết rõ cái gì là lễ nghi tôn ti, giống như nàng bây giờ không có quy tắc không có khuôn phép, làm mất mặt bốn vương mặt khác, tước danh của bốn vương cũng không phải là để cho nàng có thể tùy tiện gọi.”

Ở trong mắt mọi người, giọng nói và thái độ của Hàn Hạo Thần như vậy đã là nhẫn nại lớn nhất đối với Lạc Từ Mộng rồi. nếu đổi lại là người khác dám gọi thẳng tước danh của chàng như vậy, chỉ sợ là không phải vào lao ngục thì cũng sẽ bị đánh đến trọng thương nằm liệt trong nhà.

“Quân gia.” Chàng đột nhiên gọi Tàn quân gia tới.

“Vương Gia.”

“Chăm sóc Lạc cô nương cẩn thận, không có sự cho phép của bốn vương không được ra khỏi Thần vương phủ nửa bước, dạy nàng một chút quy củ, đợi nàng hết bệnh rồi sẽ đi diện thánh.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Trả giá thật lớn

Lạc Từ Mộng nóng nảy: "Này, không phải là huynh muốn giam giữ ta đấy chứ?" Nhưng mới vừa rồi nàng nghe thấy hân ta nói muốn để cho nàng đi diện thánh*, cũng chính là được gặp Hoàng Thượng rồi, trời ạ, nàng lại có thể thấy được Hoàng Thượng.

*Diện thánh: đi gặp Vua.

Lúc Hàn Hạo Thần muốn xoay người rồi đi thì nàng lập tức kéo cánh tay của chàng lại vội vã kêu lên: "Ai nói là ta bị bệnh, ta cũng đi diện thánh."

Nhìn thấy bộ dạng vội vã muốn đi gặp Hàn Hạo Hữu của nàng, không biết tại sao trong lòng chàng cảm thấy rất khó chịu.

"Lạc cô nương, xin tự trọng." Chàng cúi đầu liếc mắt nhìn bàn tay đang nắm chặt cánh tay chàng.

"Vậy huynh mau dẫn ta đi cùng đi, ta muốn đi xem hoàng cung một chút, ta lớn như vậy nhưng vẫn chưa bao giờ được nhìn thấy hoàng cung thật sự." Trước kia cũng từng được nhìn qua cố cung* chỉ còn sót lại một chút nền kiến trúc, những thứ này chắc không tính chứ?

*Cố cung: chỉ Cố Cung thời Thanh ở Bắc Kinh - Trung Quốc.

Trên người Lạc Từ Mộng đã khoác thêm y phục, cho nên Hàn Hạo Thần rút lệnh, tất cả mọi người có thể mở mắt, Tiểu Đông nhìn nhìn canh giờ sau đó đi tới nói: "Vương gia, nếu không vào triều chỉ sợ sẽ không kịp."

"Ừ." Chàng cúi đầu đáp lại một tiếng.

"Này, còn ta thì sao?" Thấy vẻ mặt cảnh cáo của Hàn Hạo Thần, nàng lập tức thức thời thay đổi lời nói: "Thần Vương điện hạ làm người ta kính ngưỡng, dù sao nhiều thêm một người cũng không nhiều."

"Chờ nàng hết rồi lại đi."

"Ta không bị bệnh, người mới bị bệnh!" Lạc Từ Mộng nổi giận, nhưng vừa nhìn thấy thị vệ chung quanh rút đao kiếm ra, thì nàng lập tức cúi mặt xuống: "Được rồi, Thần Vương điện hạ không có bệnh, là ta có bệnh."

"Quân gia, trông chừng nàng cẩn thận."

"Vâng."

Có làm hay không? Dù gì nàng cũng được xem là khách mã, thế nhưng lại dám đem khách trở thành tù phạm.

Lúc này, ngoài cửa vang lên một giọng nam từ lười biếng: "Thần Vương Gia, hôm nay ngài sao vậy, đợi huynh nửa ngày cũng không thấy huynh qua phủ đại tướng quân, làm ta không thể làm gì khác hơn là tự mình tới cửa."

Lúc Hoa Thiên Sóc nhìn thấy áo khoác của Hàn Hạo Thần đang choàng trên người Lạc Từ Mộng, thì sắc mặt lộ vẻ sùng sốt.

"Ta....Có phải là ta tới không đúng lúc rồi không? Các vị cứ tiếp tục, ta vào triều trước."

Vào triều?

Lạc Từ Mộng vừa nghe thấy, lập tức đẩy Hàn Hạo Thần ra kéo Hoa Thiên Sóc nói: "Huynh cũng vào triều? Mang ta đi với."

"Dẫn người theo?" Hoa Thiên Sóc nhìn Lạc Từ Mộng ở trước mặt từ trên xuống dưới, lúc hần liếc thấy trước ngực Lạc Từ Mộng xuyên thấu qua, áo đơn lộ ra yếm đỏ thì khẽ nhếch miệng lên nở một nụ cười quý dị. Không ngờ Lạc cô nương lại hào phóng như vậy.

Lạc Từ Mộng không để ý, còn lộ ra vẻ mặt đau khổ hỏi: "Rốt cuộc là có mang ta đi theo hay không?"

"Nàng xem lời nói của bốn vương là gió thổi bên tai sao?" Hàn Hạo Thần cả giận nói.

Vừa mới nhìn thấy Hoa Thiên Sóc quan sát nàng như vậy, trong lòng chàng cảm thấy giống như là vật riêng của mình bị người ta nhòm ngó.

Lạc Từ Mộng nghe vậy thì kinh sợ, nhìn về phía Hoa Thiên Sóc rụt rụt cổ khẽ nói: "Cái đó ** đại tướng quân..."

"Phiêu Kỵ đại tướng quân!" Hoa Thiên Sóc suýt chút nữa thì bị nàng làm cho tức giận đến hộc máu, kể từ khi đụng phải Lạc Từ Mộng, đây là lần đầu tiên hần cảm thấy cái chức vị "Phiêu Kỵ đại tướng quân" này cũng không phải vinh hạnh đặc biệt gì mà là rất si nhục.

Nàng thấy hần trầm mặt, thì nhẹ nhàng lẻ lười một cái nói: "Được, huynh nói cái gì thì chính là cái gì, cứ gọi huynh là đại tướng quân được chưa? Đại tướng quân uy phong lẫm liệt, chỗ của huynh có còn dư phòng không, không bằng cho ta mượn một phòng đi, chờ ta kiếm được tiền sẽ trả lại tiền mượn phòng cho huynh."

"Hả? Người thật sự muốn đi sao? Chẳng lẽ Thần vương phủ không tốt à?" Hoa Thiên Sóc cảm thấy Lạc Từ Mộng trước mặt tuyệt đối có khả năng một câu trước thì nâng người ta lên đến tận trời, một câu sau thì đã đạp người ta xuống dưới đất.

"Aiz! Cũng tạm được, hơn nữa ta không muốn làm tù nhân, có phải ở phủ đại tướng quân là có thể tự do ra vào hay không?"

Hoa Thiên Sóc quay sang nhìn sắc mặt đầy vạch đen của Hàn Hạo Thần, nở một nụ cười sâu xa rồi nói với nàng: "Dĩ nhiên, phủ đại tướng quân có thể tự do ra vào, chỉ là..... muốn tới phủ đại tướng quân sẽ phải trả giá thật lớn đấy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Nhân tình đạm bạc

"Giá cao nào?" Có phải ngươi sợ ta đem chuyện riêng của nhà người nói hết ra? Ngươi yên tâm đi, nếu như ngươi đi ta tuyệt đối sẽ giữ kín như bưng, sẽ không bán ngươi."

"Bản tướng quân đối với gái lầu xanh không có hứng thú, nhưng mà đối với ngươi..." Hắn tặc lưỡi nhìn về hướng ngực của nàng.

Lạc Tử Mộng nhìn theo tầm mắt của hắn, hắn lại đang nhìn ngực nàng, lập tức dùng áo chặn lại tầm nhìn của hắn cũng dùng tay che lại, tức giận nói : "Nhìn cái gì, móc mắt ngươi bây giờ."

Hàn Hạo Thần thấy thế, không biết nguyên nhân từ đâu, một tay cầm tay nàng tức giận nói : "Nếu như ngươi ngại nơi này không phù hợp với thân phận của ngươi, đại khái là có thể đi."

Nàng lập tức giống bóng cao su xì hơi, vừa mới có ý định này, nhưng sau khi nhìn thấy cặp mắt đăm đăm đuổi của Hoa Thiên Sóc, nàng cảm thấy nơi này không nhờ vả ai được, hình như Hàn Hạo Thần ở trước mắt này có chút tốt, nhưng cũng có lúc giận dữ tới cùng, khắp người tỏa khí lạnh, nhưng ít nhất cũng không dùng ánh mắt mỉa mai của Hoa Thiên Sóc nhìn nàng.

Nhưng hắn vừa mới nói như thế, nàng lại vô lực phản kháng, nếu đổi lại là thế kỉ 21, nàng sẽ không ở chỗ này, nhưng tới cái thời không này, không ở chỗ này thì có thể đi đâu?

Bộ mặt oan nghiệt của nàng chứa một bụng oán thăm, thật đúng là không dựa vào được hai người đàn ông này.

"Quản gia, Liên Vân, hai người coi chừng nàng, nếu chẳng may nàng chạy ra ngoài, hai người tự biết hậu quả."

"Vâng"

Sau khi nàng bị hai người lôi đi, nàng tức giận xoay người mắng : "Đúng là đồ quỷ sứ đáng ghét, khó trách không có lão bà, là nữ nhân đều bị hắn dọa hết rồi..."

"Ngươi nói cái gì?"

"A.... .."

Bởi vì một tiếng hỏi giận giữ của hắn khiến nàng run lên cả người, bởi vì áo choàng của hắn thắt trên người nàng kéo dài tới mặt đất, nàng cũng không có để ý nhưng mới giật mình một cái khiến nàng dẫm lên áo choàng, nên nặng nề té ngã dưới mặt đất.

"Ô ô... đau chết."

"Lạc cô nương, người có sao không?" Liên Vân và Tần quản gia cũng bị hù sợ, vội vàng đỡ nàng dậy.

Sau khi nàng đứng dậy, Tần quản gia sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Việc này...áo choàng của Vương gia.... là áo choàng hoàng thượng ngự ban."

Lời nói của Tần quản gia đột nhiên dừng lại, nàng chịu đựng sự đau rất trên tay và trên đầu gối nhìn về phía áo choàng, quả nhiên, phía trên có một cái lỗ, không phải nói cái gì của hoàng gia đều là thượng đẳng sao? Tại sao lại dễ rách như vậy?

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía bước chân của Hàn Hạo Thần, nàng trầm mặc.

Lúc này Hoa Thiên Sóc cũng tới xem náo nhiệt, thấy nàng ủy khuất bĩu môi, không khỏi buồn cười : "Lần này nguy rồi, vật này là áo choàng làm Vương gia vui mừng nhất, còn là hoàng thượng ngự ban, đem vật ngự ban làm hư là phải bị hoàng thượng giáng tội."

"Ngươi đi bộ đều thích té sao?" Hàn Hạo Thần nhíu chặt hàng lông mày lại canh chừng nàng hỏi.

Căn bản nàng không có cùng tâm tình quan tâm áo choàng với bọn họ, chỉ cảm thấy tình ở đây quá mức đạm bạc.

Dưới sự phản nộ, nàng nhanh chóng cởi áo choàng trên người nện vào người Hàn Hạo Thần, sau đó khóc nức nở : "Trả lại cho ngươi, có gì đặc biệt đâu, chỉ là một cái áo choàng, ta đã té chết các ngươi còn quan tâm áo choàng."

"Lạc cô nương..." Sắc mặt trắng bệch của Liên Vân nhìn về phía Hàn Hạo Thần bị đập tới, vội vã cúi người, "Vương gia, xin Vương gia bớt giận, Lạc cô nương té đau nên mới nói năng lung tung, xin Vương gia không nên trách tội."

"Hừ. Một đám động vật máu lạnh không có nhân tính."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Vương gia quan tâm.

Nhìn Lạc Từ Mộng khắp khiêng đi tới phòng khách, Hoa Thiên Sóc đã bị lá gan của nàng làm ngạc nhiên đứng tại chỗ.

"Vương gia..." Tần quân gia há miệng run rẩy nhìn Hàn Hạo Thần.

Hàn Hạo Thần cầm áo choàng trong tay như có điều suy nghĩ, sau chốc lát, hắn cầm áo choàng đưa cho Tần quân gia rồi nói : "Cầm áo choàng đi cất đi, để thái y đi nhìn Lạc cô nương một chút."

"À. Vâng vâng." Sau khi kinh ngạc Tần quân gia vội vàng gật đầu.

Lạc Từ Mộng thờ phỉ phò trở lại phòng khách và ngồi trên giường, nhìn da thịt trên đầu gối và lòng bàn tay, bị ma sát bởi cục đá trên đất nên bị rí chút máu. Uất ức rơi nước mắt, nếu không vì nàng không giải thích được sao lại xuyên qua tới chỗ này thì đầu bị như vậy.

Nhớ hồi mình ở thế kỉ 21, cho dù là một cái hát hơi cũng được một đám người tới quan tâm, giờ thì tốt rồi, không có chỗ nương thân còn bị châm chọc khinh thường, nếu như nàng có biện pháp trở về, có cầu xin thì nàng cũng không ở lại chỗ này.

Thời điểm càng nghĩ càng buồn bực uất ức thì Liên Vân đi vào, trong tay bê một chậu nước.

"Lạc cô nương, người không sao chứ? Để nô tỳ rửa sạch vết thương cho người?"

"Ta không sao." Nàng lau nước mắt.

"Có phải rất đau hay không?" Liên Vân vừa thấm vải bông cho nàng vừa nói, "Đau thì nên khóc ra ngoài, nô tỳ sẽ không nói ra đâu."

Lạc Từ Mộng nặn ra một nụ cười khổ, trên thực tế đã không còn như vậy nữa rồi, vừa mới khóc là vì trong lòng uất ức, không biết mình gặp phải vận xui gì, thế nên mới xuyên đến cái nơi xa lạ này.

"Không đau, cảm ơn."

Nàng vừa mới nói xong thái y liền đi vào, nhìn thấy Lạc Từ Mộng thì lập tức hành lễ : "Lạc cô nương, thần phụng mệnh vương gia đến chuẩn bệnh cho cô nương."

Nàng vừa nghe thấy thì cự tuyệt : "Không cần, đi ra ngoài." Nàng không cần đón nhận ý tốt của hắn.

Liên Vân mấp máy môi có chút khó xử : "Lạc cô nương, người cho thái y xem một chút đi, nếu như người không chịu chữa, tui nô tỳ sợ sẽ bị chịu phạt."

Có cần khoa trương như vậy không.

Lạc Từ Mộng cảm thấy Liên Vân đang khoa trương, nhưng nghĩ đến về mặt âm trầm của Hàn Hạo Thần và cảnh cáo của hắn, trong lòng ngần ngại, nàng không thể không tin tưởng, hơn nữa tính đến thời điểm này Liên Vân là người duy nhất đối tốt với nàng, vì vậy gật đầu một cái.

Sau khi thái y xem xét vết thương rồi đắp thuốc, nói là không có gì đáng ngại, chỉ cần thoa thuốc đúng hạn là không có việc gì, lúc này Liên Vân mới yên tâm.

Đợi đến lúc mọi người rời đi, Liên Vân xoay người tốt bụng nhắc nhở : "Lạc cô nương, xin thứ cho Liên Vân lắm mồm, lần này vương gia đã nhìn nhận, nếu như có lần sau, không biết Lạc cô nương và nô tỳ sẽ phải chịu phạt gì."

Lạc Từ Mộng có chút xem thường : "Ta cũng không phải là hắn, ta mặc kệ. Cùng lắm là đuổi ra ngoài."

"Đuổi ra ngoài? Chuyện không đơn giản như vậy." Liên Vân bỏ được cao xuống sau đó dùng gạc băng bó cho nàng, "Hắn là vương gia, cả nước Hàn Vũ trừ hoàng thượng ra sẽ không có ai đắc tội Thần Vương điện hạ, đuổi ra ngoài là nhỏ, rất có thể là đầu thân hai nơi."

"Giết người." Lạc Từ Mộng sờ cổ mình một cái, toát mồ hôi lạnh nuốt nước bọt.

"Ừ."

Lạc Tử Mộng vừa nghe, nhất thời bối rối.

Chính xác là nàng chỉ là một tiểu nữ tử không có thân phận ở nước này, cho dù chết cũng không có người biết, hơn nữa cho dù hiểu thì sao? Hẳn là Vương gia. Ai dám đắc tội.

Sau này nhớ lâu một chút mới được, nàng thanh xuân trẻ trung như này, không thể tìm cái chết vô nghĩa như này.

Liên Vân thấy Lạc Tử Mộng đã thấy sự quan trọng của vấn đề, nên cũng tạm thời yên tâm, ai ngờ sau một khắc, Lạc Tử Mộng đã nói một câu khiến mình xấu hổ....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: cảm thấy hứng thú với nàng

Liên Vân thấy Lạc Tử Mộng biết được tầm quan trọng của vấn đề, nên cũng tạm thời yên tâm, ai ngờ một khắc sau, Lạc Tử Mộng đã nói ra những câu nói khiến nàng rất xấu hổ....

"Liên Vân, xem như ta và ngươi cũng có quen biết nhau, nếu như ta bị Hàn Hạo Thần kia hại chết, ngươi nhớ tìm cho ta một nơi sơn thủy hữu tình để chôn, nếu như ngươi có thể giúp ta kêu oan là tốt nhất, nếu ta thành quỷ cũng sẽ cảm kích ngươi."

"Lạc cô nương."

"Ta chỉ đang nói giỡn với ngươi thôi." Lạc Tử Mộng kéo ra một nụ cười gượng.

Nếu thật sự có chuyện như vậy, có người giúp nàng kêu oan mới là lạ, trồng cây vào một tiểu nha đầu quen biết còn chưa đến một ngày? Hừ! Lạc Tử Mộng cảm giác mình quá mức ngây thơ.

——* tuyến phân cách *

Trọng Huyền điện

Hàn Hạo Hữu tuyên Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc đến, nói là nghị sự, trên thực tế chính vì để hỏi bọn họ tại sao hôm nay lên triều muộn.

Cung nữ sau khi đưa trà lên đều cùng nhau lui ra, bên cạnh Hàn Hạo Hữu chỉ để lại tổng quản thái giám Phí công công.

Hắn nhấp một ngụm trà sau đó nhìn về phía Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc cười yếu ớt hỏi "Hôm nay hai vị tại sao lại cùng nhau lên triều muộn? Chẳng lẽ có chuyện gì trăm đã bỏ lỡ?"

Hôm nay là ngày hán thứ nhất hán lên triều sau sau khi chính thức lên ngôi, Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc cùng nhau lên triều muộn khó tránh khỏi bị người khác chỉ trích, có nhiều đại thần thậm chí cho rằng Hàn Hạo Thần liên minh với Hoa Thiên Sóc ý đồ tạo phản đang chuẩn bị khởi nghĩa.

Phụ thân Hoa Thiên Sóc giữ chức quan Thừa Tướng đứng đầu trong triều, tự nhiên sẽ có nhiều lời đồn không tốt, chỉ cần nói đến ngày hôm qua tân hoàng lên ngôi, Thần vương và con trai Hoa Thiên Sóc nhất thời vui mừng uống quá nhiều rượu cho nên lâm triều muộn, bách quan tuy có nghi ngờ, nhưng cũng không dám suy đoán nhiều.

Nhưng cho dù Thừa Tướng giải thích như thế, Hàn Hạo Thần nhìn thần sắc dị thường của từng người bọn họ thì không tin là bởi vì lý do này mà hôm nay lâm triều muộn mấy canh giờ.

Cuối cùng vẫn là Hoa Thiên Sóc không nhịn được cười nói: "Bẩm Hoàng Thượng, thần và Vương Gia Lâm triều muộn là do Lạc cô nương mà Vương Gia mang về trong phủ ban tặng."

"Hả? Nàng họ Lạc? vậy cuối cùng đã có chuyện gì xảy ra?" Hàn Hạo Hữu vẻ mặt tràn đầy hứng thú, ngày đó nếu không phải Hàn Hạo Thần mang theo cô gái kia vội vàng chạy về vương phủ, tân hôn của hán sắp đến, hán chắc chắn sẽ ra lệnh cho Hàn Hạo Thần dẫn người vào Hoàng cung.

Hán nhớ ngày hôm đó nhìn thấy Lạc Tử Mộng nàng là cô gái đẹp nhất mà hán từng gặp, so với thiên hạ đệ nhất tài nữ của nước Hàn Vũ Lăng Tư Kỳ đẹp hơn, hán cũng nhìn ra được, ngày đó Hàn Hạo Thần đối với nữ tử này khác biệt, nếu là nữ tử khác hại hán ngã xuống ngựa bị bôi xấu, tình có lẽ tính mạng đã khó bảo toàn.

Nhưng mà hán lại không xác định được, Hàn Hạo Thần rốt cuộc là vì kiêng dè bản thân cùng đương kim Hoàng Thượng tranh một nữ nhân, hay là đã thật sự động lòng với nữ tử không rõ lai lịch Lạc Tử Mộng này.

Hoa Thiên Sóc nghe Hàn Hạo Hữu vừa hỏi như thế, liền liếc mắt nhìn Hàn Hạo Thần sau đó lại một lần nữa nheo mắt phượng nở nụ cười.

"Bẩm hoàng thượng, cô nương kia tên là Lạc Tử Mộng là cô nương thú vị nhất mà thần từng gặp." sau đó hắn nhìn về phía Hàn Hạo Thần nói, "Cũng là khắc tinh trong đời thần Vương điện hạ."

Hàn Hạo Thần đưa tay lên miệng nhẹ ho một tiếng.

Mặc dù Hoa Thiên Sóc nói không sai, Lạc Tử Mộng chính xác là khắc tinh của hắn, hắn hình như không đành lòng làm bất cứ hành động bất lợi gì đối với nàng, thấy trông mặt nàng trong suốt lại khiến người ta rung động khác thường, nhưng từ lời nói trong miệng của Hoa Thiên Sóc, ngược lại cảm thấy quái dị rất nhiều.

"Hả? Thần vương cũng gặp phải khắc tinh sao? Thật là kỳ lạ, nhưng mà theo hai khanh, thì rốt cuộc lai lịch Lạc cô nương này như thế nào?" Hàn Hạo Hữu vừa cầm ly trà lên, vừa nói ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Đưa vào trong cung

Hoa Thiên Sóc rất có hứng thú trả lời: "Lạc cô nương này. thật đúng là làm người ta không thể nào suy đoán được, không giống những cô nương bình thường, cũng không giống những tiểu thư con nhà quan."

"Hả? Chỉ giáo cho trăm thử xem?" Hàn Hạo Hữu đối với nàng cảm thấy có hứng thú.

Hoa Thiên Sóc trả lời: "Nếu cô nương bình thường, nhìn thấy Vương Gia và Tướng quân chắc chắn sẽ bị dọa sợ đến mức quỳ xuống đất dập đầu, nhưng nàng đối với vị thần và Vương Gia nói năng lỗ mãng, nếu nói nàng tiểu thư nhà quan, nàng lại không phân biệt chủ tớ, thậm chí . . . ha ha . . ."

Lời còn chưa dứt, Hoa Thiên Sóc vừa nghĩ tới Lạc Tử Mộng mặc y phục đơn giản chạy từ trong phòng ngủ ra, liền không nhịn được bật cười.

"Rốt cuộc có chuyện gì mà buồn cười như thế?" Hàn Hạo Hữu lại càng thêm hứng thú.

Hoa Thiên Sóc thật vất vả mới dừng được lên tiếng: "Chắc hẳn tối hôm qua thần Vương Gia đối với Lạc cô nương rất dịu dàng, cho nên hôm nay thần Vương Gia muốn lên triều thì Lạc cô nương tìm mọi cách ngăn cản, không kịp trang điểm thay quần áo đã chạy ra, theo suy nghĩ vụng về của thần, Lạc cô nương muốn Thần vương gia trở về với nàng."

"Phiêu Kỵ đại tướng quân!" Hàn Hạo Thần thâm trầm nói một câu

"Được rồi, mặt tướng không nói, nhưng mà thần Vương Gia vẫn nên gọi tên thần đi, nghe dễ nghe hơn."

Hàn Hạo Hữu cả kinh: "Ý Thiên Sóc Nhị đệ đã cùng Lạc cô nương." Cảm thấy là khả năng này, trong lòng Hàn Hạo Hữu có một trận mất mát.

Hàn Hạo Thần lúng túng trừng mắt liếc Hoa Thiên Sóc, sau đó trả lời Hàn Hạo Hữu: "Hoàng huynh, Thiên Sóc đang nói đùa với huynh thôi, hôm qua Lạc cô nương ở tại phòng khách, Thần Đệ cũng không biết tại sao Lạc cô nương lại chạy đến."

"À. tại sao Thiên Sóc lại không muốn để Thần vương gia gọi người là Phiêu Kỵ đại tướng quân?"

Hàn Hạo Thần cũng không nhịn được cười một tiếng.

Một câu nói của Hàn Hạo Hữu châm trúng vào chỗ đau của Hoa Thiên Sóc, Hoa Thiên Sóc thờ dãi nói: "Còn không phải bởi vì Lạc cô nương này, trước lúc quen biết nàng, vị thần còn cảm thấy chức danh này rất Quang Tông Diệu*, nhưng sau khi gặp nàng, mới phát giác cái tên này có chút không tốt."

(*) rạng rỡ tổ tông

"Vị Lạc cô nương kia nói gì mà lại khiến người luôn luôn không để ý đến những lời bình luận của người khác như Hoa Thiên Sóc phải cảm thán như vậy?"

Hoa Thiên Sóc lần nữa thờ dãi lắc đầu: "Không biết từ nơi nào xuất hiện một vị Lạc Tử Mộng cô nương đem Phiêu Kỵ đại tướng quân gọi thành Hoa đại tướng quân, làm hại những người nghe được xưng hô như thế này lại cho rằng vị thần thật sự mỗi ngày thường xuyên đến kỹ viện chứ."

"Ha ha ha."

Hàn Hạo Hữu nghe vậy không nhịn được cười lớn, Hàn Hạo Thần ở bên cạnh cười nhẹ không nói gì.

"Nhưng mà." Hàn Hạo Hữu cúi đầu suy nghĩ, cảm ly trà lên uống một ngụm trà sau đó nhìn về phía Hàn Hạo Thần hỏi, "Nhị đệ thật sự không biết lai lịch của Lạc cô nương này?"

Hàn Hạo Thần uống một hớp trà, mới nhú mồm cười nhạt nói: "Đợi đến lúc nàng nhớ, tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết, cần gì phải nóng lòng chứ."

"Người thật sự nghĩ nàng nhớ không ra sao?" Hoa Thiên Sóc có chút giật mình, bởi vì theo ý hấn, Hàn Hạo Thần tuyệt đối không phải là một người dễ dàng tin tưởng người khác như vậy.

"Ý Thiên Sóc, Lạc cô nương có ý giấu giếm?" Hàn Hạo Hữu hỏi.

"Cảm giác giống như vậy, nhưng lại cảm thấy không giống như đang nói dối." Nói tới chỗ này Hoa Thiên Sóc khoát khoát tay cười khỏ, "Dù sao Thiên Sóc đã bị Lạc Tử Mộng cô nương này làm cho đầu óc choáng váng, cũng không biết nàng nói thật hay là nói dối nữa."

Hàn Hạo Thần và Hàn Hạo Hữu liếc nhau một cái sau đó mỗi người đều chìm vào trong tâm sự riêng của mình chỉ mỉm cười một cái.

Hàn Hạo Hữu cúi đầu làm như suy nghĩ, lúc ngẩng đầu lên hấn nói: "Nhị đệ, vốn tưởng rằng ngày đó đệ vội vã đem Lạc cô nương về trong phủ là bởi vì đệ cảm thấy hứng thú với cô ấy, không ngờ chỉ là một hiểu lầm, đã như vậy, trẫm muốn đem Lạc cô nương nạp thành phi, không biết nhị đệ ý như thế nào?"

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng thanh thúy vang lên, ly trà đã bị vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Vừa vào cửa cung thâm sâu như biển

Chỉ nghe "Bốp" một tiếng thanh thúy tiếng vang lên, ly trà đã vỡ thành nhiều mảnh nhỏ.

Hàn Hạo Thần trong lòng cả kinh, nghe thấy tiếng động lạ vang lên, lập tức đưa mắt nhìn về hướng phát ra tiếng động, lại phát hiện Lăng Tư Kỳ cùng hai cung nữ đang hoảng hốt dọn dẹp những mảnh vỡ trên mặt đất.

"Kỳ phi?" Hàn Hạo Hữu đứng dậy đi về phía Lăng Tư Kỳ, đỡ nàng đứng dậy.

Lăng Tư Kỳ vẫn cúi đầu không dám nhìn thẳng vào mắt hấn, lúc trước người nàng nhìn trúng là Hàn Hạo Thần, nhưng căn bản không có nghĩ đến người thẳng trận tí thì lại là Hàn Hạo Hữu, điều khiến nàng không dám tin là: khi bọn họ tỷ thí xong trở về, Hàn Hạo Thần lại đang ôm một cô nương xinh đẹp vào trong lòng.

Mặc dù nàng cảm thấy vô cùng mất mát, nhưng không đổi được sự thật người nàng gả là Hàn Hạo Hữu. Nàng biết Hàn Hạo Hữu đã có hoàng hậu, hấn cứu hoàng hậu ở thời điểm hấn còn là hoàng tử. Tuy chỉ là một cuộc hôn nhân chính trị, nhưng nàng biết Hàn Hạo Hữu luôn bảo hộ, hết sức sủng ái hoàng hậu.

Nếu không thể gả được cho người mình yêu, nàng cũng không để ý đến việc mình sẽ gả cho Hàn Hạo Hữu. Tối hôm qua, nàng và Hàn Hạo Hữu thành thân nghi thức thật đơn giản.

Nữ tử có thể gả cho Đương Kim hoàng thượng, đó là chuyện làm rạng danh tổ tông, nhưng chuyện khiến nàng không ngờ tới, chỉ sau một ngày, hấn lại có ý định muốn nạp phi.

Quả nhiên là vừa vào cửa cung thâm sâu như biển, hậu cung của hoàng thượng hơn 3000 giai lệ, nàng được một đêm ân sủng, đã là chuyện may mắn. Nàng khổ sở cười một tiếng.

"Ái phi có chỗ nào bị thương không?" Hàn Hạo Hữu cầm tay nàng lên nhìn, phía trên có chút sưng đỏ.

"Tạ hoàng thượng, thần thiếp không sao." Nàng muốn rút tay về, lại bị Hàn Hạo Hữu nắm thật chặt không có buông ra.

"Còn nói không sao, nhìn xem, tay nàng bị phỏng rồi, ái phi là do trẫm từ trên tay thần vương thắng được, trẫm nên quý trọng mới đúng."

Kỳ phi sững sờ, tiếp theo nhìn về phía Hàn Hạo Thần.

Hàn Hạo Thần chậm rãi đứng dậy không kêu ngao không tự ti, thậm chí về mặt không có một chút tiếc hận: "Lời này của hoàng huynh nói ra khiến Thần Đệ hổ thẹn, nhân duyên giữa Kỳ phi cùng hoàng huynh là do trời định, do tiên hoàng ban tặng, Thần Đệ không dám vượt qua."

"Nói thật hay, ái phi có nghe thấy không? Nhân duyên của ta và nàng do trời định, do tiên hoàng ban tặng." Hàn Hạo Hữu yên lặng nhìn về phía Kỳ phi, nhìn nàng nở nụ cười gượng gạo, hắn cũng không giận. Bởi vì ngay tại ngày ti thí, hắn đã sớm nhìn thấu tâm tư của Kỳ phi. Nhưng là, mặc kệ là ngôi vị hoàng đế hay là nữ nhân, chỉ cần là thứ hắn muốn thì hắn nhất định phải đoạt được.

"Thần thiếp xin ghi nhớ trong lòng, tạ hoàng thượng ân sủng." Lăng Tư Kỳ vốn là một nữ tử dịu dàng, trước khi vào cung đã biết thâm cung có vô số cấp bậc lễ nghĩa, tự nhiên không dám làm trái ý tứ của hoàng thượng.

"Ái phi, như thế nào đột nhiên nàng lại muốn tiến lên phía trước?"

Chẳng lẽ là muốn nhìn một chút người mà mình ngưỡng mộ? trong ánh mắt Hàn Hạo Hữu lóe lên vẻ cảnh cáo, về mặt này của hắn bị Hàn Hạo Thần nhìn thấy.

Kỳ phi nhẹ nhàng thi lễ: "Hôm nay thần thiếp có hái một ít cam lộ, vì hoàng thượng, Vương Gia, đại tướng quân mà trăm trà, đặc biệt tới đây để mời các vị thưởng thức, ai ngờ mới vừa rồi không cẩn thận làm đổ bình trà, kính xin hoàng thượng thứ tội."

"Ái phi có tâm, khiến trẫm rất vui mừng, nhưng là trên tay ái phi bị thương, trẫm cho phép nàng lui ra ngoài, nhanh đi tìm ngự y xem vết thương có sao không?"

"Dạ, thần thiếp xin cáo lui."

Nghe thấy tay Kỳ phi bị thương, Hàn Hạo Thần chợt nhớ đến Lạc Từ Mộng đang ở trong phủ, trước khi hắn xuất phủ nàng khiến hắn nổi giận, không biết giờ này nàng thế nào.

Cũng không biết tại sao, chính hắn vậy mà có thể dễ dàng tha thứ nàng, để mặc nàng càn quấy như vậy.

Chờ sau khi Kỳ phi đi khỏi, Hàn Hạo Hữu nói: "Ý vừa rồi của trẫm, không biết nhị đệ thấy thế nào?"

Hàn Hạo Thần chớp chớp mắt, sau đó cười nhạt một tiếng: "Hoàng huynh, thật ra thì Lạc cô nương cũng chỉ là một cô gái bình thường so với nữ tử khác không có khác biệt gì, Thần Đệ sợ rằng chuyện này đệ không thể quyết định, hay để đệ về phủ hỏi qua ý tứ của nàng."

"Đây thật là chuyện lạ, không nghĩ tới trên đời còn có người khiến nhị đệ không giải quyết được, hơn nữa gả vào cung làm phi, có nữ tử nào lại không nguyện ý?"

Hoa Thiên Sóc lập tức đứng dậy giúp đỡ: "Hoàng thượng, nữ tử bình thường nhất định sẽ cầu còn không được, nhưng nếu là Lạc Từ Mộng cô nương thì Khó nói."

"Hả?" Nghe bọn hắn nói như thế, Hàn Hạo Hữu càng thêm tò mò về Lạc Từ Mộng. Hắn muốn gặp nàng, không biết sau khi tỉnh lại nàng có giống như lúc hôn mê, cũng cùng một vẻ khiến lòng người mê mẩn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mệnh lệnh của Vương Gia

"Hả?" Nghe những lời bọn hắn vừa nói, Hàn Hạo Hữu càng thêm tò mò về Lạc Từ Mộng, không biết đáng về sau khi tỉnh lại của nàng có giống như lúc hôn mê đều một dáng vẻ làm say đắm lòng người.

"Nhị đệ, trẫm chợt nhớ tới cho đến bây giờ trẫm chưa đến thăm Thần vương phủ của đệ, không biết ngày hôm nay trẫm đến xem qua vương phủ của đệ một chút có được hay không?"

"Chuyện này."

Hàn Hạo Hữu đột nhiên đề nghị như vậy khiến Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc có chút cả kinh.

"Nhị đệ cảm thấy có gì không ổn?" Hàn Hạo Hữu cười hỏi.

Lúc này, Phí công công nghe Hàn Hạo Hữu nói vậy cũng nhỏ giọng nói: "Chắc không phải là do thần Vương điện hạ không yên tâm về phía Lạc cô nương chứ?" hắn nhẹ nhàng cười một tiếng.

"Chẳng nghề nhệ đệ đối với Lạc cô nương có tình yêu nam nữ?"

"Hoàng huynh nói đùa, Thần Đệ chỉ sợ Lạc cô nương không biết lễ nghĩa mạo phạm hoàng huynh."

"Chuyện này không có gì phải e ngại" Hắn đột nhiên đứng lên nói: "Đi, Phí công công, chúng ta cải trang đi đến thần vương phủ."

"Tuần chỉ." Phí công công lập tức lên đường chuẩn bị.

Hàn Hạo Thần nhấp nhẹ đôi môi trăm mặt, trên thực tế một khi Hàn Hạo Hữu đã quyết định muốn đến thần vương phủ, vô luận hắn đồng ý hay không đồng ý đều phải nghe theo. Mới vừa rồi Hàn Hạo Hữu hỏi thăm chẳng qua là muốn dò xét mối quan hệ giữa hắn và Lạc Từ Mộng, nhưng là nếu Hàn Hạo Hữu đã quyết định, hắn cũng không thể nói gì hơn.

——* Dạ Ngưng Huyền *——

Thần vương phủ

Tiếng xích đu kẽo kẹt kẽo kẹt vang lên, Lạc Từ Mộng nằm trên ghế xích đu ngửa mặt lên trời thở dài, than thở: "Trời ạ! Sao ta lại xui xẻo như vậy? Rốt cuộc ta đã làm sai điều gì à?"

Mới ngày đầu tiên đã gặp xui xẻo, không biết lúc nào thì nàng mới có thể trở về, viện trưởng cô nhi viện có đi tìm nàng hay không?

Sắp đến thời gian dùng bữa trưa, nàng muốn ăn trưa xong thì đi dạo một chút, ai ngờ Liên Vân nói phải chờ Hàn Hạo Thần trở lại mới có thể dùng bữa. Cái xã hội này a! làm sao một người đến từ thế kỷ 21 như nàng có thể sinh tồn đây?

"Liên Vân, ở đây thật nhàm chán, có trò gì chơi không vậy? Ta chỉ muốn tiêu khiển một chút." Nàng không còn hơi sức hỏi, nếu cứ tiếp tục như vậy, nàng thật muốn biến thành cỏ nhân, thật chán muốn chết.

Liên Vân suy nghĩ một chút rồi nói "Không bằng nô tỳ bồi Lạc cô nương ra phía sau vườn hái hoa bắt bướm."

Lạc Từ Mộng khoe miệng không khỏi co quắp, chỉ có những người có chỉ số thông minh thấp và rảnh rỗi mới đi làm loại chuyện ngốc nghếch như vậy.

"Chỉ là. Lúc này có rất ít bướm bướm." Liên Vân suy nghĩ một chút sau lại đề nghị, "Nô tỳ thấy các cô nương khác trong lúc rảnh rỗi thường ngồi thêu thùa, vậy nô tỳ bồi Lạc cô nương thêu thùa nha, nô tỳ cũng muốn xem qua tay nghề của Lạc cô nương một chút."

Lạc Từ Mộng cười khổ, khoe miệng co quắp càng lợi hại hơn.

Ngón tay của nàng dùng để gõ bàn phím, trước giờ chưa từng đụng đến cây kim để may vá, đâm tới đâm lui thật nhàm chán.

Ah? đột nhiên tinh thần Lạc Từ Mộng tỉnh táo hẳn lên, nàng từ trên ghế xích đu nhảy dựng lên: "Thêu thùa cũng tốt, thêu thùa giúp thân thể và tinh thần khỏe mạnh, chúng ta liền bắt tay vào thêu thôi."

"Vâng"

"Vậy." Lạc Từ Mộng nở nụ cười gian tà: "Có lẽ chúng ta nên đi mua chút đồ để thêu thùa, cũng nên mua thêm một bức tranh thêu sẵn để tham khảo."

"Không được. . . không được, Lạc cô nương không nên đi ra ngoài, nếu như bị Vương Gia phát hiện, nô tỳ sẽ bị đánh chết." Liên Vân瑟瑟 đến mức quỳ rạp xuống đất.

Nàng cứ quỳ như vậy khiến Lạc Từ Mộng có đôi chút khó xử, chẳng qua nàng chỉ muốn đi ra ngoài chơi một chút, tại sao lại khó khăn như vậy.

"Người mau đứng dậy đi, ta đi ra ngoài mua vài món đồ thôi mà, làm sao lại khiến người bị đánh đến chết?" Nàng lập tức đỡ Liên Vân đứng dậy.

"Chẳng lẽ Lạc cô nương đã quên sao? Vương Gia đã hạ lệnh cho nô tỳ và quần gia phải chăm sóc Lạc cô nương thật cẩn thận, hơn nữa không được để cô nương xuất phủ nửa bước, nếu Lạc cô nương đi ra ngoài, nô tỳ còn không bị đánh đến chết sao?"

Nghe những lời này, Lạc Từ Mộng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Đã có lúc nàng nghĩ, bản thân mình thật may mắn khi xuyên qua không phải ở trong một gia đình nghèo khó, mà là ở một Thần vương phủ khiến người ta không khỏi hâm mộ. Nhưng lúc này đây nàng lại cảm thấy như mình gặp xui tám kiếp vậy. Còn không bằng đến nhà dân chúng bình thường, ít ra nàng còn có thể tùy ý ra vào.

"Hàn Hạo Thần!!!! Cái tên khốn kiếp nhà ngươi! Ngươi không xong với ta đâu!" Lạc Từ Mộng ngửa mặt lên trời kêu to.

Liên Vân vừa nghe thế, lập tức đưa tay che miệng nàng lại: "Lạc cô nương, van cầu cô đừng nói nữa, những lời này có muốn đưa tới họa sát thân sao?"

Nàng hất tay Liên Vân ra, bộ mặt không vui nói: "Ta phát tiết một chút không được sao? vương phủ lớn như vậy, người nào lại có thính lực tốt như vậy?"

"Không tin? Cô xem"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Tư thế như vậy...

Theo tầm mắt của nàng ấy nhìn lại, Lạc Từ Mộng quả nhiên nhìn thấy một đội thị vệ cầm đao kiếm đi tới.

Nàng bị dọa sợ đến nỗi liên tục lui về phía sau.

Đột nhiên xoay người lại đưa lưng về phía bọn họ lớn tiếng hướng lên trời cao hô to: "A.....Ta không ngờ trên cõi đời này thế nhưng vẫn còn có nam nhân hoàn mỹ giống như Thần Vương điện hạ, vừa cao lớn vừa đẹp trai lại văn võ song toàn, anh dũng phi phạm, oai hùng hiên ngạn, ngọc thụ lâm phong, quả thật là tấm gương sáng trong tất cả nam nhân, nhân tài trong tất cả các Vương Gia..."

"Lạc cô nương, bọn họ đều đã đi rồi." Đối với sự thay đổi đột ngột của nàng, lúc đầu Liên Vân cũng hơi sửng sốt, nhưng sau đó cũng không nhận được che miệng cười khê, tới khi thấy tất cả mọi người đều đã rời đi, nàng ấy mới lờ lợ kéo ống tay áo của nàng nhắc nhở.

Lạc Từ Mộng xoay người nhìn lại, thở phào nhẹ nhõm: "Má ơi, làm ta sợ muốn chết, có cần phải giờ cao đao kiếm đi qua đi lại như vậy không?"

Liên Vân lại lắc đầu một cái nói: "Lạc cô nương, cũng may nơi này là Thần Vương phủ không phải là hoàng cung, nếu là hoàng cung, sợ rằng Lạc cô nương đã bị áp giải vào thiên lao rồi."

"Khùng bố như vậy sao?"

"Nếu như Thần Vương điện hạ ở đây....Chỉ sợ cũng..."

Nàng vừa nghe vậy thì không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Xem ra Thần vương phủ này quả thật không phải là chỗ có thể ở lâu, nhất định phải nghĩ cách trốn đi.

--*Dạ Ngưng Huyền*--

Cách Thần vương phủ không xa, Tiểu Đông và Phí công công đang điều khiển xe ngựa của Hàn Hạo Thần chạy về phủ.

Xe ngựa khẽ lắc lư chạy chậm trên đường. Theo gió thu lay động, rèm che ở cửa sổ của xe ngựa khẽ bay nhẹ nhàng, mà sắc mặt có chút nặng nề của Hàn Hạo Thần lại đột nhiên rơi vào trong tầm mắt của mọi người. Nếu nhìn lâu một chút, chỉ sợ sẽ làm cho người ta toàn thân nhiễm đầy khí lạnh, hơi lạnh chạy từ lòng bàn chân lên đến sống lưng xông thẳng tới óc.

Khi xe ngựa dừng lại ở trước cửa Thần vương phủ, Tàn quân gia vội vàng chạy ra.

"Vương Gia, Vương Gia..."

"Chuyện gì mà kinh hoàng như thế?" Hàn Hạo Thần hỏi.

Tàn quân gia bị dọa sợ đến nỗi sắc mặt đã trắng bệch, thật vất vả và hít một hơi nói: "Không thấy Lạc cô nương đâu cả."

"Cái gì?"

Cả ba người Hàn Hạo Thần, Hoa Thiên Sóc và Hàn Hạo Hữu đều đồng thời kinh ngạc kêu lên.

"Đã tìm hết trong phủ rồi chứ?" Hàn Hạo Thần bình tĩnh hỏi lại.

"Bẩm Vương gia, chỉ vừa mới phát hiện Lạc cô nương mất tích, cho nên tất cả mọi người vẫn còn đang tìm kiếm." Tàn quân gia trả lời xong, mới để ý thấy Hàn Hạo Hữu, mấy năm trước ông từng có may mắn gặp qua một lần, cho nên đến nay vẫn còn khắc sâu ấn tượng.

"Lão nô tham kiến Hoàng Thượng, mới vừa rồi trong lúc tình thế cấp bách không thể kịp thời dập đầu thỉnh an Hoàng Thượng, xin Hoàng Thượng thứ tội."

"Bình thân, Lạc cô nương mất tích, vậy nên nhanh chóng vào phủ tìm đi, nếu mới vừa phát hiện không thấy nàng ấy đâu, thì chắc hẳn vẫn còn ở trong

phu."

Đoàn người cùng nhau tiến vào Thần Vương phủ, hơn nữa còn đi tới phòng nghỉ của Lạc Từ Mộng.

Lúc này, Phí công công như qua tường rào cách đó không xa, đột nhiên kêu lên một tiếng đầy sợ hãi: "Này....này...chuyện này...."

Mọi người nghe thấy tiếng vội nhìn lại, lập tức nhìn thấy Lạc Từ Mộng đang nằm ở trên tường rào, bộ mặt khổ sở hết nhìn đông lại nhìn tây. Tình cảnh hiện tại của nàng có thể nói là cười lên lưng hồ khó xuống. Cũng không biết nàng làm sao leo lên đó được, thấy nàng nhìn ra bên ngoài tường cao, thiếu chút nữa là la lên cứu mạng, nhưng lại giống như là sợ bị người ta phát hiện, cho nên vẫn không dám lên tiếng.

Mọi người đi tới chân tường mà nàng đang nằm sấp, Hàn Hạo Hữu đã sớm trợn mắt há mồm, còn Hoa Thiên Sóc lại suyt chút nữa thì không nhìn được bật cười, duy chỉ có Hàn Hạo Thần là bị nàng dọa sợ, chỉ muốn túm nàng xuống ngay lập tức.

Một cô gái thể nhưng lại leo lên tường, lại còn tư thế như thế kia...

"Này....Chẳng lẽ đó là một cô gái sao?" phí công công cảm thấy không thể tưởng tượng được mà nhìn chằm chằm Lạc Từ Mộng đang nằm ở trên tường rào.

Lạc Từ Mộng nghe vậy thì kinh sợ, đột nhiên quay đầu nhìn lại, chỉ thấy một đám người nhìn nàng giống như đang xem xiếc khỉ, không khỏi rên lên một tiếng. Nàng và Thần vương phủ quả nhiên là bất tự không hợp, ngay cả chạy trốn ra khỏi phủ mà cũng đụng phải chuyện lúng túng như vậy.

Nhưng mà vừa nghe thấy nghi vấn của Phí công công, trong lòng nàng liền nổi giận: "Cái tên bất nam bất nữ này, bị mù à? Ngay cả nam nữ cũng không nhìn rõ được?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Bốn vương không đủ tư cách sao?

Con giận của Phí công công lập tức dâng trào, thế nhưng lại bị một tiểu nha đầu như thế nhục mạ.

“Cái con nhóc không biết lễ độ này, vậy mà dám nhục mạ chúng ta.”

“Không được vô lễ với Phí công công.” Hàn Hạo Thần giáo huấn.

“Phí công công?” Nàng khẽ xì một tiếng: “Mặc dù ông họ Phí, nhưng cũng đừng nói nhảm nhiều lời nữa, mau giúp ta xuống dưới đi.”

“Chúng ta không giúp ngươi xuống dưới, ngươi cứ xuống ở trên đó đi.” Phí công công tức giận đến nỗi chóng mặt la lên.

Lúc này, Hàn Hạo Hữu mới lấy lại tinh thần, nhìn thấy dáng vẻ tức giận đỏ mặt của Phí công công thì không khỏi cảm thấy buồn cười: “Phí Hái, ngươi cần gì so đo với một tiểu nha đầu chứ.”

“Đúng vậy, vẫn là anh chàng đẹp trai anh tuấn này có lòng khoan dung, còn người đó, thật đúng là bụng dạ hẹp hòi.”

“Ngươi....” Phí công công bị nàng làm cho thiếu chút nữa là tức bễ phổi.

Hàn Hạo Thần nhíu chặt lông mày, trong lòng rất lo lắng: “Đang yên đang lành nàng không chịu ngoan ngoãn ở trong phủ mà trèo lên tường làm cái gì? Còn không mau xuống đây?”

“Ta cũng muốn xuống mà, huynh không thấy là ta không xuống nổi hay sao?!” Thân thể nàng hơi run rẩy, lăm lăm nhìn trái nhìn phải, nếu như nhảy xuống, khẳng định không phải té gãy chân thì cũng té vỡ sọ.

Nhưng mà tư thế của nàng như vậy, cho dù có dùng khuyết công bay lên đó thì cũng khó có thể dẫn nàng xuống. Mặc dù tường rào có thể đủ cho một người đứng ở trên đó, nhưng phía trên có lợp ngói, mà nàng lại còn ôm chặt tường rào không chịu buông.

Hàn Hạo Thần bất đắc dĩ thở dài nói: “Nàng mau nhảy xuống đây, Hoàng Thượng đang ở chỗ này, nàng như vậy còn thể thống gì nữa.”

“Hoàng Thượng?” Lạc Từ Mộng kinh sợ la lên, đời này nàng lại có thể thấy được Hoàng Thượng ở chỗ đại!

Lại mừng thầm trong lòng, cũng là lúc biết cái gì gọi là vui quá hóa buồn, lòng bàn tay vừa buông lỏng, cả người lập tức ngã xuống mặt đất: “A.....”

Ba người Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu và Hoa Thiên Sóc vừa thấy thế tất cả đều kinh sợ, lập tức bước về phía trước một bước lớn.

“Xong rồi! Làn này không chết thì cũng tàn phế rồi!” Nàng cắn răng, nhắm chặt hai mắt không dám nhìn tiếp sợ sẽ nhìn thấy cảnh tượng máu thịt be bét, nhưng không ngờ lại cảm thấy bản thân vững vàng rơi vào trong lòng ngực của người khác, hơn nữa mùi vị lại rất quen thuộc.

“Sợ té gãy tay gãy chân mà còn dám treo tường? Nàng cầm tinh con khỉ à?” Giọng điệu của Hàn Hạo Thần hơi lộ vẻ trách cứ.

Lạc Tử Mộng nghe tiếng thì vội nắm chặt quần áo chàng rồi từ từ mở hai mắt ra, vừa thấy người trước mắt, thì bị dọa sợ đến nỗi lập tức giùng giàng đứng dậy khỏi mặt đất. Vừa nhìn thấy khuôn mặt xa lạ đang đứng ở chung quanh, thì lập tức trầm mặt xuống.

“Lạc cô nương, cô nương không sao chứ? Phong cảnh ở trên đây như thế nào?” Hoa Thiên Sóc nắm tay thành quyền chống ở bên môi, cảm thấy buồn cười.

Nàng biết hẳn ta đang cười nàng, vì vậy nàng lập tức nhảy xuống từ trên người Hàn Hạo Thần tròn mắt nhìn Hoa Thiên Sóc một cái, sau đó đi tới trước mặt Hàn Hạo Hữu hỏi: “Người là Hoàng Thượng sao?”

Hàn Hạo Hữu nhú mày gật đầu một cái.

Nàng không nhận được tí mĩ quan sát hẳn từ đầu tới chân rồi lại hỏi: “Còn có hoàng đế trẻ tuổi như vậy sao? Không phải hoàng đế đều là lão già sao? Tại sao vừa cao vừa đẹp trai lại còn trẻ tuổi như vậy chứ?”

Hàn Hạo Hữu bị mấy câu nói của nàng làm cho cực kỳ vui mừng, đôi mắt cong thành một đường nhỏ.

“Có thể được Lạc cô nương khen ngợi, thật là đúng vinh hạnh của trẫm.” Hàn Hạo Hữu cảm thấy, Lạc Tử Mộng quả nhiên là một người đặc biệt, lúc nhìn thấy nàng hôn mê ngoại trừ cảm thấy tướng mạo bên ngoài của nàng nhìn khá tốt ra, thì cũng không cảm thấy có gì khác biệt so với các vị thiên kim tiểu thư khác, lại không nghĩ rằng chưa hẳn là như vậy....

Lạc Tử Mộng đột nhiên lộ ra dáng vẻ sung bái nhìn về phía Hàn Hạo Hữu nói: “Hoàng Thượng, nếu như mới vừa rồi là Hoàng Thượng đỡ tiểu nữ, như vậy tiểu nữ quả thật có chết cũng không tiếc.... Không phải, chết thì rất đáng tiếc, tiểu nữ sẽ cảm động rơi nước mắt.”

Hàn Hạo Thần nghe xong thì lạnh mặt, nói: “Sao vậy, bốn vương không đủ tư cách tới đỡ Lạc cô nương sao?”

Lạc Tử Mộng nghe xong, sống lưng cứng đờ, lúng túng nhìn nhìn Hàn Hạo Thần, nhưng vẫn chưa chạm tới ánh mắt của Hàn Hạo Thần thì đã lập tức chuyển ánh mắt sang chỗ khác, sợ hãi trả lời: “Không – phải – đương nhiên là không phải, mới vừa rồi.... Mới vừa rồi là do ta thấy Hoàng Thượng thì rất vui mừng, cho nên nhất thời không lựa lời nói chuyện, xin Thần Vương điện hạ đại nhân đại lượng, đừng so đo với tiểu nữ.”

“Tay của Lạc cô nương bị sao vậy?” Lạc Tử Mộng còn đang nói, thì Hàn Hạo Hữu đột nhiên kéo tay nàng lại rồi hỏi

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Đáng tiếc là đã đoạn tử tuyệt tôn.

Vừa nhìn thấy Hàn Hạo Hữu lôi kéo cánh tay của Lạc Tử Mộng giống như đang đối đãi với phi tử, thì trong lòng của Hàn Hạo Thần đột nhiên co rút lại, mà nha đầu kia còn là người luôn phản đối không cho chàng nắm tay nàng như vậy, con giận của chàng quả thật là muốn bốc lửa rồi.

Nhưng mà.... Không phải cũng chỉ là một nha đầu không biết lễ nghi thôi sao? Tại sao chàng lại để ý như vậy, trải qua nhiều năm nay cũng chưa từng có ai khiến cho chàng động lòng, nhưng tại sao kể từ sau khi gặp phải nàng cảm xúc của chàng luôn luôn dễ kích động vì nàng như vậy chứ?

"Tạ Hoàng Thượng quan tâm, ta không sao, chỉ là ta có vẻ xung khắc với Vương phủ này, cho nên vừa tới nơi này thì đã gặp phải tai ương đổ máu." Nàng nói xong thì liếc Hàn Hạo Thần một cái.

Trong lòng Hàn Hạo Hữu rất vui vẻ: "Nếu đã như vậy, không bằng hôm nay nàng hãy theo trẫm tới hoàng cung đi."

"Hoàng, hoàng cung? Ta thật sự có thể tới hoàng cung sao?" Lạc Tử Mộng vừa nghe xong, thì vui mừng ra mặt: "Được, ta muốn tới hoàng cung."

"Khụ khụ khụ" Hàn Hạo Thần bị nàng chọc cho tức giận đến thiếu chút nữa thì ho ra máu, đầu tiên là ghét bỏ vương phủ, cuối cùng là thích tới hoàng cung, quả thật là không hề dễ Vương Gia như chàng vào trong mắt. Chàng nghiêm mặt, lạnh lùng hỏi: "Nàng có biết vào hoàng cung đại biểu cho cái gì không?"

"Đại biểu cho cái gì? Chẳng lẽ là để cho ta đi làm cung nữ cho người ta sai bảo à?" Nàng chớp mắt hỏi.

Hàn Hạo Hữu lập tức cười nhẹ: "Nếu như Lạc cô nương tới hoàng cung, chẳng những không bị người ta sai bảo, mà còn có thể sai bảo người khác

nữa."

"Oa, còn có chuyện tốt như vậy sao?" Nàng không dám tin nhìn hấn.

Hàn Hạo Thần có chút không nhin được, lập tức tiếp lời: "Vào hoàng cung thì chính là người của Hoàng Thượng."

"Người của Hoàng Thượng?" Nàng có chút khó hiểu.

Hoa Thiên Sóc tiến lên một bước vừa quan sát nàng vừa có chút tiếc hận: "Cũng chính là làm nữ nhân của Hoàng Thượng, muội có thể làm phi tử, lên như điều gặp gió. Xem ra quả thật là muội rất tốt số đó, có thể có được sự sủng ái của Hoàng Thượng."

"Thiên Sóc!" Hàn Hạo Thần quát một tiếng xong mới phát hiện ra bản thân có chút đường đột. Nhưng mà Hoa Thiên Sóc thế nhưng lại nói thẳng ra vị trí nữ nhân của Hoàng Thượng có sức dụ hoặc lớn như vậy, chắc hẳn nàng cũng sẽ không phản đối đúng không? Thử nghĩ xem, liệu có nữ nhân nào sẽ từ chối ân sủng lớn như vậy chứ?

Nhưng mà ngoài dự đoán của chàng, Lạc Từ Mộng thế nhưng lại trả lời: "Hoàng Thượng, có thể....chỉ cần tới hoàng cung mà không cần làm phi tử cũng không làm cung nữ hay không?"

"Hả?" Hàn Hạo Hữu sững sờ. Toàn bộ những người chung quanh cũng ngây ngẩn.

Sau khi Phí công công nghe xong thì tức giận nói: "Cái con nhóc này quả thật là không biết phân biệt, có thể được Hoàng Thượng coi trọng chính là nhờ tổ tiên người tích đức, là nhờ phúc khí người tu luyện được từ mấy kiếp trước đây."

Lạc Từ Mộng cũng chống nạnh đứng ở trước mặt hấn khiêu khích: "Cái tên thái giám này, kiếp này người làm thái giám chẳng lẽ là do tổ tiên người không tích đức, kiếp trước không thấp hương, cho nên mới phải nhận cái kết quả này?"

"Người..." Phí công công tức giận đến nổi đỏ bừng cả khuôn mặt, vuron ngón tay chỉ vào Lạc Từ Mộng nói: "Chúng ta có thể phục vụ Hoàng Thượng chính là vinh dự của tổ tiên...."

"Đáng tiếc là đã đoạn tử tuyệt tôn...." Lạc Từ Mộng cười nhẹ lắc lắc đầu.

Hoa Thiên Sóc thật sự không nhin được nữa lập tức bật cười khúc khích, nhưng sau khi nhìn thấy sắc mặt của Hàn Hạo Thần thì vội đề nén lại một chút.

"Lạc cô nương, chẳng lẽ hôm nay quân gia không dạy nàng lễ nghi trong Vương phủ sao? Bất kính với Phí công công chính là bất kính với Hoàng Thượng." Hàn Hạo Thần dạy dỗ.

"Ý của huynh chính là đánh chó còn phải xem mặt chủ nhân sao?" Nàng là ghé con không sợ cạp, hoàn toàn không biết địa vị của Phí công công ở trong cung.

Phí công công là vị nguyên lão* công công đã từng phục vụ tiên hoàng giờ lại tiếp tục phục vụ Hàn Hạo Hữu, địa vị ở trong cung không thể so với những vị đại thần cấp thấp, rất nhiều người muốn gặp Hoàng Thượng còn phải nói ngọt thỉnh cầu hấn, nhưng mà nàng thì rất giỏi, lần đầu tiên gặp mặt đã chửi xiên chửi xỏ hấn.

*Nguyên lão: Chỉ những người có địa vị và chức vị cao.

"Im miệng!" Hàn Hạo Thần giận dữ trách mắng, nàng không biết giữ mồm giữ miệng như vậy sớm muộn gì cũng sẽ mang lại phiền phức cho chính bản thân mình.

Bị chàng quát một tiếng như vậy, Lạc Từ Mộng lập tức sợ đến toàn thân chấn động, vãnh môi ảm ức đá mấy cục đá trên mặt đất.

Hàn Hạo Hữu liếc nhìn phản ứng của nàng đột nhiên phá lên cười: "Ha ha ha! Nhị đệ, đệ dọa hòng vị Lạc cô nương này rồi!"

Lạc Từ Mộng bĩu môi thuận nước đẩy thuyền: "Đúng vậy! Làm gì mà hung dữ như vậy, vẫn là Hoàng Thượng tốt hơn."

"Nàng...." Hàn Hạo Thần cắn răng nghiêng lợi thật sự là có chút không biết phải làm sao với nàng bây giờ. Ghê tởm hơn chính là, hoàng huynh của chàng còn ở bên cạnh giúp đỡ đảm đương làm người tốt, còn chàng thì trở thành người ác ở trong mắt nàng.

Mới vừa rồi Hàn Hạo Thần giúp Phí công công nói chuyện, cho nên Phí công công thấy tình hình này, cũng tiến tới bên cạnh Hàn Hạo Hữu nhắc nhở: "Hoàng Thượng, nha đầu này một chút quy củ cũng không biết, nhìn thấy Hoàng Thượng và Vương Gia cũng không biết hành lễ, một đả nha đầu như vậy sao có thể vào trong cung được? Nếu như tiếp tục ở lại Thần vương phi, thì cũng nên dạy dỗ quy củ nhiều hơn một chút mới đúng."

Lạc Từ Mộng vừa nghe xong, cuối cùng cũng bị dọa cho chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, bọn họ sẽ không an bài một nhân vật kinh điển "Dung ma ma" tới đây đây chứ?

Chương 22: Trừng phạt

Đúng là tránh voi chả xấu mặt nào, vì vậy đảo mắt một cái, lập tức cúi đầu nói : "Dân nữ đã gặp qua hoàng thượng, mới vừa rồi đã khiến hoàng thượng chê cười."

Chuyến biển 180 độ đã làm cho mọi người sững sốt.

Hành lễ nhu nhược mới vừa rồi đúng là bộ dáng của tiểu thư khuê các. Nhưng chỉ có Phí công công mới thấy được bộ dáng len lén làm mặt quỷ đối với hắn, nói tới là lại bực mình.

Lúc này, Liên Vân cuống quýt chạy tới, thấy Lạc Từ Mộng bình yên vô sự, thiếu chút nữa muốn cảm ơn trời, đợi đến khi biết người trước mặt là hoàng thượng mới lập tức quỳ gối hành lễ.

Lạc Từ Mộng nhìn chân đầu gối của mình, nếu để cho nàng ngày nào cũng quỳ như vậy, đầu gối của nàng không bị nát mới lạ.

Tần quân gia đi tới trước mặt Hàn Hạo Thần nói đồ ăn trưa đã chuẩn bị xong, đoàn người lập tức đi đến phòng ăn.

Tần quân gia dẫn đường, Hàn Hạo Thần cùng Phí công công đi theo sau, Hoa Thiên Sóc đi cùng trong đó, mà Hàn Hạo Thần lại muốn cùng Lạc Từ Mộng đi cuối cùng, Lạc Từ Mộng vốn là muốn đuổi theo Hàn Hạo Thần, dù gì cũng chưa thấy qua hoàng đế chân chính, ai biết lại bị hắn lôi xuống.

Lúc này, Hàn Hạo Thần đột nhiên mở miệng nói : "Tại sao lại leo tường?"

"Người có ý tốt hỏi sao, không leo tường sao có thể đi ra ngoài." Coi nàng như phạm nhân mà cựa chùng, lại còn hỏi nàng tại sao.

"Muốn rời khỏi đây?" Hàn Hạo Thần lạnh lùng hỏi.

"Là muốn rời đi." Nàng không chút nghĩ ngợi trả lời một câu.

Hàn Hạo Thần dừng bước chân, "Thần vương phủ đáng sợ như vậy sao? Người nhất định chạy đi?"

Nàng quay đầu tìm hiểu về mặt âm trầm của hắn, về ngón tay cột nhà : "Nếu như nơi này không có người thì cũng là nơi đặt chân tốt."

Hắn mặt đen nắm cánh tay của nàng nói với thị vệ : "Người đâu, mang Lạc cô nương tới phòng khách, canh chừng cẩn thận."

"Dạ." Một tên thị vệ lập tức tiến lên đưa nàng đi phòng khách.

"Này buông ta ra, tên Hàn Hạo Thần khôn kiếp, người bảo họ buông ta ra." Nàng không những giãy giụa, nhưng không có chút tác dụng gì, ngay cả Liên Vân cũng bị mang đi.

Mới vừa rồi nàng có cái dự cảm chẳng lành, thì trách cái tính tình trời sinh của nàng, khi nhìn thấy mặt đen của Hàn Hạo Thần nàng muốn thu lại cũng thu không được, cuối cùng dẫn đến chạy trời cũng không khỏi nắng (chạy không thoát).

"Nhị đệ, vì sao lại đối đãi với Lạc cô nương như vậy?" Hàn Hạo Hữu nghe được tiếng la của Lạc Từ Mộng nên quay lại hỏi.

Hoa Thiên Sóc cũng nhíu mày mở miệng : "Chính là thần vương gia, ngài làm sao mà không hiểu được thương hoa tiếc ngọc? Dù sao người ta cũng là cô nương, ngài không thích cũng không nên làm vậy."

"Nếu ở Thần vương phủ thì phải hiểu quy củ, nếu không thì ra thế thống gì."

Lời nói của hắn không chỉ là cho Lạc Từ Mộng nghe, càng nói để cho Hàn Hạo Hữu nghe, nơi này là Thần vương phủ, hoàng thượng là khách nên theo chủ.

"Nhưng nhị đệ, Lạc cô nương nàng"

"Hoàng huynh mời." Hàn Hạo Thần làm tư thế mời cắt đứt lời nói của Hàn Hạo Hữu.

Lạc Từ Mộng bị mang đi một lần nữa, bụng cũng kêu lên theo đó, vội vã hô to : "Hàn Hạo Thần, Thần vương điện hạ, người có thể cho ta no bụng trước rồi mới trừng phạt không? Ta sắp chết đói, người muốn vương phủ xuất hiện một người chết đói sao?"

Hoa Thiên Sóc quay đầu lại nhìn về phía Lạc Từ Mộng, nheo mắt lại cười đến run hết cả người.

Hàn Hạo Thần nghe được lời của nàng, đầu đầy hắc tuyến lần nữa, người hắn đụng đúng là làm cho người ta không biết có nên đối xử như nữ nhân

không.

"Hàn Hạo Thần, người là động vật máu lạnh, hy vọng các người uống rượu bị sặc, ăn cơm bị nghẹn, ăn xương bị mắc chết..."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Nguyên rửa hấn

Âm thanh từ xa của nàng, khiến hắc tuyến của Hàn Hạo Thần đến cực hạn, đoàn người lo lắng nhìn về phía Hàn Hạo Thần, từ dự liệu, thế mà hấn không làm như thế nào với Lạc Tử Mộng.

Ngồi lên chỗ ngồi, Hoa Thiên Sóc nói giúp cho Lạc Tử Mộng : "Vương gia, Lạc cô nương chỉ là nhất thời ham chơi, lần này coi như xong đi."

"Đúng vậy, nhị đệ, lần này coi như xong, để nàng tới đây dùng bữa." Hàn Hạo Hữu cũng mở miệng, tình huống này khiến cho đám người không ngờ tới.

Chỉ là mấy nguyên tắc của Hàn Hạo Thần, phủ của hấn không cho bất cứ kẻ nào làm chủ.

"Trong phủ này chẳng phải không có quy củ? Xin hoàng huynh thứ lỗi."

"Nếu nơi này là Thần vương phủ, vậy thì trăm không làm chủ được rồi, chỉ là nhị đệ cũng đừng tiếc Lạc cô nương, nếu cảm thấy nàng không có thể thống, có thể để trăm mang về cung từ từ dạy."

Hàn Hạo Thần có vẻ trốn tránh : "Thần đệ sẽ cho người dạy dỗ tốt Lạc cô nương."

Hàn Hạo Hữu và Hoa Thiên Sóc không nói cái gì nữa.

Lúc này, có người báo lại là thiên kim Hoa Thiên Nhụy của Thừa tướng tới, sắc mặt của Hàn Hạo Thần trầm xuống, nàng là nữ nhi thừa tướng sủng ái nhất, cũng là người có tình cảm với hấn, chỉ là trong mắt hấn, nàng chỉ là người quen biết mà thôi, ngay cả muội muội cũng không phải. Nhưng mà nàng thỉnh thoảng chạy tới, cũng đưa tới hiểu lầm cho mọi người, còn tưởng rằng bọn họ là một đôi.

Hoa Thiên Nhụy tới phòng dùng bữa của mọi người, nhẹ nhàng hành lễ ; " Tham kiến hoàng thượng, biết hoàng thượng đến, Thiên Hoa tới bái kiến."

"Thiên Nhụy tới rất đúng lúc, nhanh qua đây ngồi." Hàn Hạo Hữu nói.

"Tạ hoàng thượng."

Nhưng Hoa Thiên Nhụy không có ngồi bên cạnh ca ca Hoa Thiên Sóc của mình mà ngồi bên cạnh Hàn Hạo Thần, lần này, tất cả mọi người đều biết rõ, chỉ cười cho qua.

Đột nhiên Hoa Thiên Sóc lại nhìn một thân hàn khí của Hàn Hạo Thần , hấn thật sự không rõ sao tam muội lại để ý đến một tòa băng sơn. Còn có tâm vẫn chưa hết hy vọng, tự hiểu chuyện, bắt đầu nói là phải gả cho hấn.

Trên thực tế, Hoa Thiên Nhụy tới đây không chỉ là nhìn Hàn Hạo Thần mà chủ yếu là nghe nói Thần vương phủ có thêm một nữ nhân trẻ tuổi Lạc Tử Mộng, bị hấn tự mình mang về, lần đầu tiên nàng cảm thấy bị uy hiếp, muốn đến xem diện mạo của cô nương kia, đến tốt cùng có thân phận gì mà dám can đảm tranh giành thân phận với nàng.

Nhưng nàng không ngờ là đến giờ dùng cơm lại không thấy bóng dáng của Lạc Tử Mộng, nàng không hiểu tốt cùng là Lạc Tử Mộng không quan trọng hay là Hàn Hạo Thần sợ nàng phát hiện nên cho người bảo vệ nàng ta.

Mở tiệc không lâu, Hoa Thiên Sóc không chịu được nên mở miệng hỏi : "Thần vương gia, chẳng lẽ người muốn cho Lạc cô nương đói bụng thật? Tính nàng rất cương liệt, không sợ nàng tự sát?"

"Tiểu Đông, đi mời Lạc cô nương tới dùng bữa." Hàn Hạo Thần mở miệng.

"Thần ca ca, người đó là ai?" Hoa Thiên Nhụy hỏi.

Hoa Thiên Sóc cười nói : "Hình như tam muội ghen?"

"Đại ca, người ta không ghen, chỉ là thuận miệng thôi." Hoa Thiên Nhụy bị ca ca nói cho đỡ mặt.

Lúc này, Tiểu Đông chạy nhanh về báo với gương mặt khổ sở.

"Vương Gia."

"Lạc cô nương đâu?"

"Lạc cô nương nói không muốn của ăn xin, còn nói..."

"Nói gì?" Hào Hạo Hữu năng nỏ hỏi.

Tiểu Đông nhìn sắc mặt Hàn Hạo Thần một chút, vì vậy nói quanh co : "Lạc cô nương nói, nếu như nàng chết đói, phù hộ Vương gia.... no chết." Đột nhiên chứng kiến Hàn Hạo Thần trừng mắt, Tiểu Đông lập tức lui về phía sau ba bước khoác tay nói : "Không phải nô tài nói, Vương Gia, đây là nguyên văn lời nói của lạc cô nương."

Hàn Hạo Thần xanh mặt ho khan mấy tiếng.

Hàn Hạo Hữu không nhịn được cười lớn : "Ha ha ha, thú vị, thật là thú vị, xem ra nhị đệ gặp phải khắc tinh. Không biết Lạc cô nương là thần thánh phương nào, chẳng những thú vị lại còn có gan."

Hoa Thiên Nhụy lập tức đứng dậy tức giận nói : "Đại ca, người còn cười, Thần ca ca bị khi dễ, ta đi tìm nàng."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Người còn chưa biết, ta không thể chết được.

Hoa Thiên Nhụy thấy thế lập tức đứng dậy tức giận nói: "Đại ca, huynh còn cười, Thần ca ca bị nàng khi dễ, ta đi tìm nàng."

"Đứng lại, ngồi xuống." Bị Hàn Hạo Thần quát dừng lại như vậy, Hoa Thiên Nhụy lập tức ngoan ngoãn ngồi xuống, vẻ mặt lộ vẻ uất ức.

Hàn Hạo Hữu bắt đầu đi lắc đầu: "Nhị đệ nên sửa đổi một chút, đối với nữ nhân nên dịu dàng một chút mới được, hoàng huynh đang muốn sớm được uống rượu mừng của đệ."

"Hoàng thượng." Hoa Thiên Nhụy nghe vậy hơi đỏ mặt.

Hàn Hạo Thần miễn cưỡng kéo một nụ cười nhạt: "Hoàng huynh, Thần Đệ đi một chút sẽ trở lại."

"Thần ca ca đi chỗ nào? Vậy ta cũng đi." Hoa Thiên Nhụy muốn đứng dậy lại bị Hàn Hạo Thần trừng dọa trở về.

"Tam muội, thần Vương Gia nói đi một chút sẽ trở lại, người gấp cái gì?" Hoa Thiên Sóc tới để giải vây.

Chờ Hoa Thiên Nhụy quay đầu lại nhìn Hàn Hạo Thần, đã không thấy bóng dáng hắn đâu nữa, không thể làm gì khác hơn là ngồi ở trong đại sảnh đợi hắn.

Ở cửa phòng khách, Lạc Từ Mộng hận nghiêng răng nghiêng lợi, thầm mắng: Hàn Hạo Thần chết tiệt, cư nhiên lại dám đối xử với ta như vậy lại có hình như thế này sao? Biến thái! Biến thái! Biến thái!

Vừa rồi nghe ý Hàn Hạo Thần nói muốn dẫn nàng đến phòng khách chính là không muốn để cho nàng ăn cơm, Lạc Từ Mộng đưa ánh mắt nhìn về phía duy nhất có thể giúp được nàng chính là Hàn Hạo Hữu, ai ngờ Hàn Hạo Hữu lại làm ra vẻ mặt bắt đầu đi, đáng chết thái giám Phí công công ở bên cạnh lại bày ra tư thế xem kịch vui.

Nàng thật muốn chạy tới đập bọn họ mấy đá.

Lúc này nàng ngồi ở trên bậc thang trước cửa phòng khách cầm một nhánh cây trên tay vẽ vòng vòng.

"Động vật máu lạnh! Hàn Hạo Thần chết tiệt, mặt cương thi, nguyên rửa người ăn cơm ghen chết, uống nước sặc chết, ăn cơm tới ngồi lâu bị trĩ." Lạc Từ Mộng vẫn nhỏ giọng lầm bầm nhưng Liên Vân từ lúc bắt đầu kinh hồn bạt vía biến thành bây giờ không thể làm gì, nghe giọng nói nguyên rửa của nàng cũng thành vết chai rồi.

"Lạc cô nương, người đừng mắng nữa, nô tỳ sợ rất đói, người làm sao còn có hơi sức mắng chửi người vậy?" Nàng ôm bụng cảm thụ được bụng đói kêu vang, cảm giác đói bụng này thật khó chịu, nghĩ là đến Thần vương phủ sẽ không bị đói, không nghĩ được vẫn là không thể thay đổi được số mệnh bị đói bụng.

Lạc Tử Mộng vẻ mặt căm thù tức giận nói: "Ta chính là muốn nguyên rủa, nói không chừng hần bây giờ đã bị ghen chết được người ta mang đi rồi..."

"Có muốn ta cho người hai mươi gây hai mươi roi không?"

Đột nhiên vang lên một giọng nói trầm thấp khiến Lạc Tử Mộng cả người lạnh lẽo, nàng run rẩy ngẩng đầu lên nhìn lại quả nhiên là gương mặt đáng ghét mà nàng không muốn nhìn thấy.

Liên Vân nhìn thấy Hàn Hạo Thần, lập tức đứng dậy sau đó lại té quỵ xuống đất. Nàng cho là lần này Lạc Tử Mộng và nàng sẽ phải chịu khổ về da thịt rồi, điều làm nàng ngoài ý muốn nhất là Hàn Hạo Thần không hề giận dữ, lần này là lần đầu tiên Hàn Hạo Thần khai ân, bình thường chưa bao giờ gặp qua tính khí hần tốt như vậy.

Liên Vân cũng sợ đến mồ hôi chảy ròng ròng.

"Người tới làm gì?" Lạc Tử Mộng tức giận hỏi.

Hàn Hạo Thần lại nói: "Xem người có chết đói không."

"Người còn chưa chết, ta không thể chết được." Nàng không nhìn được liếc xéo hần một cái.

"Nếu người khí phách lại có thể lực tốt như vậy, người đâu, không được mang thức ăn cho nàng ấy trong ba ngày, xem đến lúc đó các nàng có mạnh mẽ như trước được không."

"Lạc cô nương...Nô tỳ....." Liên Vân bị dọa đến thiếu chút nữa khóc lên.

Đừng nói nàng bị giật mình, ngay cả Lạc Tử Mộng cũng bị hù sợ, lúc này mới phản ứng được, nơi này không phải thế kỷ 21, chút năng lực của cô ở đây không đáng một đồng, nếu như cứ tiếp tục như vậy, thật sự sẽ chịu đói.

Mặc dù nói đói chết là chuyện nhỏ thất tiết là chuyện lớn, nhưng mà hiện tại nàng không có nguy hiểm dẫn đến thất tiết, đương nhiên là muốn điền no bụng trước, nếu không làm sao trở về được.

Nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng dậy cơ hồ nhào lên người Hàn Hạo Thần đang sắp rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Cầu xin tha thứ

Nghĩ đến đây, nàng lập tức đứng dậy gần như nhào lên người Hàn Hạo Thần đang sắp rời đi.

"Thần Vương Gia, thần Vương điện hạ, ngài đại nhân không chấp lỗi tiểu nhân, không nên cùng tiểu nữ tử so đo." Nàng chớp mắt nhìn Hàn Hạo Thần, cùng lúc đó, nàng nhìn thấy đao kiếm của đám thị vệ thì hoảng sợ khoát lên cánh tay hần, không hề cố kỵ nam nữ thụ thụ bất thân.

Hần mấp máy môi, trái tim dường như trong nháy mắt đó đập lỡ một nhịp. Thấy Lạc Tử Mộng vừa lôi kéo cánh tay của hần, vừa hết nhìn đồng tới nhìn tây nhìn đám thị vệ đang cầm đao xung quanh có vẻ khiếp đảm. Hàn Hạo Thần khẽ nhếch môi cười, không ngờ nàng có lúc sợ.

Đi tới đến đại sảnh, Hàn Hạo Thần cùng Lạc Tử Mộng xuất hiện ở đây khiến cho mọi người đều ghen hòng nhìn trần trối.

Nhìn Lạc Tử Mộng kéo cánh tay Hàn Hạo Thần tiến vào, sắc mặt Hàn Hạo Hữu thoáng qua trầm xuống, nhưng ngay lập tức đã trở lại bình thường, Hoa Thiên Sóc trêu ghẹo nói: "Chuyện này thật sự khiến người ta không thể nào tưởng tượng nổi đó, mới vừa rồi còn ồn ào như vậy, sao lúc này lại đi cùng một chỗ rồi."

Hoa Thiên Nhụy tức giận từ chỗ ngồi bỗng đứng lên đi đến trước bọn họ kéo hần ra: "Không cho người đụng vào Thần ca ca."

Lạc Tử Mộng sững sờ, lúc này mới kịp phản ứng.

Đúng là trời đất chứng giám, nếu không phải sợ đao kiếm của bọn thị vệ không có mắt, nàng còn lâu mới đến gần tòa băng sơn ấy. Cô nương điều ngoa trước mặt này thì ngược lại, xem hần như bảo bối.

Lạc Tử Mộng bĩu môi khẽ xì một tiếng: "Thôi đi, ai mà thèm." Nhưng nhìn vẻ mặt kiêu ngạo của nàng ta, nàng thật sự tức không nhìn nổi, liền hỏi: "Người

là ai? Chẳng lẽ là vương phi của Hàn Hạo Thần?"

"Người lại dám gọi thẳng tọc danh của Thần ca ca?" Hoa Thiên Nhụy tức giận.

Lạc Tử Mộng nhú mày đáp lễ: "Người cũng đừng kêu ghê tởm như vậy, cái gì Thần ca ca, may mắn còn chưa ăn nếu không đều phải ói ra." Nhìn sắc mặt Hoa Thiên Nhụy càng lúc càng khó coi, Lạc Tử Mộng quan sát nàng ta nói, "Xem ra cũng không giống vương phi, vậy thì là thiên kim điều ngoa nhà ai rồi."

"Người! Người đáng ghét!" Hoa Thiên Nhụy tức giận giậm chân, "Thần ca ca, người nhìn nàng xem, nàng khi dễ ta."

"Lạc cô nương, vị này là tam tiểu thư của Thừa tướng Hoa Thiên Nhụy, làm sao các người vừa gặp mặt đã cãi vã như vậy rồi." Lúc này, Hàn Hạo Hữu đành mặt giáng hòa.

Hoa Thiên Sóc và Hàn Hạo Hữu đứng ra thuyết phục lúc này hai người mới ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lạc Tử Mộng thức ăn trên bàn ăn mặc dù không nhiều, nhưng mỗi món đều hết sức tinh xảo, làm cho người ta không khỏi thèm thuồng, nếu bọn họ không ở chỗ này, Lạc Tử Mộng hận không thể một mình ăn hết tất cả món ăn ngon này.

Nhìn vẻ mặt Lạc Tử Mộng, Hàn Hạo Hữu lần nữa bật cười, "Ha ha ha..... Thú vị! Rất thú vị! Nhị đệ, người đứng là nhất được một kẻ dỏ hơi rồi." Hàn Hạo Hữu hôm nay tâm trạng rất tốt.

"Hoàng huynh chê cười!" Hàn Hạo Thần thật sự nghi ngờ có phải ông trời phái Lạc Tử Mộng đến để chinh hấn hay không, tại sao từ lúc nàng tỉnh dậy chưa bao giờ an phận.

Lạc Tử Mộng nhìn thức ăn đầy bàn nuốt một ngụm nước bọt, nhìn Hàn Hạo Hữu hỏi "Hoàng thượng! Ta có thể ăn chưa?"

"Đừng vô lễ!" Hàn Hạo Thần quát lên.

"Không phải chứ, người kêu ta đến đây không để ta ăn chẳng lẽ để ta nhìn sao?" Mới vừa nói xong, bụng Lạc Tử Mộng bắt đầu kêu cô cô, "Thật sự rất đói....."

Mọi người ở đây trừ Hàn Hạo Thần ra đều bật cười, Lạc Tử Mộng bị bọn họ cười cũng cảm thấy hơi lúng túng.

"Thật là mất mặt." Hoa Thiên Nhụy tức giận khẽ giễu cợt một câu.

Hàn Hạo Hữu nhìn Lạc Tử Mộng gương mặt ửng hồng nhin cười nói: "Được rồi! Tất cả mọi người bắt đầu dùng bữa thôi." Cuối cùng, hấn vẫn không nhìn được cười lên.

Lạc Tử Mộng vui mừng, trừng mắt liếc Hoa Thiên Nhụy một cái sau đó gấp một miếng thức ăn thật lớn trong mâm, còn cố ý nhú mày trước mặt nàng ta.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26

Lạc Tử Mộng vui mừng, trừng mắt liếc Hoa Thiên Ngụy một cái, sau đó gấp một miếng thức ăn thật lớn trong mâm, còn cố ý nhú mày trước mặt nàng ta.

"Thật là một người thô lỗ." Hoa Thiên Nhụy khinh thường nói.

Lạc Tử Mộng ngược lại chỉ cười: "Hoa tiểu thư, ta cảm thấy cái khí chất tiểu thư khuê các của cô được phát huy một cách vô cùng tinh tế, cô nhất định phải tiếp tục giữ vững phong độ a, ta không cần khách khí nữa rồi."

Nhìn lạc Tử Mộng cùng Hoa Thiên Nhụy hai bên đầu đá lẫn nhau, mấy đại nam nhân chỉ cười cười lắc đầu.

Điều khiến Lạc Tử Mộng cảm thấy buồn bực, chính là những người này quả nhiên là người hoàng gia cùng quan lại, quả thực chỉ xem một bàn đầy sơn hào hải vị trước mặt như đồ trang trí, chỉ biết tăng bốc lẫn nhau, người này mời người kia ly rượu, cuối cùng vẫn không quên nói đến chuyện quốc gia đại sự.

Nàng quay đầu nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy, thật là một tiểu hoa si, người khác đang bận bàn công chuyện, còn nàng lại đang nhìn chăm chăm Hàn Hạo Thần, nếu như hiện tại trong tay Lạc Tử Mộng có một chiếc khăn tay, nàng nhất định sẽ nói với nàng ta: "Nào lại đây, ta giúp người lau nước miếng."

Nàng bữu môi không thèm để ý, cũng không lên tiếng hỏi. Lạc Từ Mộng liếc nhìn mấy người xung quanh, chớp chớp mắt, nghĩ thầm: Như vậy cũng tốt, không có ai để ý tới đáng ăn như hồ điệp của nàng. Nàng thấy nữ nhân trong phim cổ đại, đặc biệt là thiên kim tiểu thư nhà quan, khi ăn cơm đều giống như gà mổ thóc.

Bất quá nói đi nói lại, đồ ăn trong vương phủ vẫn là ngon nhất, tất cả các món ăn ở đây đều hợp khẩu vị của nàng, nhưng món nàng thích ăn nhất lại là món tôm đang đặt ở trước mặt Hàn Hạo Hữu, chẳng lẽ nàng lại không thèm để ý đến hình tượng đứng dậy gấp tôm ăn?

Nàng ngược mắt, len lén liếc nhìn, thấy mấy người kia vẫn còn đang hứng thú trò chuyện, nàng liền nâng chiếc đũa gấp món tôm bảo bối.

Ai ngờ khi món tôm chuẩn bị được gấp vào bát nàng thì Hàn Hạo Thần đột nhiên lên tiếng: "Lạc cô nương!"

"A! Tôm của ta." Thật tốt tôm cứ như vậy "Boi vào" trong bát canh nóng.

Tay Lạc Từ Mộng nắm chặt thành quyền, tiếc hân nhìn thức ăn ngon khó khăn lắm mới đưa đến tận miệng, vèo một phát liền rơi xuống, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm Hàn Hạo Thần: "Đột nhiên ngươi gọi ta làm gì?"

Nàng chợt nhận ra tất cả mọi người đều đang nhìn nàng, còn Hoa Thiên Nhụy đang nở nụ cười trộm, Lạc Từ Mộng lập tức đổi sang một vẻ mặt cung kính, chậm rãi hỏi: "Không biết Thần Vương điện hạ đột nhiên gọi ta là có điều gì muốn nói sao?" Lạc Từ Mộng cố gắng nặn ra một nụ cười.

Hàn Hạo Thần ho khan hai tiếng, sau đó nhẹ giọng nói: "Trên tay ngươi có thương tích, không nên ăn những thức ăn này."

Lạc Từ Mộng cảm thấy rõ ràng là hấn là cố ý, nhưng hiện tại Hàn Hạo Hữu đang ở đây xem ra cũng không hấn như thế, mới vừa rồi rõ ràng Hàn Hạo Thần đang cùng hai người kia thương lượng công chuyện, làm sao lại chú ý tới việc nàng muốn ăn món gì, còn có thể quan tâm đến thương thế của nàng?

Giải thích duy nhất ở đây là hấn vẫn luôn chú ý tới nàng, hơn nữa hình như hấn bắt đầu cảm thấy hứng thú đối với nữ nhân này.

Lạc Từ Mộng tức giận cúi đầu lên tiếng: "Dạ, Thần Vương điện hạ!"

Nàng mới vừa nói xong, lại đột nhiên ngẩng đầu lên nói: "Hoàng thượng, khó khăn lắm mới được ăn chung với ngài một bữa cơm, không nên nói cái gì mà chiến sự cái gì mà dân chúng nữa, thân thể của ngài quan trọng hơn, hơn nữa có một mình ta ăn trông kì lắm."

"Hả?" Hàn Hạo Hữu nheo mắt cười: "Vậy thì cung kính không bằng tuân mệnh rồi."

Hàn Hạo Thần cười như không cười, vẻ mặt không rõ giận hờn: "Thật sao? Bỏn vương lại thấy mới vừa rồi ngươi ăn hết sức thoải mái?"

"Ta. Ta... đó là ta đang giúp mọi người thử thức ăn thôi! Xem nó có ngon không" Lạc Từ Mộng nói xạo.

Hoa Thiên Sóc cười nói: "Vậy! Lạc cô nương thấy món nào ăn ngon nhất? Ta cũng nên nếm thử một chút!"

"Vậy. Cái này xem ra không tệ." Nói xong, nàng gấp một đũa thức ăn vào trong bát Hoa Thiên Sóc.

Hoa Thiên Sóc đưa lên miệng nếm thử rồi đưa ra nhận xét: "Ồ! Không ngờ món ăn này lại ngon như vậy, khẩu vị của Lạc cô nương thực không tồi."

Sắc mặt Hàn Hạo Thần có chút thâm trầm, hấn thật không hiểu tại sao nàng lại làm như vậy? Nàng không kiêng kị chút nào mà thay nam nhân khác gấp thức ăn sao.

Trong lúc Hàn Hạo Thần đang mãi suy nghĩ, Hoa Thiên Nhụy đã gấp một chút đồ ăn vào trong bát của hấn: "Thần ca ca, huynh nếm thử một chút đi."

Hàn Hạo Thần nhìn đồ ăn trong bát, hấn không có đụng đũa.

"Thần ca ca, ngươi không ăn sao?"

Dù sao Hoa Thiên Nhụy vẫn chỉ là một đứa bé mười sáu tuổi, thấy Lạc Từ Mộng gấp thức ăn cho đại ca khiến huynh ấy vui vẻ như vậy, mình cũng liền noi theo, nhưng nàng không biết Hàn Hạo Thần không phải Hoa Thiên Sóc, hấn chưa bao giờ tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của nữ tử dành cho hấn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 27: Oan gia ngõ hẹp

Dù sao Hoa Thiên Nhụy vẫn chỉ là một đứa bé mười sáu tuổi, thấy Lạc Từ Mộng gấp thức ăn cho đại ca khiến huynh ấy vui vẻ như vậy, mình cũng liền

noi theo, nhưng nàng không biết Hàn Hạo Thần không phải Hoa Thiên Sóc, hẳn chưa bao giờ tiếp nhận tình cảm tốt đẹp của nữ tử dành cho hắn.

Thấy đồ ăn trong bát vẫn còn nguyên, căn bản hắn không có động đũa lấy một lần. Lạc Từ Mộng âm thầm nở nụ cười, nàng gấp một đũa thức ăn vào trong bát hắn: "Cái này dành cho Thần Vương điện hạ a!"

Hàn Hạo Thần sững sờ, hắn ngược mắt lên nhìn, đúng lúc nhìn thấy nàng hơi hất mày về phía hắn: "Ăn ngon lắm đó."

Hắn cúi đầu nhìn đồ ăn trong bát, nâng đũa lên gấp bỏ vào miệng.

"Thần ca ca!" Hoa Thiên Nhụy mắt hứng.

"Thần Vương Gia nếu đã ăn đồ ăn do Lạc cô nương lấy, khẳng định cũng muốn ăn đồ ăn do Tam muội lấy a, nếu không Tam muội của ta sẽ rất tức giận đó."

Hàn Hạo Thần nhìn Hàn Hạo Hữu và Hoa Thiên Sóc, hắn lúng túng ho khan hai tiếng, rồi cầm ly rượu lên uống. Hàn Hạo Hữu chưa bao giờ thấy Hàn Hạo Thần tiếp nhận đồ ăn do nữ nhân gấp mời, không ngờ hắn đối với Lạc Từ Mộng so với Hoa Thiên Nhụy thật khác biệt, lần này cuối cùng cũng được mở mang tầm mắt rồi.

Một bữa cơm này mọi người ăn thật vui vẻ, vừa nói vừa cười, thỉnh thoảng Lạc Từ Mộng lại trêu chọc Hoa Thiên Sóc, Hoa Thiên Nhụy chỉ biết tức giận, nghĩ cách kẻ cận Hàn Hạo Thần.

Lúc này, lạc Từ Mộng nhờ Tiểu Đông đem một chiếc đĩa trống tới cho nàng. Hoa Thiên Sóc mới vừa gấp chiếc đùi gà lên liền bị Lạc Từ Mộng đoạt mất, nàng để chiếc đùi gà đó vào trong chiếc đĩa vừa mang tới.

Hoa Thiên Sóc nghi ngờ nhìn Lạc Từ Mộng, hắn hỏi: "Thế nào? Người muốn ăn sao?"

"Cái này lát nữa ta sẽ mang đi!" Lạc Từ Mộng cắn cắn chiếc đũa, ánh mắt vô tội nhìn Thiệu Tàn.

Phí công công quát lớn: "Lớn mật! Nha đầu to gan, hoàng thượng còn chưa dùng bữa xong, người định mang đi đâu? Để xuống cho ta."

Đột nhiên Phí công công quát lên như vậy khiến Lạc Từ Mộng bị dọa sợ, nhất thời không có phản ứng, nàng mở to mắt ngập nước nhìn Phí công công, lại quay sang nhìn Hàn Hạo Hữu. Hàn Hạo Hữu nhẹ nhàng phát tay, ý bảo Phí công công không cần ngăn lại, hắn quay đầu bật cười nói:

"Lạc cô nương, chẳng lẽ cô sợ buổi tối Thần vương không cho cô dùng bữa hay sao? Ha ha!"

Lạc Từ Mộng liếc nhìn Hàn Hạo Thần, cười hi hi: "Dĩ nhiên không phải, ta tin tưởng Thần Vương điện hạ đại nhân đại lượng sẽ không cùng một nữ tử như ta so đo. Dù sao chuyện một người chết đói ở thần vương phủ nếu bị đồn ra ngoài cũng không phải chuyện dễ nghe đúng không?"

Hàn Hạo Thần không nhịn được giật giật khóe miệng.

Lạc Từ Mộng lại tiếp tục nói: "Hơn nữa hiện tại Thần vương điện hạ cho ta ăn không ở không ở nơi này, ta đã rất cảm kích ngài ấy rồi."

"Biết là tốt rồi!" Sau khi nghe nàng nói như vậy tâm tình Hàn Hạo thần cũng hòa hoãn.

"Biết rồi!!! Lạc Từ Mộng ta kiếp sau nhất định sẽ kết cỏ ngậm vành, làm trâu làm ngựa báo đáp ân đức của Thần Vương điện hạ ngài a! Nếu như lúc còn sống không báo được, khi chết ta cũng tới báo đáp ngài." Trong giọng nói tràn đầy khinh thường.

*Kết cỏ ngậm vành: Đền ơn trả nghĩa cho người từng cứu giúp mình. (Do tích Ngụy Khoá không mang chôn sống ái thiếp của cha mà gả cho người khác. Sau Ngụy Khoá bị giặc bao vây, nhờ có hôn của cha người ái thiếp kia kết cỏ vào chân ngựa của giặc mà Ngụy Khoá thoát được)

Hàn Hạo Thần đầu đầy hắc tuyến.

"Muốn báo ơn ta thì làm ngay bây giờ cũng được, không cần chờ đến kiếp sau đâu."

Lạc Từ Mộng lập tức nâng cao cảnh giác thầm nghĩ: Hàn Hạo Thần người được lắm, muốn ta đòi này làm trâu làm ngựa báo đáp người? Nghĩ khá lắm.

Nghĩ như vậy nhưng trên mặt nàng vẫn nở nụ cười: "Đòi này? Chỉ sợ ta có lòng nhưng lại không có đủ năng lực để thực hiện rồi, tay ta không thể xách, vai không thể khiêng, nữ công gia chánh cũng không thông thạo, nấu ăn cũng không ngon.... Cho nên chỉ có thể hẹn điện hạ kiếp sau báo đáp vậy"

Hàn Hạo Thần cười lạnh nói: "A, thì ra cái gì người cũng không biết, như vậy thật không đúng chút nào!" Nói xong còn gật đầu chê cười.

Lạc Từ Mộng hối hận, mới vừa rồi nàng nói nhiều như vậy hóa ra vô ích, nàng bĩu môi hung hăng nhìn chằm chằm Hàn Hạo Thần. Nhìn thấy bộ dáng như không có chuyện gì xảy ra của hắn, Lạc Từ Mộng cảm thấy tức giận.

Ở trong mắt Hàn Hạo Hữu cùng những người khác, hai người bọn họ trông giống như một cặp oan gia. Nhưng điều khiến Hàn Hạo Hữu giật mình chính là, cho tới bây giờ nhị đệ này của hắn chưa từng có dáng vẻ này, cũng không dùng giọng điệu này cùng bất luận người nào nói chuyện, chứ đừng nói đến là một nữ tử, trước còn tưởng rằng do hắn chinh chiến lâu năm nên không thích gần gũi nữ nhân.

Lời đồn đãi nói hần không thích nữ nhân, không hảo sắc, xem ra hôm nay Hàn Hạo Hữu thật muốn lần nữa tự mình đánh giá.

"Thật ra thì trăm cảm thấy Lạc cô nương ở tại thần vương phủ không tiện lắm, không bằng bây giờ người theo trăm vào cung đi." đột nhiên `Hàn Hạo Hữu mở miệng nói.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Nô tài, nha hoàn cũng là người.

Hàn Hạo Hữu nhận ra, sau khi Hàn Hạo Thần nghe lời của hần xong thì sắc mặt lập tức thay đổi.

Lạc Tử Mộng vừa nghĩ tới vào cung làm phi thì lập tức xua tay: "Hoàng thượng, người hãy tha cho ta đi, nếu như ta vào cung, thì hãy cung ba nghìn mỹ nữ của người thế nào cũng dùng ánh mắt giết chết ta mất thôi."

Nghe thấy nàng trả lời như vậy, Hàn Hạo Thần mới thăm thò phào nhẹ nhõm.

"Trẫm sẽ bảo vệ nàng chu toàn."

"Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng."

"Tại sao Lạc cô nương lại nói hoàng cung giống như là chiến trường thế chứ?" Hàn Hạo Hữu cười khẽ.

"Thế giới nữ nhân còn kinh khủng hơn so với chiến trường nữa."

Lúc này, Hoa Thiên Nhụy đột nhiên nói chen vào, trên mặt còn hiện lên nụ cười: "Lạc cô nương thật đúng là có phúc lớn, có thể làm phi tử của Hoàng Thượng chính là phúc khí mấy đời mới tu luyện được."

"Nếu Hoa tiểu thư hâm mộ như vậy, không bằng ta nhường cơ hội này cho tiểu thư đây." Nàng quay đầu lại, nói: "Hoàng Thượng, người xem, Hoa tiểu thư mặc dù không phải là quốc sắc thiên hương gì, nhưng cũng may là nàng rất trẻ tuổi, tuy nói vóc người không phải là yếu điệu quyến rũ, nhưng cũng may là nàng cũng coi như là một nữ nhân có vóc dáng, không bằng Hoàng Thượng thử suy nghĩ một chút xem."

"Họ Lạc kia, người nói cái gì đấy?" Hoa Thiên Nhụy giận đến nổi trợn lồi đình.

"Không phải chứ? Ta chỉ khen ngợi người thôi mà, người tức cái gì chứ? Được rồi, không nói với người nói, Hoàng Thượng, xin người đem cái đuôi gà này ban thưởng cho ta đi, như vậy là ta đã rất cảm kích người rồi."

"Nếu Lạc cô nương muốn thì cứ lấy đi, nhưng mà Lạc cô nương muốn đưa nó cho ai vậy?"

"Liên Vân vẫn còn chưa ăn cơm." Nàng nói.

"Chỉ là một nha hoàn mà thôi, thật là có phần **". Hoa Thiên Nhụy khinh thường lườm nàng một cái.

Lạc Tử Mộng đột nhiên nghiêm mặt nói: "Chẳng lẽ nô tài, nha hoàn không phải là người sao? Người thì được ăn này nọ, còn bọn họ thì có thể nhịn đói sao?"

Nói xong, nàng còn đi tới trước mặt Hoa Thiên Nhụy vờn tay lấy một đĩa thức ăn đặt trước mặt nàng ta rồi ngênh ngang rời đi trước ánh mắt sững sờ của mọi người.

Phí công công thật vất vả lắm mới lấy lại được tinh thần, bây giờ lại đột nhiên vì lời nói của nàng mà nhẹ giọng cảm than: "Thật là một tiểu nha đầu đặc biệt."

Mặc dù trước đó có chút không vui, nhưng mà sau khi nghe thấy Lạc Tử Mộng nói xong câu nói kia, Phí công công cũng phải lau mắt mà nhìn nàng với ánh mắt khác. Mặc dù nàng có lúc không có thể thống gì, nhưng mà tấm lòng của nàng lại trong suốt hơn so với bất cứ ai.

Phí công công thở dài sau đó đột nhiên cúi đầu nở nụ cười nói với Hàn Hạo Hữu: "Hoàng Thượng, thật ra thì vị Lạc cô nương này cứ ở lại Thần vương phủ như vậy quả thật cũng có chỗ không ổn."

"Hả? Người cảm thấy có gì không ổn?" Hàn Hạo Hữu cười hỏi.

Phí công công trả lời: "Hiện tại, Lạc cô nương không danh không phận ở lại trong Thần vương phủ, sợ rằng sẽ tạo cớ cho người ta chỉ trích."

“Chẳng lẽ muốn bắt Lạc cô nương bán thân cho Thần vương phủ sao?” Hàn Hạo Hữu hỏi.

“Chuyện này... Chỉ sợ là sẽ uất ức cho Lạc cô nương.”

Hoa Thiên Nhụy đột nhiên trừng mắt liếc về phía Phí công công. Nhưng mà Phí công công vốn dĩ luôn không thích tính tình kiêu căng ương ngạnh của Hoa Thiên Nhụy, cho nên căn bản cũng không thèm đặt nặng ta vào mắt.

“Lạc cô nương đang trong độ tuổi thanh xuân, hơn nữa đáng đáp lại khuyên quốc khuyên thành, sợ rằng cả nước Hàn Vũ này cũng không tìm được cô nương nào xinh đẹp giống như Lạc cô nương.”

“Thần Vương Gia hiện tại đã hai mươi sáu tuổi, nhưng lại chưa lấy thê tử chưa nạp thiếp thất, theo ý kiến của lão nô thì Thần Vương Gia và Lạc cô nương quả thật là tình đầu ý hợp, không bằng người hãy tác thành chuyện tốt này đi.”

“Phụt!” Hàn Hạo Hữu phun hết toàn bộ ngụm rượu trong miệng ra ngoài không dư một giọt nào, kinh ngạc nhìn Phí công công.

Lão nô tài này, biết rõ hẳn muốn đưa Lạc Tử Mộng vào trong cung, thế nhưng lão lại muốn kết hợp cho nàng và Hàn Hạo Thần phối thành một đôi.

Nhưng mà hẳn cũng biết, hôm đó lúc Lăng Tư Kỳ cứu tiên hoàng thì lão cũng đang ở ngay bên cạnh, cho nên Phí công công vẫn luôn luôn hết sức cảm kích Lăng Tuy Kỳ, không có nàng thì cũng chưa chắc ngày sau lão có thể thăng chức nhanh như vậy, hơn nữa, đến hôm nay còn có thể làm bạn bên cạnh vua.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Yêu tinh chuyển thế

"Hoàng Thượng, ngài không sao chứ?" Phí công công tiến lên vuốt nhẹ sống lưng của Hàn Hạo Hữu giúp hắn thông khí.

Hàn Hạo Hữu khéo léo gạt tay của Phí công công ra không để lại chút dấu vết gì, đồng thời ngược mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần. Thật đáng giận, mới vừa rồi sau khi hắn ta nghe thấy đề nghị của Phí công công thì lại nhếch môi nở nụ cười yếu ớt. Hàn Hạo Hữu không biết là Hàn Hạo Thần muốn tranh đoạt cùng với hắn hay là thật sự thích Lạc Tử Mộng, nhưng mà bất luận là loại khả năng nào, thì cũng làm cho hắn cực kỳ không thoải mái.

Không đợi Hàn Hạo Hữu nói chuyện, Hoa Thiên Nhụy đã đặt mạnh chiếc đĩa xuống bàn, không biết lớn nhỏ cảm tức nhìn Phí công công.

"Phí công công, ông đang nói bậy ba gì đó? Sao Thần ca ca có thể tâm đầu ý hợp với dã nha đầu không biết xuất hiện từ nơi nào chứ?"

"Tam muội, không được vô lễ." Hoa Thiên Sóc lắc đầu trách cứ: "Sao muội có thể nói chuyện như vậy với Phí công công hả?"

"Thiên Sóc, Thiên Nhụy cũng chỉ hơi nhanh mồm nhanh miệng thôi." Hàn Hạo Hữu nói: "Huống chi, ý nghĩ của trẫm và Thiên Nhụy trái lại quả thật đúng là không hên mà cũng giống nhau. Không biết Thần Vương nghĩ thế nào, nhưng còn Lạc cô

nương hình như cũng không có suy nghĩ muốn ở lại Thần vương phủ này làm phi.”

Hàn Hạo Thần thu lại vẻ tươi cười, hơi nhếch môi, sau đó lại hiện lên nụ cười, quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo Hữu.

“Nhưng mà so với hoàng cung... Xem ra Lạc cô nương càng muốn ở lại Thần vương phủ hơn, không phải sao?”

Trong nháy mắt, không khí xung quanh lập tức rơi xuống không độ, âm lạnh đến mức muốn đóng băng.

Hoa Thiên Sóc nhìn thấy đạo quang kiếm ảnh trong ánh mắt của hai huynh đệ nhà đế vương bọn họ, thì cúi đầu khẽ lau mồ hôi lạnh, người ngoài cuộc như hắn đây, thật đúng là không biết phải làm sao, phải nói vì mới đúng.

Một lát sau, Phí công công đột nhiên mở miệng nói: “Thật không biết, vị Lạc cô nương này là thần thánh phương nào, tại sao lại đặc biệt hơn người như vậy, giống như không phải là người của nước Hàn Vũ chúng ta.”

“Nói không chừng, ả chính là yêu tinh chuyển thế.”

Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy bọn họ đều một mực tranh đoạt vì Lạc Tử Mộng, thì nàng cảm thấy mình giống như là ăn phải con ruồi, cực kỳ khó chịu. Kể từ khi Lạc Tử Mộng xuất hiện, nàng cảm thấy địa vị của mình bị uy hiếp. Trước kia, mặc dù Hàn Hạo Thần cũng không bây giờ để ý đến nàng, nhưng ít nhất cũng sẽ không làm mặt trách cứ nàng như thế.

Nghĩ tới đây, nàng liền hận không thể khiến Lạc Từ Mộng nhanh chóng biến mất một chút.

“Tam muội, ăn trưa cũng đã xong rồi, mau về thôi.” Hoa Thiên Sóc nói.

“Muội không về, muội cũng muốn ở lại đây.” Hoa Thiên Nhụy đột nhiên nổi tính tình tiểu thư.

Hoa Thiên Sóc biết nàng cảm thấy Lạc Từ Mộng ở lại đây sẽ trở thành uy hiếp của nàng, nhưng mà làm gì nữ nhân nào còn chưa xuất giá đã tới ở lại trong nhà nam nhân chứ?

Hắn chau mày rồi đứng dậy ôm quyền hành lễ với Hàn Hạo Hữu: “Xin Hoàng thượng thứ tội, tiểu muội trẻ người non dạ, không biết phép tắc, vì thần xin phép dẫn nàng về phủ.”

Hàn Hạo Hữu hiền lành mỉm cười: “Không sao, dù sao trăm cũng thấy lệnh muội và Thần vương quan hệ rất tốt, bọn họ ồn ào giận dữ như vậy, có lẽ cũng có thể tăng thêm chút tình cảm.”

“Hoàng thượng muốn tứ hôn cho Thiên Nhụy sao?”

“Tam muội!” Hoa Thiên Sóc lập tức ngăn lời nói của nàng lại... đi tới trước mặt nàng nhỏ giọng nói: “Nào có nữ hài nào tự mình thỉnh cầu Hoàng thượng tứ hôn cho nam nhân khác chứ? Thật không biết xấu hổ!”

“Ai bảo huynh không chịu giúp muội thỉnh cầu với Hoàng thượng chứ?” Hoa Thiên Nhụy cũng không vui khề oán giận.

“Hoàng thượng, xin thứ lỗi, thần xin được dẫn tam muội cáo lui trước.”

“Chuẩn tấu.”

“Tạ Hoàng thượng.” Nhận được sự cho phép của Hàn Hạo Hữu, Hoa Thiên Sóc lập tức kéo Hoa Thiên Nhụy rời khỏi vương phủ.

“Đại ca, huynh buông muội ra, muội muốn ở lại đây, đại ca...”

Theo tiếng nói càng lúc càng xa, bóng dáng của Hoa Thiên Sóc và Hoa Thiên Nhụy cũng dần dần biến mất trong tầm mắt của bọn họ.

Mà Hàn Hạo Hữu cuối cùng cũng chỉ dặn dò mấy câu với Hàn Hạo Thần xong sau đó cũng rời khỏi Thần vương phủ.

Hiện tại binh lực của Hàn Hạo Thần rất mạnh, trên tay chàng không những có lệnh bài miễn tử do tiên hoàng ban cho, mà trong triều còn có môn sinh và quan viên phải Thần Vương trợ giúp, nếu như Hàn Hạo Hữu tùy tiện vì một nữ nhân mà đắc tội với Hàn Hạo Thần, đến lúc đó xảy ra xung đột vũ trang, thì cũng rất khó có phần thắng. Cho nên nếu như hắn muốn có được Lạc Từ Mộng, thì cần phải bày ra một chút mưu kế mới được.

Ấn lịch sử tin nhắn

-----* Đường phân cách Dạ Ngưng Huyền *-----

Lúc Lạc Từ Mộng quay lại phòng thì Liên Vân vẫn còn bị canh chừng, đang ngồi ở trên bậc thang trước cửa ô môn, nhìn có vẻ hơi đáng thương. Nàng bụng đói ăn đứng lại trước mặt Liên Vân, Liên Vân vốn đang cúi đầu, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm, thì tinh thần lập tức tỉnh táo.

Khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy Lạc Từ Mộng tới thì trên mặt hiện lên nụ cười: “Lạc cô nương, thơm quá.”

Lạc Từ Mộng bất đắc dĩ nói: “Là món ăn thơm quá chứ gì? Không phải Lạc cô nương thơm quá.”

Liên Vân nuốt nước miếng, nở nụ cười ngớ ngẩn: “Ha ha, cũng thơm mà.”

“Cầm lấy ăn đi” Thấy ánh mắt nghi ngờ của nàng, Lạc Từ Mộng mỉm cười lắc đầu: “Ta đã ăn rồi, đâu là lấy về cho muội.”

“Cho nô tỳ sao? Thật sao? Cảm ơn Lạc cô nương.” Liên Vân nhận lấy cái mâm, nuốt chút nữa thì cảm động đến rơi nước mắt.

“Ngủ ngon, rõ ràng là do ta làm hại muội phải đói bụng theo ta, muội còn cảm ơn ta làm gì.”

Liên Vân vừa gặm đùi gà vừa nói qua loa không rõ ràng: “Đều là do nô tỳ không tốt, là nô tỳ không chăm sóc tốt cho Lạc cô nương.”

Nghe thấy lời nói của Liên Vân, Lạc Từ Mộng khề cán môi có chút khó tin. Rõ ràng là lỗi của nàng, nhưng tiểu nha đầu này tại sao lại ôm hết lỗi làm lên người mình chứ? Nếu như nàng bị Hàn Hạo Thần hạ lệnh cưỡng chế làm nha hoàn của Thần vương phủ, vậy nàng chẳng phải là chết chắc rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Vương Gia không ham nữ sắc.

Nghe thấy lời nói của Liên Vân, Lạc Từ Mộng khẽ cắn môi có chút khó tin. Rõ ràng là lỗi của nàng, nhưng tiểu nha đầu này tại sao lại ôm hết lỗi làm lên người mình chứ? Nếu như nàng bị Hàng Hạo Thần hạ lệnh cưỡng chế làm nha hoàn của Thần vương phủ, vậy chẳng phải là chết chắc rồi sao?

Nàng cúi đầu thiết nghĩ, nếu như đến lúc đó Hàng Hạo Thần để cho nàng hầu hạ tân vương phi, như vậy lỗi của chủ tử đều là lỗi của nô tài, lỗi của nô tài vẫn là lỗi của nô tài. Hơn nữa còn không thể oán trách, không thể cảm thấy uất ức, bị phạt còn phải cười làm lành.

Nếu như Hàng Hạo Thần để cho nàng hầu hạ hắn ta... Đây chẳng phải là càng đau khổ hơn sao?

Cái tên biến thái kia, mới ngày thứ nhất đã muốn sàm sỡ nàng, cũng không biết hắn ta có thích ngược đãi nô tài hay không? Nếu như không phải là bản thân nàng thật sự đã cùng đường, thì nàng mới không cần ở lại nơi có một nhân vật nguy hiểm trong nhà như thế này.

Mặc dù mới vừa rồi Hoàng đế cố ý muốn cho nàng nhập cung, nhưng mà đó cũng không phải là chỗ tốt. Nếu làm phi tử... đến lúc đó còn không biết là mình chết như thế nào.

“Aizz...” Nàng ngồi ở trên bậc thang chống cằm cảm thán.

Đến tốt cùng thì tới khi nào nàng mới có thể quay về đây? Rốt cuộc thì phải làm sao mới có thể quay về?

Mặc dù trong lòng nàng rất muốn ở lại thế giới cổ đại trước đây có nghĩ cũng không dám nghĩ tới này để vui chơi mấy ngày, nhưng bây giờ xem ra đây cũng là một nơi bất cứ lúc nào cũng có thể bị phạt roi đầu. Hơn nữa còn bị tên Vương gia biến thái kia nhốt ở đây, nhiều lắm cũng chỉ có thể nhìn ngắm vương phủ này một chút, ngắm hoa hoa cỏ cỏ một chút. Nếu như không thể quay về, những hoa cỏ này cũng vẫn chỉ là hoa cỏ, không có gì khác biệt so với thế kỷ 21.

“Lạc cô nương, sao người lại thờ dài vậy?” Liên Vân lau miệng mỉm cười thỏa mãn rồi cất tiếng nói.

Lạc Từ Mộng nhìn thấy nụ cười thỏa mãn của nàng, cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn chung quanh khi thấy thị vệ đều đứng cách đó không xa mới quay đầu nhẹ giọng hỏi: “Liên Vân, ta hỏi muội nhé, Vương gia của các muội có phải là thích lấy trừng phạt người khác làm thú vui hay không?”

Liên Vân vội vàng xua tay có vẻ hơi khẩn trương: “Lạc cô nương hiểu lầm rồi, thật ra Vương gia là người vô cùng tốt, người chưa từng đánh chửi những người hạ nhân như chúng tôi. Chỉ là từ trước tới nay người chưa bao giờ mỉm cười, hơn nữa, lần này Vương gia đã cực kì khai ân rồi, nếu như đổi lại là chủ tử khác, chỉ sợ rằng bây giờ nô tỳ đã nằm ngất không đứng dậy nổi.”

“Hả? Chẳng lẽ chủ tử còn có thể xâm phạm tinh dục với nô tỳ sao? A, ý của ta là làm cái đó với các nha đầu bọn muội... Vậy Vương gia của các muội có làm... chuyện đó với bọn nha đầu các muội không?”

Nhìn vẻ mặt của Lạc Từ Mộng, sắc mặt Liên Vân cũng đỏ ửng lên giống hệt trái cà chua chín. Nàng thật không ngờ Lạc Từ Mộng sẽ nói những lời như thế nào. Lúng túng nhìn chung quanh một chút, cũng may là thị vệ đều đứng cách đó khá xa, nếu không thật không biết phải trả lời như thế nào.

“Lạc cô nương...” Nàng đỏ mặt trả lời, “Thật ra thì Vương gia thật sự là rất tốt, người cũng sẽ không bao giờ có hành vi xấu nào với những nha đầu như chúng tôi, ngược lại, Vương gia còn...”

Thấy dáng vẻ của Liên Vân thần thần bí bí, Lạc Từ Mộng cảm thấy trong chuyện này nhất định là có quỷ, vì vậy thần kinh bát quái của nàng lại bắt đầu nhảy lên.

“Hắn ta còn như thế nào? Nói nghe một chút đi.” Thấy nàng do dự, Lạc Từ Mộng vội vàng nắm bả vai nàng rồi kéo nàng lại gần, sau đó giả hoạt đảo mắt hỏi: “Nói đi mà, ta sẽ không nói ra ngoài đâu, chẳng lẽ muội không tin ta sao?”

Liên Vân cúi đầu suy nghĩ một chút, vừa vận tằm mắt lại rơi xuống cái mâm thức ăn mới bị nàng ăn sạch, nên nàng khẽ nấp máy môi.

Quả thật là nàng chưa từng gặp được chủ tử đối xử tốt với nàng như vậy. Mặc kệ sau này Lạc Từ Mộng dùng thân phận gì xuất hiện ở Thần vương phủ, nàng đều tin tưởng Lạc Từ Mộng sẽ không bao giờ bán nàng. Hơn nữa, với tượng mạo của Lạc Từ Mộng, nàng tin tưởng trong tương lai, Lạc Từ Mộng nhất định sẽ bay lên đầu cành.

Nghĩ đến đây, Liên Vân lập tức bước tới trước mặt Lạc Từ Mộng nhỏ giọng nói: “Thật ra thì, Vương gia nhà chúng ta không ham nữ sắc.”

“Hả? Không phải chứ?” Lạc Từ Mộng kinh sợ kêu to.

“Lạc cô nương, người nói nhỏ một chút chứ.” Liên Vân bị dọa sợ đến mức lập tức bịt miệng nàng lại.

Nàng từ từ đẩy cái tay đang che miệng của nàng ra, há hốc miệng, lộ ra vẻ mặt không dám tin.

Chuyện này... làm sao có thể chứ?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Ghen tức.

Lời nói của Liên Vân thật sự không thể tưởng tượng được.

Nghe nói hôm nay Hàn Hạo Thần 26 tuổi, ở cổ đại thì là cha của mấy đứa bé rồi, cho tới nay nguyên nhân hẳn chưa đón dâu không phải vì hàng năm chinh chiến mà vì nguyên nhân này/

Nhưng nếu thật sự là vậy, tại sao lúc nàng tỉnh lại hẳn lại muốn vô lễ với nàng? Đến tột cùng là nàng hiểu nhầm hay là bọn họ?

Chỉ là nhìn thấy Liên Vân nói nghiêm túc như vậy, chắc là đúng mười phần rồi.

Nghĩ như vậy, ngược lại nàng thấy nhẹ nhõm không ít, chỉ cần hẳn không muốn xâm sở nàng, như vậy là tốt lắm, chỉ cần nịnh bợ hẳn, tất cả mới có thể làm xong.

"Cảm ơn người, người đã nói cho ta một tin tức tốt." Mặt mày hớn hở vỗ vai Liên Vân ."Ta đi trước, người đi rửa mặt, miệng đầy dầu."

"Lạc cô nương đi chỗ nào?" Liên Vân lập tức đứng dậy đi theo.

"Người yên tâm, bây giờ ta có chạy đằng trời, ta đi gặp hoàng thượng."

"Ta đi theo Lạc cô nương." Nàng vẫn không yên lòng.

Lạc Từ Mộng không có cách nào, không thể làm gì khác hơn là chỉ vào mặt Liên Vân, "Người đem mặt này đi gặp vua, không sợ Vương gia trách tội."

Liên Vân lấy tay sờ sờ, quả nhiên miệng đầy dầu, không thể làm gì khác là quay đầu đi lấy nước rửa mặt.

Lạc Từ Mộng cười thầm, may là ngày thường nàng có xem qua nhiều kịch cổ trang, nếu không đầu óc nha đầu đáng chết rất khó ứng phó.

Nhưng khi nàng chạy tới phòng dùng bữa thì nha đầu quét dọn nói hoàng thượng đã đi rồi, nàng lập tức cúi đầu, nhưng vừa nghĩ, những cỗ nhân đi bộ giống như đập con kiến, có lẽ vẫn chưa ra khỏi phủ, vì vậy nàng lập tức nhắc chân đuổi theo.

Thật vất vả mới biết hoàng đế, muốn nắm chặt thời cơ tiếp cận, dù sao sinh tồn ở chỗ này, nếu như khó khăn có chỗ dựa là hoàng đế thì là chuyện có mặt mũi.

Chạy đến gần cửa phủ thì thấy mấy người đi phía trước, bên cạnh có hộ vệ, Lạc Từ Mộng không nghĩ ngợi, lập tức chạy tới, "Hoàng thượng.... chờ ta..."

Hàn Hạo Thần kinh ngạc quay đầu lại, nhìn thấy nàng như một con bướm tung tăng bay nhảy tới đây.

Khi nàng nhìn thấy Hàn Hạo Thần thì sợ hết hồn, đột nhiên chân trái đạp phải chân phải, cứ như vậy nhào đầu về phía trước.

Không phải chứ, vết thương chưa lành mà lại còn muốn té.

Trong khi nàng nhắm mắt cảm nhận đến ở vương phủ là rất đau khổ thì thân thể bị người khác ôm lấy, nàng ngẩng đầu phát hiện thì là Hàn Hạo Thần, mỗi lần đều không thoát được lòng ngực của hắn là như thế nào?

Cũng may nàng biết hẳn không ham nữ sắc, cho nên cũng không có lúng túng, mượn lực của hắn đứng vững hỏi ."Hoàng thượng đâu?"

Sắc mặt hắn trầm xuống, Thiệu Tàn nhìn vẻ mặt của Hàn Hạo Thần một chút rồi hỏi ."Hoàng thượng đã hồi cung rồi."

"Nhanh như vậy?" Nàng gạt hai người ra, sau đó đi về phía trước mấy bước nhìn về phía cửa, gương mặt tiếc hận ."Hoàng thượng đi về mà không nói một tiếng, vậy lúc nào ta mới có thể nhìn thấy hắn nữa?"

Cử động của nàng khiến cho Thiệu Tàn hít một ngụm khí lạnh, nàng lại dám đẩy Thần vương ra để đi nhìn người khác.

"Người cứ như vậy không bỏ được hoàng thượng, chẳng lẽ muốn làm phi tử?" Sắc mặt Hàn Hạo Thần âm trầm hỏi.

"Ta không muốn làm phi tử, chỉ sợ không nhìn thấy hoàng thượng, đòi ta không có thấy qua hoàng đế." Nàng làm bộ đáng tiếc hận.

Hàn Hạo Thần hít một hơi có chút nổi giận : "Nếu như cảm thấy đáng tiếc thì đi làm phi tử, chỉ là xem ngươi cũng không giống là làm được phi tử, lùi lại cũng có thể làm được cung nữ dâng trà, như vậy có thể ngày ngày thấy hoàng thượng, cũng không sợ hoàng thượng nhận làm người. Chỉ là người lỗ mãng cũng không biết phép tắc như ngươi, sợ rằng có đi thì tuyển cung nữ cũng khó."

Thiệu Tần cũng biết là không phải mình nghe nhầm, tại sao trong lời của hắn có chút ghen tức? Hơn nữa Thần vương gia lại cùng một tiểu nha đầu cãi nhau. Thật sự chưa nghe thấy cũng chưa nhìn thấy.

Lạc Tử Mộng nghe xong tức giận, mới vừa rồi hắn nói nàng không làm được phi tử, ghê tởm hơn chính là hắn nói tư cách của cung nữ, nàng cũng không có.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Bí mật của Vương gia.

Nàng tức giận chạy tới trước mặt hắn chống nạnh tức giận nói : "Ngươi... đáng ghét."

Thế mà hắn lại chấp tay sau lưng bình thân nói : "Lạc cô nương, hình như ngươi không thấy rõ đây là đâu?"

"Ta biết rõ, đây là phủ đệ của Thần vương điện hạ vĩ đại, đúng là dưới mái hiên người ta không thể không cúi đầu? Được, ta ghi nhớ, dân nữ ghi nhớ, xin Thần vương điện hạ bao dung, như vậy được chưa?"

Nàng cố gắng nén lửa giận mà dằn ra nụ cười, còn học cách hành lễ nhẹ nhàng của cô nhân.

Hắn nhìn thấy bộ dáng của nàng cũng biết là qua loa, nhưng cũng không có nổi giận, bởi vì nếu thật sự nàng bị hắn chọc tức mà đi mất, hắn cũng khó nhận sự giao phó của hoàng thượng, trước khi Hàn Hạo Hữu đi hắn đã căn dặn chăm sóc tốt cho nàng, nếu như nàng nghĩ thông muốn đến hoàng cung, hắn sẽ lập tức đến đón nàng. Còn nói khi vết thương lành còn để cho nàng đi tham quan hoàng cung.

Chỉ là, Hàn Hạo Thần không có nghĩ để nàng làm phi tử. Về phần đi hoàng cung, vậy phải xem tâm tình của hắn.

Hắn nhìn dáng vẻ không phục của nàng, khẽ cười một tiếng sau đó xoay người đi tới hướng của phủ, không để ý tới nàng.

Lạc Tử Mộng trong lúc xoay người lại nghĩ đến một vấn đề, vì vậy lập tức nhắc chân đuổi theo, chạy đến bên cạnh hắn, không kiêng kị kéo cánh tay hắn, Hàn Hạo Thần và Thiệu Tần bị sững sờ.

"Vương gia, ta có vấn đề này." Lúc nói chuyện, tay của nàng vẫn kéo cánh tay hắn như cũ, "Trước khi đi hoàng thượng có nói cho ta đi vào hoàng cung vui đùa một chút không?"

"Không có."

Câu trả lời của Hàn Hạo Thần khiến cho Thiệu Tần ngạc nhiên, bởi vì lúc hoàng thượng nói cho Lạc cô nương đi chơi ở hoàng cung là có hắn ở đấy, nhưng bây giờ hắn lại nói không có.

Lạc Tử Mộng suy nghĩ một chút sau đó không tin tưởng ngược mắt hỏi : "Ngươi chắc chứ? Nhưng ta dùng giác quan thứ sáu nói cho ta biết, hoàng thượng nhất định mời ta đi hoàng cung chơi, giác quan thứ sáu của ta không phải là hay chính xác, trừ việc mua vé số, cái khác cũng không kém 10 phần."

"Vé số là vật gì?" Thiệu Tần hỏi.

Nàng âm thầm lè lưỡi một cái.

"Tránh xa, ngươi chớ xía vào là cái gì vật gì, ngươi trả lời ta trước, rốt cuộc hoàng thượng có cho ta vào cung không?"

"Bốn vương nói không có chính là không có, còn nữa, xin Lạc cô nương tự trọng, chẳng lẽ Lạc cô nương không biết nam nữ thụ thụ bất thân sao?" Hắn trầm giọng nói, bị nàng nắm như vậy, trong lòng có loại cảm giác khác thường, trong lòng ngứa một chút.

Nàng bắt đầu dĩ nhún vai một cái, sau đó làm mặt cười ngoác tay đối với hắn, để cho hắn cúi đầu nghe nàng nói, Hàn Hạo Thần lúng túng đứng tại chỗ, đúng là lần đầu tiên gặp phải cô gái to gan như vậy.

Thiệu Tàn bật mồm không dám cười ra tiếng.

Thấy hấn do dự, nàng dứt khoát ôm cổ hấn kéo xuống, phải biết, nàng ở thế kỉ 21 đối với chuyện này là điều bình thường, nàng cũng vẫn coi hấn là huynh đệ, nhưng kể từ khi tới nơi này chia cách với hấn, trong lòng của nàng bắt đầu muốn hấn.

Không đợi hấn từ trong kinh ngạc phụ hồi lại tinh thần, nàng càng lớn mật ghé sát lỗ tai hấn nói : "Vương gia cũng đừng để ý như vậy, ta biết rõ ngươi không có cảm giác với nữ nhân, cho nên ngươi đem ta thành huynh đệ của ngươi, ta không ngại đâu."

Hàn Hạo Thần vừa nghe lập tức xanh mặt, rốt cuộc là ai nói với nàng là hấn không có cảm giác với nữ nhân?

Thấy vẻ mặt kinh ngạc của hấn, nàng cho rằng mình chưa nói rõ, vì vậy liền cười hai tiếng rồi đến cạnh hấn nhẹ giọng nói : "Chính là... ta biết ngươi không ham nữ sắc, cho nên cũng không đặc biệt để ý nam nữ thụ thụ bất thân, nếu như ngươi sợ nam sủng của ngươi ăn giấm, sau này ta sẽ chú ý."

"Lạc Từ Mộng." Hấn cắn răng nghiêng lợi nhỏ giọng mắng.

Hấn tức đến bẽ phôi, cái gì mà không hảo nữ sắc, cái gì mà nam sủng của hấn?

Hấn đường đường là nam nhi bảy thước, bởi vì đến bây giờ hấn chưa cưới vợ nên bị hiểu lầm là không ham nữ sắc? Còn có nam sủng? Lúc nào thì hấn có cảm giác với nam nhân?

Mặc dù âm thanh của nàng không vang, nhưng đối với người luyện công thì thính lực luôn nhạy bén, cho nên nhìn thấy Thiệu Tàn hơi run vai, cho nên liền biết cái gì hấn cũng nghe được, hơn nữa còn cố gắng khắc chế tiếng cười.

Nghe được hấn gầm nhẹ, đáy mắt lộ ra lệ khí, nàng biết mình đã gây họa, vội vàng lùi về sau mấy bước rồi nói : "Không, thật xin lỗi, ta biết nói bí mật này ra thì ngươi sẽ ngại, ta chỉ nhất thời nhanh miệng, yên tâm, ta sẽ không nói ra, tin tưởng ta, ta cam kết, nhưng cũng xin Vương gia nhất định mang ta đi hoàng cung chơi một chút."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33: Nảy sinh tâm kế

Hàn Hạo Thần bị nàng làm tức giận đến mức nổi gân xanh, nếu không phải bây giờ còn có chuyện quan trọng trong người, nhất định đem nàng dạy dỗ một trận thật tốt. Chửi bới hấn còn muốn hấn mang nàng đi hoàng cung, thật buồn cười!

"Hai người các ngươi trông chừng nàng, Thiệu Tàn, đi"

"Vâng"

Nhìn Hàn Hạo Thần và Thiệu Tàn nghênh ngang đi ra ngoài phủ, mà nàng lại chỉ có thể bị trông giữ trong vương phủ, đây là chuyện gì vậy.

"Này! Hai người các ngươi đi đâu? Mang ta đi cùng".

"Lạc cô nương mời về"

Nàng vừa mới bước một bước, hai thị vệ bên cạnh đã ngăn nàng lại, nàng giận đến mức giậm chân.

"Hàn Hạo Thần! Vương Gia! Thần Vương điện hạ vĩ đại anh tuấn đẹp trai! Tại sao ngươi lại có thể một mình đi lại, lại không dẫn ta ra ngoài! Nếu ngươi không chịu mang ta ra ngoài thì ta sẽ tự mình đi nhé!."

Nhưng mặc cho nàng kêu lớn đến mức nào, Hàn Hạo Thần và Thiệu Tàn vẫn đi ra khỏi vương phủ.

Đi ra đến cửa vương phủ, Thiệu Tàn rốt cuộc không nhịn được phì cười ra tiếng. Chuyện này... Lạc cô nương này rốt cuộc là ai? Đúng thật là khiến người ta không tưởng tượng nổi".

Hàn Hạo Thần mím chặt môi nhìn lướt qua cánh tay vừa bị Lạc Từ Mộng vỗ vào, suýt chút nữa bị nàng chọc tức giận đến sôi máu.

-- * Dạ Ngưng Huyền phân cách tuyến *--

Ở trong vương phủ thật sự buồn bức đến mức nhàm chán, mấy ngày ngày hôm nay nàng đi dạo hết cả vương phủ rồi, tuy là vương phủ, cũng đã bị nàng

giảm cho mục nát. Nhưng cho dù là vương phủ, bị giam ở chỗ này cũng khiến cho nàng phát điên, đã nhiều lần nàng hỏi Hàn Hạo Thần lúc nào có thể mang nàng đi hoàng cung, ai biết vừa nghe đến hoàng cung thì đã cho người “Mời” nàng ra ngoài.

Tuy nói như thế, nhưng nghị lực của nàng vẫn không thể khinh thường được, nàng nhất định phải đi hoàng cung một chuyến, nếu không ngộ nhờ trở về hiện đại, thì thật sự thất vọng rồi.

Trông xoay chuyển một cái, trong lòng nàng nảy sinh một kế....

“Lạc cô nương, dùng cơm trưa thôi” Liên Vân vui mừng chạy tới tìm Lạc Từ Mộng.

Kể từ khi Hàn Hạo Thần đặc biệt cho phép Lạc Từ Mộng cùng hắn cùng nhau dùng bữa xong. Liên Vân cả ngày đều mang bộ dáng vẻ hết sức vui vẻ. Tần quân gia và nô tài nha hoàn trong phủ đều tôn sùng nàng làm khách quý, trừ gọi là “Lạc cô nương” ở bên ngoài phòng khách ra, những thứ khác thật sự xem nàng như Vương phi để đãi ngộ.

“Vương Gia đã đi đến đại sảnh dùng bữa rồi sao?” Nàng từ trên ghế đứng dậy vỗ vỗ mông hỏi.

“Đạ, Vương Gia đã đến đại sảnh rồi.” Liên Vân vẻ mặt mỉm cười.

Lạc Từ Mộng vừa nghe, lập tức vội vàng nói: “Vậy chúng ta nhanh lên một chút, làm sao có thể để Vương Gia chờ chúng ta.”

“Lạc cô nương quả nhiên là tiến bộ rồi” Liên Vân đi theo bên cạnh Lạc Từ Mộng cười híp mắt thành một đường nhỏ, kể từ khi tiếp xúc với Lạc Từ Mộng nàng cũng biết được tính cách của Lạc Từ Mộng, chon en nói chuyện sẽ không quá bận tâm, nhưng cũng không vượt qua giới hạn.

Vừa vào phòng ăn, đã thấy Hàn Hạo Thần đã ngồi ngay ngắn ở trước bàn ăn, Lạc Từ Mộng vội vàng tiến lên hành lễ: “Thỉnh an Vương Gia.”

“Ồ, hôm nay mặt trời mọc phía tây sao? Ngồi đi.” Thấy nàng càng ngày càng hiểu phép tắc, Hàn Hạo Thần cảm giác không dám tin nhủ mảy.

Lạc Từ Mộng khẽ nhếch môi cười nói: “Qua quá trình Vương Gia phái người chỉ dạy, dân nữ đã biết như thế nào lễ nghi, và lại biết hành lễ như thế nào, cho nên...”

“Dùng bữa thôi.” Hàn Hạo Thần lập tức cắt đứt lời nói của nàng... bởi vì hắn biết rõ lời nói phía sau của nàng “Có thể đi hoàng cung cũng không sợ thất lễ.”

Nàng âm thầm trừng mắt, xem ra nếu muốn đi hoàng cung mở mang tri thức, còn phải cố gắng giải quyết băng sơn Vương Gia này mới được.

Trên bàn cơm, nàng vô cùng ân cần, mình ngược lại không ăn bao nhiêu, gấp hết thức ăn cho Hàn Hạo Thần.

“Lạc cô nương không đói bụng sao? Tại sao bản thân lại không ăn?” Hàn Hạo Thần rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

Lạc Từ Mộng cầm chiếc đũa cười một tiếng: “Ta không đói bụng, Vương Gia ngài ăn nhiều một chút, Vương Gia không chỉ phải xuất chinh, còn phải xử lý nhiều sự vụ trong cung, nếu không ăn đủ làm sao được?”

“À, Vương Gia chờ một chút.” Đang nói chuyện, nàng đột nhiên lấy chiếc khăn đi đến trước mặt Hàn Hạo Thần, đưa tây lên lau khoé miệng cho hắn, “Nơi này bị dơ, hiện tại thì tốt rồi, ngài tiếp tục ăn đi.”

Cử động thân mật như vậy khiến chúng nô tài xấu hổ cúi đầu gương mặt đỏ ửng, nhưng Lạc Từ Mộng lại cảm thấy không có việc gì mỉm cười với Hàn Hạo Thần, sau đó vui đầu ăn xong cơm của mình. Nếu không ăn, nàng thật sự sẽ chết đói.

Hàn Hạo Thần đưa tay lên chạm vào khoé miệng một cái, ánh mắt quét tất cả nô tài nha hoàn trong đại sảnh, lung túng lấy nắm tay thành quyền khẽ khụ mấy tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Đây không phải là thứ người nên nhìn

Hàn Hạo Thần đưa tay lên chạm vào khoé miệng một cái, ánh mắt quét tất cả nô tài nha hoàn trong đại sảnh, lung túng lấy nắm tay thành quyền khẽ khụ mấy tiếng.

Nha đầu này, có biết là nam nữ thụ thụ bất thân không? Chẳng lẽ nàng ta thật sự cho rằng hắn thật sự không gần nữ sắc là không muốn?

Lạc Tử Mộng quyết định mấy ngày nay hôm nào cũng thời thời khắc khắc quán Hàn Hạo Thần, cho đến khi hắn đồng ý mang nàng tới hoàng cung mới thôi, nhưng từ sau bữa trưa kia không tìm thấy bóng dáng của hắn nữa, cũng không biết có phải hắn đi nghị sự cùng các đại thần không.

Lúc đi qua thư phòng, bỗng nhiên nhìn thấy Thiệu Tần ngồi trên mái hiên, lập tức hấp dẫn lực chú ý của nàng, không ngờ ở cổ đại này thật sự có công phu gọi là khinh công.

“Thiệu Tần!” Nàng vẫy tay lớn tiếng kêu, trong lời nói tràn đầy hưng phấn.

Thiệu Tần nghe thấy liền tung người nhảy xuống.

“Trời ạ! Lợi hại như vậy, mái hiên cao như vậy nhảy xuống mà không có việc gì, khinh công này có học được không? Nếu không người có thể dạy ta được không.” Nàng hưng phấn nhìn nóc nhà rồi lại nhìn Thiệu Tần, lại còn đưa tay vỗ vỗ cánh tay của hắn.

Thiệu Tần lúng túng, lui về sau một bước, sau đó hỏi “Lạc cô nương có phải gì phân phó?”

Lạc Tử Mộng vừa nghe, mới nhớ đến chính sự: “Đúng rồi, người có thấy Hàn Hạo Thần hay không? Ách... ý ta nói là Vương gia anh minh thần võ.”

“Vương Gia ở thư phòng.” Thiệu Tần mấp máy môi sau đó trả lời.

“Đúng nha! Ta tại sao lại không nghĩ đến chứ, người ở đâu thì khẳng định Vương Gia ở chỗ đó, các người quả thật giống như là phu xướng phụ tùy.”

“Lạc cô nương...”

Thiệu Tần bị nàng lấy ra đề trêu đùa xấu hổ đỏ bừng mặt, đây là kiểu so sánh gì vậy, hai người nam nhân mà có thể phu xướng phụ tùy, nhưng suy nghĩ lại trước đây nàng nói Hàn Hạo Thần không hảo nữ sắc, bây giờ còn nói bọn họ phu xướng phụ tùy, hắn không nhận được xấu hổ, không muốn nàng nói bậy thêm nữa.

Ai ngờ lời nói của hắn còn chưa ra khỏi miệng, nàng đã vừa đi vừa nói: “Vậy ta đi vào tìm hắn, đúng rồi, lần sau nhớ dạy ta khinh công đó, ta muốn học.”

“Ôi! Lạc cô nương!” Thiệu Tần trên đầu hiên lên một vạch đen, phải biết rằng Hàn Hạo Thần không thích ai quấy rầy hắn lúc hắn đang ở thư phòng, nàng cứ đi vào như vậy, thật sự không biết nàng sẽ nhận được hậu quả gì.

Nhưng nàng đã nhanh chóng chui vào thư phòng còn đóng cửa thư phòng lại, hắn muốn ngăn cản cũng không ngăn cản được rồi.

Việc gấp gáp, nhất là hắn còn chưa giải thích với nàng, vương gia bọn họ có thích gần nữ sắc hay không hắn biết rõ, nhưng có thể khẳng định là, Thiệu Tần hẳn là một nam nhân chân chính cũng không hảo nữ sắc.

Bất đắc dĩ thở dài, hắn lại nhảy lên nóc nhà, dù sao Lạc Tử Mộng ở vương phủ cũng chưa từng yên tĩnh, hơn nữa Hàn Hạo Thần đối với nàng rõ ràng rất dung túng, nếu không nàng cũng sẽ không bình yên vô sự đến hôm nay rồi.

Nghe thấy có người chưa được cho phép đã vào thư phòng, Hàn Hạo Thần không cần ngần đầu cũng biết nhất định là nàng, cho nên căn bản không ngược lên nhìn, chỉ lẳng lặng viết tấu chương.

“Người đang viết gì vậy?” Nàng bước tới trước mặt nhìn, lại nhìn thấy hắn dùng bút lông viết chữ phồn thể.

“Đây không phải là thứ người nên nhìn.” Hắn lạnh giọng cảnh cáo.

“À” không nhìn thì không nhìn, nàng cũng không có hứng thú, biết hắn viết là chuyện cơ mật quốc gia, nàng cũng biết điều đem tầm mắt dời sang nơi khác. Thấy trên bàn treo rất nhiều bút lông lớn nhỏ nàng rất ngạc nhiên, “Nhiều bút lông như vậy! Người viết hết sao? Cây bút này thật lớn, cây bút này lại nhỏ như vậy? Người điều dùng để viết sao?”

Vấn đề của nàng đưa tới sự chú ý của hắn, chẳng lẽ nàng không biết cách bút dùng để viết chữ sao? Cái gì gọi là “điều dùng để viết”?

Nhưng nàng không nhận được lại len lén nhìn về tấu chương của hắn, đột nhiên than lên sợ hãi: “Oa! Người thật sự dùng bút lông để viết, hơn nữa viết rất đẹp nhưng mà...”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Kiểm chế tự động biến mất

Nàng muốn nói, tại sao không viết chữ giản thể mà lại viết chữ phồn thể, nghĩ lại thấy vấn đề này của nàng có chút dư thừa, vì thế liền chuyển đề tài.

"Thật ra, mặc dù chữ nguoi nhìn rồng bay phượng múa trông rất đẹp, nhưng cái chính là có thể có người nhìn vào không hiểu a, nguoi viết cho chính mình xem à?"

Hắn nghe nàng nói vậy, cúi đầu liếc mắt nhìn bản tấu chương của mình, lại nhìn về mặt như không có chuyện gì xảy ra của nàng. Xem ra hắn đã quá dung túng nàng, khiến nàng không có chừng mực rồi, lại còn dám nói chữ của hắn không ai có thể nhìn hiểu.

"Chữ này là chữ gì?" Hắn đột nhiên chỉ vào một chữ trong tấu chương mở miệng hỏi.

Lạc Tử Mộng tỉ mỉ quan sát, nói không nên lời: "Cái này. . . . là chữ vòng chữ gì?" Rõ ràng là chữ cương, thế mà nàng lại đọc thành chữ vòng, bởi vì trong thể chữ phồn thể chữ "cương" cùng chữ "vòng" rất giống nhau. Nếu nhìn không kỹ sẽ bị nhầm lẫn hai chữ này với nhau, nàng nói như vậy chung quy cũng không sai.

"Còn chữ này?" Hắn lại chỉ vào một chữ khác hỏi.

Lạc Tử Mộng thấy hắn không có nói gì về câu trả lời của mình, nghĩ rằng mình trả lời đúng, nhất thời lòng tin trời dậy, vì vậy nói: "An vô dân tâm."

Thấy nàng trả lời xong cười đến rục rờ, khoe miệng của hắn nâng lên về châm biếm: "Không thể tưởng tượng được nhìn nguoi như vậy mà không biết chữ nghĩa gì."

Bị hắn đá kích, lòng tự trọng của nàng có chút tổn thương, đầu sao ở thế kỷ 21 nàng cũng đã tốt nghiệp đại học rồi, làm sao khi tới nơi này lại trở thành người mù chữ rồi?

Lạc Tử Mộng nhìn kỹ lại tấu chương một lần nữa, hai má nàng dần đỏ lên.

"Mới vừa rồi ta nhìn lầm, phải là 'trấn an dân tâm, vững chắc triều cương'." Nàng lại thấy vẻ mặt hắn tràn đầy khinh thường, tức giận dậm chân: "Ai bảo nguoi chỉ hỏi ta mấy chữ này chữ gì, nguoi cho ta đọc hắn một câu không được sao?"

"Sao!!! Hỏi nguoi chữ này chữ gì nguoi cũng không nhận ra, sao ta có thể tin tưởng rằng nguoi có thể đọc cả câu được?"

Nàng nghe vậy bĩu môi: "Ta lại không cần đi thi Trạng Nguyên."

Hắn không có để ý tới lời vừa rồi của nàng, vẫn như cũ cúi đầu tiếp tục viết tấu chương.

Lạc Tử Mộng thấy thế lại tiến tới trước mặt Hàn Hạo Thần hỏi: "Thật ra thì. . . . trong vương phủ vốn rất nhiều người nay thêm ta, hắn nguoi cảm thấy rất lãng phí ha?"

"Nguoi biết vậy là tốt rồi!"

Nàng khinh thường chề môi, đường đường là một Vương Gia mà lại hẹp hòi như vậy. Chỉ là nhiều người ăn cơm thôi mà, có nhất thiết phải để bụng như vậy không? Thôi, vì chuyện đại sự nên nàng không muốn cùng hắn so đo.

Trên mặt cố gắng tươi cười, nàng cười ha ha hai tiếng, nửa người trên gục xuống bàn, ngón tay nhẹ nhàng ở trên bàn vẽ vài vòng.

"Nếu Vương Gia cảm thấy lãng phí lương thực, như vậy không bằng ngài mang ta đi thăm quan hoàng cung để ta mở mang tầm mắt. Sau đó ta sẽ nói cho ngài biết ta đến từ đâu."

"Nguoi đến từ đâu? Chẳng lẽ nguoi là người nước khác được phái tới đây làm mật thám?" Chỉ vừa nghe nàng nói đến chuyện muốn đến hoàng cung hoặc việc nàng phải trở về nhà, lửa giận trong lòng hắn liền bùng phát.

Mật thám? Nàng cả kinh, nếu như hắn thực sự xem nàng là mật thám, chắc nàng không giữ nổi mạng để trở về mất.

Vừa nghĩ tới bộ dạng đầu và thân của mình mỗi thứ một nơi, nàng sợ hãi khoát tay liên tục: "Không đúng, không đúng! Ta không phải mật thám, nguoi đừng nói lung tung."

Ai ngờ hắn nhếch môi hừ lạnh nói: "Ta cũng nghĩ thế, sẽ không có quốc chủ nào ngu xuẩn đến mức phái nguoi làm mật thám, một người 'cái gì cũng sai' từ khi hắn hết người để lựa chọn mới chọn nguoi."

Vốn khi nghe những lời đầu tiên của hắn, nàng thầm thở phào nhẹ nhõm, tuy nhiên khi nghe đến về sau hắn nói nàng giận đến mức muốn xông lên đánh hắn. Hắn còn nói nàng "Cái gì cũng sai". Ở thế kỷ 21, người người đều nói nàng đa tài đa nghệ, tài nghệ đầy người nhưng vừa đến cổ đại liền vô dụng hoàn toàn, điều này có thể trách nàng sao? Nếu đổi là hắn xuyên đến hiện đại, còn không biết chuyện gì sẽ xảy ra nha!

Giờ khắc này, nàng thật muốn cắn chết hắn.

"Được rồi, ta cái gì cũng sai được chưa? Thần Vương điện hạ lúc nào thì có thể mang ta đi hoàng cung đây?" Về mặt nàng lập tức chuyển từ tức giận sang nịnh hót.

"Đi ra ngoài!"

Quả nhiên, hắn sẽ phản ứng như vậy.

Nàng nhất định không bỏ cuộc.

Không đợi hắn phản ứng, nàng chạy tới phía sau hắn, đem đôi tay đặt trên vai của hắn.

Nàng vừa ấn vừa nói: "Vương Gia, ngươi mỗi ngày đều phải lên triều, về nhà còn tốn thời gian viết tấu chương giúp hoàng thượng bày mưu tính kế, nhất định mệt chết đi được, ta xoa bóp cho ngươi nha, ngươi có thấy thoải mái chút nào không?"

Khi nàng cúi đầu xuống hắn nghe thấy cả tiếng thở đều đều của nàng, ngực bắt đầu rung động, hắn không biết vì sao mỗi lần gặp nàng, năng lực tự kiểm chế bản thân của hắn biến mất đâu không còn tăm tích.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 36: Miệng có mệt hay không?

Thật ra thì thủ pháp mát xa của nàng đúng là vụng về, nhưng cảm giác được nàng mát xa thật thoải mái.

Về mặt hắn kinh ngạc, cau mày nhìn về phía nàng, lại lúng túng nhìn tay nàng, hiện tại quan hệ giữa hai người ngay cả hắn cũng khó có thể miêu tả, một loại biến hóa vi diệu. Chẳng lẽ hắn đã động lòng với nàng - một người suốt ngày chỉ biết om sòm?

Nhận thấy ánh mắt của hắn có chút khác thường, Lạc Tử Mộng vỗ vỗ vào vai hắn, cười đến rục rịch: "Ngươi không cần quá chú ý đến chuyện này đâu... ngươi chỉ cần xem ta là huynh đệ tốt là được rồi, cho nên không cần đối với ta cố kỵ nhiều như vậy, nếu như ngươi cảm thấy ngượng ngùng, ngươi có thể cho ta đến hoàng cung vui đùa một chút, hắc hắc, coi như là báo đáp ta rồi."

Trong lòng nàng đã có tính toán từ trước, nếu như có thể được đến hoàng cung thăm quan, thì chuyện dụng tâm lấy lòng Hàn Hạo Thần có làm sao?

Hắn quay đầu lại, môi khẽ mấp máy, không có trả lời vấn đề của nàng, ngược lại hỏi: "Lạc cô nương năm nay bao nhiêu tuổi?"

Nhất thời nàng không kịp phản ứng, đề tài câu chuyện của hắn xoay chuyển cũng quá nhanh, vì vậy nàng há miệng, mãi mới trả lời hắn: "22"

"Hử!" Hắn đột nhiên cười lạnh.

"Này, ngươi cười cái gì?" Hắn cười như vậy, nàng ngược lại có chút không thoải mái, đây là nét mặt gì.

Hắn chậm rãi cảm chén trà lên, ưu nhã uống một hớp trà, sau đó mới nhếch môi cười nhạt nói: "Đã 22 tuổi rồi mà chưa lập gia đình? Không phải vì không ai thèm lấy ngươi sao?"

Lạc Tử Mộng ngạc nhiên, không dám tin nhìn hắn, hai mươi hai tuổi mà chưa lập gia đình không phải vì không ai thèm lấy sao? Nàng mới vừa vận đến độ tuổi được phép kết hôn mà! Nữ nhân cổ đại mới mười lăm mười sáu tuổi đã lập gia đình, còn chưa có trở mã hoàn toàn đấy.

Hắn còn dám nói những lời như vậy với nàng.

Nàng cố gắng nuốt con giận dữ đang sắp bùng phát của mình, sau đó đùa bỡn tiến tới bên lỗ tai hắn hỏi: "Vậy Vương Gia ngài năm nay bao nhiêu tuổi?"

"Ngươi không cần biết." Hắn nghiêng đầu cách xa nàng, cảm giác mỗi một lần nàng đến gần cũng làm cho tim của hắn ngứa ngáy một chút.

"Này! Ngươi có làm hay không, ngươi hỏi ta nói, ta hỏi ngươi lại không nói, có biết hay không như vậy rất không công bằng?" Nàng quệt mồ hôi kháng nghị.

Thế nhưng hắn lại nhũn mày liếc nàng một cái: "Ồ trong vương phủ này, ngươi còn muốn đòi hỏi công bằng với ta sao?"

Nghe lời này, nàng lập tức như bóng cao xu xì hơi, đừng nói ở vương phủ, coi như ở khắp nước Hàn Vũ này, nàng cũng đừng nghĩ đến việc nói công bằng với hắn. Ở cổ đại này nói đến công bằng là chuyện xa xỉ.

"Được rồi, ai bảo ngươi là Vương Gia."

"Đúng rồi, Vương Gia, bây giờ ngươi viết tấu chương với đọc sách, có cảm thấy đau đầu không? Ta giúp ngươi xoa bóp." Vừa dứt lời, Lạc Tử Mộng

dùng ngón trỏ ấn lên huyết Thái Dương của hắn.

"Vương Gia, người trừ độc sách viết tấu chương nhìn công văn, người có thích làm việc khác không?"

"Vương Gia, người suốt ngày ở trong phủ không cảm thấy buồn bức sao? Có muốn hay không cùng ta đi ra ngoài đi dạo?"

Hàn Hạo Thần bắt đầu đi lắc đầu, đưa tay gỡ tay nàng xuống, mấy chuyện tiếp xúc da thịt thế này thật khiến hắn khó xử, hai mắt nhìn về phía nàng đột nhiên hỏi "Người có mệt hay không?"

Nàng sững sờ, lập tức trả lời: "Ta chịu đựng rất giỏi, ta có thể đi đường rất dài, đi bao lâu ta cũng không mệt. Người để cho ta cùng người đi ra ngoài là lựa chọn chính xác nhất, ta so với Thiệu Tần tốt hơn nhiều, nhìn hắn bí ẩn như vậy, Vương Gia ngài cùng hắn ở một chỗ nhất định rất buồn bức chứ? Yên tâm, ta rảnh rồi lắm, hề người kêu là ta liền chạy tới a."

"Ta hỏi miệng người có mệt hay không?"

"Miệng?" Nàng nghe vậy, cứ nhiên trước mặt hắn liếm liếm môi, "Miệng ta làm sao mà mệt môi?"

Nha đầu cứ nhiên muốn hấp dẫn hắn, nàng không sợ hắn sẽ làm gì nàng sao, hơn nữa bọn hắn bây giờ là cô nam quả nữ ở chung một phòng..

Thấy hắn vẫn nhìn môi của nàng, nàng đột nhiên lại gần, đến trước mặt hắn cười khanh khách hỏi: "Có phải nhìn môi ta rất đẹp mắt hay không? Hắn giờ người mới cảm thấy thật ra thì nữ nhân cũng tốt vô cùng? Nếu ta có thể khiến Vương Gia khôi phục tâm lý nam nhân bình thường, đó thật đúng là một cái công lớn a."

"Nói bậy bạ gì đó?" Hắn tức giận tái mặt.

Hắn thật muốn để cho nàng xem bản thân hắn không hao nữ sắc, nhưng cũng không có cảm giác với nam nhân.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Thăm dò sở thích của Vương Gia.

Nhìn khuôn mặt tức giận của chàng, Lạc Từ Mộng lập tức bồi thường một khuôn mặt tươi cười: "Ha ha, không nói bậy, chỉ là muốn hướng Vương Gia tới chỗ tốt mà thôi. Vương Gia hôm nay huynh còn chưa vào cung sao?"

"Không vào cung."

"Ngày mai thì sao? Không phải mỗi ngày huynh đều phải vào triều sao? Dù sao cũng thuận tiện...."

"Coi như là vậy thì cũng không quan hệ gì tới nàng."

Chàng thật không biết là tại sao mình lại có nhiều kiên nhẫn để ở đây dây dưa với nàng như vậy.

"Vương Gia, huynh đói bụng chưa?"

"Không đói bụng."

"Nhưng mà ta rất đói....." Nàng đáng thương ôm bụng, vẻ mặt vô tội nhìn về phía chàng.

"Không phải là mới vừa dùng cơm trưa xong sao?" Đầu chàng đầy vạch đen, không phải nàng nói mình đã hai mươi hai tuổi rồi sao? Sao có thể có những cử chỉ còn ngây thơ hơn cả Hoa Thiên Nhụy như thế chứ? Thật hoài nghi không biết có phải là mình có sở thích yêu thích trẻ con không nữa?

"Đói bụng thì lại đi ăn tiếp đi." Chàng cúi đầu không hề để ý đáp lại.

"Vâng, vậy ta đi ăn đây bụng trước, rồi một lát nữa sẽ tiếp chuyện cùng huynh, huynh nhớ chờ ta...."

Khi chàng nghe được âm thanh cuối của nàng tới lúc ngẩng đầu lên thì đã không thấy bóng dáng của nàng nữa. Cả thư phòng lại khôi phục sự yên tĩnh vốn có. Từ trước tới giờ chưa từng cảm thấy yên tĩnh như vậy thì có gì không đúng, nhưng đột nhiên thiếu tiếng huyền não của nàng, đột nhiên giống như cảm giác thiếu rất nhiều thú.

Trong dinh viện, Lạc Từ Mộng đang vừa bưng bát ăn mì, vừa mơ hồ nói không rõ tiếng: "Liên Vân, muội có biết Thần Vương Gia nhà các muội có sở thích gì hay không?"

Liên Vân hai tay chống cằm nhìn đáng vẻ ăn uống say sưa ngon lành của nàng đến ngây người. Thật đúng là tham ăn, nhưng mà sao có thể ăn nhiều như vậy mà lại không mập chứ?

"Ta đang hỏi muội đấy! Đang tư xuân à?" Nàng húp hết một ngụm nước mì cuối cùng rồi đặt đôi đũa xuống, vươn tay chọc chọc Liên Vân đang suy nghĩ đến sững sờ.

Liên Vân lập tức lấy lại tinh thần sau đó đỏ mặt nói: "Lạc cô nương, nô tỳ mới không có tư....xuân. Nói về sở thích của vương gia ngoại trừ ăn, mặc, ở, đi lại, những thứ khác nô tỳ không biết."

"Nói nghe một chút đi." Hai mắt nàng bắt đầu sáng lên.

"Sáng sớm lúc vương gia thức dậy sẽ uống một ngụm trà trước tiên, trà thì thích uống trà Long Tĩnh, màu sắc quần áo thì thích màu trắng bạc nhất, nhưng mà vương gia là người thích sạch sẽ, cho nên lúc trở về và trước lúc ra cửa nhất định sẽ thay quần áo, hơn nữa chỉ có nha đầu chỉ định mới có thể bước vào bên trong phòng để quét dọn."

"Quả nhiên là sạch sẽ, khó trách ngày đó lúc ra cửa lại đổi một bộ y phục khác, làm hại ta nhận lầm người." Lạc Từ Mộng tự lẩm bẩm, lúc ấy còn tưởng rằng người đi phía trước chính là Hàn Hạo Hữu, làm hại nàng vui mừng để mức suýt chút nữa thì nhào qua.

"Vương Gia thích Tiểu Đông ở bên cạnh theo sát hầu hạ, chưa bao giờ thích nha đầu khác giúp ngài thay quần áo..."

Nghe vậy, Lạc Từ Mộng lập tức vỗ bàn đá, kết quả là đau đến mức bàn tay cũng tê dại.

"Lạc cô nương, tay của người...."

"A.....Không có việc gì, ta chỉ là quá vui mừng mà thôi, nói như vậy thì ta ở lại Thần vương phủ có thể còn an toàn hơn nhiều so với ở lại hoàng cung."

"Đúng vậy đó Lạc cô nương, vương phủ được canh phòng nghiêm ngặt, hơn nữa chủ yếu nhất là, vương gia yêu thích Lạc cô nương..."

"Đúng cái rắm!" Nàng đột nhiên nóng nảy nói tục: "Để cho ta ở trong gian phòng quái quỷ như vậy, buổi tối thiếu chút nữa là hù chết ta rồi. Nếu không tối nay muội ngủ chung với ta đi! Bằng không ở trong gian phòng âm u như vậy ta thật sự là chịu không nổi nữa rồi."

"Âm u?" Liên Vân xấu hổ toát mồ hôi, đây chính là một trong những phòng khách được tính là phòng thượng hạng, nàng nghĩ có lẽ gia cảnh của Lạc Từ Mộng trước đây nhất định là cực kỳ tốt. "Lạc cô nương, không phải là nô tỳ không muốn, nhưng mà nô tỳ là người dưới, nếu như ở cùng một chỗ với Lạc cô nương, sợ rằng sẽ không hợp lý."

"Không thể ở cùng cũng phải ở cùng, cứ quyết định như vậy đi. Được rồi, ta ăn no rồi, bây giờ ta đi tìm vương gia cực kỳ tôn quý nhà các muội để liên kết tình cảm trước đây."

Nói xong, nàng dùng khăn tay do Liên Vân đưa tới nhẹ nhàng lau miệng sau đó hấp ta hấp tấp đi tìm Hàn Hạo Thần lần nữa.

Vừa tới thư phòng, thì phát hiện Hàn Hạo Thần đã không còn ở trong phòng, đột nhiên nhìn thấy Tàn quân gia, vì vậy lập tức tiến lên bắt ông lại hỏi: "Lão quân gia, Vương Gia đâu rồi?"

Tàn quân gia thở một hơi âm thầm tròn trắng mắt: "Ta rất già sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Vương Gia, ngài tự mình đi nhà xí à?

Tàn quân gia thở một hơi âm thầm tròn trắng mắt: "Ta rất già sao?"

"Không phải, đó chỉ là cách gọi kính trọng thôi! Rốt cuộc thì vương gia đang ở đâu? Có phải là đã len lén vào cung rồi không?" Trên mặt nàng thoáng qua một chút biểu cảm giống như là đưa đám.

Tàn quân gia bắt đầu dãi lác đầu một cái, bây giờ vương gia vào cung còn phải len lén sao?

“Không phải là vào cung mà là...Đi ngoài.” Tàn quân gia cũng nhìn ra được Lạc Từ Mộng xem như cũng có một địa vị đặc biệt trong mắt Hàn Ngạo Thần, cho nên ông cũng không giấu giếm gì, nhưng mà lúc nói đến hai chữ cuối cùng thì vẫn cố ý nhỏ giọng.

Nhưng mà Lạc Từ Mộng nghiêng ngẫm từng chữ một trong lời nói của ông xong thì thật sự đúng là rất khó hiểu: “Xuất cung? Nơi này là vương phủ mà, sao lại xuất cung?”

*Xuất cung và đi ngoài (đi đại tiện) có phát âm giống nhau.

Tàn quân gia vội ho một tiếng nói: “Là...đi ngoài, không phải là xuất cung, chính là...” Ông nhìn nhìn xung quanh sau đó lại rí tai nói với Lạc Từ Mộng: “Là trong bụng không thoải mái nên đi ngoài”

Lạc Từ Mộng bừng tỉnh hiểu ra: “À...Là đi nhà xí.”

“Hà? Số lớn?” Trong lúc Tàn quân gia còn đang giống như tên hòa thượng lùn hai thước với tay sờ sờ không thấy tóc thì Lạc Từ Mộng đã biến mất không thấy tăm hơi.

*Nhà xí và Số lớn có cách phát âm giống nhau.

Nhưng mà nàng không thể ngờ được, vương gia thật đúng là vương gia, ngay cả đi nhà xí mà cũng có Thiệu Tàn ở bên cạnh vệ, chẳng lẽ tên Thiệu Tàn này đã thâm mêm Hàn hạo Thần từ lâu rồi sao?

“Vương gia...”

Nàng đột nhiên hô to một tiếng kinh động làm Hàn Hạo Thần tức xạm mặt lại, phải nói là đã phát huy hết tinh thần kiên nhẫn của chàng, Lạc Từ Mộng thật đúng là đã phát huy đến độ vô cùng nhuần nhuyễn.

“Lạc cô nương, hiện tại vương gia không tiện, xin chờ một chút.” Thiệu Tàn đứng lúc ngăn cản trước đường đi của Lạc Từ Mộng.

Ở trong mắt Thiệu Tàn, Lạc Từ Mộng hẳn là thập phần quý mến vương gia nhà bọn họ, mà Hàn Hạo Thần cũng không hề cự tuyệt nàng đến gần, xem ra hai người cũng sắp thành chuyện tốt. Nhưng cho dù như vậy, hai người có thân mật hơn nữa, thì cũng không thể tìm gặp nhau lúc ở nhà xí chứ?

Lạc Từ Mộng chính là muốn làm cho Hàn Hạo Thần chống đỡ không được, sau đó mất kiên nhẫn cho phép nàng vào cung, nhưng mà nàng lại không để ý tới bây giờ là ở cổ đại, chàng là Vương gia, mà nàng cố tình gây sự tiếp như vậy, thì chàng hoàn toàn có quyền giết nàng.

Mặc dù nàng không biết võ công, nhưng thân thể lại rất linh hoạt, lúc Thiệu Tàn quên phòng bị nàng, thì nàng đã giống như một làn khói nhanh chóng chui từ dưới cánh tay của hắn...

Nhà xí Hàn Hạo Thần sử dụng cũng là loại được thiết kế đặc biệt, bề ngoài giống như một ngôi nhà nhỏ xanh vàng rực rỡ.

Lúc đi tới cửa, vốn dĩ nàng muốn hàn huyên vài câu trước, nhưng không ngờ, vừa mở miện ra câu nói đầu tiên lại ngu ngốc như vậy

“Vương Gia, ngài bận rộn như vậy mà còn đích thân đi nhà xí sao?”

Hàn Hạo Thần quả thật là bị nàng làm cho tức giận đến hộc máu.

“Nàng có từng thấy người khác thay thế đi nhà xí giúp không?”

Nàng nghịch ngợm le lưỡi một cái, chẳng qua là chưa từng thấy nam nữ nhân vật chính trong phim cổ trang đi nhà xí, cho nên nàng mới nhất thời hiếu kỳ nói ra câu nói ngu xuẩn như vậy.

“Vương gia, huynh ở trong đó có thấy nóng không? Có cần ta vào đó đưa cho huynh một cây quạt không?” Nàng nhảy dựng lên ngó dáo dác, muốn nhìn thử đáng về đi nhà xí của chàng.

“Thiệu Tàn!” Hàn Hạo Thần nổi giận, quát lên một tiếng.

“Có thuộc hạ, chuyện này...thuộc hạ xin Lạc cô nương mau rời đi.” Thiệu Tàn đầu đầy mồ hôi tiến lên ngăn cản Lạc Từ Mộng.

Mới vừa rồi hắn đã muốn ngăn cản rồi, nhưng sau đó lại nghe thấy Hàn Hạo Thần nói chuyện với nàng, còn tưởng rằng vương gia không ngại, cho nên hắn vẫn ở bên cạnh yên lặng theo dõi biến hóa, nhưng không nghĩ đến ngay cả Thần vương gia luôn luôn trầm tĩnh lạnh lùng cũng có lúc bị người ta làm cho đầu óc choáng váng.

“Lạc cô nương, vương gia đang...cái đó, hay là lát nữa người hãy quay lại nhé.” Thiệu Tàn tốt bụng khuyên can.

Ai ngờ Lạc Từ Mộng lại nói ra lời mà không làm cho người ta kinh ngạc thì chết cũng không ngừng lại: “Ngươi đừng kéo ta mà, ta đây không phải là sợ vương gia anh minh thần võ của chúng ta sẽ nhảm chán, nên mới tới hàn huyên cùng huynh ấy, giúp huynh ấy thông sướng hay sao.”

Thiệu Tàn nghe vậy thiếu chút nữa thì bị nước miếng của mình làm cho nghẹn chết.

Chương 39: Đào cái hố nguyên rửa hấn

"Vương gia."

"Cút ngay!"

Hàn Hạo Thần gầm lên giận dữ, dọa hai người ở bên ngoài đều hoảng sợ đến nỗi hơi run lên.

"Dữ cái gì mà dữ!" Lạc Từ Mộng thấy Hàn Hạo Thần đột nhiên hung dữ như vậy, thì uất

ức bấu môi quay đầu rồi đi.

Lúc Hàn Hạo Thần ra ngoài, chỉ thấy có một mình Thiệu Tàn đứng ở bên ngoài, liền hỏi: "Nàng ấy đâu?"

Thiệu Tàn hơi ngăn người, ngay sau đó ôm quyền khom người nói: "Lạc cô nương chạy về phía phòng khách rồi, vương gia có muốn gọi Lạc cô nương đến không?"

"Cứ để nàng tùy ý đi." Chàng chấp tay ở sau lưng nhàn nhạt mở miệng, nếu đổi lại là người khác, cho dù có một ngàn cái đầu cũng không đủ để chém.

Trở lại phòng khách rồi Lạc Từ Mộng càng nghĩ càng giận, tại sao hấn lại tức giận quá lớn với nàng như vậy chứ? Nhưng tại sao nàng lại nổi giận vì hấn ta tức giận với nàng chứ? Nói tóm lại, trong lòng rất không thoải mái.

Một lát sau nàng vẫn là không thể ngồi yên, cũng không biết đầu óc đang suy nghĩ gì, đột nhiên cảm xằng nhỏ chạy tới chân tường. Đợi tới lúc Liên Vân tìm được Lạc Từ Mộng thì nàng đang đứng ở chân tường đào hố.

"Lạc cô nương, người đang làm gì vậy?" Liên Vân thò đầu quan sát tới lui rồi hỏi.

Lạc Từ Mộng ngồi xổm trên mặt đất không quay đầu lại, vẫn giữ nguyên bộ mặt đầy oán khí, đáp lại: "Không thấy là ta đang đào hố sao?"

"Người đào hố làm cái gì?" Liên Vân tò mò hỏi.

Nàng lại tiếp tục đào giống như đang phát tiết: "Về vòng tròn cũng có thể nguyên rửa người khác đấy, ta nghĩ nếu đào hố thì chắc là nguyên rửa se ứng nghiệm nhanh hơn một chút."

Liên Vân xấu hổ, hành động này đúng là ngây thơ, nàng từ từ ngồi xổm xuống bên cạnh nàng, nhìn Lạc Từ Mộng đang tức giận đùng đùng rồi lại hỏi tiếp: "Bây giờ Lạc cô nương đang tức giận ai vậy? lại đang nguyên rửa người nào vậy?"

"Chính là tên vương gia đáng chết kia."

"Lạc cô nương, người không muốn sống nữa sao? Sao lại có thể bất kính với vương gia như thế chứ."

"Ai bảo hấn ta hung dữ với ta chứ. Nguyên rửa hấn ta không tìm được nam sủng, nguyên rửa hấn ta không có ai thích. Nguyên rửa hấn ta ngay cả Thiệu Tàn cũng không cần hấn."

"Khụ khụ khụ.."

Đột nhiên vang lên một trận ho khan khiến cho Lạc Từ Mộng và Liên Vân đang ngồi xổm trên mặt đất đều thấy lạnh toát cả sống lưng. Mà hai bóng người in trên tường lại dần dần lớn hơn làm cho Liên Vân lập tức đổ mồ hôi lạnh khắp người.

"Vương, vương gia! Nô tỳ tham kiến vương gia."

Lạc Từ Mộng nghe vậy thì toát mồ hôi lạnh từ từ xoay người lại, khi thấy sắc mặt u ám của Hàn Hạo Thần đang nhìn nàng thì tâm giống như búa tạ đập mạnh xuống, xem ra tiếp theo sẽ không có chuyện tốt rồi.

Nàng cố gắng nở nụ cười nhưng mà khuôn mặt vẫn rất khổ sở: "Hi, vương gia. . ." Lúc phát hiện cánh tay mình vung lên lại đang cầm một cái xằng thì nàng lập tức giấu cái xằng ra sau lưng.

"Không biết huynh tìm ta có chuyện gì không? Vương gia!"

Hàn Hạo Thần mím chặt môi không nói, mới vừa rồi chàng đúng là điên rồi, lại đột nhiên muốn đi xem thử nàng có phải lại bị chàng làm cho bực bội rồi không, nhưng thật không ngờ quả thật đúng là rất có cách phát tiết.

Chàng không hề nói bất cứ câu nào, chỉ đột nhiên xoay người nói với Thiệu Tần: “Thiệu Tần, tối nay không cần chuẩn bị bữa tối cho Lạc cô nương.”

“Sặc... Dạ!” Thiệu Tần do dự một chút, cuối cùng vẫn đáp lại một tiếng.

Lạc Tử Mộng sững sờ nhìn bóng lưng Hàn Hạo Thần, quay đầu lại nhìn Liên Vân.

Đây là chuyện gì xảy ra? Muốn cảm thực nàng sao?

Quả nhiên, đến thời gian dùng bữa tối, Hàn Hạo Thần chẳng những không cho phép người ta gọi Lạc Tử Mộng đến dùng bữa, mà còn không cho phòng bếp chuẩn bị thức ăn cho nàng. Lần này Lạc Tử Mộng đã thật sự khắc sâu cảm giác đắc tội với núi băng vương gia sẽ có kết quả như thế nào, quả thật trở mặt còn nhanh hơn cả lật sách.

Buổi tối, lúc nằm trên giường, bụng đói đến mức kêu lên ùng ục không ngừng, hẳn ta biết rõ nhục điểm của nàng không thể chịu đói được, mà còn xuất ra chiều này! Thật là điên rồi.

Mỗi khi bên ngoài tiếng chim kêu rí rầm vang lên thì nàng cũng không phân biệt được rõ đó là tiếng chim kêu hay là tiếng bụng nàng kêu.

Ánh nến trong phòng nàng chập chờn, nàng cứ có cảm giác có cái gì đó không đúng, mặc dù ở đây đã được một thời gian dài, nhưng nàng vẫn không cảm thấy gian phòng này là của chính nàng, không có một chút thuộc về sở hữu về nàng.

“Không được!” Nàng từ trên giường nhảy lên: “Đám đói xử với ta như vậy? Thì nguoi nhất định phải trả giá thật lớn.”

Nghe Liên Vân nói “Tầm Mộng Cư” mà nàng nhìn thấy lần trước chính là nơi dành cho vương phi tương lai, nếu không phải vương phi mà tự mình xông vào thì sẽ gây tai họa phiền phức cho vương phủ, mang đến bất hạnh.

“Ta cũng sắp chết đói rồi, ta cần gì quản khi gió này nọ, hẳn may mắn hay là bất hạnh chứ, dù sao đến lúc đó nếu hẳn gặp bất hạnh, ta phải mông chạy lấy người là được rồi.”

Nghĩ đến đây, nàng lập tức đi giày vào chạy về phía “Tầm Mộng Cư”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Đêm ngủ Tầm Mộng cư

Lạc Tử Mộng len lén khép cửa phòng lại, đi tới ngoài cửa, ngẩng đầu nhìn thấy trăng sáng cùng với một mảnh màu bạc, đột nhiên có cảm giác nhớ nhà, khó trách Lý Bạch sẽ nói “Ngẩng đầu ngắm Minh Nguyệt, cúi đầu nhớ cố hương.” Quả nhiên như vậy.

Nhờ ánh trăng, nàng nhìn rõ được con đường phía trước. Trải qua quanh đi quẩn lại mấy ngày này, cũng dễ dàng tìm được Tầm Mộng cư trong truyền thuyết, nhưng có khả năng không có người ở, ngoài cửa không có ai trông chừng, nhưng điều khiến nàng tò mò là ánh nến bên trong phòng.

Chẳng lẽ có người?

Nàng đi chậm chậm đến đình viện, nhìn quang cảnh chung quanh, quả nhiên dễ người khác ghen hờn nhìn trần trối. Nơi này bình thường như thế ngoại đảo nguyên, núi giả đứng vững, nước chảy róc rách, nàng phỏng đoán khẳng định vẫn có người định kì xử lí ở đây. Trong say mê của nàng, ảo tưởng nếu có thể ở nơi đây, khẳng định là tâm tình thoải mái, tuổi thọ kéo dài.

Nàng len lén đi tới cửa sổ, không nghe thấy bên trong có động tĩnh, chẳng lẽ vì nơi ở tương lai của Vương phi, cho nên không có ai cũng cần thấp đèn nuôi dưỡng khí?

Nhẹ chân nhẹ tay mở cửa, đem đầu vào dò xét trước, phát hiện bên trong không có người. Vì vậy nàng lặng lẽ đi vào, sau đó khép cửa phòng lại.

“Oa.. đây là nơi người ở sao.” Nàng hưng phấn đến nỗi chút nữa kêu to, may mà kịp che miệng.

“Cổ cổ...”

Bụng lại đói kêu lên rồi, hiện tại nàng hi vọng sau khi Hàn Hạo Thần tỉnh dậy có thể thưởng cho nàng bát cơm. Sau khi nàng vuốt bụng đập tắt ánh nến,

còn sớm ngủ thôi, tránh cho ngủ quên bị người khác phát hiện nằng ở đây.

Lúc Hàn Hạo Thần từ bên ngoài đi về Tầm Mộng cư, phát hiện lúc hấn rời đi ánh nến đã tắt, bên trong một mảnh tối đen như mực, không nhìn được lòng nghi ngờ.

Đi vào gian phòng vốn muốn thấp nển, lại phát hiện không tìm được hộp quẹt.

Hấn khe khẽ thở dài.

Phòng này chỉ có hấn và nha đầu hấn cho phép đến dọn dẹp, người khác không được phép vào, cho nên cũng không quá đề ý. Chỉ là nghĩ tới cười vương phi, khuôn mặt hấn liền khô sở. Chỉ sợ đời này hấn không tiếp nhận nữ nhân, nếu không phải nữ nhân bên cạnh tiên nhân giặt dây, hấn cũng không làm vương gia.

Nữ nhân. Họa thủy. A!

Nữ nhân. Lạc Tử Mộng. Tại sao lại nhớ tới nha đầu kia?

Nghe nha đầu nói, bởi vì nằng không ăn được bữa tối nên vẫn đáng oán trách, cũng không biết hiện tại nằng như thế nào, hoặc có lẽ đang làm chuyện ngu xuẩn đào hồ nguyên rửa rồi. Chỉ là đói một đêm, chắc cũng không có nhiều hơi sức làm cái chuyện như vậy.

Trong phòng thấp hương nhang, ngủ lâu có lợi cho giấc ngủ, không tiếp tục nghĩ, hấn ngáp nhàn nhạt một cái còi y phục ra nằm trên giường.

Nhắm hai mắt lại, như trong mộng cảnh, tại sao trên giường có mùi thơm ngoại trừ hương nhang.

Hon nữa. Cái gì?

Hấn mở mắt muốn ngồi dậy, nhưng đột nhiên một chân và một tay bên cạnh đè hấn xuống. Hấn nhú chặt lông mày hai mắt thâm thúy nhìn lại, thấy Lạc Tử Mộng nằm trên giường, hon nữa cơ hồ cả người nằng nằm trên người hấn.

Hấn không rõ như thế nào nằng lại tới phòng này, còn ngủ tại nơi chỉ có vương phi ở, nếu không phải vì đột nhiên hàng vạn suy nghĩ, ngay cả hấn cũng không ngủ ở đây, không nghĩ tới đêm thứ nhất ngủ ở đây là cùng nằng chung giường gối.

"Đứng lên." Hấn trầm giọng ra lệnh, nhưng nằng không có bất kì phản ứng nào. Hấn muốn đẩy nằng, nhưng không ngờ nằng ôm chặt hơn.

"Ta bảo ngươi đứng dậy."

"Chớ quấy rầy." Nằng mắt hững hờ cong môi mơ màng như nói mơ, "Vất vả lắm ta mới ngủ tại địa phương quý quái này, nói sớm cùng ta ngủ chung, sao giờ mới đến."

"Ngươi bảo ai ngủ chung cùng ngươi?" Hấn có chút nổi giận.

Thấy nằng trầm trầm như ngủ, thế nhưng hấn ngủ không được, trong đầu là lời nằng lẩm bẩm.

Cái gì bảo là cùng ngủ chung, sao giờ mới đến. Đến tột cùng nằng đang đợi người tình nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 41: Cùng hấn ngủ chung

Hon nữa hai người nam chưa cưới nữ chưa gả, như vậy giống kiểu gì.

Nhưng mà điều khiến hấn buồn bực là, nằng ôm chặt hấn như chặn bóng.

"Gian phu của ngươi còn chưa tới, buông tay." Vừa mới nghĩ tới lời nói của nằng trong lòng hấn liền không thoải mái.

"Cái gì... gian phu..." Nằng mơ màng khều chân hấn, kết quả tay còn hướng về phía hấn sờ loạn, vừa sờ vừa mơ màng nói, "Liên Vân, ngực của ngươi sao cứng rắn vậy?"

Mặt hấn xạm lại.

Nhưng mà điều khiến hấn vui là người nằng đợi là Liên Vân.

Nhưng mà tay nàng sờ loạn cái gì?

"Sờ đủ chưa, buông tay." Thật ra hắn muốn thoát nàng rất dễ dàng, chỉ là không muốn thương tổn nàng.

Nhưng hắn chỉ động một chút, nàng liền bắt đầu có chút không vui đập hắn một cái, "Đừng động, cái địa phương quý quái này lạnh quá, trên người người thật ấm, để ta ôm..."

Vừa dứt lời, tay của nàng liền từ áo đơn của hắn dao động đến ngực của hắn sưởi ấm, nhưng mỗi cái động của nàng cũng khiến hắn dẫn lửa dục, ghê tởm hơn là, nàng còn không ngừng vuốt ve.

Không chịu nổi sự cám dỗ vô hình của nàng, sau một khắc, hắn lập tức đẩy nàng ra, từ trên giường ngồi dậy.

Đột nhiên bị trọng lực đẩy thiếu nhiệt ôm, nàng mơ hồ tỉnh dậy trong mộng. Nàng vuốt cặp mắt tinh táo nhìn về hắn, lập tức giật mình hí mắt liếc nhìn hắn.

"Sao người lại ở đây?" Nàng nghi ngờ hỏi.

"Cái này nên là ta hỏi người, sao người lại xuất hiện ở đây? Lễ nào người không biết đây là nơi ở của chính phi sao?" Hắn chỉnh sửa lại chỗ y phục bị nàng sờ loạn, xúc cảm ở chỗ nàng sờ vẫn quanh quẩn như cũ, tình cảnh bây giờ giống như bị bắt gian tại trận.

Nàng gõ đầu một cái mới nhớ là mình len lén chạy tới, nhưng mùi hương nhang trong phòng khiến nàng không chịu nổi, sau khi ngửi liền giống như thuốc mê, rất muốn ngủ...

Đang nói nàng lại cầm đầu trên giường, còn nói nhỏ, "Dù sao người cũng không có chính phi, gian phòng kia trống không, buồn ngủ quá, cho ta ngủ một đêm, đừng hẹp hòi như vậy..."

Nói xong, nàng lại ôm gối ngủ.

"Người đứng lên cho ta." Mặc kệ nàng đồng ý hay không, một tay hắn kéo nàng dậy, "Một cô nương chưa lấy chồng sao có thể tùy tiện như thế, chẳng lẽ cùng nam nhân chung giường ngủ cũng không đề ý?"

Nàng cũng nổi giận, điều nàng hận nhất là lúc ngủ bị người làm phiền, vì vậy lôi vạt áo của hắn đè xuống giường bộ mặt oán khí.

"Người dám đánh thức ta thử xem, người là gay, người không có cảm giác với nữ nhân, còn nói lời vô nghĩa, ta cảnh cáo người lần cuối, nếu ta không ngủ ở đây, nếu trở về gian phòng mình ngủ, ta cần ngủ, ta rất đói biết không."

Đang nói, bụng kêu ục ục không ngừng, vốn là ngủ đi có thể quên đói, nhưng bị hắn làm phiền bụng lại kêu rồi.

Quả nhiên nữ nhân đói bụng và bị làm phiền là dễ dàng bị giận nhất, thậm chí nàng quên hẳn là vương gia, đây là thân vương phủ của nước Mạc Thương, nàng cư nhiên đem hắn dưới thân thể mà ngủ mất.

Hắn đen mặt tức giận tròn mắt nhìn nàng trong ngực, nàng cư nhiên đem hắn thành gối ôm, không chút đề phòng nào với hắn, ngay cả ngủ cũng có thể ôm hắn ngủ.

Nghe tiếng hít thở đều đều, cảm thấy phía dưới đặt lợi hại, nhưng hắn bị đồn đãi không hám nữ sắc cơ hồ không quá bài xích với nàng, không, là rất không bài xích, thậm chí hắn cảm thấy cảm giác như này thật tốt.

Nếu một cô nương không ngại, hắn làm một vương gia, làm một nam nhân còn có đạo lý đẩy nàng ra sao?

Hắn đột nhiên muốn sáng mai tỉnh dậy nàng sẽ là phản ứng như nào, là hét chói tai, là khóc lớn? Còn là vui vẻ? hay tất cả đều không phải, nàng luôn cùng người khác bất đồng không phải sao?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Chờ đợi phản ứng

Buổi sáng, Hàn hạo Thần cũng sớm đã tỉnh lại, nhưng nửa ngày sau bọn hắn vẫn chưa thấy Lạc Tử Mộng có dấu hiệu tỉnh lại.

Nàng là heo đầu thai sao?

Trong lòng Hàn Hạo Thần rất khó chịu, không dậy nữa thì hẳn sẽ không kịp để vào lên triều nữa, đến lúc đó không biết hoàng thượng và sẽ có những ý nghĩ và lời nói gì nữa.

Nhưng mà nhớ đến Hàn Hạo Hữu, Hàn Hạo Thần bày ra vẻ mặt khinh bỉ, trong mắt hẳn, Hàn Hạo Hữu không đáng kể chút nào, hẳn chỉ không muốn tranh giành mà thôi, nếu hẳn thật sự muốn lấy ngôi vị hoàng đế, thì là một chuyện quá dễ dàng.

"Vương Gia." Thiệu Tần ở ngoài cửa đã bắt đầu lo lắng, hẳn không biết rốt cuộc Hàn Hạo Thần ra sao, từ trước đến nay chưa bao giờ có tiền lệ để gia nhân thức dậy.

Hàn Hạo Thần buồn buồn mấp máy môi, hẳn không muốn để người khác biết nàng chưa xuất giá đã chung giường chung gối với hẳn, cho nên lật người bước xuống mặc y phục vào.

Đột nhiên người bên cạnh không còn, Lạc Từ Mộng có chút mơ hồ hé mắt quan sát chung quanh.

Sau khi Hàn Hạo Thần bước ra cửa, Tiểu Đông cầm triều phục đã đứng sẵn ở cửa phòng, nhìn thấy hẳn mặc y phục thường ngày đi ra, vì vậy dâng triều phục lên nói: "Vương Gia tại sao lại tự mình thay quần áo rồi, để nô tài thay triều phục cho ngài."

"Không, không cần." Đột nhiên nghe thấy Tiểu Đông nói muốn đi vào, Hàn Hạo Thần lại có chút hốt hoảng.

"Vương Gia.....Không đổi triều phục?" Thiệu Tần có chút mơ hồ.

Hàn Hạo Thần đưa tay lên miệng nhẹ ho khan một tiếng rồi nói: "Bỏn vương nói là bỏn vương muốn về phòng bỏn vương rồi thay đổi."

Một câu nói của hẳn khiến Tiểu Đông và Thiệu rất buồn bực, nhưng đứng vào lúc này bên trong phòng đột nhiên truyền âm thanh lười biếng: "Liên Vân, ta rất đói....Hôm nay có hay không đồ ăn à...."

Nghe vậy, ba người ngoài cửa cả kinh, Thiệu Tần và Tiểu Đông đỏ mặt cúi thấp đầu không biết làm sao, xem ra bọn họ tới thật không đúng lúc, khó trách hôm nay lại thức dậy trễ như vậy, thì ra đây là nguyên nhân....

Bên trong phòng Lạc Từ Mộng vẫn còn kêu Liên Vân, Hàn Hạo Thần có chút bất đắc dĩ nhấc chân đang muốn mang Thuộc Tần có chút bất đắc dĩ nhấc chân đang muốn mang Thuộc Tần và Tiểu Đông, đi ai ngờ sau một khắc cửa phòng đã bị mở ra từ bên trong.

"Liên Vân....Có đồ ăn không..."

Khi Lạc Từ Mộng thấy trước mặt là ba đấng mây râu thì đầu tiên là sững sờ, sau đó mới nghiêm mặt hỏi: "Các người tại sao lại ở chỗ này? Muốn xem xem ta có bị chết đói hay không sao?"

Hàn Hạo Thần xoay người lại nhìn nàng, nàng hình như còn chưa kịp nhớ hôm qua nàng và hẳn ngủ cùng trên một cái giường.

Nhìn vẻ mặt khác xa của ba người, Lạc Từ Mộng hình như nghĩ tới điều gì, tới hôm qua nàng hình như mắng hẳn một trận sau đó ngáy ó ồ o ngủ mất, không khỏi âm thầm le lưỡi một cái, nhưng sau đó nghĩ lại, ai bảo hẳn không cho nàng cơm ăn.

Hàn Hạo Thần thật không biết nên nói là nàng không có tim phổi hay là quá mức hào phóng, theo lý một cô nương nếu nhớ đến đêm qua cùng một người đàn ông nằm ở trên một cái giường, cho dù không làm gì cũng phải có phản ứng, nhưng tại sao nàng lại tỏ ra không có việc gì cả?

"Lạc cô nương chẳng lẽ không biết đêm qua xảy ra chuyện gì?" Hàn Hạo Thần đột nhiên chấp tay ở sau lưng hỏi.

Nàng làm như không có chuyện xảy ra khiến hẳn cảm thấy không thể tiếp thu được.

Lạc Từ Mộng trong lòng mất chuyển động nhảy mất một cái, đúng vậy, nàng tới hôm qua len lén chạy đến nơi này, nhưng mà bây giờ bị toàn bộ bọn hẳn phát hiện ra, được, nàng cũng đã tính toán bình nút không sợ bề rồi.

"Ta ngày hôm qua.....Cái đó....Ta đến để ngắm trăng, nơi này trăng tương đối sáng."

"Ngắm trăng? Ngắm trăng lại đến cấm địa, Bỏn vương phải nói Lạc cô nương cực kỳ có nhã hứng hay là không sợ chết đây?" Hàn Hạo Thần vừa nói vừa từ từ đi tới trước mặt Lạc Từ Mộng.

Lạc Từ Mộng hắc hắc hai tiếng sau đó không sợ chết ghé vào lỗ tai Hàn Hạo Thần nói: "Phải nói là biết thưởng thức cái đẹp mới đúng!"

Hàn Hạo Thần từ bên tai có một làn gió mát được Lạc Từ Mộng thổi vào mang lại cảm giác tê dại, ban đầu ánh mắt rõ ràng lạnh lùng sau đó đột nhiên lại cảm thấy lúng túng, mấy phản kích động, bàn tay đang chấp sau lưng bỗng nhiên nắm chặt, mà tất cả những hành động này đã bị Tiểu Đông và Thiệu Tần thu hết vào trong mắt.

"Lạc cô nương nên hiểu rõ ràng, nơi này là nơi ở của Chính Phi tương lai của ta."

"Phốc!" Lạc Từ Mộng lại không vô tam vô phế cười một tiếng, "Thôi đi, người cũng không cười vương phi, nơi này cũng để trống không, còn không bằng nhường Tầm Mộng cư về vang này cho kẻ hèn như ta, nhưng bất quá cũng nói lại, nhìn bộ dáng không tiêu của người như vậy và cũng có thể lấy

được một cái xem như là mạng tính lịch sự tao nhã."

Hàn Hạo Thần trên đầu đầy hắc tuyến.

"Ai nói Bồn vương không sẽ lấy vương phi?" Hấn tức giận nói.

Lạc Từ Mộng tiến tới bên cạnh hấn hỏi: "Chẳng lẽ ngươi muốn cưới nam sùng? Thật?" Nàng vui mừng nhảy dựng lên, "Thật tốt quá, ta chưa từng thấy qua nam sùng thật sự đó, lần này có thể mở rộng tầm mắt."

"Lạc Từ Mộng!" Hàn Hạo Thần lập tức quả thật muốn đem nàng bóp chết, khó trách nàng ngày hôm qua không chút kiêng kỵ nào ôm hấn ngủ một đêm....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 43: Ta không gọi lên được hứng thú của ngươi.

"Lạc Từ Mộng!" Hàn Hạo Thần quả thực muốn bóp chết nàng, khó trách nàng hôm qua không chút kiêng kỵ nào ôm hấn ngủ một đêm....

Nghĩ đến hấn biến thành công cụ sưởi ấm của nàng.

Hàn Hạo Thần đột nhiên ôm Lạc Từ Mộng vào trong ngực cánh tay bên hông cũng dùng lực mạnh hơn, thân thể của hai người liền dính chặt vào nhau. Mặc dù cách y phục, Hàn Hạo Thần vẫn dễ dàng cảm thấy vóc dáng linh lung của nàng.

"Này! Ngươi làm gì thế?" Lạc Từ Mộng bởi vì của động của Hàn Hạo Thần mà mặt đỏ tới mang tai, hấn lại dám trước mặt Thiệu Tần và Tiểu Đông ôm ấp nàng như vậy.

"Lạc cô nương không phải vẫn cảm thấy Bồn vương không hào nữ sắc mà thích nam sùng sao? Vì sao lại sợ bị Bồn vương ôm? Đêm qua hình như Lạc cô nương lại ôm chặt bản vương không buông."

Lạc Từ Mộng miệng mở rộng không nói nhìn hấn, tối hôm qua nàng không nhìn rõ cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ biết lúc đó vừa đói vừa mệt, hơn nữa bên trong phòng hương nhang có tác dụng thôi miên, nàng căn bản cũng không hề ý thức được hôm qua nguy hiểm đến mức nào.

Nàng vừa dùng tay đẩy Hàn Hạo Thần ra vừa úp mồm nói: "Cái đó...Tối hôm qua do ta quá mệt nhọc, ta không suy nghĩ nhiều...Hơn nữa thật ra thì....Ta không có bản lãnh lớn như vậy, ta không khơi dậy được hứng thú của ngươi, không thể thay đổi được tâm lý của ngươi, cho nên đừng dùng ta làm vật thí nghiệm."

"Vật thí nghiệm?" Hàn Hạo Thần buông Lạc Từ Mộng ra sau đó híp hai tròng mắt thâm thúy lại, "Lạc cô nương nêu lên ý kiến này ngược lại rất hay."

"Cái gì...vậy là có ý gì?" Nàng cảm giác có một âm mưu chờ nàng.

Hàn Hạo Thần nhếch môi cười: "Lạc cô nương hôm nay sẽ theo Bồn vương vào cung."

"Thật?" Chuyển biến lớn như vậy khiến Lạc Từ Mộng nhất thời khó thích ứng, "Ngươi có âm mưu gì? Ngươi có phải đã nghĩ ra chuyện xấu gì rồi không?"

Thiệu Tần muốn ngăn cản, nhưng thấy Hàn Hạo Thần không giận dữ, cũng không nói gì.

Lúc này, trong vương phủ vang lên tiếng gào của Liên Vân, xem ra sáng sớm không thấy nàng thật đúng là dọa nàng ta sợ hãi.

Hàn Hạo Thần vừa đi vừa giao phó: "Đưa Liên Vân tới đây cho trang điểm nhanh cho Lạc cô nương, sau đó lập tức theo Bồn vương vào cung."

"Ta thật sự có thể đi hoàng cung?" Lạc Từ Mộng có chút không dám tin. Nhưng lâu như vậy rồi cuộc có thể vào cung, tại sao trong lòng lại có cảm giác sợ như vậy? Nhưng mà Giác quan Thứ Sáu nói cho nàng biết nhất định có chuyện sắp xảy ra.

--*Dạ Ngưng Huyền phân cách tuyến*--

Liên Vân chẳng những biết lễ nghi, hơn nữa tay chân lanh lẹ, tốc độ trang điểm của nàng trang thật đúng là không phải nhanh bình thường, cũng khó trách Hàn Hạo Thần lại ra lệnh Liên Vân đến trang điểm cho Lạc Từ Mộng vẫn luôn cầu thả. Chỉ có Lạc Từ Mộng ngược lại nhân dịp Liên Vân trang điểm

cho nàng ăn một chút điểm tâm.

Trong nháy mắt khi cửa phòng Lạc Tử Mộng bị Liên Vân nhẹ nhàng mở ra, mấy người đứng ngoài cửa trong nháy mắt giống như bị dừng lại kinh ngạc không thôi.

Hôm nay nàng mặc mộ bộ thường phục màu trắng bạc giống Hàn Hạo Thần, dưới sự soi sáng của ánh mặt trời tản ra tầng tầng vàng sáng, thất lung như Dương Liễu, hai mắt linh động, mười ngón tay thon dài, vài sợi tóc đen rủ ở trước ngực, giống như là Thường Nga bay múa giữa cửu thiên ngày trăng tròn.

"Trang điểm đậm nhạt rất thích hợp." Những lời này dùng ở trên người nàng vừa đúng.

Lạc Tử Mộng bị hấn bọn họ nhìn có chút quái dị, tầm mắt rơi vào trên người Hàn Hạo Thần thì nàng nghịch ngợm chu mỏ một cái, vẻ mặt tràn đầy khiêu khích.

Vốn dĩ Hàn Hạo Thần đang nhìn đến kinh điểm sau khi thấy nàng khiêu khích, lập tức khôi phục như thường, xoay người bắt đầu đi lắc đầu, bề ngoài lớn lên và tính tình thật sự khác biệt nhau.

"Gia, vẫn nên mau vào cung thôi! Không đi nữa sợ là muộn mất." Tiểu Đông nhắc nhở.

Kể từ Lạc Tử Mộng vào vương phủ, Hàn Hạo Thần liên tục lâm triều muộn, chúng thần cho rằng hấn khinh thường không muốn vào triều đối kháng với Hàn Hạo Hữu, nhưng mà Hàn Hạo Hữu lại biết nguyên nhân bên trong, cho nên cũng không đặc biệt truy cứu.

Lạc Tử Mộng cũng đã quen với bản lĩnh của hấn, cho nên cũng chỉ có thể cười trừ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Người sẽ đuổi ta đi sao?

Nàng có vẻ có chút hưng phấn khi ngồi trên xe ngựa dành riêng cho Hàn Hạo Thần. Dọc đường đi, Lạc Tử Mộng hết nhìn đông rồi lại nhìn tây, đối với cảnh tượng bên ngoài hết sức tò mò. Mặc dù ngồi trong xe, nhưng nàng lại hận không được nhảy xuống kích động.

Hàn Hạo Thần chăm chú nhìn dáng vẻ của nàng, hấn cũng nhìn một chút bên ngoài xem sao, ngoại trừ thấy dân chúng phía ngoài bận rộn làm ăn buôn bán như cũ, trên đường người đến người đi, cũng chẳng có gì đặc biệt để xem.

"Này, bên ngoài có gì đáng xem sao?"

"Từ trước đến giờ ta chưa từng thấy qua mấy cảnh này bao giờ!" Lạc Tử Mộng mở miệng nói một lời vô tâm, lại làm cho Hàn Hạo Thần đang ngồi nghiêm chỉnh nhìn nàng với ánh mắt kinh ngạc.

Hàn Hạo Thần nhếch môi cười nhạt: "Chẳng lẽ gia đình Lạc cô nương, gia giáo quá mức nghiêm khắc, không để cho người ra khỏi cửa phòng nửa bước hả?"

Nàng hừ lạnh một nói: "Hừ, nơi ta ở không có cái quy củ biến thái như chỗ các người đâu, cái gì mà ba bước không ra khỏi khuê phòng, như thế nào mà chỉ mình nam nhân có thể làm điều mình thích? Ở chỗ chúng ta nam nữ bình đẳng."

Nói đến đây, nàng cảm thấy có chút thương tâm, tới đây lâu như vậy, đến nay vẫn không thể tìm được cách quay trở về. Thật không biết rốt cuộc nàng còn có thể trở về hay không?

"Rốt cuộc nơi cô ở là nơi đâu vậy? Như thế nào lại đặc biệt như thế?" Hàn Hạo Thần hỏi.

Bởi vì đến bây giờ, thân phận của nàng vẫn là bí mật đối với hấn, không có bất kỳ người nào biết đến lai lịch của nàng. Hấn vốn hoài nghi nàng là mật thám do địch quốc phái tới. Nhưng khi nghe những lời nói của nàng, tiếp xúc nhiều với nàng thì với tính tình như vậy trừ khi quân chủ nước kia tài trí tầm thường mới phải nàng tới đây do thám.

"Ai...Biết cũng không trở về được...." Nàng tựa đầu vào cửa sổ xe ngựa, trầm tư như có điều suy nghĩ.

Nếu quả thật đời này nàng không thể trở về được, vậy phải làm thế nào? Chẳng lẽ nàng phải nương nhờ ở thần vương phủ cả đời? Mặc dù bây giờ Hàn Hạo Thần đối xử với nàng rất tốt, nhưng nếu có một ngày tâm tình của hấn không tốt, có thể hay không đuổi nàng ra khỏi phủ? Hoặc nếu hấn vương phi, chẳng lẽ lại để cho nàng làm nha hoàn phục vụ nàng ta? Nàng đời này cũng không muốn phục vụ người nào khác a!

Hàn Hạo Thần một bụng đầy nghi vấn, đến tốt cùng là nguyên nhân gì khiến nàng không trở về được? Vậy nguyên nhân gì khiến cho một người bình thường huyền ảo vui vẻ như nàng này lại sầu não như thế?

"Hàn Hạo Thần, có phải hay không nếu tâm tình của ngươi không tốt liền đem ta đuổi ra ngoài? Sau đó để cho ta trôi giạt khắp nơi hả?"

Lạc Tử Mộng đột nhiên mở miệng hỏi khiến Hàn Hạo Thần có chút bất ngờ, bởi vì từ trước đến giờ nàng chưa bao giờ hỏi qua hắn câu này. Trong mắt hắn, nàng chính là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, chưa từng nghĩ nàng lại lo lắng như vậy. Mà hắn, đây cũng là lần đầu tiên hắn phát giác bản thân mình muốn giữ nàng ở lại bên cạnh mình như vậy.

Một khắc kia, hắn thậm chí đã bỏ qua cho nàng vì đã gọi thẳng tọc danh của hắn.

Yên lặng nhìn nàng, một lúc lâu sau hắn mới cất giọng nói: "Vậy phải xem tâm tình Bồn vương thế nào đã."

Nàng từ từ thờ dài, từ góc độ nhìn của hắn, nàng hình như đang bĩu mồm.

"Vậy nếu như vương phi của ngươi nhìn ta không vừa mắt muốn đuổi ta đi thì sao?" Nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, lại hỏi thêm một câu.

Hàn Hạo Thần một lần nữa sửng sốt, tim của hắn cũng vì vậy mà mãnh liệt rung lên, giống như là bị cái gì nặng nề va chạm vào. Đợi một lúc lâu không thấy hắn trả lời, nàng mới xoay người nhìn về phía hắn: "Không phải đâu? Cứ như vậy đuổi ta ra ngoài?"

"Chuyện của bồn vương, không ai có quyền quyết định xen vào cả." Hắn không có tức giận, trong giọng nói giống như là một loại an ủi.

Nàng đột nhiên mỉm cười với hắn: "Nói cũng phải, Vương Gia làm sao có thể để cho người khác làm chủ, huống chi, ta cũng không phải là nam nhân, cũng không phải là nam sủng của ngươi nên đối với vương phi không có sức uy hiếp."

Nàng vui vẻ, kích động xoay người, lại không biết người phía sau đang bị bao trùm bởi không khí u ám, cả gương mặt trở nên xám xịt.

Nhìn ra phía ngoài cửa sổ, Lạc Tử Mộng tự nhủ trong lòng: "Nếu như có thể trở về thì tốt...."

Hàn Hạo Thần nhìn nửa gương mặt nàng đang tựa vào cửa xe ngựa, hắn có thể cảm thấy nàng cô đơn, bất lực.....Trong lúc mơ hồ, cảm thấy ngực trái cực kỳ không thoải mái.

Suốt cả chặng đường còn lại hai người đều không lên tiếng, người nào trong lòng cũng ngàn vạn suy nghĩ, mà xe ngựa vẫn tiếp tục lắc lư tiến về phía hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 45: Người không lo lắng ta bị bán đi sao?

Cho dù xe ngựa tiến vào trong cung, không biết phải đi qua bao nhiêu cánh cửa thì xe mới chậm rãi dừng lại. Hàn Hạo Thần bước xuống xe cũng không có lập tức rời đi, mà đưa tay về phía Lạc Tử Mộng. Nàng kinh ngạc mở to mắt, nhưng rất nhanh liền hết sức tự nhiên đặt tay vào trong lòng bàn tay của hắn. Sau đó, một cánh tay khác của Hàn Hạo Thần nhẹ nhàng đặt ở bên eo của nàng, ôm Lạc Tử Mộng xuống ngựa.

Sau khi xuống xe, Lạc Tử Mộng mới quan sát xung quanh một hồi, nàng sợ hãi than lên, quả thực nơi này so phi trường còn lớn hơn a!

Khó trách người xưa gọi hoàng cung là “Thâm cung nội viện”, chỉ một cửa thành thôi đã trùng trùng điệp điệp như vậy, một chỗ rộng lớn như thế này, nếu bị nhốt ở bên trong hoàng cung, thật đúng là chỉ còn nước chờ chết.

“Oa! Rốt cuộc ta đã được tới hoàng cung rồi! Thật sự là hoàng cung a!”

Nhìn dáng vẻ ngây thơ của nàng, Thiệu Tần và Tiểu Đông không nhịn được bật cười, nhưng điều khiến bọn họ kinh ngạc chính là Hàn Hạo Thần cư nhiên cũng đang cười.

“Vương Gia, ngài nhanh vào triều đi, nếu không lại lên triều muộn.” Thiệu Tần lên tiếng nhắc nhở.

Hàn Hạo Thần lúc này mới hồi phục tinh thần lại, quả nhiên đừng phải hồng nhan liền quên chính sự. Nhưng Hàn Hạo Thần không có đem Lạc Tử Mộng xem thành họa thủy, trong lòng hắn cũng hiểu, nếu trong vương phủ không có một kẻ dờ hoi như nàng, thật đúng là hắn cũng đỡ một phần tức giận. Kể từ sau khi nàng đến, trong vương phủ không khí cũng vui vẻ hơn nhiều.

“Ừ, ngươi hãy cử người đem Lạc cô nương đến Hàn cung.” Hàn Hạo Thần giao phó nói.

Hàn Hạo Thần mới vừa nói xong, một thái giám liền chạy tới, ân cần nói: “Thần Vương điện hạ, có gì phân phó?”

Lạc Từ Mộng nhận thấy, thân phận của Hàn Hạo Thần quả nhiên đặc biệt, hắn còn chưa có chỉ định ai làm, người khác đã chủ động tìm tới cửa.

Tiểu đồng thấy thế tiến lên nói: “Đức Tân, làm phiền ngài mang Lạc cô nương tới Hàn cung.”

Người được gọi là Đức Tân, vẻ mặt cung kính cười nói: “Tiểu Đồng huynh đệ nói gì vậy, có gì phiền toái đâu chứ, đây là việc nô tài phải làm.” Hắn xoay người hướng Lạc Từ Mộng làm một tư thế xin mời nói: “Lạc cô nương, xin mời!”

“Xin? Xin mời đi nơi nào? Hàn cung điện là nơi nào?” Lạc Từ Mộng vừa nghe đến việc nàng bị mang tới một nơi khác lập tức hoảng hồn, vội vàng chạy đến trước mặt Hàn Hạo Thần, lôi kéo cánh tay của hắn, lộ ra vẻ mặt đáng thương hỏi, “Ngươi... ngươi muốn để cho bọn họ mang a đi đâu vậy?”

“Đi đến Hàn cung.” Hàn Hạo Thần trầm giọng nói nhỏ.

“Hàn cung điện? Chẳng lẽ là lãnh cung? Ta không muốn ở lãnh cung, sao ngươi lại làm như vậy, dẫn ta tới đây để cho ta đến lãnh cung ư là sao? Nghe nói nơi đó đều là kẻ điên, hơn nữa mỗi ngày đều ăn không đủ no, mặc không đủ ấm, lại bị rất nhiều côn trùng cắn, còn bị khi dễ nữa... Ta không muốn đi...”

Hàn Hạo Thần quả thật dở khóc dở cười, những người còn lại cũng tức xám mặt lại.

Hàn cung điện ở nước Hàn Vũ chính là chỗ ở của Hàn Hạo Thần khi còn là hoàng tử, cũng bởi vì Hàn Hạo Thần từ nhỏ trời sinh tính tình cao ngạo không muốn thân cận cùng người khác, cho nên tiên hoàng mới ban Hàn cung cho hắn, còn những hoàng tử còn lại cũng căn cứ vào tính cách của bọn họ mà ban tẩm điện cho, lại không nghĩ rằng Lạc Từ Mộng lại xem Hàn cung của hắn là lãnh cung.

Chỉ là Lạc Từ Mộng không có nói sai, hàn cung xác thực giống như là lãnh cung, vắng ngắt không có sức sống, lại thêm Hàn Hạo Thần trời sinh tính cô độc. Thật ra hồi trước Thần vương phủ cũng như vậy, chỉ từ khi Lạc Từ Mộng đến mới thay đổi đáng về ban đầu.

Hàn Hạo Thần chớp mắt môi cười nhạt nói: “Nơi đó không phải lãnh cung, ngươi nghĩ người như ngươi có tư cách ở lãnh cung!”

Lạc Từ Mộng cau mày suy nghĩ một chút, nói cũng phải, không phải nói lãnh cung là nơi phi tử thất sủng của Hoàng đế ở sao! Nàng thế nào lại quên mất điều đó.

Nhưng đột nhiên lại nhớ ra điều gì đó, vì vậy Lạc Từ Mộng hỏi: “Vậy ngươi đưa ta tới nơi nào vậy? Ngươi để mặc ta trong này không quản sao? Nếu ta bị người ta bắt cóc bán đi thì làm thế nào? Ngươi cũng không lo lắng ta bị bán sao?”

Từ đầu chỉ cuối tay của nàng vẫn nắm thật chặt cánh tay Hàn Hạo Thần không có buông ra, mà Hàn Hạo Thần cũng không có tránh, Đức Tân công công chỉ biết ghen ghét nhìn trần trối cảnh tượng này.

Hàn Hạo Thần nghe nàng nói chỉ nhàn nhạt cười lên: “Ngươi yên tâm, chỉ người nào xui xẻo mới mua phải ngươi thôi.”

“A!” Lạc Từ Mộng không để tâm đáp lại một câu, nhưng đầu óc chợt lóe, lập tức hiểu được ý tứ của hắn, “Ngươi có ý gì? Ngươi nói người nào mua ta liền xui xẻo sao?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Ta là người của Vương gia

Hàn Hạo Thần không trả lời mà chỉ khẽ mỉm cười. Đây là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy chàng cười đến không khép được miệng, đây là chuyện trước nay chưa từng có.

Vừa định xoay người đi, đột nhiên lại thấy không yên lòng với nàng, vì vậy lại xoay người nhắc nhở: “Trong cung không thể so với vương phủ, đừng tùy ý lộn xộn không có quy củ, dù là từng ngọn cây cọng cỏ cũng có thể có giá trị liên thành.”

“Đáng giá như vậy sao?” Hai mắt Lạc Từ Mộng lấp lánh ánh sao, nếu nhưng mang về một bồn hoa, như vậy chẳng phải là giàu to rồi sao? Nếu như nàng có thể xin nghỉ hưu sớm, còn có thể không lo tới chuyện ăn mặc!

“Đừng suy nghĩ bậy bạ, nơi này không phải là nơi mà nàng có thể lộn xộn.” Hàn Hạo Thần vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu ý định như tên trộm của nàng. Nhìn thấy nàng lập tức xụ mặt xuống, chàng khẽ cười yếu ớt, đột nhiên tiến lên đưa tay vuốt nhẹ tóc mai bên má của nàng.

“Trước tiên nàng cứ đi theo Đức Tân công công đi, đợi ta vào triều xong sẽ đi tìm nàng.”

“Hừ! Huynh đừng quên đó! Huynh đừng tự mình đi về một mình đấy nhé!” Nàng vẫn không yên lòng nhắc nhở một câu.

“Ừ.” Chẳng gật đầu một cái.

Lúc này Lạc Từ Mộng mới xoay người bước theo Đức Tân đi về phía Hàn Cung. Đi chưa được mấy bước, Lạc Từ Mộng thấy Đức Tân luôn dùng ánh mắt khác thường len lén liếc trộm nàng, nàng cảm thấy có chút không yên lòng, vì vậy lên tiếng cảnh cáo nói: “Ta cho ngươi biết, ta chính là người của Thần vương điện hạ, nếu ngươi dám đụng đến ta, ta sẽ nói vương gia diệt cả nhà ngươi!”

Đây chính là thông tin nàng học được trong phim truyền hình, vương gia chỉ đứng dưới Hoàng thượng, nếu như làm vương gia mất hứng, cũng có thể giải quyết cả nhà tên nô tài cứng đầu cứng cổ, tìm lý do có thể xin thánh chỉ tru di cửu tộc.

Ai biết Đức Tân lại cung kính đáp lại: “Lạc cô nương, nô tài đã không còn người nhà để có thể tru di, cả nhà chỉ còn sót lại một mình nô tài.”

Lạc Từ Mộng ngẩn người, sau đó vừa đi vừa nói: “Vậy ta sẽ bảo vương gia tha ngươi.”

Đức Tân cười ha ha: “Lạc cô nương, nô tài đã là thái giám rồi, không còn cái gì có thể tha nữa.”

“Oa, như vậy thật đáng thương?” Lạc Từ Mộng lập tức ném cho hắn ánh mắt thương hại, nhưng khi nhìn thấy hắn luôn khom người đi bên cạnh nàng, thì dùng sức vỗ lên lưng hắn: “Nhìn đức hạnh này của ngươi xem, có chút tiền đồ có được không, tại sao lại luôn khom người bước đi chứ?”

Đức Tân cười khổ nói: “Lạc cô nương, nô tài tên là Đức Tân, mà khom người đi theo bên cạnh chủ tử chính là quy củ.”

“Hả? Không phải chứ? Về sau không phải ta cũng phải đi như vậy ở bên cạnh Hàn Hạo Thần đấy chứ, khó coi chết đi được!”

Nhìn Lạc Từ Mộng và Đức Tân càng lúc càng đi xa, âm thanh cũng ngày càng xa, Hàn Hạo Thần quả thật đành hết cách với nàng. Thần vương phù quả nhiên là gặp phải kẻ dở hơi rồi. Nhưng mà, phải làm sao nàng mới có thể sửa lại thói xấu gọi thẳng tọc danh của chàng đây chứ?”

Hiện thị lịch sử tin nhắn

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Tranh giành người tình.

"Ai nói chỉ có nàng ta mới có thể đi vào còn người khác thì đều không có tư cách chứ?" Đột nhiên từ bên ngoài truyền đến một giọng nói thanh thúy đầy tức giận của một cô gái, khiến cho ba người trong điện đều cả kinh.

Nghe tiếng nhìn lại, sắc mặt Lạc Từ Mộng lập tức thay đổi, còn Đức Tân lại lập tức lộ ra khuôn mặt tươi cười dịu dàng nói: "O, đây không phải là tam tiểu thư ư, là ngọn gió nào thổi ngài bay tới đây vậy?"

Tiểu Đông nhìn xung quanh phía sau lưng nàng ta, thấy nàng ta chỉ dẫn theo một nha hoàn tới đây, sau lưng cũng không có Hàn Hạo Thần, thì hắn nặn ra một nụ cười rồi nói: "Sao tam tiểu thư lại tới đây? Đây chính là tẩm điện của vương gia, vương gia có biết tam tiểu thư tới đây không?"

Hoa Thiên Nhụy cả giận nói: "Cái tên nô tài này, ngươi có ý gì chứ? Chẳng lẽ không được vương gia đồng ý thì ta không thể tới đây được sao?"

Tiểu Đông nghĩ thầm, vốn chính là cái lý này. Nhưng hắn cũng biết Hoa Thiên Nhụy rất điệu ngoa, hơn nữa phụ thân nàng ta lại là Thừa Tướng, cho nên cũng không dám tùy tiện đắc tội. Nhưng Lạc Từ Mộng thấy nàng ta phách lối kiêu ngạo như vậy thì nuốt không trôi giọng điệu này, dáng vẻ của nàng ta rõ ràng chính là nhắm vào nàng.

Nàng nhíu mày, hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang bước tới đứng trước mặt Hoa Thiên Nhụy, sau đó lấy một loại khí thế từ trên cao nhìn xuống nói: "Nơi này vốn dĩ cũng không phải là chỗ mà ngươi có thể tới, không nên mặt dày mày dạn sống chết ở lý chỗ này không chịu đi như thế."

"Ngươi nói ai mặt dày mày dạn?" Hoa Thiên Nhụy lập tức cất cao giọng nói.

Lạc Từ Mộng khinh thường cười một tiếng: "Ai đang hỏi thì chính là người đó."

Hoa Thiên Nhụy vốn dĩ vẫn còn đang trưng ra dáng vẻ thiên kim đại tiểu thư, nhưng ở dưới tình huống Lạc Từ Mộng còn phách lối hơn cả nàng ta thì nàng ta lập tức muốn phát điên, nha hoàn bên cạnh muốn khuyên nàng ta, kết quả lại bị nàng ta đẩy ngã trên mặt đất, sau khi nha hoàn kia đứng dậy thì cũng không dám thừa lời quăn nhiều nữa, chỉ lui qua một bên cúi đầu không nói.

"Cái à hồ ly tinh này, ngươi cho rằng ngươi có thân phận gì mà dám nói chuyện với ta như vậy." Giọng nói gay gắt đầy chất vấn và nhục nhã của Hoa Thiên Nhụy tràn ngập khắp Hàn Cung.

"Tam tiểu thư đừng như vậy, ngài làm vậy sẽ khiến vương gia mất hứng đấy."

"Hai tên nô tài các ngươi cầm miệng lại cho ta, ai dám nói thêm câu nào nữa ta sẽ xé nát miệng của người đó!"

Tiểu Đông và Đức Tân muốn tới khuyên ngăn, nhưng đều bị Hoa Thiên Nhụy quát mắng đến nỗi phải lui lại.

Lạc Tử Mộng nghe thấy Hoa Thiên Nhụy mắng nàng là hồ ly tinh thật sự cũng không cảm thấy nổi giận, chỉ nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, bắt chéo hai chân, vẻ mặt đầy châm biếm: "Xem ra tam tiểu thư cũng không biết ý nghĩa của hồ ly tinh rồi. Cái gọi là hồ ly tinh là giành chồng của người khác, giành nam nhân của người khác, nhưng Hàn Hạo Thần cũng không phải là nam nhân của ngươi, ta cũng không tới giành của ngươi, tại sao có thể gọi là hồ ly tinh chứ."

Nàng nhàn nhã nhấp một ngụm trà sau đó đặt ly trà xuống bàn rồi nói tiếp: "Chẳng lẽ tam tiểu thư cảm thấy huynh ấy là nam nhân của ngươi sao? Chỉ sợ ngươi nghĩ như vậy nhưng người ta lại không vừa ý."

Hoa Thiên Nhụy bị Lạc Tử Mộng nhục mạ mà không dùng một chữ thô tục thì tức giận đến đỏ bừng cả mặt, nhưng lại chỉ có thể đưa tay chỉ vào mặt Lạc Tử Mộng cả giận nói: "Ngươi dám gọi thẳng tục danh của Thần ca ca!"

Lạc Tử Mộng cười một tiếng: "Gọi thẳng thì sao? Ta thích mà huynh ấy cũng thích, ngược lại ngươi gọi ‘Thần ca ca’ gì đó cũng chỉ làm cho người ta nổi da gà. À còn nữa, ta thật sự không có thân phận gì cả, ta chỉ là dùng quan điểm của một cô gái bình thường đi kinh bỉ một cô gái muốn ngã vào người không muốn cô ta mà thôi."

"Ngươi. ngươi dám mắng ta!" Hoa Thiên Nhụy giận đến nổi sắc mặt trở nên dữ tợn, lửa giận ngút trời chống nạnh đi tới trước mặt Lạc Tử Mộng. Hơi thở phẫn nộ phả thẳng vào gò má của Lạc Tử Mộng: "Ngươi chờ xem, Hoàng thượng sẽ mau chóng chỉ hôn cho ta và Thần ca ca, đến lúc đó

Ngươi ngoan ngoãn cúi ra ngoài cho ta, đừng ý lại Thần vương phủ không chịu đi."

Lạc Tử Mộng thật sự rất không thích Hoa Thiên Nhụy kiêu ngạo ương ngạnh ở trước mặt nàng. Lúc thấy nàng ta dừng lại ở trước mặt nàng, nàng lại chậm rãi chấp hai tay ở sau lưng đi về phía cửa ra vào, vừa đi vừa nói, "Aiz... Ta cũng rất hi vọng có thể có ngày đó, chỉ sợ là muốn đợi tới ngày ngươi gả tới Thần vương phủ, đoán chừng cho đến lúc ta đã có tóc hoa râu hai tay buông xuôi mắt nhắm lại cũng không đợi được."

Hoa Thiên Nhụy nắm chặt tay thành quyền, móng tay đâm sâu vào lòng bàn tay, gần như có thể nghe được tiếng ma sát của đốt ngón tay.

Lạc Tử Mộng đi tới cửa thì dừng lại, trên tay làm một tư thế xin mời: "Tam tiểu thư, mặc dù ta rất muốn thưởng thức toàn bộ mọi thứ ở nơi này, nhưng cũng không bao gồm ngươi, xin mời..."

"Bốp!"

"A!"

Theo tiếng nói buồn bã sau đó vang lên một tiếng vang dòn giã, Lạc Tử Mộng khếch kêu lên một tiếng rồi đưa tay che trán. Cùng lúc đó, Hàn Hạo Thần vừa đứng lúc hạ triều trở lại, mới vừa rồi trong nháy mắt nàng bị ly trà đập trúng gáy ngã xuống đã in sâu vào tâm trí chàng, toàn bộ trái tim của chàng có chút thất lại.

"Tham kiến Thần vương điện hạ!" Toàn bộ nha hoàn nô tài trong phòng bị dọa sợ đến nỗi té quỵ xuống đất. Mà mới vừa rồi trong nháy mắt Hoa Thiên Nhụy muốn cầm ly trà ném về phía Lạc Tử Mộng, Tiểu Đông đã muốn tiến lên can lại, nhưng cuối cùng vẫn trở tay không kịp, không thể ngăn nàng ta lại.

"Mộng Nhi....." Cách xưng hô này của Hàn Hạo Thần với nàng gần như là theo bản năng.

Nhưng lúc này Lạc Tử Mộng đã đau đến nỗi ngay cả ấn đường cũng nhăn lại một chỗ, biết Hàn Hạo Thần gọi nàng là "Mộng Nhi mới tỉnh hồn lại.

Làm ơn, đừng gọi buồn nôn như vậy được không?

Nhưng mà hiện tại nàng cũng không rảnh nghĩ nhiều như vậy. Trên đầu mặc dù không chảy máu, nhưng nàng lại sờ thấy nổi lên một cục u, ấn vào đau muốn chết, nhất định là máu ứ đọng rồi.

"Thần ca ca..." Mới vừa rồi ngay cả Hoa Thiên Nhụy cũng bị hù sợ. Nàng ta sợ hãi không phải bởi vì đã thương Lạc Tử Mộng, mà là vì đã bị Hàn Hạo Thần nhìn thấy cảnh tượng nàng ta đã thương Lạc Tử Mộng.

Trước giờ nàng luôn một mực duy trì hình tượng thực nữ trước mặt Hàn Hạo Thần, nhưng không ngờ chỉ vì đụng phải Lạc Tử Mộng mà bị phá hủy.

Hàn Hạo Thần liếc nhìn ly trà vỡ tan tành trên mặt đất, rồi nâng mặt của Lạc Tử Mộng lên kiểm tra từ đầu đến chân: "Còn có chỗ nào bị thương không? Có đau không?" Giọng điệu của chàng dịu dàng đến nỗi khiến Hoa Thiên Nhụy tràn đầy ghen ghét.

Lạc Tử Mộng gãi đầu, quả thật rất muốn tát cho Hoa Thiên Nhụy hai cái bạt tai. Nếu như không phải là sau khi bị đập trúng đã lập tức nghe thấy giọng nói của Hàn Hạo Thần thì nàng đã sớm làm như vậy rồi.

Thù này nàng nhất định sẽ nhớ kỹ.

Ánh mắt liếc qua thấy Hoa Thiên Nhụy muốn làm người ác cáo trạng trước, Lạc Tử Mộng lập tức kóe lên một ý tưởng, đột nhiên quệt miệng uất ức khóc thút thít: “Ôi (>_

“Đau chỗ nào?” Hàn Hạo Thần chưa từng gặp phải chuyện như vậy, nhất thời có chút lung túng không biết phải làm sao.

“Thần ca ca, nàng ta đang giả bộ đó, nàng ta cố ý giả vờ bị thương đó.”

“Cảm ơn! Ai cho phép ngươi tới đây?” Hàn Hạo Thần đột nhiên giận dữ quát mắng, làm cho Hoa Thiên Nhụy sợ đến nỗi cả người run lên.

“Ta... Ta nghe nói Thần ca ca tới đây, cho nên mới theo tới...” Hoa Thiên Nhụy uất ức gần như muốn khóc: “Thần ca ca, huynh phải giúp ta làm chủ, à hồ ly tinh này dám mắng ta.” Hàn Hạo Thần lập tức đen mặt: “Hiện tại đến tột cùng là người nào mắng người nào? Ta chỉ nhìn thấy ngươi dùng ly trà đập nàng ấy, còn nghe thấy được từ trong miệng ngươi nói ra lời không sạch sẽ.”

Lạc Tử Mộng cười thâm trong lòng, nhưng cũng không biểu hiện ra vẻ mặt gì. Hoa Thiên Nhụy càng để ý thì Lạc Tử Mộng càng không muốn để cho nàng ta được như ý.

“Hạo Thần...” Nàng đột nhiên yếu ớt nhếch môi gọi một tiếng, sau đó kéo cánh tay của chàng khẽ lắc lắc: “Đau chết mắt, đau chết mắt, huynh mau giúp ta thôi một chút đi.”

“Hả?” Hàn Hạo Thần sửng sốt, chàng đã từng có kiến thức bị Hoa Thiên Nhụy làm nũng, lúc đó cũng không có cảm giác gì. Nhưng hôm nay thấy Lạc Tử Mộng làm nũng đúng là lần đầu tiên chàng được chứng kiến, hơn nữa còn muốn chàng giúp nàng....thôi?

“Huynh không đồng ý à?” Nàng mở to đôi mắt ngập nước thất vọng cúi đầu: “Vậy ta đi tìm ngự y thôi giúp ta.”

Cái gì? Hàn Hạo Thần tròn mắt, trong đầu nàng chứa cái gì vậy?

Lạc Tử Mộng đang muốn xoay người, cánh tay đột nhiên bị nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Huynh có thể hôn nhẹ một cái không?

Lạc Tử Mộng đang muốn xoay người, cánh tay đột nhiên bị nắm chặt. Nàng nghi ngờ quay đầu lại, Hàn Hạo Thần lúng túng vén tóc mái trên trán nàng lên, cúi đầu thổi nhẹ. Làn gió mát rượi, lòng của nàng thể nhưng lại khẽ động. Nhưng mà..... làm ơn đi, hân ta thích nam sắc đấy, có cái gì tốt mà động lòng chứ.

“Thần ca ca...”

Hoa Thiên Nhụy cũng ghen hòng nhìn trần trối, chưa bao giờ từng thấy Hàn Hạo Thần đối xử với một nữ nhân như vậy. Những người đang quỳ dưới đất lại càng không dám tin, há to mắt nhìn một màn kinh người này.

“Còn đau không? Đức Tân đi mời ngự y chưa?” Hàn Hạo Thần quay đầu hỏi.

“Nô tài sẽ đi ngay.” Đức Tân thấy Hàn Hạo Thần coi trọng Lạc Tử Mộng tới trình độ đó, thì bước chân lại càng tăng tốc nhanh hơn.

Lạc Tử Mộng thấy Hoa Thiên Nhụy càng ghen thì nàng lại càng hăng say, cho nên càng muốn chọc giận nàng ta. Dù sao bắt được một đại soái ca như vậy cũng không mất mát gì.

“Vẫn còn rất đau sao?” Hàn Hạo Thần lại hỏi.

Lạc Tử Mộng mỉm môi, lộ ra dáng vẻ diễm đạm đáng yêu động lòng người, nàng chỉ chỉ cục u trên trán hỏi: “Đau, huynh có thể hôn nhẹ một cái không?”

“Khụ khụ!” Con ngươi của Hàn Hạo Thần đảo quanh cả phòng một vòng, khẽ ho khan một tiếng: “Nơi này.....”

Chàng thật không hiểu nổi suy nghĩ hiện tại của nàng, sao lại có thể chủ động bảo một nam nhân hôn nàng chứ?

Đáng chết! Ngươi muốn làm cho ta không thể xuống đài được sao?

Lạc Từ Mộng âm thầm oán thầm.

“Ngươi thật là không biết xấu hổ, sao lại cướp Thần ca ca của ta.” Sau khi Hoa Thiên Nhụy tỉnh hồn lại thì giận dữ sợ, lập tức dùng thân thể chặn lại ở phía trước, tách Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng ra.

Hai mắt Lạc Từ Mộng tròn trắng sau đó vươn tay đẩy Hoa Thiên Nhụy ra, đi tới trước mặt Hàn Hạo Thần hỏi: “Ồ? Thì ra là huynh là người của nàng ta sao? Vậy coi như xong....”

Mỗi khi Lạc Từ Mộng lộ ra dáng vẻ thất vọng cúi đầu buông tha thì Hàn Hạo Thần gần như cảm thấy sợ hãi, đột nhiên một cánh tay mạnh mẽ vòng qua eo thon của nàng, bờ môi ấn xuống cái trán của nàng trước mặt bao nhiêu người.

Lúc bờ môi mát lạnh ấn lên vết máu bầm trên trán nàng, trong nháy mắt ấy dường như thật sự không còn đau đớn nữa. Giống như môi của chàng mang một luồng sức lực đặc biệt, khiến cho nàng thấy tê dại.

Hàn Hạo Hữu và Thừa Tướng sau khi bàn bạc kế sách xong thì cũng cùng với Kỳ Phi đi tới đây. Bởi vì hôm nay lúc Hàn Hạo Thần vào triều đã xin hẩn tứ hôn, hẩn nói muốn có nghe thủ ý kiến cá nhân của Lạc Từ Mộng, không ngờ Hàn hạo Thần đã có sự chuẩn bị từ trước, dẫn theo Lạc Từ Mộng đến đây. Trên đường đi bắt gặp Đức Tân đang đi mời ngự y tới Hàn Cung nói muốn giúp Lạc Từ Mộng chẩn bệnh, vì vậy hẩn mới đi cùng ngự y tới đây.

Người vừa tới cửa, Hàn Hạo Hữu gần như không thể đợi được nữa vội nói: “Lạc cô nương bị thương như thế nào? Bị thương ở đâu? Lạc...”

Cảnh tượng trước mắt khiến cho hẩn có chút sững sờ.

Lần này hẩn vì muốn chính tai nghe ý nguyện của Lạc Từ Mộng nên mới tới đây. Bởi vì lúc ở Thần vương phủ hẩn rõ ràng cảm thấy Lạc Từ Mộng không muốn phối thành đôi với Hàn Hạo Thần, hơn nữa dường như cũng có ý với hẩn. Nhưng tình cảnh trước mắt tựa hồ như đang chứng minh, hẩn tới đây là dư thừa.

Lạc Từ Mộng nghe thất tiếng lập tức tránh khỏi lòng ngực của Hàn Hạo Thần. Hai người còn chưa tính, dù sao cũng biết Hàn Hạo Thần không có cảm giác với nữ nhân, nhưng nhiều người như vậy lại còn ở trước mặt Hàn Hạo Hữu, nàng cũng có một chút lúng túng.

Nhưng mà, lúc nhìn thấy cảnh tượng này người bị khiếp sợ không chỉ là Hàn Hạo Hữu, mà còn có Kỳ Phi ở bên cạnh hẩn.

Sau khi gả cho Hàn Hạo Hữu, nàng nghe thấy cung nữ nói Hàn Hạo Thần trước giờ đều không gần nữ sắc, ngược lại còn có khả năng thích nam sắc, đối với điều này, trong lòng Kỳ Phi coi như cũng lấy được chút an ủi, ít nhất nàng cũng không cảm thấy mất mát như trước nữa. Nhưng trong nháy mắt vừa rồi, lòng của nàng bỗng nhói đau một cái. Thì ra không phải là chàng ấy không thích nữ nhân, mà là chàng ấy không thích nàng.

Nhưng nàng không nghĩ ra rốt cuộc nàng có cái gì không tốt, là nàng không đủ đẹp sao? Còn chưa đủ dịu dàng sao? Nhưng mà những thứ này chàng ấy đều không biết không phải sao? Chàng ấy căn bản không hề coi trọng nàng không phải sao?

Tầm mắt của nàng hướng về phía Lạc Từ Mộng, có chút sững sờ. Quả thực là mỹ nhân, nhưng hành động lại không đủ đoan trang đứng đắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 49: Cưới sóng gió

“Hoàng huynh. . . . Hoàng huynh xin.” Trên mặt Hàn Hạo Thần có chút lúng túng.

“Vì sao hoàng thượng lại đến?” Lạc Từ Mộng đỏ mặt vuốt tóc.

Hàn Hạo Hữu thu lại vẻ mặt, sau khi ngồi vào vị trí của mình khẽ cười một tiếng: “A, là có chuyện muốn hỏi Lạc cô nương?”

“Chuyện gì vậy?”

“Lạc cô nương mau tham kiến hoàng thượng và nương nương.” Phí công công ở một bên cười hắc hắc. Lâm triều hôm nay nghe được Hàn Hạo Thần mở miệng bảo gả, trái tim Phí công công vui mừng.

Không đợi Lạc Từ Mộng phản ứng kịp, Hoa Thiên Nhụy quỳ trên mặt đất dập đầu trước: “Tham kiến hoàng thượng, Kỳ phi nương nương.”

“Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.”

Mặt Lạc Từ Mộng đen lại, trong lòng hồ hoán: đây là đang chinh mình sao? Nghĩ tới chính mình cao không lạy trời dưới không quý xuống đất, ngay cả trước mặt cha mẹ cũng chưa từng quỳ, hôm nay lại quỳ lạy trước mặt nam nhân lớn hơn nàng có mấy tuổi. Được rồi, xem thân phận hần là hoàng thượng liền quỳ.

“Tham kiến hoàng thượng. Kỳ phi nương nương.” Trên mặt nàng có chút không muốn.

“Bình thân.”

“Tạ hoàng thượng.” Sau khi nàng đứng dậy xong trong lòng oán thầm: hần nên cảm tạ mình quỳ hần mới đứng.

“Các vị được ban thưởng ghế ngồi.”

“Ngự y, xem vết thương của Lạc cô nương một chút, có chút nghiêm trọng không?” Hàn Hạo Thần mở miệng trước.

Sau khi mời mọi người ngồi, ngự y ngó trái ngó phải với vết thương của Lạc Từ Mộng, mà Hoa Thiên Nhụy cảm thấy Hàn Hạo Thần quá đặt thù với nàng ta rồi, cho nên đen mặt oán trách với hoàng thượng.

“Hoàng thượng, nàng ta bắt nạt ta.”

Lạc Từ Mộng nghe được nàng ta tố cáo cũng không gấp không muộn, bởi vì nhìn đúng nàng sẽ không có kết quả tốt.

Hàn Hạo Hữu cười nhạt nói: “Lạc cô nương bị người hại thành thế này rồi, làm sao có thể nói là nàng ta bắt nạt người.”

“Chính là nàng. Chính là nàng ta nắng ta trước.” Nàng lên án, ở trong mắt Lạc Từ Mộng, giống như người đàn bà chanh chua.

Sau khi ngự y kiểm tra thương thế xong lấy được cao từ trong hòm thuốc, giao phó phải dùng nước nóng tắm hơi trước, dùng trứng gà chín thoa lên rồi bôi cao lên là được, sau đó liền lui xuống.

Hàn Hạo Thần nghe nói cũng không lo ngại, cũng yên lòng, nhưng nghe Hoa Thiên Nhụy vẫn cố tình gây sự, cũng có chút tức giận.

“Ai cho phép người tiến vào? Chẳng lẽ người không biết không được bốn vương cho phép không được bước vào một bước sao? Nếu như người không tiến vào còn có gấp cái sự tình này không? Đã thương người còn kiêu căng ương ngạnh như thế.”

“Thần ca ca! Người nắng ta. Cho tới bây giờ người cũng không nói ra những lời dữ dội như vậy với ta... vì nàng mà nắng ta...” Nàng quệt miệng, cuối cùng nước mắt cũng chảy xuống.

Lạc Từ Mộng một hồi xấu hổ, nàng ta bị chửi liên quan gì tới nàng? Chỉ là vừa mới bắt đầu nàng nghe Tiểu Đông và Đức Tân nói chưa được hần cho phép thì không được bước vào là lừa nàng, nhưng sau khi nghe hần nói thì cũng tin.

Hàn Hạo Hữu thấy không thể làm khác hơn là làm người giảng hòa: “Tốt lắm, dù sao cũng đã tới. Hoa Thiên Nhụy ngồi xuống đi.” Hần trầm mặc thở ra một tiếng, thấy Hàn Hạo Thần quăng về mặt tới, hần đành mở miệng.

“Lạc cô nương, trăm có một chuyện muốn nghe ý của người.”

“Mời hoàng thượng nói.” Lạc Từ Mộng thoáng cảm thấy có chuyện không ổn.

“Không biết Lạc cô nương đã cho phép người ta hay chưa?”

Cho phép người ta? Phải là ý tứ lập gia đình chứ?

Lạc Từ Mộng lắc đầu một cái: “Không có.”

Hàn Hạo Hữu nâng trà lên uống một hớp, người sáng suốt đều có thể nhìn thấy lòng hần đang giãy giụa. “Lạc cô nương, hôm nay lâm triều, Thần vương thỉnh cầu gả.”

Trong lòng nagf giật mình, mới há miệng, sống lưng đã bắt đầu lạnh cả người, nàng chưa kịp nói gì, Hàn Hạo Hữu liền nói: “Không biết Lạc cô nương có nguyện ý gả cho Thần vương?”

“Cái gì?” Nàng kinh ngạc thiếu chút nữa là rớt cằm. “Hoàng thượng. ... Không nói đùa chứ? Thần vương điện hạ... người đùa ta?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cự Hôn

Lấy ngón tay tính toán, bọn họ quen biết cũng chưa tới một tháng, tình cảm vẫn chưa tốt đến mức kia, muốn khiến cho nàng vui vẻ gả đến Thần vương phủ, lại là một vương gia đoạn bối (giống như đoạn tụ), không bằng giết nàng đi.

Âm mưu, nhất định là âm mưu, sáng sớm hôm nay đã cảm thấy hân có cái gì đó không đúng, quả nhiên có âm mưu lớn:

“Lạc cô nương không muốn sao?”

Lúc hỏi những lời này, Hàn Hạo Hữu có chút vui vẻ, nhưng biểu hiện ngoài lại lạnh nhạt. Nếu Lạc Từ Mộng không đồng ý, hân có thể hỏi nàng có muốn ở lại trong cung không, bởi vì hân mới lên ngôi, cũng không muốn xảy ra chuyện cướp đoạt dân nữ hoặc bức hôn em dâu.

Lúc Hàn Hạo Hữu hỏi những câu hỏi này, lòng mảy Hàn Hạo Thần nhẩn lại.

“Ta không đồng ý” Hoa Thiên Nhụy lập tức đứng lên, “Hoàng thượng, người có nói qua sẽ ban hôn cho Hoa Thiên Nhụy, ta muốn gả cho Thần ca ca.”

Lạc Từ Mộng lạnh lùng nhìn sang, trong lòng khinh thường cười một tiếng, chỉ có nàng ta yêu thích mới muốn làm vương phi.

Về mặt Hàn Hạo Hữu có chút khó xử, hân nhìn Hoa Thiên Nhụy một chút, lại nhìn Hàn Hạo Thần, sau đó đem tất cả tầm mắt đặt trên người Lạc Từ Mộng.

“Ý tứ của Lạc Cô Nương là gì? Có nguyện ý không?”

Lạc Từ Mộng nghĩ đến việc Hoa Thiên Nhụy muốn gả cho Hàn Hạo Thần, lập tức thuận tiện bỏ xuống dưới: “Hoàng thượng, thật ra ta cảm thấy Hoa Thiên Nhụy mới xứng đáng với Thần vương điện hạ, câu trả giống như ta, làm sao mà thích hợp làm vương phi được?”

“Nhưng câu này còn giống tiếng người.” Hoa Thiên Nhụy đắc ý há hê trở về chỗ ngồi uống trà.

Hàn Hạo Hữu có nỗi băn khoăn: “Lạc cô nương, gả cho Thần vương chính là vương phi rồi? Chẳng lẽ Lạc cô nương không muốn làm vương phi?”

“Không có hứng thú.” Nàng cũng cầm cốc trà lên học bộ dáng uống trà của bọn họ, sau đó nhún vai một cái nói: “Khi đó trắc phi thị thiếp đều đến, ta không chống đỡ được, mấy chuyện làm nữ hầu nhất phu không thích hợp với ta.”

“Hả?” Kỳ phi cũng giật mình trong lòng.

Nàng lại bổ sung: “Cái ta muốn chính là một đời một kiếp một người.”

Mọi người lại làm bộ mặt không thể tin được nhìn Lạc Từ Mộng, mới vừa rồi nhìn thấy bộ dáng của một đứa trẻ của nàng, căn bản không có hành động khuê tú, nhưng lời nói của nàng lại chính là lời nói tiếng lòng của Kỳ phi.

Cũng bởi vì một câu nói này của nàng, cũng khiến cho Hàn Hạo Thần sửng sốt. Nàng quả nhiên đặc biệt, hân không có nhìn lầm. Mặc dù hân là nam, nhưng câu này hân cũng muốn nói ra, cho nên lại vì những lời này, hân kiên định muốn lấy được sự tín nhiệm của nàng.

“Một đời một kiếp một người?” Hàn Hạo Hữu có chút kinh ngạc, “Nhưng từ xưa nam tử có tam thê tứ thiếp là chuyện thường tình, hơn nữa chính vì chuyện này nên không muốn gả cho Thần vương.”

Lạc Từ Mộng bắt đầu dĩ thờ dài: “Xem như thế đi, hơn nữa...”

“Hơn nữa cái gì?” Hàn Hạo Hữu và Hàn Hạo Thần cùng nhau hỏi.

Đôi tay của Lạc Từ Mộng chống trên khay trà, cười hết sức đắc chí: “Hơn nữa, Thần vương điện hạ của chúng ta lại không ham nữ sắc, ta gả cho hân có phải làm quả phụ rồi không?”

“Phốc...” Hàn Hạo Thần phun một ngụm trà ra ngoài, hân nhếch nhác nhận lấy khăn giấy mà Tiểu Đông đưa cho để lau miệng, quả thật muốn tìm động để chui vào, không ngờ nàng lại nói những lời này trước mặt nhiều người như vậy.

Chỉ là, chuyện hân quyết định bất kể như thế nào hân đều làm, cho nên hân cưới chắc được nàng rồi.

Sau một khắc lấy lại bình tĩnh, sau đó đặt ly trà xuống ra hiệu một cái với Lạc Từ Mộng, lòng mảy nàng run lên, chỉ nhìn thấy hân nói mấy câu vào tai nàng, mặt Lạc Từ Mộng lập tức đỏ tới mang tai.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Bị gài bẫy

Lạc Tử Mộng nghiêng đầu liếc hắt một cái, hình như còn chưa kịp phản ứng hắt nói gì, lập tức tức giận hồi đáp: "Vớ người." Lời vừa ra khỏi miệng, nàng lập tức che miệng lại.

Tiểu Bạch Thỏ như nàng cuối cùng đầu không lại lão hồ ly như hắt, lập tức liền lộn bẫy.

Nhưng. chết như vậy có phải quá nhanh rồi không? Mới hai vấn đề thôi, hai vấn đề đã chết rồi!

"Người! tính kế với ta!" bộ dáng nàng lửa giận ngút trời, bộ dáng giống như muốn cắn chết hắt vậy.

"A! phòng đó là chính người đã đi đến, vấn đề này cũng chính là người trả lời, Bồn vương tính kế người như thế nào chứ?"

Bộ dáng vui mừng khi người khác gặp họa và giọng nói của hắt khiến Lạc Tử Mộng tức giận đến dậm chân.

Nhớ đến nụ cười tà ác của hắt sáng hôm nay, rồi lại nhớ đến lời nói của hắt: vật thí nghiệm? ngược lại ý kiến của Lạc cô nương rất hay. Nàng sợ đến mức run người, có lẽ tối hôm qua hắt ngủ ở Tầm Mộng cư cũng là do hắt tính toán trước, mục đích là muốn bắt nàng làm vật thí nghiệm, xem xem nàng thế khiến cho hắt "hứng thú" với nữ nhân không?

Lão hồ ly lão hồ ly, hắt chính là lão hồ ly, lần này hại nàng thảm rồi, nàng thật sự lộn vào hang hồ ly rồi.

Hoa Thiên Nhụy một lúc lâu sau mới phản ứng kịp, nàng kinh ngạc đi tới trước mặt bọn họ nói không nên lời "Người. Người tối hôm qua. Ở tại Tầm Mộng cư?"

Vốn dĩ tâm tình đang không tốt, lại nhìn khuôn mặt Hoa Thiên Nhụy gần như vậy, quả thật muốn đánh người, nàng tức giận cả giận nói: "Mắc mớ gì tới người!"

"Lạc cô nương lại sao có thể nói những lời như vậy?" Phí công công nhẹ giọng nhắc nhở.

Lạc Tử Mộng tròn mắt chuyển một cái, bắt được cơ hội ra vẻ vô vị nhún nhún vai: "Đúng vậy, hoàng thượng, dân nữ trời sinh tính thô tục lại không hiểu cảm kỳ thư họa, cũng không biết trù nghệ nữ công, cho nên hoàn toàn không xứng người anh tuấn phi phàm, văn võ song toàn, cơ trí hơn người như thần Vương Gia, kính xin hoàng thượng nghĩ lại."

"Nhưng. Nếu Lạc cô nương đã cùng Thần vương thành vợ chồng chi thực." Hàn Hạo Hữu cảm thấy tiếc hận sâu sắc.

Lạc Tử Mộng vội vàng khoát tay: "Không có không có! Chúng ta không có bất cứ quan hệ gì, không có gì cả xảy ra cả, thật."

Đôi mày rậm của Hàn Hạo Hữu nhíu chặt lại: "Nhưng Lạc cô nương cùng Thần vương đã có da thịt thân thiết ngủ cùng giường."

Cũng may bản mình đã lưu lại người tâm phúc cả, nếu danh tiết của Lạc Tử Mộng không được bảo vệ rồi. Hàn Hạo Hữu và Hàn Hạo Thần đều vì thế mà thở phào nhẹ nhõm.

Ai ngờ Lạc Tử Mộng không những không để ý đến chuyện này còn lắc lắc tay nói: "Hoàng thượng, dù sao thần Vương Gia không thích nữ nhân, ta cũng không để trong lòng những chuyện này, cho nên hoàng thượng không cần để ý, cũng không cần để ý thay ta."

"Hả?" Kỳ phi không hiểu. Lạc Tử Mộng đúng là cô nương kỳ lạ nhất mà nàng từng gặp, không có một cô nương nào không để ý đến việc da thịt thân thiết với nam nhân, nếu là đã ngủ cùng giường, cho dù không xảy ra chuyện gì, cũng nên giả cho nam nhân đã ngủ cùng giường mới đúng, nhưng nàng lại không ngại.

Hàn Hạo Thần sau khi nghe xong, lại tiến lên một bước nói: "Nhưng Bồn vương để ý."

"À?" Lạc Tử Mộng há to mồm không dám tin nhìn hắt.

Cúi đầu vừa nghĩ, chẳng lẽ hắt thân hình to lớn như vậy ở trước mặt nam sủng không phải là công mà là thụ, cho bất nàng phụ trách?

"Bồn vương cũng không muốn nhận lấy tội danh không chịu trách nhiệm, thanh danh một đời của Bồn vương không thể bị hủy trong tay một cô nương, cho nên xin hoàng thượng gả."

"Hàn Hạo Thần! Người cố ý!" Nàng tin chắc đây tất cả đều là âm mưu của hắt.

"Haz." Hàn Hạo Hữu thở một hơi thật dài, cho dù hắt không muốn đi nữa, chuyện đến mức độ này hắt cũng không còn lựa chọn nào khác nữa.

Nhưng trong lòng Hoa Thiên Nhụy lại không đành lòng, nếu mà Hàn Hạo Thần cưới Tử Mộng, nàng sau này nếu gả cho hán phải làm trắc phi sao? Dù thế nào đi nữa nàng vẫn muốn làm chính phi, nàng nhất định phải đứng đầu trong các nữ nhân đó.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Gạo nấu thành cơm

Hoa Thiên Nhụy đi về phía Hàn Hạo Hữu, vẻ mặt không vui nói: "Hoàng thượng, vậy ta phải làm thế nào? Nhất định ta phải được gả cho Thần ca ca."

Lạc Tử Mộng xấu hổ.

Không phải đều nói các cô nương cô đại tương đối rụt rè sao? Thế nhưng Hoa Thiên Nhụy hết lần này tới lần khác thể hiện tình cảm của mình dành cho Hàn Hạo Thần? Còn ở trước mặt mọi người vứt bỏ tôn nghiêm của bản thân, thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn.

Hàn Hạo Hữu khó xử nhìn Hoa Thiên Nhụy, hán đích thực đã từng đề cập đến việc muốn đem nàng gả cho Hàn Hạo Thần, nhưng hán cũng hiểu rõ, Hàn Hạo Thần không có tí tình cảm gì với nàng.

Suy nghĩ một chút, hán chợt mở miệng thử thăm dò Hàn Hạo Thần: "Nhị đệ, chi bằng.....cùng một lúc ngươì cưới cả chính phi và trắc phi đi?"

"Ta muốn làm chính phi!" Hoa Thiên Nhụy vội vàng mở miệng.

Lạc Tử Mộng tức xám mặt lại. Làm ơn! Ai muốn giành vị trí đó với nàng ta, nàng tranh cũng không muốn tranh.

"Hoàng thượng, nếu nàng ấy vui vẻ muốn làm vương phi như vậy, ta xin rút lui. Ta không có hứng thú với mấy việc tranh dành phu quân với người khác. Đối với ta mà nói ta chỉ muốn sống một chồng một vợ, tự do tự tại." Nàng đắc chí cười thầm.

Về mặt của nàng đều được thu trọn vào trong mắt Hàn Hạo Thần, nàng muốn rời khỏi sao, trừ phi người nọ không phải là Hàn Hạo Thần.

"Thỉnh hoàng thượng tứ hôn cho Thần Đệ cùng Lạc Tử Mộng cô nương." Lời nói của Hàn Hạo Thần đã quá rõ ràng, mặc dù chuyện này sẽ khiến Hoa Thiên Nhụy mất hứng, nhưng dù sao hán cũng sẽ không cưới nàng ta.

Hàn Hạo Hữu vừa định mở miệng, ánh mắt lại nhìn thấy Kỳ phi vẫn nhũn nhặn cúi đầu không nói gì, mắt hán khẽ nhũn lại, khóe miệng nâng lên một nụ cười, nói: "Kỳ phi, nàng cảm thấy chuyện này thế nào?"

"À?" Mới vừa rồi Kỳ phi thoáng thất thần, đột nhiên nghe thấy Hàn Hạo Hữu quay sang hỏi mình, lập tức cả kinh.

Hán cũng không có tức giận, chỉ là lặp lại câu hỏi một lần nữa: "Trẫm muốn hỏi nàng, Thần vương thỉnh cầu trẫm gả Lạc cô nương cho hán, không biết ý Kỳ phi thế nào?"

Kỳ phi nghe vậy lúng túng nhìn Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng một chút, đối với một người đã từng suýt chút nữa thì trở thành phu quân mình, giờ đây người đó muốn cưới nữ nhân khác làm vợ, nàng nên phát biểu ý kiến như thế nào đây? Vui mừng đồng ý? Hay là sống chết phản đối?

Nàng biết Hàn Hạo Hữu đang thử dò xét nàng, đôi khi lòng dạ của nam nhân so với nữ nhân còn hẹp hơn, trong mắt bọn họ nữ nhân của mình không được phép để ý tới nam nhân khác.

"Hoàng thượng, thần thiếp." Kỳ phi do dự nói, nhưng khi nàng nhìn thấy Hàn Hạo Hữu nhũn mắt nhìn mình, trái tim căng thẳng, ngược lại nói: "Thật ra thần thiếp thấy tình cảm của Thần vương dành cho Lạc cô nương rất sâu sắc, mà Lạc cô nương cùng Thần vương đã. Hoàng thượng nên chấp nhận ban hôn cho hai người họ."

"Há? Ái phi cho là như vậy thật sao?"

"Vâng"

Phi công công nhìn thấu dụng ý của Hàn Hạo Hữu, lão biết hán đang thử dò xét Kỳ phi, hán vội vàng tiến lên nói đỡ cho nàng: "Hoàng thượng, nếu Thần Vương và Lạc cô nương đã gạo nấu thành cơm, thần nghĩ việc ban hôn là chuyện nên làm."

"Gi, gạo nấu thành cơm? Nói nhảm, ngươì nói cái gì vậy? Thật là xằng bậy, ta vẫn còn trong sạch nha."

Nãy giờ Tiểu Đông chỉ đứng một bên xem, vẫn luôn giữ vẻ mặt khó tin nhìn lạc Tử Mộng, khi nghe nàng nói ra những lời này, lập tức hì hì cười ra tiếng.

"Tốt lắm, trăm ban chỉ, gả Lạc Từ Mộng cô nương cho Thần vương." Hần hít một hơi thật sâu sau đó đứng lên, "Trăm cũng mệt mỏi rồi, bãi giá."

Nhìn thấy Hần Hạo Hữu cùng Kỳ phi và đám người kia rời khỏi Hần cung điện, Lạc Từ Mộng quả thật khó có thể tin, bọn họ cứ như vậy đem hạnh phúc cả đời nàng chôn vùi vào tên Vương Gia đoạn tỵ này sao? Trời ạ! Nàng rốt cuộc đã làm sai điều gì? Làm sao khi tới nơi đây, ngày qua ngày đều đụng phải chuyện xui xẻo? Lần này còn liên lụy cả đời!

"Trở về vương phủ!" Hần Hạo Thần vui vẻ lên tiếng.

"Ta cũng đi!" Hoa Thiên Nhụy lập tức kéo lấy cánh tay Hần Hạo Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Sờ soạn phải chịu trách nhiệm

"Ta cũng đi!" Hoa Thiên Nhụy lập tức kéo cánh tay Hần Hạo Thần lại.

Mặc dù trong lòng Lạc Từ Mộng không muốn gả cho tên Vương Gia "Đoạn Tỵ" này, nhưng khi nàng nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy cứ mặt dày mày dạn bám lấy Hần Hạo Thần sống chết không buông, nàng có chút căm tức. Trên trán truyền tới đau đớn, càng thêm nhắc nhở nàng mới vừa rời Hoa Thiên Nhụy đã đối xử với nàng ra sao.

"Này! Hai mắt của ngươi như sắp tóe lửa đến nơi rồi kìa?" Lạc Từ Mộng tức giận kéo Hoa Thiên Nhụy lại, khiến nàng ta đối diện với mình: "Ngươi thật không có lễ nghĩa gì cả, có biết hai chữ liêm sỉ viết như thế nào không? Hoàng thượng đã ban hôn cho chúng ta rồi, vậy mà ngươi lại vô liêm sỉ bám lấy nam nhân của người khác."

"Ngươi tránh ra cho ta, cái con hồ ly tinh này!" Hoa Thiên Nhụy tức giận dậm chân tại chỗ.

Lạc Từ Mộng hừ lạnh một tiếng nói: "Ngươi không có từ nào khác để dùng sao? Hiện tại ta thấy từ này dường như rất thích hợp với ngươi a! Tránh ra, chó ngoan không nên chắn đường." Nàng đắc chí kéo tay Hần Hạo Thần rời khỏi Hần cung điện.

Cho đến khi ngồi trên xe ngựa, Tiểu Đông vẫn không nhịn được cười nói: "Lạc cô nương thật là lợi hại a, vị Tam Tiểu Thư kia không ai dám chọc vào, rất nhiều cung nữ đã khóc lóc vì bị nàng ức hiếp."

Thiệu Tàn gật gù tán thành: "Đúng vậy, nàng ý vào việc có hoàng thượng cưng chiều, ngay cả đám phi tần cũng không để ở trong mắt. Thật ra có rất nhiều lời bàn tán, nàng ta không vào cung làm phi thi cũng được gả cho vương gia làm vương phi."

"Đúng là trời sinh tốt số nha, khó trách người ta nói đầu thai cũng cần phải có kỹ thuật." Lạc Từ Mộng ngồi trong xe ngựa không khỏi thở dài.

Dọc đường đi Hần Hạo Thần trầm mặc không nói câu gì, khóe miệng nở nụ cười yếu ớt, như có như không cười.

Hần cười khê lắc đầu: "Ngươi sắp trở thành vương phi rồi, chẳng phải cũng là do số mệnh ngươi tốt sao?"

Lạc Từ Mộng cá kinh: "Ai muốn làm vương phi của ngươi, ăn no không có việc gì làm à? Mới vừa rồi là ta giúp ngươi giải vây thôi, dù gì hiện tại ta đang ở trong vương phủ của ngươi. Nếu như ngươi cảm thấy vui khi nghe những lời nói của Hoa Thiên Nhụy, lần sau ta sẽ không nhiều chuyện nữa!"

Nghe nàng nói vậy về mặt Hần Hạo Thần trầm xuống.

"Không muốn làm vương phi? Không muốn nhiều chuyện?" Hai mắt hần nhíu lại, sâu không thấy đáy, Hần Hạo Thần nhìn nàng chằm chằm.

Mỗi một lần nàng bị hần nhìn bằng ánh mắt này, đáy lòng nàng luôn cảm thấy sợ hãi, cả người không khỏi rét run.

"Này! Ngươi...ngươi muốn làm cái gì?" Nàng lùi lại về phía sau, nhưng mà nàng đang ở trên xe ngựa, muốn tránh cũng không tránh được.

"Tôi hôm qua ngươi và ta cùng ngủ chung một giường rồi, chẳng lẽ ngươi không muốn phụ trách sao?" Giọng nói của hần mập mờ, khiến cả người nàng khê run rẩy.

"Có làm hay không, giữa chúng ta không xảy ra chuyện gì, muốn ta phụ trách cái gì chứ? Hơn nữa, ngươi cũng không bị tổn hại gì, người nên nói yêu cầu phụ trách không phải nên là con gái sao?" Nàng có chút xấu hổ, đây là lần đầu tiên nghe một nam nhân muốn nữ nhân phải phụ trách, giống như nàng và hần đã làm chuyện xấu hổ gì rồi.

Đột nhiên Hần Hạo Thần đứng dậy, khê nhích khóe môi, ánh mắt tà tứ nhìn nàng.

"Được, Bôn vương sẽ chịu trách nhiệm với ngươi, ta sẽ xin hoàng thượng mau chóng chọn ngày hoàng đạo để cử hành hôn lễ."

"À?" Nàng há miệng thờ dốc, thật lâu sau mới nói được một câu: "Ta không cần ngươi phải chịu trách nhiệm. Hàn."

"Không cho phép ngươi gọi thẳng tọc danh của Bôn vương." Hắc lạnh lùng quát.

Nàng bĩu môi nói: "Không gọi thì không gọi, Vương Gia."

Lạc Tử Mộng thật muốn xem hắc như bao cát có thể đánh đắm tùy ý, nam nhân này này trở mặt so với lật sách còn nhanh hơn. Hơn nữa cứ nghĩ tới việc sắp cùng hắc thành thân, quả thật cảm giác giống như bị giải ra pháp trường hành quyết vậy.

Cẩn thận ngấm lại, có lẽ trước khi thánh chỉ được ban ra, nàng nên vơ vét chút đồ đạc có giá trị trong vương phủ, kiếm chút tiền đi ngao du khắp nơi. Cả ngày bị nhốt trong vương phủ, nhất định nàng sẽ phát điên mất.

"Ta muốn hỏi ngươi một vấn đề." Lạc Tử Mộng nhìn thấy vẻ mặt cảnh cáo của hắc, liền vội vàng chữa lại lời nói: "Ta muốn hỏi Vương Gia một vấn đề, không biết Vương Gia có thể giải đáp hay không?"

"Nói!" Hắc rất có khí thế ngồi ngay ngắn ở bên trong xe ngựa, cùng với khí thế ban nãy tựa như hai người khác nhau.

"Vương Gia! Tại sao không để ta ra ngoài vương phủ? Ngươi xem ta vô thân vô cố, coi như có đi ra ngoài cũng chỉ có thể trở lại vương phủ. Hơn nữa ta chỉ biết mỗi việc Vương Gia không ham nữ sắc thôi, mà cái này mọi người ai cũng biết a. Kỳ thật ta cái gì cũng không biết, Vương Gia rốt cuộc lo lắng chuyện gì?"

Mỗi lần nghe Lạc Tử Mộng nói đến việc hắc không ham nữ sắc, trong lòng Hàn Hạo Thần đều không thoải mái.

Hắc đột nhiên đưa tay ra ôm ngang eo Lạc Tử Mộng, chỉ là nhẹ nhàng một cái, nàng đã ngồi trên đùi của hắc.

"Ngươi làm gì đấy? Giờ trò lưu manh sao?" Nàng tức giận muốn đẩy hắc ra, lại phát hiện sức lực của mình đối với hắc mà nói, giống như là đánh vào cục bông, không có chút cảm giác nào.

Hàn Hạo Thần nhếch môi nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy châm chọc: "Chẳng phải ngươi nói ta không ham nữ sắc sao? Ngươi khẩn trương cái gì."

"Ngươi!" Lạc Tử Mộng cắn răng không biết phải phản bác lại lời nói của hắc. Xem như nàng gặp phải khắc tinh, ngày thường hắc luôn giữ yên lặng, nhưng chỉ cần hắc mở miệng, nhất định sẽ khiến người khác tức chết.

Trong cơn tức giận, nàng xoay người muốn cách xa hắc, ai ngờ hắc lại ôm nàng càng chặt hơn, hình như có ý muốn cùng nàng đối nghịch.

"Biến thái! Buông ra!" Tiếp theo là một tiếng thét chói tai. Hắc xem nàng là vật thí nghiệm sao? Nàng bị hắc lợi dụng cũng quá triệt để đi. Đầu tiên là nửa đêm trèo lên trên giường của nàng, đêm đó hắc chưa có thành công. Hiện tại lại dùng cái phương pháp này để thử nghiệm!

"Lạc cô nương, ngươi không sao chứ?" Thiệu Tần nghe thấy tiếng thét chói tai của nàng, hắc đang ở bên ngoài xe ngựa có chút lo lắng, còn tưởng rằng mới vừa rồi xe ngựa lắc lư mới khiến nàng thét chói tai như vậy.

Hàn Hạo Thần thấy bộ dạng đang hoảng hồn chưa tỉnh của nàng, khoé miệng khẽ nâng lên, yên lặng nhìn nàng, mở miệng trầm giọng nói: "Không có việc gì."

"Vâng" Thiệu Tần thúc ngựa đi về phía trước.

Lạc Tử Mộng phiền muộn muốn chết, vừa rồi nàng hét lên một tiếng, hắc lại nói là không có việc gì. Giống như hai người ở trong xe ngựa làm chuyện không đứng đắn vậy. Ghê tởm hơn chính là, nàng muốn tránh xa hắc, hắc lại càng ôm chặt hơn. Nàng cũng không dám dùng sức giãy giụa quá mức, sợ xe ngựa lắc lư mãnh liệt sẽ khiến người ngoài hiểu lầm.

"Không ngờ Lạc cô nương. Còn chưa có thành thân đã ham muốn bốn vương như vậy?" Hắc nhú mày nhìn vẻ mặt xấu hổ của nàng, lại càng muốn trêu chọc nàng, đã lâu rồi hắc chưa được vui vẻ mà cười như lúc này? Ngay cả hắc cũng không nhớ rõ đã bao lâu rồi.

"Ngươi...ngươi nói gì? Ngươi nói đủ chưa!" Nàng tức giận cắn môi.

"Chẳng lẽ Lạc cô nương không biết đêm qua lúc ngươi ngủ đã có chuyện gì xảy ra sao? Ngươi." Hắc muốn nói nhưng lại thôi, nở nụ cười ám muội nhìn nàng.

Nghe thấy vậy mặt Lạc Tử Mộng đỏ tới tận mang tai, không phải đâu? Chẳng lẽ trong lúc ngủ nàng đã chạm vào thứ không nên chạm ư? Mặc dù có lúc nàng thật tò mò, nhưng cũng không đến nỗi chẳng biết xấu hổ mà tùy tiện sờ loạn a.

"Khi ngủ sờ soạn sẽ phải chịu trách nhiệm, hắc là Mộng nhi sẽ chịu trách nhiệm với ta chứ?" Vẻ mặt của hắc thoáng qua một tia vô tội, giống như nàng thật sự đã làm gì hắc. Sau đó lại bội tình bạc nghĩa.

"Này! Ngươi mau nói rõ mọi chuyện! Cái gì mà lúc ngủ ta sờ soạn, là người trèo lên giường của ta, sờ cũng thể. Thiếu thận trọng, hơn nữa ai cho ngươi ôm ta? Quý hạ lưu!" Nàng tức giận trợn trừng mắt nhìn hắc, không ngờ hắc lại vô sỉ như vậy.

"Còn có! Không cho phép người nói ta như vậy! Giữa ta với người không có xảy ra chuyện gì nha."

"Còn không? Cùng giường lại chung chăn chung gối nư, không phải là chuyện lớn sao? Vậy làm sao mới tính đây?" Hắn nở nụ cười nhẹ nhàng, đi tới trước mặt nàng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Làm mẫu hôn môi

"Còn không thân? Cũng đã cùng giường chung gối rồi, còn không thân sao? Vậy phải làm sao mới tính là thân đây?" Chàng nhẹ nhàng mỉm cười yếu ớt, nhìn nàng hỏi.

"Huynh có thể buông ta xuống trước rồi lại nói tiếp hay không?" Mặc kệ hắn ta thích nam nhân hay là nữ nhân, ít nhất hắn ta vẫn có cấu tạo của một nam nhân, có tư thế mập mờ như vậy với một nam nhân, vẫn là chuyện lần đầu tiên nàng gặp phải.

Nhưng thái độ của chàng tuyệt đối là có ý muốn nói nàng không chịu nói thì ta cũng sẽ không chịu thả người.

Nàng hít một hơi thật sâu, quay đầu mấp máy môi, khoe miệng nàng hiện lên một lúm đồng tiền đẹp mắt.

"Nếu là quan tâm thân thiết, ít nhất cũng phải ra ngoài hẹn hò với nhau, chính là cái mà bọn huynh hay gọi là ước hẹn, sau đó nắm tay, tiếp theo là hôn môi, nếu như quan hệ gần thêm chút nữa, thì. Khụ khụ, chính là cái đó."

"Hôn môi?" Hàn Hạo Thần có chút mê mẩn.

Ở triều đại này của bọn họ, vẫn chưa từng xuất hiện cụm từ "Hôn môi", nhiều nhất cũng chỉ là "Thân" *, nhưng mà đáng vẻ mê mẩn nhìn nàng như vậy của chàng, quả thật đã khiến cho đáy lòng Lạc Từ Mộng hơi động.

*亲 – thân (hôn): có thể hiểu là thân thiết hoặc gần gũi.

"Nói, đây là cái gì?" Thấy nàng không nói, chàng có hơi nổi giận.

"Tức giận cái gì chứ?" Nàng rầu rĩ lắm bầm một câu, nhưng mà đáng vẻ hung dữ của chàng cũng rất đủ dọa người.

Nhưng mà như đã nói qua, lúc này mặc dù chàng hung dữ, nhưng lại có một loại hấp dẫn đặc biệt, khiến cho nàng không tự chủ được lại cúi đầu xuống.

Nàng đột nhiên chủ động dâng lên nụ hôn, khiến cho Hàn Hạo Thần hơi sững sốt. Dùng quan điểm của thế kỷ 21 mà nói, thì đây vẫn là nụ hôn đầu của chàng. Từ trước tới nay chàng cũng chưa từng chạm qua bất kỳ nữ nhân nào, nhưng sau khi đụng phải nàng thì lại liên tiếp phá vỡ nhiều nguyên tắc vốn có của chàng.

"Hôn môi chính là như vậy sao?!" Trên thực tế nàng chỉ mới nhẹ nhàng chạm vào môi của chàng mà thôi. Bởi vì ngay trong nháy mắt chạm vào bờ môi mỏng lạnh lạnh của chàng, nàng bỗng cảm thấy bản thân có chút gần giống Hoa Thiên Nhụy rồi, thế nhưng lại nổi lên suy nghĩ không chính đáng với một vương gia đồng tính.

"Phải là như vậy."

Chàng vừa dứt lời, đột nhiên kéo nàng ngã vào trước ngực mình, sau đó cúi đầu đặt một nụ hôn lên môi của nàng. Điều khiến cho nàng kinh ngạc, chính là chàng thể nhưng lại vươn đầu lưỡi ra cạy mở hàm răng của nàng, lưỡi của nàng hơi chuyển động cùng chàng lưu luyến triền miên. Nàng lui chàng tiến, nàng trốn chàng đuổi, không hề cho nàng một chút không gian để né tránh.

"Ừm. Buông. Buông ra." Nàng ni non không nên lời, thế nhưng chàng lại giống như là một đứa bé nếm được mật ngọt, vốn là thứ dò xét nhưng lại biến thành ôm hôn triền miên.

"Bốp!" Một cái tát vang dội rơi vào trên mặt Hàn Hạo Thần, mặc dù không đến nỗi là rất đau, nhưng cũng có chút nóng lên, đó là do tức giận. Chàng đường đường là một vương gia thế nhưng lại bị nàng thương cho một bạt tai như vậy.

Nàng nhân cơ hội đó vội vàng nhảy xuống từ trên người chàng, nằm úp sấp bên khung cửa sổ rồi nôn một trận dữ dội. Nôn không ra chỉ có thể nhổ ra một chút nước miếng, thật vất vả tỉnh hồn lại mới rút đầu lại nổi giận đùng đùng nhìn chàng chăm chăm: "Huynh...huynh làm sao." Vươn đầu lưỡi

tiến vào?

Lời như vậy bảo nàng làm sao mà nói ra được chứ.

Nhìn sắc mặt âm trầm của chàng, sắc mặt của nàng cũng không quá tốt, vừa dùng tay áo lau miệng, vừa chất vấn: "Trước kia huynh đã hôn môi với bao nhiêu nam nhân rồi hả? Ghê tởm chết đi được! Lại còn điều luyện như thế, khẳng định không phải chỉ có một hai lần!"

Toàn bộ hào hứng vừa rồi của chàng đều vì phản ứng và lời nói của nàng làm cho bay hết sạch. Thần sắc âm u lập tức bao phủ khắp cả người chàng, chàng vươn tay kéo nàng qua sau đó híp mắt cảnh cáo: "Nếu còn để cho bốn vương nghe thấy nàng nói bốn vương thích nam nhân một lần nữa, bốn vương sẽ lập tức giải quyết nàng ngay tại chỗ."

Mới vừa rồi đều do nàng đốt lửa dục, hiện tại làm cho chàng cả người nóng ran. Nếu không phải do thân phận và không gian hạn chế, chàng thật sự đúng là muốn đè nàng ở phía dưới để cho nàng đang hoảng lại một chút.

"Ta...ta cảnh cáo huynh... Huynh đừng, đừng, đừng làm loạn! Cho dù huynh là vương gia, cường bạo dân nữ cũng là phạm phải vương pháp, đừng nghĩ là ta không biết."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 55: Nữ nhân không có quyền

Nàng run rẩy lên tiếng cảnh cáo, những kiến thức đơn giản này nàng vẫn cực kỳ hiểu rõ, chính là cái gọi là thiên tử phạm pháp đồng tội như thứ dân.

Nhưng mà. Đợi đến lúc đồng tội, thì đoán chừng nàng cũng đã bị hấn ta giày vò đến mức không còn hình người nữa rồi!

"Làm loạn? Qua mấy ngày nữa khi thánh chỉ tứ hôn đã rơi xuống, bốn vương còn cần phải làm loạn sao?" Chàng nhìn về phía trước sắc mặt không thay đổi, giống như tất cả đều là chuyện chắc chắn.

Về mặt như thế khiến cho Lạc Từ Mộng có loại dự cảm chẳng lành.

"Vương gia, đến rồi." Tiếng nói của Tiểu Đông đột nhiên truyền đến, Lạc Từ Mộng từ từ thu liễm lại mạch suy nghĩ.

Nàng vừa xuống xe ngựa thì lập tức nhắc chân chạy vào trong vương phủ, Thiệu Tần và Tiểu Đông có chút ngây người lo lắng.

"Vương gia, Lạc cô nương như vậy là sao?" Thiệu Tần hỏi.

Hàn Hạo Thần nhàn nhạt cau mày, Tiểu Đông lại gần cười nói: "Nhất định là bởi vì nghĩ đến chuyện phải làm vương phi cho nên quá hưng phấn."

Chàng nghe vậy thì ần đường lại càng nhíu chặt hơn, nếu như nàng thật sự muốn làm vương phi, vậy thì đáy lòng chàng cũng không cần che dấu nổi mất mát này rồi.

Nhưng. mất mát? Chàng thế nhưng lại cảm thấy mất mát chỉ vì một tiểu nha đầu không muốn làm vương phi, cảm giác này khiến cho bản thân chàng cũng không thể nói rõ ràng.

Chàng là vương gia, hơn nữa còn là Thần vương gia dưới một người trên vạn người, muốn dạng nữ nhân nào làm vương phi mà không thể? Chỉ là cho tới nay chàng vẫn không muốn lấy vợ mà thôi, đó bởi vì bóng ma tuổi thơ. Nhưng mà, kể từ khi nhìn thấy Lạc Từ Mộng, chàng thậm chí có loại kích động muốn giữ nữ nhân vừa không an phận vừa đầy mê hoặc này ở lại bên người.

Lạc Từ Mộng liều mạng chạy, cho đến khi bản thân chạy tới trong sân nhỏ phòng khách thì mới phát hiện, cho dù mình có chạy nữa thì vẫn là ở trong ổ sói, nàng vĩnh viễn cũng không thể chạy thoát.

Đột nhiên mất đi trọng tâm ngã ngồi trên ghế đá trong sân nhỏ, về mặt có chút rã rời.

Không phải là nàng ghét Hàn Hạo Thần, mà chỉ là nàng chưa bao giờ là một người cam chịu để cho người khác định đoạt vận mệnh của mình, vận mệnh của nàng, phải nằm trong bàn tay của nàng. Ở thế kỷ 21, nàng là cô nhi không có một người yêu thương. Ở trong cô nhi viện, trừ một ngày ba bữa cơm ngoài ra không hề có một chút tiền bạc để cho nàng muốn mua cái gì thì mua, nhưng mà nàng thề nhất định phải sống ưu việt hơn những người khác, làm việc xuất sắc hơn những người khác.

Bề ngoài vui vẻ, nhưng trong lòng nàng lại tràn ngập ưu sầu. Nàng phải suy tính nhiều hơn so với người khác, nhưng trong lòng cũng đơn thuần hơn nhiều so với người khác. Người khác tốt với nàng, nàng sẽ tri ân đồ báo, người khác không tốt với nàng, nàng cũng sẽ có thù tất báo.

Nàng cho là mình thật vất vả chịu đựng đến khi tốt nghiệp đại học, rốt cuộc cũng có thể tự dựa vào cổ găng của mình để xây dựng sự nghiệp, ai biết

được lại đừng phải chuyện quạ đen xuyên qua này.

Thật ra thì vì sinh tồn, nàng có thể lựa chọn làm vương phi, dù sao đối với bản thân nàng cũng không có tổn thất gì, tên Thần vương gì đó hẳn ta muốn sao thì tùy hấn ta. Nhưng mà, khi vận mệnh của nàng bị người khác nắm giữ thì nàng có chút bất lực đau lòng.

Ở chỗ này không có người thân, ngay cả một người nói lời thật lòng cũng không có, nàng thật sự cảm thấy rất cô đơn rất vô dụng. Không có người nào có thể giúp nàng, nàng cũng không biết phải làm sao để tự giúp mình.

Hiện tại Hàn Hạo Thần đối với nàng như vậy coi như là cũng khoan hồng độ lượng lắm rồi, nhưng mà về sau này thì sao? Không phải đều nói tính tình hoàng thân quốc thích hay thay đổi lắm bạc tình sao?

"A Phong. . . ." Nằm trên ghế đá, đột nhiên nghĩ đến Hồ Diên Phong, thanh mai trúc mã của nàng. Nếu như nói người duy nhất đối xử tốt với nàng ở thế kỷ 21, thì cũng chỉ có hấn, nhưng mà, bây giờ hấn đang làm cái gì?

"Lạc cô nương, đang suy nghĩ gì vậy?"

Bên tai đột nhiên xuất hiện giọng nói của một cô gái khiến cho Lạc Từ Mộng kéo suy nghĩ lại, hồi hồn nhìn lại, thì ra là tiểu nha đầu Liên Vân, chẳng biết từ lúc nào nàng ấy đã đứng ở trước mặt nàng ngăm trà cho nàng.

"Liên Vân, ta hỏi cô một vấn đề nhé." Nàng vô lực dùng bàn tay chống lên đầu nhìn Liên Vân nói.

"Lạc cô nương, xin cứ hỏi." Liên Vân dịu dàng mỉm cười bụng trà đưa cho Lạc Từ Mộng. Nha hoàn của vương phủ quả nhiên là khác biệt, tố chất tốt, tướng mạo rất được, chỉ tiếc, vào thời này, mệnh nha hoàn và nô tài đều như giấy bạc.

Lạc Từ Mộng nhận lấy ly trà, khẽ nhấp một ngụm rồi hỏi: "Nếu như. . . . có người kết duyên cho cô với người khác, thì cô sẽ làm như thế nào?"

Liên Vân đột nhiên đỏ bừng cả mặt, bởi vì hiện tại nàng mới mười bốn tuổi, chững hai năm nữa cũng sẽ đến tuổi xuất giá, nhưng mà thân là nha hoàn của vương phủ, vận mệnh của nàng, nàng cũng không thể tự mình làm chủ, chủ tử muốn gả cho ai thì gả cho người đó, chủ tử không thả thì phải làm tới năm hai mươi lăm tuổi mới có thể lập gia đình. Quy củ của vương phủ và hoàng cung thật ra thì không khác nhau lắm, chỉ là nhà hoàn trong vương phủ sau khi đã được vương gia cho phép thì ra vào tương đối tự do.

Nàng ngược mắt ngược nhìn Lạc Từ Mộng, sau đó cúi đầu nhỏ giọng nói: "Vương gia hoặc vương phi tương lai bảo nô tỳ gả cho người nào thì nô tỳ gả cho người đó."

"Không phải chứ? Nếu như bộ dáng của hấn đưa méo tảo nức* thì sao?" Lạc Từ Mộng cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi, tại sao hạnh phúc cả đời của mình lại có thể qua loa nằm trong tay người khác như vậy?

*Đưa méo tảo nức: Chỉ bề ngoài xấu xí, không cân đối.

Liên Vân nghe vậy thì chớp mắt môi có chút khổ sở, ngay sau đó lại nặn lên nụ cười nói: "Mọi chuyện nô tỳ đều nghe theo chủ tử phân phó."

"Vậy nếu như nam nhân kia không có hứng thú với nữ nhân thì sao?" Nàng lại hỏi tiếp.

"Đó cũng là mệnh của nô tỳ."

Buổi tối, Lạc Từ Mộng ngồi ở trên xích đu trong đình viện với muôn vàn suy nghĩ, những lời mà ban ngày Liên Vân nói đến bây giờ vẫn quanh quẩn bên tai nàng.

Thật ra thì mặc kệ là triều đại nào, nữ nhân đều không có bất kỳ quyền lợi hay bất kỳ quyền lựa chọn nào, trừ phục tùng thì vẫn là phục tùng, không hề có tôn nghiêm đáng nói, cũng không hề có địa vị đáng nói. Như vậy về sau thì sao? Sau khi thành thân, vẫn còn phải coi trọng tam tông tứ đức, tại gia tòng phụ, xuất giá tòng phu, phu tử tòng tử.

Sau khi Liên Vân sắp xếp tất cả mọi thứ ổn thỏa từ bên trong phòng đi ra, nhìn thấy hôm nay Lạc Từ Mộng có gì đó không đúng, vì vậy lập tức đi tới trước mặt nàng nhẹ giọng hỏi: "Hôm nay Lạc cô nương giống như có tâm sự."

"Aiz. . . ." Nàng cảm thán thở dài: "Cô cũng đã nhìn ra? Không nói dối cô, ta cảm thấy mình quá thật, rất xui xẻo."

"Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Trước khi vào cung vẫn còn rất tốt mà." Liên Vân nghi ngờ hỏi.

Nàng vừa đứng đưa xích đu vừa vô lực đáp: "Cô có biết hay không, vị vương gia núi băng kia của các cô thế nhưng lại xin thánh chỉ tứ hôn."

"Thật sao? Thật tốt quá." Liên Vân mừng rỡ không thôi: "Lại nói vương gia đã tới tuổi này rồi còn chưa thành thân, trong ngày thường lại khá là thân thiết với nam nhân, hơn nữa tiên hoàng nhiều lần muốn tứ hôn cho vương gia, nhưng vương gia đều không tiếp nhận, dẫn đến việc tất cả mọi người truyền miệng nói vương gia không gần nữ sắc, nếu như thật sự cưới vương phi rồi, chờ tới sau vương phi mang thai là có thể từ chặn miệng thiên hạ rồi."

Lạc Từ Mộng bĩu môi thật muốn đập chết nàng ấy, đột nhiên dùng xích đu lại rồi kéo cánh tay của Liên Vân nói: "Cô vui mừng cái gì, cô có biết hấn ta thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn cho hấn ta với ai không? Là ta đó! Ta thật sự là xui tám đời mà."

"Lạc cô nương, đây là chuyện tốt mà." Nhìn thấy khuôn mặt mát hừng của Lạc Từ Mộng, Liên Vân cực kỳ khó hiểu.

"Chuyện tốt gì chứ, ngay cả cô cũng nói rồi, nếu như vương phi có thể mang thai thì có thể từ từ chặn miệng của thiên hạ, đây còn không phải là coi ta như vật thí nghiệm ư! Cũng không biết ta với hần có phải đời trước có thù oán gì hay không, tại sao phải chơi ta như vậy, làm sao có thể mang thai với một vương gia đồng tính chứ? Hơn nữa tại sao ta phải gả cho hần? Ta và hần chỉ mới nhận thức chưa bao lâu, cưới chui cũng không nhanh như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Chui chuồng chó

"Biến thái, biến thái, quả thực là đại biến thái!" Nàng càng nói càng phát điên, làm cho Liên Vân cũng cảm thấy gả cho vương gia không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Liên Vân không biết làm như thế nào cho phải, nhìn bầu trời đã tối, cho nên chỉ có thể chuyển đề tài hỏi: "Lạc cô nương có muốn tắm rửa ngay bây giờ luôn không?"

"Tắm rửa?" Nàng nhìn lên bầu trời nghĩ tới chỗ ở mà công ty sắp xếp cho các nàng, mặc dù nơi đó không lớn, nhưng ít nhất còn có chỗ để tắm rửa, có thời gian còn có thể tới hồ bơi để bơi lội, không giống như bây giờ, vùi mình ở trong một thùng tắm, ngay cả sữa tắm cũng không có.

Nghĩ lại, nàng giao hoạt dò xét hỏi "Liên Vân, nơi này của các cô có hồ hoặc bãi sông gì không? Ta muốn đi tắm."

"Lạc cô nương muốn ra bên ngoài tắm rửa sao?" Nàng tròn tròn hai mắt có chút không dám tin.

Nếu như là gia đình nghèo khó không có chỗ tắm thì mới có thể ra sông tắm, nhưng thân là người trong vương phủ, sao có thể xuất đầu lộ diện ra bên ngoài tắm chứ?

"Lạc cô nương, chuyện này hình như không ổn lắm đâu?" Liên Vân có chút khó xử.

"Đúng là có chút không ổn." Sau khi nàng suy nghĩ một chút thì gật đầu một cái: "Bên ngoài quá lạnh, nhưng mà, nơi này của các cô có ôn tuyền gì đó hay không?"

"Có thì có, nhưng mà."

"Vậy thì đi thôi." Lạc Từ Mộng một khi đã quyết định chủ ý thì cũng sẽ không dễ dàng thay đổi, nàng bỗng dưng đứng dậy, sau đó kéo Liên Vân chạy vào bên trong phòng.

"Lạc cô nương muốn làm cái gì?"

"Chuẩn bị y phục tắm rửa rồi ra ngoài tắm! Thật lâu rồi không bơi lội, không ngờ ở triều đại lạc hậu này thật sự cũng có ôn tuyền, nhanh lên một chút, nhanh lên một chút."

"Nếu như bị vương gia biết được thì phải làm thế nào đây?"

Sau khi thu dọn một bọc đồ xong, Lạc Từ Mộng vỗ vỗ bả vai của Liên Vân nói: "Sẽ không biết đâu, yên tâm đi, hần ta dù sao cũng chưa chắc buổi tối còn tới tìm ta đâu, muốn tìm cũng là đi tìm Thiệu Tần."

Liên Vân xấu hổ, nhưng cũng không nói thêm lời nào, nhìn dáng vẻ hưng phấn bừng bừng của Lạc cô nương, nàng cũng học theo liêu minh bồi quân tử.

Nhưng khi họ len lén đi tới cửa lớn thì phát hiện cửa lớn được thủ vệ rất nghiêm ngặt, nếu như họ dám muốn xông ra ngoài, sợ rằng còn chưa đi được mấy bước thì Hàn Hạo Thần đã phái người đuổi tới nơi rồi. Huống chi hiện tại nàng ngay trước đó mới được Hàn Hạo Hữu tứ hôn, cho nên có lẽ dù Hàn Hạo Thần không thể nào có cảm giác với nữ nhân, thì hần ta cũng sẽ trông chừng nàng chặt chẽ, tránh cho nàng ném sạch mặt mũi của hần ta.

Trên đường trở về phòng, trong lúc Lạc Từ Mộng đang khổ não thì đột nhiên nghe thấy tiếng sột sột soạt soạt vang lên.

"Lạc cô nương. Đây, đây là âm thanh gì vậy?" Liên Vân bị dọa sợ đến nỗi chạy thẳng ra sau lưng Lạc Từ Mộng trốn.

Ngược lại, Lạc Từ Mộng cực kỳ dừng cảm: "Sợ cái gì? Cũng không phải là nửa đêm, khẳng định không có quỷ." Vừa nhắc tới quỷ, cả người nàng cũng run lên, nàng cái gì cũng không sợ, chỉ sợ những thứ vật bản kia.

Nhưng mà lòng hiếu kì của nàng rất lớn, cho nên chỉ trong phút chốc, nàng đã muốn đi dò xét tới cùng.

Cái này không nhìn cũng may, vừa nhìn quả thật đã cho nàng một ngạc nhiên lớn. Âm thanh sột sột soạt soạt vừa rồi không phải là vật bản gì gì đó, mà là

một con mèo chui qua chuồng chó ở góc tường. Ngày thường cái chuồng chó này vẫn bị bụi cỏ che lấp cho nên nàng cũng không hề phát hiện, lần này quả thật đã khiến cho nàng rất vui vẻ, có cái chuồng chó này, còn sợ không thể đi ra ngoài sao?

"Đi." Nàng đề thấp âm thanh lời kéo Liên Vân muốn đi qua.

Liên Vân không dám tin kéo nàng lại nhỏ giọng hỏi: "Lạc cô nương không phải là. . . . muốn chui chuồng chó đấy chứ? Đây, đây chính là chuồng chó đấy!"

Mặc dù nàng là nha hoàn, nhưng loại chuyện chui chuồng chó như vậy thật đúng là chưa từng làm, đây chính là một loại hành vi chịu nhục. Nàng thật sự không nghĩ ra tại sao Lạc Tử Mộng không ngại chuyện nhục nhã chui chuồng chó như vậy?

"Nhanh lên một chút, đừng có kì kèo nữa, còn không chịu đi sẽ bị phát hiện đấy." Lạc Tử Mộng không để ý tới vẻ mặt kinh ngạc của Liên Vân, vạch bụi cỏ ra rồi chui ra ngoài. . . .

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: người mất tích rồi.

Liên Vân nhìn chung quanh một chút, do sự một chút rồi đi theo.

Vừa mới đi ra bên ngoài, Lạc Tử Mộng hưng phấn giơ hai cánh tay hít thở không khí mới mẻ, nếu không phải sợ bị phát hiện, nàng đã kêu lớn thành tiếng.

Mục đích ra ngoài lần này là tới Ôn Tuyền, cho nên nàng cũng không dám lên giọng đi dạo chợ đêm, kéo tay Liên Vân chạy thẳng đến Ôn Tuyền theo lối mòn,

Bởi vì trời đã tối rồi, cho nên trong lòng nàng có chút sợ, đi được một đoạn đường còn chưa tới Ôn Tuyền, nàng bắt đầu vội vã hỏi: "Đã đến chưa? Chân cũng sắp đứt rồi, thật là xa, nhờ đừng phải cướp tiền cướp sắc thì làm sao?"

"Không thể nào, Lạc cô nương đừng dọa ta." Liên Vân cũng bị kinh hồn bạt vía, đưa tay lạnh run che cổ áo.

"Đến rồi, Lạc cô nương, chính là chỗ này." Đột nhiên nàng hưng phấn chỉ vào một sơn động nhỏ.

Lạc Tử Mộng làm bộ dáng không thể tưởng tượng được.

"Có nhầm không? Có phải người nhầm ở Cầu Hùng thành Ôn Tuyền rồi?"

Chỗ này không phải là Ôn Tuyền trong tưởng tượng của nàng, quả thật còn xấu hơn so với núi bình thường, mượn ánh trăng, nàng nhìn thấy một đồng cỏ đại sinh trưởng ở cửa động, theo gió thổi, giống như Trinh Tử đang nhìn nàng với ánh mắt chăm chăm, nếu không phải đi đường xa như vậy, thật đúng là nàng muốn quay đầu, nhưng đã đến như vậy rồi, nàng cũng không nghĩ lãng phí thể lực.

Chỉ là đi gần nhìn vào, có điểm giống động Bàn Tỉ.

"Lạc cô nương, còn phải đi vào sao?" Về mặt Liên Vân nhìn nàng có dáng vẻ lùi bước, cho nên thử hỏi dò.

Thật ra nàng cũng chưa nói với nàng ta, chỗ này là đất mà Hàn Hạo Thần trông coi, đương nhiên Ôn Tuyền cũng chỉ có hấn mới được dùng, nhưng nhìn thấy bộ dáng hào hứng bừng bừng của nàng ta, cũng không muốn thổi sự mất hứng của nàng ta, nghĩ rằng buổi tối sẽ không có ai đến, cho nên tự chủ trương dẫn nàng ta đến.

"Đi, dĩ nhiên đi." Nàng nhướn mày lời kéo Liên Vân vào trong động.

"Oa, tối quá." Đi vào trong, cảm giác trống rỗng, hơn nữa nói một từ đều có hồi âm, trừ việc có thể ngửi được một chút mùi vị mang theo hương hoa, cái gì cũng không nhìn thấy.

"Tối như vậy thì tầm thế nào? Chỗ nào là Ôn Tuyền?" Nàng không dám bước nhiều, sợ không cẩn thận liền rơi vào trong cái huyệt nào đó.

Lúc này, Liên Vân lấy hộp quạt từ trong tay áo ra, chỉ là trong khoảnh khắc, hộp quạt liền lóe ánh lửa, mà tất cả bên trong huyệt động đều nhìn thấy mờ lung. Khí nóng sương mù giống như tiên cảnh nhân gian, hoa cỏ xung quanh sinh trưởng mạnh mẽ có trật tự, hình như luôn có người đến xử lí.

Nàng hài lòng vừa cười y phục vừa nở nụ cười ở khóe miệng: "Chỗ này cũng không khác lắm"

Liên Vân xoay người dùng ngọn lửa trên hộp quạt đốt sáng tất cả đèn lồng chung quanh, chung quanh Ôn Tuyền lập tức chiếu lên một sắc đỏ mập mờ. Sau khi Liên Vân thấp sáng ánh nến, Lạc Tử Mộng không kịp chờ đợi nhảy vào trong nước."

"Thật thoải mái..." Nàng không nhận được kêu ra tiếng.

Nước ấm vừa vặn, hơn nữa kì quái chính là, chỗ da bị nước nóng ngâm qua trở nên vô cùng trơn mềm, giống như cảm giác ngâm trong sữa tắm.

Liên Vân đứng ngơ ngác bên cạnh nàng, muốn lau giúp nàng, nhưng Lạc Tử Mộng lại bơi đến trung ương Ôn Tuyền, nàng cắn bản với không tới. Điều làm nàng tò mò hơn, tiểu thư khuê tú con nhà lớn hay là cô nương nhà nhỏ không có một người nào biết bơi.

"Liên Vân, sao ngươi không xuống tắm?" Lạc Tử Mộng vung cánh tay giống củ sen kêu nàng xuống tắm cùng. Thật vất vả mới chạy tới suối nước nóng, nên cũng muốn hưởng thụ rồi mới trở về.

Liên Vân vừa nghe xong vội vàng vung tay : "Nô tài không dám, Lạc cô nương có cần nô tỳ phục vụ không?"

Nếu nàng tắm trong nước Ôn Tuyền của Vương gia, chẳng phải là chết chắc rồi, nhưng mà Lạc Tử Mộng có thể sẽ trở thành Vương phi, cho nên nàng xuống tắm cùng nhất định sẽ bị Vương gia trách cứ,

"Hầu hạ thì thôi đi, ta cũng không phải là tàn phế chân tay, đi tắm cũng không cần mượn tay người khác." Nàng bắt đầu đi mấp máy môi, mặc dù đã nhiều lần giao phó cho Liên Vân nhưng cũng không cần phục vụ nàng giống như chủ tớ vậy, chỉ cần lúc nàng ta không hiểu nàng có thể nhắc nhở nàng ta hoàn thành, nhưng sự thật chứng minh, tư tưởng cổ đại : "Nam tôn nữ tì" "Chủ đất nô tì" đã ăn sâu rễ bén vào đầu nàng ta rồi.

Trầm tư một chút, cuối cùng vẫn muốn hưởng phúc cùng nàng ta, dù sao cũng là người sống chung lâu ngày với nàng nhiều nhất, hơn nữa lấy niên kỷ của Liên Vân, phải là do Lạc Tử Mộng chăm sóc Liên Vân mới đúng.

"Ngươi yên tâm, tối như vậy sẽ không có ai nhìn thấy, xuống đây cùng tắm." Lạc Tử Mộng vẫn nhiệt tình kêu gọi, lại thấy Liên Vân khổ sở lắc đầu.

"Lạc cô nương, người tắm đi, ta ra bên ngoài canh chừng giúp ngươi, ngộ nhỡ có tặc nhân xông vào đây đã có người thông báo." Khi Lạc Tử Mộng không thể làm gì nữa, Liên Vân xoay người đi đến cửa động, nhưng mới đi được hai bước, nàng lại quay đầu nói : "Lạc cô nương, nô tỳ sợ Vương gia hoặc người khác phát hiện người không ở trong phủ, cho nên có thể thỉnh cầu Lạc cô nương hay không..."

Thấy Liên Vân muốn nói lại thôi, Lạc Tử Mộng cười vẫy tay với nàng ta : "Được, ta sẽ nhanh một chút, ngươi đi đi."

"Cảm ơn Lạc cô nương thông cảm." Sau khi Liên Vân nhẹ nhàng hành lễ một cái lập tức đi ra ngoài động.

Lạc Tử Mộng thờ dài nhìn bóng lưng của Liên Vân, đúng là nha đầu không biết hưởng phúc. Nhưng trong giây lát nàng giống như cá chép lặn xuống đáy Ôn Tuyền, tắm một lần từ đầu đến chân.

Thần vương phủ.

Hàn Hạo Thần vốn nghĩ thừa dịp tự mình xử lí xong một vài công vụ thì sẽ đi xem Lạc Tử Mộng có làm ồn hay không, từ lúc sau khi nàng xuống ngựa cũng không thấy bóng người của nàng, thời điểm dùng bữa tối cũng yên lặng rồi khỏi bữa cơm, phản ứng của nàng như vậy khiến tâm tình hắn rơi vào đáy cốc.

Hắn vẫn luôn cho rằng nữ nhân luôn tham lam hư vinh, chỉ cần có quyền lực, họ sẽ trang điểm xinh đẹp nhào vào trong ngực nam nhân, nhưng Lạc Tử Mộng lại nằm ngoài dự liệu của hắn, đối với nàng mà nói, làm Vương phi hình như là chuyện ghét nhất trong cuộc đời này.

Hắn nghĩ, hắn nên vì phản ứng của nàng mà vui mừng chứ? Nhưng mà ngực hắn lại đau nhói kịch liệt.

Nhưng điều càng khiến hắn hoang mang sợ hãi là lúc hắn đi ngang qua đình viện của nàng, nàng lại không có ở đây, hỏi thăm vệ sĩ canh cửa, bọn họ chỉ nói đã ngăn trở chủ tớ hai người họ đi ra ngoài, hơn nữa không thấy họ xuất phủ lần nữa.

Dưới sự lo lắng, Hàn Hạo Thần phái Thiệu Tần và toàn bộ thủ hạ đi lục soát một lần, mà hắn cũng tra xét đến cùng ở Tầm Mộng cư, cũng không thấy bóng người.

Tất cả hộ vệ của Thần vương phủ đều vội vàng bốn ba khắp nơi ở Thần phủ, sau nửa canh giờ, Thiệu Tần đem đám hộ vệ báo cáo với sắc mặt âm trầm bản khoản lo lắng của Hàn Hạo Thần.

"Vương gia, đã lục soát xong toàn bộ vương phủ, cũng không thấy tung tích Lạc cô nương."

Sau khi Thiệu Tần nói xong, cả đám hộ vệ cùng nhau cúi thấp đầu.

Hàn Hạo Thần đứng trước mặt mọi người, mi tâm nhíu chặt, tay chấp sau lưng nắm thành quyền, móng tay bấm thật sâu vào lòng bàn tay.

Tiểu Đông và Chương quản gia chạy tới cũng nói không tìm được, nhưng trông mắt Tiểu Đông đảo lòng vòng nhìn về phía tường cao nghĩ đến một chuyện, vì vậy hắn đi lên một bước nói với Hàn Hạo Thần : "Vương gia, Lạc cô nương có thể đã xuất phủ rồi hay không? Hay là ra ngoài phủ lục soát một chút?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 58: một mảnh chuông treo

Hàn Hạo Thần nhìn về phía tường cao, nhớ tới ngày đó Lạc Từ Mộng treo tường muốn ra khỏi vương phủ.

Vừa thu lại ánh mắt lạnh, lập tức ra lệnh với bọn hộ vệ: "Đề một nhóm người lục soát lần nữa ở vương phủ, Thiệu Tàn phái người đi lục soát ở ba hướng Đông Nam Tây, hai mươi người còn lại đi lục soát ở hướng Bắc với Bồn vương."

"Dạ. Thuộc hạ lập tức dẫn người đi lục soát."

"Tàn quân gia, Tiểu Đông, các người ở lại lập tức đưa người chém hết toàn bộ cây cối bao quanh vương phủ."

"Dạ, lão nô đi làm ngay."

Một nhóm người lập tức chạy ra có trật tự khỏi vương phủ.

Thời gian càng lâu, tâm của Hàn Hạo Thần càng hoang mang, giờ khắc này hẳn thật sự sợ rằng Lạc Từ Mộng sẽ đột nhiên mất tích giống như cái lần đột nhiên xuất hiện lúc ấy, nếu là như vậy, Thần vương phủ sẽ khôi phục lại sự tĩnh mịch ngày qua ngày.

Lúc này, một tên hộ vệ có đôi mắt sắc bén nhìn thấy ánh sáng không xa, lập tức vui mừng đến trước mặt Hàn Hạo Thần chỉ vào chỗ ánh sáng đó: "Vương gia, người xem, nơi đó có ánh sáng."

Hàn Hạo Thần nheo mắt nhìn lại, quả nhiên có ánh sáng ở chỗ sơn động không xa, nhưng mà, chỗ đó là Ôn Tuyền của hắn, hắn không hiểu sao nàng lại chạy tới chỗ đó, hay là có người dân nào đó gan tiến vào?

Bụng hắn đầy nghi vấn đưa người đi đến phía trước.

Liên Vân nhìn thời gian một chút, lo lắng đi vào trong khe gọi: "Lạc cô nương xong chưa? Chúng ta còn phải nhanh chóng trở về, nô tỳ sợ Vương gia biết được sẽ trách tội nô tỳ."

Đầu của Lạc Từ Mộng chui ra từ trong nước vô vị mấp máy môi: "Haizz! Hắn trách tội cũng là chuyện của ngày mai, hơn nữa hắn có phát hiện ra không lại là một vấn đề, ha ha, chỗ này thật sự quá thoải mái." Ngâm trong nước Ôn Tuyền, nàng cảm thấy gân cốt bắt đầu thoải mái, cả người đều có cảm giác muốn ngủ gà ngủ gật.

Liên Vân bắt đầu đi lác đác, tâm tình muốn chơi đùa của Lạc cô nương có thể coi như là kiến thức rồi. (ý là có thể học tập)

Khi nàng dựa người vào cửa động nhìn chung quanh, đột nhiên nhìn thấy người cách không đến trăm mét đi về phía này, định thần nhìn lại, hóa ra là Vương gia của các nàng dẫn bọn hộ vệ đi về phía trước.

Kính ngạc trong lòng, nàng vội vàng xoay người hô to vào trong: "Lạc cô nương, nhanh lên, Vương gia dẫn người tới rồi."

Lạc Từ Mộng cười nhẹ một tiếng: "Đừng nghĩ đến việc dùng phương pháp này lừa ta trở về, ta không tin."

Liên Vân gấp đến độ dậm chân: "Lạc cô nương, là thật đó, làm sao đây, Vương gia sắp đến rồi."

Nhìn bộ dáng khẩn trương của nàng, Lạc Từ Mộng tin rồi, nhưng lúc nàng muốn nghĩ đến chuyện rời đi thì đã không kịp rồi, bởi vì bên ngoài vang lên tiếng bước chân của nhiều người, thân thể Lạc Từ Mộng cứng lại ột cũng phát rét. Nghe tiếng bước chân cũng ít nhất là mười mấy hai mươi người, nếu bọn họ xông vào nhìn thấy bộ dáng trần truồng của nàng, nàng làm sao mà gặp người?

"Làm thế nào?" Liên Vân bị dọa sợ khiến cho sắc mặt trắng bệch, căn bản không có chỗ trốn ở trong Ôn Tuyền, hơn nữa ánh nến ở khắp động, muốn tránh cũng không có ai tin không có người ở đây.

Việc đã đến nước này, Lạc Từ Mộng cũng không có biện pháp, đành phải bảo Liên Vân trì hoãn thời gian để nàng nhanh chóng mặc quần áo.

"Liên Vân, người nhanh chóng đi ra ngoài giúp ta ngăn cản một lúc, ta lập tức ra sau."

"Vâng." Nói xong, nàng lập tức chạy ra ngoài.

Ai ngờ Liên Vân mới đi ra ngoài, Hàn Hạo Thần đã đứng trước mặt nàng, nhìn bộ dáng của hộ vệ, bọn họ cũng mới vừa đến.

"Lạc cô nương ở bên trong?" Hàn Hạo Thần lạnh giọng hỏi.

Liên Vân len lén liếc mắt một cái, đôi tay cầm quần áo sắc mặt trắng bệch đầu đầy mồ hôi: "Xin Vương gia thứ tội."

"Người đâu, dẫn nàng ta trở về, tất cả mọi người về phủ." Hắc hạ lệnh, bọn hộ vệ lập tức đưa Liên Vân về phủ, Liên Vân muốn kêu Lạc Từ Mộng, lại vì một trông mắt tàn nhẫn của Hàn Hạo Thần mà sợ không dám lên tiếng.

Mọi người nhanh chóng rút lui toàn bộ, đôi tay của Hàn Hạo Thần chấp sau lưng chau mày đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Cảnh xuân ở Ôn Tuyền

Lạc Từ Mộng vốn dĩ đã bước một chân lên rồi, nghe thấy Hàn Hạo Thần phản phô như vậy, cảm giác da đầu tê dại, cảm thấy không còn kịp nữa, nàng cơ trí lập tức chui vào trong nước.

Lúc Hàn Hạo Thần đến, mặt nước trong Ôn Tuyền đã không còn một chút gợn sóng nào, hắc híp mắt lại giống như Hắc Diệu Thạch con người đánh giá chung quanh, thấy bên cạnh còn để lại một bộ y phục khoe miệng hơi cong lên, sau đó không nhanh không chậm đi dọc theo Ôn Tuyền.

Hắc tin chắc nàng nhất định đang núp ở dưới nước, cho nên hắc cũng không sợ, cứ để nàng tiếp tục chơi, để xem kỹ năng dưới nước của nàng tốt đến mức nào.

Lạc Từ Mộng ở dưới nước bịt mũi lại cố gắng bám lấy tảng đá bên cạnh không để cho mình nổi lên, nàng lẳng lặng nghe động tĩnh bên ngoài, đợi tới một lúc lâu cũng không còn nghe thấy tiếng vang nữa, đoán rằng hắc đã đi rồi, hơn nữa nếu không ra nàng sẽ chết ở dưới Ôn Tuyền này mất.

Hàn Hạo Thần đứng ở bên cạnh nhìn nàng ở dưới nước mắt đầu thối lên bong bóng, nhếch môi cười bộ dáng chờ xem kịch vui.

Không chịu nổi, không chịu nổi, muốn tắt thở rồi!

Lạc Từ Mộng rốt cuộc không nhịn được nữa nhắm mắt lại bỗng chốc từ đáy nước nổi lên.

"Khụ khụ khụ." Nàng vừa lấy tay vuốt những giọt nước trên mặt, vừa ho nhẹ vì nước nóng tràn vào miệng, ngay khi nàng mở mắt ra, cả hai người đều kinh ngạc.

Chỗ Hàn Hạo Thần đứng vừa vặn trước mặt Lạc Từ Mộng, mà Lạc Từ Mộng lúc xuống nước không mặc bất kỳ y phục nào trên người, cho nên lúc nàng từ dưới nước chui ra, nửa người trên hoàn toàn trần trụi trước mắt hắc.

Nàng cứ như vậy ưỡn ngực ngược mắt nhìn hắc, hắc cúi đầu mắt hờn ngưng mắt nhìn nàng, sau khi hai người kịp phản ứng, lập tức nghe được Lạc Từ Mộng hét lên một tiếng xoay người sang chỗ khác. Mà Hàn Hạo Thần cũng bỗng dưng xoay người, đồng thời phát hiện toàn thân có chút nóng ran.

Hắc căn bản không ngờ là nàng không mặc bất cứ cái gì cả, vốn chỉ muốn trêu chọc nàng một tý, nhưng không ngờ lại thấy được một cảnh xuân tuyệt sắc như vậy.

"A! Biến thái! Lưu manh! Người thật không biết xấu hổ!" Lạc Từ Mộng kích động đến mức muốn xông lên đập bẹp hắc. Bất đắc dĩ hiện tại không có bất cứ thứ gì để che đậy, nên đành ra mặc hắc xem xét hết tất cả vu vật*.

(*) chỉ thứ đẹp trên người phụ nữ.

Hàn Hạo Thần vốn dĩ trong lòng đang áy náy, không ngờ thấy nàng thân trần như vậy, nhưng mà khi nghe thấy tiếng nhục mạ của nàng có chút tức giận, dứt khoát quay người lại nhìn nàng, nhưng nắm tay sau lưng đã nắm chặt thành nắm đấm, khắc chế nhìn sống lưng nàng đang kích động vì tức giận.

"Người vừa rồi gọi Bồn vương là gì?" Hắc híp con người lại trầm giọng hỏi.

Lạc Từ Mộng cũng không phát hiện mình nói sai, cũng quên mất thân phận của hai người, nghe thấy hắc vẫn đứng sau lưng của nàng, căn bản không dám quay đầu lại hai tay che ngực trần tức giận nổi lên: "Mắng người thì thế nào? Nếu như người không phải lưu manh, tại sao nhìn lên ta tắm? Còn không mau đi ra ngoài."

Hắc nhếch môi hơi im lặng: "Nhìn lên? Bồn vương quang minh chính đại đi vào nơi bồn vương cai quản, Lạc cô nương dùng Ôn Tuyền chuyên dùng để

Bổn vương tắm rửa, lại còn muốn Bổn vương đi ra ngoài, đúng là chuyện lạ trong thiên hạ."

Nàng nghe vậy ngẩn người: "Cái gì Ôn Tuyền của ngươi, nơi này có viết tên ngươi sao? Không viết thì chính là tất cả mọi người đều có thể dùng."

"Chẳng lẽ lúc nàng tiến vào không nhìn thấy bên ngoài viết "Thần vương cai quản" Sao?"

Lạc Từ Mộng nghe hắn nói như vậy cũng cảm thấy chột dạ, nàng đứng thật là không thấy rõ, hơn nữa tối như vậy, nàng làm sao có thể thấy rõ bên ngoài viết cái gì? Nàng cũng chỉ là muốn tới đây tắm mà thôi, tại sao lại xui xẻo bị hắn nhìn thấy như vậy, nhưng sau nghĩ lại, coi như nàng không thấy rõ đây là Ôn Tuyền để hắn tắm rửa, nhưng hắn lại muốn truy cứu trách nhiệm lúc nàng đang ngâm người trong nước như thế này chứ?

"Ta tắm cũng tắm rồi, dùng cũng dùng rồi, ngươi rốt cuộc muốn thế nào?"

Hắn đột nhiên khẽ cười một tiếng, chưa tung gập qua người nào to gan như nàng vậy, lại còn dám dùng ngôn ngữ khiêu khích hắn, hắn cố ý chậm rãi vòng quanh ao đi dạo từng bước, vừa đi vừa nói: "Thật ra thì cũng không sao, nàng không bao lâu nữa cũng là người của bổn vương rồi, vậy đứng trước vài ngày cũng không sao, nếu như Mộng nhi cần, muốn mời Bổn Vương xuống cùng ngươi tắm uyên cũng có thể."

"A!" Nàng căn bản không chú ý đến việc hắn đang chậm rãi đi về phía đối diện bên cạnh suối, khi nàng nhìn thấy hắn đi tới, lại lập tức quay lưng đi. Hơn nữa sau khi nghe thấy hắn nói xong, nàng có loại cảm giác chịu nhục, cái gì mà "Nếu như Mộng nhi cần"? Nói giống như nàng là một sắc nữ vậy.

Quay đầu mắt mờ lớn tức giận trừng mắt nhìn hắn cười như không cười nói: "Thần Vương Gia suy nghĩ quá nhiều rồi, ta đối với Thần Vương Gia một chút hứng thú cũng không có."

Hàn Hạo Thần nhú mày, nàng nói nàng đối với hắn không có hứng thú? Vốn dĩ hắn đối với nữ nhân đã không có hảo cảm sau khi Hàn Hạo Thần nghe nàng nói như thế xong rất mất hứng, giống như đây không phải là kết quả mà mình mong muốn.

"Mặc kệ nàng có hứng thú hay không, Bổn vương đối với nàng cảm thấy rất hứng thú."

Lạc Từ Mộng quả thật có loại kích động muốn đánh người, hắn căn bản không có ý định đi, chẳng lẽ đợi nàng ở trong nước ngâm cho nhão ra sau đó trực tiếp xử lý hay sao? Hơn nữa nàng ở trong nước đã lâu, chân của nàng cũng bị rút gân, lần này nàng tiến lùi đều khó khăn rồi.

Nhưng mà hảo hán không chịu thiệt thòi trước mắt, nàng cũng không thể cứ đứng trong nước đây dựa cùng với hắn?

Nhưng mà lúc nàng đang muốn mở miệng cầu xin hắn tha thứ thì một chuyện cực kỳ đau thương đã xảy ra, chân nàng đột nhiên bị co rút.

"Chân của ta." Nàng đau đến mức sắc mặt trắng bệch, cả người mất đi trọng tâm từ từ trầm xuống, "Cứu. Cứu ta."

"Này." Hàn Hạo Thần vừa nhìn, hình như có cái gì không đúng, nhưng vừa rồi nàng vẫn còn tốt cơ mà, tại sao đột nhiên lại chìm vào trong nước vậy? Chẳng lẽ có bão?

"Hàn. Hạo Thần. Cứu." Lời còn chưa dứt, nàng đã chìm xuống dưới nước. Nước này mặc dù không sâu, nếu bình thường nàng đứng thì vẫn lộ đầu, nhưng mà bây giờ không có cách nào giữ thăng bằng.

Thấy nàng dần dần chìm xuống đáy nước, Hàn Hạo Thần trong lòng hốt hoảng, lúc mới bắt đầu nghĩ, hơn nữa người nàng đang trần truồng hắn làm sao có thể đi cứu, thế nhưng trong nháy mắt khi nàng biến mất ở trên mặt nước, hắn cũng vừa không lo được nhiều như vậy, lập tức nhảy vào đáy nước tìm kiếm tung tích của nàng.

ở trong nước nóng hắn không có cách nào có thể mở mắt được, chỉ có thể dựa vào cảm giác và chỗ nàng vừa chìm xuống đáy nước lúc này để tìm kiếm.

Khi hắn chạm đến thân thể của nàng thì tay không tự giác cứng đờ, nhưng là tình huống nguy cấp, hắn chỉ có thể tạm thời bỏ xuống khác biệt nam nữ cùng với nàng có da thịt thân thiết. Dưới đáy nước đem nàng ôm vào trong ngực, hắn nhẹ nhàng càng vận công, từ trong nước nhảy lên.

Trên mặt đất xung quanh ôn tuyền đều được rải đá cuội, Hàn Hạo Thần đem Lạc Từ Mộng đang hôn mê đặt trên mặt đất không cần thân nhìn thấy thân hình xinh đẹp của nàng, lần đầu tiên tâm bắt đầu cuồng loạn nhảy lên, so mới lúc mới gặp nàng càng sâu hơn, thân mình cũng bắt đầu căng cứng, người luôn luôn tự chủ cực mạnh như hắn thế mà khi nhìn thấy thân thể của nàng hô hấp đã bắt đầu rối loạn.

Tiện tay lấy y phục bên cạnh đắp lên người nàng, ý thức được Lạc Từ Mộng từ khi được hắn ôm từ dưới nước lên chưa cử động, Hàn Hạo Thần trong chốc lát không biết nên xử lý như thế nào, hắn vỗ vỗ vào mặt của nàng kêu nàng: " Tỉnh!"

Nhưng nàng sắc mặt vẫn trắng bệch không hề nhúc nhích.

Lần này hắn thật sự hoảng sợ, không biết vì sao, đáy lòng lại sợ cứ như vậy mất đi nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Tiếp xúc thân mật

Hắn lập tức dùng y phục đang đắp trên người bao lấy nàng, sau đó đỡ lấy thân nàng tay đặt ở trên lưng nàng bắt đầu vận công.

Một lát sau, Lạc Từ Mộng cảm giác trong dạ dày bắt đầu sôi trào, giống như cả người đang bốc hỏa, sau đó trong cổ họng không không chế được học ra mấy ngụm nước sôi.

"Mộng nhi. Tỉnh." Hắn vẫn không yên tâm để cho nàng tựa vào trước ngực mình khấn trương nhìn nàng.

"Khụ khụ khụ. Ta. Chết rồi. Ta có phải đã chết rồi không?" Nàng nhắm mắt lại nỉ non.

Nghe thấy nàng nói chuyện, hắn mới thở dài nhẹ nhõm, cũng may không có chuyện gì nguy hiểm.

"Nàng không chết được!" Hắn cảm giác đối với nàng vừa bức mình vừa buồn cười.

Lạc Từ Mộng nghe vậy từ từ mở mắt, nhìn Hàn Hạo Thần một chút sau vô lực cọ xát mấy cái trước ngực hắn: "Ta không chết! Thật tốt quá, ta không phải là người tài đề hồng nhan bạc mệnh, ta sắp bị hại chết."

Lạc Từ Mộng thân mật cử động cùng lời nói nhỏ nhẹ lại khiến dục hỏa của hắn tăng thêm.

"Đã tỉnh chưa?" Hắn cố gắng đè nén lửa giận bình tĩnh hỏi.

Lạc Từ Mộng nhú nhú mày lúc này mới tỉnh lại, vừa rồi nàng thật sự cảm giác như mình đã đi dạo một vòng dưới quỷ môn quan. Nhưng khi nàng tỉnh lại, nhìn Hàn Hạo Thần một chút, rồi lại nhìn trên người mình, thét lên một tiếng vang dội cả Ôn Tuyền.

Nàng muốn vùng bản tay lên, nhưng cả người đã bị hắn dùng y phục quấn chặt, căn bản không có cách nào động đậy.

"Hàn Hạo Thần! Ngươi đã làm gì với ta? Ngươi cái tên sắc lang này! Lưu manh!" Vừa nghĩ đến vừa rồi thân thể bị hắn nhìn hết sạch, nàng liền giận đến suýt chút nữa thì phát điên. Vừa không muốn đắc tội với hắn, nhưng vẫn không nhịn được gào thét với hắn.

Hàn Hạo Thần lại cố làm ra vẻ khinh thường nói: "Làm hay chưa làm qua chẳng lẽ nàng không có cảm giác sao?"

"Cảm giác? Ta vừa rồi té bất tỉnh thì biết cảm giác gì nữa? Nếu như mà ta có cảm giác, sớm đánh ngươi răng rơi đầy đất rồi." Nàng vừa uốn éo người muốn tránh thoát khỏi y phục hắn dùng để bao lấy nàng, vừa hướng Hàn Hạo Thần rống giận.

Thế nhưng khi Hàn Hạo Thần nghe thấy câu trả lời của nàng xong thì không tự chủ được cười nhẹ, nhưng chỉ trong giây lát đã dừng tươi cười.

"Này, ngươi mau giúp ta cởi ra, làm gì mà đem ta buộc lại như bánh chưng vậy?" Nàng giận dữ.

"Nàng chắc chắn chứ?" Hàn Hạo Thần lại bình tĩnh một cách dị thường, cho đến bây giờ hắn cũng không biết là bản thân bị người khác bắt kính như vậy mà còn có thể bình tĩnh đến mức này, không có một chút cảm giác tức giận nào. Nhớ mấy năm trước có binh lính bởi vì nói hắn một câu bắt kính, hắn không nghe giải thích đã đâm một kiếm xuyên ngực.

Nhưng mà, Lạc Từ Mộng không chỉ một lần lỡ mạng, không chỉ một lần nói năng lỡ mạng, vậy mà hắn lại cảm thấy thú vị, hơn nữa lại có cảm giác mới mẻ, đó là một loại rung động, nàng làm cho hắn rung động.

Hắn tự tay đem y phục đang che nàng mở ra, khi y phục sắp trượt xuống thì nàng nhanh chóng đem người che kín, sau đó dùng giọng điệu bá đạo nói với Hàn Hạo Thần: "Xoay qua chỗ khác."

"Nếu như ta không xoay thì sao?" Hắn nhướn mày khiêu khích.

Nàng tức giận đến mức thở hổn hển, nhưng sau một lát lại tươi cười nói: "Thần Vương Gia. Làm phiền ngươi có thể xoay người lại không? Như thế này rất lạnh." Nàng về mặt vô tội van xin, Lạc Từ Mộng như vậy khiến nàng không có cách nào từ chối.

Thấy hắn chậm rãi quay lưng đi, Lạc Từ Mộng vừa phòng bị nhanh chóng mặc quần áo. Nhưng. y phục cổ đại này thật sự rất khó mặc, cái gì mà áo yếm, áo đơn, áo khoác một đồng lớn, khi nàng đem áo đơn mặc vào, áo khoác bên ngoài không có cách nào mặc được. Bình thường đều do Vân Liên giúp nàng mặc, hiện tại nàng không biết làm cách nào để mặc.

"Rốt cuộc xong chưa?" Hàn Hạo Thần đôi tay chấp ở sau lưng hỏi. Cho tới bây giờ đều là người khác chờ hắn, hắn chưa bao giờ phải chờ đợi người khác, dường như điều ngoại lệ xảy ra trên người nàng quá nhiều.

Lạc Từ Mộng cắn răng, thật sự hết cách rồi, dù sao chỗ nên che cũng đã che, vì vậy hướng về phía lưng Hàn Hạo Thần kêu lên: "Này, ngươi qua đây

giúp ta mặc."

"À?" Hàn Hạo Thần hình như theo bản năng cổ họng căng thẳng.

Thấy hắn do dự, nàng chỉ đành phải dịu xuống kèm một nụ cười tội: "Thần Vương Gia giúp một tay, y phục của các người ta thật sự không mặc được, hơn nữa chân của ta vẫn còn rút gân, người có thể giúp ta một chút được không."

Hàn Hạo Thần nắm chặt quyền, cuối cùng vẫn xoay người sang.

"Thế nào chân vẫn còn bị chuột rút hả?" Hắn thấp giọng nói, ở trong Ôn Tuyên trông trái này thật sự rất dễ nghe, quanh quẩn bên tai.

"Ừ, chân phải." Lạc Từ Mộng giọng nói nhỏ lại, trong nháy mắt không hiểu sao trái tim khẽ động, đột nhiên có cảm giác âm thanh này hình như đã từng nghe thấy ở đâu rồi, nhưng lại không nghĩ ra..

"Kiên nhẫn một chút." Thấy nàng cúi đầu mất hồn, hắn cũng không nói gì, tay phải khẽ dùng sức lôi, chỉ nghe Lạc Từ Mộng "A!" một tiếng hét thảm.

"Đau quá. người không. Dịu dàng một chút được sao? Thật dã man." Nàng đau đến mức không có cách nào xác định được những lời mà mình vừa nói ra, trán cũng bắt đầu toát ra mồ hôi.

Hắn gần như là theo bản năng dùng ống tay áo lau mồ hôi trên trán nàng, hắn chưa bao giờ giúp ai làm những điều này, cho nên căn bản không biết gì là nặng nhẹ, nghĩ thâm nhất định đã làm nàng đau.

"Còn đau nữa không?"

Nàng giật giật chân, phát hiện thật sự đã hết đau rồi, không dám tin tưởng nhìn về phía Hàn Hạo Thần, tiểu tử này đúng là có tài. Thuận tay cầm lấy y phục nhét vào trên tay hắn nói: "Cái này làm sao mặc?"

Hàn Hạo Thần cảm y phục cũng bắt đầu sưng sờ.

Y phục của hắn bình thường cũng do người khác thay cho hắn, hắn chưa từng giúp nữ nhân mặc quần áo bao giờ.

Lạc Từ Mộng nhìn dáng vẻ của hắn có chút mất mát, thờ dài cảm y phục muốn đi ra ngoài: "Được rồi quên đi, cứ như vậy đi." Dù sao cũng không phải không mặc y phục, thế kỷ 21 áo lót, áo ngực đi ngoài đường, huống chi nàng đã mặc áo yếm và áo đơn rồi.

"Trở lại!" Nhìn nàng không có ý định mặc vào, Hàn Hạo Thần có chút không vui, hắn cũng không muốn để cho người khác thấy bộ dáng này của nàng, lần đầu tiên nàng mặc áo đơn chạy ra tới thiếu là một chiếc áo đơn bằng bông, hơn nữa mặc chỉnh tề, nhưng mà lúc này là tơ lụa, cái yếm bên trong cũng thấy rõ ràng, hơn nữa nàng mặc căn bản không thể che hết được cảnh xuân trước ngực.

Hắn thật sự không biết nàng từ đâu tới, tại sao lại nói không mặc được y phục bọn họ.

Hàn Hạo Thần lôi nàng lại sau đó giúp nàng chỉnh sửa lại áo đơn, sau đó lại nhận lấy y phục trong tay nàng giúp nàng mặc vào, hắn chưa bao giờ nghĩ đến một vương gia lại có thể rơi vào cảnh giúp nữ nhân thay quần áo, nhưng mà cảm giác này hình như rất tốt.

Hắn nghĩ hắn điên rồi, hoặc là trúng cổ của nàng, hắn nghĩ không biết tại sao lại có cảm giác kỳ quái như vậy.

"Cám ơn!" Nàng nhìn bản thân mặc chỉnh tề, hơi kinh ngạc, "Người có vẻ rất quen thuộc, chẳng lẽ thường xuyên làm chuyện này sao?"

Hàn Hạo Thần bị nàng chọc giận tức chết.

Nhưng khi nàng xoay người mới bước đi được mấy bước, phát hiện chân vẫn còn có chút cảm giác đau đớn.

"Lại sao vậy?" Nhìn nàng dừng bước lại nhìn chân của mình, hắn thở một hơi nhũn mỳ hỏi.

Nàng ngược mắt điềm đậm đáng yêu nhìn hắn: "Chân của ta vẫn có chút đau."

"Vậy thì sao? Chẳng lẽ muốn Bồn vương công nàng?" Hai tay hắn chấp ở sau lưng liếc nhìn nàng. Chịu không nổi nhất là bộ dáng lúc này của nàng, luôn dùng bộ dạng điềm đậm đáng yêu để gạt sự đồng tình của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 61: Ao ước của nữ nhân?

Nàng biết hẳn đường đường là Vương Gia được vạn người ngưỡng mộ, nàng thật không hiểu bản thân lấy dũng khí từ đâu tới, nhưng thực sự nàng rất muốn thấy dáng vẻ của hắn lúc tức giận. Đường như thời điểm hắn tức giận đối với nàng thật đẹp mắt. Mặc dù nghĩ đến những lời đồn đại quanh hắn nàng có chút nể da gà, nhưng không hiểu làm sao, nàng thật sự muốn nhìn thấy dáng vẻ đó của hắn.

Chẳng lẽ do mới vừa rồi hắn cứu nàng khỏi chết đuối ư? Hay bởi vì hắn đã giúp nàng chữa trị chân? Hay vì nghe thấy âm thanh mới vừa rồi của hắn, trong nháy mắt mang đến cho nàng cảm giác quen thuộc.

Khả năng thứ ba nghe có vẻ chính xác hơn hai cái còn lại.

Nàng cúi đầu mấp máy môi, sau đó bất đắc dĩ đứng dậy, ai bảo hắn là Vương Gia tôn quý còn nàng chỉ là một dân thường "Không biết từ đâu đến".

Nàng khập khểnh bước từng bước một, trong lòng ngồn ngộn suy nghĩ, không biết nên hình dung ra sao. Câu nói kia của hắn khiến nàng sinh ra cảm giác quen thuộc, giống như trước khi xuyên qua đến đã từng được nghe qua, nhưng nàng nhớ không nổi mình đã nghe được ở trường học hay là ở công ty.

Đột nhiên cánh tay bị người khác giữ chặt, lúc này nàng mới thu những ý niệm ngồn ngộn trong đầu lại. Lạc Từ Mộng quay đầu liền nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang níu giữ cánh tay của mình. Khi nhìn thấy vẻ mặt nghi ngờ của nàng nhìn mình, một lần nữa trái tim hắn không tự chủ được khẽ run.

Hắn không nói lời nào, chỉ đi tới trước mặt nàng rồi ngồi xổm xuống.

Hắn.....Thật nguyện ý cống nàng?

"Sao còn ở đó mà thất thần? Không mau chóng trở về thì trời sẽ sáng đấy." Giọng nói không chút oán giận, còn lộ vẻ cung chiều, ngay cả Hàn Hạo Thần cũng chưa từng phát giác ra điều này.

Khóe môi Lạc Từ Mộng từ từ nâng lên, nàng nhẹ nhàng nằm sấp trên lưng của hắn, cảm nhận được bộ ngực mềm mại của nàng hắn không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, không nhịn được nuốt nước miếng.

Không lẽ hắn bắt đầu khao khát nữ nhân?

Hàn Hạo Thần công nàng trên lưng nhưng tâm tư có chút hỗn loạn.

"Người đang nghĩ gì vậy?" Nhìn hắn không nói một lời, Lạc Từ Mộng không nhịn được mở miệng.

Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, lại suyt chút nữa thì tiếp xúc thân mật với nàng, đầu nàng dựa vào vai hắn, hắn chỉ cần quay đầu lại là có thể chạm vào đôi môi của nàng. Hàn Hạo Thần cảm giác cả người có chút nóng lên, may mà bên ngoài trời tối, nếu bị nàng nhìn thấy thì không biết sẽ bị cười thành cái dạng gì rồi.

"Tức giận sao?" Lạc Từ Mộng nghĩ không phải do nàng gọi thẳng tọc danh của hắn khiến hắn tức giận chứ? Nàng sợ hắn sẽ bỏ rơi nàng trong đêm tối, nên bất đắc dĩ có chút không cam tâm tình nguyện nói, "Được rồi, về sau ta sẽ gọi ngươi là Vương Gia, được chưa?"

Hắn mở miệng, vốn định nói nàng muốn gọi là gì thì sẽ theo ý nàng, nhưng cuối cùng lại nuốt những lời muốn nói lại.

Hàn Hạo Thần không gì, ngược lại Lạc Từ Mộng cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, nàng ngáp một cái, lười biếng hỏi: "Vương Gia. Sao còn chưa tới nơi vậy? Ta buồn ngủ quá!"

Hắn nở nụ cười yếu ớt, vẫn tiếp tục giữ im lặng. Nếu muốn nhanh một chút, thì hắn chỉ cần dùng khinh công là được, nhưng hắn lại dùng tốc độ chậm nhất để di chuyển, hình như hắn không muốn nhanh như vậy trở về.

Đúng lúc này, đột nhiên Lạc Từ Mộng nghĩ đến một vấn đề, theo bản năng nàng thét lên kinh hãi: "A!"

"Sao vậy?" Hàn Hạo Thần chợt dừng lại.

Nàng cảm giác mặt mình bắt đầu nóng dần lên, thật vất vả mới có thể cất tiếng nói hỏi: "Người. người. Có phải hay không đều nhìn thấy hết rồi?"

"Nhìn thấy cái gì kia?" Hàn Hạo Thần bị tiếng thét của nàng làm cho kinh hãi.

"Ta muốn nói. Lúc ngươi cứu ta. Chắc ngươi phải nhắm mắt chứ?"

Nghe nàng nói vậy trong đầu hắn thoáng hiện lên vóc dáng xinh đẹp của nàng khi nãy, xung quanh lại tràn ngập hương thơm ưu nhã say đắm lòng người, tựa hồ trong lòng lại một lần nữa muốn rối loạn.

"Nhắm hai mắt lại thì có thể cứu người sao?" Hắn nhàn nhạt trả lời, lời nói không có một tia gọn sảng.

Nàng há miệng ngạc nhiên, nửa ngày cũng không nói được câu gì, nghĩ tới việc bị hắn nhìn thấy hết, quả thật nàng chỉ muốn ngay lập tức xuyên qua trở về, từ nay không muốn nhìn thấy hắn nữa.

Hắn cho rằng nàng sẽ khóc lóc muốn hắn chịu trách nhiệm, cho nên vừa đi về phía trước vừa nói: "Yên tâm, Bồn vương sẽ chịu trách nhiệm với nàng, ngày mai ta sẽ đến gặp hoàng thượng nói về chuyện này."

Không ngờ nàng lại lập tức đáp trả hắn: "Không cần, ngươi không cần chịu trách nhiệm với ta đâu, ta chịu không nổi." Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, nàng cũng không thể bởi vì thua thiệt mà đi nhìn lại thân thể của hắn, hắn là làm như vậy hai bên sẽ hòa nhau?

"Gã cho Bồn vương khiến nàng uất ức sao?" Hắn mất hứng nói. Tại sao nàng không muốn làm vương phi của hắn, trong khi người khác đều ao ước vị trí vương phi này.

Lạc Tử Mộng lè lưỡi làm mặt quỷ, nàng không thể nói với hắn lý do không muốn làm vương phi là vì sợ hắn?

Suy nghĩ một chút, nàng tìm ra được một lý do chính đáng hơn: "Không phải, thật ra thì. . . . Ta và ngươi có thân phận và địa vị khác nhau, hơn nữa ta không tinh thông cầm kỳ thư họa, ta không xứng với Vương Gia ngài."

"Xem ra nàng cũng biết suy nghĩ rồi, nàng nên luyện cầm kỳ thư họa nhiều một chút, ngày mai Bồn vương sẽ sai người mời tiên sinh tới dạy nàng học."

"À? Không cần đâu?" Không ngờ hắn lại cho là thật. Lạc Tử Mộng căng thẳng tới mức đồ mồ hôi lạnh. Nàng không có hứng thú chút nào với cầm kỳ thi họa, đánh chết nàng cũng không muốn học.

"Không học có được hay không?" Nàng nói, "Không bằng. . . . Học thứ khác, võ công chẳng hạn."

"Không được!" Hắn bắt đầu dĩ cự tuyệt, không biết trong đầu nàng đang suy nghĩ điều gì nữa, nàng giống một đứa bé chưa hiểu chuyện vậy: "Nữ tử học võ công làm gì?"

Nàng bĩu môi kháng nghị: "Tại sao không thể, nữ tử nhiều người biết võ công mà, cầm kiếm trên tay nhìn rất uy phong, lại còn có thể tự bảo vệ chính mình."

"Bồn vương không bảo vệ được nàng sao?"

"Ngươi không thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu cũng có thể ở bên cạnh ta, ngươi là Vương Gia, thân phận cao quý như vậy ta làm sao dám? Hơn nữa nếu ta với người khác đồng thời gặp nạn, ngươi nhất định sẽ không cứu ta." Dù sao nàng đã sớm nghĩ đến kết cục đó rồi, với thân phận của nàng, Hàn Hạo Thần lựa chọn cứu nàng mới là lạ.

Hàn Hạo Thần nghe xong chỉ là nhún nhật hỏi: "Tại sao nàng lại nghĩ Bồn vương sẽ lựa chọn cứu người khác?"

"Bởi vì ta không có chút giá trị nào!" Nàng không chút nghĩ ngợi liền trả lời. Nhưng nói đến giá trị, trái tim nàng chợt đau xót, đừng nói hiện tại ở nơi đây, ngay cả lúc ở thế kỷ 21 nàng cũng không có chút giá trị gì, nàng chỉ là một cô nhi bị vứt bỏ mà thôi.

Hắn cảm thấy đầu vai mình chỗ Lạc Tử Mộng tựa vào như có nước mắt đang nhỏ giọt, ngực hắn có chút không thoải mái.

Nàng tựa đầu vào vai hắn có chút buồn ngủ, tựa hồ nằm trên lưng hắn lúc thật thoải mái.

"Hàn Hạo Thần. . . ." Theo bản năng nàng lập tức thay đổi lại lời nói, "Thật xin lỗi, ta lại gọi sai nữa rồi, Vương Gia."

Nàng nói vậy, khiến hắn cảm thấy thật xa lạ.

"Ta có vài vấn đề muốn hỏi ngươi?" Nàng mơ mơ màng màng hỏi.

"Ừ." Hắn nhẹ nhàng đáp lại.

"Nếu như có một ngày, ta và Hoa Thiên Nhụy đồng thời bị người xấu bắt đi, ngươi sẽ lựa chọn cứu ai đầu tiên?" Nàng cũng không hiểu tại sao đột nhiên nàng lại hỏi đến vấn đề này, chẳng qua lúc ở trong cung, nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy tìm mọi cách tiếp cận Hàn Hạo Thần khiến nàng có chút không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Dường như thật sự là yêu

Hàn Hạo Thần lâm vào trầm mặc, không phải do hắn không biết trả lời ra sao, mà bởi vì câu hỏi của nàng khiến hắn không khỏi cảm động.

Từ trước đến giờ chưa có một ai dám hỏi hắn vấn đề này, và từ trước đến giờ cũng chưa một ai để ý xem hắn nghĩ gì, ngay cả phụ hoàng và mẫu hậu khi còn sống cũng không thân cận với hắn lắm vì tính tình hắn luôn lạnh lùng, chớ nói đến việc sẽ hỏi ý kiến của hắn.

Mà người khác, lại càng không có lá gan lớn tới vậy đi hỏi hắn.

Cho nên, nàng là người đầu tiên cũng là người duy nhất hỏi hắn câu này.

"Thôi. Ta biết rõ ngươi sẽ chọn nàng ấy. Các ngươi là thanh mai trúc mã của nhau mà! Ta cái gì cũng đều không phải." Nàng nhẹ nhàng ni non, cuối cùng vẫn không chống lại được cơn buồn ngủ liền tựa đầu vào vai hắn ngủ lúc nào không hay.

"Nếu như ta lựa chọn cứu nàng thì sao?" Hắn nghiêng đầu nhìn nàng, vẻ mặt cung chiêu cười một tiếng. Xem ra nàng thật sự mệt mỏi, vừa mới nói chuyện giờ đã ngủ rồi. Hình như nàng không có phòng bị với hắn, đang nằm ở trên người hắn vẫn ngủ ngon lành.

Khi nhìn thấy Hàn Hạo Thần công Lạc Từ Mộng xuất hiện tại cửa, hộ vệ gác cổng có vẻ ngạc nhiên, cho đến nay bọn họ chưa từng thấy Vương Gia công người khác trên lưng, hơn nữa còn là một nữ nhân.

"Vương Gia. Chuyện này." Hai hộ vệ muốn tiến lên giúp một tay, lại nhìn thấy bộ dạng Hàn Hạo Thần dường như không muốn đem Lạc Từ Mộng giao cho bọn họ liền thôi.

Thấy Hàn Hạo Thần ra ngoài đã lâu chưa trở về, Tàn quân gia không dám đi ngủ trước, hắn và Thiệu Tần, Liên Vân cùng nhau chờ đợi. Khi bọn hắn nhìn thấy cảnh tượng như vậy liền cả kinh, không tin vào những gì mình nhìn thấy trước mắt.

"Vương Gia, để thuộc hạ giúp ngài." Thiệu Tần muốn tiến lên đỡ lấy Lạc Từ Mộng, lại không ngờ Hàn Hạo Thần đưa mắt nhìn hắn hỏi: "Ngươi thật muốn giúp ta sao?"

Thiệu Tần ngẩn người. Mặc dù võ nghệ của hắn cao cường, nhưng ở phương diện tinh cảm cùng mưu lược lại không phải là người xuất sắc, cho nên ngày thường hắn chỉ cần nghe theo lệnh của Hàn Hạo Thần là được, mà mới vừa rồi Hàn Hạo Thần hỏi hắn một câu như vậy, khiến hắn không biết phải làm thế nào.

Cuối cùng vẫn là Tàn quân gia nhìn thấu ý của Hàn Hạo Thần, lập tức đưa tay nhẹ nhàng kéo Thiệu Tần lại: "Thiệu Tần, hoàng thượng đã ban hôn cho vương gia và Lạc cô nương rồi, sao ngươi có thể tùy tiện như vậy được? Thật không hiểu chuyện chút nào."

Nghe những lời nhắc nhở của Tàn quân gia, Thiệu Tần mới bừng tỉnh hiểu ra.

"Dạ dạ, thuộc hạ ngu muội." Thiệu Tần lập tức khom người nhận lỗi với Hàn Hạo Thần.

Hàn Hạo Thần không nói gì, chỉ là khi nghe được lời nói sau của Tàn quân gia không tự chủ được mỉm cười.

Liên Vân vội vàng cầm đèn lồng chiếu sáng đường cho Hàn Hạo Thần, Lạc Từ Mộng thoải mái tựa vào vai hắn ngủ ngon lành.

Có điều Liên Vân không ngờ đến, Hàn Hạo Thần không đi đến phòng khách, mà lại đi về phía Tầm Mộng Cư. Đứng tại cửa ra vào, Hàn Hạo Thần như đang suy nghĩ điều gì, hắn nhìn về phía tấm biển đề trên cửa, khóe miệng khẽ cười.

Hiện tại hắn thật tin tưởng vào chữ "Duyên", nơi này vốn dành cho vương phi tương lai của hắn, khi đó mỗi một vương phủ đều cần có một chỗ cho vương phi ở, hắn lại không có ý định muốn nạp phi, cho nên mới lấy một cái tên như vậy. Mà giờ đây với sự xuất hiện của Lạc Từ Mộng, "Tầm Mộng cư" giống như là vì nàng mà chuẩn bị.

Liên Vân bước vào phòng bằng cửa sau, ngay sau đó cả căn phòng được thắp sáng, đây là lần thứ hai nàng bước vào căn phòng này, cả hai lần đều nhờ Lạc Từ Mộng mới có may mắn tới đây, đối với toàn bộ vương phủ từ trên xuống dưới mà nói, có thể tới đây phục vụ quả thực là một niềm vinh dự không nhỏ.

Hàn Hạo Thần đi đến bên giường, hắn nhẹ nhàng đặt Lạc Từ Mộng lên giường, động tác cẩn thận đến nỗi ngay cả Liên Vân cũng không dám tin vào những gì mình nhìn thấy. Nhưng khi hắn vừa đặt nàng trên giường, nàng bắt đầu lẩm bầm.

"Phong. Phong."

"Phong?" Hàn Hạo Thần nghe không hiểu, hắn nghĩ rằng do cửa sổ đang mở khiến nàng cảm thấy lạnh, cho nên quay đầu lại nói với Liên Vân: "Ngươi đi đóng cửa sổ."

"Vâng" Liên Vân vội vàng đi tới bên cửa sổ đem mấy cánh cửa sổ đóng lại. Nàng đóng cửa sổ lại thật chặt, xoay người nhìn về phía Hàn Hạo Thần vốn muốn hỏi hắn còn điều gì phân phó, lại nhìn thấy hắn đang hết sức chăm chú nhìn lạc Từ Mộng, nhất thời không biết nên làm sao.

Hàn Hạo Thần nhìn nàng đang ngủ ngon lành, khóe miệng lại một lần nữa giương lên. Nàng luôn mang đến cho hắn cảm giác không giống nhau, ở bên cạnh nàng khiến hắn thật thoải mái. Hàn Hạo Thần mỉm cười đứng dậy, mặc dù có chút không nỡ, nhưng hắn cũng không muốn nàng mới vừa nguyện ý cùng hắn thân cận lại vì sợ hãi mà rời xa.

Nhưng ai ngờ khi hắn mới vừa xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe thấy tiếng ni non của Lạc Từ Mộng, trong nháy mắt sắc mặt Hàn Hạo Thần trầm

xuống.

"A Phong. Rất nhớ người."

Nàng thật sự rất nhớ hắn, qua nhiều năm như vậy hắn đều ở bên cạnh nàng, cho tới giờ nàng chưa bao giờ biết bản thân lại tồn tại cảm giác nhớ nhung đối với hắn. Nhưng hiện tại hai người bị chia cắt bởi không gian và thời gian, nàng chỉ có thể đặt hắn ở trong lòng, mới cảm thấy mình không còn cô đơn.

Nàng rất muốn quay về, trở lại thế giới thuộc về mình, trở lại bên cạnh hắn, lúc hắn nói muốn nàng làm bạn gái của hắn, nàng chỉ cười nói giữa anh em không thể có tình yêu. Nhưng trong giấc mơ nàng đang nhớ hắn, tựa hồ như vậy mới có cảm giác an toàn.

Hàn Hạo Thần nhú chặt lông mày lại, trong lúc ngủ mơ cư nhiên Lạc Từ Mộng lại khóc. Phát hiện ra điều này khiến hắn không thoải mái. Cho dù trước đây hắn chưa bao giờ có tình yêu nam nữ, nhưng hắn cũng biết rằng hiện tại nàng đang suy nghĩ đến một nam nhân khác, hơn nữa nhất định là người nàng yêu.

Hắn cũng biết, hình như hắn thật sự yêu nàng rồi. Nếu hắn không yêu thì bây giờ tâm sẽ không có cảm giác âm ỷ đau đớn, sẽ không tức giận đến mức muốn tìm ra nam nhân trong lòng nàng là ai, sau đó dùng một kiếm đâm chết.

Liên Vân đứng ở cửa, xoay người nhìn về phía Hàn Hạo Thần, không hiểu vì sao lúc trước hắn đang định rời đi hiện tại chỉ đứng trước giường nhìn Lạc Từ Mộng. Mới vừa rồi nàng không có để ý, cho nên Lạc Từ Mộng nói gì nàng không có nghe thấy, chỉ đành ngây ngốc đứng chờ ở cửa chờ Hàn Hạo Thần rời đi.

"Đi ra ngoài!" Hàn Hạo Thần đột nhiên trầm giọng ra lệnh.

Liên Vân hết nhìn cửa lại quay sang nhìn Hàn Hạo Thần, trong lúc nhất thời nàng hoàn toàn không có phản ứng kịp, rốt cuộc Hàn Hạo Thần muốn người nào đi ra ngoài.

Không nghe thấy tiếng bước chân, Hàn Hạo Thần cũng không quay đầu lại khẽ kéo cao giọng nói: "Bổn vương lệnh cho người đi ra ngoài."

Lần này Liên Vân nghe được cực kỳ rõ ràng, nơi này ngoài ba người bọn họ ra không còn người khác, Lạc Từ Mộng đang ngủ, người cần đi ra ngoài trừ nàng ra còn có thể là ai? Liên Vân sau khi phản ứng kịp, lập tức cuống quýt lui ra: "Dạ, nô tỳ sẽ nhanh chóng ra ngoài, xin Vương Gia thứ tội."

Liên Vân đi ra ngoài đóng cửa lại, nàng có chút không rõ. Vừa đi vừa nghĩ ngợi, không cẩn thận đụng vào người Tiểu Đông.

"Ồi!"

"Không sao chứ Liên Vân, người đang suy nghĩ gì vậy?" Tiểu Đông đỡ Liên Vân dậy.

Liên Vân thu hồi suy nghĩ, nhìn về phía Tầm Mộng Cư, sau đó quay sang nhìn Tiểu Đông nói: "Người có biết hay không, tối nay Vương Gia muốn ở lại Tầm Mộng cư, chứng tỏ Vương Gia muốn Lạc cô nương thị tẩm?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Nàng là của ta

Tiểu Đông vừa nghe xong cũng lập tức sững sờ, nhưng khi hắn nghĩ tới trước đây Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng cũng từng đồng thời xuất hiện ở Tầm Mộng Cư thì hắn cũng không còn kinh ngạc như trước đó nữa.

Hắn nhìn nhìn chung quanh rồi nói khẽ với Liên Vân: "Chuyện này thì có cái gì kỳ lạ đâu, dù sao vương gia của chúng ta và Lạc cô nương cũng đã sớm. . . ."

"Đã sớm?" Liên Vân nghe xong ghen hờn nhìn trần trời không dám tin. Lần trước, lúc nàng tới chỗ Lạc Từ Mộng cũng chỉ là căn cứ theo phân phó của Hàn Hạo Thần tới hầu hạ Lạc cô nương, nhưng chưa từng nghĩ tới bọn họ từ lâu đã là gạo sống nấu thành cơm rồi.

Bất quá nghĩ lại thì bọn họ cũng sẽ nhanh chóng nhận được thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng thôi. Hơn nữa thân là Vương Gia, ngài ấy muốn loại nữ nhân nào mà không được, cho dù có muốn thiên kim nhà quan lại, thì phụ mẫu nhà người ta cũng sẽ đưa tới cửa, huống chi là một nữ nhân không rõ thân thế giống như Lạc Từ Mộng.

Trước đây, lúc nàng nghe thấy Lạc Từ Mộng nói không chịu gả cho Hàn Hạo Thần, Liên Vân còn lo lắng thay cho nàng. Cũng bởi vì lời đồn bên ngoài, cho nên nàng cũng có chút đồng tình với Lạc Từ Mộng, nhưng căn cứ vào một màn tình cảm mới vừa rồi, có lẽ vương gia nhà bọn họ bắt đầu từ nay không biết chừng cũng sẽ thích nữ nhân.

Nghĩ như vậy, Liên Vân cũng yên lòng hơn nhiều.

Bên trong gian phòng, Hàn Hạo Thần ngồi xuống mép giường, sắc mặt có chút âm u thâm trầm, chàng cúi người xuống muốn nghe rõ lời của nàng... Giờ phút này, chàng thật sự rất hy vọng lời chàng nghe được trước đó là nghe lầm.

"Mới vừa rồi, nàng đang gọi người nào?" Chàng tiến tới trước mặt nàng nhỏ giọng hỏi.

"A Phong." Nàng lại nỉ non thành tiếng một lần nữa.

Lần này, quả thật hoàn toàn chọc giận Hàn Hạo Thần. Nàng gọi thân thiết như vậy, xem ra quan hệ của nàng và cái người tên là A Phong đó không hề tầm thường, chẳng lẽ hẳn là tình lang của nàng?

Nghĩ tới đây, trong lòng Hàn Hạo Thần giống như là bị lấp đầy bông vải, chàng muốn đánh người, nhưng mà căn bản là không thể nào phát tiết, tròn mắt đen sắc bén vẫn nhìn chằm chằm khuôn mặt của nàng, cứ như vậy tiến lại gần trong gang tấc.

Rất lâu sau, chàng mới áp chế cơn tức giận, cảnh cáo Lạc Từ Mộng đang trong giấc mộng: "Không cho phép nàng nghĩ tới nam nhân khác, không được gọi tên nam nhân khác, có nghe thấy không?" Cho dù bọn họ chưa thành thân, nhưng chàng vẫn muốn trong lòng nàng chỉ có sự tồn tại của mình, nam nhân khác đều không cho có chỗ. Chàng đặc biệt hiểu rõ, ở trong lòng của chàng, chàng đã đem nàng trở thành nữ nhân của mình.

Lạc Từ Mộng đang ở trong giấc ngủ say, căn bản là không biết Hàn Hạo Thần đang nói cái gì. Nàng mơ thấy mình trở lại thời hiện đại, thấy Hồ Diên Phong đứng đón nàng ở cách đó không xa. Nàng vui mừng không ngừng chạy tới phía trước, nhưng tại sao nàng càng chạy nhanh hơn, thì hẳn lại càng lúc càng rời xa, nàng vươn tay không ngừng gọi tên hắn, thế nhưng hắn lại từ từ biến mất ở trong tầm mắt của nàng.

"A." Chữ "Phong" còn chưa ra khỏi miệng, thì đôi môi đã bị cái gì đó chặn lại, không thể nói ra tiếng.

Hàn Hạo Thần thân thiết phủ môi lên đôi môi đỏ mọng mềm mại như nước của nàng, không muốn lại nghe thấy tên của người kia từ trong miệng của nàng. Mặc kệ nàng và cái người tên là "A Phong" gì đó có quan hệ như thế nào, hiện tại, nàng là của chàng, không ai có thể đoạt đi, dù là ai cũng đừng nghĩ tới chuyện cướp nàng đi từ bên cạnh chàng, cho dù là đương kim hoàng thượng cũng không được.

Lạc Từ Mộng bị chàng hôn đến nỗi sắc mặt ửng hồng, cứ có cảm giác là mình đang ở trong mộng, cho nên đến khi Hàn Hạo Thần buông đôi môi của nàng ra, lông mi của nàng khẽ run rẩy, hít một hơi dài có chút bất mãn, sau đó lộn một vòng, toàn thân cong lại lui vào phía trong giường. Cái giường này vốn dĩ rất lớn, cho nên nhìn thân thể gầy yếu của nàng nằm ngủ ở trên đó có vẻ cực kỳ làm cho người ta thương tiếc.

Hàn Hạo Thần thở dài một hơi, chàng hoàn toàn bó tay với nàng rồi.

Mắng nàng cũng không nổi, đánh nàng cũng không nổi, đến cuối cùng chỉ đành buồn bực một mình.

Chàng đứng dậy nhẹ nhàng cởi quần áo của mình ra, rồi lại xoay người nằm xuống bên cạnh nàng đưa tay ôm nàng vào trong ngực, giờ phút này chàng thật sự rất muốn nàng, mà nàng căn bản cũng không có sức chống trả.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Thả tự do cho nàng

Nhưng mà, chàng không muốn làm như vậy, chàng muốn để cho nàng cam tâm tình nguyện giao mình cho chàng.

Sáng sớm, khi tia nắng mặt trời đầu tiên chiếu xuống thì Hàn Hạo Thần đã tỉnh lại từ trong giấc mộng. Chàng phát hiện chỉ cần ngủ cùng với nàng, thì buổi sáng khi tỉnh lại cả người đều thấy thoải mái, cảm giác giống như là chàng đã trúng cô độc của nàng, hãm sâu vào trong đó, khó có thể tự kiềm chế. Mà lúc tỉnh lại lần đầu tiên nhìn thấy nàng ngọt ngào ngủ vui ở trong lồng ngực mình thì đường cong của khoe miệng cũng bắt đầu lo lắng nhếch lên.

"Vương gia, nên vào triều sớm rồi."

Ngoài cửa, Tiểu Đồng nhỏ giọng gọi Hàn Hạo Thần. Bởi vì đang ở Tầm Mộng Cư, cho nên hẳn cũng không dám tùy tiện đi vào, một là bởi vì Tầm Mộng Cư không phải là nơi bất kỳ kẻ nào cũng có thể tùy tiện đi vào, hai là bởi vì hẳn biết rõ Lạc Từ Mộng cũng đang ở bên trong, ngộ nhờ đụng phải tình huống bọn họ đang làm gì.

"Ủm!" Chàng khẽ thấp giọng nói đáp một tiếng.

"Có cần để cho nô tài đi vào hầu hạ hay không?"

"Không cần."

Hàn Hạo Thần quay đầu nhìn ngắm Lạc Tử Mộng vẫn còn đang say trong giấc mộng, rồi nhẹ nhàng rút cánh tay đang bị nàng gối lên ra. Vốn dĩ không muốn kinh động đến nàng, muốn để cho nàng ngủ đến khi tự nhiên tỉnh lại, nhưng không nghĩ tới vẫn đánh thức nàng.

Chỉ thấy lạc Tử Mộng lười biếng giãn gân cốt một chút, sau đó hít một hơi thật sâu rồi mới chậm rãi mở đôi mắt nhấp nhem ra.

"Aiz" Nàng thở dài một hơi rồi ngồi dậy từ trên giường. Nàng vốn dĩ có thói quen nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng tới khi nàng nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang vừa mặc y phục vừa nhìn nàng, thì lập tức cả kinh nghẹn họng nhìn trần trời.

"Huynh... huynh, tại sao huynh lại ở đây?" Nhìn động tác của hắn ta, khiến cho nàng không nhận được liên tưởng đến tối hôm qua nàng và hắn ta đã xảy ra chuyện gì.

Theo bản năng lập tức nhìn lại trên người mình, ngoại trừ quần áo bên ngoài đã bị cởi xuống, thì chiếc áo đơn ở bên trong vẫn còn mặc chỉnh tề. Nhưng nghĩ tới việc hắn ta thế nhưng dám bò lên giường của nàng, thì trong lòng nàng lại bốc lửa. Tối hôm qua nàng còn cảm thấy hắn ta thật ra cũng không tệ, cũng coi như là một chính nhân quân tử, bây giờ nghĩ lại nam nhân đều là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới.

"Tối hôm qua huynh đã làm gì với ta rồi?" Nàng giận dữ hỏi.

Hàn Hạo Thần thấy vẻ mặt nàng không vui, thì sắc mặt cũng lập tức âm u thâm trầm. Chẳng đường đường là một vương gia, đồng ý cùng giường cùng gối với nàng chính là phúc khí mà nàng tu luyện được từ kiếp trước, không phải sao? Nhưng mà phản ứng của nàng cho thấy nàng rất chán ghét chàng, cảm giác như thế khiến cho chàng rất không thoải mái.

Chàng mặc quần áo đến một nửa đột nhiên ngồi vào mép giường, toàn bộ dịu dàng trong ánh mắt nhìn nàng trước đó đều lui sạch, chỉ thấy chàng vươn tay, đột nhiên nắm chặt cằm của nàng cảnh cáo: "Đừng dùng ánh mắt như thế để nhìn bốn vương. Bốn vương xuất hiện ở đây thì sao? Ngủ ở trên chiếc giường này thì sao? Nàng đừng quên, đây vốn là phủ đệ của bốn vương, bốn vương muốn ngủ ở đâu thì ngủ ở đấy."

Thấy Lạc Tử Mộng liều mạng muốn tránh thoát, sắc mặt chàng đen lại, lực đạo trên tay cũng mạnh hơn, còn nói ra lời nói hung dữ hơn: "Đừng khiêu chiến ranh giới cuối cùng của bốn vương. Nàng là nữ nhân của Hàn Hạo Thần ta, thì tất cả cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi, cho dù bây giờ bốn vương muốn nàng... Nàng cũng không được nhũ mảy với ta dù chỉ một chút."

Lạc Tử Mộng cảm thấy cằm của mình sắp bị nắm vỡ rồi, chịu đựng cơn đau nhức, mạnh mẽ nuốt nước mắt cô hết sức đáp lễ: "Ta. Không muốn làm. Nữ nhân của huynh."

Nàng muốn tình cảm lưỡng tình tương duyệt, chứ không phải là qua loa buộc chặt hai người ở chung một chỗ như thế này. Nàng không phải là nữ nhân ở nơi này, tại sao phải để vận mệnh của mình mặc cho người khác định đoạt? Nàng không hiểu hắn ta tại sao lại muốn cưới nàng, rốt cuộc là vì dục vọng chinh đoạt của nam nhân hay chỉ là muốn có cảm giác mới mẻ? Nhưng mà trong lòng nàng rất rõ ràng, bất luận là nguyên nhân nào thì nàng cũng sẽ không gả cho một nam nhân tương lai sẽ có tam thê tứ thiếp.

Sau khi Hàn Hạo Thần nghe thấy lời nói của nàng, quả thật lồng ngực giống như bị đâm một đao. Cảm giác hạnh phúc tối hôm qua giống như là một cảnh tượng huyền ảo. Chàng càng ngày càng không hiểu rõ nàng, chàng cho là trải qua chuyện tối hôm qua, nàng đã có thể tiếp nhận chàng, lại không nghĩ tới tất cả đều là chàng tự mình đa tình. Chàng nghĩ mãi cũng không hiểu rốt cuộc nàng vì cái gì mà kháng cự chàng như vậy, là chàng không đủ ưu tú? Hay là vì chàng làm cái gì cũng khiến cho nàng mất hứng?

Chàng cắn chặt răng nhìn nàng chằm chằm. Nghĩ tới nghĩ lui, đột nhiên một cái tên thoáng xuất hiện trong đầu chàng: A Phong.

Nàng đã có người trong lòng, cho nên mới lạnh nhạt với chàng như vậy?

Một cơn ghen tuông bỗng dâng trào trong lòng chàng. Chàng từ từ buông bàn tay đang nắm chặt cằm của nàng ra, rồi lại đột nhiên ôm nàng vào trong ngực, khiến cho thân thể của nàng dán chặt vào lồng ngực của mình.

"Bốn vương nói cho nàng biết, đời này nàng nhất định phải làm nữ nhân của bốn vương, trong đầu nàng hãy quên người không nên nhớ đi cho ta. Hãy dâng hoàng sống ở đây đợi tiếp nhận thánh chỉ tứ hôn."

Lạc Tử Mộng cố gắng giữ thân thể ra sau, hai tay cũng chống lên lồng ngực của hắn ta, muốn cố gắng giữ một khoảng cách với hắn ta. Còn đối với hảo cảm của hắn ta thì cũng bởi vì giọng nói bá đạo này của hắn ta mà giảm đi từng chút một không còn dư lại chút gì. Nàng cũng trợn to đôi mắt trong trẻo nhìn chằm chằm vào hắn, không chịu yếu thế đáp lễ, nói: "Ta mới không cần!"

Nhìn thấy trong cơn người của Hàn Hạo Thần tỏa ra tia lửa tức giận rất mãnh liệt, giống như muốn xé nát nàng, Lạc Tử Mộng cảm thấy sống lưng lạnh toát, toàn thân cũng lạnh run, tuy nhiên nàng vẫn quật cường không chịu để mặc cho người ta định đoạt.

Nàng hít một hơi lấy dũng khí tiến lên nhìn thẳng vào đôi mắt lạnh người khác nòi da gà kia lạnh lùng nói: "Thần vương gia lại không thiếu nữ nhân chủ động đưa tới cửa, cần gì nhất định phải tới trêu chọc ta? Hơn nữa trong đầu ta nghĩ tới ai thì có quan hệ gì tới Thần vương gia chứ? Ta thích nghĩ tới ai thì nghĩ tới người đó, chẳng lẽ huynh còn muốn lấy đi tình cảm trong trí nhớ của ta sao?"

"Nàng. . . ." Chàng cắn chặt răng, bị nàng làm cho tức giận đến nỗi muốn giết người. "Nữ nhân không biết điều!"

"Đúng! Ta không biết điều, cho nên cũng xin vương gia hãy giơ cao đánh khẽ."

Chàng chợt hípcặp mắt lại rồi tiến tới gần nàng một lần nữa: "Nàng muốn bỏ vương buông tha cho nàng? Ồ!" Chàng cười lạnh một tiếng, "Tốt! Bỏ vương thả tự do cho nàng, xem thử dựa vào bản lĩnh tồi tệ như vậy nàng sinh tồn ở bên ngoài như thế nào."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Quả nhiên là nàng vẫn muốn rời đi

Thả tự do cho nàng?

Sau khi Lạc Tử Mộng nhìn Hàn Hạo Thần ăn mặc chỉnh tề rồi rời khỏi phòng thì trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ. Từ sau khi hắn ta nói câu kia xong, nàng cũng cảm thấy trong lòng có chút trống rỗng, giống như có một loại cảm giác có tên là "mất mát" lan ra khắp toàn thân.

Nhưng mà. không phải là nàng vẫn luôn hi vọng hắn ta thả tự do cho nàng sao? Tại sao tới khi nàng chính tai nghe được hắn ta nói như vậy thì lại khổ sở như thế này? Cái này có phải là chứng tỏ hắn ta đã không còn quan tâm tới nàng nữa rồi hay không?

Tới khi Liên Vân tiến vào muốn giúp nàng thay quần áo trang điểm, thì nàng mới phát hiện ra mình thế nhưng lại ngủ ở "Tâm Mộng Cư". Nghe Liên Vân nói là tối hôm qua Hàn Hạo Thần cõng nàng trên lưng tiến vào đây, hơn nữa lúc người khác muốn giúp hắn ta cõng nàng, thì đều bị hắn ta từ chối. Lạc Tử Mộng không nghĩ tới, Hàn Hạo Thần thế nhưng lại cõng nàng trên lưng từ ôn tuyền về tới Thần vương phủ! Hơn nữa còn để cho nàng tiến vào "Tâm Mộng Cư" dành riêng cho vương phi tương lai!

Nàng có thể cho rằng hắn ta thật lòng muốn cưới nàng không?

Nghĩ tới đây, tâm tính thiện lương giống như hơi rung động một chút.

Nhưng mà, nàng không hiểu tại sao hắn ta lại muốn cưới nàng vào cửa gấp như vậy, chẳng lẽ người ở đây đều không cần đến tình yêu cũng có thể trở thành vợ chồng sao? Nhưng mà nàng thật sự cần phải có thời gian để từ từ thích ứng, bây giờ nàng vẫn không thể tiếp nhận một nam nhân mới quen biết không bao lâu. Hơn nữa, gần đây trong lòng nàng thật sự rất hay nghĩ tới Hồ Diên Phong, nếu như cứ như vậy gả cho Hàn Hạo Thần, thì cũng không phải là một chuyện tốt đối với hắn ta hoặc là đối với chính nàng.

Cho đến khi ăn xong bữa sáng, Lạc Tử Mộng vẫn nhủ chặt chân mày không nói lời nào. Liên Vân cảm thấy có cái gì đó không đúng, nhưng mà hỏi nhiều lần nàng đều không trả lời bất kỳ câu nào.

Nàng lặng lẽ ngồi ở trong đình viện, muôn vàn suy nghĩ của nàng cũng rời khỏi thâm tâm theo nhịp đùng đùng của xích đu. Nghĩ đến khoảng thời gian ở trong Thần vương phủ, thật ra thì Hàn Hạo Thần đối với nàng quả thật cũng không tệ, cho tới bây giờ cũng chưa từng bạc đãi nàng, ngoại trừ không cho nàng tiền bạc gì đó, còn những cái khác như ăn, mặc, ở, đi đều an bài thỏa đáng. Mà nàng chỉ là một người đột nhiên xuất hiện, căn bản Hàn Hạo Thần cũng không có bất kỳ lý do gì muốn thu giữ nàng, không phải sao? Hơn nữa hắn ta còn là vương gia nữa.

Nghĩ đến thái độ của nàng với hắn ta vào sáng sớm nay hết sức không tốt, Lạc Tử Mộng đột nhiên có chút hối hận. Nhưng mà, hắn ta lại còn nói nàng là người "bản lĩnh tồi tệ", thật sự là cũng rất đáng giận, nàng có chỗ nào tồi tệ chứ? Nàng dù sao cũng là nhân tài của giới IT.

IT? Nghĩ đến cái từ này, khoe miệng của Lạc Tử Mộng không nhịn được khẽ co giật, quả nhiên, nàng ở chỗ này đúng là có bản lĩnh tồi tệ. Đói bụng thì đã có quán ăn, quần áo dơ bẩn thì đã có máy giặt quần áo, quần áo hư hỏng thì đã có Hồ Diên Phong giúp nàng bổ sung.

Ừm. Ở chỗ này nàng lại chỉ có thể quần áo tới vờn tay cơm tới há mồm.

Không được, cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng bị ai nhục nhã như vậy, nàng cũng không tin là không có hắn ta không có Thần vương phủ thì nàng không sống nổi.

Ở chỗ này, nữ nhân không phải là học cầm kỳ thư họa để tu thân dưỡng tính, thì cũng là học nấu nướng để nuôi sống chính mình, không phải sao? Vậy nàng cũng nấu mấy món ăn thử xem, đến lúc đó còn có thể đi ra ngoài làm một nữ đầu bếp. Hơn nữa nàng nhớ trước kia đã từng làm mấy món ăn, lúc ấy Hồ Diên Phong còn vừa ăn vừa khen ngon nữa mà.

Nghĩ tới đây, Lạc Tử Mộng lập tức kéo Liên Vân chạy tới phòng ăn.

——* Đường phân cách Lí Yên *——

Hôm nay, lúc Hàn Hạo Thần vào triều thì cũng có chút không yên lòng. Lúc về tới phủ, Tàn quân gia thấy vẻ mặt chàng có chút không vui, thì lập tức nuốt lời muốn nói xuống bụng. Hàn Hạo Thần đứng lại trong sân, tâm mắt quét về phía Tâm Mộng Cư. Buổi sáng, chàng nói lời tuyệt tình như vậy, nói

muốn thả tự do cho nàng, nhưng tới lúc vào triều thì chàng lại lo lắng nàng thật sự sẽ rời đi.

Tần quân gia thấy thế thì khom người hỏi báo: "Vương gia, Lạc cô nương."

"Nàng ấy thế nào?" Trong lòng Hàn Hạo Thần quynh lên.

Tần quân gia vội vàng trả lời: "Lạc cô nương đang ở phòng bếp."

"Phòng bếp?" Trong đáy mắt của Hàn Hạo Thần thoáng qua một tia nghi ngờ: "Nàng ấy tới phòng bếp làm cái gì? Chẳng lẽ các người không chuẩn bị bữa sáng cho nàng ấy, còn phải để cho nàng ấy tự mình xuống bếp làm sao?"

Nàng là nhân tuyển mà chàng đã nhận định là vương phi, những chỗ giống như phòng bếp thế này sao có thể để cho nàng tới chứ?

"Vương gia, người trong phủ đều không hề bạc đãi Lạc cô nương, là Lạc cô nương nói muốn tự mình tới phòng bếp. Lão nô ở bên ngoài phòng bếp nghe thấy Lạc cô nương nói." Ông ngẩng đầu lên lên nhìn Hàn Hạo Thần một cái cũng không dám nói thêm gì nữa.

"Nói!"

Giọng điệu ra lệnh như vậy khiến cho Tần quân gia cả kinh, vội vàng nói tiếp: "Lạc cô nương nói muốn để cho vương gia biết được, cho dù nàng có rời khỏi vương phủ thì cũng sẽ không phải là người có bản lĩnh tồi tệ, nàng cũng có thể tự nuôi sống mình."

Quả nhiên là nàng vẫn muốn rời khỏi đây.

Trong cơn phẫn nộ, Hàn Hạo Thần vung tay một cái sai bước đi về phía phòng bếp.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: chỉ là không bỏ được nàng.

Lạc Từ Mộng bận rộn ở trong phòng bếp, phòng bếp ở đây hoàn toàn khác với phòng bếp ở thế kỉ 21, nàng không ngờ phòng bếp ở phủ Vương gia lại lớn như vậy, hơn nữa chỗ này còn là phòng bếp đặc biệt chuẩn bị thức ăn cho Hàn Hạo Thần, quả thực rất khoa trương.

"Liên Vân, lọ nào là giấm, lọ nào là nước tương?" Lạc Từ Mộng cầm hai bình bắt đầu nghiên cứu, nhưng Liên Vân vừa định mở miệng, nàng lại vội vàng ngăn lại, "Người đừng nói, ta tự mình đến gửi một cái."

Các đầu bếp của phòng bếp cũng bị nàng đuổi ra ngoài, mắt thấy sắp đến giờ Ty, nhưng còn chưa chuẩn bị món ăn trưa, bọn họ muốn đi vào khuyên ngăn. Nhưng căn bản nàng không nghe, bọn họ cũng không dám đắc tội với nàng, bởi vì hai ngày nay mọi người quá rõ địa vị của nàng ở trong lòng Vương gia, chỉ có mình Lạc Từ Mộng là chẳng hay biết gì.

"Lọ nào là muối đây." Nàng lấy tay chạm một chút từ bình nhỏ, phát hiện cảm giác không đúng, "Cái này là bột mì? Không đúng, là tinh bột... quân nó làm gì, dù sao bây giờ cũng không cần."

Nghe nàng lầm bầm lâu bâu, Liên Vân đứng ở một bên đầu đầy hắc tuyến. Đội nàng có thể nấu ra được một bàn món ăn, đoán rằng tất cả mọi người đã chết đói.

Thời gian trôi qua rất lâu, Lạc Từ Mộng mới xào ra được một đĩa cơ hồ không nhìn ra được đáng về rau cải, tay cầm con cá, rau dưa không tốt còn nghĩ rán cá. Chỉ nhìn thấy bong bóng tỏa trong chảo, mềm mềm lém lỉnh lầm bầm nói: "Không khác biệt lắm, bây giờ thả cá xuống, ba....hai...."

"Vương gia."

"Aaaaa..."

Liên Vân và mọi người kêu một tiếng "Vương gia" khiến nàng sợ đến mức thả con cá trong tay, mà trong chảo lại là dầu nóng, bởi vì cá bị thả xuống nên dầu văng vào tay nàng, một vết sưng đỏ rất nhanh xuất hiện trên tay nàng.

"Mộng Nhi." Hàn Hạo Thần thấy thế giật mình trong lòng, bước một bước dài tới, cầm bàn tay nàng liền đau lòng: "Nóng chỗ nào?"

Nhìn thấy chỗ sưng đỏ ở bàn tay nàng, hần nhủ chặt mi tâm gầm nhẹ: "Còn không mau truyền thái y." Nói xong, tưới nước lạnh lên bàn tay nàng.

Lạc Từ Mộng thật sự cảm thấy mình xung khắc với Thần vương phủ, đến nơi này thì lúc nào cũng bị thương.

"Không có việc gì, sẽ nhanh khỏi." Nàng rút bàn tay mình từ trong tay hắn, có cảm giác là lạ khi bị hắn nắm tay, đặc biệt là cả đám đứng ngây ngốc bên ngoài cúi đầu thấp không dám nhìn bọn họ, giống như bọn họ làm chuyện xấu.

Trên tay đột nhiên trống không, Hàn Hạo Thần có chút không biết làm sao, "Ai cho nàng tới chỗ này?"

Lạc Từ Mộng bị hắn nắm như vậy cũng có chút mất hứng : "Chỉ là dùng phòng bếp của người một chút, sao lại hẹp hòi như vậy?"

Hắn bị nàng nói xong cũng có chút nổi cáu, không phải hắn không bỏ được phòng bếp, mà là hắn không bỏ được chuyện để cho nàng đến phòng bếp như thế này, đây là chỗ làm của hạ nhân, không phải chỗ Vương phi tương lai nên đến.

Nhưng mà, nếu hắn nói những lời này ra, nàng nhất định không vui, bởi vì căn bản nàng vô tâm với Vương phi, cho nên hắn chỉ nói những lời này trước mặt nàng : "Sắp trưa rồi, đồ ăn hôm nay chưa chuẩn bị, chẳng lẽ Mộng Nhi muốn Bỏ vương đợi đến khi bụng đói kêu vang hay sao?"

Hắn không tức giận, giờ tay ý bảo đầu bếp đến khắc phục hậu quả, cá trong chảo đã cháy đen như than không có cách nào ăn vào nữa, may là không có xảy ra hỏa hoạn, nếu không khó lường trước được hậu quả.

Lạc Từ Mộng như bóng cao xu xì hơi, không chút sức lực rũ hai bả vai đi ra ngoài. Cứ theo đà này, thật đúng là nàng phải nương nhờ Thần vương phủ rồi, nếu không ra bên ngoài thì làm sao mà sống?

Thái y mở lọ thuốc trị bông cho Lạc Từ Mộng, Hàn Hạo Thần muốn tự mình bôi thuốc cho nàng, lại bị nàng từ chối, bởi vì gần đây nàng càng cảm thấy có gì đó không đúng, giống như hắn có chút ý tứ với nàng, nhưng nàng lại vô pháp tin tưởng hắn là thật tâm thích nàng, nói không chừng đều là hắn nguy trang, mục đích là để cho nàng khuất phục sau đó làm tiêu khiển cho hắn chơi đùa.

Lúc ăn cơm, Hàn Hạo Thần bảo người mời Lạc Từ Mộng tới dùng bữa, bây giờ đối với hắn mà nói, ăn cơm cùng với nàng đã trở thành một thói quen, nếu như không có dáng vẻ riu rít của nàng ở bên cạnh, đúng là không quen.

"Sao vậy, không ngon miệng?" Thấy nàng cúi đầu bởi thức ăn trong chén, mất đi những om sòm thường ngày, Hàn Hạo Thần nghi ngờ hỏi.

Một tay nàng chống cằm một tay cầm chiếc đĩa cắm trong chén cơm làm bộ mặt không vui, nàng miễn cưỡng nói với hắn : "Lúc nào ta có thể đi chơi?"

Vương phủ tốt nhưng cứ bị nhốt giống như là chim Hoàng Yến trong lồng, một chút thú vị cũng không có.

Hàn Hạo Thần bắt đầu nhìn nàng, nàng đúng là không có chút phong cách khuê các đại gia, cũng không biết mình xảy ra chuyện gì, lại thích loại tính tình không biết lớn nhỏ của nàng, nhưng để nàng đi ra ngoài, hắn đúng là không yên lòng, tính tình giống như nàng, đi ra ngoài không gây họa cũng khó.

"Chờ nàng thu lại tính tình rồi nói." Hắn nhàn nhạt mở miệng, trên thực tế đã nhượng bộ.

Lạc Từ Mộng nghe vậy liền nặng nề đặt đĩa trên bàn rồi mới ném qua một câu : "Ăn no." Sau đó xoay người rời đi.

Tiểu Đông và Thiệu Tần ngờ ngác nhìn bóng lưng nàng rời đi, lại nhìn tâm mi đang nhúu chặt của Hàn Hạo Thần, cuối cùng tất cả đều cúi đầu thấp, sợ mình không cẩn thận nói một câu chọc đến hắn.

Khi đến giờ Mùi, Hoa Thiên Sóc đến Thần vương phủ, ban đầu lúc Lạc Từ Mộng không có ở Thần vương phủ thì hắn thường đến nhưng sau đó không biết có chuyện gì xảy ra, hắn ít khi đến phủ. Hoa Thiên Sóc đi đến thư phòng của Hàn Hạo Thần thì thấy hắn đang cúi đầu vẽ cái gì đó. Hắn tò mò đi lên trước, sau khi thấy bức họa hắn vẽ, không nhịn được cười ra tiếng.

"Ha ha ha... cuối cùng Thần vương gia chúng ta đã động xuân tâm, còn tưởng rằng người cầm hận nữ nhân đến tận xương tủy, không muốn động đến phàm tâm (tâm người bình thường có dục vọng á) rồi sao."

Hàn Hạo Thần vẽ xong nét vẽ cuối cùng mới đặt bút xuống, nhìn bức họa nhẹ nhàng cong lên khóe môi : "Tướng quân nói chuyện càng ngày càng không ra thể thống rồi."

"Được được, Vương gia dạy phải, chỉ là Mặt tướng thật sự thấy chính là lần đầu tiên Vương gia vẽ bức họa của người khác." Hắn cầm bức họa xem tỉ mỉ, nụ cười trên mặt càng lúc càng lớn, "Giống như, thật đúng là giống như, xem ra người không có ít nhìn Lạc cô nương, nếu không sao lại vẽ giống như vậy."

Một tay Hàn Hạo Thần lấy bức họa từ trong tay hắn, chỉ sợ hắn làm hỏng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 67: cùng cưới hai người

"Chỉ là tiện tay vẽ." Hấn cuộn bức vẽ lại.

Hoa Thiên Sóc dùng tay che môi không nhin được cười thâm, nhìn dáng dấp hấn là muốn đem bức họa này thành bảo bối rồi. Cũng được, huynh đệ hoạn nạn của hấn nếu có thể thông suốt muốn nữ nhân, hấn cũng tính là mãi mãi một nỗi lòng.

Lúc này, hai nha hoàn đi vào từ bên ngoài, trên tay bưng trà bánh. Sau khi họ để trà bánh xuống rồi cười nói với hai người kia : "Vương gia, Tướng quân xin dùng trà."

Đội hai nha hoàn đi ra, Hoa Thiên Sóc mới thưởng thức trà trên đĩa nói : "Vương phủ chính là vương phủ, ngay cả nha hoàn cũng có tướng mạo thượng đẳng, nếu nhà nào cưới một nha đầu của Vương phủ, đoán rằng rất vui về rồi."

Hàn Hạo Thần đặt ly trà xuống cười yếu ớt : "Nghe nói phủ tướng quân đang chọn nha hoàn, lấy điều kiện ban đầu là diện mạo, nào có thua kém Thần vương phủ."

Hoa Thiên Sóc cười nhẹ hai tiếng sau đó trở lại chuyện chính : "Tốt rồi, không nói những thứ này, lần này là muốn xác định một chuyện với Thần vương gia."

"Chuyện gì?" Trong lòng Hàn Hạo Thần đã có đáy, nhưng không có nói trực tiếp lại để cho hấn tự mình nói ra.

Hấn từ từ thở dài, trên đường đã nghĩ xong nhưng mở miệng như thế nào, đến trước mặt Hàn Hạo Thần lại không biết nên nói như thế nào, rất lâu mới mở miệng nói : "Nhìn dáng dấp Vương gia đúng là đang tính toán cưới Lạc cô nương." Thấy khóe miệng Hàn Hạo Thần cười mỉm, hấn không chỉ lo lắng, "Chẳng lẽ Vương gia không lo lắng nàng ta có vấn đề sao?"

"Người nói là..."

Hàn Hạo Thần đã hỏi một câu như vậy, Hoa Thiên Sóc cũng dứt khoát nói thẳng : "Lạc Từ Mộng này dù sao cũng không rõ lai lịch, nếu là địch quốc phái tới làm mật thám thì chẳng phải là đường hồ làm loạn sao?"

"Người hoài nghi nàng là mật thám?" Hàn Hạo Thần hỏi, trong giọng nói lại không có bất kì thái độ hoài nghi nào.

"Chẳng lẽ người không hoài nghi? Một khắc cũng không có?" Hoa Thiên Sóc yên lặng nhìn hấn, bởi vì hấn chưa từng thấy lúc Hàn Hạo Thần có thể toàn tâm toàn ý tin tưởng một người như vậy, dù là lời nói của hấn, Hàn Hạo Thần cũng mất thời gian để suy nghĩ. Nhưng đối với Lạc Từ Mộng có lai lịch không rõ ràng, lại không có hoài nghi tới nửa phần, điều này khiến hấn hoàn toàn không hiểu.

Hàn Hạo Thần mỉm môi đứng lên đi đến bên cửa sổ, nhìn cảnh tượng bên ngoài khóe miệng từ từ nâng lên.

"Hấn là không có người sẽ để nàng làm mật thám." Hấn nhìn ngoài cửa sổ nhàn nhạt mở miệng, trong giọng nói lại ẩn chứa chút cứng chiều.

Hoa Thiên Sóc nhìn vẻ mặt của hấn cũng đi tới bên cửa sổ, khi hấn nhìn thấy một màn trước mắt kia, nhất thời hiểu được, xem ra Hàn Hạo Thần vui mừng khi Lạc Từ Mộng vượt xa trình độ tưởng tượng của hấn.

Ở trong mắt Hoa Thiên Sóc, nàng đúng là có tướng mạo khuynh quốc làm cho nam nhân đỏ, hơn nữa cá tính cũng hết sức yêu thích chọc người, nhưng nếu làm vương phi, lại bớt chút đoan trang, lần trước nghe nàng nói năm nay đã hai mươi ba, bình thường đến cái tuổi này các cô nương đã sớm sinh con, nào có lưu lại nơi tha hương? Đến tột cùng là mất trí nhớ hay là có cái gì đó không muốn cho người ta biết.

Nhưng nhìn dáng vẻ nàng nhảy tới nhảy lui trong biệt viện, hấn thật khó tưởng tượng được nàng là hai mươi tuổi có ba niên kỉ, tính tình này rõ ràng không sai biệt lắm với người mười ba tuổi, hơn nữa nhìn tướng mạo của nàng, có phần tương tự với Tam muội của hấn, cho nên đối với tất cả lời nói của Lạc Từ Mộng, Hoa Thiên Sóc còn giữ thái độ hoài nghi.

Nhìn vẻ mặt Hàn Hạo Thần có vẻ như đã nghe thấy lời nói hấn mới nói vừa rồi, Hoa Thiên Sóc nhất thời không hiểu rõ hấn mới nói : "Hấn là không có người biết coi trọng nàng như mật thám." Nhưng lời này ám chỉ nàng quá mức đơn thuần hay là sau khi nhìn thấy nàng, ai cũng thấy nàng không thích hợp làm mật thám.

Chỉ là nhìn thấy khóe miệng hấn ta nâng lên, hấn suy đoán hấn ta đang ám chỉ hai người đều là.....

"Xem ra người đã khẳng định rồi." Hoa Thiên Sóc nhìn Lạc Từ Mộng ở trước biệt viện, bất đắc dĩ mở miệng, "Vậy tam muội....chẳng lẽ người thật sự không muốn cưới nàng?"

"Người tìm người trong sạch giúp nàng." Hấn thu hồi nụ cười mấp máy môi. Đương nhiên hấn rất rõ tâm tư của Hoa Thiên Nhụy, cũng biết từ nhỏ nàng tuyên bố phải gả cho hấn làm vợ, nhưng chuyện tình cảm không phải ở chung một chỗ đã lâu liền nhất định có thể Nhật Cứu Sinh Tình (ở lâu ngày sẽ phát sinh tình cảm). Không yêu chính là không yêu, coi như quen biết lâu ngày cũng không thể thay đổi được thực tế này, yêu chính là yêu, dù là mới quen biết không lâu.

"Thật ra thì đừng nói đến thân phận Vương gia của người, dù là một nam nhân bình thường, người cưới hai người cũng là chuyện bình thường, không bằng đến lúc đó song hỷ lâm môn." Hoa Thiên Sóc làm như bộ lớn nhất.

Nếu như có thể, hẳn đương nhiên hy vọng muội muội của mình có thể gả cho một người nam nhân toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình nàng, nhưng mà hẳn biết Hàn Hạo Thần là cưới chắc Lạc Từ Mộng, cho nên hẳn chỉ có thể đưa ra cái đề nghị như thế này.

Hàn Hạo Thần quay đầu nhìn Hoa Thiên Sóc, sau đó cười đáp : "Bổn vương còn chưa làm trễ nãi muội muội, gả cho một nam nhân không yêu mình, chẳng lẽ đây là kết quả huynh đệ các người muốn sao?"

Hoa Thiên Sóc bị Hàn Hạo Thần nói xong nhất thời cứng họng, một hồi lâu sau mới cúi đầu cười một tiếng.

"Được rồi! Ta đành trở về khuyên nhủ muội muội cố chấp thôi, cũng không biết đến lúc đó nàng sẽ thương tâm thành bộ dáng nào nữa, đoán chừng nàng sẽ hận người mà ngươi yêu." Hoa Thiên Sóc bắt đầu cười.

Sau đó, đột nhiên hắn nghĩ đến cái gì, quay đầu về phía Hàn Hạo Thần hỏi : "Chỉ là, ta thật sự rất tò mò làm sao mà Vương gia đột nhiên động tâm với Lạc cô nương, ta không thể tin người chỉ là vì dung nhan khuynh thế của nàng. Nói về mỹ nhân, dạng người nào, người cũng chưa từng thấy qua chứ, hơn nữa người cũng không phải là người ham mê sắc đẹp."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Tiểu Mộng Mộng?

Hàn Hạo Thần từ từ đi tới mở cửa nhìn cảnh tượng bên ngoài, nụ cười lẫn nửa lại gọi lên.

"Không biết, chính là có cảm giác, nàng luôn có thể khiến cho ta có cảm giác không giống nhau, rất kỳ lạ, cho đến bây giờ chưa từng như vậy. Thấy nàng vui mừng, bản thân cũng không nhận được vui mừng theo, thấy nàng mất hứng, ta sẽ nghĩ biện pháp để cho nàng vui trở lại."

"Vậy. Nàng đối với người cũng có cảm giác như thế sao?"

Hàn Hạo Thần trông mặt buồn bã, sau đó cố nặn ra vẻ tươi cười nói: "Mặc kệ nàng có cảm giác này hay không, nàng cũng là nữ nhân của bổn vương."

Hoa Thiên Sóc ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần, không nhận được bật cười: "Ha ha ha, xem ra Vương Gia thật sự là động phạm tâm cũng động xuân tâm rồi." Hẳn biết Hàn Hạo Thần tâm tình bây giờ không tệ, cho nên cũng không nghĩ kỹ mà dùng ngôn ngữ nhạo báng, nhưng mà bọn hắn quan hệ từ nhỏ đã rất tốt, cho nên hai người không hề có khoảng cách giữ thần tử và hoàng tử, căn bản không hề có khúc mắc.

"Ôi? Bây giờ nàng đang làm gì?" Hoa Thiên Sóc thấy trong đình viện trước thư phòng, Lạc Từ Mộng cầm cá xéng nhỏ đồng đào bới tây đào bới, không nhận được đặt câu hỏi.

Hàn Hạo Thần lắc đầu bắt đầu cười, cũng không biết hôm nay nàng muốn làm trò gì nữa, trên tay toàn là thuốc bôi mỡ, may mắn phỏng không nghiêm trọng, cho nên mới vui vẻ giống như bây giờ hoạt. Nhưng mà hẳn chưa nhìn thấy nàng có lúc nào yên tĩnh, giống như vĩnh viễn không bao giờ tiêu hao hết sức lực.

Hai người từ thư phòng đi ra ngoài đến phía sau lưng nàng, thấy nàng vừa đào vừa chỉ huy Liên Vân.

"Đào nửa ngày tại sao không có vậy? Liên Vân, người đào nhanh lên một chút, nếu không nhanh, vương gia keo kiệt của các người sẽ đi ra bây giờ."

Nghe thấy biệt danh như vậy, Hoa Thiên Sóc lập tức đặt tay lên môi nỗ lực áp chế suy nghĩ tránh xúc động quá mà bật cười.

Liên Vân nhưng cũng bị những hành động to gan của Lạc Từ Mộng mà lo sợ, vừa đào vừa nhẹ giọng hỏi: "Lạc cô nương, hay là chúng ta đi đến chỗ khác đào, nếu như bị Vương Gia biết, nô tỳ sẽ bị trách phạt."

"Không được!" Lạc Từ Mộng quả quyết cự tuyệt, "Người chưa từng nghe qua 'trong sách đều có Hoàng Kim Ốc (Vật quý), trong sách đều có Nhan Như Ngọc sao? Bên trong sách đều có hoàng kim, vậy thì ngoài thư phòng chắc hẳn khắp nơi đều là hoàng kim rồi? Nói không chừng ngay tại chỗ này."

Hàn Hạo Thần xạm mặt lại, thật không biết cô cô như thế nào mà lại có thể nghĩ ra vấn đề như vậy, chuyện ngây thơ như vậy mà nàng cũng có thể làm ra được, nhưng mà rất thú vị, nếu không cười lên tiếng, sợ rằng nội thương mất.

Hắn đang muốn mở miệng, lại nghe được Lạc Từ Mộng nói thầm: "Thật là quý hiếm hoi, tại sao lại không chôn một ít bảo tàng ở đây? Không phải nói hoàng cung khắp nơi là hoàng kim sao? Vậy thì vương phủ chắc chắn cũng không kém mới đúng. haz, sớm biết như vậy lần trước ở trong hoàng cung nhìn mảnh đất có hoàng kim đó thêm nhiều lần nữa rồi, hại ta hiện tại eo mồi lưng đau như thế này."

"Đang tìm bảo tàng?" Hoa Thiên Sóc cố gắng hạ thấp âm thanh hỏi.

Lạc Từ Mộng cũng không quay đầu lại đáp: "Đúng vậy! nhưng mà người đi qua không có phần, cho nên người đừng mong không công mà được hưởng, hơn nữa nơi này bây giờ là của ta, người xếp hàng đi."

"Hả? ta đang nói chuyện với ai vậy?" Nàng đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lại thấy Hàn Hạo Thần sắc mặt không biết nên dùng ngôn ngữ gì để diễn tả, còn có khuôn mặt đáng đánh của Hoa Thiên Sóc.

Nàng lập tức lùi kéo Liên Vân đứng lên, hơi giật mình.

Liên Vân vội vàng cúi đầu tham kiến hai người: "Tham kiến Vương Gia, Tướng quân."

"Ừ." Hàn Hạo Thần trả lời một câu như vậy xem như cho phép nàng đứng dậy.

"Người đang cái làm gì ở đây? Đem thứ trên tay người ra đây." Hàn Hạo Thần chậm rãi mở miệng, Liên Vân vội vàng cái xéng trên tay nàng cầm tới, sau đó lui sang bên cạnh.

Lạc Từ Mộng nhìn mặt đất bị nàng làm cho rối tinh rối mù ánh mắt xoay vòng nói: "Ta đang. . . . trồng hoa."

"Trồng hoa?" Hắn nhìn phía sang lưng nàng một lát sau đó hỏi, "Vậy hoa đâu?"

"Bây giờ chưa có hoa! Vẫn còn chưa nảy mầm nữa, đợi sang năm thì sẽ có." Thấy Hàn Hạo Thần đến gần, Lạc Từ Mộng liền tranh thủ đẩy hắn ra nói, "Chỉ là là mấy hạt giống, có gì đâu mà nhìn."

"Lạc cô nương đúng thật là có nhã hứng." Hoa Thiên Sóc gương mặt đầy bùn đất của Lạc Từ Mộng cười khê.

Lạc Từ Mộng nghe vậy xém chút tức giận: "Ở nơi này ta rất cao hứng, ở vương phủ cái gì cũng không làm được, cho nên không có chuyện gì thì tìm việc vui chứ sao."

"Hả?" Hoa Thiên Sóc chột nhứ mày.

Lạc Từ Mộng nhìn Hoa Thiên Sóc đột nhiên nghĩ đến cái gì, vì vậy hào hứng lôi kéo Hoa Thiên Sóc hỏi "Tướng quân phải về phủ sao?"

Hoa Thiên Sóc không rõ chân tướng gật gật đầu, "Ừ đúng như vậy."

"Thật, ta vẫn chưa được xem phủ tướng quân như thế nào, không bằng mang ta đi đi, ta bảo đảm sẽ không nương nhờ phủ tướng quân, ta chỉ là đi nhìn một chút thôi."

"Đi thì không thành vấn đề, nhưng mà." Hoa Thiên Sóc khó xử nhìn Hàn Hạo Thần, lại thấy Lạc Từ Mộng thờ phỉ phò nói: "Đừng nhìn, Vương Gia còn ước gì ta đi, hắn đã hạ lệnh đuổi khách với ta rồi."

Hoa Thiên Sóc cười nhìn về phía Hàn Hạo Thần, hắn hiểu rất rõ Hàn Hạo Thần là người như thế nào, muốn hắn nói lời ngon tiếng ngọt đối với nữ nhân mà nói quả thực khó hơn lên trời, hắn muốn đuổi nữ nhân này đi, đó là chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên lời của Lạc Từ Mộng nói ra Hoa Thiên Sóc tin không chút nghi ngờ.

Vì vậy hắn cố ý quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần nói: "Vương Gia, đã như vậy ta sẽ để cho Lạc cô nương đến trong phủ ta đi đi dạo một chút, nếu Vương Gia muốn Lạc cô nương trở lại, thì ta sẽ đưa nàng trở về."

Hàn Hạo Thần cũng không biết nói gì, hắn thật sự là một nam nhân không biết dỗ dành người khác, cho nên khi Hoa Thiên Sóc đề nghị như vậy, hắn cũng không phản đối, hơn nữa hắn cũng biết mặc dù bình thường Hoa Thiên Sóc vẫn luôn yêu thích quyến luyến đối với nữ nhân không buông tay, nhưng cũng không có gan dám động đến nữ nhân của hắn, vì vậy xoay người làm bộ không sao cả đi vào thư phòng.

Nhìn bóng lưng hắn rời đi, trong lòng Lạc Từ Mộng không biết vì cảm thấy rất tức giận, cứ có cảm giác mình bị hắn từ bỏ, cứ như vậy đem nàng tống ra ngoài, Hoa Thiên Sóc còn nói cái gì mà "Nếu Vương Gia muốn đưa Lạc cô nương trở về, ta lại đưa nàng trở về", hắn làm sao có thể muốn để nàng trở lại chứ, thiếu đi con sâu gạo như nàng, đoán chừng hắn mừng rỡ thanh nhàn hơn ấy chứ, nếu không tại sao một câu cự tuyệt cũng không có.

"Đi thôi, Mộng nhi!" Gương mặt yêu nghiệt của Hoa Thiên Sóc nở nụ cười, khiến lạc Từ Mộng nổi da gà.

"Đừng gọi vậy!" Lạc Từ Mộng vừa đi theo Hoa Thiên Sóc, vừa tức giận trừng mắt nhìn hắn một cái, học cái gì không học, cô tình học cái tên băng sơn ngàn năm không tan được kia.

"Đã hiểu, đây là tên Vương Gia thường gọi đúng không, hay là ta gọi người. . . . Mộng Mộng? Tiểu Mộng mộng?"

"Thật sự càng gọi càng thấy ghê tởm, cơm ăn ngày hôm qua cũng muốn phun ra rồi!"

"Không phải chứ? Thức ăn Vương phủ khó tiêu như vậy sao? Thức ăn tối hôm qua còn có thể phun ra? Không phải đến lúc nên đi nhà xí rồi sao?"

Lạc Tử Mộng thật sự muốn đánh cho hắn một cái, tên Hoa Thiên Sóc này thật sự đáng đánh đòn mả, đúng là khiến người ta phát điên, nhưng nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn, cho nên căn bản không thể nào xuống tay được, đúng là người ta có câu đưa tay không đánh người mặt cười, nàng lúc này thật sự hối hận khi đã đi theo tên tặc này, cũng không biết đến phủ tướng quân hắn có mưu đồ bất chính gì với nàng không.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 69: Có bảy vị phu nhân.

"Nơi này chính là phủ tướng quân?"

Lạc Tử Mộng xuống xe ngựa nhìn tám biển lớn “Phiêu Kỵ phủ Đại tướng quân” có chút thần phục, rất khí thế, lúc đầu còn nghĩ phủ tướng quân cũng không có gì kinh ngạc bằng Vương Phủ, nhưng xem ra lại rất có giá trị.

Hoa Thiên Sóc mang theo Lạc Tử Mộng vào bên trong phủ tướng quân, chỉ vào cảnh sắc chung quanh hỏi "Như thế nào? Mặc dù không bằng vương phủ, nhưng cũng được xem là tốt chứ?"

Lạc Tử Mộng lần đầu tiên đến phủ khác, nhất thời rất háng hái, cũng quên hết lo lắng lúc này ngồi trên xe ngựa.

"Oa, ở nơi này không tệ đâu, đúng thật là rất tốt đó."

"Thật sao? Thật sự tốt như vậy sao?" Hoa Thiên Sóc nghe nàng nói như vậy thì mở cờ trong bụng, thấy nàng đáng vẻ tò mò của nàng, đột nhiên lại gần nàng hỏi, "Ở đây so với thần vương phủ như thế nào?"

Đột nhiên hắn bước đến gần khiến nàng sợ hãi, nhìn gương mặt đặc ý của hắn, nàng đi nhìn hắn bước lùi một bước duy trì khoảng cách cùng hắn, sau đó nói: "Kém xa."

Hoa Thiên Sóc nghe vậy có chút không vui đôi tay chấp ở sau lưng nói: "Nếu thần vương phủ tốt như vậy, vậy tại sao ngươi lại muốn chạy ra ngoài?"

Lạc Tử Mộng không nói nhìn hắn, không ngờ một đại tướng quân lại hẹp hòi như vậy, chuyện như vậy cũng tức giận, nhưng mà nàng cũng không muốn cứ như vậy chạy trốn về, phải nói là trở mặt so lật sách còn nhanh hơn, nàng đã được truyền kinh nghiệm từ Hàn Hạo Thần, ở Thần vương phủ, tâm tình bất định của Hàn Hạo Thần đã khiến Lạc Tử Mộng luyện được Kim Cương Bất Hoại thân.

Nàng cười đùa đi đến trước mặt Hoa Thiên Sóc, sau đó kéo tay áo của hắn nói: "Đại tướng quân Anh Minh Thần Võ, sẽ không so đo với tiểu nữ chứ? Ta sai rồi không được sao?"

"Như vậy còn được." Hoa Thiên Sóc lúc này mới hé miệng nở nụ cười.

Lạc Tử Mộng nhìn bộ dáng này của hắn, trong lòng âm thầm oán trách: đúng là ngây thơ.

"Ở chỗ ngươi có chỗ nào vui chơi không?" Nàng vừa nhìn chung quanh vừa nói.

Hoa Thiên Sóc quay đầu nhìn Lạc Tử Mộng không có một khác nhàn rồi có chút buồn cười, cũng không biết tại sao Thần Vương Gia có thể yêu thích cái tiểu nha đầu này, đây rõ ràng là một đứa bé chưa hết tính trẻ con, làm sao có thể so sánh được với thể thiếp mị hoặc trong phủ hắn được.

"Ngươi muốn chơi cái gì?" Hắn dùng giọng điệu như hỏi đứa bé vậy.

"Ta muốn." Lạc Tử Mộng nhìn bốn phía xung quanh, mặc dù nơi này phong cảnh tươi đẹp, nhưng hình như không trò chơi gì hay.

"Tướng quân. Tướng quân đã về rồi?"

Lúc Lạc Tử Mộng đang nhúc nhúc suy tư thì một âm thanh mềm mại nũng nịu không biết từ nơi nào xuất hiện. Khi nàng ngẩng đầu muốn nhìn cho rõ ràng thì một bóng hồng đã nhào vào trong lòng Hoa Thiên Sóc. Chỉ thấy nàng kia một thân phần son dày đặc trang phục đẹp đẽ, mùi son phấn nồng nặc xông vào trong mũi, Lạc Tử Mộng không nhịn hắt xì mấy lần. Xem bộ dáng thì là lão bà của Hoa Thiên Sóc, nhưng mùi thơm gay mũi thế này mà hắn chịu được, Lạc Tử Mộng không ngờ đường đường Phiêu Kỵ đại tướng quân lại có thể thích loại người dung hoa tục phấn như vậy, thật đúng là không có ánh mắt.

"Tướng quân trở lại tại sao không tới tìm Mị nhi, Mị nhi nhớ Tướng Quân muốn chết đi." Thân thể Nàng mềm yếu không xương dựa hẳn trên người Hoa Thiên Sóc, quả thật hận không thể cùng hắn hòa vào làm một thể được.

"Mới nửa ngày không gặp đã nhớ vị phu rồi hả?" Hoa Thiên Sóc lại có thể ở ngay trước Lạc Tử Mộng cùng thị thiếp của mình liếc mắt đưa tình, chọc

cho Lạc Từ Mộng cả người khẽ run rẩy.

"Hắt xì! Hắt xì!" Một trận gió thổi qua, mùi thơm nồng nặc lại lần nữa khiến Lạc Từ Mộng không nhận được hai cái hắt xì vang dội, khi nàng nhìn thấy nữ nhân tự xưng là Mị nhi này quăng tới mình một ánh mắt chứa đầy địch ý thì cả người không khỏi run lên, vội vàng khoát tay áo lui về phía sau mấy bước, "Các người tiếp tục, ta đi xa một chút."

Đúng là thù địch tội với quân tử còn hơn đắc tội với tiểu nhân, thù địch tội tiểu nhân còn hơn đắc tội với nữ nhân, cho nàng vẫn nên thức thời là trang tuấn kiệt.

Mị nhi là vị phu nhân Hoa Thiên Sóc mới cưới gần đây nhất, là vị phu nhân thứ bảy của hắn, hiện tại cũng là người hắn sùng ái nhất.

"Tướng quân, nàng là ai?" Mị phu nhân không vui hỏi Hoa Thiên Sóc, trong giọng nói tràn đầy ghen tức.

"Mị nhi bệnh ghen lại tái phát rồi." Hoa Thiên Sóc đôi mắt yêu nghiệt cong lên dùng ngón tay nhẹ nhàng điểm trên mũi Mị phu nhân một chút, "Nàng là người của Thần vương gia, Lạc Từ Mộng cô nương, hôm nay đến phủ dạo chơi."

Lạc Từ Mộng thấy hành động của Hoa Thiên Sóc, thiếu chút đem hết đồ ăn tối hôm qua ra ới sạch, có cần buồn nôn như vậy không? Lần đầu tiên tới phủ tướng quân đã thấy một màn như vậy, vậy lần sau có phải muốn diễn xuân cung sống luôn không?

Mị phu nhân vừa nghe thấy là người của Thần Vương Gia, vẻ mặt biến đổi, lập tức thay khuôn mặt tươi cười từ trong ngực Hoa Thiên Sóc đi ra, hơn nữa còn lắc lư vòng eo đi đến chỗ cách trước mặt Lạc Từ Mộng mấy bước.

"Thì ra là người của Thần vương gia, vừa rồi là Mị nhi thất lễ, xin Lạc cô nương thứ tội." Nàng yêu kiều thi lễ với Lạc Từ Mộng, thật ra khiến Lạc Từ Mộng không biết làm sao, đi tới nơi này lâu như vậy, nàng cũng không biết hoàn lễ bằng cách nào, nhưng mà cũng chính vì nàng đứng nơi đó sắc mặt không đổi nhìn Mị phu nhân, Mị phu nhân mới tin thân phận của nàng không hề nghi ngờ nữa, nghĩ đến chỉ có người của Thần Vương Gia mới có thể đứng trước mặt Mị phu nhân bình tĩnh như vậy, nếu đổi lại là người khác, sợ rằng đã tìm mọi cách nịnh nọt nàng rồi.

Ở cả thành Thiên Ngao của nước Hàn Vũ, có ai không biết Mị phu nhân nàng là Tần sủng của Hoa đại tướng quân, hiện tại chỉ kém không ngồi lên chỗ ngồi của phu nhân Tướng quân nữa thôi, những thứ khác đều đối xử với nàng không khác gì phu nhân Tướng quân.

Nhưng mà Lạc Từ Mộng sau khi nghe Hoa Thiên Sóc nói nàng là người của Thần vương gia xong, thật sự nhìn không hung hăng trừng mắt nhìn lại hắn, từ lúc nào thì nàng biến thành người của Hàn Hạo Thần rồi? Nàng vẫn là một cô nương trong sạch đó, mặc dù nàng xuyên không đến thế giới này, nhưng nếu đã ở nơi này, nàng vẫn nên phòng tránh chứ, cũng không thể chưa xuất giá đã nói nàng là người của nam nhân kia được ?

"Người là Hoa tướng quân" Lạc Từ Mộng nghi ngờ nhìn về phía Mị phu nhân.

Mị phu nhân lấy khăn lụa thấm đầy mùi hương che miệng cười mỉa hoặc nói: "Ta là thị thiếp của tướng quân, người có thể gọi ta Mị phu nhân."

"Thiếp?" Lạc Từ Mộng nghi ngờ nhìn về phía gương mặt đắc ý của Hoa Thiên Sóc, sau đó lại nhìn về phía Mị phu nhân nói: "Chẳng lẽ Tướng quân còn có rất nhiều phu nhân?"

"Đúng vậy, tướng quân có tất cả bảy thị thiếp." Mị phu nhân nghe cũng không mất hứng, ngược lại có chút kiêu ngạo hất cằm lên, giống như đang khoe khoang nói, cho dù nhiều hơn nữa cũng không phải là đối thủ của nàng.

"Bảy!" Lạc Từ Mộng không dám tin nhìn Hoa Thiên Sóc một bên, "Vậy sao Thần Vương Gia một người cũng không có, người lại có bảy."

Nghe lời của nàng..., Hoa Thiên Sóc càng thêm đắc ý khẽ cười.

"Đã có bảy thị thiếp, vậy thêm chính thất nữa không phải là tám sao?" Lạc Từ Mộng đưa tay ra làm chỉ số, nếu lại thêm hai người nữa thì vừa đủ một đôi tay rồi.

Mị phu nhân lại đem thân thể dựa vào trong ngực Hoa Thiên Sóc, sau đó cong môi nói: "Tướng quân chưa cưới chính thất, cho nên vị trí phu nhân Tướng quân vẫn còn để trống."

Nghe giọng điệu của nàng, Lạc Từ Mộng có đơn thuần đi nữa cũng biết nàng muốn ngồi lên vị trí kia, nhưng mà nhìn về mặt Hoa Thiên Sóc, hình như không có ý định cho nàng làm phu nhân tướng quân. Cô đại vấn đề danh phận từ trước đến nay luôn được xem trọng, mà trước mắt cưới thiếp sau đó mới cưới thê là chuyện thường tình, nhưng mà đã nạp bảy vị phu nhân Hoa Thiên Sóc lại còn muốn cưới thêm một phu nhân nữa, nghĩ tới đây, Lạc Từ Mộng lắc đầu bất đắc dĩ.

Hoa Thiên Sóc nhìn phản ứng của nàng, không nhận được hỏi: "Mộng nhi có cao kiến gì?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Cấm trẻ nhỏ

Lạc Từ Mộng nhìn gương mặt đắc ý của Hoa Thiên Sóc, tròn tròn mắt, theo bản năng nàng xoay người tránh khỏi tầm mắt của hắn, sau đó làm bộ như không có việc gì xảy ra, quay đầu nói: "Ta không có cao kiến gì cả, ngươi yêu người nào, cưới bao nhiêu thị thiếp là chuyện của ngươi, liên quan gì tới ta."

Hoa Thiên Sóc cười thất thanh: "Ha ha ha. Nói rất đúng, bản tướng quân muốn cưới ai liền cưới, đến lúc đó ta sẽ đem toàn bộ mỹ nhân đưa hết vào trong phủ."

Hắn khoác lác như vậy khiến Lạc Từ Mộng không nhìn được giật giật khóe môi, muốn đem toàn bộ mỹ nữ đưa hết vào trong phủ, chỉ bằng bộ dáng yêu nghiệt của hắn sao?

Được rồi, thú thực thì nàng cũng từng bị hấp dẫn bởi nụ cười yêu nghiệt của hắn, bất quá ông trời thật bất công, đường đường là nam nhân mà lại xinh đẹp hơn cả nữ nhân quả thực khiến người ta ghen tị, tại sao một nam nhân lại có được đáng đẹp xinh đẹp như vậy?

Mị phu nhân nghe thấy Hoa Thiên Sóc nói thế, tâm bất đầu treo lơ lửng giữa không trung, thị thiếp bên cạnh Hoa Thiên Sóc rất nhiều, cũng giống như phi tử ở bên cạnh hoàng thượng. Là nữ tử chỉ sợ phu quân của mình sẽ sinh ra cảm giác chán ghét mà vắng vẻ mình. Cho nên nàng chỉ biết dùng đủ mọi cách để quyến rũ hắn, khiến hắn không thể rời xa mình mà thôi.

"Tướng quân!" Mị phu nhân đem thân thể dựa vào trong ngực Hoa Thiên Sóc, sau đó cong môi nói: "Tướng quân còn muốn nạp thêm thị thiếp ư, chẳng lẽ có Mị nhi còn chưa đủ sao? Mị nhi không muốn Tướng quân rời xa Mị nhi đâu."

Hoa Thiên Sóc cúi đầu tiến tới vành tai nàng ta, nhẹ giọng nói: "Vi phu chỉ sợ Mị nhi chịu không nổi một môi thôi."

"Ai nha, Tướng quân ngài xấu lắm!" Mị nhi đỏ mặt, thẹn thùng đâm nhẹ một cái vào ngực Hoa Thiên Sóc, sức lực so với gãi ngứa còn không bằng.

Hành động của hai người họ hiện giờ khiến trẻ nhỏ không nên xem, nhưng khi nghe đoạn đối thoại giữa hai người, Lạc Từ Mộng có chút nghi ngờ. Hành động và cử chỉ của bọn họ khiến người ta buồn nôn, nhưng lại khiến người ta có chút mơ hồ.

Hoa Thiên Sóc thấy Lạc Từ Mộng len lén liếc nhìn bọn họ, sau đó lại gãi đầu không biết đang suy nghĩ điều gì, hành động đáng yêu tột cùng. Hoa Thiên Sóc đột nhiên nảy sinh ra một chút khác thường, cảm thấy nàng cùng với những nữ nhân ở bên cạnh hắn không giống nhau, bất luận là lời nói hay việc làm đều hoàn toàn khác biệt.

"Mộng nhi đang suy nghĩ gì vậy?"

"A!"

Đột nhiên nàng cảm giác có người nói ở bên tai mình, Lạc Từ Mộng sợ tới mức kêu lên thành tiếng, khi nàng quay đầu lại liền nhìn thấy Hoa Thiên Sóc chỉ cách nàng nửa thước. Nàng vội vã lui về sau một bước, đưa mắt nhìn về chỗ Mị phu nhân mới đứng ban nãy, lúc này nàng mới phát hiện ra nơi đây ngoài nàng và Hoa Thiên Sóc ra không có người thứ ba.

"Mị phu nhân đâu rồi?" Lạc Từ Mộng hỏi.

"Nàng ấy trở về phòng rồi." Hắn nở nụ cười yếu ớt trả lời nàng.

Nàng thật khâm phục nữ nhân nơi đây, trong mắt các nàng phu quân là trời, bảo sao nghe vậy, thật không biết nếu như hắn bảo nàng chết, nàng liền chết ư.

"A...!" Nàng miễn cưỡng đáp một câu, sau đó đi theo Hoa Thiên Sóc, không tập trung nhìn phong cảnh xung quanh.

Hoa Thiên Sóc thấy nàng trả lời một cách vô tâm, hắn không muốn bỏ qua câu hỏi vừa rồi của mình, liền dừng lại.

"Sao ngươi không tiếp tục đi nữa vậy?" Nàng hỏi.

Hắn nhún mày, một lần nữa hỏi nàng: "Nói cho ta biết, Mới vừa rồi ngươi suy nghĩ điều gì? Ngươi vẫn chưa trả lời ta."

Nàng thật sự khâm phục nghị lực của hắn, nếu không hỏi rõ được nguyên do vì sao, hắn hẳn sẽ không bỏ qua cho nàng.

Lạc Từ Mộng nhún vai, trả lời thành thật: "Mới vừa rồi ta đang nghĩ đến những lời nói giữa ngươi và Mị phu nhân."

"Hả? Câu nào vậy?" Hắn cảm thấy thật hứng thú, rốt cuộc nàng đã suy nghĩ cái gì.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, cặp mắt đen lay láy chống lại cái nhìn của hắn: "Ta đang nghĩ, ngươi nói sợ nàng không chịu nổi, rốt cuộc không chịu nổi cái gì?"

"Ha ha!" Sau khi Hoa Thiên Sóc nghe Lạc Từ Mộng nói xong lập tức bật cười, Lạc Từ Mộng chỉ biết im lặng nhìn hắn. Hắn cười càng lúc càng lớn, nàng có thể dùng câu "Cười đến run rẩy hết cả người" để hình dung bộ dạng hiện tại của hắn.

Có gì buồn cười sao? Chẳng qua nàng chỉ nói ra điều thắc mắc trong lòng mà thôi, vấn đề này có gì buồn cười sao?

"Này! Ngươi cười cái gì?" Thấy hần vừa cười vừa dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, mặt nàng không khỏi đỏ lên, nhưng nàng thật không hiểu nàng đã nói sai điều gì.

Hoa Thiên Sóc nhìn ánh mắt vô tội của nàng, thật sự không có cách nào giải thích cho nàng hiểu, chỉ sợ sau khi nghe hần nói xong, nàng nhất định sẽ sợ đến mức bỏ chạy. Có điều qua chuyện này cũng khiến hần hiểu ra một điều, nàng quả thực rất thuần khiết, không nhiễm một chút tục trần.

"Tốt lắm tốt lắm, ta không cười nữa, dẫn ngươi đi xem thứ này." Hoa Thiên Sóc cười đến mức chảy cả nước mắt, hần vội vàng lau thật nhanh nước mắt rồi mang theo nàng đi về phía trước.

"A...!" Nàng giật đầu, đi phía sau hần.

Đi đến "Vân Nguyệt lâu", Lạc Tử Mộng ngạc nhiên phát hiện ở đây giấu nhiều văn vật, nếu nàng mang một hai món ra ngoài, đoán chừng cả đời này không cần lo đến vấn đề ăn mặc rồi.

Nhìn hai mắt Lạc Tử Mộng lóe sáng, Hoa Thiên Sóc đặc chí nhếch môi cười. Nơi này của hần không phải ai cũng có thể tới, cho dù là Mị nhi đang được hần hết mực sủng ái, hần cũng chưa một lần mang nàng tới đây. Vốn dĩ hần cũng không hiểu tại sao, bản thân không suy nghĩ gì đã mang Lạc Tử Mộng tới đây. Mấy vị Thị Lang có quan hệ tốt với hần trong triều muốn đến đây nhưng hần đều không chấp thuận.

"Như thế nào, nơi này có khiến ngươi được mở rộng tầm mắt không?" Hoa Thiên Sóc đi đến trước mặt Lạc Tử Mộng, đặc chí vuốt ve văn vật đặt bên cạnh.

"Oa. Ngươi cũng thật là lợi hại, cất giữ thật nhiều đồ, ngươi trộm được ở đâu vậy?" Nàng tiện tay cầm một món đồ lên, nhẹ nhàng gõ hai cái, nó phát ra một tiếng vang dễ nghe, như Châu rơi trên khay ngọc thanh thủy.

Hoa Thiên Sóc nhìn không được lắc đầu cười, nha đầu này cứ nhiên coi hần giống một tên đạo tặc.

Hần nhíu mày bất đắc dĩ nhìn nàng nói: "Những thứ đồ này ta thật vất vả mới kiếm được, một vài món là do hoàng thượng ban thưởng, vài món thu hoạch được trên chiến trường đánh giặc ở địch quốc, còn lại do một số quan lại vì muốn nịnh bợ ta mà tự mình đưa tới."

"Giữa Phiêu Kỵ đại tướng quân và Thần Vương Gia ai mới là người có nhiều bảo bối hơn?" Nàng đột nhiên hỏi một câu.

Hoa Thiên Sóc không có bỏ qua câu hỏi của nàng... mà nghiêm túc trả lời: "Đương nhiên là Vương Gia rồi, dù sao Vương Gia và hoàng thượng là huynh đệ, còn ta vĩnh viễn chỉ là thân tử."

"Vậy tại sao Hần. Ý ta là Thần Vương Gia, tại sao hần lại không có những món bảo bối này?"

"Bảo bối của Vương gia so với ta còn nhiều hơn, chẳng lẽ Mộng nhi chưa từng thấy qua?" Hoa Thiên Sóc không ngờ Hần Hạo Thần chưa từng cho nàng xem qua.

Lạc Tử Mộng nghe hần nói vậy, nghĩ đến việc Hần Hạo Thần không tin tưởng nàng như Hoa Thiên Sóc, trong lòng có chút mất mát. Chỉ là người ta là Vương Gia, nàng còn muốn đòi hỏi điều gì? Bọn họ vốn không quen không biết, hần đề phòng nàng cũng là chuyện bình thường.

Nghĩ như vậy, tâm tình Lạc Tử Mộng cũng khá hơn một chút.

"A! Đúng rồi!"

"Sao vậy?" Hoa Thiên Sóc nghi ngờ nhìn nàng.

Lạc Tử Mộng nhảy cẫng lên nói: "Ta đã hiểu tại sao ngươi nói Mị phu nhân không chịu nổi rồi!"

Nếu hiện tại Hoa Thiên Sóc đang dùng bữa, đoán chừng hần sẽ bị nghẹn cơm mà chết sặc, không ngờ nàng lại kiên trì muốn hiểu thấu đáo mọi việc như vậy. Chỉ là. nếu thực sự đã hiểu, thì làm sao nàng có thể bình tĩnh nói ra suy đoán của mình.

Không đợi Hoa Thiên Sóc lên tiếng, Lạc Tử Mộng lập tức nói tiếp: "Hiện tại ngươi tín nhiệm ta như vậy, nếu Mị phu nhân không thể gánh vác nổi, ta sẽ giúp nàng gánh vác một phần!"

Hoa Thiên Sóc giật mình, hần nói: "Ngươi...ngươi nói thật chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Gây họa

Hoa Thiên Sóc giật mình, hần nói: "Người... người nói thật chứ?"

"Đương nhiên là thật rồi." Nàng ngược mắt lên nhìn hần, "Từ trước tới giờ ta là người luôn giữ đúng lời hứa."

"Vậy người có biết. . . . Ý của ta là gì không?" Hần muốn xác định lại suy nghĩ của nàng một phen.

Lạc Tử Mộng vừa cảm ngọc trầm bên cạnh lên vừa nói: "Đã nói là ta hiểu rồi mà, trong đây cất giữ nhiều bảo vật như vậy, lại không thể tùy tiện để cho người khác ra vào, chỉ có thể để người người tín nhiệm nhất cũng chính là ái thiếp người sủng ái nhất - Mị nhi tới đây dọn dẹp. Người sợ nàng không chịu đựng nổi công việc nơi này, sợ nàng mệt mỏi, cho nên mới phải tìm một người đến giúp nàng gánh vác!"

Nàng thấy nàng thật thông minh cư nhiên lại có thể đoán được tâm tư của người khác, không khỏi nhoeo miệng cười, hai lúm đồng tiền ngọt ngào xuất hiện khiến gương mặt nàng thêm rạng rỡ yêu kiều.

Khi nàng xoay người lại liền nhìn thấy gương mặt kinh ngạc của Hoa Thiên Sóc, Lạc Tử Mộng đi tới trước mặt hần, vỗ vào vai hần nói: "Người yên tâm, người tin tưởng ta như vậy, về sau ta nhất định sẽ giúp đỡ Mị nhi gánh vác mọi chuyện, hơn nữa còn không thu phí!"

Hần nhẹ giọng nói: "Thì ra là chỉ cái này."

"Vậy người cho rằng là cái gì, chẳng lẽ ý người không phải như vậy?" Nàng thất vọng nhìn Hoa Thiên Sóc, hóa ra là nàng không thông minh như vậy.

Hoa Thiên Sóc thật không biết phải giải thích với nàng ra sao, không thể làm gì khác hơn đành phải thay đổi đề tài: "Không có gì, người ở chỗ này chơi, ta có việc phải ra ngoài."

"A...!" Nàng gật đầu, Hoa Thiên Sóc vội vàng đi ra ngoài.

Sau khi Hoa Thiên Sóc đi ra đến bên ngoài liền hít một hơi thật sâu, hần thật không hiểu nổi bản thân mình nữa, tại thời điểm Lạc Tử Mộng nói ra suy nghĩ của mình, hần thật thất vọng. Hần vốn hi vọng khi nàng nói nàng nguyện ý giúp Mị nhi, là nàng đang thừa nhận tình cảm nàng dành cho hần.

Lắc đầu, hần không muốn bản thân suy nghĩ về chuyện này nữa, hần biết rõ, nàng là nữ nhân mà Thần vương coi trọng, hần không nên có những suy nghĩ không an phận.

Hiện tại rốt cuộc hần đã hiểu, tại sao Hàn Hạo Thần lại yêu thích lạc Tử Mộng rồi, ngay cả hần cũng bắt đầu sinh ra cảm giác mãnh liệt đối với nàng. Muốn giữ nàng làm của riêng.

"Nha đầu này thật lợi hại." Hần âm thầm cười khế.

Xác thực, nàng rất có khả năng, lại có thể khiến hần một người xem tình cảm là trò đùa nảy sinh tình cảm với nàng, hơn nữa đáng sợ hơn chính là, nàng căn bản không có làm bất kỳ chuyện gì lấy lòng hần.

"Đại ca!"

Lúc này chợt vang lên một giọng nói khiến Hoa Thiên Sóc thu hồi lại suy nghĩ, hần giương mắt nhìn lên, thì thấy Hoa Thiên Nhụy đang đi về phía hần.

"Muội tìm huynh đã lâu, nghe Mị tử từ nói huynh mang theo một nữ nhân đi tới 'Vân Nguyệt lâu', chẳng lẽ huynh lại tìm thấy niềm vui mới rồi à?" Trong mắt Hoa Thiên Nhụy mà nói, thị thiếp của ca ca nàng gần sánh bằng hậu cung phi tần của Đường Kim hoàng thượng rồi.

Hoa Thiên Sóc dùng ngón tay chỉ vào trán Tam muội không biết lớn nhỏ dạy dỗ: "Muội thật đúng là càng ngày càng không có quy củ, cư nhiên dám cười đại ca ta? Cần thận không ai thèm lấy."

"Đại ca!" Hoa Thiên hụy bất mãn lên án: "Huynh còn nói! Nhờ huynh làm một số chuyện, cũng làm không xong, để Thần ca ca cười hồ ly tinh kia."

Lông mày Hoa Thiên Sóc khẽ run, nếu để cho muội muội hần biết "Hồ ly tinh" trong lời nàng đang ở đây, thật không biết hai người sẽ âm ỉ thành cái dạng gì. Vì kế hoạch ngày hôm nay, có lẽ hần nên tận lực nghĩ biện pháp khiến Hoa Thiên Nhụy rời đi.

"Tam muội, cách xưng hô của người thật khó nghe? Là Thần Vương Gia muốn cưới nàng, cũng không chắc rằng nàng muốn gả cho Thần Vương Gia."

Hoa Thiên Nhụy không vui liếc mắt nhìn về phía hần: "Làm sao huynh biết nàng không muốn gả cho Thần ca ca, nhất định nàng ta sẽ nghĩ mọi cách buộc Thần ca ca cưới nàng, hoàng thượng sắp hạ chỉ ban hôn rồi huynh có biết không?"

Hần thờ dài, bắt đầu để ý nhìn nàng, hần phát hiện ra cá tính của Tam muội cùng cá tính của hần thật là khác biệt một trời một vực, Hần sẽ không bởi vì tình cảm mà chịu đựng ràng buộc, nữ nhân đối với hần mà nói chẳng qua chỉ là trò tiêu khiển mà thôi. Mà câu "Một lòng một dạ" tuyệt đối không thích hợp với hần, yêu một nữ nhân đối với hần quả thật là điều xa xỉ. Như Tam muội của hần quá cố chấp, tình cảm của nàng dành cho Hàn Hạo Thần hần biết, chỉ tiếc hoa rơi hữu ý nước chảy vô tình.

"Ai" Hắc thờ dài, "Tam muội, muội không nên ép Thần vương gia, theo những gì huynh biết, nếu hắc không yêu, sao hắc lại thỉnh cầu hoàng thượng ban hôn? Dù là hoàng thượng ban hôn, nếu hắc không muốn, hắc cũng sẽ không cưới người đó."

Hoa Thiên Nhụy cắn răng cong môi, dĩ nhiên nàng biết điều này, cũng bởi vì biết cho nên nàng mới không phục, từ nhỏ nàng đã dành tình cảm cho hắc, hơn nữa còn theo Hàn hạo thần, nỗ lực nhiều năm như vậy, lại không bằng một nữ nhân không biết từ đâu tới.

Lời nói của Hoa Thiên Sóc như rắc muối vào lòng nàng, nàng tức giận dậm chân: "Muội mặc kệ, huynh phải khiến Thần ca ca lấy muội."

"Chuyện này. . . ." Hoa Thiên Sóc không biết phải nói sao cho nàng hiểu, cũng không phải là không có người theo đuổi, nàng hà tất cứ phải treo cổ ở trên một thân cây. Nhưng nghĩ đến Lạc Tử Mộng vẫn đang ở trên lầu, hắc phải nghĩ biện pháp mau chóng khiến nàng dời đi mới được.

"Tốt. . . . Huynh nhất định sẽ giúp muội, muội đừng có nóng vội, bất quá. . . . Tam muội." Ánh mắt hắc khẽ lóe lên một cái, không nghĩ đến hắc cũng có thời điểm nói dối, "Ách. . . . Hôm nay đại ca còn có việc, muội trở về trước đi, chờ huynh xử lý sự tình ổn thỏa sẽ đem tin vui nói cho muội biết."

Đây cũng không phải là lần đầu tiên Hoa Thiên Nhụy bị Hoa Thiên Sóc đuổi đi, bình thường khi hắc nói những lời hắc, nhất định là hắc muốn đi mỹ nhân, trước kia nàng luôn ngoan ngoãn rời đi, nhưng lần này cứ có cảm giác hắc có gì giấu nàng.

"Nhanh như vậy đã đuổi muội đi?" Tầm mắt nàng lơ đãng nhìn lên trên lầu, "Nhất định có vấn đề."

Vừa dứt lời, Hoa Thiên Nhụy liền chạy về phía 'Văn Nguyệt lâu'.

Hoa Thiên Sóc thấy thế vội vã đuổi theo: "Này! Tam muội, muội không thể lên đó!"

"Tại sao không thể? Vậy muội càng muốn đi xem." Ngược lại nàng muốn nhìn một chút nữ nhân nào nhanh như vậy đã chiếm trọn trái tim đại ca nàng, hơn nữa chỗ đó lại là Văn Nguyệt lâu, nàng càng muốn đến xem.

"Tam muội, sao muội càng ngày càng không có chút gì gọi là rụt rè của nữ hài tử vậy, Này!"

"Nam nhân bọn huynh không phải đều thích nữ nhân như vậy sao?" Vừa nghĩ tới Hàn Hạo Thần bị Lạc Tử Mộng cướp đi, nàng liền muốn nổi giận, cho nên nàng cho rằng nam nhân đều thích nữ nhân chủ động tiếp cận.

Mặc dù Hoa Thiên Nhụy không biết võ công, nhưng ngược lại nàng chạy rất nhanh.

Thấy nàng đã đi tới trước cửa, Hoa Thiên Sóc muốn ngăn lại thì đã trễ, Hoa Thiên Nhụy đã đẩy cửa đi vào bên trong.

"Là người?" Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy Lạc Tử Mộng đang ở trong Văn Nguyệt lâu loay hoay cầm bảo vật của Hoa Thiên Sóc, con giận dữ liền nổi lên.

Lạc Tử Mộng thấy Hoa Thiên Nhụy cũng hơi sững sờ, nàng thật không nghĩ đến việc tới phủ tướng quân còn có thể gặp phải Hoa Thiên Nhụy.

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?" Hoa Thiên Nhụy chống nạnh, chất vấn Lạc Tử Mộng.

"Tam muội!" Hoa Thiên Sóc tiến lên kéo tay Hoa Thiên Nhụy.

"Đại ca! tại sao huynh để cho nàng ta vào đây? Chẳng lẽ ngươi thích nàng ta?"

Hoa Thiên Sóc nghe vậy có chút xấu hổ, mà Lạc Tử Mộng nhưng mà lại không cho là đúng giật giật khóe miệng. Mặc dù Hoa Thiên Nhụy ngạo mạn, nhưng ở trước mặt Lạc Tử Mộng lại không có tác dụng.

"Cái gì mà thích ta, nơi này là phủ tướng quân, cũng không phải là phủ Thừa Tướng, dù là phủ Thừa Tướng cũng không tới phiên ngươi làm chủ, ta tới nơi này thì thế nào? T cản trở ngươi chuyện gì? Thật là khô hạn!" Lạc Tử Mộng vừa nhìn Kỳ Trân Dị Bảo trong tay vừa đáp lại lời nói của Hoa Thiên Nhụy, giọng nói tràn đầy khinh thường.

Hoa Thiên Nhụy tức giận đến đỏ mặt tía tai, lại không có cách nào mở miệng đáp trả.

Lúc này, Lạc Tử Mộng để ý đến một món đồ, chạm trở tinh tế, đẹp không tì vết, hoàn mỹ khiến nàng sợ thán phục: "Thật là đẹp"

Hoa Thiên Nhụy thấy thế, muốn tiến lên đoạt lấy ngọc trầm: "Không cho phép ngươi đụng vào nó, để xuống!"

Không ngờ ngọc trầm trong tay Lạc Tử Mộng rơi xuống, một âm thanh thanh thúy vang lên, ba người đều kinh ngạc, ngọc trầm giá trị một ngàn lượng cứ như vậy gãy thành hai khúc.

Đúng vào lúc này, một bóng dáng cao lớn xuất hiện tại cửa.

Chương 72: Lạnh lùng như chàng

"Đã xảy ra chuyện gì?"

Đột nhiên một tiếng nói trầm thấp vang lên, ba người đồng thời dời tầm mắt tới trên người vừa xuất hiện ở phía sau.

"Thần ca ca!" Hoa Thiên Nhụy vội vã bỏ nhào qua, Hàn Hạo Thần đứng nguyên tại chỗ chưa kịp tránh né, lại để cho nàng ta bỏ nhào vào trong lòng.

Hàn Hạo Thần nhú nhú mày. Mặc dù sau đó chàng có kéo nàng ta ra, nhưng mà ở trong mắt Lạc Tử Mộng, thì nàng ta đã chạm vào chàng, điều này khiến cho đáy lòng nàng rất không thoải mái.

Nhưng mà. Nàng không thoải mái cái gì chứ? Vốn dĩ không phải bọn họ chính là thanh mai trúc mã sao? Chính nàng mới là một người đột nhiên xuất hiện ngang trời, hơn nữa nghĩ tới trước đó Hàn Hạo Thần còn muốn thả tự do cho nàng, cũng chính là không hề giữ nàng ở lại nữa, vậy nàng còn phải suy nghĩ nhiều làm gì chứ?

Tuy là nói như thế, nhưng trong lòng vẫn còn thấy chua xót.

"Thần vương gia." Hoa Thiên Sóc đau lòng nhặt cây trầm ngọc yêu quý nhất trên mặt đất lên, vốn dĩ còn muốn coi nó thành sinh lễ tặng cho tướng quân phu nhân tương lai của mình, ai biết được lại rơi vào kết quả như thế này.

Sắc mặt Hàn Hạo Thần không thay đổi nhìn về phía Lạc Tử Mộng đang trốn tránh không muốn nhìn thẳng vào tầm mắt của chàng. Thấy thái độ của nàng như vậy, tim của chàng phát lạnh, cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới chàng lại khiến cho nàng chán ghét đến như vậy, ngay cả nhìn một cái cũng không vui lòng.

Hoa Thiên Nhụy thấy Hàn Hạo Thần vẫn luôn luôn đặt sự chú ý ở trên người Lạc Tử Mộng, thì lập tức không vui, nàng ta kéo ống tay áo của Hàn Hạo Thần rồi bắt đầu điếm điếm đáng yêu tố cáo: "Thần ca ca, huynh xem nàng ta đi, cũng đã bảo nàng ta không được đụng vào rồi mà nàng ta còn lộn xộn, hơn nữa mới vừa rồi nàng ta còn mắng muội nữa."

"Tam muội." Hoa Thiên Sóc lập tức tiến lên ngăn cản, đặc biệt lúc thấy Lạc Tử Mộng ngay cả giải thích cũng không có, hơn nữa còn phồng má tức giận quay đầu qua một bên, hẩn nhìn thấy như vậy thậm chí có chút không nổi trách cứ nàng.

"Vương Gia, Mộng Nhi chỉ không cẩn thận thôi, không có việc gì, chỉ là một cây trầm ngọc thôi mà."

Hoa Thiên Sóc nói giúp cho Lạc Tử Mộng, nhưng những lời này của hẩn cũng không thể xoay chuyển tâm tình của Hàn Hạo Thần. Ngược lại, càng khiến cho chàng thêm âm u thâm trầm, bởi vì chàng nghe thấy Hoa Thiên Sóc gọi nàng là "Mộng Nhi". Quan hệ của bọn họ đến tột cùng là thân thiết đến mức nào? Nàng không để cho chàng gọi nàng như vậy, tuy nhiên nàng lại cho phép Hoa Thiên Sóc gọi nàng như vậy, điều này khiến cho đáy lòng chàng giống như bị bông vải lấp kín, rất buồn bực, còn có chút ngột ngạt.

Hoa Thiên Nhụy hung dữ trừng mắt với Hoa Thiên Sóc một cái rồi nói: "Đại ca! Cái gì mà không cẩn thận chứ, rõ ràng là nàng ta cố ý, hơn nữa sao lại không có việc gì, cái này cũng trị giá một ngàn lượng đó, như vậy mà cũng gọi là không có việc gì sao?"

Một ngàn lượng? Một ngàn lượng là khái niệm gì? Nàng nhớ trước kia bởi vì nhất thời vui mừng nên điều tra vài tài liệu, một ngàn lượng là ba trăm nhân dân tệ, như vậy một ngàn lượng.

Trời ạ, là ba mươi vạn sao?

Lạc Tử Mộng kinh hãi, sống lưng lạnh toát, toàn thân lạnh ngắt mồ hôi. Nàng lấy đầu ra một ngàn lượng trả lại cho hẩn đây, hơn nữa phải nói đầu sỏ gây nên chuyện này căn bản chính là Hoa Thiên Nhụy kia mới đúng. Nàng cảm thấy bản thân mình tới cái nước Hàn Vũ này giống như là có ôn thần trên người vậy, không có lúc nào là không đụng phải chuyện xui xẻo.

Nàng cắn môi nhìn cây trầm ngọc trong tay Hoa Thiên Sóc có chút không biết phải làm sao, bảo nàng bồi thường một ngàn lượng. Đoán chừng có đem nàng đi bán cũng không có nhiều tiền như vậy đâu.

"Theo bốn vương trở về."

Một câu nói hàm chứa giọng điệu tức giận vang lên từ trên đỉnh đầu của nàng, nàng ngẩng đầu lên nhìn lại, lập tức nhìn thấy sắc mặt khó coi của chàng. Nàng không biết là bởi vì nàng lại gây họa ở bên ngoài làm cho hẩn ta mất hứng, hay là do hẩn ta đi tới chỗ nào cũng thấy nàng nên mới mất hứng nữa, bởi vì nàng cảm thấy hẩn ta không muốn nhìn thấy nàng.

Trong lòng Lạc Tử Mộng có chút chua xót, ở dưới cái nhìn chăm chú của chàng, nàng hất mặt giăng co ngay tại chỗ.

"Thần ca ca, huynh còn muốn để cho nàng ta quay về vương phủ sao? Nàng ta chính là tân sủng của đại ca muội."

Một câu nói này của Hoa Thiên Nhụy hoàn toàn chọc giận Hàn Hạo Thần. Không cần suy nghĩ nhiều, cũng không cần dè nén sự kích động của bản thân nữa, chàng vươn tay kéo cánh tay của nàng qua rồi trực tiếp kéo nàng ra ngoài.

"Hàn Hạo Thần! Huynh buông tay ra!" Bị chàng ngang ngược kéo đi như vậy, Lạc Tử Mộng cũng tức giận. Nàng không biết hiện tại hấn ta lại muốn diễn vở kịch nào đây, không phải đã nói là thả tự do cho nàng sao? Chẳng lẽ là do bây giờ nàng đã bị đóng dấu cái tên "Thần vương phủ" lên người, cho nên hấn ta cảm thấy nàng đi khắp nơi gây họa làm mất mặt hấn ta sao?

Hoa Thiên Sóc thấy khí thế lớn mạnh của Hàn Hạo Thần thì lập tức đuổi theo, mà Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy dáng vẻ của Hàn Hạo Thần đối với nàng ta giống như không thấy, thì khỏi phải nói, nàng ta lại càng đuổi theo.

"Vương Gia." Hoa Thiên Sóc chạy tới trước mặt Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng, nhìn thấy vương gia gắt gao lôi kéo nàng, mà nàng thì lại luôn chau mày lại giống như bị vương gia nắm chặt nên đau.

Sự đau lòng của Hoa Thiên Sóc, Hàn Hạo Thần cũng nhìn thấy. Vốn dĩ chàng theo bản năng muốn buông tay nàng ra, nhưng khi nhìn thấy vẻ mặt của Hoa Thiên Sóc như thế, thì chàng lại nắm tay nàng thật chặt, chỉ sợ mình vừa buông tay nàng ra thì sẽ bị người khác cướp mất.

"Vương Gia, Mộng Nhi mới đến phủ tướng quân không lâu, mặt tướng chưa tận tình làm tròn chức vị gia chủ."

"Không cần, nếu còn ở lại phủ tướng quân thêm nữa, còn không biết sẽ nhảy ra thêm cái mầm tai vạ gì nữa. Một ngàn lượng bạc kia, bốn vương sẽ lập tức cho người đưa tới."

"Ai cần huynh bồi thường giúp ta." Lạc Tử Mộng vừa nghĩ tới chàng từng nói nàng làm chuyện gì cũng hòng thì cảm thấy rất tức giận, nhưng bản thân nàng lại không có tiền đồ, mới vừa ra khỏi vương phủ đã gây tai họa tràn lan.

Sắc mặt của Hàn Hạo Thần trầm xuống, nhìn về phía nàng hỏi: "Không cần bốn vương giúp một tay, vậy nàng có một ngàn lượng sao?"

Nàng tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, hấn ta biết rõ nàng không có còn hỏi như thế. Nhưng mà, cho dù là như vậy nàng cũng không muốn nhận thêm bất kỳ ân huệ nào của hấn ta nữa. Ngược mắt lên đón nhận tầm mắt của chàng, cực kì có cốt khí nói: "Ta không có tiền, cùng lắm là lấy thân báo đáp thôi!"

Nàng thừa nhận, nàng làm vậy là cố ý chọc giận chàng. Nàng chưa bao giờ tùy tiện như vậy, đối với tình cảm nàng lại càng ôm ấp hoài bão "Lương tình tương duyệt, từ đầu tới cuối, đến chết cũng không đổi". Nhưng mà, lúc nàng nhìn thấy chàng và Hoa Thiên Nhụy thân thiết như thế thì nàng chính là không nhìn được nghĩ muốn chọc giận chàng. Song đến khi nàng thật sự nhìn thấy cái trừng mắt đầy tức giận của chàng, nhìn thấy toàn thân chàng tản ra hơi thở nguy hiểm, thì nàng lại không nhìn được rùng mình một cái.

Thật là một nam nhân nguy hiểm!

Lúc này, nàng rất hối hận. Tại sao chỉ vì nhất thời muốn tỏ rõ uy phong mà chọc giận con báo săn nguy hiểm này chứ?

Trong lúc bản thân nàng còn đang đau buồn, thì Hoa Thiên Sóc thế nhưng lại lập tức hưng phấn mở miệng: "Được!" Nhưng khi hấn thấy Hàn Hạo Thần quay đầu ném cho hấn sắc mặt nguy hiểm đầy cảnh cáo thì hấn lập tức ý thức được mới vừa rồi bản thân hấn đã luống cuống, hấn nhất thời hưng phấn thế nhưng lại quên mất Lạc Tử Mộng là nữ nhân mà vương gia nhìn trúng.

Lạc Tử Mộng đã nhận ra được không khí có chút khác thường, muốn nói cái gì đó, thế nhưng Hàn Hạo Thần lại tăng thêm lực đạo trên tay, đau đến nỗi nàng phải nắm tay Hàn Hạo Thần khô sở kêu to: "Đau! Đau quá! Tay ta muốn gãy luôn rồi."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Buồn bực

Hoa Thiên Sóc thấy thế cũng biết mới vừa rồi mình đã luống cuống, cho nên vội liếc mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần sau đó hơi lúng túng mở miệng: "Mới vừa rồi, mặt tướng." Chỉ là nhất thời kích động.

"Đi về." Hàn Hạo Thần nghe cũng không nghe lập tức cắt ngang lời nói của hấn.

Dưới sự nài ép lôi kéo của chàng, Lạc Tử Mộng bị cưỡng ép kéo lên xe ngựa. Hoa Thiên Sóc nhìn xe ngựa của bọn họ đi xa ngay cả sống lưng cũng hơi đổ mồ hôi, về mặt vừa rồi của Hàn Hạo Thần quả thật là làm cho người ta run sợ từ tận đáy lòng. Hấn chưa bao giờ từng thấy vương gia nổi giận lớn như vậy, từ trước tới nay Hàn Hạo Thần luôn là người không dễ để lộ hi nộ, thế nhưng lần này lại thật sự nổi giận.

Ở trên xe, Lạc Từ Mộng đang đứng đứng tức giận nhìn chăm chăm Hàn Hạo Thần, trên cổ tay vẫn còn lưu lại vết bầm do mới vừa rồi bị Hàn Hạo Thần nắm chặt. Nàng khẽ vuốt ve cổ tay, trong lòng càng thêm tức giận.

"Nam nhân dã man!" Nàng cắn răng nghiêng lợi ném ra một câu nói sau đó chuyển tầm mắt ra bên ngoài cửa xe ngựa.

Hàn Hạo Thần hít một hơi thật sâu, chàng cố gắng đè nén lửa giận trong lòng nói: "Thích đồ trang sức thì có thể bảo người đi mua, nàng có biết là mình lại gây họa rồi hay không?"

Bị chàng nói như thế, Lạc Từ Mộng cũng cảm thấy uất ức. Tại sao hắn ta lại luôn cảm thấy là nàng chọc giận hắn ta chứ, chẳng lẽ hắn ta không thấy Hoa Thiên Nhụy ở bên cạnh sao? Tại sao hắn ta cũng không quở trách Hoa Thiên Nhụy luôn đi?

Nàng tức giận nhìn chăm chăm vào Hàn Hạo Thần, bực tức nói: "Ta bảo ai đi mua chứ? Hơn nữa ta cũng không có tiền."

Hàn Hạo Thần nhìn nàng, nghĩ lại quả thật là chàng không hề cho nàng chút ngân lượng nào. Lúc mới bắt đầu là vì lo lắng nàng có tiền rồi thì sau đó sẽ nghĩ cách bỏ đi, nhưng mà bây giờ nghĩ lại, nếu như nàng không có tiền bên người, quả thật là cũng bất tiện.

Chàng lấy mấy tờ ngân phiếu từ trong ngực ra đưa cho nàng rồi chậm rãi nói: "Cầm đi."

Nàng liếc nhìn ngân phiếu trong tay chàng, bỗng nhiên có một loại cảm giác bị chàng coi thường, giống như nàng là người cực kỳ tham tiền vậy. Nàng không chút suy nghĩ, nặng nề hất đồng ngân phiếu trong tay chàng: "Ai cần tiền của huynh chứ."

"Không cần tiền của bốn vương vậy nàng cần tiền của ai?" Trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh Hoa Thiên Sóc cười nói "Được", lồng ngực lại bắt đầu khó chịu.

Nàng nhìn thấy sắc mặt chàng xanh mét trong lòng cũng khó chịu cùng cực. Rốt cuộc thì hắn ta coi nàng là gì chứ? Là ngôi sao tai họa gây rắc rối khắp nơi? Hay là nữ nhân tùy tiện muốn tiền của người khác? Nàng muốn mắng chàng một trận, nhưng lời nói vừa đến khóe miệng lại đổi thành một câu khác: "Đúng vậy, dù ta cần tiền của ai thì cũng sẽ không cần tiền của huynh."

Những lời này đúng là chọc giận đến chàng, chỉ thấy chàng kéo màn che cửa xe ngựa ra, vurun tay ném mạnh một cái, mấy trăm lượng ngân phiếu trong tay cứ như vậy bị ném ra ngoài.

Nàng nhìn nhìn sắc mặt âm u thâm trầm của chàng, rồi lại nhìn nhìn đồng ngân phiếu bị chàng ném ra ngoài. Xe ngựa cách ngân phiếu càng lúc càng xa, nhưng nàng vẫn có thể nghe rõ tiếng tranh đoạt điên cuồng của dân chúng ở phía bên ngoài.

Hành động của chàng quả thật là đã hù sợ nàng rồi, nhưng uất ức trong lòng cũng càng lúc càng dâng cao.

Chứng kiến giây phút chàng xuất hiện, giây phút đó nàng thật sự từng mong đợi chàng sẽ giúp nàng dạy dỗ Hoa Thiên Nhụy, giây phút đó nàng thật sự từng mong đợi chàng sẽ hơi dịu dàng với nàng một chút, nhưng hai loại mong đợi chàng đều không thực hiện dù chỉ một cái. Càng khiến cho đáy lòng nàng chua xót, là chàng thậm chí không hề trách Hoa Thiên Nhụy một chút xúu nào, giống như tội lỗi gì cũng đều là do nàng gây ra.

Nghĩ tới đây, nước mắt bắt đầu không tự chủ rơi xuống, rõ ràng càng không ngừng tự nói với bản thân tuyệt đối không thể khóc trước mặt chàng, thì nàng lại càng không thể chống cự nổi sự uất ức trong lòng.

Nhìn thấy dáng vẻ này của nàng, trong lòng Hàn Hạo Thần cũng không hề dễ chịu. Nữ nhân khóc ở trước mặt chàng cũng không phải là lần đầu tiên, từ trước tới nay chàng đều làm như không thấy, cho dù là Hoa Thiên Nhụy làm nũng với chàng, thì chàng cũng có thể giận dữ mắng mỏ khiến cho nàng ta rời khỏi tầm mắt của chàng, nhưng khi Lạc Từ Mộng khóc ở trước mặt chàng thì lại khiến cho đáy lòng chàng cũng đau đớn theo nàng.

Đau lòng sao? Chàng thế nhưng cũng bắt đầu đau lòng!

Từ trước tới nay, chàng chưa từng dễ dàng ai bao giờ, lại càng không biết phải làm sao mới dễ dàng được Lạc Từ Mộng khó trị hơn bất cứ người nào khác.

Tới Thần vương phủ, Lạc Từ Mộng không muốn trở lại "Tâm Mộng cư", nơi mà trong miệng mọi người chỉ có vương phi mới có thể ở. Cho tới bây giờ nàng cũng không muốn làm cái chức vương phi gì đó, càng không muốn làm vương phi của Hàn Hạo Thần, cho nên dọc theo đường đi nàng trực tiếp chạy thẳng về phòng khách.

Thẳng cho đến lúc dùng cơm tối, Lạc Từ Mộng vẫn luôn buồn buồn không vui, mặc cho Liên Vân khuyên nàng như thế nào cũng không khuyên nổi.

"Lạc cô nương, vương gia phái người tới mời ngài đến dùng bữa tối." Liên Vân nhìn vẻ mặt tức giận của Lạc Từ Mộng nhỏ giọng mở miệng.

"Không đi." Nàng nằm ở trên bàn đứng đứng tức giận trả lời một câu.

Liên Vân có chút khó xử, người khác muốn ngồi cùng bàn với vương gia cũng đã là khó khăn lắm rồi, vậy mà nàng lại ba lần bốn lượt không chịu ngồi cùng bàn dùng bữa với vương gia. Lần này lại càng không biết là náo loạn gây mâu thuẫn gì với vương gia, ngay cả "Tâm Mộng cư" - nơi mà người người ước ao nàng cũng không muốn ở.

"Lạc cô nương, vương gia đang chờ, nếu không đi. thì không tốt lắm đâu?"

"Không đi chính là không đi."

Nàng tâm phiền ý loạn không muốn lại tranh cãi nữa.

Bên trong phòng ăn cơm, tầm mắt của Hàn Hạo Thần vẫn rơi vào ngưỡng cửa. Trước giờ chàng chưa từng phải chờ một người tới dùng bữa như vậy, nàng quả thật đúng là người đầu tiên.

"Vương gia, hay là ngài dùng bữa trước đi, nô tài lại đi xem sao." Tiểu Đông đề nghị.

"Ừ." Hàn Hạo Thần thu tầm mắt lại rồi cúi đầu đáp một tiếng.

Nhận được sự cho phép của Hàn Hạo Thần, Tiểu Đông đang muốn đi qua truyền Lạc Tử Mộng, nhưng đúng vào lúc này, Liên Vân lại mang theo Lạc Tử Mộng không cam tâm tình nguyện đi tới đây.

Sau khi Lạc Tử Mộng ngồi xuống, Hàn Hạo Thần cầm đĩa lên nhỏ giọng nói: "Dùng bữa thôi."

Chàng gấp một miếng thức ăn đặt vào trong chén của nàng, nhưng nàng lại một mực cúi đầu, sắc mặt lạnh lùng không nói lời nào cũng không động đĩa. Đám người Tiểu Đông thấy ánh mắt ra lệnh của Hàn Hạo Thần, thì lập tức cùng nhau lui xuống.

"Rốt cuộc là nàng đang giận cái gì? Nàng lại đang cáu kỉnh chuyện gì?" Chàng bắt đầu hỏi, chỉ là muốn biết rõ suy nghĩ của nàng, hơn nữa người nên giận phải là chàng mới đúng, không phải sao? Hiện tại thì tốt rồi, biến thành chàng giống như là người làm chuyện sai trái. Mà lời nói vừa rồi của chàng ở trong tai nàng lại trở thành một loại chỉ trích.

Nàng buồn buồn không vui không chịu nói chuyện với chàng, không chịu ăn cơm, bĩu mồm buồn bực.

"Không nói thì mau ăn đi." Hàn Hạo Thần chưa bao giờ là một biết nói xin lỗi giỏi biểu đạt, cho nên sau khi chứng kiến tình huống khó giải quyết như vậy, chàng chỉ còn cách dùng giọng điệu ra lệnh nói với nàng, ai ngờ cũng chỉ bởi vì một câu nói như vậy của chàng, nàng đột nhiên bắt đầu khóc thút thít.

"Nàng khóc cái gì?" Chàng đặt đĩa xuống nhìn về phía Lạc Tử Mộng, trong lúc nhất thời thậm chí có chút không biết phải làm sao.

"Hu hu." Chàng vừa cất tiếng hỏi như vậy, nàng lại càng khóc dữ hơn, may mắn là những người chung quanh đều đã bị Hàn Hạo Thần cho lui ra ngoài, nếu không chàng thật đúng là không biết phải đối mặt như thế nào.

"Nàng."

"Nàng cái gì mà nàng!" Nàng nhìn về phía Hàn Hạo Thần dùng một lát rồi hét lên giận dữ: "Cũng biết là huynh sẽ giúp Hoa Thiên Nhụy kia mà, người ta là thiên kim tiểu thư phủ thừa tướng, còn ta thì cái gì cũng đều không phải, cho nên không đáng giá có phải hay không? Làm hư một cây trăm ngọc cũng chỉ biết mắng ta, cũng không nhìn thấy huynh nói nàng ta nửa câu, nếu không phải là nàng ta tới giành với ta, cây trăm ngọc kia có thể rơi xuống đất vỡ nát sao?"

Nói tới đây, chớp mũi càng thêm chua xót, lấy mu bàn tay lau nước mắt trên mặt, nhưng lại phát hiện nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

"Luôn cảm thấy ta làm mất mặt vương phủ, cũng làm mất mặt huynh, vậy thì ta đi là được rồi, có đi ra ngoài ta cũng sẽ không nói là đi ra từ Thần vương phủ, như vậy huynh hài lòng chưa? Huynh cảm thấy người nào thuận mắt thì sẽ để cho người đó lưu lại, ta mới không lạ gì."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Rung động trong nháy mắt

Lạc Tử Mộng nổi giận bực tức đứng lên đi ra ngoài cửa.

"Lạc cô nương, Lạc cô nương!" Thiệu Tàn và Tiểu Đông đang canh giữ ở bên ngoài không ngừng gọi nàng, nhưng nàng ngay cả đầu cũng không thèm quay lại, cứ như vậy khóc lóc rời đi.

Hai người quay lại phòng ăn cơm, thì thấy Hàn Hạo Thần đang cầm chiếc đĩa sững sờ ngồi ngay tại chỗ nhìn ra cửa, vì vậy hai người liếc mắt nhìn nhau sau đó đi vào.

"Vương gia, Lạc cô nương." Tiểu Đông úp úp mở mở không dám nói tiếp.

"Chẳng lẽ vương gia mắng Lạc cô nương sao?" Thiệu Tần nghi ngờ hỏi Hàn Hạo Thần. Mặc dù nói là Hàn Hạo Thần chưa từng mắng bất kỳ người nào, nhưng mà đối với Lạc Tử Mộng, coi như là vương gia cũng đã dùng hết tất cả kiên nhẫn để hòa hảo tính khí rồi.

Hàn Hạo Thần đặt đĩa xuống thu hồi suy nghĩ: "Bổn vương. Bổn vương mới vừa rồi chỉ là. Cũng không hề mắng nàng ấy."

"Vương gia không mắng Lạc cô nương? Vậy tại sao Lạc cô nương lại khóc đến đau lòng như thế chứ?" Tiểu Đông nghe Thiệu Tần vừa nói như thế, thì cũng không ngừng gật đầu: "Hay là vương gia đi xem thử Lạc cô nương một chút đi, mới vừa rồi nhìn dáng vẻ của Lạc cô nương giống như là phải chịu uất ức cực kỳ lớn vậy."

Cũng không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì, Hàn Hạo Thần quả thật buông chén đĩa xuống rồi đi tới phòng khách Lạc Tử Mộng ở.

Trong phòng khách.

Lạc Tử Mộng nằm lỳ ở trên giường liên tục khóc không ngừng, giống như là bị đứa bé bị cha mẹ trách mắng, vừa khóc lên thì quả thật là không chịu dừng lại. Liên Vân đứng ở bên cạnh nàng càng không ngừng an ủi, nhưng Lạc Tử Mộng lại càng lúc càng khó chịu.

"Lạc cô nương, vương gia cũng không nói gì mà, ngài không cần đau lòng như vậy đâu."

"Sao lại không nói gì, hắn ta mắng ta đó!"

Trên trán Liên Vân cũng chảy mồ hôi lạnh, bởi vì nàng không yên lòng để Lạc Tử Mộng ôm một bụng tức giận ngồi dửng dưng bữa với Hàn Hạo Thần, cho nên đặc biệt đứng ở ngưỡng cửa phòng ăn com để nghe động tĩnh bên trong. Ở trong tai nàng, Hàn Hạo Thần nói vậy với Lạc cô nương coi như là đã cực kỳ tốt rồi, chưa từng có một vương gia nào dùng thái độ như vậy đối với một người phạm sai lầm.

Liên Vân bất đắc dĩ thở dài nói: "Lạc cô nương, vương gia nào có mắng ngài đâu chứ."

"Hắn ta giúp đỡ Hoa Thiên Nhụy kia! Từ chỗ của Hoa Thiên Sóc đó trở lại, hắn ta chỉ nói là ta gây họa, căn bản cũng không nói gì Hoa Thiên Nhụy kia. Rõ ràng là Hoa Thiên Nhụy đã chạy tới muốn cướp cây trâm ngọc trong tay ta, cho nên cây trâm ngọc đó mới có thể rơi xuống mặt đất chứ! Hắn ta cũng không chịu phân rõ tốt xấu đã kéo ta về rồi."

"Cũng bởi vì vương gia không trách cứ tam tiểu thư, cho nên Lạc cô nương mới mất hứng sao?"

"Không được sao? Dựa vào cái gì mà ta bị mắng, còn nàng ta thì lại giống như là cái gì cũng không làm. Hàn Hạo Thần chết tiệt! Chỉ biết bắt nạt ta! Khi dễ ta không có chỗ nương tựa không có bối cảnh lớn, thấy ta dễ bắt nạt."

Liên Vân đột nhiên bật cười hi hi, Lạc Tử Mộng ngừng khóc nhìn nàng, nàng mới ngưng cười nói tiếp: "Dáng vẻ hiện tại của Lạc cô nương giống như là đang ghen vậy."

Lạc Tử Mộng bị Liên Vân nói xong cũng ngây người sững sờ.

Ghen ư? Sao nàng có thể ăn dấm chua của Hoa Thiên Nhụy chứ? Làm sao có thể bởi vì Hàn Hạo Thần đối xử với tốt với Hoa Thiên Nhụy mà ghen chứ?

Nhưng sự thật là như vậy, nàng thật sự bởi vì như thế mà đau lòng.

Liên Vân cho là nàng không nghĩ ra, nên lại nhắc nhở thêm: "Như vậy, tại sao Lạc cô nương lại cảm thấy là mình bị vương gia mắng? Nô tỳ đứng ở bên ngoài nghe thấy vương gia chỉ là có ý tốt nhắc nhở Lạc cô nương đừng tiếp tục gây họa thôi mà. Nhưng tại sao Lạc cô nương lại cho là vương gia đang nặng lời với cô nương chứ?"

"Này, hắn ta nói như vậy còn chưa phải là nặng lời sao?" Lạc Tử Mộng ngồi dậy từ trên giường, nhận lấy chiếc khăn tay mà Liên Vân đưa tới nhẹ nhàng lau nước mắt, suy nghĩ cũng trở nên mơ hồ.

Liên Vân đứng lên lại thấp hỏi tiếp: "Vậy lúc vương gia không trách mắng tam tiểu thư mà chỉ trách mắng Lạc cô nương, kết quả là trong lòng Lạc cô nương có cảm giác gì?"

"Cảm giác gì?" Nàng ngược đôi mắt đắm lệ lên nhìn về phía Liên Vân, thấy Liên Vân không giống như là đang nói đùa, nàng mới hạ mắt xuống vuốt ve trái tim giống như là đang tự nói một mình: "Cảm thấy. khó chịu."

"Vậy ngài hi vọng lúc ấy vương gia sẽ làm như thế nào?"

"Hắn ta nên giúp ta dạy dỗ Hoa Thiên Nhụy, chứ không phải là kéo ta quay về lại còn không ngừng trách mắng ta nữa."

"Tại sao Lạc cô nương lại cảm thấy là vương gia nên giúp đỡ Lạc cô nương chứ?" Trên thực tế trong lòng Liên Vân đã sớm có đáp án, chỉ là thấy về mặt tình cảm, Lạc Tử Mộng vẫn còn cái hiểu cái không, nên cũng giúp đỡ khuyên nàng vài câu.

Nàng nhũn mày, hai mắt chớp chớp xoay tròn, căn bản là không nghĩ ra được tại sao lúc ấy lại cho là Hàn Hạo Thần không thể không giúp nàng, chỉ một

mực cảm thấy hân ta vốn dĩ là nên làm như vậy.

Nói không được nguyên do vì sao, nàng dứt khoát đá bay đôi giày trên chân xuống đất sau đó bò lên giường buồn bực quay đầu đi ngủ. Lúc kéo chăn lên che đầu còn ném ra một câu nói: "Hân ta giúp đỡ người khác, trong lòng ta không thoải mái."

Nói xong, nàng không hề lên tiếng nữa, trùm chăn lại buồn bực.

Liên Vân cũng không tiếp tục quấy rầy nàng nữa, giúp nàng đắp kín chăn rồi tắt đèn. Nhưng khi nàng đi ra tới cửa phòng thì lại nhìn thấy bóng lưng Hàn Hạo Thần đang từ từ xa dần. Muốn gọi vương gia lại, thế nhưng vương gia lại đã biến mất ở khúc quanh.

Trên đường Hàn Hạo Thần chấp tay cất bước quay về phòng, ánh trăng bàng bạc đã không còn tỏa ra thứ ánh sáng lạnh lạnh giống như những ngày trước, ánh trăng hôm nay tỏa ra thứ ánh sáng ấm áp, chẳng biết đó không phải là do cảnh vật xung quanh mình, tất cả đều là đến từ từng câu từng chữ của nàng.

Mới vừa rồi lúc nghe thấy Lạc Từ Mộng khóc lóc kể về chuyện chàng cũng căng cứng. Từ trước tới nay chàng chưa từng khản trương vì một câu nói phát ra từ miệng của người khác như vậy, mà chàng thế nhưng lại mong mỗi từ trong miệng nàng nói ra điều gì đó. Khi biết được cảm giác của nàng thì đáy mắt chàng lại không nhìn được bắt đầu nóng bỏng, ngay khoảnh khắc xoay người rời đi một tia đỏ ửng cũng thoáng hiện lên, tâm tình khó nói lên lời, nhưng chàng biết rõ, chàng thích lời thật lòng mà nàng nói ra trong lúc tức giận.

Trong lúc giật mình, không phát giác, vừa nghĩ đến nàng, khóe miệng chàng đã cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75

Trên triều, Hàn Hạo Hữu nhận được sự bái kiến của bách quan, nghi lễ xong xuôi, Hàn Hạo Thần sai bước chân lớn đến giữa đại điện, chấp tay hành lễ, bộ dáng của hân vẫn luôn đứng mực.

"Hoàng huynh." Hân ngẩng đầu về phía hoàng đế đang ngồi trên điện Kim Loan hỏi, "Không biết hoàng huynh đã viết thánh chỉ gả cưới chưa?"

Đối với thánh chỉ gả cưới, nếu không có sự thúc giục của hoàng thượng, người được ban cho cưới không nên hỏi nhiều, nhưng trải qua chuyện đêm hôm qua, Hàn Hạo Thần đã không suy nghĩ nhiều như vậy nữa, chỉ muốn nhanh chóng cưới nàng vào Thần vương phủ.

Đối với nàng, hân đã không thể buông tay, càng không muốn để cho nàng bị người ta chỉ trích : chưa gả vào phủ mà đã ở đấy lâu dài.

Chư vị đại thần và Hàn Hạo Hữu vì câu nói và hành động của hân mà rất kinh ngạc, Phí công công cong người lại nhắc nhở một câu, Hàn Hạo Hữu mới phục hồi tinh thần.

"Thần vương Nan Đắc gấp gấp như thế, thật sự kiến trẫm rất kinh ngạc, chỉ là thánh chỉ gả cưới đã định ra, ba ngày sau là ngày hôm nào, đến lúc đó ta sẽ cho người đi trước tuyên đọc thánh chỉ." Trên mặt Hàn Hạo Hữu cũng không có dấu hiệu không vui, nhưng mà lại nói công việc cụ thể với Hàn Hạo Thần, kể từ đó, bách quan lại cảm thấy Hàn Hạo Hữu thật sự là Đức mình quân.

"Tạ hoàng huynh." Hàn Hạo Thần nghe thấy Hàn Hạo Hữu nói như vậy, cũng yên tâm trong lòng, hiện tại chỉ cần chờ thánh chỉ đến Thần vương phủ, nhưng mà nghĩ về một phương diện khác, khi hân trở về, hân có nên nói tin tức này cho nàng biết không, cũng không biết nàng sẽ phản ứng như thế nào.

Hoa Thiên Sóc đứng đằng sau mấy vị đại thần, khi hân loáng thoáng nghe được Hàn Hạo Thần đang thúc giục hoàng thượng thì trái tim hân rất buồn.

Lúc thấy Lạc Từ Mộng, hân chỉ cảm thấy nàng có một dung mạo đơn thuần, chỉ là một dung nhan khuyên quốc khiến người ta khó quên, nhưng mà tính tình của nàng thì hoàn toàn khác, thị thiếp trong phủ của hân đều có bộ dáng mềm mại mị hoặc, mà nàng lại giống như một đứa bé, toàn bộ cảm xúc đều thể hiện ở trên mặt, nữ nhân, hai cái chữ này lại không đúng với nàng.

Sự kích động trong nháy mắt, Hoa Thiên Sóc muốn tí thì công bằng với Hàn Hạo Thần, tuy thường ngày hân có chút bướng bỉnh cương quyết, về mặt chuyện lớn cũng cần nghĩ thông suốt, mặc dù hân nắm giữ binh quyền, nhưng trước mặt Hàn Hạo Thần mà nói, hân cũng thua kém nhiều lắm, bất kể là binh quyền hay là địa vị, hân đều thua kém xa.

Ngước mắt nhìn phụ thân Thừa tướng của hân, ông đang dùng ánh mắt cảnh cáo hân, nghĩ đến chuyện ông đã nhìn thấu được tâm tư của đứa con trai này.

Hân bắt đầu cúi đầu, than một tiếng, có lẽ cuộc đời này hân không có duyên phận với nàng.

Buổi sáng, Lạc Từ Mộng tỉnh dậy đã là lúc toàn bộ ánh mặt trời chiếu xuống đất, từ trước đến nay nàng luôn thích dậy muộn, giờ khắc này thì Hàn Hạo Thần cũng không làm phiền nàng, và Liên Vân cũng không cần đánh thức nàng. Chỉ là hân không cho nàng biết những chuyện này, nàng chỉ biết là Hàn

Hạo Thần không rảnh để quản lí nàng.

Rửa mặt xong, ăn đồ ăn sáng, tâm sự của nàng vẫn nặng nề, trong đầu đều là lời nói của Liên Vân ngày hôm qua.

Suy nghĩ đến mức rối loạn, hiện tại tất cả mọi thứ đều làm cho nàng bất ngờ, nhưng nàng biết rõ mình không nên có bất kỳ ý tưởng gì với hắn, bỏ qua chuyện hắn là Vương gia còn nàng là cô nhi, nàng là người đến từ thế kỉ hai mươi mốt, nếu hắn động tâm, sợ là sẽ có mầm tai họa, hơn nữa....

Nhiều lông mày lại, trái tim bắt đầu không vui, một tên tướng quân có thể cưới bảy tám thê thiếp, một Vương gia cũng phải cưới nhiều người hay sao?

Xem ra nàng nên đi giải quyết suy nghĩ này cho rõ ràng mới được.

Đi vào biệt viện, nghĩ đến chuyện mình bị hắn cấm túc, không có cách đi ra từ cửa chính, liền muốn trốn thoát bằng cái chuồng chó đó với Liên Vân, tuy nói chuồng chó có vài phần không được lịch sự cho lắm, nhưng nàng cũng không có thân phận gì ở đây, vì vậy quyết định bỏ qua Liên Vân, bỏ ra ngoài từ chuồng chó.

Chưa bao giờ được tự do đi chợ cho nên nàng có chút vui vẻ, người người nhón nháo trên đường cái, tiếng người huyên náo, tuyệt đối khác thường với cảm giác ngồi bên trong xe ngựa. Chưa bao giờ nàng nghĩ đến chuyện một cái chợ ở quốc gia nhỏ lại phồn hoa như thế này.

Trên đường cái, người bán hàng rong ra sức hét, các vật phẩm trong gian hàng lại càng rực rỡ muôn màu, khiến người xem hoa mắt, không kịp nhìn.

"Bánh Tô Cao....vừa thơm vừa ngọt đây....."

Tiếng rao hàng của người bán rong khiến cho nàng chú ý, xoay người nhìn về phía người bán Tô Cao, không khỏi cảm thấy tò mò, chưa bao giờ nghĩ đến việc lại có thức ăn như vậy ở cổ đại. Nhìn qua cũng không tệ, người thấy mùi thơm, không biết ăn.....

"Ông chủ, cái này ngon không? Ta chưa từng ăn qua, cho ta một cái." Nàng nuốt nước miếng, nhìn thức ăn ngon của người bán hàng không chớp mắt.

Người bán hàng rong ngừng đầu nhìn nàng, nhất thời kinh ngạc, lập tức cầm một miếng to nhất đưa cho nàng, "Đây, ba quan tiền."

Lạc Tử Mộng hào hứng muốn cầm lấy, nhưng vừa nghe thấy người bán hàng nói "Ba quan tiền" mới nhớ đến việc mình không mang bất cứ đồng nào, lần này đúng là khó ỏi, đi ra ngoài lại không mang tiền bên cạnh, đúng là rất bất tiện, hiện tại một quan tiền cũng không có.

Nghĩ đến đây, nàng lại bắt đầu trách cứ Hạo Thần, đúng là vất vả chảy ra nước, thậm chí cả một đồng tiền cũng không cho nàng, sớm biết như vậy, ngày đó không nên có cốt khí như vậy mà cự tuyệt ngân phiếu của hắn.

Có lẽ đại nãi không chế dạ dày, vừa nghĩ đến thức ăn ngon, bụng lại bắt đầu kêu lên, cuối cùng vẫn cúi thấp đầu, bất đắc dĩ nhìn về người bán hàng, "Vẫn là không được, ta không mang tiền."

Người bán hàng rong dừng động tác, vốn muốn giận đến điên lên, nhưng nhìn thấy bộ dáng vô tội của nàng thì lại không đành lòng. Nàng xoay người muốn rời đi thì lại nghe được tiếng kêu ở đằng sau, "Cô nương, đợi đã....."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Tâm phiền ý loạn

Nàng nghi ngờ quay đầu lại, lại thấy người bán hàng cầm một miếng bánh nhỏ hơn ý bảo cho nàng, "Không bằng cô nương ném thử một chút xem, nếu như ăn ngon thì lần sau trở lại mua."

"Cho ta?" Nàng không dám tin, nhận lấy bánh từ trong tay hắn.

"Ăn đi, những miếng bánh nhỏ này vốn làm cho khuê nữ Thư Hương, nhưng mà khuê nữ của ta muốn cho cô nương, cô nương cứ cầm đi."

"Khuê nữ của người?" Lạc Tử Mộng nhìn quanh cũng không thấy khuê nữ mà hắn nói.

"Ta ở đây." Một âm thanh non nớt đột nhiên truyền đến từ phía dưới gian hàng.

Lạc Tử Mộng tò mò hỏi: "Thư Hương, người ở đây làm gì?"

" Ta đang đọc sách." Tay nhỏ bé cầm một quyển Tam tự kinh quơ quơ trước mặt nàng.

Thì ra đi mua bán cùng với phụ thân. Lạc Tử Mộng cười nhạt một cái, nhất định không có mẫu thân trong nhà, nếu không sao phải ra đây mua bán với phụ thân, nghĩ đến chuyện phụ thân không yên lòng để nàng một thân một mình, cho nên mới đưa nàng theo. Thư Hương, trong sách tự có mùi thơm.

Nghĩ đến đây, mũi nàng chua xót, nghĩ mình ở đây hay là ở thế kỉ hai mươi mốt, cũng không có thân tình như vậy để cho nàng hưởng thụ.[/size]

Đã sửa bởi tuilakonrua lúc 17.05.2015, 20:17, lần sửa thứ 2.

Được thanks

Xem thông tin cá nhân

2 thành viên đã gởi lời cảm ơn tuilakonrua về bài viết trên: Lương Trúc, blucherry

Có bài mới 08.04.2015, 20:13

Hình đại diện của thành viên

tuilakonrua

Tiểu Thần Quy Quy Bang Cầm Thú

Tiểu Thần Quy Quy Bang Cầm Thú

Ngày tham gia: 11.01.2012, 00:44

Bài viết: 542

Được thanks: 1631 lần

Điểm: 8.73

Có bài mới Re: [Xuyên không] Tiểu vương phi khuynh quốc - Dạ Ngưng Huyền - Điểm: 10

[size=150]Chương 77 : bị ám toán.

Rời khỏi gian hàng bán bánh, nàng một thân một mình đi đến các gian hàng khác, đường đi xa, thậm chí mất đi phương hướng trở về. Nhưng mà bây giờ vẫn còn sớm, chơi cho đã rồi về cũng chưa muộn.

Tuy nói cổ đại cũng không có nhiều cửa hàng như ở thế kỉ hai mươi mốt, nhưng mà đối với nàng mà nói thì nó cho nàng cảm giác mới mẻ, trước kia luôn chơi ở các thị trấn cổ, hôm nay thật sự đến cổ đại, nàng đột nhiên cảm thấy mình như được nằm mơ.

Nhưng một câu nói hay, gọi là Nhạc Cực Sinh Bi (vui quá hóa buồn), điều này thực sự xảy ra trên người nàng.

Chợ vốn chật chội, nàng chỉ đi vội vàng một chút, xoay người một cái đã đụng phải người bán hàng rong gánh hoa quả, kết quả là người bán hàng rong kéo tay nàng không chịu buông.

"Này! Người có mắt hay không thế, đi bộ như thế nào mà đâm vào gánh hoa quả của ta, làm hỏng hoa quả của ta, bồi thường!"

Lạc Tử Mộng vốn muốn nói xin lỗi, nhưng nhìn dáng vẻ phách lối của người nọ, nàng cũng nổi giận.

"Này! Chẳng nhẽ trên người người có một con mắt ở đằng sau sao? Gánh hàng thì đi cẩn thận một chút, người cho rằng con đường này là do người mở ra à?"

Người bán hàng rong nhìn dáng vẻ thực nữ ôn tồn của nàng, vốn là muốn kiếm một chút, lại không ngờ rằng mình bị mắng một trận máu chó như này, vì vậy lập tức hô to :

"Mọi người mau tới đây xem, cô nương này đâm vào gánh lê của ta, làm hỏng lê của ta, lại còn nói mắng chửi người, mọi người phân xử một chút."

Phiên chợ náo nhiệt lại càng thêm náo nhiệt, bách tính thích xem náo nhiệt lập tức bu lại, nàng nhất thời tức giận, đây là cái đạo lí gì? Ở cổ đại cũng chơi xô lá?

Chỉ thấy nàng chống nạnh không có chút hình tượng nào nói: "Người không biết xấu hổ, lê của người chỉ bị rơi xuống, chứ không có nát, bồi thường cái gì, người cố ý muốn lừa tiền ta sao?"

Người nọ thấy nàng có bộ dáng này, lập tức nắm tay không thả: "Chưa từng thấy qua người nào vô lí như người, đi, chúng ta đi gặp quan."

Lạc Tử Mộng biết rõ, nếu đi gặp quan, nàng chết là cái chắc. Vì vậy, đảo mắt một cái, dùng sức đẩy người bán hàng ra nói: "Người đi gặp tổ tông của người đi."

Nói xong, lập tức nhặt lê ném vào đầu hắn, sau đó còn ném vào các gian hàng khác, một thoáng chốc, cả chợ bị loạn thành một đoàn.

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi tới, người lái xe chính là Tiểu Đông. Tiểu Đông nhìn thấy đám đông chặn đường, liền nắm chặt dây cương cho dừng xe ngựa lại, bấm báo với người bên trong: "Vương gia, phía trước có dân chúng chặn đường, xe ngựa không đi được."

Hàn Hạo Thần ở bên trong nhủ mảy, chỗ này chưa bao giờ có chuyện như vậy, hơn nữa dân chúng nhìn thấy xe ngựa của hắn sẽ tự động tránh sang một bên.

"Đi nhìn một chút đi."

"Dạ!" Tiểu Đông nhảy xuống xe ngựa, chuẩn bị đi lên thì thấy một bóng dáng quen thuộc, nghi ngờ nhìn lại liền thốt lên: "Lạc cô nương? Sao lại ở đây?"

"Tiểu Đông! Ngươi nói cái gì?" Hàn Hạo Thần hỏi lại.

"Nô tài mới nhìn thấy Lạc cô nương." Tiểu Đông trả lời.

Hàn Hạo Thần lập tức vén rèm cửa sổ lên, nhìn chung quanh, Thiệu Tần cũng nhìn bốn phía, nhưng không thấy gì cả.

"Tiểu Đông! Ngươi hoa mắt rồi, làm gì có Lạc cô nương ở đây?" Thiệu Tần hỏi.

Tiểu Đông cũng muốn nhìn lại cho rõ, kết quả chỉ thấy một đám dân chúng ở giữa đường, chả thấy cái bóng người của Lạc Tử Mộng.

"Sao lại không thấy rồi? Có thể.....do nô tài nhìn lầm, mới vừa rồi thấy bóng dáng Lạc cô nương trong đám người, nhưng bây giờ lại không thấy." Tiểu Đông nghi ngờ gãi đầu, hoài nghi mới vừa rồi là ảo giác sao.

Thiệu Tần ngồi trên lưng ngựa chột cười nhạo Tiểu Đông, "Xem ra nên chuẩn bị hôn sự cho Tiểu Đông rồi."

Tiểu Đông đỏ mặt nói: "Ngươi được đấy, không có việc nên trên ta."

Thiệu Tần cười nói: "Ta lại không đùa ngươi....ngươi xem ngươi, nhiều người như vậy trên đường, ngươi lại chỉ thấy Lạc cô nương, nhưng ta không thấy?"

Tiểu Đông đỏ mặt đến mang tai, nhưng lại khẩn trương nói: "Ngươi.....ngươi..... Vương gia của chúng ta chưa thành thân, nào đến phiên ta."

"Ngươi nhìn một chút! Nhận tội đi." Thiệu Tần nói tiếp, "Gia chúng ta rất nhanh sẽ có, cho nên ngươi cũng không cần sợ hãi."

Tiểu Đông vừa then vừa giận lúng túng chạy về phía trước, rõ ràng là tình huống vấp ngã, trên thực tế là Thiệu Tần muốn trêu hắn.

Thiệu Tần thiếu chút nữa là cười lớn, Hàn Hạo Thần cũng cười nhạt. Nghĩ đến việc tẹo nữa nói tin tức này cho nàng, không biết nàng sẽ có phản ứng như nào.

Mất thấy Tiểu Đông vội vàng chạy tới, Lạc Tử Mộng núp ở sau lưng một người, nắm chặt y phục của hắn, lúc đấy không nhớ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy sống lưng người nọ to lớn, núp sau lưng hắn là sự lựa chọn đúng đắn.

Cũng may nàng nhìn thấy xe ngựa đi đến, xe ngựa sang trọng như vậy, ngoại trừ xe của hoàng thượng thì chỉ có xe của hắn. Cho nên nàng cái khó ló cái khôn, nhanh chóng trốn sang một bên, nếu bị Tiểu Đông nhìn thấy, vậy thì thất bại trong gang tấc rồi.

Thiệu Tần nhìn thấy Tiểu Đông đã trở lại, cười hỏi: "Tiểu Đông, rốt cuộc là do cái gì?"

Tiểu Đông bủi môi với Thiệu Tần, nói với Hàn Hạo Thần bên trong xe ngựa: "Vương gia, nô tài mới hỏi thăm được, là một vị cô nương đánh đổ gánh hàng của người bán hàng rong, còn làm rối loạn những gian hàng khác, nhưng cô nương kia lại chạy mất."

Ngược lại Hàn Hạo Thần lại thấy mới mẻ, dù sao hắn cũng muốn gặp người con gái đặc biệt như vậy, chưa từng nghe thấy cô nương nhà người ta đánh người, còn giống như lật trời (quá phá hoại).

Thiệu Tần cười nói: "Ha ha, chẳng nhẽ Lạc cô nương bị thất lạc tỷ muội."

Hàn Hạo Thần cúi đầu cười một cái, đúng là giống tác phong của nàng.

Khi nhìn thấy xe ngựa của hắn đi xa, nàng mới nhẹ nhõm, thở dài một hơi.

"Cô nương có thể buông tay chưa? Ban ngày ban mặt ôm ấp một nam nhân là phong tục của nước Hàn Vũ?"

Lạc Tử Mộng bị dọa sợ đến mức run lên. Chưa ngẩng đầu nhìn lên, hai gò má đã đỏ ửng.

"Xin....xin lỗi!" Vừa dứt lời, nàng lập tức chạy đi.

Nam tử kia một thân áo xanh, eo buộc ngọc bội, kim quan buộc tóc, diện mạo đào hoa, thấy bóng dáng từ xa của nàng, lộ vẻ khinh thường. Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lại có một cô nương như thế này dưới chân thiên tử, nhìn quần áo nàng mặc, nhưng hành động lại đòi phong bại tục như vậy.

Nam từ nhẵn mày lác đầu, nhìn nàng cuống quýt chạy đi, hấn cũng xoay người rời đi.

Sau khi nàng chạy một đoạn đường mới thở dài một hơi, lúc này mới dám quay lại nhìn, nhưng lại không thấy bóng dáng của người mặc áo xanh kia.

"Nguy hiểm thật." Nàng thở phào nhẹ nhõm, đi từ từ, nhớ lại lời nói của nam tử kia, có chút đỏ mặt: "Chỉ là núp sau lưng hấn, có cần dùng lời nói khó nghe như vậy không?"

Nàng không nhìn được sự oán hận, đang nghĩ Hàn Hạo Thần đã hạ triều, nàng cũng cần trở về, nhưng ngay lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh xe ngựa khiến nàng hoảng loạn. Nếu nàng len lén trở về có thể nói là chuyện bé xé ra to, nàng vẫn sống ở phủ, nhưng nếu hấn phát hiện nàng ra ngoài, như vậy về sau đừng hòng ra khỏi phủ, lối đi bí mật kia sớm muộn gì cũng bị phát hiện.

Đang không biết nên trốn tránh như thế nào, đột nhiên có một phụ nữ trung niên đầy mùi hương nhìn nàng, sau đó thở dài.

Đột nhiên người phụ nữ trung niên đi đến trước mặt nàng, nhìn từ đầu đến chân, vừa nhìn vừa phát ra âm thanh "Chắc, chắc."

"Cô nương đáng trốn người?" Bộ dáng nàng tươi cười, hỏi han ân cần.

Nàng nhìn tình huống khẩn cấp liền gật đầu: "Đúng đúng."

"Chỗ ta là nơi để tránh người, hay là cô nương đi theo ta." Người nọ phát khăn lụa trong tay mời mọc.

Nàng vừa ần núp vừa ứng phó với một người phụ nữ đáng chết, mặc dù không biết nàng là ai, nhưng thấy bộ dáng của nàng ta làm nàng cảm thấy không vui, cảm giác không phải người tốt.

"Không đi." Nàng phát tay với nàng ta. "Ngươi tránh ra."

Bất tri bất giác ở ngõ tối, nàng ta thoáng chốc lăm bầm một câu: "Đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt."

Nàng chưa biết xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn lại nàng ta, lại phát hiện thấy cả người mình vô lực, muốn mở miệng kêu cứu, nhưng ý thức đã từ từ mờ hồ, cảm thấy được có người nhấc lên trong mơ màng, chỉ cảm thấy mùi hương nồng nặc, sau đó liền ngất xỉu.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Bị ám toán.

Rời khỏi gian hàng bán bánh, nàng một thân một mình đi đến các gian hàng khác, đường đi xa, thậm chí mất đi phương hướng trở về. Nhưng mà bây giờ vẫn còn sớm, chơi cho đã rồi về cũng chưa muộn.

Tuy nói cô đại cũng không có nhiều cửa hàng như ở thế kỉ hai mươi mốt, nhưng mà đối với nàng mà nói thì nó cho nàng cảm giác mới mẻ, trước kia luôn chơi ở các thị trấn cô, hôm nay thật sự đến cô đại, nàng đột nhiên cảm thấy mình như được nằm mơ.

Nhưng một câu nói hay, gọi là Nhạc Cực Sinh Bi (vui quá hóa buồn), điều này thực sự xảy ra trên người nàng.

Chợ vốn chật chội, nàng chỉ đi vội vàng một chút, xoay người một cái đã đụng phải người bán hàng rong gánh hoa quả, kết quả là người bán hàng rong kéo tay nàng không chịu buông.

"Này! Ngươi có mắt hay không thế, đi bộ như thế nào mà đâm vào gánh hoa quả của ta, làm hỏng hoa quả của ta, bồi thường!"

Lạc Tử Mộng vốn muốn nói xin lỗi, nhưng nhìn dáng vẻ phách lối của người nọ, nàng cũng nổi giận.

"Này! Chẳng nhẽ trên người ngươi có một con mắt ở đằng sau sao? Gánh hàng thì đi cẩn thận một chút, ngươi cho rằng con đường này là do ngươi mở ra à?"

Người bán hàng rong nhìn dáng vẻ thực nữ ôn tồn của nàng, vốn là muốn kiếm một chút, lại không ngờ rằng mình bị mắng một trận máu chó như này, vì vậy lập tức hô to :

"Mọi người mau tới đây xem, cô nương này đâm vào gánh lê của ta, làm hỏng lê của ta, lại còn nói mắng chửi người, mọi người phân xử một chút."

Phiên chợ náo nhiệt lại càng thêm náo nhiệt, bách tính thích xem náo nhiệt lập tức bu lại, nàng nhất thời tức giận, đây là cái đạo lí gì? Ở cô đại cũng chơi xô lá?

Chỉ thấy nàng chống nạnh không có chút hình tượng nào nói: "Người không biết xấu hổ, lễ của người chỉ bị rơi xuống, chứ không có nát, bởi thường cái gì, người có ý muốn lừa tiền ta sao?"

Người nọ thấy nàng có bộ dáng này, lập tức nắm tay không thả: "Chưa từng thấy qua người nào vô lí như người, đi, chúng ta đi gặp quan."

Lạc Tử Mộng biết rõ, nếu đi gặp quan, nàng chết là cái chắc. Vì vậy, đảo mắt một cái, dùng sức đẩy người bán hàng ra nói: "Người đi gặp tổ tông của người đi."

Nói xong, lập tức nhặt lê ném vào đầu hắn, sau đó còn ném vào các gian hàng khác, một thoáng chốc, cả chợ bị loạn thành một đoàn.

Lúc này, một chiếc xe ngựa đi tới, người lái xe chính là Tiểu Đông. Tiểu Đông nhìn thấy đám đông chặn đường, liền nắm chặt dây cương cho dừng xe ngựa lại, bấm báo với người bên trong: "Vương gia, phía trước có dân chúng chặn đường, xe ngựa không đi được."

Hàn Hạo Thần ở bên trong nhủ mảy, chỗ này chưa bao giờ có chuyện như vậy, hơn nữa dân chúng nhìn thấy xe ngựa của hắn sẽ tự động tránh sang một bên.

"Đi nhìn một chút đi."

"Dạ!" Tiểu Đông nhảy xuống xe ngựa, chuẩn bị đi lên thì thấy một bóng dáng quen thuộc, nghi ngờ nhìn lại liền thốt lên: "Lạc cô nương? Sao lại ở đây?"

"Tiểu Đông! Người nói cái gì?" Hàn Hạo Thần hỏi lại.

"Nô tài mới nhìn thấy Lạc cô nương." Tiểu Đông trả lời.

Hàn Hạo Thần lập tức vén rèm cửa sổ lên, nhìn chung quanh, Thiệu Tần cũng nhìn bốn phía, nhưng không thấy gì cả.

"Tiểu Đông! Người hoa mắt rồi, làm gì có Lạc cô nương ở đây?" Thiệu Tần hỏi.

Tiểu Đông cũng muốn nhìn lại cho rõ, kết quả chỉ thấy một đồng dân chúng ở giữa đường, chẳng thấy cái bóng người của Lạc Tử Mộng.

"Sao lại không thấy rồi? Có thể.....do nô tài nhìn lầm, mới vừa rồi thấy bóng dáng Lạc cô nương trong đám người, nhưng bây giờ lại không thấy." Tiểu Đông nghi ngờ gãi đầu, hoài nghi mới vừa rồi là ảo giác sao.

Thiệu Tần ngồi trên lưng ngựa chột cười nhạo Tiểu Đông, "Xem ra nên chuẩn bị hôn sự cho Tiểu Đông rồi."

Tiểu Đông đỏ mặt nói: "Người được đấy, không có việc nên trêu ta."

Thiệu Tần cười nói: "Ta lại không đùa người....người xem người, nhiều người như vậy trên đường, người lại chỉ thấy Lạc cô nương, nhưng ta không thấy?"

Tiểu Đông đỏ mặt đến mang tai, nhưng lại khấn trương nói: "Người.....người.....Vương gia của chúng ta chưa thành thân, nào đến phiên ta."

"Người nhìn một chút! Nhận tội đi." Thiệu Tần nói tiếp, "Gia chúng ta rất nhanh sẽ có, cho nên người cũng không cần sợ hãi."

Tiểu Đông vừa thẹn vừa giận lúng túng chạy về phía trước, rõ ràng là tình huống vấp đáp, trên thực tế là Thiệu Tần muốn trêu hắn.

Thiệu Tần thiếu chút nữa là cười lớn, Hàn Hạo Thần cũng cười nhạt. Nghĩ đến việc tẹo nữa nói tin tức này cho nàng, không biết nàng sẽ có phản ứng như nào.

Mất thấy Tiểu Đông vội vàng chạy tới, Lạc Tử Mộng núp ở sau lưng một người, nắm chặt y phục của hắn, lúc đấy không nhớ nhiều như vậy, chỉ là cảm thấy sống lưng người nọ to lớn, núp sau lưng hắn là sự lựa chọn đúng đắn.

Cũng may nàng nhìn thấy xe ngựa đi đến, xe ngựa sang trọng như vậy, ngoại trừ xe của hoàng thượng thì chỉ có xe của hắn. Cho nên nàng cái khó ló khôn, nhanh chóng trốn sang một bên, nếu bị Tiểu Đông nhìn thấy, vậy thì thất bại trong gang tấc rồi.

Thiệu Tần nhìn thấy Tiểu Đông đã trở lại, cười hỏi: "Tiểu Đông, rốt cuộc là do cái gì?"

Tiểu Đông bĩu môi với Thiệu Tần, nói với Hàn Hạo Thần bên trong xe ngựa: "Vương gia, nô tài mới hỏi thăm được, là một vị cô nương đánh đổ gánh hàng của người bán hàng rong, còn làm rối loạn những gian hàng khác, nhưng cô nương kia lại chạy mất."

Ngược lại Hàn Hạo Thần lại thấy mới mẻ, dù sao hắn cũng muốn gặp người con gái đặc biệt như vậy, chưa từng nghe thấy cô nương nhà người ta đánh người, còn giống như lật trời (quá phá hoại).

Thiệu Tần cười nói: "Ha ha, chẳng nhẽ Lạc cô nương bị thất lạc tỷ muội."

Hàn Hạo Thần cúi đầu cười một cái, đúng là giống tác phong của nàng.

Khi nhìn thấy xe ngựa của hắn đi xa, nàng mới nhẹ nhõm, thở dài một hơi.

"Cô nương có thể buông tay chưa? Ban ngày ban mặt ôm ấp một nam nhân là phong tục của nước Hàn Vũ?"

Lạc Tử Mộng bị dọa sợ đến mức run lên. Chưa ngẩng đầu nhìn lên, hai gò má đã đỏ ửng.

"Xin....xin lỗi!" Vừa dứt lời, nàng lập tức chạy đi.

Nam tử kia một thân áo xanh, eo buộc ngọc bội, kim quan buộc tóc, diện mạo đào hoa, thấy bóng dáng từ xa của nàng, lộ vẻ khinh thường. Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện lại có một cô nương như thế này dưới chân thiên tử, nhìn quần áo nàng mặc, nhưng hành động lại đối phong bại tục như vậy.

Nam tử nhăn mày lắc đầu, nhìn nàng cuống quýt chạy đi, hần cũng xoay người rời đi.

Sau khi nàng chạy một đoạn đường mới thở dài một hơi, lúc này mới dám quay lại nhìn, nhưng lại không thấy bóng dáng của người mặc áo xanh kia.

"Nguy hiểm thật." Nàng thở phào nhẹ nhõm, đi từ từ, nhớ lại lời nói của nam tử kia, có chút đỏ mặt: "Chỉ là núp sau lưng hần, có cần dùng lời nói khó nghe như vậy không?"

Nàng không nhận được sự oán hận, đang nghĩ Hàn Hạo Thần đã hạ triều, nàng cũng cần trở về, nhưng ngay lúc này, đột nhiên một hồi âm thanh xe ngựa khiến nàng hoảng loạn. Nếu nàng len lén trở về có thể nói là chuyện bé xé ra to, nàng vẫn sống ở phủ, nhưng nếu hần phát hiện nàng ra ngoài, như vậy về sau đường hòng ra khỏi phủ, lối đi bí mật kia som muộn gì cũng bị phát hiện.

Đang không biết nên trốn tránh như thế nào, đột nhiên có một phụ nữ trung niên đầy mùi hương nhìn nàng, sau đó thở dài.

Đột nhiên người phụ nữ trung niên đi đến trước mặt nàng, nhìn từ đầu đến chân, vừa nhìn vừa phát ra âm thanh "Chắc, chắc."

"Cô nương đáng trốn người?" Bộ dáng nàng tươi cười, hỏi han ân cần.

Nàng nhìn tình huống khẩn cấp liền gật đầu: "Đúng đúng."

"Chỗ ta là nơi để tránh người, hay là cô nương đi theo ta." Người nọ phát khăn lụa trong tay mời mọc.

Nàng vừa ần núp vừa ứng phó với một người phụ nữ đáng chết, mặc dù không biết nàng là ai, nhưng thấy bộ dáng của nàng ta làm nàng cảm thấy không vui, cảm giác không phải người tốt.

"Không đi." Nàng phát tay với nàng ta. "Người tránh ra."

Bất tri bất giác ở ngõ tối, nàng ta thoáng chốc lăm bầm một câu: "Đúng là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt."

Nàng chưa biết xảy ra chuyện gì, quay đầu nhìn lại nàng ta, lại phát hiện thấy cả người mình vô lực, muốn mở miệng kêu cứu, nhưng ý thức đã từ từ mơ hồ, cảm thấy được có người nhắc lên trong mơ màng, chỉ cảm thấy mùi hương nồng nặc, sau đó liền ngất xỉu.....

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Bị ép buộc uống xuân dược.

Trong vương phủ, Liên Vân gấp đến mức đầu chảy đầy mồ hôi, mà vẻ mặt lo lắng của Tần quân gia cũng bắt đầu hoảng sợ. Vừa nhìn thấy Hàn Hạo Thần trở về phủ, liền vội vàng bẩm báo.

"Vương Gia, Vương Gia, không xong rồi."

Thiệu Tần nhìn Liên Vân sau đó cười nói với Hàn Hạo Thần: "Chắc là Lạc cô nương lại gây họa rồi."

Hàn Hạo Thần cũng không tức giận, khoe miệng ngược lại nhẹ nhàng mỉm cười, trong mắt hần, Lạc Tử Mộng nếu là một ngày không gây ra rắc rối gì thì ngược lại hần không quen.

"Vương Gia, không phải Lạc cô nương đã gây họa, mà là Lạc cô nương mất tích."

"Cái gì?" lời nói của Tần quân gia khiến Hàn hạo thần sững sốt.

"Không thấy từ lúc nào?" Hàn Hạo Thần cũng không biết giọng điệu của bản thân lại có chút sốt ruột.

"Đã, đã mấy canh giờ rồi." Liên Vân đã gấp đến mức mặt gương mặt trắng bệch.

Hàn Hạo Thần vừa nghe thấy vậy lập tức hạ lệnh: "Thiệu Tồn."

"Có!"

"Lập tức phái đội bốn nhân mã lấy vương phủ làm trung tâm ra ngoài tìm kiếm, không tìm được người thì không được trở về."

"Dạ!"

Sau khi Thiệu Tồn đi ra ngoài tìm người Hàn Hạo Thần cũng lập tức mang theo đội binh mã tìm kiếm trong chợ, cho tới bây giờ hắn vẫn không biết cũng có lúc trái tim hắn trở nên hoảng loạn như vậy.

Đi tới chợ, nhìn dòng người đi qua đi lại, mi tâm của Hàn Hạo Thần vẫn nhúu chặt lại, con ngươi thâm thúy không ngừng quét mắt bốn phía, chỉ sợ bỏ sót một chỗ góc nào đó.

"Nhị hoàng tử. A, thần Vương điện hạ."

Đột nhiên nghe được thấy một kêu quen thuộc, Hàn Hạo Thần nghi ngờ quay đầu lại, nhìn thấy Đại hoàng tử Hồ Diên Phong Ngân Nguyệt nước Đại hoàng tử trên người mặc y phục màu xanh đang đi về phía hắn.

"Đại hoàng tử?" Hàn Hạo Thần có chút kinh ngạc, Hồ Diên Phong tự mình đảm nhận chức danh sứ giả nước Ngân Nguyệt quốc đến nước Hàn Vũ, thay quốc chủ Ngân Nguyệt nước quốc đến bang giao giữa hai nước, hôm nay đang được Hàn Hạo Hữu thịnh tình khoản đãi, nhưng không ngờ lại xuất hiện ở đây.

"Thần Vương điện hạ, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Hồ Diên Phong nhìn binh lính xung quanh không ngừng tìm kiếm, không biết có chuyện gì có thể kinh động đến một ngọn núi băng gặp chuyện gì cũng bất động thanh sắc như Hàn Hạo Thần.

"Hôm nay trong phủ thất lạc một người, cho nên mới tới đây để tìm kiếm."

"Hả? Người có nào khiến Vương Gia khản trương như vậy?"

Tiểu Đông vội vã nói: "Là Lạc cô nương."

"Lạc cô nương?" Hồ Diên Phong cúi đầu vừa nghĩ, đột nhiên trong đầu thoáng qua sự việc lúc trên triều, cũng kinh hãi nói, "Chẳng lẽ là cô nương lúc thượng triều vương gia đã thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn đó?"

"Đúng vậy, ngày hôm nay trời không còn sớm, cũng không biết nha đầu kia lại đi chơi ở đâu nữa, thứ lỗi không thể tiếp được hoàng tử."

Thấy vẻ mặt hắn sốt ruột, Hồ Diên Phong cũng cau mày lại: "Không bằng Thần Vương điện hạ cho ta bức họa nàng một chút, ta có thể giúp ngài tìm kiếm nàng."

Hàn Hạo Thần nghĩ như vậy cũng có lý, liền lấy bức họa trong tay Tiểu Đông giao cho hắn.

Hồ Diên Phong cầm lên bức họa lên tỷ mỉ xem, nhìn thấy cô nương trong này có chút quen mắt, nhìn kỹ lại nhất thời kinh hãi, đây không phải là hoàng tử phi Lạc Từ Mộng mà hắn vẫn luôn tìm kiếm hay sao?

"Vị này chính là Lạc cô nương mà Thần Vương điện hạ muốn kết hôn?" Hồ Diên Phong không thể tin được, vị hôn thê của mình tại sao lại xuất hiện ở nước Hàn Vũ, cũng chính là nữ tử mà Hàn Hạo Thần đang đội hoàng thượng tứ hôn.

"Đại hoàng tử biết Lạc cô nương?" Hàn Hạo Thần nghi ngờ nói.

Hồ Diên Phong vừa định nói rõ tình huống, nhưng lại sợ hai người chỉ là giống nhau, cho nên cũng không dám nhiều lời, chỉ là đem bức họa trả lại cho Hàn Hạo Thần, sau đó cười nhạt nói: "Chỉ là thấy rất giống hoàng tử phi đã mất tích bao nhiêu lâu này của ta, cho nên có chút ngạc nhiên."

Vừa nghe hắn nói như vậy, trong lòng Hàn Hạo Thần dường như bị cái gì đó nặng nề đung trùng, chưa bao giờ có cảm ỷ hiếp lan khắp toàn thân như thế này, cảm giác so với Hoa Thiên Sóc trước đây... càng sâu hơn rất nhiều. một cảm giác áp bách vô hình, giống như chỉ ở trong nháy mắt sẽ mất đi người vốn dĩ thuộc về hắn.

"Ồ!" Hắn qua loa đáp một tiếng, sau đó nhìn sắc trời rồi nhìn về phía Hồ Diên Phong: "Vây. Bốn vương đi trước tìm người, không tìm chỉ sợ sẽ có rắc rối."

"Vây được rồi, thần Vương điện hạ xin." Nói xong, Hồ Diên Phong liền dẫn bốn thị vệ tùy thân đi về hướng ngược lại tìm kiếm.

——* Dạ Ngưng Huyền phân cách tuyến *——

Cũng không biết trải qua bao lâu, Lạc Từ Mộng cảm giác cả người không còn chút sức lực nào cả, cố hết sức mở hai mắt ra, lại phát hiện bản thân đang nằm trên một chiếc giường có màn màu hồng nhạt, chung quanh còn có nồng nặc mùi thơm son phấn.

Day huyết Thái Dương, vừa muốn từ trên giường bò dậy, đúng lúc này thì cửa bị người mở ra.

"Cô nương đã tỉnh rồi hả ?" người đi đến không phải là ai khác, chính là vị phu nhân nàng đã gặp trên đường.

Thấy cách ăn mặc của vị phu nhân kia, Lạc Tử Mộng chỉ cảm thấy lòng bàn chân bắt đầu phát lạnh, nhìn cách bố trí gian phòng, nhìn lại qua vẻ mặt bà ta, mặc dù không thấy tiếng oanh oanh yến yến truyền vào từ bên ngoài, nhưng nàng đã cảm giác được bản thân đã tiến vào "Thanh lâu".

"Người muốn làm gì?" Lạc Tử Mộng ngồi ở trên giường đáy mắt tràn đầy phòng bị.

Tú bà kia không ngừng lắc lắc móng đi về phía Lạc Tử Mộng, khăn lụa trong tay khăn lụa vẩy nhẹ một cái, nhẹ nhàng che miệng cười một tiếng, mặc dù không phong hoa tuyết đại, cũng vẫn giữ lại dáng vẻ thủy mị thướt tha. Lạc Tử Mộng nghĩ đến chuyện muội tử bà này đã theo dõi nàng suốt dọc đường lúc ở trước mặt nàng lại vẩy chiếc khăn, nghĩ đến đây chắc chắn muội ta đã động tay động chân trong chiếc khăn, nàng lần này coi như là gặp hạn rồi.

Tú bà ngồi lên giường nhìn gương mặt địch ý của nàng, vẫn đầy tự tin mỉm cười: "Cô nương tướng mạo rất được."

Lạc Tử Mộng cong môi nói: "Không cần người nhắc nhở, bản cô nương từ ra đời đến nay nghe đã ngán rồi."

"Ha ha ha, cô nương nói đúng." Tú bà vẫn quyền rũ cười như cũ, thấy nàng muốn xuống giường chuẩn bị rời đi, lập tức lôi kéo nàng lại nói, "Cô nương, ta là Cẩm nương, là muội muội ở đây, sau này cô nương nếu thiếu thứ gì cứ mở miệng, ta nhất định thỏa mãn tất cả cho cô nương."

Khó được kiếm được một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành mỹ như thế này, này Cẩm nương tất nhiên không buông tha.

"Sau này?" Lạc Tử Mộng thân thể cứng đờ, lập tức vung tay nàng ta ra chuẩn bị giường, "Không có sau này, bây giờ ta phải đi."

Nàng vừa nói ra những lời này, Cẩm nương cũng là lập tức thay đổi vẻ mặt, một tay đẩy ngã nàng xuống giường, vẻ mặt rất là dữ tợn: "Cô nương đừng có si tâm vọng tưởng nữa, người bị Cẩm nương ta xem trọng không có một người nào có thể chạy thoát được lòng bàn tay của ta, ta khuyên người vẫn nên ngoan ngoãn nghe lời, về sau đi theo ta còn ở đây có thể khiến cho cô nương một bước lên trời. Nếu người không biết điều, ta còn rất nhiều thủ đoạn đối phó người."

"Chẳng lẽ nói người còn muốn dùng tư hình? Một thanh lâu nhỏ nhỏ này của người có thể lớn hơn vương pháp ư?" Trong lòng nàng sợ, nhưng ngoài miệng lại vẫn mạnh mẽ tỏ ra không sợ trời không sợ đất.

"Vương pháp? Ha ha ha." Cẩm nương đột nhiên cười lớn, đáy mắt tràn đầy khinh thường nói: "Cô nương cho là Cẩm nương ngồi không sao? Nhang Hương Ngữ lâu cũng không phải là mới mở nửa năm hay một năm, cho dù quan lại quyền quý, hay là quan lớn trong triều cao cũng phải nể mặt ta mấy phần, người cảm thấy vương pháp ở Hương Ngữ lâu có thể sử dụng được sao?"

Lạc Tử Mộng nghe nói vậy cảm thấy kinh hãi, nghĩ đến nàng lần có chạy đằng trời? Nhưng nàng làm sao có thể để cho để cho chà đạp lên bản thân làm thỏa mãn lòng nàng ta được?

Từng nghe nói nữ tử thanh lâu "Một cánh tay ngọc ngăn người gối, một cánh môi son vạn khách thương", bây giờ nghĩ lại vẫn không khỏi làm cho người ta dựng tóc gáy. Sợ hãi rất nhiều đột nhiên trong đầu thoáng qua một bóng người.

Hàn Hạo Thần.

Đúng, Hàn Hạo Thần là Vương Gia, Cẩm nương này sao lại dám động đến nàng?

Lạc Tử Mộng nhìn chằm chằm cẩm nương tức giận nói: "Người có biết ta là ai không? Ta là người của thần vương gia, người dám động ta chính là đối nghịch cùng Thần Vương Gia, chẳng lẽ trong triều có vị quan nào còn lớn hơn được Thần Vương Gia?"

Cẩm nương quả nhiên đã bị những lời này của nàng làm kinh sợ, nhưng chỉ một khắc sau, nàng liền cười nhẹ rồi đứng lên: "Thần Vương Gia? Cô nương này nói dối cũng không biết đo mực. Chẳng lẽ người là thê thiếp của Thần vương gia? Nhưng theo ta biết, thần Vương Gia cho tới nay vẫn chưa lập thê. nếu cô nương là nha hoàn của Thần vương gia? Hãy nhìn dung mạo cô nương. Làm nha hoàn không đáng tiếc quá sao? Cho nên nói, cô nương vẫn nên nghe lời ta ở lại làm một cô nương trong Hương Ngữ lâu, Cẩm nương ta bảo đảm cô nương có thể được đứng đầu bảng."

"Mẹ nó! Đầu bảng? Đó không phải là cả ngày lẫn đêm đều phải ở đây tiếp khách? Ai mà thêm cái danh đầu bảng của người chứ, ta cảnh cáo người...người nếu dám làm gì với ta, thần Vương Gia nhất định sẽ không bỏ qua cho người." Nói lời này xong chính nàng có chút chột dạ, bởi vì căn bản không xác định được Hàn Hạo Thần có tìm kiếm một cô gái không thân phận chỉ là một nữ tử bình thường không có giá trị gì.

"Cô nương như vậy có là chán là thần Vương Gia, vậy hãy để cho thần Vương Gia xem xem công phu trên giường của người." đáy mắt Nàng lóe lên một tia giảo hoạt khiến lạc Tử Mộng cả người phát rét.

"Mặc kệ người!" Lạc Tử Mộng muốn rời khỏi, đã bị Cẩm nương lập tức giữ chặt, xem ra nàng ta không phải là lần đầu trừng trị các cô nương trong thanh lâu, xem ra thủ đoạn vô cùng lão luyện.

"Đúng là rượu mời không uống uống rượu phạt! Người đâu!" cẩm nương ra lệnh một tiếng, mấy nam tử cường tráng liền đẩy cửa vào, còn chưa chờ Lạc Tử Mộng phản ứng kịp, nàng đã bị đè ở trên giường, trong tay mấy nam tử tiến vào không biết đang bung bát canh gì, nắm cầm của nàng đổ vào.

"Các người. Các người cho ta ông cái gì?" Nàng càng không ngừng dẩy tay đập chân, nhưng tay chân cũng bị đè lại, đầu cũng bị người ta cố định

trụ, đến cuối cùng một chén thuốc trừ vài giọt bị vẩy ra ngoài, những thứ khác thật đúng là không lãng phí chút nào đổ tất cả vào trong miệng Lạc Từ Mộng.

"Cô nương ở chỗ này nghỉ ngơi, sẽ rất nhanh sẽ có đến người hầu hạ cô giống như vương phi." Cẩm nương châm biếm một tiếng sau đó dẫn mấy nam tử cường tráng nghênh ngang rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 79: Cởi, cởi, cởi quần áo?

Cả ngày, tìm kiếm khắp các chợ và các trấn xung quanh thành, nhưng khi sắc trời đang dần tối xuống, một chút bóng dáng Lạc Từ Mộng cũng không tìm được. Hàn Hạo Thần nắm chặt quyền trong lòng đã bắt ổn, vốn nghĩ rằng nàng chỉ ham chơi, nhưng nàng lần này ngay đến cả Liên Vân cũng không mang theo.

Chẳng lẽ thật sự bỏ đi như vậy?

Nghĩ đến những điều Hồ Duyên Phong nói lúc trước, hấn lại càng thêm hoang mang, cảm giác lo lắng càng ngày càng nặng, chẳng lẽ nói nàng không phải mất tích, mà muốn ở bên ngoài chơi đã xong mới quay trở về?

Thiệu Tàn thấy trời đã tối, do dự một chút rồi nói: "Không tìm được, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều."

Hàn Hạo Thần vừa nghe thấy vậy có chút hoảng hồn lập tức nói: "Phái người ra ngoài thành tìm một chút, cho dù đào sâu ba thước cũng phải tìm ra cho Bồn vương."

"Dạ!" Thiệu Tàn Lập tức xoay người hạ lệnh cho hộ vệ trong thành ra ngoài thành lục soát.

Hàn Hạo Thần hốt hoảng, đây là địa phương do hấn quản lý, theo lý thuyết không nên xảy ra chuyện bất cóc mới đúng, nhưng hấn lại không làm sao để bản thân tin tưởng Lạc Từ Mộng là ở thần vương phủ chơi chán rồi, cho nên mới lựa chọn trở về.

Tự lừa dối mình là chuyện bình thường hấn kiêng kỵ nhất, nhưng hôm nay chính hấn lại làm chuyện như vậy .

Dường như đã lật tung hết các nóc nhà, vẫn không thấy tung tích của nàng, ngẩng đầu nhìn "Hương ngữ lâu", cúi đầu nghĩ chỗ này có hay không. Nhưng Nơi này là thanh lâu, nàng làm sao có thể đến những nơi này.

Thiệu Tàn nhìn về mặt của hấn, có chút không xác định hỏi "Vương Gia. muốn tra nơi này?"

"Mỗi phòng bên trong bên ngoài đều lục soát một lần." Hàn Hạo Thần trầm thấp giọng nói cuối cùng cũng đã mở miệng.

"Dạ!" Thiệu Tàn lên tiếng trả lời mang theo một nhóm người đi trước vào lục soát người.

Bây giờ đang là giờ Thanh lâu kiếm sống, Hàn Hạo Thần mang theo một đám quan binh đi vào lục soát người khó tránh khỏi kinh động khách làng chơi bên trong, vốn dĩ người trong phòng đang "Làm việc" cũng bị dọa sợ mặc quần áo chui ra.

"A! chuyện gì xảy ra vậy?" Cẩm nương nghe được động tĩnh từ trên lầu đi xuống, thấy tình hình như thế trong lúc nhất thời có chút kinh sợ, bởi vì nhiều năm thanh lâu nàng cho tới bây giờ chưa bao giờ xảy ra chuyện như vậy, cho dù là quan binh đến đây tìm người cũng không không có sợ hãi như vậy. Nhưng khi nàng nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang đứng trong hành lang, nhất thời bị dọa sợ. Nàng thế nào sẽ không nhận làm người, người trước mắt này chính là thần Vương Gia danh tiếng lừng lẫy.

"Ồ, không biết ngọn gió nào đã mang Vương Gia đến đây?" Nói xong, nàng liền lắc lắc mông tiến ra đón, nghĩ đến vừa rồi Lạc Từ Mộng phát hiện ra thì được đã phát huy tác dụng, từ từ ngừng tranh cãi, hiện tại ngoan ngoãn nằm ở trên giường chờ khách quý.

"Người có từng gặp qua người này không?" Hàn Hạo Thần ý bảo Tiểu Đông đem bức họa mở ra.

Khi Cẩm nương nhìn thấy người trên bức họa thì lập tức biến sắc, nghĩ đến Lạc Từ Mộng lúc tỉnh táo lúc liên tục nói mình là người của thần vương gia i, lúc ấy nàng không tin chút nào, nhưng hôm nay xem ra đúng thật không phải là giả, nhưng khi nàng nghĩ đến bây giờ Lạc Từ Mộng đã bị nàng cho uống xuân dược, nhìn không được hoảng sợ cả người chợt lạnh.

"Không, không, không biết." Cẩm nương cúi đầu thu hồi nụ cười, vẻ mặt có chút hốt hoảng, cố hết sức khống chế nhưng lại không cách nào đè xuống nỗi sợ hãi trong lòng đối với Hàn Hạo Thần. Nàng đã thấy qua vô số nam nhân, duy chỉ trước mắt Hàn Hạo Thần sinh lòng sợ hãi, đặc biệt là ánh mắt của hấn, khiến cho nàng không dám nhìn thẳng.

Hàn Hạo Thần thấy ánh mắt né tránh của nàng nói quanh co lòng vòng, chắc chắn có chuyện gì đang giấu không cho ai biết. vừa rồi thấy nàng đi từ trên

gian phòng trên lầu kia xuống, đoán rằng vấn đề nhất định xuất phát từ gian phòng kia.

Không do dự nữa, hấn sai bước hướng gian phòng đi tới.

"Vương Gia, không thể lên, bây giờ cô nương không tiện." Cẩm nương đang muốn ngăn trở, Thiệu Tần đã nhanh chóng một tay giữ chặt bả vai của nàng khiến nàng không dám nhúc nhích.

Hàn Hạo Thần đi tới cửa, nghe được âm thanh bên trong phòng hình như có chút khác thường, hấn dù chưa làm chuyện nam nữ, nhưng theo phản ứng của thân thể theo bản năng nói cho hấn biết, bên trong rốt cuộc là âm thanh gì.

Hít một hơi, hấn cũng không quản nhiều như vậy, chỉ sợ âm thanh này là phát ra từ miệng nàng.

Dùng sức đẩy cửa ra, phát hiện cửa cũng không khóa lại, khi hấn bước vào bên trong phòng thì mới phát hiện bên trong chỉ có một cô gái nằm ở trên giường. Hấn ra y phục trên người nàng đã lộn xộn, không phải là ai khác, chính là Lạc Từ Mộng đã mất tích.

Hấn sai bước đi về phía nàng, lại thấy hai gò má của nàng ửng hồng vạt áo đã lỏng, ánh mắt gọi tình, cứ như vậy thẳng tắp ôm lấy hấn.

Ngồi vào mép giường đưa tay mơn thấm dò nhiệt độ trên trán nàng, không ngờ tựa đầu một bên, môi cứ như vậy rơi vào lòng bàn tay của hấn, hấn không khỏi đỏ bừng cả mặt, muốn đem tay rút về, nàng lại đột nhiên đứng dậy ôm chặt cổ của hấn ấn môi lên trên môi của hấn.

Hấn biết nàng trúng xuân dược, nếu không hợp hoan cùng người khác, sau hai canh giờ chắc chắn huyết mạch sẽ bị nổ mà chết.

Nhưng mà sống lưng hấn lúc này đã căng cứng, trên trán bởi vì chịu đựng nỗi giận xanh đã ướt đầm mồ hôi.

"Vương Gia, tìm được Lạc." Thiệu Tần vốn muốn hỏi đã tìm được Lạc cô nương hay chưa, lại nhìn lại hai người bọn họ chắc là như thế.

Hàn Hạo Thần muốn kéo nàng ra, nhưng bị hai cánh tay của nàng ôm chặt lấy cổ không có cách nào tách được, bắt đắc dĩ chỉ đành phải vung tay lên đập cho tấm màn rơi xuống, cho đến khi hai người được tấm màn che kín, Thiệu Tần mới chợt hiểu ra hồi hồn lập tức lui thân đi ra ngoài hơn nửa còn đóng cửa phòng.

"Khó chịu." Môi của nàng như có như không ghé vào cạnh môi hấn nhẹ giọng ní non.

Hàn Hạo Thần không ngờ Lạc Từ Mộng bị hạ thuốc nặng như vậy, chỉ mới qua một khắc, mặt của nàng đã nóng lên càng ngày càng đỏ, mặc dù nói khó chịu, tuy nhiên lại không biết muốn cái gì, miệng đắng lưỡi khô, nàng lại đem môi dò xét trong miệng hấn như muốn đòi lấy thứ gì đó.

Hấn dây cung đã căng lên khó khống chế được nữa, nhưng hấn không muốn lần đầu tiên của nàng mất đi ở đây, cho dù tổn thương đến ai nhưng hấn lại không có cách nào tổn thương nàng.

Lầu dưới Tiểu Đông không ngừng hỏi Thiệu Tần đã xảy ra chuyện gì, nhưng Thiệu Tần lại đỏ mặt không có cách nào trả lời, chỉ là hạ lệnh, tất cả mọi người trở về đem theo cả Cẩm nương mang về chờ đợi Hàn Hạo Thần xử trí, nhưng người khác đang tìm kiếm cũng ngừng lại, mà cuối cùng chỉ còn hấn và Tiểu Đông ở lại chờ .

Hai người đang muốn đi ra Hương Ngữ lầu, lại thấy Hàn Hạo Thần đem Lạc Từ Mộng “không chỉnh tề” ôm ra, nhưng mà trên người của Lạc Từ Mộng được khoác áo choàng Hàn Hạo thần, người bên ngoài nhìn thấy bên trong có một người đang không ngừng lộn xộn, nhưng không biết đó là ai.

Đến thần vương phủ, Hàn hạo thần đem lạc Từ Mộng ôm đến Tầm Mộng cư, Thiệu Tần cùng Tiểu Đông tự giác mở cửa. Bây giờ đã qua bữa tối nửa canh giờ, nhưng nhìn dáng vẻ bọn họ là biết không cách nào dùng bữa tối rồi, cho nên Thiệu Tần đành phải ra lệnh đem đồ ăn trong phòng ăn để yên đó, đợi đến lúc Vương Gia phân phó lúc đó hâm nóng lại dùng.

Bên trong Tầm Mộng cư

Hàn Hạo thần đem Lạc Từ Mộng nhẹ nhàng đặt vào trên giường, vừa mới buông tay, nàng liền đem áo choàng trên người ném xuống đất, trong miệng còn đang không ngừng oán giận: "Nóng đến chết rồi, ngươi muốn ngạt chết ta! Cũng biết ngươi chán ghét ta."

"Ai nói Bồn vương chán ghét ngươi." âm thanh của Hấn khàn khàn nhìn Lạc Từ Mộng ý loạn tình mê lại không nhận được nuốt nước miếng.

Chỉ thấy nàng từ trên giường ngồi dậy mềm yếu không xương úp sấp trước ngực của hấn, vừa cời y phục trên người vừa chà xát lung tung trên người hấn lẩm lẩm bầm nói: "Ngươi không chán ghét ta? Vậy tại sao không giúp ta cởi quần áo? Ta cởi không hết. Nóng quá. nóng chết ta rồi."

"Cởi, cởi, cởi quần áo?" Hàn Hạo Thần từ trước tới nay lần đầu tiên nói lắp, thấy nàng càng không ngừng cởi áo quần trên người mình lại không biết làm thế nào để cởi ra, trên người xúc động càng sâu, hấn biết hấn hôm nay phải trở thành thuốc giải của nàng, nhưng mà trong lòng không cảm thấy bởi vì thân phận Vương Gia của mình mà khó chịu, ngược lại cảm giác được bản thân sớm đã có xúc động này rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 80: Hoan ái

Hắn cởi bỏ thắt lưng của nàng, áo khoác nhẹ nhàng rơi xuống đất. Ý thức đã sớm tan dã, Lạc Tử Mộng cảm thấy cả người mình nóng ran, nàng đưa tay cởi áo đơn trên người mình ra. Giờ đây trên người nàng chỉ còn mặc quần trong cùng áo yếm.

Mặc dù lần trước Hàn Hạo Thần từng nhìn thấy dáng vẻ trần truồng của nàng, thế nhưng lần này cảm giác của hắn lại hoàn toàn khác. Bởi vì hiện tại nàng đang chủ động đáp lại hắn.

"Khó chịu quá." Nàng không ngừng leo lên trên người hắn, biểu hiện của nàng nói cho hắn biết, nàng căn bản không biết bản thân mình muốn gì.

Không muốn để nàng khó chịu, hắn nhanh chóng cởi bỏ quần áo trên người của mình. Thần trí Lạc Tử Mộng mơ mơ màng màng, nhưng nàng vẫn cảm nhận được có người đang cởi áo và nói đầy lưng, theo bản năng nàng lùi người lại giờ tay ra che ngực.

"Người là ai? Người định làm gì ta?" Bởi vì được quá mạnh, nên giọng nói của nàng đứt quãng, phát ra hơi thở nóng như lửa đốt.

Màn mới được hạ xuống, thân thể Hàn Hạo Thần chợt dừng lại, cho dù hắn biết nàng đã trúng thuốc, nhưng hắn muốn cho nàng thấy rõ ràng người ở trước mắt nàng là ai. Sẽ không phải là nam nhân tên Phong mà nàng từng nói trước đó, cũng không phải là nam nhân nào khác, mà là hắn — Hàn Hạo Thần, Thần Vương Gia của nước Hàn Vũ.

Hắn đưa tay giữ chặt cổ nàng, nhẹ nhàng kéo nàng lại gần.

"Nàng nhìn kĩ xem, ta là ai?" Hai hàng lông mày của hắn nhíu lại thật chặt, nhìn nàng chăm chăm.

Lạc Tử Mộng cảm thấy thân thể mình như muốn nổ tung, nàng liều mạng lắc đầu nhưng thân thể lại dán lên trên người Hàn Hạo Thần. Khi da thịt 2 người kề nhau nàng cảm thấy lửa nóng trên người được giải tỏa phần nào, cho nên càng bám chặt hơn vào thân thể của hắn.

"Không." Lời nói của nàng không còn mạch lạc: "Ồ trên người người thật thoải mái."

Bị nàng trêu chọc, hắn cảm thấy kích thích càng thêm mãnh liệt. Hắn nâng cằm nàng lên để nàng nhìn thẳng vào mắt hắn, đôi mắt mê ly của nàng ánh lên nghi ngờ.

"Thấy rõ ràng chưa? Ta là ai?" Giọng nói của Hàn Hạo Thần khàn khàn, hiện tại hắn đang hành hạ nàng cũng chính là hành hạ mình.

Lạc Tử Mộng hoàn toàn mê mẩn, không rõ người trước mặt mình là ai. Nàng muốn thoát khỏi sự trói buộc của hắn, thế nhưng hắn lại dùng thêm sức để kiềm chế nàng, khiến cằm nàng có chút đau.

"Buông ta ra!" Nàng đưa tay muốn đẩy hắn ra, trong đầu đột nhiên hiện ra một bóng người, trong ánh trắng mờ ảo nàng hô lên một tiếng: "Ta là. Thần vương gia, người dám làm tổn thương ta, Thần Vương Gia. Thần Vương Gia hắn sẽ không bỏ qua người."

Tay đang nắm cằm nàng chợt buông lỏng, trong khoảnh khắc đó vẻ mặt của hắn kinh ngạc giống hệt một đứa trẻ, hắn có chút không tin tưởng vào những gì mình vừa nghe thấy.

"Nàng. Nàng mới vừa nói cái gì?"

"A." Nàng đột nhiên hét to, căn bản không nghe được hắn nói điều gì.

"Khó chịu. Khó chịu. Ta sắp chết rồi!"

Hiện tại với chút lí trí còn sót lại của mình nàng hiểu được thân thể của mình khó chịu ra sao: "Hàn Hạo Thần! Khốn kiếp! Tại sao người không tới cứu ta."

Tuy bị nàng mắng, nhưng trong lòng hắn lại vui mừng, sau đó ngay lập tức nàng thay đổi lời nói: "Sai rồi! Không thể gọi thẳng tục danh, Thần Vương Gia. A. Ta nóng muốn chết!"

Khi tay nàng chạm vào thân thể người nằm bên cạnh, đầu óc trống rỗng, ngay lập tức nhào về phía hắn.

"Cứu ta." Nàng không ngừng cọ vào người hắn, nàng xoay người, vuốt ve thân thể hắn.

Sau một khắc, hắn như con mãnh thú đang thêm khát, cúi đầu xuống điên cuồng hôn nàng. Vốn dĩ miệng nàng đang đắng ngắt khô khan, khi có một tia dịu dàng chạm đến, nàng không kịp chờ đợi mà giải quyết thân thể đang đói khát của mình, hai tay không tự chủ ôm chặt cổ hắn.

Hắn đưa tay vuốt ve lưng nàng, ngón tay nhẹ nhàng gỡ chiếc yếm màu đỏ xuống.

Nàng bị được tính không chế, nhưng không cách nào tê dại được cảm giác đau đớn trong lần đầu tiên. Hấn cúi đầu khẽ hôn mi tâm của nàng, ở bên tai nàng nhỏ giọng an ủi, nàng nghe thấy liền buông lỏng thân thể.

Đêm dài, trăng sáng nhàn nhạt, trong phòng cảnh xuân tươi đẹp.

Hàn Hạo Thần không ngờ bản thân mình lại khao khát nàng như vậy, thân thể của hắn cũng đang bị nàng thiêu đốt, mà nàng cũng mãnh liệt đáp lại hắn. Nhìn hai mắt nàng nhắm lại, dường như nàng mệt mỏi vô cùng. Hấn đưa tay nhẹ nhàng lau mồ hôi trên trán nàng, xúc cảm trên tay thật chân thật.

Bàn tay khẽ mon trón bả vai mượt mà của nàng, trong lòng không khỏi rung động.

Không biết ngày mai khi nàng tỉnh lại sẽ phản ứng sao, hắn có chút sợ hãi, có thể nàng sẽ giận hắn đến mức không thèm để ý đến hắn nữa? Rõ ràng hai người đã quen biết nhau được một thời gian, nhưng chỉ là hắn sợ sẽ mất nàng.

Nửa đêm, Hàn Hạo Thần vẫn lìm đim nhắm hai mắt lại, hắn cảm giác trên người như có cái gì đang di chuyển, liền lập tức mở hai mắt.

"Nóng. Khó chịu." Nàng đá văng chăn ra, lập tức đem thân thể ngọc ngà bại lộ trước mắt hắn, ánh trăng chiếu lên người nàng càng thêm tinh xảo đặc sắc. Mà tay nàng cũng đang vuốt ve chơi đùa thân thể hắn.

Tình cảnh trước mắt khiến hắn có chút dở khóc dở cười, thật muốn giết chết cái người đã bỏ thuốc Lạc Từ Mộng. Đây đã là lần thứ ba, nhưng Lạc Từ Mộng vẫn chưa thỏa mãn dục vọng của mình, không phải hắn không muốn, chỉ là đây là đêm đầu tiên của nàng, hắn sợ ngày mai tỉnh dậy nàng sẽ oán hận hắn, cũng sẽ đá thương thân thể.

Hắn kìm nén lại khao khát của mình, kéo chăn đắp lên trên người nàng, nhưng ngay lập tức bị nàng kháng cự, dùng cả tay cả chân đá chân ra.

Bất đắc dĩ, hắn lật người, dùng chính thân thể to lớn của mình thay thế chăn ôm lấy nàng. Bị được tính không chế nàng giống như tiểu yêu tinh, đẹp đến mức khiến người ta hít thở không thông. Hấn cam tâm tình nguyện bị nàng mê hoặc, cùng nàng trầm luân.

Nhưng được tính thật sự quá mạnh mẽ, hắn chỉ còn cách thỏa mãn nàng.

Cho đến khi trời tờ mờ sáng, vì mệt mỏi nàng mới ngủ thiếp đi, nhiệt độ trên người bắt đầu giảm xuống, trên mặt đỏ ửng cũng lui.

Mặc dù Hàn Hạo Thần mệt mỏi cả đêm, nhưng buổi sáng tỉnh lại tinh thần phấn chấn, tâm tình chưa bao giờ tốt như lúc này.

Thiệu Tàn, Tiểu Đông và Liên Vân đang đứng đợi bên ngoài Tầm Mộng Cư, thấy Hàn Hạo Thần đã thay xong quần áo đi từ bên trong phòng ra ngoài, mọi người cúi đầu mỉm cười, ngầm hiểu ý nhau.

"Vương Gia có muốn dùng đồ ăn sáng trước không?" Tiểu Đông nói.

Hàn Hạo Thần xem qua giờ, nếu dùng đồ ăn sáng bây giờ sợ rằng sẽ lên triều muộn.

"Không cần, chuẩn bị vào cung." Hắn chuẩn bị cất bước rời đi, cũng không quên quay đầu nhìn vào phòng phân phó Liên Vân, "Liên Vân, nếu Lạc cô nương chưa tỉnh, người không cần đánh thức nàng, bảo nhà bếp chuẩn bị sẵn đồ ăn, đợi nàng tỉnh liền đưa lên."

"Vâng" Liên Vân khẽ khom người trả lời.

Hàn Hạo Thần còn muốn phân phó thêm vài việc, lại nhìn thấy Thiệu Tàn và Tiểu Đông nở nụ cười ý vị thâm trường với hắn, ngay lập tức ngừng nói, hắn ý thức được hình như ngôn hành cử chỉ của hắn hôm nay so với thường ngày khác nhau một trời một vực, hắn liền ho khan một tiếng, lúng túng xoay người xuất phủ.

Tiểu Đông thấy Hàn Hạo Thần không dùng đồ ăn sáng đã vào triều sớm, không nhìn được nhìn Thiệu Tàn nói: "Thiệu Tàn, Vương Gia cũng thật là lợi hại, lao碌 suốt một đêm, sáng nay lại không dùng đồ ăn sáng liền vào cung, thể lực."

"Tiểu Đông! Hôm nay theo Bồn vương vào cung làm thái giám."

Hàn Hạo Thần nói câu đó khiến Tiểu Đông khiếp sợ, hắn lập tức chạy tới cầu khẩn: "Vương Gia, nô tài sai rồi, ngài không nên làm như vậy, dù nô tài không có công lao cũng có khổ lao, không có khổ lao còn cũng có công lao, nếu cứ như vậy bị tuyệt hậu. Không cần đâu Vương Gia."

Thiệu Tàn nhìn bộ dáng Tiểu Đông, không nhìn cười được.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Tại sao lại đau thế này?

Điện Kim Loan

Hàn Hạo hữu Bôi vì ngày hôm qua sau khi Hàn Hạo Thần trở về phủ liền phái trọng binh lục soát cả thành Thiên Ngao.

"Hôm qua Thần vương phái toàn bộ binh lính đi lục soát khắp trong và ngoài thành, nghe nói vì trong phủ có một vị cô nương đẹp như thiên tiên bỗng biến mất? Chẳng lẽ lại là Lạc cô nương?" Giọng nói của Hàn Hạo Hữu không có ý trách cứ, nhưng vì muốn trấn an mọi người nên không thể không hỏi.

Hàn Hạo Thần đi tới đi lui trong đại điện, tay ôm quyền khẽ vuốt cằm nói: "Bẩm hoàng huynh, đúng vậy."

"Vậy. Hiện tại người đã tìm được chưa?" Quả nhiên Hàn Hạo Hữu đoán không lầm, nhưng điều khiến hắn kinh ngạc hơn cả là những việc làm của Hàn Hạo Thần, hắn chẳng những chủ động xin ban hôn, còn phái trọng binh lục soát toàn thành chỉ vì một nữ tử.

Dĩ nhiên Hàn Hạo Thần biết một số đại thần sẽ lời qua tiếng lại bởi việc làm hôm qua của hắn. Lời của Hàn Hạo Hữu không hẳn là chỉ là hỏi thăm bình thường, mà muốn hắn cho mọi người một cái công đạo. Nhưng đối với hắn mà nói, những gì người khác bàn tán về mình căn bản hắn không chút quan tâm. Nặng nề nhất, đó lại là một việc đại sự, nếu không tìm được nàng có lẽ cả đời này hắn sẽ hối hận đến tận xương cốt.

"Người đã tìm được rồi, xin hoàng huynh yên tâm."

"Tìm được là tốt rồi, tìm được là tốt rồi!" Hàn Hạo Hữu không muốn công khai cùng hắn xảy ra xung đột.

Sau khi bãi triều, Hồ Duyên Phong đang đứng cách đó không xa, khi nhìn thấy bóng dáng Hàn Hạo Thần, hắn lập tức đuổi theo. Đêm qua hắn cũng không ngừng lục soát khắp nơi, lại nghe Hàn Hạo Hữu rút lui binh. Điều khiến hắn càng thêm nghi ngờ chính là khi hắn tới Thần vương phủ, mục đích muốn xem qua đã tìm được người hay chưa, nhưng Hàn Hạo Thần lại tránh không tiếp khách.

"Thần Vương Gia!" Hắn vội bước chạy đến trước mặt Hàn Hạo Thần, cơ hồ quên mất việc mình là hoàng tử nước Ngân Nguyệt, là một hoàng tử cần có lễ nghi.

"Đại hoàng tử? Có chuyện gì mà ngài vội vàng vậy?" Hàn Hạo Thần chấp hai tay thả lỏng sau lưng, so với vẻ mặt đang hốt hoảng của Hồ Duyên Phong, hắn càng lộ vẻ bình tĩnh tự nhiên.

Lúc này Hồ Duyên Phong mới phát giác mới vừa rồi mình có chút thất lễ, nhưng vẫn không che giấu được sự nóng vội của mình. Hắn nắm cánh tay Hàn Hạo Thần hỏi: "Thần Vương Gia, đêm qua ngài đã tìm được người chưa?"

Hàn Hạo Thần nghe hắn nói vậy, liền cảm thấy có điều không đúng, hắn phải có nguyên nhân bên trong. Thế nhưng hắn vẫn điềm đạm trả lời: "Đã tìm thấy rồi."

"Hiện tại đang trong phủ?"

Hàn Hạo Thần hơi lưỡng lự, sau đó gật đầu một cái: "Đúng vậy."

"Có thể mang ta đi gặp người đó không?" Hồ Duyên Phong gấp đến độ lời nói có chút không mạch lạc.

"Đại hoàng tử." Hàn Hạo Thần cảm thấy có chút khó hiểu, hắn hỏi ngược lại lúc đi tìm người về mặt Hồ Duyên Phong hơi khác thường. Thấy thái độ của hắn như vậy, đáy lòng Hàn Hạo Thần xuất hiện một chút lo lắng.

Hồ Duyên Phong cũng biết mình đường đột, hắn khẽ sau đó cười nói: "Sớm nghe hoàng thượng nói trong phủ Thần Vương điện hạ có vị Lạc cô nương khuynh quốc khuynh thành trên đời khó tìm. Hơn nữa thần Vương điện hạ vừa gặp đã thương, vì vậy tiểu vương thật muốn diện kiến nàng ấy một lần, cũng coi như tam sinh hữu hạnh."

Hàn Hạo Thần híp hai mắt lại, trầm mặc một hồi lâu mới nhàn nhạt lên tiếng: "Chuyện này. E rằng hôm nay có chút bất tiện."

"Há? Chẳng lẽ nàng bị thương?" Thấy Hồ Duyên Phong khẩn trương như vậy, Hàn Hạo Thần cực kỳ không thoải mái, Hồ Duyên Phong lại không biết chuyện này, "Lần này ra ngoài, ta có dẫn theo ngự y nước Ngân Nguyệt. Chỉ bằng để hắn xem bệnh cho vị cô nương ấy."

Hàn Hạo Thần và Thiệu Tàn liếc đưa mắt nhìn nhau, hai người họ đều cảm thấy lời nói và cử chỉ của hắn có chút khác thường, thế nhưng lại không có ý muốn vạch trần, chỉ cười nhạt cự tuyệt: "Đa tạ ý tốt của Đại hoàng tử, thái y trong phủ đã chuẩn bệnh cho nàng, chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là khỏe lại thôi. Bổng vương có chút chuyện quan trọng, xin cáo từ."

Hồ Duyên Phong nhìn bóng lưng Hàn Hạo Thần đang dần đi xa, cảm giác dường như hắn đang muốn giấu giếm chuyện gì, nhưng Hàn Hạo Thần đã từ chối nhã nhặn, hắn cũng không tiện đi theo. Chỉ là từ lần trước thấy bức họa kia, hàng đêm hắn luôn mơ thấy hoàng tử phi nở nụ cười với hắn, sáng sớm tỉnh lại mới biết đó chỉ là giấc mộng xuân mà thôi. Không biết trên đời lại có người giống nhau đến vậy hay thực sự chỉ là một người.

Đang trên đường trở về vương phủ, Thiệu Tàn không nhịn được nghi ngờ trong lòng liền hỏi Hàn Hạo Thần: "Vương Gia, vị hoàng tử nước Ngân Nguyệt này rất kỳ lạ."

"Hả? Người thấy hấn kỳ lạ chỗ nào?" Trong lòng Hàn Hạo Thần biết rõ nhưng vẫn hỏi.

Thiệu Tàn cũng không vòng vo, nói thẳng ra nghi vấn trong lòng mình: "Thuộc hạ cảm thấy này dường như hoàng tử nước Ngân Nguyệt cùng Lạc cô nương có quen biết. Nhưng không giống lắm, nếu hai người quen biết nhất định hấn sẽ nói thẳng với Vương Gia, nhưng nếu không quen biết, thì sẽ không có biểu hiện như vậy."

Hàn Hạo Thần gật đầu, đây cũng chính là nghi ngờ trong lòng hấn. Rốt cuộc hai người bọn họ có quen biết hay không cần điều tra thêm. Nhưng vô luận là có quen biết hay không, hấn sẽ không để hai người gặp mặt.

Trở lại Thần vương phủ, Hàn Hạo Thần theo thói quen thay quần áo trước, thế nhưng hấn lại bất tri bất giác đi tới Tầm Mộng cư.

Vừa đi đến cửa phòng liền nghe được bên trong phát ra âm thanh cực lớn, hấn là Lạc Từ Mộng đã tỉnh lại, hiện tại lại đang âm ỉ. Hấn cúi đầu khẽ cười, Tiểu Đông và Thiệu Tàn đang đứng bên cạnh ngắm hiểu ý nhau liền lui xuống.

"Lạc cô nương, cô sao vậy?" Liên Vân vốn đang đợi ở trước, khi nghe thấy trong phòng phát ra tiếng khóc thút thít cùng tiếng chửi rủa mới tiến vào trong. Lại không ngờ Lạc Từ Mộng đang ngồi trên giường hai tay vòng quanh hai vai bộ dáng khổ sở.

"A. Là tên khốn kiếp nào, thừa dịp ta ngủ thiếp mà đánh len ta, thật là đau."

Liên Vân đến gần Lạc Từ Mộng, ngồi xuống bên cạnh nàng muốn giúp nàng kiểm tra thương thế: "Lạc cô nương đau chỗ nào? Nô tỳ giúp cô nương xem qua."

"Ta. Chỗ nào cũng đau hết." Toàn thân đau đớn, mới vừa nàng chỉ muốn đứng dậy mà cũng mất thật nhiều sức lực. Liên Vân hỏi, nàng mới phát hiện mình chỗ mình đau nhất không phải là nửa người trên, mà là nửa người dưới.

Đúng rồi, không phải nàng bị bắt đi thanh lâu sao? Tại sao lại xuất hiện ở Thần vương phủ?

"Có đau lắm không?"

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên khiến cho Lạc Từ Mộng ngừng nức nở, còn Liên Vân sợ đến lập tức xoay người hành lễ với hấn. Hàn Hạo Thần ý bảo Liên Vân lui xuống.

"Làm sao người. Ta thế nào." Vốn muốn nói "Làm sao người ở chỗ này", nhưng vừa nghĩ bây giờ nàng đang ở Thần vương phủ, cho nên nói ra những lời này không khỏi dư thừa, "Tại sao ta lại ở chỗ này?", Nàng sợ hấn sẽ quở trách nàng việc nàng xuất phủ.

Hàn Hạo Thần ngồi ở mép giường đưa tay tới sờ lên trán nàng, hiện tại nhiệt độ đã giảm, khó trách người đã tỉnh táo hơn.

"Hôm qua sao nàng lại xuất phủ?" Giọng nói không có ý trách cứ.

Lạc Từ Mộng không có một chút ấn tượng gì về chuyện xảy ra ngày hôm qua, cho nên khi nàng gặp hấn cũng hoàn toàn không có vẻ mặt khó xử. Theo thói quen nàng đưa tay muốn gãi tai, nhưng không ngờ lại đau đớn đến vậy, không hiểu tại sao hôm nay toàn thân mình đau nhức.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Thần vương dụ dàng.

"Chẳng qua là ta muốn. ra ngoài giải sầu một chút thôi." Nói đến chuyện này nàng lại nhớ tới một chuyện khác: "Ai bảo huynh giận ta chứ."

"Bốn vương giận nàng lúc nào chứ? Nàng có thể không giận bốn vương đã là tốt lắm rồi." Chẳng nhìn dáng vẻ của nàng giống như là đã quên sạch mọi chuyện đêm qua, cho nên chàng cũng không muốn nhắc lại nữa. Dù sao không tới hai ngày nữa thì thánh chỉ tứ hôn cũng sẽ được hạ xuống, lúc đó hai người sẽ trở thành phu thê cho nên cũng không cần phải nói lại chuyện phong nhã đêm qua.

Mặc dù Hàn Hạo Thần không nói, nhưng trong lòng Lạc Từ Mộng vẫn đầy một bụng nghi vấn, nàng túm lấy tay áo của chàng, hỏi: "Có phải là huynh đã mang ta về từ cái nhà chứa kia không?" Thấy chàng mỉm môi không nói giống như là ngầm thừa nhận, nàng vội hỏi tiếp: "Vậy lúc huynh tới đó có phải là thấy ta đang bị người ta dùng loạn côn đánh hay không?"

"Sao nàng lại nói ra những lời như vậy chứ?"

"Vậy tại sao toàn thân ta từ trên xuống dưới đều rất đau, giống như muốn rã rời thành từng mảnh vậy. Ta muốn xuống giường đi lại, nhưng vừa cử động thì đã khiến cho toàn thân đau nhức." Nàng nhũu chặt chân mày oán trách, nhưng lại không thấy được sắc mặt khác thường của Hàn Hạo Thần,

hơn nữa trên mặt chàng còn hơi đỏ ửng. Nàng cắn răng nghiêng lợi nghĩ đến chuyện hôm qua đụng phải tú bà Cẩm Nương kia, quả thật là muốn lột da bà ta mà.

Nàng cũng không có kỵ những lễ tiết của người con gái, nàng vén tay áo lên đưa cánh tay ngọc tới trước mặt Hàn Hạo Thần tức giận nói: "Hơn nữa, huynh xem đi, toàn thân ta từ trên xuống dưới đều là vết bầm tím."

Nhìn thấy vẻ mặt của Lạc Tử Mộng rồi cả trên cánh tay của nàng và bên cổ đều có vết bầm tím, Hàn Hạo Thần cúi đầu nắm tay thành quyền chống lên môi ho nhẹ một tiếng. Xem ra chuyện này muốn giấu giếm cũng khó khăn, đành phải thành thật nói rõ từ đầu đến cuối chuyện đêm qua với nàng thôi.

Hàn Hạo Thần vươn tay kéo tay áo của nàng xuống, động tác dịu dàng trước nay chưa từng thấy.

"Nàng thật sự không còn nhớ chuyện tối qua sao?" Thấy quần áo của nàng đã ngay ngắn, chàng thuận tay lấy một chén nước trà đưa tới bên miệng nàng. Nàng cũng không kiêu cách làm bộ, tay cũng không cần phải chạm vào chân, cứ như vậy mở miệng uống hết ly trà kia.

"Nhớ, cũng không phải là ta bị mất trí nhớ mà."

"Vậy nàng nhớ được những gì?" Thấy nàng nói xong sắc mặt không đỏ hơi thở không gấp, ngược lại chàng cảm thấy rất hứng thú muốn biết nàng nhớ những gì.

Lạc Tử Mộng suy nghĩ một chút rồi đáp: "Ta nhớ được là sau khi ra tới chợ thì ta phát hiện mình không mang theo tiền."

Nói tới chỗ này, nàng vẫn không quên hướng khuôn mặt vất cổ chảy ra nước về phía vương gia lừm chàng một cái. Nhìn thấy ánh mắt oán trách kia của nàng, Hàn Hạo Thần có chút không nhịn được hơi cong khóe môi lên, sau đó nàng lại nói tiếp: "Sau đó thì đụng phải một ' Lão bà yêu tinh ', bà ta liên tục vung chiếc khăn lụa sặc sỡ mùi hương về phía ta, sau đó nữa thì ta bất tỉnh nhân sự, đợi đến khi tỉnh lại thì phát hiện mình đã ở nhà chữa."

"Sau đó thì sao?"

"Sau đó." Nghĩ tới đây, Lạc Tử Mộng giận đến nổi đập tay xuống giường, đau đến mức toàn thân có chút co rút: "Mẹ nó, đau chết ta mất! Lại còn dám nói muốn bắt ta làm cô nương ở chỗ bà ta, ta không đồng ý, bà ta lập tức bảo người ta đổ rất nhiều nước canh gì đó mà ta không biết vào miệng ta bắt ta uống, uống đến nỗi cả người ta đều nóng đến chết đi được."

"Sau đó thì sao?"

"Không có sau đó." Trí nhớ của nàng cũng chỉ còn sót lại những chuyện này mà thôi. Ngược mắt lên nhìn nhìn Hàn Hạo Thần giống như có điều suy nghĩ, nàng tò mò hỏi: "Vậy sao huynh lại tìm được ta? Tại sao toàn thân ta từ trên xuống dưới đều là vết bầm tím? Còn nữa, tại sao. ta lại ở đây?" Bây giờ nàng mới phát hiện ra là mình lại đang ở Tầm Mộng Cư.

Về mặt Hàn Hạo Thần chợt dao động, chỉ nhỏ giọng nói: "Trước tiên cứ nghỉ ngơi đi, nếu hành động bất tiện thì phân phó người làm lấy cho nàng nhưng thứ nàng cần, bản vương có việc phải đi trước."

Hôm qua nàng bị người ta ép buộc uống xuân dược, cho dù đã hoan ái với người khác nhưng thân thể vẫn sẽ có chút đau đớn, huống chi đêm qua lại là đêm đầu tiên của nàng, tất nhiên sẽ khó tránh khỏi bị đau gấp bội, bây giờ nàng vẫn còn tinh thần để chất vấn tại sao lại như vậy cũng đã là rất may rồi. Nhưng mà đáng tiếc là, người uống xuân dược sau khi tỉnh lại sẽ không nhớ rõ chuyện đã xảy ra, chỉ cho rằng đó là một giấc mộng xuân.

"Này! Đợi chút. A!" Vừa thấy chàng muốn rời khỏi đây, Lạc Tử Mộng lại vẫn chưa giải được suy nghĩ trong lòng, trong bụng quýnh lên, vội vén chân lên muốn xuống giường đuổi theo, nhưng không ngờ lại ngã rầm trên mặt đất.

Hàn Hạo Thần nghe thấy tiếng vang thì vội vàng tiến lên ôm nàng rồi đặt nàng nằm lên giường thật ngay ngắn một lần nữa.

"Đang yên đang lành mà cũng có thể ngã từ trên giường xuống đất, nàng thật đúng là một kẻ cũng không yên." Trong miệng thì nói ra lời trách cứ như vậy, nhưng trong giọng nói lại ẩn chứa sự ân cần vô hạn.

"Vậy huynh nói cho ta biết tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì đi! Tại sao ta lại không có một chút ấn tượng nào hết vậy?"

"Không nhớ được thì thôi, hai ngày tới nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt."

Mặc dù Lạc Tử Mộng cảm thấy sắc mặt chàng có chút quái dị, nhưng mà cũng không có cách nào thấy rõ kết quả là gì. Nhưng mà hai ngày này, Hàn Hạo Thần phái Liên Vân tới hỏi nàng, nói là tú bà tên là Cẩm Nương kia đã bị bắt vào trong phủ đợi xử trí, nếu người bị hại là nàng, thì cứ để cho nàng tới định đoạt.

Nàng cũng không phải là quả hồng mềm gì đó, nếu đã dám ức hiếp trên đầu nàng, thì nàng tuyệt đối sẽ không để cho mục Cẩm Nương này được ăn trái cây ngon.

Thân thể nàng cũng đã tốt hơn một chút. Do Hàn Hạo Thần phân phó bọn họ không được nhiều chuyện nhắc tới chuyện tối hôm đó, cho nên Lạc Tử Mộng vẫn chưa hay biết gì, vẫn cho rằng trong lúc mình hôn mê đã bị Cẩm Nương ám toán. Cho nên lúc nghe thấy Cẩm Nương đã bị Hàn Hạo Thần bắt nhốt trong địa lao của vương phủ, thì nàng lập tức chạy tới thư phòng tìm Hàn Hạo Thần, muốn tự mình đi dạy dỗ mục Cẩm Nương kia.

"Vương gia đang ở thư phòng phải không?" Chạy tới nội viện của thư phòng, nhìn thấy Thiệu Tần đang đứng ở một bên, nàng liền vừa chạy vừa nói thuận

miệng hỏi một câu, không đợi Thiệu Tần trả lời, bóng người của nàng đã chui vào trong thư phòng.

"Vương gia, vương gia."

"Chuyện gì?" Hàn Hạo Thần đặt cây bút trong tay xuống, nhìn Lạc Từ Mộng đang vội vã chạy vào. Hôm qua vẫn còn la hét toàn thân đau nhức, vậy mà hôm nay cũng đã có thể vui vẻ như vậy rồi.

Nhìn dáng vẻ khí định thần nhàn của Hàn Hạo Thần, Lạc Từ Mộng cũng tự giác thu liễm lại một chút.

Đi tới bên cạnh chàng nhìn chàng viết chữ, chớp chớp mắt gọi mở đề tài: "Có phải là vương gia đã bảo Liên Vân nói lại với ta là ta có thể làm chủ trừng phạt lão bà yêu tinh đó như thế nào cũng được hay không?"

Hàn Hạo Thần nhìn vẻ mặt của Lạc Từ Mộng cũng không vội trả lời vấn đề của nàng, chàng chỉ lên mấy chữ trên giấy hỏi: "Nàng có biết chữ không?"

Nàng quay đầu nhìn chàng một chút sau đó phụ họa nở một nụ cười: "Biết, đương nhiên là biết. . . . một chút!" Thật đáng thương khi nàng là một sinh viên đại học, thế mà đi tới nơi này lại chỉ biết một chút, nói ra cũng thật mất mặt. Cũng may là có vài chữ phồn thể có thể dựa vào phỏng đoán mà đoán được một hai ý, nếu không ngay cả "Một chút" nàng cũng không nhận ra.

"Một chút?" Hàn Hạo Thần mỉm cười bất đắc dĩ: "Chẳng lẽ phụ mẫu nàng không mời tiên sinh tới dạy nàng hay sao?"

"Có mời! Nhưng mà chữ ở quê ta không giống với chữ ở chỗ các huynh mà thôi."

"Há?" Nghe thấy lời này, Hàn Hạo Thần càng cảm thấy nghi ngờ. Bởi vì theo hiểu biết của chàng, thì chữ viết của nước Ngân Nguyệt cũng không khác mấy so với chữ viết của nước Hàn Vũ. Nếu như nàng là người của nước Ngân Nguyệt thì sao lại không biết những chữ này chứ? Trừ phi là người với người có diện mạo tương tự nhau, như vậy nói cách khác là Hồ Diên Phong đã nhận lầm người.

"Nàng rời nhà đã nhiều ngày, chẳng lẽ không sợ phụ mẫu mong nhớ sao?"

"Aiz! Nếu như ta biết rõ làm sao để trở về thì ta còn ở lại chỗ này của huynh ăn không uống không ở không sao?" Lời vừa ra khỏi miệng mới biết là mình lại nhanh nhẩu, cho nên vội vàng sửa lại lời nói: "Vương gia đừng trách ta nhé, cũng chỉ là do ta không nhớ được đường về nhà, cho nên mới ở lại trong vương phủ quấy rầy, đừng nóng giận nhé....!"

Công phu thay đổi sắc mặt của nàng càng ngày càng tiến bộ, Hàn Hạo Thần cũng không so đo với nàng.

"Vậy nàng có nhớ." Hỏi tới đây Hàn Hạo Thần đột nhiên dừng lại, chàng biết là mình đang sợ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Ai nói cho nàng biết là bốn vương thích nam sắc?

Nếu như nàng cũng đã không nhớ thì tại sao phải nhắc lại chữ, không bằng cứ thuận theo tự nhiên như hiện tại. Đợi đến khi thánh chỉ được hạ xuống, thì nàng sẽ là vương phi của chàng, như vậy cho dù nàng có đúng là hoàng tử phi của Hồ Diên Phong thì đã làm sao chứ? Chẳng lẽ lại muốn cướp vương phi của chàng sao?

Thấy Hàn Hạo Thần mất hồn, Lạc Từ Mộng liền vươn tay quơ quơ ở trước mặt chàng, nói: "Vương gia! Huynh đang nghĩ gì mà lại nghĩ tới mất hồn như thế?"

"À, không có gì."

"Chắc không phải là huynh đang nghĩ tới chuyện nạp mỹ nam vào hậu cung của huynh đấy chứ? Không đúng, nơi này không phải là hoàng cung, phải nói là hậu phủ mới đúng!"

Quả thật là Hàn Hạo Thần không biết phải làm sao gây khó dễ cho nàng. Chàng cắn chặt răng liếc về phía Lạc Từ Mộng hỏi "Là ai nói cho nàng biết bốn vương thích nam sắc?"

Chàng đột nhiên phát hiện, trước đây chàng vốn dĩ không hề để ý bên ngoài lưu truyền chàng là người như thế nào, nhưng bây giờ bị nàng nói như vậy thì lại có chút nộ hỏa công tâm. Nói như vậy thật giống như nói chàng bất lực, chàng thật hận không thể trực tiếp nói cho nàng biết, nếu không phải tới hôm qua chàng thỏa mãn nàng cả đêm, thì nàng đã sớm mất mạng rồi.

"Á. Không phải! Ta nói sai rồi, cái đó. Hay là chúng ta mau đi giải quyết chính sự đi. Không phải nói là cái lão bà yêu tinh đó vẫn còn ở địa

lao à, không bằng bây giờ chúng ta tới trừng phạt bà ta đi?" Trong lòng Lạc Từ Mộng âm thầm kêu khổ, đều là do chính mình mở miệng chuốc họa mà.

"Trước tiên nàng phải nói rõ cho bốn vương rồi mới được đi." Lần này Hàn Hạo Thần nhất quyết không buông tha cho nàng.

Lạc Từ Mộng cũng không cho chàng cơ hội này. Trong lòng nàng vốn cũng không để ý nam nữ thụ thụ bất thân gì đó, nàng trực tiếp lôi kéo chàng chạy ra ngoài, trong miệng còn nói năng hùng hồn: "Nói cái gì chứ, đây là chuyện nhỏ, xử lý đại sự quan trọng hơn. Nếu như không mau giải quyết lão bà yêu tinh kia, thì không biết còn có bao nhiêu người bị hại giống như ta đâu, mau đi thôi!"

Thiệu Tần thấy Lạc Từ Mộng lôi kéo Hàn Hạo Thần chạy vội một mạch ra ngoài, hướng đi đương nhiên là địa lao, vì vậy cũng lập tức đi theo bước chân của bọn họ.

Bước vào trong địa lao, Lạc Từ Mộng túm chặt cánh tay của Hàn Hạo Thần nhất quyết không buông, cả thân thể cũng dán vào trên người chàng. Nhìn thấy cảnh tượng âm u trong địa lao, nàng cảm thấy toàn thân nổi hết cả da gà, rụt đầu rụt cổ hết nhìn đông lại nhìn tây, hoàn toàn giống hệt dáng vẻ của kẻ trộm.

"Nơi này âm u đáng sợ như vậy, tại sao không để một ít đuốc để chiếu sáng chứ? Hơn nữa những vách tường này dường như cũng mọc meo lên rồi, huynh thật là hẹp hòi, tại sao không sửa sang lại một chút chứ?" Lạc Từ Mộng vừa quét mắt nhìn bốn phía vừa quở trách Hàn Hạo Thần hẹp hòi.

Hàn Hạo Thần cũng phải cảm thấy buồn cười. Nhìn dáng vẻ lấm la lấm lét này của nàng, trong lúc vô tình chàng đã giữ tay nàng lại, rồi lại hết sức tự nhiên vừa đi vừa nói chuyện: "Nàng cho rằng chỗ này là biệt viện sao? Địa lao chính là địa lao, nếu trang trí giống như biệt viện, thì không phải dân chúng đều muốn phạm án, sau đó ước gì được vào địa lao của bốn vương sao?"

"Á. Nói cũng phải." Sau khi nàng trải qua chuyện bị Cẩm Nương ám toán, thì cũng quên mất vốn dĩ là nàng đang tức giận Hàn Hạo Thần, hiện tại được Hàn Hạo Thần nắm tay như vậy cũng cảm thấy rất tự nhiên.

Thiệu Tần đi theo phía sau nhìn dáng vẻ của hai người bọn họ giống như là vợ chồng mới cưới, cực kì ngọt ngào.

Đi tới bên ngoài phòng giam giữ Cẩm Nương, Lạc Từ Mộng chỉ nghe thấy từng tiếng kêu rên. Trên thực tế địa lao của Hàn Hạo Thần cũng không nhốt bao nhiêu người, chàng cũng không thích trông nom những chuyện vặt vãnh kia, cho nên có chuyện thì đều giao cho huyện lệnh của nha môn. Nhưng mà bởi vì lần này Cẩm Nương phạm án có liên quan tới Lạc Từ Mộng, cho nên Hàn Hạo Thần mới tự mình bắt bà ta nhốt vào địa lao trong phủ.

Mới vừa bước tới bên ngoài cửa tù, Lạc Từ Mộng đã thấy được tiếng gào thét thảm thiết giống như trong truyền thuyết, duỗi tay không ngừng kêu la oan uổng.

"Lão bà yêu tinh kia, mụ oan uổng cái rắm! Á!" Lạc Từ Mộng đi tới trước mặt Cẩm Nương nhấc chân đạp mạnh lên cánh tay của bà ta, nhưng bởi vì biên độ nhấc chân quá lớn nên khiến cho hạ thân bị đau nhức.

"Cẩn thận một chút! Bị thương chỗ nào rồi?" Hàn Hạo Thần kịp thời đỡ nàng, ôm vào trong ngực.

Lạc Từ Mộng đứng vững lại sau đó quay về phía Hàn Hạo Thần xua tay nói: "Không có việc gì, không có việc gì!" Nàng hồn nhiên dậm dậm chân, nhỏ giọng nói thầm "Cũng không biết là đã xảy ra chuyện gì, tại sao lại cảm thấy toàn thân rất không thoải mái?"

"Khụ khụ khụ!" Hàn Hạo Thần chống tay lên miệng ho nhẹ mấy tiếng, còn Thiệu Tần thì đã sớm quay lưng đi chỉ sợ mình luống cuống bật cười thành tiếng.

Cẩm Nương nhìn thấy Lạc Từ Mộng và Hàn Hạo Thần đến, tiếng khóc rống lại càng lớn hơn nữa: "Cô nương, vương gia, thả ta ra ngoài đi, sau này ta cũng không dám nữa đâu!"

"Không dám? Mụ còn có chuyện gì không dám nữa chứ?" Lạc Từ Mộng đang muốn đạp thêm mấy cái nữa, nhưng nghĩ tới mới vừa rồi nhấc chân một cái đã khiến cho chỗ đó đau nhức, thì theo bản năng rụt chân lại.

"Cô nương, dù gì thì ta cũng đã giúp cô nương mà, cô nương hãy cầu xin vương gia thả ta ra ngoài đi!" Cẩm Nương không ngừng khóc sụt sướt, nói với Lạc Từ Mộng xong lại quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần: "Vương gia, nhìn ngài và Lạc cô nương đều không có việc gì, hơn nữa nhìn dáng vẻ giống như chuyện tốt đã thành, ngài hãy bỏ qua cho ta đi, cầu xin vương gia!"

Lạc Từ Mộng thật sự nhìn không được lại tiến lên dạy dỗ lần nữa: "Mụ đang nói hươu nói vượn gì đó? Ta bị mụ làm hại cả người đều bị thương, mụ còn nói là giúp ta, mụ cho là ta ngu sao? Chuyện tốt ! Tốt cái rắm!"

Mặc dù Lạc Từ Mộng không biết chuyện, nhưng trong lòng Hàn Hạo Thần lại biết rất rõ. Nghe thấy Lạc Từ Mộng nói như vậy, chàng lúng túng chuẩn bị xoay người, lại thấy Thiệu Tần ở bên cạnh đang vụng trộm cười vui vẻ, nghĩ lại liền thấy cũng không thể để cho bọn họ tiếp tục càn quấy như vậy, nếu không thật sự đứng là mọi người đều biết. Vì vậy chàng ra hiệu bảo Thiệu Tần tạm thời dẫn thủ vệ trong địa lao rút lui, sau đó kéo Lạc Từ Mộng đang cực kỳ tức giận qua một bên.

"Mộng Nhi định xử trí Cẩm Nương này như thế nào?" Hàn Hạo Thần hỏi.

"Có phải là ta muốn xử trí như thế nào cũng được hay không?" Nàng hỏi ngược lại một câu. Thấy Hàn Hạo Thần gật đầu đồng ý, Lạc Từ Mộng bảo Thiệu Tần mở cửa phòng giam rồi đi vào, sau đó híp mắt nhìn chằm chằm Cẩm Nương rồi cả giận nói: "Dám ép ta uống thuốc mê!"

"Bốp!" Một cái bạt tai rơi xuống trên khuôn mặt của Cẩm Nương, đau đến nỗi bà ta vừa gào khóc vừa kêu la.

"Dám làm cho ta hôn mê rồi còn cho người đánh ta!"

Lại thêm một tiếng "Bốp!" vang lên, một cái bạt tai nữa lại rơi xuống trên khuôn mặt của Cẩm Nương, bà ta đau đến nỗi quỳ xuống đất liên tục cầu xin tha thứ.

"Cô nương xử oan cho ta rồi, ta cũng không hề chuốc thuốc mê cho cô nương, rồi. làm cho cô hôn mê để người ta đánh cô nương một trận. Lời này lại nói ra từ đâu chứ?" Cẩm Nương bị đánh đến sưng mặt chỉ cảm thấy oan uổng.

"Mụ không cho người đánh ta? Vậy tại sao ta vừa tỉnh lại thì toàn thân đều xanh tím. Uỳnh." Lạc Tử Mộng còn chưa nói hết, thì Hàn Hạo Thần đã vội vàng bịt miệng nàng lại.

Nhưng mà đã trễ, Cẩm Nương đã sớm nghe lọt toàn bộ lời của Lạc Tử Mộng vào trong tai. Vừa nghe thấy nàng nói như thế, Cẩm Nương vội vàng tiến lên thành thật nhận tội với Lạc Tử Mộng chỉ cầu có thể giữ được một mạng: "Cô nương thật sự đã xử oan cho ta rồi! Hôm đó, thứ ta cho cô nương uống là ‘hợp hoan tán’, mà toàn thân cô nương đều bị bầm tím đau nhức chắc là do sau khi hoan ái gây ra, không hề liên quan tới ta."

Lạc Tử Mộng nghe vậy thì dùng cùi chỏ thúc vào bụng của Hàn Hạo Thần một phát khiến cho chàng phải buông tay ra. Sau đó nàng tiến lên một bước hỏi: "Hợp hoan tán" là gì? Cái gì gọi là do sau khi hoan ái gây ra? Những lời mụ nói là cái gì với cái gì hả?"

Hàn Hạo Thần vội vàng tiến lên giữ chặt Lạc Tử Mộng rồi nói: "Bà ta chỉ đang nói sáng thôi, nàng trở về đi, người này cứ để bọn vương xử trí."

"Không được! Huynh đã nói là để cho ta xử trí rồi!" Lạc Tử Mộng đẩy Hàn Hạo Thần ra sau đó quay đầu nhìn về phía Cẩm Nương, hỏi: "Bà mau nói rõ ràng cho ta, những lời bà mới nói có ý gì?"

Cẩm Nương chỉ cầu mạng sống nên chỉ đành phải nói rõ từng chuyện: "Hợp hoan tán chính là loại thuốc tốt nhất trong các loại xuân dược, nếu như dùng một viên. thì có thể duy trì cả một đêm."

"Cái gì duy trì cả một đêm?" Lạc Tử Mộng không nghe rõ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 84: Vương gia hắc là đã tận hứng cả một đêm

"Câm miệng!" Hàn Hạo Thần tức giận ngăn lời bà ta lại.

"Huynh câm miệng! Bảo huynh đừng nói chuyện mà còn nói!" Lạc Tử Mộng chống nạnh không biết lớn nhỏ ra lệnh cho Hàn Hạo Thần, sau đó nhìn về phía Cẩm Nương ra lệnh: "Nói mau! Nếu không nói cho rõ ràng, ta sẽ cắt đầu lưỡi của mụ."

Nói xong, nàng vẫn không quên dùng thân thể mình chắn ngay trước mặt Hàn Hạo Thần đang muốn tiến lên ngăn cản.

"Dạ dạ dạ, ta sẽ nói." Cẩm Nương nhìn tình hình thấy Hàn Hạo Thần toàn nghe lời Lạc Tử Mộng, cho nên nói chuyện cũng không kiêng dè nữa. Nếu Lạc Tử Mộng muốn nghe, thì bà ta sẽ nói hết cho nàng nghe: "Nữ tử uống hợp hoan tán cần phải làm chuyện kia thì mới có thể giải được tính, nếu không toàn thân sẽ đứt mạch máu mà chết. Nhưng mà thuốc kia cũng có chỗ tốt, đó là bất luận là nam hay nữ sau khi uống thuốc này thì đều có thể duy trì cả đêm hoan ái, hai người như keo như sơn."

Bà ta chỉ lo cúi đầu nói cho xong, nên không hề nhìn thấy khuôn mặt Lạc Tử Mộng đã đỏ bừng.

"Tú bà trong thanh lâu thường dùng chiêu này với những cô nương không nghe lời. Chỉ cần cho những cô nương đó uống hợp hoan tán, thì họ có thể tràn đầy sức sống làm không ngừng suốt cả một đêm. Hơn nữa, công phu trên giường còn tốt đến mức không cần người dạy, mấu chốt là tới ngày thứ hai họ sẽ quên hết toàn bộ. Chẳng qua là toàn thân sẽ đau nhức không ngừng, nếu như nam tử tình nồng, thì trên người cô nương đó sẽ lưu lại vết bầm tím khắp người."

"Vậy, vậy, vậy ta." Lạc Tử Mộng nhìn trên cánh tay mình vẫn còn lưu lại vết bầm, thì úp úp mở mở không thể nào nói tiếp được nữa, nói như vậy chẳng lẽ là nàng đã bị rất nhiều người làm chuyện kia sao?

Cẩm Nương vội vàng giải thích: "Cô nương đừng hiểu lầm. Hơn nữa cô nương có phúc lớn, ngày đó sau khi cô nương uống thuốc. . . . thì vương gia đã tới mang cô nương đi, chắc hẳn. vương gia đã tận hứng cả một đêm."

Vốn dĩ bà ta nói những lời này là muốn lấy lòng, nhưng không ngờ lại đổi lấy một ánh mắt hung ác của Hàn Hạo Thần.

Lạc Tử Mộng không dám tin quay đầu lại nhìn về phía Hàn Hạo Thần, chỉ thấy tầm mắt chàng lập tức trở nên mờ hồ không dám nhìn thẳng vào nàng.

thấy vậy nàng cũng biết những lời Cẩm Nương nói đều là thật. Như vậy đêm đó nàng thật sự đã làm chuyện kia với Hào Hạo Thần sao, hơn nữa còn là tận hưởng "suốt đêm". Nghĩ tới vừa rồi Cẩm Nương nói là sau khi uống thuốc "Công phu trên giường sẽ tốt đến mức không cần người dạy" thì nàng liền cảm thấy cả khuôn mặt của mình cũng nóng bừng lên rồi.

Cho tới bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ tới bản thân mình sẽ xui xẻo đến nước này. Lần đầu tiên của nàng cứ như vậy mà bị mất, ngay cả bản thân cũng không biết, hơn nữa còn là "suốt đêm"! Mầu chốt là nàng bị người ta ám toán ép uống xuân dược, hơn nữa còn chữa khỏi cho một tên vương gia đồng tính khiến hẳn cảm thấy hứng thú với "Tình ái".

Nghĩ tới Hàn Hạo Thần trước đó còn giống như người không biết gì, Lạc Tử Mộng chỉ cảm thấy cảm thân giống như là con khi bị chàng đùa giỡn. Trời ạ! Về sau nàng gặp người khác như thế nào đây!

"Mộng Nhi, thật ra thì."

"Tránh ra!"

Lạc Tử Mộng đẩy Hàn Hạo Thần ra rồi chạy vội ra ngoài.

Hàn Hạo Thần quay đầu lại trợn mắt giận dữ nhìn Cẩm Nương một cái sau đó lập tức chạy ra ngoài đuổi theo Lạc Tử Mộng.

"Mộng Nhi. Đợi một chút."

Lạc Tử Mộng chân ngắn làm sao có thể chạy nhanh hơn Hàn Hạo Thần chứ. Nàng vừa chạy ra khỏi địa lao thì đã bị Hàn Hạo Thần kéo lại. Chàng xoay người nàng lại, nàng cúi thấp đầu đến mức có thể chạm tới ngực, chỉ lộ ra hai lỗ tai đỏ au chứng tỏ hiện tại sắc mặt của nàng nhất định là vẫn còn chưa bớt đỏ ửng.

"Nàng hãy nghe ta giải thích, lúc đó tình thế bất đắc dĩ, bản vương thật sự cũng không hề có ý muốn gây tổn thương cho nàng." Hàn Hạo Thần sợ nàng thật sự thẹn quá hóa giận, nên lại càng không ngừng giải thích với nàng.

Lạc Tử Mộng nhấc tay, đồng thời hất hai bàn tay đang đặt trên vai nàng ra. Nàng cũng không biết trước mắt phải đối mặt với chàng như thế nào nữa. Vốn dĩ cũng chỉ coi vương gia như là ân nhân cứu mạng của mình, hoặc là bởi vì nương nhờ dưới cánh của chàng nên không thể không tôn trọng chàng, nhưng mà bây giờ hình như tình thế cũng đã thay đổi rồi.

Nàng vô đầu bứt tai nhất định không dám ngẩng đầu lên, kim nén nửa ngày mới nhỏ giọng nói ra: "Cái đó. Cái đó. Huynh để cho ta suy nghĩ thật kỹ trước đã. Chuyện này quá, quá đột ngột, huynh hãy để cho ta suy nghĩ thật kỹ trước đã."

Vừa nói xong nàng vội xoay người chạy về phía Tầm Mộng Cư, nơi nàng đang ở tạm hiện nay.

Lúc này Thiệu Tần mới bước lên đứng sau lưng Hàn Hạo Thần hỏi: "Vương gia, Lạc cô nương sẽ không sao chứ?"

"Bản vương cũng không biết nữa, bản vương cho rằng."

Thấy Hàn Hạo Thần không hề nói tiếp, Thiệu Tần lại hỏi: "Vương gia có cho rằng Lạc cô nương sẽ cực kỳ vui mừng hay không? Nhưng mà thoát nhìn thì hình như Lạc cô nương như vậy đúng là bởi vì rất vui mừng thì phải?"

Hàn Hạo Thần lại lắc đầu một cái.

"Nếu là nữ tử khác thì nhất định đúng như lời ngươi nói, nhưng mà nàng thì khác. Bản vương biết rõ, nàng chưa bao giờ nghĩ tới chuyện muốn gả cho bản vương."

Lời của chàng khiến cho Thiệu Tần khó hiểu: "Vậy tại sao vương gia còn muốn xin hoàng thượng hạ chỉ tứ hôn?"

Hàn Hạo Thần lại trầm mặc lần nữa, chỉ chấp hai tay ở sau lưng nhìn bóng lưng nàng đi xa dần.

"Vương gia đừng lo lắng, Lạc cô nương không tức giận chứng tỏ trong lòng nàng ấy cũng quý mến vương gia. Cho dù trước đây chưa từng nghĩ qua, thì cũng không có nghĩa là sau này cũng sẽ không nghĩ qua. Có lẽ chẳng qua là Lạc cô nương cảm thấy thân phận của mình thấp kém khó có thể xứng đôi với vương gia mà thôi. Đợi nàng ấy quay về nghĩ thông suốt rồi thì đương nhiên là có thể tiếp nhận vương gia rồi."

Thiệu Tần tiến lên một bước xoay người nhìn về phía Hàn Hạo Thần sau đó vừa cười vừa nói: "Huống chi một nam tử trí dũng song toàn lại ngọc thụ lâm phong giống như vương gia, thử hỏi làm gì có nữ tử nào trong thiên hạ không nguyện ý gả cho vương gia. Vương gia quá lo lắng rồi."

Hàn Hạo Thần cúi đầu, khẽ môi nở một nụ cười khổ: "Có lẽ là vậy."

Đối với bất cứ người nào chàng cũng có thể nắm chắc, nhưng duy chỉ có đối với nàng là không thể làm gì.

Lạc Tử Mộng một mình lẳng lặng nằm lý ở trên giường nghĩ đi nghĩ lại, thật sự là khó có thể xả con giận này. Không chỉ là tức Hàn Hạo Thần, mà còn tức lão bà yêu tinh Cẩm Nương kia, nếu không phải là do bà ta thì nàng cũng sẽ không mặc danh kỳ diệu bị ** rồi. Chưa từng nghĩ tới đời này mình lại có một ngày bị trúng xuân dược, lại còn là "Hợp hoan tán" giở đời nữa, hiện tại càng nghĩ tới cái tên kia thì nàng càng cảm thấy buồn nôn.

Nhưng mà nói cho cùng, nàng giống như vẫn tức Hàn Hạo Thần hơn. Mặc dù là nàng trúng xuân dược nhất định phải "hoan ái", nhưng mà chàng cũng không thể làm hại nàng cả một ngày không thể xuống giường được chứ? Hơn nữa đáng ghét hơn chính là, tại sao lại làm cho cả người nàng đều là vết bầm tím như thế chứ? Nếu không phải là còn có quần áo che phủ kín kẽ, thì quả thật đúng là khiến cho người ta thê thảm không nỡ nhìn.

Ngẫm lại thì, xảy ra cũng đã xảy ra rồi còn có thể làm gì nữa chứ? Cho dù là có thể giống như thế kỷ 21, phá đi rồi thì vẫn còn có thể vá lại giống như vá quần áo, thì cũng không thể trở lại như lúc ban đầu. Chuyện hôm nay có lẽ cũng chỉ có thể tự nhận là do nàng xui xẻo mà thôi.

Cũng may là dáng dấp của Hàn Hạo Thần không tệ, vóc người cũng cao lớn, hơn nữa còn là một vương gia.

Trời ạ! Nàng đang nghĩ cái gì vậy?

Lạc Tử Mộng đưa tay vỗ vỗ mặt của mình. Mới vừa rồi nàng thế nhưng lại háo sắc thêm muốn cái tên vương gia núi băng kia sao? Chuyện này không thể được, đừng nói chàng là vương gia, cho dù có là người bình thường thì cũng không được. Cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng quên mình là người hiện đại, nàng không thể cứ như vậy lưu luyến ở lại cổ đại, chơi vài ngày cũng coi như xong, nhưng nếu là ở lại đây lâu dài thì chẳng phải là muốn làm cho người ta điên rồi sao?

Huống chi, nếu như mình thật sự động lòng, đợi đến ngày nào đó giống như lúc nàng tới đây, không thể tự làm chủ bị thời không chuyển về hiện đại, chẳng phải là sẽ đồng thời mang theo đầy lòng đau đớn tràn đầy khổ sở cả đời này sao?

Không được không được, mình nhất định phải khắc chế, tuyệt đối không thể để cho mình luân hồi!

Chẳng qua là, Hàn Hạo Thần thì có thể bỏ qua, nhưng mà Cẩm Nương thì tuyệt đối không được. Tất cả những chuyện này đều là do bà ta mang tới, không có bà ta cản trở từ phía trong, thì nàng cũng sẽ không bị ** như vậy rồi, nhất định phải nghĩ biện pháp khiến cho bà ta sống không bằng chết, phải dạy dỗ bà ta một trận mới được.

Trước khi dùng bữa tối, Hàn Hạo Thần tự mình tới Tầm Mộng Cư, vừa vặn đụng phải Lạc Tử Mộng đang từ trong phòng đi ra ngoài. Trải qua một buổi chiều suy nghĩ, Lạc Tử Mộng nhìn thấy Hàn Hạo Thần cũng coi như đã thân thiện hơn một chút, nhưng mà nhịp tim vẫn không tự chủ bị rối loạn vài nhịp.

"Đói bụng rồi sao?" Hiện tại, chàng nói chuyện với nàng cũng tự nhiên hạ thấp giọng xuống.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Từ từ hưởng thụ

Có phải do lỗi tai của nàng không nhảy không?

Nàng đưa tay ngoáy lỗ tai, một câu nói đơn giản của hắn, sao nàng lại cảm thấy... rất dễ nghe, lại rung động tâm nữa rồi!

Thôi, không thèm nghĩ những chuyện không thể nào.

Lạc Tử Mộng lắc đầu một cái, đè nén cảm xúc trong lòng, nói với hắn, "Theo như lời nói của Vương gia, có thể quyết định sao?" Thấy hắn sững sờ, nàng ho nhẹ một tiếng, "Ta nói cái người Cẩm Nương..."

"Ừ!" Hàn Hạo Thần có chút mất mát, hắn tưởng nàng nói về chuyện cưới nàng.

Lạc Tử Mộng gạt đầu một cái, bước đến bên cạnh hắn: "Vậy thì tốt, người tìm mười nam nhân cường tráng cho ta! Nhất định là cái loại rất rất cường tráng."

"Người muốn làm gì?" Hắn nheo mắt nhìn nàng, không biết nàng muốn làm cái gì, vô duyên vô cớ muốn tìm nam nhân, còn là mười người! Chẳng lẽ được trên người nàng lại phát tác rồi, nàng không muốn hắn mà lại muốn người khác?

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn, hình như cảm thấy cái gì đó nên đột nhiên cười yếu ớt, mặc dù chỉ nhàn nhạt nhưng lòng của hắn lại run lên.

"Thiệu Tàn!" Mặc dù hắn không hiểu nàng muốn làm cái gì nhưng nhìn thấy nàng thoáng cười nên hắn không hỏi thêm nữa, nàng muốn làm gì thì cho nàng làm là được.

Thiệu Tàn không biết xuất hiện từ đâu, đột nhiên đứng bên cạnh hắn, Hàn Hạo Thần biết hắn ta luôn xuất quỷ nhập thần nhưng nàng vẫn sợ hết hồn.

"Vương gia có gì phân phó?"

"Là ta có phân phó!" Lạc Tử Mộng đi đến trước mặt hắn. "Người lập tức đi tìm mười nam nhân cường tráng không bình thường! Mấu chốt là nhất định xấu xí, càng xấu càng tốt."

Thiệu Tàn nghi ngờ, nhíu mày hỏi lại: “Mười nam nhân cường tráng, còn . . . xấu xí!”

“Đúng, cái loại cực xấu, tốt nhất là cái loại làm cho người ta ói. Còn có . . .” Nàng liếc Hàn Hạo Thần một cái rồi nói nhỏ với Thiệu Tàn, về mặt Thiệu Tàn lập tức nhăn nhúm.

“Hả . . . dạ.” Mặc dù nhiệm vụ gian nan nhưng hắn không dám phá sự hả hê của nàng, dù sao nàng cũng chính là Vương phi, tương lai là chủ tử của hắn. Chỉ là hắn tìm đâu ra mười nam nhân xấu xí cường tráng bây giờ! Hơn nữa còn muốn cái đó, đúng là chịu thua nàng.

Trong đại lao.

Thiệu Tàn tìm mười nam nhân đứng xếp hàng trước mặt Lạc Tử Mộng và Hàn Hạo Thần, nàng không thể không bội phục Thiệu Tàn, thời gian ngắn như vậy mà lại có thể tìm được mười nam nhân cường tráng, hơn nữa rất xấu.

Hàn Hạo Thần nhìn về mặt muốn co giật của nàng thấp giọng nói: “Đề ta đi nôn trước, thế nào lại . . . có thể xấu như vậy?”

Vừa nói xong, nàng xoay người. May mà buổi tối ăn ít, nếu không đúng là hại thức ăn thượng hạng rồi.

Hàn Hạo Thần nhìn bộ dáng của nàng, thật sự không nhịn được cười, cuộc đời này lần đầu tiên hắn gặp được cô nương như vậy, đoán chừng trừ nàng ra, cũng không tìm được người thứ hai.

“Ta khỏe rồi!” Được một lúc, nàng quay đầu lại nhìn hắn, cùng nhau nhìn, quả thật giống như thiên thần, bây giờ nàng không có dũng khí nhìn nam nhân trước mặt này.

Quay đầu nhìn Thiệu Tàn, không nhịn được giờ ngón cái với hắn ta. Người mặt rỗ, người răng hô, mắt kim ngư, mặt con cóc, thậm chí có người chưa xia răng mà lại cười với nàng, quả thật có đầy đủ bộ dáng không đứng đắn.

Nàng sống đến bây giờ, đúng là lần đầu tiên nhìn thấy có nhiều nam nhân xấu xí như vậy, lần này coi như được mở mắt.

“Thiệu Tàn, ngươi có lấy được không?” Nàng hỏi.

“Đã lấy được rồi.” Thiệu Tàn lấy ra một món đồ giống như vò rượu nhỏ đưa cho nàng.

“Cho ta, ngươi bảo người khác cho tiện nữ nhân đó uống.” Nàng cầm lấy cái hũ nhỏ ra lệnh.

Thiệu Tàn nhìn bộ mặt nghi ngờ của Hàn Hạo Thần nhỏ giọng nhắc nhở: “Lạc cô nương, chuyện này . . . hình như không được hay? Còn không bằng cho nàng sáng khoái.”

“Sáng khoái?” Nàng vừa nói vừa đi đến phòng giam Cẩm Nương. “Ta chỉ là không tổn thương âm đức mới để cho nàng ta một cái mạng, như là Bò Tã rồi.”

Đầu Thiệu Tàn đầy hắc tuyến điều này cũng gọi là Bò Tã, đoán chừng cả nước Hàn Vũ sẽ không có người xấu.

“Lạc cô nương . . . người tốt như vậy giống như . . .”

“Câm miệng.”

Hắn vừa định nói, “Người tốt giống như càng thêm tổn hại âm đức” đây chính là một hũ thuốc đoàn tụ táng, uống hết hũ thuốc sợ rằng sẽ không thể nào kết thúc được trong ba ngày ba đêm, ai ngờ lời còn chưa ra khỏi miệng đã bị nàng chặn lại, ý chỉ: theo nàng đi. Hắn cũng không ngăn trở nữa.

Nhưng không ngờ nàng đi đến cửa phòng giam lại thấy hắn kì kèo mè nheo, vì vậy tức giận nói: “Thiệu Tàn, ngươi còn chậm như vậy, ta sẽ cắt cái tiểu của ngươi.”

“Ha ha!”

Thủ vệ chung quanh nghe được đều cười ra tiếng, Hàn Hạo Thần dùng ánh mắt cảnh cáo bọn họ mới nhịn cười, nhưng Thiệu Tàn đang lúng túng lập tức chui vào phòng giam.

Hàn Hạo Thần lắc đầu muốn kéo nàng đi, cái gì cũng dám nói, đúng là phục nàng.

Hắn đến cửa phòng giam thì nhìn thấy nàng đi đến bên cạnh Cẩm Nương, nhìn hắn ta đồ vật bên trong cái hũ nhỏ vào miệng Cẩm Nương, một bên còn đang chửi: “Các người âm toán ta, âm toán ta . . ., tiện nữ nhân, đồ yêu tinh, đời này đoạn tử tuyệt tôn, nếu sinh con cũng là đồ đoạn tử, chết không được tử tề . . .”

Nhìn tình cảnh trước mắt, Hàn Hạo Thần chỉ cảm thấy ứng nghiệm một câu nói: thà đắc tội với quan tử với tiểu nhân, còn hơn đắc tội với nữ nhân.

Dĩ nhiên, câu sau là nàng dạy hắn.

Trong nháy mắt, đồ vật bên trong cái hũ đã vào hết trong miệng Cẩm Nương.

“Cô nương, người cho ta uống cái gì?” Cẩm Nương thật sự sợ, đặc biệt lúc thấy Hàn Hạo Thần làm cái chuyện vì nàng ta, có chỗ dựa là Vương gia, Cẩm Nương coi như là mất đầu.

Nàng cười nói: “Là đồ tốt, người cho ta uống cái gì ta liền trả lại gấp mười lần.”

“À?” Cẩm Nương nghe vậy thì không ngừng run rẩy, chỉ có thể cầu xin nàng. “Lạc cô nương, là ta sai rồi, từ nay về sau ta không dám nữa, không phải, không có lần sau, cái bình đoạn tụ không có nam nhân là chết người đó.”

“Yên tâm, ta đã chuẩn bị cho người rồi, người chịu đựng được thì ta liền bảo Vương gia thả người đi.”

Cẩm Nương thở phào nhẹ nhõm, nghĩ tới chuyện chỉ cần chịu đựng qua tối nay thì có đường sống, ai ngờ nghe được tiếng vỗ tay, mấy nam nhân xấu xí đi vào phòng giam. Cẩm Nương nhìn thấy tình trạng như thế, dạ dày bắt đầu lên tiếng. Mặc dù nàng đã gặp nhiều dạng nam nhân nhưng cũng không có xấu như vậy, mà xấu một chút thì nàng đã chán rồi thế nhưng lại trở thành thuốc giải cho nàng còn là mười.

“Lạc cô nương khai ân, Lạc cô nương...” Nàng ta không ngừng kêu gào.

Ngay cả lông mày của Lạc Tử Mộng cũng không có nhíu lấy một cái, chỉ là giống như xem kịch, lạnh nhạt nói: “Cẩm Nương đúng không? Ta đối xử rất tốt với người, đến người gấp mười lần, người từ từ hưởng thụ.”

Hàn Hạo Thần ho nhẹ một tiếng sau đó nói nhỏ, “Nơi nào học được những lời như thế, về sau không được nói.”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 86: Khí huyết sôi trào.

Lạc Tử Mộng âm thầm lè lưỡi một cái.

Chỉ trong chốc lát, được bắt đầu phát tác, bởi vì uống hết hũ thuốc, thân thể Cẩm Nương bắt đầu nóng ran, thần trí bắt đầu mơ hồ.

“Nam nhân... ta muốn nam nhân.”

Cẩm Nương không ngừng kêu, vừa kêu vừa còi áo.

Lạc Tử Mộng bắt đầu thấy hưng phấn, chỉ vào mười nam nhân, “Mấy người còn chờ cái gì? Mau lên.”

Thiếu Tồn không dám tin nhìn nàng, đúng là mở rộng tầm mắt, lần đầu tiên thấy một cô nương hào phóng như vậy, lại muốn nhìn người khác giao hợp. Nhìn thấy toàn thân cũng không e dè, cứ nhìn thẳng vào.

Hàn Hạo Thần vội vàng che hai mắt của nàng khàn giọng nói: “Được rồi, trở về thôi.”

Nàng muốn đẩy tay hắn ra, “Ta không nhìn thấy.”

“Đây không phải chỗ nên nhìn.” Hàn Hạo Thần muốn che lại ánh mắt của nàng, không để cho nàng nhìn thấy. Bây giờ mười nam nhân đã cởi hết quần áo, nếu để cho nàng nhìn thấy cảnh tượng này...

“Oa...” Thật sự nàng đã than ra tiếng.

Xuyên thấu qua khe hở, nàng nhìn thấy mười nam tron bóng vây quanh Cẩm Nương, mà một người đang ra sức làm việc. Nếu không nhìn thấy cái mông tron bóng đang lên đang xuống, có lẽ nàng không thấy được bóng người Cẩm Nương.

Chỉ là mặc dù nhìn thấy không rõ, nhưng lỗ tai nghe được rất rõ, một lớp sóng ngân nga, quả thật làm cho khí huyết sôi trào. Cái này chính là một bộ xuân cung sống.

Chẳng lẽ mỗi lần... đều như vậy?

Nghĩ như thế, mặt nàng vô thức nóng lên, nếu thật sự như vậy thì nàng gặp người như thế nào?

Chỉ là sau đó nghĩ, nàng ta uống thuốc gấp mười lần, vậy thì trình độ “phong tao” cũng giảm xuống chứ?

Nghĩ như vậy lòng của nàng cũng yên tâm hơn.

Hàn Hạo Thần nhìn thấy nàng liễu mạng nhìn từ khe hở kẽ tay thì lập tức bịt chặt hai mắt nàng, xoay người nàng mang ra bên ngoài.

“Không cần kéo, không nhìn thấy, ta ngủ mất.”

Nghe nàng nói như vậy, hắn dứt khoát khom người bế nàng lên.

“Này! Thả ta xuống! Sao ngươi nói ôm liên ôm? Rất nhiều người nhìn!” Thấy thủ vệ xung quanh tự giác quay lưng đi, nàng cảm thấy bọn họ đang cười trộm, khiến cả người nàng không được tự nhiên.

Rời khỏi địa lao, hắn vẫn ôm lấy nàng không có ý buông ra, đi thẳng đến Tầm Mộng Cư.

Bên ngoài là ánh trăng, ba ngày trong phủ cũng không náo nhiệt, trời vừa tối thì càng yên tĩnh, trừ hộ vệ đang dò xét thì bọn nô tài không dám đi lại tùy tiện, đây chính là quy củ, từ trước đến giờ hắn yêu thích yên tĩnh, cho nên hạ nhân trong phủ không dám huyền náo, cũng chỉ từ khi nàng đến phủ thì hắn mới tức giận.

Mượn ánh trăng, hắn nhìn thấy mặt nàng đỏ ửng, ngượng ngùng như đóa hoa hồng đang chọc người.

Hắn nhếch lên một nụ cười có ý vị sâu xa: “Không phải mới hăng say sao?”

“Ngươi còn nói, sao lại che mắt ta lại, hại ta không thấy rõ.” Nàng có chút không vui, mụ ta hại nàng thảm như vậy, nàng phải tận mắt nhìn thấy hình dáng phóng đảng của mụ ta.

Đi được một đoạn đường thì nàng phát hiện không có âm thanh, nhờ ánh trăng nhìn được hắn, trong phút chốc khiến nàng lạc phương hướng, khuôn mặt góc cạnh càng thêm mê người dưới ánh trăng, ngũ quan xinh xắn không có điểm thiếu sót, mày rậm bờ môi rõ ràng, một nhúm tóc rũ xuống trước ngực, bởi vì gió thổi bay bay, cả người hắn nhờ có ánh trăng mà tỏa ra hơi thở như thần tiên.

Giơ tay lên vuốt vuốt tóc hắn, trong nháy mắt có hàng vạn suy nghĩ.

“Tại sao không nói chuyện?” Hắn thấy nàng chau mày như có tâm sự.

Nàng ngược mắt nhìn thấy ánh mắt hắn, khẽ cắn môi dưới, cuối cùng mở miệng nói: “Ngày hôm qua... là bởi vì không muốn ta chết, hay là bởi thích ta?” Trong giọng nói có chút sầu bi.

Nếu hắn nói bởi vì không thể thấy chết không cứu nên mới cùng nàng..., nàng nên thấy may mắn mình không cần sa chân vào bùn, nếu vì thích... nàng không biết nên lựa chọn như thế nào.

Đến khi hắn đặt nàng ở cửa Tầm Mộng Cư, hắn vẫn không nói gì chỉ lẳng lặng nhìn nàng, lòng nàng trùng xuống, hít một hơi, ngẩng đầu cố làm bộ đáng thoải mái nói: “Không sao, ta biết rồi!”

Lúc xoay người mở cửa phòng, lại nghe được một câu nói từ đằng sau: “Bồn vương không có nhiều đồng tình như vậy.”

Thân thể nàng chấn động.

Ý tứ của hắn là... bởi vì thích?

Nàng không trả lời, bước vào cửa phòng tính đóng cửa, nhưng không ngờ hắn tùy ý vào theo, cửa phòng bị hắn đóng lại.

“Khuya lắm rồi, Vương gia nên trở về phòng của mình?” Nàng xoay người muốn đi đến bên giường, ai ngờ cánh tay bị hắn kéo lại, cả người ngã vào người hắn.

Hắn nhìn thấy được vẻ mặt nàng, nàng đang trốn tránh và cự tuyệt.

“Ngươi nói rõ ràng cho ta.” Không biết có phải là hắn tức giận hay không, hắn không dùng từ “Bồn vương” mà là “Ta”.

Nàng nhìn hắn, hô hấp hơi chậm lại, cảm xúc ở đáy mắt hắn quá phức tạp, giống như chất vẩn, giống như tức giận, hoặc như là... bị thương.

Nàng không xác định, nhưng nàng có thể xác định được ngực mình đau, rất khó chịu, giống như bị ai đó đè nặng xuống.

Nàng muốn thoát khỏi cánh tay hắn, nhưng bị hắn nắm chặt hơn, nhủ chặt mi tâm, nàng lại nhìn ánh mắt hắn lần nữa, muốn bình tĩnh, nhưng giọng nói lại như không có hơi sức.

“Ta không thể nào với Vương gia.” Nhìn ánh mắt hắn, nàng biết hắn đang nghe, vì vậy hít một hơi thật sâu mới nói tiếp, “Ngươi là Vương gia, ta là bình dân, thân phận cách xa, ta không xứng với Vương gia cao cao tại thượng! Huống hồ...”

“Ngươi có ý trung nhân?” Hắn nói tiếp, hắn biết phía trước đều là mượn cớ, chỉ có câu này mới là nguyên nhân.

Nàng không nói dạ, chỉ chuyển ánh mắt sang chỗ khác lạnh nhạt nói: “Ta không thuộc về chỗ này, cho nên chúng ta không thể nào.”

Có lẽ mình đã xem phim truyền hình nhiều, nàng từng xem qua phim Nhân Long, người muốn kết hợp với Long kết quả bị chết, hai người vốn có một người không thuộc về một thời không thì không có kết quả, cho nên không muốn đắm chìm, nếu như yêu đau khổ như vậy, nàng thà không yêu.

Hắn không dễ dàng động chân tình, nhưng một khi đã động, hắn sẽ bất chấp tất cả để yêu, cho nên hắn không buông tay.

Nhưng hắn không giỏi biểu đạt trước mặt người mình yêu, đặc biệt là một cô nương không yêu mình, hắn không biết lấy cái gì biểu đạt tình cảm của mình, điều duy nhất có thể làm là khiến nàng ở bên mình bằng bất cứ giá nào.

Cúi người xuống ôm lấy nàng, lần này chỗ hắn đi không phải nơi khác mà là chỗ triển miên một đêm với nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 87: Không cần chịu trách nhiệm.

Lạc Tử Mộng không ngờ người luôn luôn trầm ổn như Hàn Hạo Thần sẽ có hành động như thế, nàng bị dọa sợ đến mức hét lên: "Người làm gì đấy? Thà ta xuống!"

bây giờ, Hàn Hạo Thần đâu còn nghe thấy lời của nàng nữa..., đi tới bên giường ném nàng xuống đồng thời nghiêng người che kín nàng.

Tư thế bây giờ của hai người bây giờ quá mập mờ, mà trong đôi mắt hắn ngọn lửa dục vọng không ngừng được đốt cháy. Nàng đưa tay muốn đẩy hắn ra, lại phát hiện lồng ngực của hắn cứng rắn như sắt không hề nhúc nhích.

"Vương Gia không nên làm điều xằng bậy, lần trước bởi vì ta bị ám toán, hơn nữa Vương Gia chỉ vì giúp ta giải được khẩn cấp nên mới làm vậy, nhưng hiện tại ta rất tỉnh táo."

"Người có biết người đã là người của bốn vương rồi không?" Hắn ở phía trên nàng gần từng tiếng giống như đang phun hỏa, trong giọng nói một nửa là nhắc nhở một nửa là chất vấn. Thấy nàng tay vẫn còn cố gắng muốn đẩy hắn ra, hắn dứt khoát đem hai cái tay nàng giam cầm ở hai bên cạnh không cho nàng nhúc nhích.

Lạc Tử Mộng không được tự nhiên uốn éo người muốn tránh thoát, lại bị hắn dùng chân sau đè hai chân nàng lại, trước mắt nàng giống như cừu con đang đợi người ta làm thịt.

"Vương Gia, lần đó là ngoài ý muốn!"

Sau khi nói ra những lời này, Lạc Tử Mộng nhìn thấy trông mắt Hàn Hạo Thần rõ ràng buồn bã.

"Ý ta là. ý ta là. . . ." Nhìn thấy vẻ mặt hắn như vậy, nàng bắt đầu hoảng hốt, cảm giác hắn là một nhân vật nguy hiểm, chỉ cần đáy mắt hắn có bất kỳ tín hiệu nguy hiểm, thì nàng không dám nói ra những lời nói kích thích.

Nhưng tư thế bây giờ của hai người thật sự là quá mức mập mờ, cho nên nói quanh co nửa ngày nàng vẫn mở miệng nói ra lời từ đáy lòng: "Thật ra thì. Mọi người đều là người trưởng thành đứng không, xảy ra chuyện như vậy ai cũng không nghĩ tới, cho nên Vương Gia không cần suy nghĩ quá nhiều, ngài không cần phải gánh vác trách nhiệm gì với ta đâu."

"Không cần phụ trách?" Hàn Hạo Thần trầm giọng lặp lại một câu.

Lạc Tử Mộng nghĩ rằng có hi vọng chạy trốn ma chướng của hắn rồi, nên không hề nghĩ ngợi điều gì nói tiếp lời của hắn: "Đúng đúng đúng, Vương Gia ngàn vạn đừng nên phụ trách đối với ta, chúng ta hãy xem như chưa có chuyện gì xảy ra, nơi này người cho người làm thu dọn một chút, ta lập tức chuyển về phòng khách để ở."

Hàn Hạo Thần cho đến bây giờ chưa gặp qua bất cứ nữ nhân nào không làm vương phi, hơn nữa một cô nương đã mất đi trinh tiết còn không muốn đối phương phụ trách, hắn đoán không ra rốt cuộc nàng là người như thế nào, nàng rốt cuộc đang suy nghĩ gì, còn nữa, nàng và Hồ Diên Phong rốt cuộc quan hệ như thế nào?

Tất cả bí ẩn đều hỗn loạn hắn không hiểu mọi chuyện như thế nào.

Nhưng mà, cho dù hắn không rõ ràng mọi chuyện, hắn cũng biết hiện mình đang muốn làm gì, hiện tại hắn điều hắn muốn làm cho nàng ngoan ngoãn trở thành nữ nhân của hắn.

Khoảng cách giữa hắn và nàng chừng nửa thước, hắn chỉ cần nhẹ nhàng cúi đầu xuống thì sẽ chạm đến đôi môi mềm mại của nàng.

"Nếu không cần ta chịu trách nhiệm, vậy thì làm nhiều thêm một lần có gì đáng ngại chứ?" Những lời này nói ra khi môi hắn đang dán lên trên môi nàng.

âm thanh trầm thấp vô cùng hấp dẫn, mà hơi thở khi hắn nói ra cũng vô cùng ái muội.

Nàng cảm giác cả trái tim mình bật lên giống như muốn vọt ra khỏi miệng, nàng chưa kịp mở miệng nói, thì môi của hắn đã hoàn toàn che phủ trên môi của nàng, nàng muốn kháng nghị, thế nhưng hắn lại không cho nàng bất kỳ cơ hội nào.

Cổ tay bị hắn nắm có chút đau, hắn cho rằng trong lòng nàng căn bản chưa từng có hắn, trong cơn tức giận nhân lúc nàng đang há miệng thì ngọn lửa của hắn đã tiến quân thần tốc, gần như là ở trên miệng nàng găm cắn mạnh mẽ đánh thẳng về phía trước như muốn cắn nuốt nàng vậy, lại giống như đang trừng phạt sự lạnh nhạt vô tình của nàng.

Lần này nàng rất tỉnh táo, cho nên đối với cuồng nhiệt của hắn hoàn toàn không biết làm sao, mà bản thân hắn lại không giống một Hàn Hạo Thần trầm tĩnh ít nói như hàng ngày, mà trong phút chốc hắn giống như biến thành người khác vậy.

Thân thể của nàng trong khoảnh khắc này cũng nóng đến mức không thể tượng tượng nổi, ngọn lửa dục vọng từ trong đáy lòng tản mát ra, nàng muốn đem hắn đẩy ra, nhưng lại bị hắn ôm chặt hơn.

Một cái xoay người, một cánh tay của hắn vung lên, giống như mang theo cả cơn tức giận của hắn. Đợi đến lúc hắn buông tay thì tấm màn giống như y phục của nữ nhân bồng bềnh rơi xuống che kín cả hai người trong đó.

"Ừm. Hàn. Vương Gia! Buông ra."

Nàng mềm mại nằm dưới thân hắn nhỏ nhẹ cầu xin, Hàn Hạo Thần rút cuộc cũng buông nàng ra, Lạc Từ Mộng cúi đầu nhìn lại, áo khoác của nàng không biết đã được cởi ra từ lúc nào, chỉ cảm thấy bản lĩnh cởi áo của hắn quả thực làm cho người ta lú lờn nói không nên lời.

Nàng chậm chạp hô hấp, đôi môi đã bị hắn hôn sưng đỏ, lại càng thêm trong sáng thuần khiết khiến đầu óc người ta mê mẩn, đầu óc nàng đang hỗn loạn bỗng nhiên khôi phục tỉnh táo, nhìn Hàn Hạo Thần đang lơ lửng, nàng lấy dũng khí nhắc nhở: "Vương Gia, ở nơi này của các ngươi không phải xem trọng nhất là quy củ sao? Chúng ta chưa thành thân làm sao có thể." Nàng cố gắng dùng quy củ ở nơi này để thuyết phục hắn.

Hàn Hạo Thần hí hup mắt lại liếc mắt nhìn nàng, nàng bị ánh mắt quan sát của hắn làm cho sợ hãi, bây giờ thì nàng đã hiểu tại sao tất cả mọi người đều sợ hãi nếu đắc tội hắn, vì ánh mắt của hắn là vũ khí sắc bén có thể giết người.

Hắn đem môi chuyển qua tai của nàng, thân nhiên chậm rãi mở miệng: "Quy củ là chết, người là sống."

Giọng nói của hắn như vậy khiến từng tế bào trong cơ thể nàng không nén được run rẩy lên, nhưng mà lúc này run rẩy không phải do sợ hãi mà là tiếng lòng của nàng đang thôi thúc, khát vọng đang bị kích thích lan ra toàn cơ thể.

Vào giờ phút này trông mắt đen của nàng vụt sáng lên giống như trời đầy sao trắng trong nước, hắn không nhịn được nhìn đến mắt hờn.

"Ngày mai thánh chỉ tứ hôn hạ xuống, trong phủ sẽ bắt đầu chuẩn bị bị hôn lễ."

"Của Của chúng ta?" Đôi mắt của nàng hết sức vô tội nhìn hắn, giống như vẫn chưa chắc chắn.

"Vậy Mộng nhi nghĩ là của ai?" Hắn hỏi ngược một câu.

Lạc Từ Mộng tròn mắt xoay chuyển cau mày đáp: "Từ trước đến nay con cháu gia đình Đế Vương đều là kẻ bạc tính, tam cung lục viện, tam thê tứ thiếp đều là chuyện bình thường, người là Vương Gia dưới một người trên vạn người, ta làm sao biết người muốn lấy bao nhiêu người."

"Mộng nhi một phu quân như thế nào?"

"Nhất sinh nhất thế nhất song nhân."

Nghe vậy, đáy mắt Hàn Hạo Thần hiện lên vẻ khiếp sợ, trong lúc nàng không để ý hắn nhẹ nhàng cong khóe môi.

"Được!" Hắn như có như không trả lời một câu.

Nghe được câu trả lời của hắn, Lạc Từ Mộng nghĩ là hắn đã bỏ qua, cho nên muốn đẩy hắn ra, nhưng vừa mới cử động mới phát hiện ra mình chẳng biết từ lúc nào chỉ còn lại có một cái yếm để che chắn và một cái quần lót.

"A! Hàn Hạo Thần! Ngươi hạ lưu!" Nàng kêu lên một tiếng sau vội vàng dùng hai cánh tay che thân thể lại.

Hàn Hạo Thần nhìn thấy phản ứng và lời nói của nàng..., chẳng những không buồn mà lại còn tà mị mỉm cười. Ngón tay nhẹ nhàng dùng lực một chút vật che đầy cuối cùng trên thân thể nàng cũng dễ dàng bị gỡ xuống.

Thấy nàng bị lạnh đến mức thân thể phát run, hắn kéo chăn đắp lên trên người hai người sau mới lên tiếng: "Ngươi là người của ta, mặc kệ là lúc tỉnh táo hay không tỉnh táo đều vậy, cũng không chỉ có mỗi tối hôm đó, mà tối nay và mỗi tối sau này đều sẽ như vậy!"

Giọng nói bá đạo không cho phép người khác có bất kỳ phản kháng nào.

"Ngươi thật sự là có chứng vọng tưởng!"

Lạc Tử Mộng giống như mèo hoang nhỏ bị chọc giận không ngừng uốn éo thân thể muốn rời khỏi thân thể hắn, nhưng nàng lại không biết mỗi động tác lúc này của nàng lại làm cho dục vọng của hắn bị thiêu đốt, cho đến ngọn lửa dục vọng từ hắn cháy mất phát ra, nàng mới ý thức được đêm nay bản thân không tránh khỏi kiếp này.

Quả nhiên, dưới sự trêu đùa của hắn, nàng vốn dĩ đang kháng cự lại biến thành vừa muốn cự tuyệt lại giống như đang chờ mong, đến cuối cùng thì hai người trở thành phối hợp ăn ý.

Nhưng mà điều khiến nàng thật sự bất ngờ chính là, Hàn Hạo Thần chẳng những Văn Thao Vũ Lược Trí Dũng Song Toàn, mà ngay cả công phu trên giường cũng là hạng nhất, nàng lần này mặc dù là lần thứ hai, nhưng vì lần đầu tiên không có một chút ấn tượng, cho nên căn bản không cách nào chống đỡ được từng đợt tấn công mạnh mẽ của hắn.

Lúc sắp chìm vào giấc ngủ mê man, đáy lòng nàng âm thầm mắng: rốt cuộc là tên khốn kiếp nào nói hắn không gần nữ sắc?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Thánh chỉ Tứ Hôn

Sáng sớm, lúc Lạc Tử Mộng tỉnh lại thấy toàn thân mình đau nhức không thôi, nàng nằm lý ở trên giường câu đầu tiên nói ra chính là: "Hàn Hạo Thần, người là tên cầm thú."

Nhưng lại không có biện pháp nào? Người ta là đường đường Vương Gia, hắn nghĩ muốn muốn nữ nhân như thế nào mà không được? Huống chi nàng chỉ là một nhân vật nhỏ bé! Máu chó là tối hôm qua nàng lại bị "Sắc đẹp" của hắn làm cho mê hoặc, thật là đáng chết! Làm sao bản thân một chút định lực cũng không có vậy?

Lúc Liên Vân vào phòng nhìn vẻ mặt bối rối của Lạc Tử Mộng sắc mặt không hề thay đổi, ngược lại tỏ ra rất bình thường, giống như Lạc Tử Mộng với Hàn Hạo Thần thị tẩm là một việc vô cùng bình thường.

Nàng đâu biết rằng lúc nàng ngủ, dường như mỗi đêm Hàn Hạo Thần đều "Lén vào" gian phòng của nàng ôm nàng ngủ, nàng ngủ đã ngủ thì rất say, hơn nữa sáng sớm khi tỉnh lại Hàn Hạo Thần đã lên triều rồi, cho nên căn bản nàng không hề biết chuyện bọn họ buổi tối đều ngủ cùng nhau,

Đến Giờ Ty, Hàn Hạo Thần từ trong cung trở về, hắn chỉ nhìn thoáng qua Tần quân gia một cái, là Tần quân gia liền lập tức tiến lên bẩm báo: "Vương Gia, Lạc cô nương đang chơi đu dây trong sân viện Tầm Mộng cư."

Hàn Hạo Thần nghe vậy khóe môi khẽ cong lên.

Đi đến Tầm Mộng cư, quả nhiên thấy nàng đang còn có sức lực để chơi đùa, nói ra mới nhoe kể từ khi nàng đến Thần vương phủ, chưa có lần nào thức dậy sớm tiến vào triều cũng không nghênh đón hắn hạ triều, nhưng dù như vậy hắn vẫn không cảm thấy nàng không hợp phủ quy, chỉ cần nàng có thể ngoan ngoãn không gây chuyện, hắn đã cảm ơn trời đất rồi.

Tiểu Đông thấy Hàn Hạo Thần chỉ đứng ở Tiền viện nhìn Lạc Tử Mộng chơi dây đu, liền lên trước hỏi "Vương Gia, có muốn nô tài đến bên đó thông báo Lạc cô nương không?"

"Không cần." Nói xong, hắn liền xoay người rời khỏi Tầm Mộng cư.

Liên Vân vừa giúp Lạc Tử Mộng đẩy dây đu vừa nói: "hôm nay Lạc cô nương tâm trạng có vẻ rất tốt."

Lạc Tử Mộng sùng sốt: "Không có."

"Chẳng lẽ Lạc cô nương không phát hiện, từ sáng sớm đến giờ người vẫn luôn mỉm cười."

Liên Vân hỏi một câu đã đánh thức được lý trí của nàng, nếu không có Liên Vân nhắc nhở, nàng căn bản không biết vì sao mình lại thay đổi như vậy, trước đây không phải nàng vẫn muốn rời khỏi Thần vương phủ hay sao? Tại sao hôm nay ngay cả ý niệm muốn rời đi cũng không còn xuất hiện trong đầu nàng nữa?

Nghĩ tới đây, nàng bắt đầu sợ hãi.

Hàn Hạo Thần không biết thân phận của nàng, nàng lại không phải là người dân bình thường ở thế giới này, làm sao có thể để cho bản thân lạc mất phương hướng.

Ngẩng đầu lên nhìn bầu trời của nước Hàn Vũ, nàng hít một hơi sâu sau đó nói với Liên Vân: "Bởi vì. hôm nay rất đẹp, cho nên tâm trạng của ta cũng tốt theo."

"À. Hoá ra là như vậy ." Liên Vân cười đáp một tiếng, nhưng bất cứ người nào nghe qua đều hiểu được, những lời này của nàng chỉ đang lừa gạt người khác mà thôi.

"Không chơi!" Lạc Tử Mộng cắn môi nhảy từ trên xích đu xuống, vỗ vỗ bụi đất trên người vừa đi ra ngoài vừa nói: "Thật là nhảm chán, nhảm chán giống như Hàn Hạo Thần vậy."

Liên Vân không nói gì nhưng trên đầu lại không ngừng đổ mồ hôi, rốt cuộc là ai vừa nói dây đu này có sinh mệnh? Hơn nữa chơi dây đu làm cho tình thân con người sáng khoái, vậy mà trong chớp mắt đã thay đổi?

"Lạc cô nương. Lạc cô nương."

Lạc Tử Mộng vừa mới đi được vài bước, Tiểu Đông vội vàng chạy đến còn không ngừng kêu nàng

"Lửa thiêu cháy đến mộng người rồi sao?" Lạc Tử Mộng đang phiền lòng suy nghĩ không biết bản thân đến lúc nào mới có thể về, bị hắn kêu như vậy tâm trạng buồn bực càng lúc càng nghiêm trọng.

Tiểu Đông đến trước mặt nàng trên khuôn mặt tươi cười nhẹ nhàng, càng khoa trương hơn nữa, hắn lại hành đại lễ với nàng, làm Lạc Tử Mộng bị dọa sợ mắt mở lớn lùi ra phía sau hai bước.

"Người đang làm cái gì vậy? Mau dậy đi." Nàng nghi ngờ hỏi. Nàng đâu phải là Phật, tại sao phải quỳ lạy .

Tiểu Đông kích động đứng dậy nói: "Chúc mừng Lạc cô nương, chúc mừng Lạc cô nương, thánh chỉ tứ hôn của hoàng thượng đã đến, mời Lạc cô nương nhanh đến tiếp chỉ, Vương Gia và công công truyền tin đã ở đó chờ người rồi, đúng rồi, lần này đến cả đại hoàng tử Ngân Nguyệt quốc cũng tới."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Quen biết nhau

Hồ Diên Phong muốn bước đến phía trước xem rõ ngọn ngành, Hàn Hạo Thần phát hiện ra sự khác thường của hắn, liền nhanh hơn hắn một bước đi tới trước mặt Lạc Tử Mộng.

"Làm sao vậy?" Hắn nhỏ giọng hỏi. Hàn Hạo Thần đã dùng hết tất cả kiên nhẫn đối với Lạc Tử Mộng.

Mới vừa rồi khi thấy nàng phản ứng như vậy, hắn nhìn thấy gương mặt nàng không giống như ngày thường, ánh mắt nàng trở nên trầm lặng. Thậm chí hắn còn cảm thấy những gì hắn vừa nhìn thấy toàn bộ đều là ảo giác.

"Thật sự phải nhận thánh chỉ sao?"

Một câu nói kia của Lạc Tử Mộng khiến Hàn Hạo Thần bắt đầu lo lắng.

Nàng nhìn ra hắn đang tức giận.

Nhưng nghĩ kỹ lại mọi chuyện, hiện tại nàng vẫn chưa tìm được cách trở về nhà, làm sao có thể thoát khỏi nơi này? Không có nhà để về cũng không có nơi nào khác để đi, chỉ sợ nàng chuẩn bị đầu thân hai nơi rồi. Nghĩ đến đây, nàng không khỏi sợ hãi, xem ra nàng phải thật thận trọng, nếu không hậu quả khó mà lường trước được.

Hơn nữa gả cho Hàn Hạo Thần, dù sao cũng tốt hơn gả cho một gã tam thê tứ thiếp, huống chi hôm nay nàng thấy Hàn Hạo Thần cũng là một phu quân không tệ lắm.

Nàng vội vàng nở nụ cười, nói với hắn: "Ta đùa thôi, đây là lần đầu tiên ta tiếp nhận thánh chỉ, nên có chút sợ hãi."

Lúc này về mặt Hàn Hạo Thần mới có chút thoải mái: "Đừng sợ."

Hắn vươn tay cầm tay nàng đặt ở trong lòng bàn tay hắn, sau đó dắt nàng đi tới trước mặt công công truyền tin quỳ xuống.

Công công truyền chỉ nói một tràng cổ văn, Lạc Tử Mộng căn bản không biết hắn đang nói gì, nàng chỉ hiểu đôi chút, trong đó có nói "Hoa Khai Tịnh Đế" "Bách niên hảo hợp" , chắc hẳn là những lời chúc phúc mà thôi.

Nàng cúi người tiếp nhận thánh chỉ, trước sau vẫn luôn duy trì tư thế cúi đầu, trong sảnh có những người nào nàng đều không thấy rõ, trong số đó có một người đang đắm chìm trong mạch suy nghĩ của mình.

Hàn Hạo Thần đón lấy thánh chỉ trong lúc nàng đang còn hốt hoảng, cho đến khi Liên Vân nâng nàng dậy, nàng mới biết chuyện lớn cả đời của nàng và Hàn Hạo Thần cứ quyết định như vậy.

Hồ Diên Phong vẫn nhìn chăm chăm Lạc Từ Mộng, bởi vì nàng vẫn cúi đầu, hơn nữa nàng ăn mặc không giống với người nước Ngân Nguyệt, cho nên hắn vẫn không nhìn rõ ruột cuộc người trước mắt đến cùng có phải người trong lòng của hắn hay không.

Cho đến khi Lạc Từ Mộng ngẩng đầu lên, sắc mặt Hồ Diên Phong tái nhợt.

"Đại hoàng tử, không phải đây chính là hoàng tử phi sao?" Một viên tùy tùng đứng cạnh Hồ Diên Phong hô lên khiến mọi người trong phòng kinh ngạc.

Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hồ Diên Phong, vừa nhìn thấy hắn hô hấp của nàng cứng lại.

Nhớ nhưng lâu hán như vậy, không ngờ lại gặp lại nhau trong tình huống này, không lẽ hắn cũng xuyên qua tới đây? Hay chỉ là người giống người, căn bản không phải cùng một người?

"Hô. Diên Phong?" Lạc Từ Mộng thử dò xét gọi tên hắn.

"Mộng nhi? Thật sự là ngươi?" Hồ Diên Phong không dám tin vào mắt mình, hắn đi về phía Lạc Từ Mộng.

Hai người bọn họ bốn mắt nhìn nhau không nói gì, sắc mặt Hàn Hạo Thần đã sớm âm u, trong lúc Hồ Diên Phong muốn đưa tay ra chạm vào người Lạc Từ Mộng, Hàn Hạo Thần nhanh chóng đưa tay kéo nàng vào trong ngực, không để cho Hồ Diên Phong có cơ hội chạm vào người nàng.

"Đại hoàng tử thỉnh tự trọng." Hàn Hạo Thần siết chặt vai Lạc Từ Mộng lên tiếng nhắc nhở.

Bà vai Lạc Từ Mộng bị hắn nắm làm đau, không nhịn được kêu lên: "Đau quá, buông tay!"

Hồ Diên Phong tiến lên bắt được cánh tay Lạc Từ Mộng, hắn trợn mắt trừng trừng: "Vương Gia buông tay, ngươi không nghe thấy Mộng nhi kêu đau sao?" Hắn muốn kéo Lạc Từ Mộng ra, lại bị Hàn Hạo Thần giữ lại tạo khoảng cách giữa nàng và Hồ Diên Phong.

Nhưng cũng vì vậy, trái tim Hàn Hạo Thần nhói đau, Hồ Diên Phong ân cần với Lạc Từ Mộng khiến hắn có cảm giác như mình là người ngoài cuộc. Chuyện hắn lo lắng đã thành sự thực, ngực hắn bắt đầu sôi trào khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 91: Đoạt vợ

Nhưng cũng vì vậy, trái tim của Hàn Hạo Thần bỗng đau nhói. Hồ Diên Phong đối xử với Lạc Từ Mộng ân cần như vậy khiến cho hắn cảm thấy bản thân mình giống như người ngoài cuộc. Chuyện mà hắn luôn luôn lo lắng cuối cùng vẫn trở thành sự thật, lồng ngực của hắn bắt đầu sôi trào khó chịu.

"Đại hoàng tử, mặc kệ nàng có kêu đau hay không cũng không hề có chút quan hệ nào với Đại hoàng tử. Hiện tại nàng đã là Vương phi chưa qua cửa của bốn vương, xin Đại hoàng tử hãy chú ý thân phận của mình một chút mới đúng." Không thể nghi ngờ câu nói này của Hàn Hạo Thần chính là muốn khiêu khích Hồ Diên Phong.

Hồ Diên Phong ngẩng đầu lên một mực nhìn chăm chăm Hàn Hạo Thần. Nhớ lại lần trước lúc hắn ta nói muốn gặp thử "Lạc cô nương" trong miệng bọn họ một lần, dường như lúc đó ánh mắt của Hàn Hạo Thần có chút né tránh. Lúc ấy hắn ta đã cảm thấy trong đó nhất định có nguyên nhân, nhưng lại không ngờ rằng thật sự nàng chính là Hoàng tử phi của mình. Hắn ta đoán rằng Hàn Hạo Thần đã sớm biết rõ thân thế của Lạc Từ Mộng, nhưng lại nhất quyết giam giữ nàng không để cho nàng quay trở về, nếu không nàng cũng không có khả năng sẽ ở lại Thần vương phủ, nàng nhất định sẽ quay về nước Ngân Nguyệt tìm hắn ta.

"Đang xảy ra chuyện gì vậy?" Công công tuyên chỉ không rõ chân tướng của sự việc đang xảy ra trước mắt, ngay cả đám người Thiệu Tần và Liên Vân nhìn thấy vậy cũng choáng váng.

Tiểu Đông gãi đầu hoài nghi nói: "Tại sao Hoàng tử nước Ngân Nguyệt lại nói Lạc cô nương là Hoàng tử phi của ngài ấy?"

Nghe vậy, Lạc Từ Mộng ngăn ra.

Hoàng tử phi?

Nàng không rõ, rốt cuộc là Hồ Diên Phong cũng xuyên qua thời không tới đây, hai người vốn là cùng một người, hay là người ở trước mắt căn bản không phải là Hồ Diên Phong mà nàng quen biết, hoặc có thể nói là hắn ta chính là kiếp trước của Hồ Diên Phong ở thế kỷ 21?

Lần này Hồ Diên Phong đến đây vốn là vì sự chung sống hòa bình của hai nước. Thật ra chuyện cho tới bây giờ đã có thể đạt được mục đích của chuyến

đi này, vốn dĩ hấn ta tràn đầy kính nể và ngưỡng mộ Hàn Hạo Thần, nhưng mà bây giờ hấn ta cũng tràn đầy địch ý đối với Hàn Hạo Thần.

Hấn ta nhắc bước chân đi tới trước mặt Hàn Hạo Thần, trong con ngươi tràn đầy ý không tốt nói: "Nếu như nàng là Hoàng tử phi chưa qua cửa của ta, như vậy Thần vương gia có cảm thấy chuyện này không hề liên quan tới ta hay không?"

"Làm sao Vương phi của nước Hàn Vũ có thể trở thành Hoàng tử phi của nước Ngân Nguyệt được chứ?" Công công tuyên chỉ quả thật là đầy bụng nghi vấn, ông xoay người nhìn về phía Lạc Từ Mộng hỏi: "Lạc cô nương, rốt cuộc là hiện tại đang xảy ra chuyện gì vậy?"

Lạc Từ Mộng vừa định tiến lên một bước để hỏi Hồ Diên Phong cho rõ, thì thân thể đã bị Hàn Hạo Thần giữ chặt lại không thể động đậy.

"Mặc kệ trước kia thân phận của nàng là gì, bốn vương chỉ biết là mới vừa rồi bốn vương và Mộng Nhi đã nhận thánh chỉ tứ hôn ngay trước mặt Đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt, hơn nữa ba ngày sau sẽ lập tức thành thân." Hàn Hạo Thần nhú chặt ấn đường nhìn chằm chằm Hồ Diên Phong, con ngươi đen láy sắc bén bắn ra tia lửa mạnh mẽ rực, một câu nói này giống như đang hạ chiến thư với Hồ Diên Phong.

"Không ngờ Thần vương gia của nước Hàn Vũ cũng sẽ làm ra loại chuyện xấu xa cướp đoạt thể tử của người khác như vậy." Tiếng nói vừa ngừng, Hồ Diên Phong lập tức vươn tay rút nhuyễn kiếm ở giữa thắt lưng ra.

Cho đến khi nghe thấy tiếng động chói tai của nhuyễn kiếm bị rút ra khỏi vỏ, Lạc Từ Mộng mới giật mình lấy lại tinh thần. Mới vừa rồi nàng vẫn luôn quan sát Hồ Diên Phong, chính là muốn nhìn xem rốt cuộc hấn ta có đúng là thanh mai trúc mã của nàng hay không? Nhưng nếu chỉ nhìn diện mạo một cách đơn thuần thì quả thật là không có chút khác biệt nào, nhưng khi nhìn về mặt của hấn ta, thì lại có chỗ không khớp với Hồ Diên Phong mà nàng quen biết.

Nhưng mà chính vì Lạc Từ Mộng nhìn chằm chằm Hồ Diên Phong suốt, đã khiến cho Hàn Hạo Thần ở bên cạnh cảm thấy trong lòng không ngừng chua xót, trái tim cũng kịch liệt đau buốt.

Ngay lúc Hồ Diên Phong rút nhuyễn kiếm ra, thì Thiệu Thần cũng đồng thời rút kiếm ra khỏi vỏ, tất cả nội thị vệ của Thần vương phủ cũng đều tụ tập ở bên ngoài tiền sảnh chờ Hàn Hạo Thần hạ lệnh.

Mặc dù lần này Hồ Diên Phong tới Thần vương phủ chỉ dẫn theo một tên tùy tùng, không mang người nào khác, nhưng hấn ta lại đi theo công công tuyên chỉ cùng nhau tiến vào, bên ngoài phủ còn có thị vệ của Hoàng thượng, cho nên căn bản là hấn ta không hề để Thần vương phủ vào trong mắt, đoán chừng ở trong Thần vương phủ Hàn Hạo Thần cũng không dám làm gì hấn ta ở ngay trước mặt người của Hoàng thượng.

"Mộng Nhi, quay về cùng ta nhé." Hồ Diên Phong một tay cầm nhuyễn kiếm một tay đưa về phía Lạc Từ Mộng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: người không thể tổn thương hấn

Lạc Từ Mộng nhìn Hồ Diên Phong, đưa tay lên rồi dừng lại giữa không trung. Bởi vì nàng cảm thấy một ánh mắt lạnh lùng, từ từ ngẩng đầu lên, quả nhiên Hàn Hạo Thần đang dùng ánh mắt giết người không thấy máu nhìn nàng.

Nàng bị sợ đến rút tay lại.

Trong nháy mắt nàng có chút mơ hồ, nàng nhớ khi còn bé lúc nàng không vui Hồ Diên Phong dỗ dành nàng như dỗ đứa bé, vươn tay ra cho nàng nắm, sau đó mang nàng ra ngoài chơi. Đến khi Hàn Hạo Thần lấy lại tinh thần, nàng mới trở lại thực tế.

Hồ Diên Phong thấy Hàn Hạo Thần ngăn trở, thật sự không nhịn được nữa rút kiếm ra.

Nàng thấy Hồ Diên Phong lại muốn đánh nhau với Hàn Hạo Thần, sợ đến cứng người.

"Thiệu Tần, trông coi nàng."

Hàn Hạo Thần đẩy nàng về phía Thiệu Tần, sau đó liền phi thân ra ngoài.

"Này!" Lần này nàng rất nóng nảy, nghe nói tỷ võ ở cổ đại là dùng sinh mạng ra đánh cược, người thắng làm vua người thua làm giặc, cho dù chết ở dưới kiếm cũng là chuyện bình thường. Nhưng nàng không hy vọng bất cứ ai có chuyện.

Đối với Hồ Diên Phong, nàng chưa biết rõ thân phận thật của hấn, sao có thể chết ở đây được? Nếu hấn xuyên không, có lẽ hai người bàn bạc kỹ là có thể đi về.

Đối với Hàn Hạo Thần....

Trong lòng có chút rối loạn .

Nàng không muốn hấn chết, nhưng nói đúng là không biết nguyên nhân. Chỉ biết là hấn chết rồi, nàng nhất định sẽ đau khổ.

"Thiệu Tần, bọn họ đánh nhau." Nghe tiếng choang choang bên ngoài, nàng kêu to, nàng không hiểu, tại sao mấy người hộ vệ kia chỉ cầm kiếm mà lại không ra ngăn cản.

Nàng muốn chạy đi, lại bị Thiệu Tần đưa tay ra ngăn cản: "Lạc cô nương bình tĩnh, Vương gia giao phó cho thuộc hạ trông coi Lạc cô nương, xin Lạc cô nương hãy chờ."

Nàng gấp đến mức dậm chân, nhưng bộ dáng Thiệu Tần lại thản nhiên: "Yên tâm, Vương gia không có chuyện gì đâu."

Quả thật nàng tức chết rồi, sao lại chỉ lo gia của mình, chẳng lẽ người khác thì không phải là mạng sao? Nàng xoay người, đá hấn một cái: "Không phải người nói Hồ Diên Phong là hoàng tử nước Ngân Nguyệt sao? Chẳng lẽ sử thần chết ở phủ của gia người, người không cần chịu trách nhiệm?"

Công công truyền chỉ nghe vậy cũng bị sợ: "Ồ, nói cái gì thế hả, hoàng tử tuyệt đối không có chuyện, nếu như có sai lầm, sợ rằng hai nước sẽ có chiến tranh."

"Thiệu Tần!" Nàng hét hoảng kêu lên, "Người còn cản ta, còn không mau ngăn bọn họ lại! Chẳng lẽ người muốn hai nước đánh nhau, sinh linh đồ thần sao? Coi như hai nước không khai chiến, người đảm bảo Vương gia nhà người sẽ không có chuyện gì, hoàng thượng sẽ không trách tội?"

Khi nhận thánh chỉ, Liên Vân nói Hàn Hạo Hữu luôn luôn tìm cơ hội hại Hàn Hạo Thần.

Thiệu Tần không ngờ người không tìm không phải như nàng lại nói ra lời này, mà lời của nàng lại có chút đạo lý, nếu Hàn Hạo Thần đã thương Hồ Diên Phong, sợ rằng cả Thần vương phủ sẽ gặp cảnh khôn khổ.

Lúc Thiệu Tần đang do dự, nàng nhân cơ hội đẩy hấn ra, sau đó nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cảnh tượng trước mắt khiến nàng đứng tim: Hồ Diên Phong cảm nhận kiếm ép sát từng bước, mà Hàn Hạo Thần lại thản trọng. Mặc dù nàng xem không hiểu kiếm thuật và võ công, nhưng từ vẻ mặt của hai người, nàng thấy được Hồ Diên Phong đang tức giận muốn bức chết Hàn Hạo Thần.

"Này! Các người đừng đánh nữa." Nàng không ngừng kêu la, nếu đánh nữa sẽ xảy ra án mạng.

Hàn Hạo Thần nghe được âm thanh của nàng, vừa đánh vừa giận giữ mắng: "Thiệu Tần! Ta bảo người trông coi nàng, người làm cái gì thế hả?"

"Vương gia, thuộc hạ....." Thiệu Tần nhìn nàng một cái rồi khuyển nhủ, "Vương gia bớt giận...."

"Bảo người đừng đánh!" Thật sự nàng không nhìn nổi, quát với Hồ Diên Phong, "Hồ Diên Phong, sao người lại đánh Vương gia?"

Mặc dù nàng không có phát hiện ra trong lời nói của nàng có ẩn tình như nói giúp cho Hàn Hạo Thần, nhưng Hồ Diên Phong nghe thấy chính là như thêm dầu vào lửa. Lực đạo trên tay cũng tăng thêm, càng thêm liều chết với Hàn Hạo Thần.

Hấn không nghĩ tới mới chia ly có mấy tháng, nàng bắt đầu nói giúp cho người khác, hấn nhớ trước kia nàng chỉ đứng lo lắng, hấn đều làm chủ tất cả, nếu như xảy ra xung đột giữa hấn và người khác, mặc dù nàng nhìn như nhu nhược nhưng lại thẳng thắn đứng ra bao che.

Hơn nữa mới mấy tháng, tính tình của nàng cũng thay đổi, trước là dịu dàng như nước, bây giờ lớn tiếng ồn ào.

Nhưng mặc kệ như thế nào, nàng vẫn là Mộng Nhi, vẫn là người mà hấn thích nhất, cho nên hấn tuyệt đối không buông tha.

Mới vừa rồi nàng to tiếng trách cứ cũng làm cho Hồ Diên Phong phân tâm, hấn hoài nghi nàng bị Hàn Hạo Thần hạ cổ, nếu không sao lại có biến cố lớn như vậy? Nước Ngân Nguyệt hạ độc không nhiều nhưng cũng có, chỉ là hấn không nghĩ đến sẽ xảy ra chuyện hạ độc ở nước Hàn Vũ.

Bởi vì phân tâm, cho nên Hồ Diên Phong vô ý bị đánh cho một chưởng, mặc dù không lớn nhưng bọn họ chính là dùng nội lực tập võ, một chưởng cũng khiến cho Hồ Diên Phong phun ra máu tươi.

Nàng chưa bao giờ nhìn thấy lúc đánh nhau lại phun máu tươi ra khỏi miệng, bị dọa sợ tại chỗ.

"Hàn Hạo Thần! Người không thể tổn thương hấn được." Dưới tình thế cấp bách, nàng không để ý nghĩ lễ, nói ra cả tên tuổi Hàn Hạo Thần.

Cho đến khi Hàn Hạo Thần dùng mắt lạnh nhìn lại, nàng mới biết mình thất lễ.

"Vương Gia. Ta." Mới vừa mở miệng, lại nhìn thấy một cặp mắt lạnh nhìn sang, nàng không nghĩ nhiều như vậy, lập tức chạy lên: "Vương gia cần thận."

Hồ Diên Phong vận khí, bởi vì kiếm quá nhanh quá ác, căn bản hấn không kịp thu kiếm, lúc ngàn quân nguy kịch kiếm đâm về phía mi tâm của nàng, một đôi tay bắt được thân kiếm trong khoảng khắc.

Tất cả hô hấp của mọi người bị chậm lại, Thiệu Tần thấy thế lập tức mang hộ vệ bao vây Hồ Diên Phong.

Trước mắt nàng, máu tươi nhỏ giọt giống từ lòng bàn tay của Hàn Hạo Thần, nàng tái mặt nhìn về phía mi tâm không nhú lấy một cái của hắn, hai tay run run mở tay hắn từ thân kiếm ra.

Buồng thân kiếm ra, máu trên tay hắn chảy càng nhiều, nhưng về mặt của hắn giống như tay này không phải của mình.

"Máu. Ngươi chảy máu." Lạc Từ Mộng tay chân luống cuống, lấy khăn từ trên người cột vào tay hắn, nhưng một chiếc khăn màu trắng rất nhanh bị nhuộm thành màu đỏ tươi, nàng càng thêm hoảng hốt, "Làm sao bây giờ? Không ngừng được.....Tiểu Đông, ngươi còn không nhanh mời thái y."

"Dạ! Nô tài đi ngay ạ." Tiểu Đông nghe vậy lập tức rời đi tìm thái y.

Lúc trước Tiểu Đông không có lập tức đi tìm thái y bởi vì hắn nhìn thấy ánh mắt của Hàn Hạo Thần, ánh mắt ấy vẫn luôn nhìn Lạc Từ Mộng, Tiểu Đông biết hắn đang đánh cuộc, đánh cuộc tâm tình của nàng, hắn muốn nàng biểu hiện sự quan tâm hắn trước mặt Hồ Diên Phong, làm Hồ Diên Phong chết tâm, cũng khiến cho hắn ta tưởng rằng bọn họ rất ân ái.

Nhưng dù sao tay hắn là do Hồ Diên Phong làm bị thương, Thiệu Tần cũng không dễ dàng bỏ qua, hộ vệ nghe lệnh chặn Hồ Diên Phong và tùy tùng của hắn ở một bên, Thiệu Tần lên tiếng hỏi: "Xin chỉ thị của Vương gia."

"Các người sẽ làm gì hắn?" Lạc Từ Mộng vốn đang dùng khăn tay cầm máu cho Hàn Hạo Thần thì dừng lại, nghĩ tới Cẩm Nương bị nhốt ở đại lao, sống lưng nàng có chút lạnh, mặc kệ hắn có phải là Hồ Diên Phong hay không, nàng cũng không hy vọng Hàn Hạo Thần đối xử với hắn ta như vậy.

Có lẽ bởi vì hai người thật sự quá giống nhau, nếu không phải cùng một người, thì đó cũng là kiếp trước của hắn, cho nên nàng đặc biệt có cảm giác thân thiết, hình như có cảm giác người tha hương hội ngộ, nhưng trong lòng nàng biết rõ, đó không phải là tình cảm nam nữ.

Hàn Hạo Thần thấy vẻ mặt lo lắng của nàng, lập tức chau mày, hắn mới bị thương mà chưa cho hắn cái thâm tình này, mà một câu nói của nàng khiến lòng hắn thất lại.

"Vậy ngươi muốn Bôn vương làm như thế nào với hắn ta?" Hàn Hạo Thần hỏi ngược lại một câu.

Nàng biết hắn đang mất hứng, nhưng nàng còn phải nói: "Mặc kệ vì cái gì, có thể để cho hắn trở về hay không?"

"Ngươi muốn Bôn vương bỏ qua cho hắn?" Môi mỏng hé mở, từng chữ như tràn ra từ trong kẽ răng, sự tức giận cũng vào trong tai nàng.

"Đúng."

Nàng cũng không biết mình lấy dũng khí từ đâu, thế nhưng lập tức trả lời hắn. Thấy hắn tròn to mắt nhìn nàng, nàng cảm thấy toàn bộ lông tay lông chân của mình bị dựng hết lên, hóa ra là sợ lạnh, mà lúc này một làn gió lạnh thổi qua, nàng cảm thấy họa vô đơn chí, rung mình một cái.

"Thiệu Tần! Đưa Đại hoàng tử hồi cung." Hàn Hạo Thần nhìn nàng một cái rồi rống lên một tiếng.

Đợi đến khi bọn họ hộ tống Hồ Diên Phong rời khỏi Thần vương phủ, Hàn Hạo Thần cũng làm loạn trong phủ.

Thái y đến chuẩn bệnh cho hắn, nhưng hắn không chịu, không chỉ đuổi thái y còn chửi mắng thái y. Nàng biết hắn đang so tài với nàng, trách nàng che chở Hồ Diên Phong. Nhưng nàng có thể làm như thế nào đây? Ở thế giới hoàn toàn bất đồng này lại gặp được cố nhân, nàng hưng phấn kích động nhưng chẳng lẽ lại không hợp tình hợp lý sao?

Nô tài và nha hoàn không dám đến gần phòng của hắn, chỉ sợ bị vạ lây.

Tiểu Đông bắt đầu đi chỉ đành chạy tới cầu xin Lạc Từ Mộng, "Lạc cô nương, người hãy đi khuyên nhủ Vương gia, nếu tiếp tục như vậy nữa thì vết thương sẽ bị nhiễm trùng, khi Vương gia đập đổ, vết thương chắc chắn bị toác ra, vậy phải làm sao?"

Nàng bị dọa sợ không nhẹ, trước thấy ánh mắt lạnh lùng của hắn, quả thật muốn ăn tươi nuốt sống nàng.

"Ta không đi. Nếu hắn coi ta như đồ vật, đập ta đi thì sao? Chính các người cũng không dám đi."

Nàng vẫn sợ khi đối mặt với hắn, trừ hắn ra, nàng thật sự không có gặp qua người có ánh mắt làm cho người ta sợ hãi, ánh mắt kia quả thật giống như một thanh kiếm sống.

Tiểu Đông nghe lời của nàng xong liền đảo đảo tròn mắt, sau đó đáp: "Lạc cô nương thứ cho nô tài lỗ lòi, bởi vì cô nương mà Vương gia mới bị thương."

Nghe lời nói này xong, nàng như bóng cao su bị xì hơi, đây chính là lí do tốt nhất.

Nàng cầm thuốc trị thương và băng gạc đứng bên ngoài, bọn nô tài cách đó không xa đều thúc giục nàng nhanh đi vào, quả thật nàng có cảm giác như lên đoạn đầu đài. Nhưng Tiểu Đông nói đúng, thương thế của hắn là do nàng, cho nên nàng không thể bỏ qua.

Hít một hơi thật sâu, cuối cùng nàng đẩy cửa đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: trúng độc.

Vừa đi vào, hắc rống giận lên một tiếng: "Cút ra ngoài."

Nàng bị sợ thiếu chút nữa vọt bình thuốc trên mặt đất.

Nhìn hắc nằm trên giường đưa lưng về phía nàng, nàng cảm thấy lưng của hắc cũng khiến cho mình bị đóng băng.

"Vây.....ta ra ngoài trước." Giọng nói run rẩy muốn rời đi.

Nàng sợ đợi lát nữa hắc bạo phát cầm thanh kiếm ở đầu giường xông tới đâm nàng một phát. Phải biết, xã hội này Vương gia giết người không cần ngồi tù, giết nàng như bóp chết một con kiến. Không đúng! Giết kiến còn dễ dàng hơn.

Nàng xoay người muốn rời đi, lại phát hiện cửa bị khóa mất rồi.

"Này! Muốn chết à! Sao lại khóa cửa hả?" Nàng gấp đến độ dậm chân. Mấy cái người không có lương tâm lại giam nàng một chỗ với hắc, nàng - con cừu nhỏ này chết chắc.

Đúng lúc này, sau lưng truyền đến một hơi thở phì phò, nàng nom nớp lo sợ quay đầu lại, chỉ thấy tấm màn bị rơi xuống, lúc này nàng mới thở phào nhẹ nhõm, nếu nàng kêu lên nữa, lúc này tim chết không phải là bọn thuộc hạ mà là con cừu nhỏ nàng đây.

Cầm bình thuốc và băng gạc, nàng không biết làm sao, vốn định xoay người bảo Liên Vân mở cửa cho mình thì lại phát hiện một đồng máu.

Nhìn bàn tay hắc vẫn còn đang chảy máu, tuy có chút bức vì hắc cự tuyệt chữa bệnh, nàng không biết nên làm sao mới đúng. Hơn nữa, hắc tức cái gì? Tức Hồ Diên Phong muốn đem nàng đi? Hay là tức nàng không cự tuyệt hắc ta?

Nhưng bất luận là khả năng nào, tất cả đều tạo thành áp lực cho nàng, bởi vì hắc càng tức thì chứng tỏ hắc càng quan tâm, nhưng nàng không thể cho hắc, chính nàng cũng không biết mình có thể sẽ đột nhiên biến mất khỏi nước này hay không, nàng không dám cho hắc nhiều hy vọng!

Trước vẫn cho là hắc cưới nàng vì muốn trả thù nàng đã không kín miệng, cưới vào rồi mới hanh hạ, nhưng không ngờ hắc động chân tình với nàng.

Nhưng là một Vương gia thì chân tình có thể kéo dài được bao lâu.

Nàng sợ mình hãm sâu rồi không thể tự kiểm chế mình được lại đã thương chính mình.

Cấn môi, đi tới bên giường.

Cũng không biết lấy đưng khí từ đâu, vốn không dám đến gần lại bất chấp tất cả vén tấm màn ra ngồi vào mép giường.

"Vương gia...." Nàng nhẹ nhàng nói một tiếng, nhưng hắc không để ý tới, nàng buông vật trong tay xuống, kéo tay áo của hắc, "Vương gia, tức giận thì tức giận nhưng cũng không thể bạc đãi bản thân chứ!"

Nàng không ngờ tính khí bướng bỉnh của hắc lại hạ thấp thành tính khí hiền hòa.

"Không nên tức giận có được không? Đắp thuốc lên, đừng xem thân thể mình cường tráng nhưng máu cũng có hạn, cũng không thể chờ người khác cho người máu." Cúi đầu nghĩ, nàng nói cái gì vậy, chỗ này đâu có thiết bị truyền máu.

Không quản nhiều như vậy, nàng không thể nhìn máu của hắc chảy cạn được.

Nàng ghé đầu chuẩn bị kéo tay hắc, mà cảnh tượng trước mắt khiến nàng hít phải một ngụm khí lạnh.

Tất cả máu đều ở trên chân, trên tay mặc dù máu không chảy đầm đìa nhưng không ngừng rỉ ra bên ngoài, khăn buộc trên tay đã sớm đổi màu, nàng vội vàng kéo cánh tay hắc đến trước mặt, lỗ mũi nhất thời chua xót.

"Vương Gia. Tay của người." Lúc này nàng mới phát hiện sắc mặt hắc tái nhợt, kêu hắc mấy tiếng, hắc lại không có phản ứng.

Nàng lập tức đứng dậy cầm khăn lông thấm chút nước rồi vắt khô rồi trở lại bên giường, cời khăn trên tay hấn ra, nàng liền bị dọa sợ, nhìn vết thương trên tay hấn khiến lòng nàng nhũn ra, tay nàng cơ hồ run run chùi chùi vết thương cho hấn, sau đó bôi thuốc cho hấn.

Sau khi băng bó xong, nàng lay hấn: "Vương gia! Tỉnh, tỉnh!"

Tại sao lại bất tỉnh rồi?

Nàng lấy tay thăm dò trán của hấn một chút, phát hiện hấn sốt rồi. Mặc dù con người sẽ đổ bệnh, hấn coi như là Vương gia thân thể cường tráng cũng có lúc bị bệnh, nhưng cũng không cần vì bị kiếm đâm trúng tay mà phát sốt chứ.

"Vương gia!" Nàng lều một tiếng, nhìn sắc mặt của hấn, nàng hoảng hồn. Theo bản năng lại cầm tay hấn lên nhìn, máu đã không còn chảy, nhưng lại nhìn thấy một màu đen trên băng gạc.

Chẳng lẽ trên thân kiếm có độc.

Cái ý niệm này khiến nàng giật mình.

Nàng tháo băng gạc trên tay hấn ra, quả nhiên xung quanh miệng vết thương là màu đen.

"Thiệu Tồn! Vương gia trúng độc." Nàng gấp đến mức hét to, nhưng người bên ngoài lại nghĩ nàng muốn đùa bỡn để mở cửa, nên cũng không để ý, Thiệu Tồn lại còn nói: "Lạc cô nương, cời chuông phải do người buộc chuông, Vương gia làm phiền người rồi."

Nàng đúng là bị làm cho tức chết, đến lúc nào rồi.

Nàng nghe nói nếu bị trúng độc, nếu độc tính nặng tràn vào cốt tủy thì không có thuốc cứu, hấn chết là không thể nghi ngờ.

Nhìn sắc mặt tái nhợt của hấn, lòng nàng căng thẳng. Cho dù muốn rời đi, hoặc là có một ngày rời đi, nàng cũng không muốn hấn chết, cho dù ở lại mà bị hấn dạy dỗ, thì nàng hy vọng hấn sống thật tốt.

Nghe nói một người bị trúng độc, phải có người hút máu độc ra ngoài thì mới có thể sống, nhưng người giúp hấn hút độc ra ngoài cũng phải cẩn thận, nếu không sẽ mất mạng. Một khắc kia không có nhiều, nàng nâng tay hấn lên bắt đầu hút máu.

Nàng không muốn hấn chết, cho tới bây giờ cũng không muốn.

Cũng không biết hút bao nhiêu lần, một bãi màu đen trên đất khiến người ta có chút kinh sợ, cuối cùng hút đến khi phun máu đỏ ra ngoài thì nàng mới thờ dãi nhẹ nhõm.

Nàng quay lại nhìn hấn, sắc mặt hấn hình như tốt hơn so với trước rồi, gờ tay muốn cảm nhận lại nhiệt độ, lại phát hiện như xuất hiện hai cái bóng ở người hấn, một lát trùng điệp một lát chia lìa. Nàng lắc đầu muốn nhìn rõ, nhưng cả người như vô lực, mới vươn tay ra đã ngắt xiù ngã vào trong ngực hấn.

Một lúc lâu sau, hấn mới khôi phục lại ý thức, nhìn thấy tấm màn, hấn dĩ nhiên biết mình lại bị hôn mê bất tỉnh, cũng không biết nguyên nhân là gì. Hít một hơi thật sâu, phát hiện hô hấp cũng khó khăn. Chuẩn bị đứng dậy thì phát hiện có một người nằm trên ngực.

"Mộng Nhi?" Hấn có chút kinh ngạc kêu tên nàng lên một tiếng, lại phát hiện nàng không nhúc nhích. Cho tới bây giờ nàng không có chủ động dựa vào hấn như vậy, cho nên hấn cảm thấy có chút khác thường.

Đưa tay nâng nàng dậy, phát hiện không còn khăn trên tay nữa, mà mặt nàng lại là màu đen, mắt thấy Âm Ảnh, mới giật mình biết có chuyện lớn xảy ra.

"Người đâu!" Hấn hét lớn một tiếng.

Thiệu Tồn nghe được tiếng gọi của hấn, lập tức xông vào cùng với Tiểu Đông, lúc này mới phát hiện ra sắc mặt Lạc Từ Mộng tái nhợt dựa vào người hấn.

"Thái y...nhanh gọi thái y." Hấn hoảng hồn, ôm lấy nàng, đặt nàng cẩn thận ở trên giường, lại phát hiện chân đầy máu, lấy chân bản bỏ xuống đất rồi lấy một cái chăn sạch sẽ ở dưới giường đắp lên người nàng.

Trong lòng hấn, nàng là thuần khiết không thể ô nhục, cho nên bất kì thứ dơ bẩn nào cũng không được phép đụng vào người nàng.

Thái y vội vàng chạy tới, thấy một bãi máu đen nhất thời giật mình, bắt mạch cho Lạc Từ Mộng xong, ông bị sợ quy xuống đất.

"Vương gia... Lạc cô nương trúng độc."

"Trúng độc? Vậy còn không mau trị." Hấn gấp đến độ gầm nhẹ, lại nhận lấy khăn lông từ tay Liên Vân giúp nàng lau vết máu trên mặt.

Thái y quỳ dưới đất không dám đứng dậy, cả người run rẩy nhìn Hàn Hạo Thần một cái: "Vương Gia, Lạc cô nương trúng độc. Hạ quan chưa bao giờ thấy qua độc này, thật sự là không thể ra sức."

Hấn nghe thấy vậy trái tim căng thẳng, cúi người lôi kéo thái y đang quỳ dưới mặt đất lên nói: "Cái gì là chưa bao giờ thấy qua? Không phải người vui vẻ

cả ngày đêm đọc sách thuốc sao? Tại sao lại chưa bao giờ thấy qua hả? Không thể trị thì Bồn vương nuôi cả đám phế vật các ngươi làm gì?"

Người bên trong bị sợ đến mức không dám đi ra ngoài, mặc dù bình thường hắn ít nói cười nhưng bọn họ chưa bao giờ thấy qua hắn tức đến mức này, sự tức giận trong đôi mắt kia có thể đốt con người khác.

"Vương gia...Lạc cô nương trúng độc rất sâu...hạ quan..."

Nghe vậy, hắn mới nghĩ đến những lời thái y vừa mới nói, buông thái y ra: "Tại sao lại trúng độc?"

Thiệu Tàn thất kinh: "Chẳng lẽ là....mời vừa rồi Lạc cô nương nói Vương gia bị trúng độc, thuộc hạ cho là nàng trêu đùa, cho nên..."

Hắn lập tức nhìn lòng bàn tay, nhưng không phát hiện ra có cái gì không đúng, chỉ là bị thương do đánh nhau với Hồ Diên Phong mà thôi.

Thái y nhìn vết thương trên tay hắn một chút rồi lại nhìn đồng máu dưới đất liền bình tĩnh: "Chắc là Lạc cô nương phát hiện Vương gia bị trúng độc, cho nên quên an nguy của mình mà lập tức hút máu độc ra, nhưng mình lại trúng độc."

Hắn không dám tin nhìn lại nàng, nàng thế nhưng vì hắn mà trúng độc....Vậy có phải chứng tỏ trong lòng nàng cũng có hắn không? Coi như Hồ Diên Phong xuất hiện, nhưng nàng vẫn hướng về phía hắn! Ít nhất nàng không có nhìn hắn chết mà rời khỏi phủ đi tìm Hồ Diên Phong.

"Vương gia, hiện tại chỉ có thể đi tìm người hạ độc mới có thể hiểu được độc trên người Lạc cô nương, hiện tại độc đã đi vào huyết mạch, nếu đi vào cốt tủy thì vô phương cứu chữa."

Một câu nói của thái y khiến hắn thức tỉnh, chỉ cần có hắn thì hắn sẽ không để cho nàng xảy ra chuyện.

"Thiệu Tàn, Hồ Diên Phong đang ở đâu? Ở trong cung?" Hắn đứng dậy hỏi.

Thiệu Tàn khom người trả lời, "Đã đưa về dịch quán."

"Các người chăm sóc Lạc cô nương cho tốt, Thiệu Tàn chuẩn bị ngựa." Vừa dứt lời, hắn cảm bảo kiểm đầu giường nhanh chóng đi ra ngoài.

Trong khoảng khắc, dịch quán đã bị người của hắn bao vây, mặc dù còn có thân binh của hoàng đế bảo vệ Hồ Diên Phong, nhưng số lượng kém xa người của hắn mang đến.

Hắn bước xuống lưng ngựa, mang theo Thiệu Tàn đi vào bên trong.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 94: Hung thủ là ai

Hồ Diên Phong thấy trận chiến như vậy, nghĩ rằng Hàn Hạo Thần vì không muốn hắn đoạt Lạc Tử Mộng mà muốn giết hắn ngay tại đây, vì vậy đã cầm kiếm chờ sẵn rất lâu trong phòng. Thị vệ ban đầu đi ra ngoài để tìm Hàn Hạo Hữu viện binh cũng bị Thiệu Tàn bắt về ném trước mặt Hồ Diên Phong.

"Hàn Hạo Thần! ngươi đừng khinh người quá đáng!" Hồ Diên Phong tức giận nhìn về phía Hàn Hạo Thần rống giận. Mỗi hận cướp vợ chưa chấm dứt, hắn lại còn từng bước từng bước ép người ta vào chỗ chết.

Hàn Hạo Thần biết nếu hắn làm như vậy sẽ làm cho hai nước chiến loạn, nhưng hôm nay hắn cũng không kịp nghĩ nhiều, nếu Hồ Diên Phong dám hạ độc với hắn, cũng hiểu rõ hắn đã chuẩn bị tinh thần hai bên tổn hại rồi, vậy hắn còn ngại gì? Huống chi Hồ Diên Phong lần này không thương tổn được hắn mà thương tổn đến Lạc Tử Mộng, chỉ bằng điều này đã khiến hắn chết một trăm lần rồi.

Hắn cầm kiếm chỉ vào Hồ Diên Phong nói: "Bồn vương không muốn cùng ngươi tổn nước miếng, giao thuốc giải ra! Nếu không Bồn vương sẽ để cho tất cả các ngươi chết không có chỗ chôn."

"Thuốc giải gì?" Hồ Diên Phong cảm tức nhìn lại còn mang theo nghi ngờ.

"Ngươi còn giả bộ!" Hàn Hạo Thần mắt đỏ lên cầm kiếm chỉ vào cổ hắn, "Hồ Diên Phong, không ngờ một Đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt như ngươi lại dùng thủ đoạn hèn hạ đối phó với Bồn vương, ngay đến cả việc hạ độc cũng làm!"

"Hạ độc gì chứ? Không nên ngậm máu phun người!" Hồ Diên Phong biểu cảm như không biết chuyện hạ độc, hắn nhìn Hàn Hạo Thần nói, "Nếu ngươi bị ta hạ độc, sao vẫn còn đứng đây?"

Hắn chém ra nhuyễn kiếm đánh vào bảo kiếm của Hàn Hạo Thần, trong khoảnh khắc, kiếm của hai người nhiều lần tung ra chiêu độc.

"Bồn Vương đúng là không có việc gì, nhưng Mộng nhi vì hút máu độc ra cho Bồn Vương đã hôn mê bất tỉnh, ngươi còn không mau giao ra thuốc giải?"

Nghĩ đến đây, trong cơn tức giận Hàn Hạo Thần đánh rớt nhuyễn kiếm của Hồ Diên Phong đồng thời gác kiếm lên cổ hắn.

"Mộng nhi trúng độc?" Hồ Diên Phong vừa nghe đến chuyện Từ Mộng trúng độc, cũng không còn bận tâm đến thanh kiếm lạnh như băng trên cổ.

Hàn Hạo Thần nheo mắt nhìn thần sắc của hắn, quay đầu ý bảo Thiệu Tần đi soát người, mà mấy thân binh của Hàn Hạo Thần cũng lục soát tất cả các góc trong phòng.

Đối với một hoàng tử mà nói chuyện bị soát người chắc chắn là một nỗi sỉ nhục cực lớn, nhưng trong lúc này Hồ Diên Phong không quan được nhiều, đang bị soát người đồng thời hắn vẫn còn chút lý trí nói: "Ta là Đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt, nếu muốn đối phó với ngươi không cần dùng đến thủ đoạn hạ độc, thần Vương Gia có phải đã quá coi thường ta rồi?"

Hàn Hạo Thần tức giận, trên tay thoáng dùng sức, trên cổ hắn lập tức hiện lên một vết máu: "Hàn nhi giúp bồn vương hút máu nên mới bị độc, mà Bồn Vương bị trúng độc cũng từ kiếm của ngươi, nếu không phải ngươi hạ độc, chẳng lẽ là Bồn Vương tự hạ độc mình sao?"

Sau khi Thiệu Tần lục soát xong nói: "Vương Gia, tất cả đều đã lục soát, không có thuốc giải."

"Nếu Bản hoàng tử hạ độc, bên trong phòng nhất định còn sót lại độc dược, tại sao lại lục soát không ra? Người ngoài nói ngươi là Chiến Thần Vương Gia, cơ trí vô song, thì ra không phải như vậy." Hồ Diên Phong sau khi suy nghĩ một chút lại cau mày nói, "Nếu độc là từ trên kiếm của ta mà đến, xin Vương Gia mang ta đến nhìn Mộng nhi một chút."

"Ngươi lại muốn giờ trò gì?" Hàn Hạo Thần đẩy mắt tràn đầy phòng bị.

Hồ Diên Phong cười một tiếng: "Chẳng lẽ Vương Gia sợ ta đem Mộng nhi đoạt lại?"

"Ngươi cho là ngươi làm được?" Hàn Hạo Thần từ trong kẽ răng nói ra một câu.

"Đã như vậy thì không cần lo lắng nữa? Huống hồ nếu đúng là độc của nước Ngân Nguyệt, thái y ta mang tới có thể chữa trị, chẳng ta hi vọng Mộng nhi sẽ chết sao?"

Hàn Hạo Thần nghe hắn nói chắc như đinh đóng cột đành tin hắn lần này, hơn nữa hôm nay cũng không có biện pháp khác.

-* Dạ Ngưng Huyền tuyến phân cách *-

Thần vương phù

Thái y Hồ Diên Phong mang tới từ nước Ngân Nguyệt thay phiên nhau bắt mạch, sau khi bắt mạch xong, thái y nói: "Bẩm Đại hoàng tử, vị cô nương đúng là trúng độc."

Hồ Diên Phong trong lòng giật mình: "Là độc gì?" Hắn luôn luôn tâm cao khí ngạo, cho đến bây giờ chưa bao giờ dùng độc tẩm lên kiếm, cho nên lần này hắn nghĩ mãi vẫn chưa hiểu. Nhìn Lạc Từ Mộng hôn mê, sắc mặt đã không còn chút máu, giống như đang ngủ say.

Thái y nước Ngân Nguyệt trả lời: "Loại độc này rất khó hiểu, giống như độc của nước Ngân Nguyệt nhưng lại không giống."

"Cái gì mà giống lại không giống? Chẳng lẽ hạ độc còn có thể không có thuốc giải? Nếu như Mộng nhi có chuyện gì không chỉ có các ngươi đầu thân lia hai nơi, Bồn vương còn phải đập bằng cả nước Ngân Nguyệt của các ngươi, để cho con dân các ngươi chôn cùng!"

"Chẳng lẽ ta muốn Mộng nhi xảy ra chuyện gì sao? Nếu như không phải là ta hạ độc, cho dù ngươi giết chết cả nước Ngân Nguyệt cũng không đòi được mạng của Mộng nhi." Hồ Diên Phong cũng gấp, nàng là hoàng tử phi của hắn, hắn chắc chắn không nhận lầm, hắn tìm nàng lâu như vậy, sao lại cam lòng lại để cho nàng chết.

"Nếu loại độc này có thể là độc nước Ngân Nguyệt, vậy trước tiên đem Mộng nhi mang về nước Ngân Nguyệt mới chữa trị được."

"Si tâm vọng tưởng!"

Hồ Diên Phong mới lên trước một bước, đã bị Hàn Hạo Thần dùng kiếm ngăn lại.

"Chẳng lẽ đây mới chính là kẻ sách của Đại Hoàng tử?"

"Hàn Hạo Thần, ngươi không cần bán tên không đích*, nếu thật sự là ta hạ độc, tại sao ta lại để Mộng nhi giúp ngươi hút độc, sau đó lại coi đây là lý do để đưa nàng về Ngân Nguyệt? Hơn nữa, ta nói đã nói rất rõ ràng chuyện hạ độc như thế này là loại chuyện ta cũng khinh thường, muốn thắng cũng nên thắng một cách Quang Minh Trác Nhiên."

(*)Ví với lời nói hành động không mục đích rõ ràng, không sát thực tế.

Hàn Hạo Thần tỉnh táo suy nghĩ lại, nói thế cũng có lý.

Lấy kiếm, đem lạc tấm màn nơi Lạc Từ Mộng nằm thả xuống hơn nửa mời Hồ Diên Phong ra ngoài.

"Nếu không phải Đại Hoàng Tử làm, nhưng cũng là do kiếm của Đại Hoàng Tử gây nên, vậy Đại Hoàng Tử nhớ lại xem, ai là người động vào kiếm của Đại Hoàng Tử, cho dù là tiếp xúc một chút cũng có thể hạ độc."

Lúc này, Tần quân gia đột nhiên chạy tới truyền tin: "Vương Gia, hoàng thượng phái người mời Đại Hoàng Tử vào cung."

Hàn Hạo Thần nghĩ, nhất định là chuyện ở dịch quán vừa rồi truyền vào tai Hàn Hạo Hữu, nếu không lúc này tại sao lại truyền hẩn vào cung.

"Đúng rồi!" Hồ Diên Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, "Là Hoàng Thượng!"

"Cái gì?" Hàn Hạo Thần và Thiệu Tần không dám tin nhìn về Hồ Diên Phong.

Hồ Diên Phong nhìn về phía Hàn Hạo Thần lại nói tiếp: "Hôm nay lâm triều, Hoàng Thượng nhìn bên hông ta có một cây kiếm, nói rất là mới lạ, cho nên muốn cầm xem một chút."

"Chỉ xem thôi sao?" Hàn Hạo Thần hỏi.

Hắn nghĩ đến tình cảnh lúc đó, sau đó nói: "Ta nhớ lúc ấy Hoàng Thượng lấy khăn ra lau, nhưng không thấy hạ độc. Sau đó ta liền theo tuyên chi của công công đi tới Thần Vương Phủ, thấy được đây chính xác Hoàng tử phi của ta."

"Có phải là Hoàng tử phi của Đại hoàng tử hay không còn quá sớm, trước tiên Bổng Vương cùng người vào cung một chuyến." Hàn Hạo Thần cắt đứt lời nói của Hồ Diên Phong, hơn nữa dù chính xác là Hoàng tử phi thì như thế nào, cũng không chưa phải là Hoàng tử phi thật sự, dù đã là Hoàng tử phi của hẩn, bây giờ cũng đã là Vương phi của mình.

-* Dạ Ngưng Huyền tuyến phân cách *-

Thiên Điện

Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu và Hồ Diên Phong đang tụ họp ở trong điện, trong điện đã cho mọi người lui hết, chỉ để lại một mình Phí công công, Hàn Hạo Hữu thấy Hàn Hạo Thần cùng tiến cung, biết chắc chắn có chuyện gì. Căn cứ vào miêu tả của Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu cũng hoảng sợ.

"Trẫm thấy kiếm quán bên hông cảm thấy lạ, cho nên đã cầm nhầm kiếm Đại hoàng tử xem một chút, nhưng là trẫm làm sao có thể hạ độc trên kiếm được chứ?" Hàn Hạo Hữu nghĩ mãi không ra.

"Trong quá trình hoàng huynh nhận kiếm có chuyện qua tay người nào khác không?" Hàn Hạo Thần hỏi.

Hàn Hạo Hữu cúi đầu vừa nghĩ, lại lắc đầu.

Phí công công suy nghĩ rồi nói: "Hoàng Thượng, nô tài nhớ chiếc khăn tay ngài lau nhầm kiếm đã qua tay Tam hoàng tử nước Ngân Nguyệt, lúc ấy hẩn còn nói khăn tay Hoàng Thượng rất đặc biệt, chắc nương nương đã bỏ nhiều tâm tư để thêu nó, nói Hoàng Thượng có phúc."

Hàn Hạo Hữu nhìn về phía Phí công công một lát, ngay sau đó lại nói: "Không thể nào không thể nào, Tam hoàng tử làm sao có thể tắm độc lên khăn tay của trẫm? Nếu có độc, tại sao trẫm không có việc gì? Hơn nữa làm sao biết Đại hoàng tử sẽ dùng kiếm để đã thương Thần vương gia."

"Hoàng Thượng!" Hàn Hạo Thần hơi nóng nảy, "Phải hay không phải, đem mời Tam hoàng tử đến đây hỏi là biết, nếu cứ tiếp tục kéo dài, sợ sẽ nguy hiểm đến tính mạng Mộng nhi."

Lúc này thái y nói, nếu là tối nay không giải độc được, sợ rằng ngày mai không còn kịp nữa.

Hàn Hạo Hữu nghe vậy lập tức hạ lệnh: "Tuyên Tam hoàng tử Ngân Nguyệt quốc!"

Hồ Diên Phong cũng bị biến chuyển bất ngờ này làm rối loạn suy nghĩ, may nhờ Hàn Hạo Thần nhắc nhở, nếu không sẽ trễ chuyện chữa trị độc cho Lạc Từ Mộng. Nhưng Hồ Diên Phong không nghĩ ra người từ trước đến nay không có tiếng tăm gì Hồ Diên Sơn làm sao có thể sử dụng độc? Hơn nữa lại còn có thể bố trí tỉ mỉ như vậy.

Nhưng mà, sau khi Hồ Diên Sơn bị triệu kiến vào nhất quyết không thừa nhận bản thân hạ độc trên khăn tay, còn nói khăn tay này hẩn chỉ xem qua một cái, căn bản là không thể hạ độc, nếu không lúc Hoàng Thượng tiếp xúc cũng đã bị rồi.

Chuyện lập tức lâm vào thế bí.

Nhưng người hạ độc còn chưa bắt được, Hàn Hạo Thần hôm nay làm sao có thể trở về, hôm nay xem ra Hàn Hạo Hữu và Hồ Diên Sơn hiềm nghi lớn nhất, nhưng Hồ Diên Phong thỉnh cầu Hoàng Thượng mang Hồ Diên Sơn trở về dịch quán, dù sao lúc này mới là nghi phạm, còn chưa phải là hung thủ thật sự nên chưa thể giam giữ.

Hàn Hạo Hữu không cách nào cự tuyệt, Hàn Hạo Thần mặc dù gấp, cũng chỉ có thể trở về Vương Phủ nghĩ biện pháp, mà Hàn Hạo Hữu cũng phải một

ngự y trở về Thần vương phủ, nhìn xem có thể xoay chuyển được tình thế không.

Hô Diên Phong mang theo Hô Diên Sơn trở lại dịch quán, sau khi đóng cửa phòng dùng một chưởng đánh vào ngực Hô Diên Sơn.

"Đại ca, ngươi đang làm cái gì vậy?" Hô Diên Sơn che đầu đón che ngực nhìn Hô Diên Phong.

"Làm gì? Đừng tưởng rằng ta không biết tất cả đều là ngươi làm." Hô Diên Phong nhìn về mặt vô tội của Hô Diên Sơn tức giận nói, "Đừng che mắt ta, thấy ngươi ngày thường yên lặng không tranh quyền thế như vậy, không ngờ có thể làm ra chuyện xấu xa như vậy. Ta trong cung không vạch trần ngươi, là muốn lưu lại mặt mũi cho ngươi, cũng muốn lưu lại mặt mũi cho Ngân Nguyệt chúng ta, ngươi bây giờ đem thuốc giải giao ra đây, ta nghĩ biện pháp đưa đến Thần vương phủ."

Hô Diên Sơn lại một mực khẳng định: "Ta không hạ độc, đại ca tại sao tin người ngoài không tin ta? Ta là tam đệ của ngươi."

"Chính bởi vì ngươi là tam đệ của ta, ta mới đem ngươi đến nước Hàn Vũ, cũng bởi vì ta tin tưởng ngươi, mới giữ ngươi ở bên cạnh mình, không ngờ ngươi lại làm ra chuyện như vậy còn không thừa nhận. Cũng bởi vì ta hiểu rõ ngươi, mới biết ngươi ở trong cung nói dối, mỗi lần ngươi nói dối, ánh mắt của ngươi sẽ tập trung nhìn về một điểm nào đó, ngươi còn muốn ngụy biện?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Đau lòng thương thế của ngươi.

Hô Diên Sơn bị Hô Diên Phong nói xong á khẩu không trả lời được, vẫn quỳ trên mặt đất nhưng lại không có bất cứ động tác nào.

"Ngươi còn không giao thuốc giải ra? Ngươi có biết bởi vì ngươi hạ độc, hôm nay ta bị bao nhiêu sỉ nhục, lại còn bị Hàn Hạo Thần lục soát trước mặt bao nhiêu người! Sống đến bây giờ, ai dám đối xử với ta như vậy?"

"Đại ca!" Hô Diên Sơn ngược mắt nhìn về phía Hô Diên Phong rống to, "Cũng bởi vì ta bất bình thay đại ca, cho nên mới làm như vậy, cũng bởi vì đại ca bị Hàn Hạo Thần sỉ nhục, cho nên hấn không thể không chết!"

"Ngươi nói cái gì?" Hô Diên Phong nhìn cảm xúc kích động Hô Diên Sơn kinh ngạc hỏi.

Hô Diên Sơn lại hỏi ngược lại: "Chẳng lẽ đại ca không muốn đoạt lại Hoàng tử phi của mình? Hàn Hạo Thần khinh người quá đáng, mới Hận cướp vợ đại ca làm sao có thể nhịn được?"

Hô Diên Phong hít sâu một hơi xoay người một tay chấp ở sau lưng một tay nắm lấy ly trà, như có điều suy nghĩ mà không nói.

Hô Diên Sơn tiếp tục nói: "Ta vốn muốn mượn cơ hội này khích bác quan hệ Hàn Hạo Thần và Hàn Hạo Hữu, hơn nữa giữa bọn họ vốn đã có ngăn cách, nếu đại ca dùng một kiếm đâm trúng Hàn Hạo Thần, cho dù Hàn Hạo Thần bị tra ra trúng độc chết, lúc này Hàn Hạo Hữu nhất định thoát không khỏi liên quan, như vậy, đại ca cũng có thể danh chính ngôn thuận mang Hoàng tử phi về rồi."

"Tam đệ, ngươi nghe qua 'Bách Nhẫn thành Kim' chưa?" Hô Diên Phong đột nhiên vừa hỏi, thấy Hô Diên Sơn ngây ngẩn, hấn tự tay đem Hô Diên Sơn đỡ dậy sau lại nói tiếp, "Ngươi nghĩ rằng giết Hàn Hạo Thần là có thể đoạt lại Mộng nhi sao?"

(**) Nhẫn nhịn mới có được kết quả.

"Không thể được sao?"

"Cho dù giết Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu cũng sẽ tra ra người hạ độc là ngươi, sau đó mượn tay ngươi thanh lý môn hộ, mà chúng ta lại như cá nằm trên thớt, Hàn Hạo Hữu cũng có thể mượn cơ hội này đem chúng ta làm con tin uy hiếp phụ hoàng cắt đất bồi thường, khi đó chúng ta sẽ mất nhiều hơn."

Hô Diên Phong phân tích đạo lý rõ ràng, Hô Diên Sơn lúc này mới phát giác được bản thân suýt chút nữa thành đao phủ cho Hàn Hạo Hữu.

"Tam đệ, bây giờ Mộng nhi không biết như thế nào rồi, hình như hoàn toàn khác với trước kia, không biết có phải bị Hàn Hạo Thần giờ trò gì không, cho nên bây giờ chúng ta cần bản là bị động, muốn mang Hoàng tử phi trở về, nhất định phải học được ăn nhấm."

"Xin lỗi đại ca, là ta lỗ mãng rồi."

"Ta biết rõ ngươi làm những chuyện này tất cả đều vì ta, nhưng sau này hãy nhớ lấy, muốn thành đại sự trước hết học được cách nhẫn nhịn, như vậy mới đạt được mục đích chúng ta mong muốn. Phương pháp hạ độc ngu xuẩn đó, ta khinh thường."

"Dạ!" Hô Diên Sơn không dám vi phạm nữa.

"Nhưng mà." Hồ Diên Phong dừng một chút, sau đó liếc nhìn Hồ Diên Sơn nói, "Có lúc bắt đắc dĩ, thì phải dùng ở thời điểm chính xác."

Hồ Diên Sơn hiển nhiên hiểu được hần đang ám chỉ điều gì, nhiều huynh đệ như vậy nhưng chỉ có quan hệ hai bọn họ tốt hơn, cho nên hần hiểu được ý ở ngoài lời nói Hồ Diên Phong.

"Mấy ngày này chỉ sợ uất ức Tam đệ, vì huynh sẽ phái người đem Tam đệ trở về nước Ngân Nguyệt." Hồ Diên Phong nói.

"Cảm ơn hoàng huynh." Hồ Diên Sơn hiểu rõ, nếu không làm như vậy, Hàn Hạo Thần nhất định sẽ không tha thứ cho hần, chuyện bắt hần chỉ đang làm cho Hàn Hạo Thần nhìn.

-* Dạ Ngưng Huyền tuyến phân cách *-

Giờ Dậu, Hồ Diên Phong tự mình đem giải dược đến Thần vương phủ, bên cạnh không mang bất cứ ai ngoài một thái y. Tàn quân gia đi trước thông báo, sau khi được sự đồng ý của Hàn Hạo Thần mới mang Hồ Diên Phong vào bên trong phòng.

Bên trong gian phòng, hơn mười thái y và ngự y quỳ đầy đất, Liên Vân trong phòng đã sớm bị sợ đến mặt không có chút máu, Hàn Hạo Thần ngồi cạnh mép giường nắm chặt lấy lòng bàn tay nàng, trong ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng và bất lực, nếu nàng chết, hần nhất định sẽ không bỏ qua cho những người hại nàng, đến lúc đó xác chết khắp nơi máu có chảy thành sông cũng không màng.

Nghe Hồ Diên Phong muốn gặp mặt, trong lòng Hàn Hạo Thần đã nghĩ tới nguyên do, nên không từ chối gặp.

"Thế nào, Đại hoàng tử tìm được thuốc giải rồi sao?" Hàn Hạo Thần lạnh lùng mở miệng, nhưng trông mắt vẫn chưa rời khỏi Lạc Từ Mộng nửa khắc.

Hồ Diên Phong trông mắt lóe lên, sau đó đến gần Hàn Hạo Thần đem thuốc giải đưa cho hần: "Chuyện này đúng là sơ sót của ta, Tam đệ nhất thời hồ đồ làm chuyện sai lầm, hiện đã bị nhốt vào xe tù, kính xin thần vương gia có thể để ta mang đệ ấy về nước, cho phụ hoàng trừng trị."

Hôm nay cả dịch quán đã bị thân binh của Hàn Hạo Thần bao vây cá cũng không lọt, nếu không phải hần nói có thuốc để cứu Lạc Từ Mộng, có lẽ hần cũng chỉ có thể ở dịch quán nửa bước cũng khó đi. Cho dù không có chứng cứ xác thực chứng minh Tam hoàng tử hạ độc, nhưng trực giác Hàn Hạo Thần nói cho hần biết, chuyện này cùng Tam hoàng tử không thoát khỏi liên quan.

Nghe thấy lời của Hồ Diên Phong, ánh mắt Hàn Hạo Thần lóe lên sát khí.

Chuyện đúng như thế!

Hàn Hạo Thần không nói gì, nhận lấy bình thuốc trong tay Hồ Diên Phong đỡ Lạc Từ Mộng dậy trên gương mặt nàng dường như không còn chút sinh khí.

Hần không cần lấy người khác làm thử nghiệm, bởi vì hần tin tưởng Hồ Diên Phong sẽ không hại nàng, nếu không sẽ không đích thân đưa thuốc tới.

Nước thuốc theo cổ họng Lạc Từ Mộng từ từ trượt xuống, cảm giác dễ chịu thâm nhập vào gan phổi nàng, chớp mũi bị mùi bạc hà thơm mát kích thích.

Nàng giống như nằm mơ một giấc mộng thật dài, cảm giác mình đang ở cận kề cái chết, nghĩ rằng bản thân sẽ trở về hiện đại, trong lòng có một cảm giác đau đớn khó có thể diễn tả được, giống như một giấc mộng xuân.

Mở đôi mắt ra, cảm giác mình đang dựa vào một lồng ngực rắn chắc, cách mấy tầng y phục nàng cũng có thể cảm nhận được tiếng tim đập mạnh liệt của người phía sau.

"Mộng nhi!"

Nghe được một giọng nói nén kích động và dịu dàng nhẹ gọi, Lạc Từ Mộng quay đầu giương mắt nhìn lên, không hiểu sao một chút đau đớn lúc này khi nhìn thấy Hàn Hạo Thần đã biến mất không thấy tăm hơi.

Nàng giơ tay lên muốn chạm vào mặt hần, lại cảm giác cả người không có khí lực. Muốn mở miệng nói chuyện nhưng giọng nói giống như bị cái gì chặn lại.

"Các người còn thất thần cái gì nữa? Còn không mau lại đây nhìn một chút có phải đã không còn việc gì nữa rồi không?" Hàn Hạo Thần nhận lấy khăn lông trên tay Liên Vân lau mồ hôi cho nàng.

Thái y và ngự y vội vàng đứng dậy tiến đến.

Hồ Diên Phong đứng ở bên cạnh trái tim đau nhói, từ lúc nàng bắt đầu tỉnh lại, lực chú ý của nàng đều tập trung vào Hàn Hạo Thần, chưa từng nhìn qua hần một cái. Chẳng lẽ mới tách ra có mấy tháng ngắn ngủi mà nàng đã thay lòng? Hần không muốn suy nghĩ, nhưng ánh mắt của nàng lại biểu lộ tình cảm không lừa người khác được.

Nếu không phải hiện tại hần như cá trong chậu, hần chắc chắn sẽ đoạt lại nàng từ trong ngực Hàn Hạo Thần, nhưng hần thề, nếu hần có thể trở về nước, chắc chắn đoạt người trong lòng mình. Các đốt ngón tay phát ra tiếng kêu răng rắc, nhưng bây giờ hần chỉ có thể trở mắt nhìn bọn họ tình nồng ý mật mà không có biện pháp gì.

Ngự y và thái y chuẩn bệnh cho Lạc Tử Mộng sau đó bẩm báo: "Vương Gia, độc của Lạc cô nương đã giải."

Hàn Hạo Thần lúc này mới thờ phào nhẹ nhõm.

Lạc Tử Mộng vẫn chưa nghe lọt tai lời nói của thái y, cổ hết sức cầm tay của hắn kéo đến trước mặt mình, nhìn lòng bàn tay của hắn, nàng nhú chặt mày nhìn hắn, giống như đang đau lòng cho hắn. Cho tới lúc này hắn vẫn chưa quan tâm đến vết thương trên tay mình, không bôi thuốc, không băng bó, mặc dù không chảy máu nữa, nhưng khi nhìn vẫn thấy ghê người.

Nàng chỉ vào lòng bàn tay của hắn kinh ngạc, giống như đang hỏi hắn: "Tại sao không xử lý vết thương."

Chỉ là một ánh mắt, Hàn Hạo Thần dường như vui đến mức khó diễn tả bằng lời, nàng quan tâm hắn, nàng trong lòng yêu hắn! Nàng thậm chí cũng không chú ý đến trong phòng còn có Hồ Diên Phong, nàng chỉ quan tâm một mình hắn.

"Không có việc gì, vết thương nhỏ mà thôi." Hắn mỉm cười, giọng nói dịu dàng khiến người chung quanh nghĩ hắn như biến thành người khác.

Nàng cầm lấy tay hắn không buông, giống như hắn nhất định phải xử lý vết thương mới được.

Ngự y bên cạnh nhìn thấu tâm tư Lạc Tử Mộng, vì vậy nói khẽ nói Hàn Hạo Thần: "Vương Gia, không bằng để hạ quan Vương gia bôi thuốc băng bó một lát."

Hàn Hạo Thần chưa lên tiếng, Lạc Tử Mộng liền đem tay Hàn Hạo Thần đưa đến trước mặt thái y, Hàn Hạo Thần mỉm môi cười một tiếng, để cho ngự y xử lý vết thương cho hắn.

"Đói bụng sao?" Hắn nhỏ giọng vừa hỏi, lúc này hắn cũng không để Hồ Diên Phong dòi đi.

Lạc Tử Mộng cảm giác cổ họng có vị máu tanh nồng, vì vậy về phía nước trà trên bàn. Liền Văn vội vàng rót một ly trà muốn dứt cho nàng, lại bị Hàn Hạo Thần đón lấy, dù là chuyện này, hắn cũng muốn tự mình làm cho nàng.

Súc súc miệng, Lạc Tử Mộng cảm thấy thoải mái hơn, lại uống thêm một ly trà, mới cảm giác khí tức ngọt ngào lúc này được tiêu trừ.

Đói bụng thật là đói, nàng hướng về phía Hàn Hạo Thần há miệng ra: "."

Chuyện gì xảy ra? Tại sao không thể phát ra âm thanh? Mặc dù cổ họng không còn khó chịu như lúc trước nữa, nhưng tại sao lại không nói ra lời được?

Nàng kinh hoàng nắm cánh tay Hàn Hạo Thần hướng về hắn phát ra ánh mắt cầu cứu.

Hàn Hạo Thần cũng bị dọa sợ, ôm nàng an ủi, nhưng tim của mình cũng rối loạn, quay đầu hướng về phía thái y chất vấn: "Thái y! Mau đến đây nhìn xem! Tại sao nàng không thể nói chuyện được vậy?"

"Vương Gia!" Hồ Diên Phong hít một hơi thật sâu tiến lên một bước nói: "Đề thái y Ngân Nguyệt quốc chúng ta xem thử xem sao."

Hàn Hạo Thần nghĩ lại, độc này của nước Ngân Nguyệt như vậy giải độc và trị độc xem ra cũng chỉ có thể dựa vào bọn họ. Nghĩ đến đây, hắn liền gật đầu đáp ứng.

Thái y nước Ngân Nguyệt bắt mạch xong sau đó nói: "Bẩm Đại hoàng tử, Vương Gia, vị cô nương này bởi vì đó trước độc khí độc xuyên qua cổ họng, cho nên bây giờ không thể nói"

Lạc Tử Mộng giùng giởng muốn đứng dậy chất vấn, chẳng lẽ nói nàng câm? Nàng trở thành người câm?

Nghĩ tới đây, trong khoảnh khắc đó nước mắt nàng rơi như mưa.

"Người nói rõ ràng, rốt cuộc có thể trị được không?" Hàn Hạo Thần ôm lấy Lạc Tử Mộng đang kích động. Hắn không cách nào tưởng tượng nàng là một người hiếu động hoạt bát nếu không nói được không biết sẽ như thế nào?

Hồ Diên Phong muốn tiến lên xem như thế nào, Lạc Tử Mộng lúc này mới nhìn thấy hắn cũng ở trong phòng, cũng nhìn hắn, nhưng trên mặt của nàng lại che một tầng oán khí, giống như đang hỏi hắn vì sao muốn hạ độc?

Thấy nàng về mặt, nhịp tim của Hồ Diên Phong hơi chậm lại, đây là về mặt mà hắn chưa bao giờ nhìn thấy ở nàng.

"Kết quả như thế nào?" Hắn cúi đầu hỏi thái y

Thái y trả lời: "Tuy không có thuốc để chữa."

Hắn còn chưa dứt lời, Lạc Tử Mộng thiếu chút nữa bị dọa sợ mà ngã đi, may nhờ Hàn Hạo Thần vẫn ngồi bên cạnh an ủi nàng.

"Nhưng tự nhiên sẽ khỏi."

"Nói thế là có ý gì?" Hàn Hạo Thần hỏi.

Thái y cúi đầu tiếp tục nói: "Độc được mặc dù kịp thời chữa trị không mất mạng, nhưng mà độc khí ảnh hưởng đến giọng nói, cần phải có một khoảng thời gian mới có thể khôi phục."

Hàn Hạo Thần nhìn Lạc Từ Mộng, biết nàng muốn hỏi điều gì vì vậy thay nàng hỏi "Cần bao nhiêu thời gian?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 96: Chỉ có nàng mới có thể làm như vậy

"Bẩm vương gia, ít thì mười mấy ngày, lâu thì hơn một tháng! Cái này cần phải dựa vào thể chất của Lạc cô nương, có điều Lạc cô nương nhất định có thể khỏi hẳn."

Lạc Từ Mộng nghe vậy mới thâm thở phào nhẹ nhõm. Vẫn còn may là nàng không mất đi giọng nói của mình, nếu quả thật không nói được nữa nàng chỉ muốn chết đi cho xong chuyện. Phải chờ đợi mười mấy ngày hoặc hơn một tháng, đối với nàng mà nói thật là một cực hình, nàng khó có thể tưởng tượng nổi cuộc sống sau này của mình sẽ ra sao.

Hàn Hạo Thần vẫn không tin vào những lời thái y vừa nói, buộc Hàn Hạo Hữu phải phái người tới ngự y viện mời tất cả thái y trong viện đến Thần vương phủ. Khi nghe tất cả thái y trong viện đều nói thái y nước Ngàn Nguyệt chẩn bệnh không sai hẳn mới yên tâm, lúc này Hàn Hạo Thần mới cho người tiễn đám thái y xuất phủ.

Thấy bản thân có thể bảo toàn mạng sống mà trở về, đám thái y giống như vừa nhặt về được một cái mạng, vội vàng cảm tạ rồi nhanh chóng rời đi.

"Người tới, đưa Đại hoàng tử xuất phủ."

Hàn Hạo Thần lại lên tiếng ra lệnh, ngay lập tức Thiệu Tần tiến về phía Hồ Diên Phong. Mặc dù trong lòng Hồ Diên Phong hy vọng có thể mang theo Lạc Từ Mộng rời đi, nhưng hẳn biết hôm nay ngay bản thân hẳn cũng khó có thể bảo toàn, vì vậy hẳn chỉ có thể chờ thời cơ tới, mặc kệ phải đợi bao lâu, hẳn thế hẳn nhất định phải đoạt lại nàng từ tay Hàn Hạo Thần.

Ánh mắt Hàn Hạo Thần lạnh lùng lướt qua bóng lưng Hồ Diên Phong, hẳn quay đầu nhìn Lạc Từ Mộng, quả nhiên tầm mắt của nàng vẫn dõi theo Hồ Diên Phong đi.

Hắn không có lên tiếng bảo nàng ngưng lại, mà chỉ dùng giọng nói trầm nhẹ của mình kéo về suy nghĩ của nàng: "Nghe chưa? Nhiều nhất là hơn một tháng nàng sẽ lập tức khỏi hẳn, nàng không nên lo lắng nhiều."

Lạc Từ Mộng nhìn Hàn Hạo Thần, nàng không cam tâm định mở miệng nói chuyện, nhưng cố gắng ra sao cũng đều là phí công, càng cố gắng nói càng hòng lại bắt đầu đau.

"Mộng nhi!" ngay lập tức Hàn Hạo Thần đón lấy ly trà trên tay Liên Vân, hẳn cảm chén giúp nàng uống hết mấy ngụm nước: "Nàng nghe lời đi, hiện tại đừng cố gắng mở miệng, nếu cô hòng lại bị thương thì làm thế nào?"

Hắn biết Lạc Từ Mộng là một nữ tử hoạt bát, bình thường nàng luôn cười nói suốt ngày, nay nàng không thể mở miệng nói, không chỉ có mình nàng khó chịu, mà ngay cả hắn cũng thấy đau lòng. Hẳn tính nguyên người bị trúng độc là hắn, mà không phải là nàng.

Lạc Từ Mộng từ trong lòng Hàn Hạo Thần ngẩng đầu lên, sau đó nàng xoay người nằm lý ở trên giường. Mặc dù sau khi uống thuốc thể lực đã dần dần khôi phục, nhưng thân thể vẫn có chút mỏi nhừ.

Dĩ nhiên Hàn Hạo Thần biết nàng tức giận và nóng lòng, nhưng hôm nay nàng nổi giận cũng vô dụng, hẳn chỉ có thể kiên nhẫn khuyên nhủ nàng.

"Nàng đừng gấp, nàng không nên để bản thân chịu đau. Trước tiên nàng cùng ta dùng bữa tối có được hay không?", Hàn Hạo Thần đưa tay vén một vài sợi tóc vương trên má nàng, hẳn dùng hết kiên nhẫn để khuyên nhủ nàng. Liên Vân đứng bên cạnh không dám tin vào những gì đang diễn ra ngay trước mắt mình, ngay cả Hàn Hạo Thần cũng không nhận thấy bản thân hẳn đang ra sức dỗ dành một nữ nhân.

Hiện tại Lạc Từ Mộng nào có tâm tình nghĩ đến chuyện ăn uống, làm sao nàng có thể quên đi chuyện nàng không thể nói chuyện được trong hơn một tháng, nàng còn nhiều chuyện muốn tìm hiểu. Hồ Diên Phong! Rốt cuộc hẳn có phải là Hồ Diên Phong mà nàng biết, đáng đáp rõ ràng giống nhau như đúc, tại sao tính cách lại khác nhau một trời một vực?

Hơn nữa, hẳn lại là người hạ độc! Có thật là hẳn hạ độc?

Nàng không tin điều đó là sự thật, bởi vì nàng biết Hồ Diên Phong không phải là người như thế, trong mắt nàng hẳn vốn là người hiền lành, sao có thể làm ra loại chuyện hạ độc như vậy? Không lẽ sau khi xuyên không tính tình hẳn đã thay đổi?

"Sao vậy? Sao nàng lại khóc?" một lần nữa Hàn Hạo Thần lại ôm nàng vào trong ngực, hẩn đưa tay nhẹ nhàng lau đi những giọt nước mắt của nàng.

Liên Vân đứng ở một bên quan sát tất cả mọi chuyện, nàng cảm thấy xúc động: "Lạc cô nương, thái y nói giọng nói của không có việc gì, chỉ là cô không thể nói chuyện được trong một thời gian mà thôi, chắc chắn cô nương sẽ nhanh chóng khỏi bệnh."

"Đúng vậy, cũng không phải là về sau nàng không thể mở miệng nói chuyện được nữa. Nếu quả thật là như vậy, nhất định Bốn vương sẽ san bằng nước Ngân Nguyệt, dùng mạng của bọn họ bồi giọng nói của Mộng nhi."

Lạc Từ Mộng biết Hàn Hạo Thần nói vậy chỉ để an ủi nàng, nàng không tin nam nhân ở cổ đại chỉ vì một nữ nhân không thể nói được mà khởi xướng chiến sự, nhưng những điều hẩn nói cũng khiến cho nàng rất cảm động.

Nhìn nàng rơi nước mắt, Hàn Hạo Thần thật không nhịn được ý nghĩ muốn cúi người hôn nàng, rồi lại sợ hẩn sẽ đã thương nàng, cho nên hẩn gắng hết sức kiềm chế sự kích thích của mình.

Đột nhiên Lạc Từ Mộng cúi đầu chỉ vào lòng bàn tay của hẩn, rồi lại chỉ vào cổ họng của mình, cuối cùng chỉ ra hướng cửa, nàng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Hàn Hạo Thần.

Nàng không thể lên tiếng, thế nhưng trong lòng hẩn hiểu rõ, nàng đang muốn hỏi hẩn, có phải Hồ Diên Phong là người hạ độc.

Hẩn không có trả lời câu hỏi của nàng, bởi vì hẩn không muốn dùng phương pháp như vậy khiến nàng rời khỏi Hồ Diên Phong, cũng không muốn giải thích chuyện Hồ Diên Phong không phải người hạ độc, mà là Tam hoàng tử hạ độc, chỉ vì hẩn sợ nàng vẫn còn tình cảm với Hồ Diên Phong.

"Không nên đến mấy chuyện phiền lòng, nàng đi dùng bữa tối được không?" Hẩn cầm lấy tay nàng, bỏ qua việc trả lời vấn đề của nàng.

Lạc Từ Mộng cúi đầu có chút mất mát, nàng nghĩ rằng có thể hẩn không đoán ra nàng đang nghĩ cái gì đi!

Liên Vân thấy Lạc Từ Mộng chậm chạp không có gật đầu, liền tiến lên khuyên nhủ: "Lạc cô nương, hay là cô nương cùng Vương Gia dùng bữa tối đi, cho đến bây giờ Vương Gia vẫn chưa ăn gì!"

Nàng nhẹ nhàng gật đầu đồng ý.

Lạc Từ Mộng đứng dậy muốn xuống giường, Hàn Hạo Thần nhận lấy y phục trong tay Liên Vân đưa cho nàng mặc vào, động tác của nàng vẫn vụng về như cũ, hẩn thờ dãi giúp nàng mặc đồ, còn giúp nàng mang giày.

Nàng sững sờ nhìn hẩn, nhất thời nàng chỉ ngồi ở trên giường giống như một đứa trẻ, mặc cho hẩn vì nàng làm tất cả mọi chuyện. Cuối cùng hẩn sửa lại cổ áo cho nàng, sau đó mới ôm nàng đi ra ngoài.

Liên Vân tròn mắt ngạc nhiên, nàng biết Hàn Hạo Thần hết sức cưng chiều Lạc Từ Mộng, nhưng không nghĩ tới hẩn lại cưng chiều nàng đến vậy, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, nàng thật không thể nào tin nổi thần Vương Gia ngày thường luôn lạnh lẽo thế nhưng lại giúp một nữ nhân thay quần áo mang giày. Cho đến khi bóng dáng hai người biến mất ở cửa phòng, nàng mới lấy lại tinh thần vội vàng đi theo.

Trên bàn đã sớm bày đủ loại thức ăn, thấy đồ ăn ngon như vậy, mới vừa rồi Lạc Từ Mộng đang còn phiền muộn giờ đã chuyển biến tốt. Khó trách nói thức ăn ngon có thể khiến tâm tình con ta vui vẻ, quả thật đúng vậy.

Hàn Hạo Thần thấy nàng nở nụ cười, dù không nghe được nàng nói, nhưng hẩn cũng có thể cảm nhận được nàng đang hết sức vui vẻ, cũng chính bởi vì như vậy, tâm tình Hàn Hạo Thần cũng tốt lên.

Sau khi đặt nàng ngồi xuống ghế, hẩn cũng ngồi xuống theo, nhưng hẩn không có dùng bữa trước, mà đưa đũa gấp đồ ăn vào trong bát cho nàng.

Lực chú ý của Lạc Từ Mộng đã sớm bị một bàn thức ăn tinh xảo hấp dẫn, nàng không còn bận tâm đến chuyện Hàn Hạo Thần đang tự mình gấp đồ ăn cho nàng, hẩn gấp đến đâu nàng dùng đũa gấp bỏ vào trong miệng đến đó. Ăn xong hết đồ ăn trong bát nàng liền đưa đũa đi gấp các món khác trên bàn.

Liên Vân thấy Hàn Hạo Thần vẫn chưa ăn gì, liền nghiêng người ghé vào tai Lạc Từ Mộng nhỏ giọng nhắc nhở: "Lạc cô nương, cô nên ăn từ từ."

Không ngờ Hàn Hạo Thần lại giơ tay lên ý bảo nàng lui ra không được quấy rầy Lạc Từ Mộng, Liên Vân thấy vậy liền lập tức lui về phía sau mấy bước.

Lạc Từ Mộng cảm thấy mình giống như quý đối đầu thai, giống như bản thân vừa mới được cứu sống, cũng không biết có là do tác dụng phụ của thuốc hay không. Chẳng qua do đồ ăn trong vương phủ quá ngon, khiến nàng ăn nhiều mà không thấy ngán, nếu sau này quay trở về hiện đại không biết nàng có thể thích ứng với chuyện không được ăn những món ngon như vậy mỗi ngày.

"Cẩn thận không bị ghen, không ai giành đồ ăn với nàng đâu." Hàn Hạo Thần khẽ cười, hẩn múc một chén canh đưa đến cho nàng.

Nàng quay đầu lại nhận lấy chén canh sau đó uống vài ngụm, lúc này mới phát giác Hàn Hạo Thần còn chưa có động đũa.

Cảm thấy mới vừa rồi nàng có chút nhếch nhác, nàng tỏ ra hối lỗi, mỉm cười cắn đũa. Mà vẻ mặt và động tác của nàng khiến tâm tình hẩn càng thêm vui vẻ.

Nàng hết nhìn hẩn rồi lại quay sang nhìn đồ ăn trên bàn, hầu hết nàng đã từng đụng đũa qua, vì muốn bù đắp lại chuyện mới vừa rồi nàng có chút thất.

Lạc Tử Mộng không cắn đũa nữa, nàng lấy chiếc đũa từ trong miệng ra, sau đó gấp ở trong bát một miếng thịt nhỏ đưa đến bên miệng Hàn Hạo Thần.

Những người đang đứng xem bên cạnh không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Hàn Hạo Thần có tính sạch sẽ, đồ người khác đã dùng qua thì hắn sẽ không dùng, đồ dùng của hắn cũng giống như hoàng thượng đều là đồ chuyên dụng. Khi ở trong hoàng cung nếu hoàng thượng mời hắn uống trà, thì ly trà của hắn cũng phải là ly trà thường dùng.

Hơn nữa, Hàn Hạo Thần chưa từng tiếp nhận qua đồ mà người khác đưa tới, ngày trước Hoa Thiên Nhụy cũng từng gấp đồ ăn cho Hàn Hạo Thần, chỉ thấy Hàn Hạo Thần xanh mặt không tiếng động cự tuyệt, Hoa Thiên Nhụy thiếu chút nữa không kìm nén được mà khóc tại chỗ.

Nhưng mới vừa rồi chiếc đũa mà Lạc Tử Mộng từng ngậm trong miệng lại đang gấp thịt đưa đến trước mặt Hàn Hạo Thần, nàng đã phạm vào điều kiêng kỵ của hắn. Mọi người đều nín thở cúi đầu len lén nhìn về phía Hàn Hạo Thần chờ xem phản ứng của hắn.

Tay Lạc Tử Mộng dừng lại giữa không trung, giống như nàng đã nhận ra có điều gì đó khác thường, nàng nhìn về phía những người xung quanh, lúc này mới ý thức được mình lại làm chuyện không đúng. Nhưng việc nàng gấp đồ ăn cho hắn động tác tựa như theo bản năng, đây giống như chuyện ngày thường nàng hay làm. Chống lại ánh mắt kinh ngạc của Hàn Hạo Thần, nàng cắn môi dúi đi tầm mắt, trong lòng suy nghĩ muốn rút tay về.

Đột nhiên Hàn Hạo Thần nhẹ nhàng cầm lấy tay của nàng, trong lúc nàng đang kinh ngạc hắn đã cúi đầu xuống ăn miếng thịt nàng gấp.

Tiểu Đông và Thiệu Tần ngạc nhiên nhìn trần trối.

Mọi người còn chưa kịp định thần lại, Hàn Hạo Thần lại nói ra một câu kinh người: "Ừm! Ăn thật ngon! Hôm nay ai là người làm đồ ăn? Thường cho mỗi người mười hai lượng!"

Từ trước đến giờ hắn chưa từng đánh giá qua đồ ăn mà thiện phòng làm ra, chỉ có một lần duy nhất chính là vào đêm trước ngày Hàn Hạo Hữu lên ngôi, hắn đến xem qua sau đó rời đi chỉ nói một câu: "Thiện phòng trong vương phủ cần mời đầu bếp có tay nghề cao hơn?"

Cho nên mấy đầu bếp trong thiện phòng mỗi ngày nấu ăn đều nom nớp lo sợ, giống như bị thanh kiếm kề vào cổ, chỉ cần sơ ý một chút là có thể mất mạng. Bởi vì bọn họ biết, đặc tội ai cũng không nên đi đắc tội Thần vương, mặc dù hắn không phải là người thích giết chóc, nhưng cũng không phải là người nhân từ nương tay với những người đắc tội hắn. Hắn ở chiến trường đã nhiều năm như vậy, giết người đối với hắn chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Nghe Hàn Hạo Thần lên tiếng tán thưởng, Tần quân gia lập tức đi về phía thiện phòng thông báo tin vui cho bọn họ.

Những người trong thiện phòng khi biết được tin tức này, đều quỳ trong phòng, trong lòng hết sức cảm Lạc Tử Mộng. Kể từ khi nàng tới Thần vương phủ, tính tình Thần Vương Gia đã thay đổi. Cho dù nàng làm chuyện gì sai trái, vương gia đều bỏ qua cho nàng, còn nô tài bọn họ nếu phạm lỗi ít nhiều cũng bị xử phạt rất nặng.

Hơn nữa bọn họ nhận ra, chuyện này cũng chỉ có nàng mới có thể làm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 97: Thư phòng kích tình

Trong phòng ăn, Lạc Tử Mộng cố gắng ổn định tâm trạng nhìn nhìn nhóm người ở chung quanh một chút. Nàng cảm thấy cực kỳ không tự nhiên, chỉ ăn một bữa cơm mà bị mười mấy đôi mắt nhìn chằm chằm như vậy, cảm giác giống như sau lưng có ánh mắt đang giám thị nàng vậy.

Hàn Hạo Thần hiểu ý, trầm giọng phân phó: "Tất cả lui xuống đi!"

"Dạ!" Thiệu Tần dẫn theo tất cả mọi người lui xuống, cả phòng ăn chỉ còn lại nàng và Hàn Hạo Thần.

Lạc Tử Mộng cầm chiếc đũa kinh ngạc nhìn chằm chằm vào hắn, cảm giác bất đồng. Duỗi tay nắm chặt cổ áo, giống như cả trái tim đang đập loạn không có quy luật, trên mặt cũng bắt đầu nóng ran.

Hàn Hạo Thần nhìn thần sắc của nàng bắt đầu lo lắng: "Có phải là khó chịu ở chỗ nào không?"

Nàng quay lại nở nụ cười với hắn, sau đó buông cổ áo ra rồi lắc đầu một cái.

Nụ cười vừa rồi của nàng đã khiến cho hắn nhìn đến mắt hờn.

Ở trong trí nhớ của hắn, từ trước tới nay nàng chưa từng mỉm cười với hắn như vậy bao giờ. Trước kia, không phải miễn cưỡng mỉm cười với hắn cho có lệ thì cũng là mỉm cười đầy xem thường và chế giễu. Thế nhưng mới vừa rồi, trong khuôn mặt tươi cười của nàng lại mang theo tình yêu và sự ngượng ngùng, khiến cho hắn không thể tin nổi, bắt đầu mê mẩn.

Hắn nhìn nhầm rồi sao? Thiếu chút nữa thì hắn cho rằng mới vừa rồi chỉ là do mình nhìn nhầm mà thôi.

Lạc Tử Mộng bị Hàn Hạo Thần nhìn chăm chăm nên bắt đầu cảm thấy không được tự nhiên, nàng ngừng cười cầm đũa gỗ vào chén hai cái rồi nhìn về phía hắn, ý bảo hắn mau ăn cơm nhanh một chút, cũng đã trễ như vậy rồi còn dây dưa gì nữa.

Hàn Hạo Thần thu hồi suy nghĩ nhìn cái chén vừa mới bị nàng gõ, mỉm cười lắc lắc đầu. Từ trước cho đến nay cũng chỉ có nàng mới dám dùng thái độ như vậy với hắn, nhưng mà, hắn lại dung túng loại thái độ này của nàng.

Mặc dù suốt bữa cơm này nàng không thể mở miệng nói một câu, nhưng chỉ cần nàng có mặt ở đây, thì hắn cũng đủ vui mừng rồi.

Sau khi ăn tối xong, Hàn Hạo Thần buông chén đũa xuống nhìn Lạc Tử Mộng. Lúc tiếp xúc với đôi mắt của nàng thì hắn nhàn nhạt cười khẽ: "Đã ăn no chưa?"

Nàng gật gật đầu, nhớ lại dư vị thơm ngon của các món ăn.

Mặc dù biết là tạm thời không thể nói chuyện được, nhưng mà nàng cứ có cảm giác việc không thể nói chuyện giống như thiếu đi cảm giác an toàn. Nhưng mà đồng thời cũng có một chuyện khiến cho nàng cảm thấy không thể tin được chính là, kể từ sau khi phát hiện mình không thể nói chuyện được, chỉ cần nhìn thấy được Hàn Hạo Thần, chỉ cần nghe được giọng nói của hắn thì nàng đều cảm thấy rất an tâm, nhưng trước kia nàng lại luôn luôn tránh né hắn, cái này có phải gọi là không biết trân trọng hay không?

Nàng liên tục cười khỏ trong lòng.

Hắn đứng dậy đi tới bên cạnh nàng nói: "Ta còn có chuyện phải xử lý, để Liên Vân trở về phòng cùng với nàng nhé?"

Đây là đang hỏi thăm ý kiến của nàng sao? Nàng không chắc chắn, nhưng mà nghe thì có vẻ giống như vậy.

Nàng chỉ ngược mắt nhìn hắn, lẳng lặng, không hề phát ra một chút xú âm thanh nào. Hắn đột nhiên nhếch môi cười một cái, nếu như hắn là nữ tử, tuyệt đối có thể dùng cụm từ điển đảo chứng sinh đề hình dung dáng vẻ lúc này của hắn. Nàng vẫn luôn cho rằng Hoa Thiên Sóc đã có thể gọi là xinh đẹp, hiện tại nhìn kỹ, nếu như Hoa Thiên Sóc được coi là xinh đẹp, thì Hàn Hạo Thần chính là nghiêng nước nghiêng thành.

Hàn Hạo Thần cho rằng nàng không phản đối, cho nên xoay người đi ra ngoài, nhưng lại đột nhiên nghe thấy sau lưng vang lên tiếng chiếc ghế bị ngã xuống đất "ầm" một cái. Đây lòng hắn bị kinh động lập tức xoay người lại nhìn, nhưng lại thấy nàng đã đứng lên khỏi chỗ ngồi, xong lại bị chính tiếng động lớn mình đã gây ra khiến cho tay chân luống cuống ngược mắt nhìn hắn, đáy mắt tràn đầy vô tội. Vẻ mặt dịu dàng này hoàn toàn không giống với tính cách hoạt bát vui vẻ trong ngày thường của nàng, hơn nữa còn có thêm một phần thuần khiết, đáng yêu.

Hắn lại đi tới trước mặt nàng giơ tay lên xoa nhẹ đỉnh đầu của nàng. Nàng theo bản năng rụt cổ một cái, cho là hắn muốn động thủ đánh nàng, bây giờ nàng không thể mở miệng nói chuyện, thật đúng là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay.

Nhưng trên thực tế, cho dù nàng có thể nói có thể la lên, thì đoán chừng nàng có la lên cũng không có ai đáp lại nàng.

Nhưng mà, chỉ trong phút chốc động tác của Hàn Hạo Thần lại khiến cho đầu óc nàng trở nên trống rỗng. Từ trước tới nay nàng chưa từng được hưởng thụ động tác như vậy. Chỉ có lúc còn học ở trường, nàng mới nhìn thấy đáy mắt của những phụ huynh tới đón con tan học đều luôn lộ vẻ hiền từ vuốt ve đỉnh đầu đứa con của chính mình. Lúc đó nàng cũng hy vọng sẽ có một người đối xử với nàng như vậy, chỉ cần một lần, nàng cũng đủ hài lòng rồi, nhưng cho tới bây giờ nàng vẫn chưa từng được trải qua cảm giác đó, người đối xử với nàng như vậy hẳn là chỉ có vị Vương gia ở thế giới ngàn năm trước mà nàng xuyên qua mới có thể cho nàng hưởng thụ.

Dường như có một dòng nước ấm áp tràn qua hốc mắt nàng, dần dần tầm mắt của nàng cũng bắt đầu trở nên mờ ảo, trước khi bị hắn nhìn thấy nàng đã vội vàng cúi đầu. Nhưng dù động tác của nàng có nhanh hơn nữa thì cũng không thể tránh khỏi ánh mắt sáng như đuốc của Hàn Hạo Thần, hắn nhạy bén cảm nhận được sự khác thường của nàng.

"Sao lại như vậy?" Hắn có chút hoảng hốt lo sợ.

Bởi vì để ý, cho nên chân tay hắn có chút luống cuống, vội vàng lau nước mắt cho nàng. Phải biết là loại chuyện như vậy hắn chưa từng gặp phải bao giờ, nhớ trước kia lúc Hoa Thiên Nhụy lộ vẻ đáng thương trước mặt hắn, hắn không chỉ bực mình mà còn trừng mắt nhìn nàng ta, khiến cho nàng ta bị dọa sợ phải nuốt nước mắt ngược vào trong, từ trước tới nay hắn chưa bao giờ hoảng hốt luống cuống vì một giọt nước mắt nào của nàng ta giống như bây giờ.

Có lẽ là động tác của hắn quá dịu dàng, có lẽ là giọng nói của hắn quá ấm áp, Lạc Tử Mộng bất chợt cảm thấy thật ra thì ở lại Thần vương phủ cũng rất tốt, dù sao nàng trở lại hiện đại thì cũng chỉ là một cô nhi mà thôi.

Nhưng mà, Hô Diên Phong.

Có lẽ hắn đã tìm được người mà mình thích, hoặc có lẽ là ở một thời không khác đã qua rất nhiều năm rồi, không biết chừng hắn cũng đã kết hôn rồi cũng nên.

"Đừng lo lắng, tất cả thái y đều nói, cổ họng của nàng sẽ hồi phục rất nhanh, chắc chắn là có thể nói chuyện." Hàn Hạo Thần cho rằng bởi vì nguyên nhân này cho nên nàng mới đau lòng. Hắn thấy nàng ngược mắt nhìn mình, trong hốc mắt nàng đầy ắp nước mắt trong suốt hắn lại kiên định nói: "Coi như tin tưởng ta một lần này được không?"

Nàng cũng không muốn giải thích với hắn nguyên nhân thật sự khiến cho nàng khóc là bởi vì một hành động đơn giản của hắn. Nàng có kiêu ngạo của nàng, cho nên nàng không bao giờ muốn để lộ cảm xúc chân thật của mình ở trước mặt người khác, lần này đã là phá giới rồi.

Nếu hắn nghĩ như vậy, nàng cũng thuận theo gật đầu một cái, dù sao mặc kệ như thế nào, phải làm người cảm chừng mười ngày cũng là chuyện nhất định rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 98: Vương Gia lưu manh

Lúc này Lạc Từ Mộng mới cảm thấy hối hận, không có việc gì làm lại đi chọc hắn làm gì? Không phải là tự mình hại mình sao?

Nàng tức giận muốn nhéo hắn, nhưng nhéo nửa ngày cũng không được như ý, toàn thân hắn toàn là bắp thịt cường tráng, vốn không có một tí thịt dư thừa nào để nàng có thể véo. Cuối cùng nàng chỉ biết thở dài an ủi bản thân, lần sau tuyệt đối không nên làm mấy việc như vừa rồi nữa.

Nhưng hình như nàng đã quên mất một điều, bọn họ sắp thành thân rồi, đến lúc đó không cần biết nàng nguyện ý hay không, chỉ sợ Hàn Hạo Thần sẽ đem nàng giày xéo đến toàn thân mệt mỏi.

Ánh nắng mặt trời chiếu qua khung cửa sổ, cả người Lạc Từ Mộng vui ở trong ngực Hàn Hạo Thần, giống như nàng đã sớm hình thành thói quen.

Mỗi sáng Hàn Hạo Thần không cần người đánh thức cũng sẽ tự nhiên tỉnh dậy, hắn chưa từng ngủ dậy muộn qua, Mỗi ngày hắn đều phải lên triều, cho nên hắn đã sớm hình thành thói quen dậy sớm. Thế nhưng hôm nay hắn lại chậm chạp không muốn rời giường, ôm trong ngực nhuyễn ngọc ôn hương khiến hắn không cách nào rút ra được.

Lạc Từ Mộng vẫn ngủ ngon lành, thỉnh thoảng khẽ nhúc nhích người, rúc vào trong ngực Hàn Hạo Thần, mấy ngày gần đây thời tiết đang từ từ chuyển lạnh, cho nên nàng cũng càng ngày càng sợ lạnh, mà đối với nàng mà nói, hắn thật giống một chiếc lò sưởi, cũng khó trách nàng lại thích rúc vào trong ngực hắn..

Ngoài cửa, Tiểu Đông vẫn muốn len lén nhìn xem Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng ở bên trong thư phòng có xảy ra chuyện gì không, nhưng hắn luôn bị Thiệu Tàn lôi trở lại, hắn chỉ vào Thiệu Tàn nói: "Người để cho ta xem một chút đi mà, liếc mắt nhìn một tí chắc sẽ không sao đâu?"

"Nhìn gì vậy, nếu Vương Gia tỉnh ngái ấy sẽ gọi người vào phục vụ." Dĩ nhiên Thiệu Tàn biết Tiểu Đông muốn xem cái gì, nhưng thân là hộ vệ của Hàn Hạo Thần, sao có thể để mặc hắn muốn làm gì thì làm.

Tiểu Đông đang còn trẻ tuổi, tuy đối với mấy chuyện nam nữ vẫn còn ngượng ngùng nhưng trong lòng lại hết sức tò mò.

"Chẳng lẽ người không biết đêm qua Lạc cô nương chưa ra khỏi cửa thư phòng sao?"

"Sau đó thì sao?" Thiệu Tàn biết rõ còn cố hỏi.

Tiểu Đông nhìn xung quanh một chút, thấy ở đây chỉ có ba người là hắn, Thiệu Tàn và Liên Vân, vì vậy dáo dác nói: "Nói cách khác, đêm qua Vương Gia lại thị tẩm Lạc cô nương rồi."

"Trong phủ đang chuẩn bị cho lễ cưới của Vương Gia và Lạc cô nương, chuyện thị tẩm dù sao cũng là chuyện sớm hay muộn mà thôi." Thiệu Tàn nói.

Liên Vân nhìn về phía cửa thư, hai hàng lông mày nhíu chặt lại: "Nhưng. . . . Vương Gia và Lạc cô nương sắp thành thân, hai người không nên ở cùng nhau như vậy."

Theo quy củ của nước Hàn Vũ, trước khi thành thân hai người không thể gặp mặt, cho đến ngày cưới hai người mới có thể gặp nhau.

Lúc này, không biết Tàn quân gia từ đâu bước đến, chuyện bọn họ bàn tán hắn đã nghe thấy, hắn nhìn cửa chút thư phòng rồi nói: "Vương gia đang ở bên trong, quy củ của ngài mới chính là quy củ, huống chi Lạc cô nương vô thân tứ cố, trừ Thần vương phủ ra còn có chỗ nào để đi?"

Ba người đều cảm thấy những lời này của Tàn quân gia có đạo lý.

Trong lúc mọi người đang đứng ở trước cửa thư phòng chờ Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng thức dậy, Thần vương phủ lại đón tiếp một vị khách không

mời mà tới.

"Tại sao cả đám người các người đều tập đứng ở đây vậy? Không có việc gì làm hay sao? Thần ca ca đâu rồi?" Dáng vẻ của Hoa Thiên Nhụy giống như chủ nhân của nơi này.

Mới sáng sớm đã tới Thần vương phủ, cũng chỉ có Hoa Thiên Nhụy mới dám làm chuyện này. Đối với vấn đề của nàng, bọn họ chỉ biết trố mắt nhìn nhau không biết nên trả lời như thế nào.

Thấy bọn họ đều không lên tiếng, Hoa Thiên Nhụy nổi giận: "Ta đang hỏi các người đấy, cả lũ đều câm hết rồi à?"

"Chuyện này." Tần quân gia nhìn Hoa Thiên Nhụy, sau đó khom người trả lời: "Tam Tiểu Thư, hiện giờ Vương Gia vẫn chưa dậy."

"Còn chưa dậy sao? Cũng sắp qua giờ Thìn chuẩn bị tới giờ Tỵ rồi." Nàng ta có chút không tin tưởng vào lời nói của Tần quân gia.

Nghe nói mấy ngày nay Hàn Hạo Thần không có lên triều, nên hôm nay nàng đã dậy thật sớm qua đây xem hán, mà đến bây giờ hán vẫn chưa ngủ dậy, sắp tới giờ lên triều rồi, chuyện này thật kỳ quặc.

Nàng nhú mày nghi ngờ nói: "Nếu Thần ca ca chưa dậy, sao các người không đứng đợi ở trước cửa phòng huynh ấy, mà lại đứng ở trước cửa thư phòng bên trong viện."

Ngay lập tức Thiệu Tần lên tiếng trả lời: "Hôm qua Vương Gia bận xử lý tấu chương, tận khuya mới xong cho nên ngày ấy ngủ lại tại phòng ngủ ở bên trong thư rồi, chúng ta đang đứng ở đây chờ đợi Vương Gia phân phó."

"Thì ra là vậy." lúc này nàng mới nhẹ nhàng gật đầu, bởi vì nàng tuyệt đối tin tưởng chuyện Hàn Hạo Thần vì xử lý công chuyện mà mất ăn mất ngủ. Chỉ là hôm nay nàng còn có chuyện cần tìm hán, nếu như hán không rời giường, nàng như thế nào nói với hán?

"Nói không chừng Thần ca ca đã tỉnh rồi, ta đi xem một chút." Hoa Thiên Nhụy không để ý đến chuyện nam nữ hữu biệt, muốn xông vào thư phòng nơi Hàn Hạo Thần đang ngủ.

Lần này, cả bốn người không hẹn mà cùng ngăn Hoa Thiên Nhụy lại.

"Tam Tiểu Thư, cô không thể đi vào, Vương Gia còn đang ngủ." Tiểu Đông giống như chim ưng bắt gà con, giang hai tay ra ngăn cản Hoa Thiên Nhụy.

Đồng thời Liên Vân ở bên cạnh lên tiếng khuyên nhủ: "Nếu Tam Tiểu Thư có chuyện gì cần nói với vương gia, nô tỳ có thể giúp Tam Tiểu Thư truyền đạt lại với vương gia."

Nếu đổi lại trước kia, Tiểu Đông và Liên Vân tuyệt đối không có gan ngăn cản Hoa Thiên Nhụy, cũng không biết hai người bọn họ lấy ra can đảm ở đâu, lại đi ngăn nàng ta, cả hai đều không muốn Hoa Thiên Nhụy đến gần thư phòng nửa bước.

Hoa Thiên Nhụy bị bọn họ chọc giận, từ nhỏ đến lớn chưa có người dám làm trái ý nàng ta, vậy mà mấy tên nô tài trước mặt này dám làm như vậy, khẩu khí này bảo sao nàng không thể không tức giận đây. Nàng cắn răng, giơ tay chỉ vào mấy người trước mặt mắng một tiếng: "Hai tên nô tài chết bầm nhà các người, đứng là mất chỗ mà? Các người xem kĩ ta là ai? Lại dám ngăn cản đường đi của bốn tiểu thư! Tránh ra!"

"Tam Tiểu Thư cô không thể đi vào, Tam Tiểu Thư xin dừng bước."

Bên trong thư phòng, vốn dĩ Hàn Hạo Thần muốn đắp chăn cho Lạc Tử Mộng đang say ngủ, nhưng khi nhìn thấy nàng lộ ra xương quai xanh quyen rũ, hán không nhịn được cúi đầu xuống hôn lên đó. Động tĩnh bên ngoài ra sao hán đều nghe thấy hết, hán không muốn chỉ vì Hoa Thiên Nhụy mà quấy rầy khoảnh khắc ấm áp của hai người bọn họ. Tình hình hiện tại, xem ra hán phải ra ngoài một chuyến, nếu cứ để Hoa Thiên Nhụy lớn tiếng như vậy, nhất định sẽ đánh thức Lạc Tử Mộng.

Trong lúc Hoa Thiên Nhụy đang còn ồn ào, Hàn Hạo Thần đã ăn mặc quần áo chỉnh tề đứng trước cửa thư phòng. Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy hán liền thu lại tức giận vui vẻ ra mặt, còn vẻ mặt Hàn Hạo Thần lại khiến người khác sợ hãi.

"Thần ca ca."

"Quân gia!" Hoa Thiên Nhụy nói còn chưa dứt lời, Hàn Hạo Thần đã đóng cửa thư phòng lại sau đó phân phó, "Sau này không cho phép, Hoa Thiên Nhụy tiểu thư bước vào vương phủ nửa bước."

Quả thật Hoa Thiên Nhụy không thể tin được đây là những lời do Hàn Hạo Thần nói ra, trước kia nàng biết hán là người lạnh lùng không muốn thân cận cùng người khác, nhưng chưa bao giờ hán cự tuyệt nàng như lúc này. Trước giờ nàng luôn ra vào tự do ở Thần vương phủ, nhưng là bây giờ, hán cứ nhiên trước mặt nhiều người như vậy chỉ mặt gọi tên cấm nàng không được bước vào vương phủ.

"Tại sao? Tròng mắt Hoa Thiên Nhụy ngấn nước, nhìn chằm chằm Hàn Hạo Thần.

Hàn Hạo Thần không có trả lời câu hỏi của nàng...chỉ quay đầu lại nhìn Thiệu Tần nói: "Tiễn khách!"

"Dạ!" Thiệu Tần lên tiếng trả lời, sau đó xoay người làm một tư thế xin mời với Hoa Thiên Nhụy "Tam Tiểu Thư, thỉnh."

Hoa Thiên Nhụy đứng yên tại chỗ không có ý muốn rời đi, có lẽ nàng ta vốn không biết nên phản ứng ra sao.

Cửa thư phòng ở phía sau Hàn Hạo Thần bỗng kêu "Ken két" một tiếng, hần xoay người, liền nhìn thấy Lạc Từ Mộng đang mặc áo đơn, đi chân trần đứng ở bên trong cửa.

Ngay sau đó, hần liền lập tức cúi người bế nàng lên nói: "Trời lạnh như thế này, nàng không sợ lạnh sao." Lời nói tựa như đang trách móc, chỉ cần để ý cũng có thể nhận ra giọng nói đầy vẻ ân cần cùng cưng chiều?

Dường như Hoa Thiên Nhụy đang bối rối, nàng quen biết hần nhiều năm như vậy, từ trước đến giờ chưa từng thấy hần đối xử với ai như đối với Lạc Từ Mộng. Nàng vẫn luôn cho rằng đối với người nào hần cũng lạnh lùng vô tình, mà nàng có thể ra vào Thần vương phủ là do hần đặc biệt ưu ái nàng, nhưng không ngờ hôm nay nàng lại được chứng kiến tình cảm của Hàn Hạo Thần dành cho Lạc Từ Mộng.

Thì ra là hần vốn dĩ không phải là người vô tình, mà chẳng qua hần đối với người khác vô tình mà thôi.

Hoa Thiên Nhụy đẩy Thiệu Tần ra, bước về phía thư phòng. Tiểu Đông và Liên Vân muốn ngăn, Tần quân gia lại đưa tay ngăn cản. Hai người cảm thấy khó hiểu nhìn về phía Tần quân gia, Tần quân gia chỉ khẽ lắc đầu một cái nói: "Để cho nàng xem cho rõ ràng cũng tốt, đau dài không bằng đau ngắn."

Liên Vân và Tiểu Đông lúc này mới chột hiểu ra.

Bên trong thư phòng, Hàn Hạo Thần bế Lạc Từ Mộng đến bên giường, lấy chăn bao lấy không để nàng còn chút khe hở nào. Nàng mở to mắt nhìn chiếc chăn đang bao lấy mình sau đó quay sang nhìn Hàn Hạo Thần, nàng cảm thấy có chút khoa trương, mặc dù trời lạnh, nhưng cũng không đến mức hần cần lấy chăn bao nàng giống như bánh chưng?

"Nàng muốn dùng bữa trước hay vẫn muốn ngủ thêm một lát vậy?" Hàn Hạo Thần ôm nàng, nhỏ giọng nhu hòa hỏi.

Cũng không đợi nàng trả lời, bụng của nàng đã nói cho hần biết đáp án, dù ngăn cách bởi lớp chăn nhưng tiếng kêu vẫn lọt vào trong tai hần.

Hàn Hạo Thần không nhịn được khẽ cười, Lạc Từ Mộng lúng túng đỏ mặt rút tay ra khỏi chăn, đánh một quyền vào ngực hần

"Tốt lắm tốt lắm, ta không cười, ta gọi Liên Vân đến thay đồ cho nàng." Hàn Hạo Thần đang định gọi Liên Vân vào, Lạc Từ Mộng lại nảy ra một ý. Hần chuẩn bị mở miệng nói liền bị nàng lấy tay bịt lại. Về mặt Hàn Hạo Thần khó hiểu nhìn nàng, nàng cúi đầu cười một tiếng, ngay sau đó cảm y phục nhét vào trong tay hần.

Hàn Hạo Thần cảm y phục của nàng cười lắc đầu nói: "Từ bao giờ một Vương Gia như ta lại trở thành người hầu của nàng vậy?"

Lạc Từ Mộng bị lời nói của hần chọc cười, mặc dù miệng không thể nói, nhưng nụ cười xán lạn của nàng khiến hần xúc động, có thể vì nàng thay quần áo, thật là vinh hạnh của hần rồi.

Mặc xong y phục, Lạc Từ Mộng thừa dịp hần không để ý liền nhón chân lên hôn lên môi của hần, coi như đây là phần thưởng dành cho hần. Ai ngờ khi nàng muốn rút lui thì hần lại đem nàng ôm vào trong ngực, nụ hôn phớt qua nay đã trở thành một nụ hôn sâu.

Cho đến khi nàng sắp hít thở không thông, hần mới buông nàng ra, mà nàng cũng tự trách mình, suốt đêm hôm qua hần ra sức khiến người nàng cho đến bây giờ vẫn còn đau ê ẩm, sao lại vừa mới nhìn thấy dung nhan tuấn kiệt của hần lại không nhịn được?

Nhìn dáng vẻ ảo não của nàng, Hàn Hạo Thần mới biết nàng đang suy nghĩ gì, vì vậy cúi người tiến tới bên tai nàng nhẹ giọng nói nhỏ: "Chẳng lẽ Mộng nhi không biết, nhất định không nên quyến rũ nam nhân vào buổi sáng sao?"

Tai Lạc Từ Mộng đỏ lên.

Nàng đỏ mặt ngẩng đầu giận dữ nhìn hần một cái, nếu có thể mở miệng, nàng thật muốn mắng hần: "Mới sáng sớm đã giờ trò lưu manh, chỉ suy nghĩ bằng nửa người dưới. Xem ra mọi người nên sớm sửa lại danh hiệu của hần, cái gì mà Băng sơn Vương Gia, Chiến thần vương gia....phải là Vương Gia lưu manh mới đúng."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 98: Tình bất hủ không thể chia cắt

Hoa Thiên Nhụy vẫn đứng bên cạnh bình phong kia, mặc dù không thấy cử chỉ thân mật của bọn họ, nhưng nghe lời nói là có thể hiểu được tình ý của bọn họ.

Một cổ khí không cam lòng xông lên đầu, mà nước mắt không thể khổng chế được lan tràn trong hốc mắt. Nàng che miệng, xoay người chạy ra bên ngoài.

Từ đầu tới cuối hẳn biết Hoa Thiên Nhụy đứng sau bình phong, nhưng hẳn không có đuổi nàng đi, mục đích giống với Tần quân gia, để cho nàng nhận ra sớm một chút cũng tốt hơn là dây dưa lâu dài.

Lạc Từ Mộng nhìn thời gian không còn sớm nữa, không biết sao hẳn vẫn chưa lên triều, nàng kéo cánh tay áo của hẳn một cái, há miệng muốn nói nhưng lại thôi, chán nản cúi đầu, nụ cười trên mặt cũng mất đi.

"Chúng ta sắp thành thân, có rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, cho nên mấy ngày nay không cần lên triều." Hẳn từ từ mở miệng, cũng khiến nàng không thể tưởng tượng được, nàng không có nói cái gì, sau hẳn lại đoán trúng được tâm tư của nàng?

Liên Vân đang trang điểm cho nàng mừng rỡ nói: "Vương gia và Lạc cô nương đúng là tâm ý tương thông, Lạc cô nương không cần mở miệng thì Vương gia đã biết Lạc cô nương đang suy nghĩ gì."

Liên Vân nói ra tiếng lòng của nàng, nếu như đây không phải là cổ đại mà là hiện đại, nàng nhất định cảm thấy hẳn học tâm lý học. Hoặc có thể làm chuyên gia đàm phán hay là cố vấn tâm lý, chỉ là bằng tư cách của hẳn, nếu hẳn làm cố vấn thì đoán chừng toàn bộ nữ nhân đều bảo mình bị bệnh rồi đi tìm hẳn trị liệu.

Nghĩ đến đây, nàng không khỏi xì cười ra tiếng.

"Nghĩ gì mà buồn cười như vậy?" Hẳn ngồi cạnh người nàng cũng không kiêng dè Liên Vân, kéo tay nàng nhẹ giọng hỏi.

Nàng không thể mở miệng, Liên Vân tích cực đáp giúp nàng: "Lạc cô nương nhất định nghĩ là sắp thành thân với Vương gia nên liền cười."

Nàng dùng một cánh tay khác đánh Liên Vân, cô gái nhỏ này xem ra còn cao hững hơn nàng, giống như nàng ta sắp được gả đi vậy. Chỉ là mới nghĩ đến phải gả cho hẳn, lòng nàng có chút bối rối, chưa nghĩ đến chuyện mình phải gả cho cổ nhân, còn là một Vương gia đẹp trai khiến người ta hít thở không thông.

"Lạc cô nương, người nói có đúng không?"

Mới vừa suy nghĩ chuyện của mình, giọng nói của Liên Vân loáng thoáng truyền đến tai mình, nhưng nàng nghe không lọt tai, bị nàng ta hỏi như vậy, thật khiến nàng có chút sững sờ, quay đầu thấy ánh mắt nóng rực của hẳn, nàng đại khái có thể đoán được nàng ta hỏi cái gì, cũng nhận thấy không thể nói chuyện là có điểm tốt, nàng chỉ cười một tiếng với hẳn, hẳn cũng không hỏi nữa.

Sau khi Liên Vân giúp nàng trang điểm xong, hẳn tỏ ra kinh ngạc như thể chưa quen biết nàng, Liên Vân ở một bên che miệng cười trộm.

Nàng đưa tay che ánh mắt của hẳn, khiến hẳn cũng nhếch môi cười.

"Ăn trưa xong rồi theo ta vào cung." Hẳn nhẹ nhàng vuốt tóc nàng.

Vào cung?

Nàng có chút không rõ, bởi vì hẳn không muốn nàng vào cung, đặc biệt khi thấy nàng trò chuyện hăng say với Hàn Hạo Hữu thì hẳn có thể dùng ánh mắt giết chết nàng. Nhưng hôm nay đột nhiên bảo mang nàng vào cung?

Hẳn cũng biết nàng không hiểu lễ nghi thành thân, cho nên không thừa nước đục thả câu nói thẳng: "Hai ngày nay Mộng Nhi đến ở chỗ của Hoàng hậu."

Nàng nhìn hẳn chằm chằm, ngược lại Liên Vân vỗ tay vui mừng bảo hay: "Nô tỳ còn tưởng rằng Vương gia không nghĩ tới, thì ra Vương gia đã chuẩn bị thỏa đáng."

Thấy đáng về nghi ngờ không hiểu của nàng, Liên Vân giải thích, "Lạc cô nương, ở nước Hàn Vũ, tân lang và tân nương không thể gặp nhau trước ngày thành thân, nhưng Lạc cô nương không có người thân ở đây, nô tỳ nghĩ người buồn lắm, không ngờ Vương gia đã sắp xếp chỗ Hoàng Hậu cho người, phải ở tẩm cung của Hoàng hậu chờ lấy chồng là đối xử với công chúa, về sau không có người dám nói Lạc cô nương không có thân phận rồi."

Lời nói của Liên Vân khiến trái tim nàng đau nhói, mặc dù nàng biết hẳn thích nàng, nếu không sẽ không thành thân, cho dù thành thân nhưng không có danh phận vợ chồng, đối với một vương gia mà nói, cũng là chuyện không thể bình thường hơn, nhưng hẳn an bài chu đáo như thế thì nàng chưa bao giờ nghĩ tới.

Tròng mắt đen dần dần bị che bởi một tầng sương mù, không muốn hẳn thấy nước mắt của mình, nàng vui đầu trong lòng hẳn.

Liên Vân lặng lẽ rời khỏi thư phòng, quay đầu đã thấy hẳn ôm chặt nàng vào ngực.

Ngồi trên xe ngựa, nàng vẫn sửa không được cá tính nhìn đông ngó tây, hẳn cảm thấy nhìn nàng thì tâm tình mình cũng trong sáng hơn nhiều.

Cửa vào cung sâu như biển, trải qua vào cánh cửa nặng, xe ngựa rốt cuộc cũng dừng lại. Lần này không đi Thiên Điện, hẳn mang nàng đi thẳng tới chỗ Hoàng hậu.

Nàng nhìn khối băng hiệu kia, nhớ tới Hoàn Châu cách cách trong Hạ Vũ Hà "Sau cơn mưa thừa ân lộ", không khỏi có chút thương cảm, không biết hoàng hậu này có giống Hạ Vũ Hà không, một buổi sáng sau cơn mưa thừa ân lộ, chân trời từ đó là người đi đường.

Chỉ nghĩ tới hậu viện thâm cung, Hoàng đế nhiều Tần phi như vậy, có người được sủng có người bị thất sủng, đây là chuyện không thể làm gì, chỉ là dù biết có tình huống như thế, nhiều nữ nhân vẫn muốn vào thâm cung này, còn hy vọng mình được độc sủng, cho đến khi già rồi mới biết mình không nên vào đây.

"Đang suy nghĩ gì?" Hắc lặc khấn tay từ Tiểu Đông lau mồ hôi cho nàng, mặc dù thời tiết chuyển lạnh nhưng hôm nay có ánh nắng, nếu đứng dưới mặt trời thì sẽ bị ra mồ hôi.

Nàng nhìn hắc, tưởng tượng nếu hắc là Hoàng đế thì hắc sẽ có bao nhiêu phi tử?

Nhưng sau đó nghĩ, cho dù hắc không là Hoàng đế thì còn có tam thê tứ thiếp.

Nàng thở dài một cái, nhún vai một cái.

Đi vào trong điện, nàng và hắc có chút ngần ngại, bởi vì không chỉ có Hoàng hậu và Hàn Hạo Hữu mà còn có ngọn núi lớn nhỏ, đây cũng là một kì cảnh, Hàn Hạo Hữu lại cho phép nam nhân Hồ Diên Phong bước vào hậu cung, xem ra hắc ta rất coi trọng Hồ Diên Phong.

Hoàng hậu thấy hắc mang nàng bước vào cung điện, liền cười hân huyên: "Nhị đệ, Lạc cô nương, chúng ta đang lắm lắm sao các người chưa tới, cuối cùng các người đã tới rồi."

Hắc chấp tay hành lễ: "Tham kiến hoàng huynh, hoàng tẩu."

Nàng mới nhìn thấy cung nữ hành lễ, nhưng lại nhìn thấy cái nhảy mắt kia của Hồ Diên Phong, đầu có chút ong ong, nhất thời có chút hoảng hốt.

Thật sự quá giống, nếu như không phải là một người, sao lại giống nhau như thế?

May mà nàng chỉ do dự một chút, sau đó chúc phúc thân thể Hoàng hậu và Hoàng thượng, bởi vì Hàn Hạo Hữu nói qua, nàng không cần đa lễ, vậy thì miễn quỳ lạy rồi, cũng may Hoàng hậu không phải là người tính toán chỉ li, cho nên nàng ta cũng không tỏ ra khó chịu khi nàng không quỳ lạy.

Sau khi hai người ngồi xuống, Hàn Hạo Hữu nhìn Hồ Diên Phong một chút rồi dịu dàng nói: "Nhị đệ, vết thương trên tay đã tốt lên chưa?"

Hắc nhìn băng gạc một chút rồi cười nhạt, "Tạ hoàng huynh quan tâm, hiện tại chỉ là vết thương ngoài da."

Đáy mắt hắc sâu như đầm đen làm người khách không thể chạm đến, mà lời nói của hắc như dây cung, "Hiện tại" hai chữ này nói rõ lúc trước hắc suýt nữa bị bỏ mạng.

Nàng nhìn Hồ Diên Phong, vẻ mặt hắc rõ ràng chau lại, rồi lập tức tiêu tán, sau đó đứng dậy chấp tay chào Hàn Hạo Thần một cái: "Thần Vương điện hạ đại nhân đại lượng, Tam đệ đã bị gạt về nước, phụ hoàng ta chắc chắn sẽ nghiêm trị, kính xin Vương gia có thể giữ được hòa khí lúc trước, có thể kéo dài bang giao của hai nước."

Một câu hai nghĩa của hắc ta, thật sự khiến người ta không thể so đo chuyện lúc trước. Nàng có chút buồn bực, nàng nhớ trước kia hắc ta thật thà đáng hoàng, chưa bao giờ đùa giỡn tâm cơ, mà người trước mặt rõ ràng hiện ra hơi thở vương giả, xem ra nước Ngân Nguyệt cần cẩn thận với hắc ta.

Nhưng Hàn Hạo Thần cũng không nói thừa thừa, chỉ nhìn chăm chăm hắc ta, mà hắc ta không nghe được lời nói của Hàn Hạo Thần nên đứng ngồi không yên.

Hai người đang giằng co, Hàn Hạo Hữu cười giải hòa: "Tốt rồi, Đại hoàng tử cũng đừng băn khoăn, nếu mọi người không sao thì coi như không có chuyện gì, hai nước vẫn bang giao như cũ."

Một bên nàng muốn cắn răng vỗ án, cái gì mà "Mọi người không sao?". Nàng không phải là người sao? Hiện tại nàng cũng thành tâm có được hay không? Chẳng lẽ nói thân phận nàng thấp nên không đáng giá tiền?

Nghĩ tới đây, nàng cầm ly trà một hơi uống cạn.

Vừa đem ly trà đặt lên khay, lại nghe được âm thanh dịu dàng của Hoàng hậu: "Lạc cô nương sao lại uống trà của Vương gia?"

Nàng nghe vậy liền quay đầu nhìn, quả nhiên khay bên hắc không có ly trà, còn bên nàng có tới hai cốc trà.

Nàng vượt nắp ly trà nhìn hắc một chút, đẩy ly trà của mình cho hắc, nhưng nghĩ lại một chút, hắc có ly trà chuyên dụng, chắc hắc không dùng ly trà nàng đã uống, vì vậy lại kéo ly trà lại. Nhưng bộ dáng nàng càng khiến nàng lúng túng, ngược mắt lên thì thấy bọn họ đang nhìn nàng, nhất thời mặt đỏ nhưng không biết làm sao.

Lúc này hắc nhếch môi cười, nụ cười này bất đồng với nụ cười trước, rõ ràng ánh mắt cũng đang cười.

"Không sao, nếu Mộng Nhi thích thì để cho nàng dùng, Thần đệ uống ly trà này cũng được." Khi nói chuyện, hắc cầm ly trà của nàng lên, uống trà trong sự kinh ngạc của mọi người.

Chờ hần uống trà xong, nàng kinh ngạc chỉ chỉ ly trà của mình muốn nói: "Cái ly trà này, ta...ta đã uống rồi!"

Ai ngờ hần tiếng tới nhỏ giọng nói: "Không phải nàng cũng uống trà của ta sao? Lần này huê nhau."

Nàng chau mày, chưa từng thấy qua người hẹp hòi như vậy, thậm chí cả chuyện này cũng muốn công bằng. Nhưng sự chung đụng thân mật này khiến Hoàng hậu hâm mộ không ngừng.

"Tình cảm của Nhị đệ và Lạc cô nương đúng là không phải tốt bình thường." Hoàng hậu cười thiếu chút nữa muốn nói 'Ngay cả Bôn cung cũng cũng hâm mộ.' Nếu nói lời này ra, chẳng những mất hân phận, Hần Hạo Hữu bên cạnh cũng không xuống đài được.

Nàng bị nói xong sắc mặt ửng hồng, nhưng có một đôi mắt luôn luôn nhìn nàng, thấy mặt nàng ửng hồng thì có một tia hoảng hốt.

Hần Hạo Hữu đặt ly trà xuống sau đó hít một hơi sâu, cảm thấy có một vấn đề khó khăn nhưng lại không thể không hiểu.

"Nhị đệ, ngày mai ngươi phải thành thân với Lạc cô nương, trước đây huynh có một nan đề không biết giải thích như nào, cho nên mời hoàng tử Ngân Nguyệt quốc tới đây, bây giờ nói cho rõ ràng chuyện này."

"Hoàng huynh thỉnh giảng." Hần không nói gì chờ Hoàng thượng nói.

Hần Hạo Hữu lộ vẻ mặt khó khăn nhìn Hồ Diên Phong, sau đó nói: "Nghe hoàng tử Ngân Nguyệt nói, Lạc cô nương có hôn ước với hần, không biết nhị đệ có biết chuyện này không?"

Hần cười nhạt một tiếng hỏi ngược lại: "Mặc kệ có hay không, hiện tại hoàng thượng đã hạ chi."

Thật ra thì đối với hần mà nói, lòng hần cũng mất đáy, bởi vì ngôn ngữ và cử động của Hồ Diên Phong đã chứng minh tất cả, mà hần không dám hỏi nàng, cũng giống như những gì hần nói. Không phải thì như thế nào? Đời này nàng sẽ là nữ nhân của hần.

Hồ Diên Phong nghe được lời nói như vậy thì nổi giận: "Đây là ý gì? Chẳng lẽ nói Bản vương chưa cưới thì ngươi cũng nhét vào phủ của ngươi sao?"

Hần vỗ bàn một cái khiến nàng bị sợ dựng phải ly trà, nước trong ly trà vẩy vào tay nàng, không phải rất nóng nhưng cũng khiến nàng kêu lên một tiếng.

Nàng vội vàng đem tay đến trước mắt, cũng chưa xem qua đã bị Hàn Hạo Thần nắm, hần lấy khăn tay ra lau giúp nàng, thấy nàng không bị phỏng mới an tâm, nắm chặt tay nàng rồi quay đầu nói: "Đại hoàng tử nói sai rồi, không phải nạp mà là cưới."

Nàng biết "Nạp" và "Cưới" ở nước Hàn Vũ là khác nhau, nếu như là "Nạp" thì nàng chính là Trắc phi, còn là "Cưới" thì nàng là chính phi, địa vị vĩnh viễn không dao động.

Một câu nói của hần khiến Hồ Diên Phong tức bẽ phôi, hơn nữa thấy hần cầm tay nàng, không thể nghi ngờ nữa đây chính là sự khiêu khích.

"Hàn Hạo Thần. Ngươi buông tay nàng ra." Hần chỉ vào Hàn Hạo thần, nếu không ngại có mặt Hoàng thượng ở đây, hần đã sớm rút kiếm ra rồi.

Hàn Hạo Thần ngược lại rất bình tĩnh, vẫn kéo tay nàng như cũ nói: "Hồ Diên Phong, Bản vương nhớ là ngươi không có tư cách bảo ta buông tay nàng ra."

"Nàng là thê mà ta chưa cưới, tương lai là Đại hoàng tử phi nước Ngân Nguyệt." Hồ Diên Phong quay đầu nhìn nàng, "Mộng Nhi, đến tốt cùng nàng như thế nào? Tại sao để hần thân cận nàng, chẳng lẽ nàng đã quên lời thề trước đó rồi sao? Nàng đã nói chúng ta sẽ bên nhau đời đời kiếp kiếp, chẳng lẽ nàng đã quên? Nếu như nàng tức giận vì bị Tam hoàng tử hạ độc, vậy ta cho Tam hoàng tử trở lại để mặc cho nàng xử lý, như vậy được chưa?"

Nàng cảm thấy sự lơ đãng trên tay hần đã trở thành sự căng thẳng, hần cũng sợ, chỉ là chưa bao giờ biểu đạt ra ngoài thôi.

Nhưng nàng không hiểu, lời thề cái gì? Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ thề thốt với hần ta cả, hơn nữa nhìn vẻ mặt hần giống như có chuyện đấy thật.

Ngẫm nghĩ một lúc, khả năng lớn nhất là Hồ Diên Phong trước mắt không phải là Hồ Diên Phong hiện đại, mà nàng cũng không phải là Lạc Từ Mộng trước kia, có lẽ là kiếp trước của nàng, cho nên mới có chuyện thanh mai trúc mã với nàng bây giờ. Đời trước không thương cho nên đời sau cũng chỉ là thanh mai trúc mã mà thôi.

Nghĩ như vậy, tảng đá lớn trong lòng như rơi xuống, chỉ cần hần ta không phải là chuyển kiếp tới, thì không cần băn khoăn nhiều như vậy, cũng không cần nghĩ nên xuyên việt như thế nào, đoạn tuyệt ý niệm xuyên việt đi về thì tốt với mọi người.

"Mộng Nhi, rốt cuộc là chuyện gì?"

Trong lúc giật mình, Hàn Hạo Hữu bắt đầu hỏi, lúc này nàng mới nhìn Hoàng thượng rồi lại nhìn Hoàng hậu, không nghe rõ hần hỏi cái gì, chỉ là biểu hiện như vậy giống như chột dạ trong mắt mọi người.

Hoàng hậu thấy nàng suy nghĩ, vì vậy bổ sung: "Đúng vậy, rốt cuộc là chuyện gì? Nếu Vương gia cưới hoàng tử phi nước Ngân Nguyệt, thì đây chính là đại sự. Rốt cuộc, Lạc cô nương có phải là thê tử chưa cưới của hoàng tử nước Ngân Nguyệt hay không?"

Đại sự theo lời Hoàng hậu, nàng không phải không biết, là nước phát động chiến sự, đến lúc đó nàng là hồng nhan họa thủy hại dân hại nước. Nữ nhân hại nước đều có từ trước đến nay, nhưng nàng không nghĩ mình chính là nữ nhân đó.

Nàng buông tay hần đứng lên, đối mắt với Hoàng hậu, Hoàng thượng và Hồ Diên Phong.

Cho tới bây giờ Hàn Hạo Thần chưa bao giờ khấn trượng như thế này, nàng như cát chảy trong tay hần, hần muốn nắm chặt, nhưng cuối cùng vẫn trôi qua, cho dù hần nắm ở lòng bàn tay, nhưng cũng không có cảm giác an toàn như cũ.

Nàng quay đầu nhìn hần, hần có chút sợ hãi rồi cường chế bình tĩnh, nhưng vẻ mặt của hần như vậy khiến lòng nàng thêm mừng rỡ, bởi vì hần để ý nàng, thật sự để ý nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Tình bất hủ không thể chia cắt (hai)

Trong lúc mọi người đang chờ mong, nàng lắc đầu một cái với Hoàng hậu.

Hình như đáp án này không chỉ khiến Hồ Diên Phong kinh hãi mà khiến Hàn Hạo Thần cũng kinh hãi, bởi vì hần hiểu rõ, nàng nhất định biết hần ta, nếu không nàng sẽ không gọi tên tuổi của hần ta ra, đây là chuyện khiến hần canh cánh trong lòng, cũng là chuyện khiến hần bất an hất.

"Không biết? Mong nhi! Làm sao nàng có thể nói không biết ta?" Hần ta kéo tay nàng bắt đầu chất vấn, "Đến tột cùng hần ta có chỗ nào tốt mà nàng lại làm bộ không biết ta? Cái hần có thể cho nàng thì ta cũng có thể cho nàng, tại sao nàng lại tuyệt quyết như vậy?"

Nàng đau, dùng hết sức tránh đi sự kiểm chế của hần ta, Hàn Hạo Thần vội vàng tiến lên kéo tay hần ta ra, bảo hộ nàng trước mặt mọi người.

"Đại hoàng tử, Mong Nhi đã nói không biết người, chẳng lẽ người buộc nàng nói biết người rồi theo người về sao?" Hần ôm chặt lấy nàng chất vấn, giờ khắc này hần muốn nghe nàng mở miệng, nói lòng nàng chỉ có hần mà thôi, người nàng thích nhất là hần, không có người khác.

Hồ Diên Phong muốn kéo lại nàng, nhưng nàng lại rúc vào ngực Hàn Hạo Thần, một bộ dáng muốn giữ khoảng cách, Hồ Diên Phong chưa bao giờ thấy qua nàng như thế này, nếu tướng mạo của nàng không phải như cũ, nàng cũng không có tí muội, hần nhất định cảm thấy mình nhận lầm người, nhưng bây giờ....

Hần vô lực ngã ngồi ở trên ghế.

Ngày thứ hai nàng tỉnh lại ở trong viện, dụi dụi con mắt, các cung nữ đã đứng ở một bên chờ phục vụ, sau khi đánh răng rửa mặt xong, nàng thích phơi nắng ăn bữa sáng, đây là thói quen của nàng.

Thật ra đêm qua cũng không ngủ ngon, mặc dù giường không khác mấy giường ở trong phủ Vương gia, nhưng chỉ là không có thói quen, nàng chỉ là quen giường rồi.

Chỉ là quen giường

Nàng cảm thấy buồn cười với cái ý niệm này. Không phải ở Vương phủ ngủ rất yên bình sao? Nhưng nàng đến Vương phủ chỉ có mấy tháng mà thôi, sao nói giống như nhà mình?

Các cung nữ quy củ thính an nàng như thính an Hoàng hậu, chỉ là nàng còn chưa có đi đâu thì Hoàng hậu đã tới trước, xem ra chỉ có thể là truy cứu chuyện hôm qua. Chỉ là ngoài Hoàng hậu ra thì còn có một người khác, xem cách ăn mặc thì giống như phi tần.

Nàng nhìn họ sóng vai đi tới thì không nhận được đầu cười lạnh.

Hai nữ nhân giả bộ tỷ muội tình thâm như vậy, người người trong cung đều mật trong miệng kim giấu trong bông, người nào có tâm kế mới có thể đứng vững ở hậu cung, mà nữ nhân kia có thể sống vai cạnh Hoàng hậu, xem ra địa vị không thấp, hơn nữa tâm kế cũng không thấp.

Thấy hai người đã tới gần, nàng bỏ đĩa xuống tiến lên nghênh đón, quy củ là không thể thiếu được. Dù nói thế nào thì ngày mai nàng chính là Vương phi rồi, không thể để mất mặt hần được.

"Lạc cô nương không cần đa lễ." Hoàng hậu nâng tay nàng lên, cung nữ cũng đỡ nàng lên.

Nàng âm thầm khinh bỉ, cái gì không cần đa lễ, nếu như nàng không đa lễ, không biết nàng phải chịu ngôn ngữ chỉ trích nào nữa.

"Lan phi, người này là Lạc cô nương chuẩn bị lập gia đình với Thần vương gia mà ta nói với người, sẽ theo lễ nghi của công chúa để hoàn thành hôn lễ ngày mai." Hoàng hậu giới thiệu xong thì nói với nàng, "Lạc cô nương, vị này là Lan phi, cũng là nữ nhi của Thừa tướng."

Nữ nhi của Thừa tướng? Là tỷ tỷ Hoa Thiên Lan của Hoa Thiên Nhụy.

Nàng thấy Lan phi đang quan sát mình, cũng nhìn thấy dụng ý khác của nàng ta, không biết vì sao, kể từ khi tới cổ đại, nàng cũng nhiều tâm tư, tâm cũng tăng cường sự đề phòng.

Mặt nàng không biến sắc chúc phúc thân thể Lan phi, Lan phi lại đánh giá nàng một lần nữa.

Cuối cùng Hoàng hậu phá vỡ cục diện bế tắc: "Được rồi, mọi người đừng đứng nữa, ngồi xuống hàn huyên một chút. Sao Lạc cô nương lại dùng bữa ở đây?"

Lạc Tử Mộng háng giọng một cái, muốn mở miệng, lại phát hiện không phát ra âm thanh nào, không thể làm gì khác là gật đầu cười. Hoàng hậu cũng hiểu đại khái, gật đầu cười nhẹ nói, "Thì ra Lạc cô nương thích phơi nắng dùng bữa."

Nàng gật đầu một cái.

Lúc này, Lan phi nói châm biếm: "Lạc cô nương không thể mở miệng nói chuyện sao? Nghe nói là trúng độc?"

Nàng nhìn Lan phi một cái, cầm ly trà lên hộp một ngụm.

Thật là nói nhảm, đã nghe người ta nói rồi còn đến hỏi nàng, nhiều nước miếng quá không có chỗ dùng sao?

"Không biết có thể khỏi không?" Trong lời nói của Lan phi không có chút ân cần nào, trên mặt còn cười hỏi có tốt lên không, đúng là diễn trò không có nơi diễn.

Lạc Tử Mộng cũng không giận, chỉ là đặt ly trà xuống nhún vai một cái.

Thấy bộ dáng thoải mái của nàng, nàng thu lại nụ cười quay đầu nhìn Hoàng hậu, "Mặc dù Vương gia cưới dạng phi tần nào thì ta cũng không thể xen vào, nhưng Thần vương gia là người hoàng thất, không thể cưới một Vương phi cầm được?"

Hoàng hậu dùng khăn lụa che miệng ho khan một tiếng, không ngờ Lan phi nói trực tiếp như vậy.

"Chuyện này.....Thần vương gia đã quyết thì có ai ngăn được chứ. Hơn nữa Lạc cô nương dịu dàng hiền thê, nên cũng không bị chỉ trích nặng." Hoàng hậu nói giúp nàng một câu.

Lan phi xì mũi coi thường: "Dịu dàng, hiền thê...." Nàng dùng một chút sau đó nghĩ tới điều gì, hướng về phía Lạc Tử Mộng.

"Nhìn qua đúng là cô nương dịu dàng hiền thê, mặc dù tính cách không biết có chuyển biến tốt được không, nhưng tướng mạo này gả cho Thần vương cũng không tính là thất lễ." Lời nói của Lan phi khiến nàng thiếu chút nữa phun trà ra, ai ngờ tiếp theo mới tiến vào chủ đề, "Chỉ là thân là Vương gia luôn có nhiều nữ nhân phục vụ mới phải."

Lạc Tử Mộng cau mày nắm cái ly, nếu như đập chết nàng có thể không cần ngồi tù, nàng đã sớm làm như vậy.

"Lời nói của Lan phi có ý tứ là...." Hoàng hậu hỏi hộ nàng.

Lan phi cười nhẹ rồi nói ra: "Thật ra thì Tam muội của ta quen biết với Thần vương đã lâu, hơn nữa tình đầu ý hợp, Tam muội lại hiểu Thần vương, hiểu được nên chăm sóc hắn như thế nào, nhưng cũng không nói chỉ cưới một mình nàng ta sao? Nghĩ rằng Lạc cô nương hiểu lễ nghĩa như vậy, cũng không để ý nhiều nữ nhân giúp người chăm sóc Thần vương chứ?"

Lạc Tử Mộng cắn chặt hàm răng không có lên tiếng. Nàng biết ở nước Hàn Vũ, nếu trượng phu muốn cưới vợ bé thì chính thất phải đồng ý. Hiện tại mặc dù nàng chưa gả cho hắn nhưng vấn đề đã đóng thuyền rồi. Để cho nàng đồng ý, trừ phi nàng chết.

"Chẳng lẽ Lan phi muốn hoàng thượng gả....?" Hoàng hậu hỏi.

Lạc Tử Mộng nhìn về phía Hoàng hậu, không biết Hoàng hậu có biết mục đích của nàng ta không?

Lan phi che miệng cười một tiếng: "Lúc nào thì cần hoàng thượng đi mời gả, Tam muội và Thần vương chính là thanh mai trúc mã, trước đó Thần vương thấy Tam muội tuổi còn nhỏ, cũng không muốn nàng ấy vất vả làm nội trợ sớm, chỉ là chờ qua năm sau, Tam muội tròn mười bảy tuổi rồi, chờ tiệc sinh nhật hôm đó, chắc hẳn không cần ta nói thì Thần vương sẽ tự mình xin hoàng thượng hạ chỉ gả cưới."

Chuyển ánh mắt lên người nàng rồi nói tiếp: "Hơn nữa Tam muội còn có tỷ tỷ như Lạc cô nương chuẩn bị, đến lúc đó sẽ không cần khổ cực như vậy, chắc hẳn Thần vương cũng không sợ Tam muội bị mệt nữa. Lạc cô nương, đến khi đó Tam muội làm phiên người chăm sóc rồi."

Nàng cảm thấy tức ở ngực, nuốt không nổi nhả không ra. Nhớ lại mình và nàng ta xảy ra mâu thuẫn thì Hàn Hạo Thần luôn trách cứ mình trước, chưa nói nàng ta một câu, khiến lòng nàng càng thêm buồn bực.

Chờ mãi không thấy hắn đến, nàng khó tránh có chút mất mát, biết đây là quy củ, nhưng Lan phi đến nói như vậy cũng khiến nàng có chút hoảng hốt.

Sau khi ăn tối xong, nàng không có việc gì. Trong cung, không thể ồn ào về đêm.

Vẫn muốn nằm xuống dứt khoát ngủ một giấc, ai biết được nàng ở tấm điện, một người đã tiến vào bên trong.

"Mộng Nhi!"

Nàng nhảy lên từ trên giường.

Mượn ánh nến, nàng thấy Hồ Diên Phong không biết đứng ở đây từ bao giờ, nàng nhìn xung quanh, không có một cung nữ nào, trong phòng chỉ có hai người.

Hắn đi đến trước mặt nàng, tỉ mỉ quan sát, hắn tin chắc là Mộng Nhi, nhưng tại sao ánh mắt nhìn hắn lại không giống, hắn nhớ trước kia nàng dịu dàng như nước.

"Mộng Nhi, tại sao hôm đó nói không biết ta? Đến tột cùng là có nỗi khổ tâm gì?" Hắn đưa tay muốn kéo nàng lại, ai ngờ nàng lui về sau mấy bước.

Hắn không dám tin lại bước thêm một bước: "Có phải hắn đã làm cái gì với nàng? Nàng cảm thấy khó chịu chỗ nào?" Hắn lo lắng Hàn Hạo Thần hạ độc với nàng, nếu như vậy thì hắn không thể chữa khỏi được.

Mỗi lần hắn bước lên thì nàng đều lui về sau, sau đó lác đầu, thật ra thì bọn họ đều nhận lầm người, nàng biết người hắn tìm không phải nàng, hắn cũng không phải người nàng quen biết.

"Mộng Nhi..."

Trông mặt nàng chợt lóe, đưa tay bảo hắn không cần đi qua, nàng cầm bút lông tính toán viết cái gì đó, lại phát hiện mình không biết dùng bút lông, viết ra một hàng chữ, chỉ sợ mỗi mình hiểu.

Ôm may mắn giờ giấy lên cho hắn xem, hắn chau mày lại.

"Mộng Nhi viết cái gì?" Hắn cầm tờ giấy, xem qua xem lại, cuối cùng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn nàng, "Mộng Nhi tinh thông cầm kỳ thư họa, vì sao hôm nay nét chữ lại như này..."

Nàng biết, hắn muốn nói "khó coi".

Bất đắc dĩ nàng lại viết ba chữ rồi giờ lên.

"Nhận lầm người?"

Nàng thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng hắn cũng hiểu. Ai ngờ tay còn chưa bỏ xuống, hắn đã bắt được tay nàng, "Không thể nào, không thể nhận lầm được, rõ ràng giống nhau, rõ ràng là nàng, sao có thể nhầm được?"

Lạc Tử Mộng thật sự hết cách rồi, không thể làm gì khác hắn là đá một cái vào đùi hắn, vuốt vuốt cánh tay bị hắn nắm.

Trông mặt hắn lóe lên, hiện lên sự khổ sở.

Thật ra nàng thật lòng không muốn thương tổn hắn, thật sự hắn quá mức chấp nhất, quá tin sự phán đoán của mình, rõ ràng nhận lầm người, sao hắn không nghe nàng giải thích.

Hắn cười lạnh, tiếng cười có chút khổ, cũng có chút thất vọng, nhưng ở tấm điện trống rỗng, tiếng cười của hắn khiến nàng khiếp sợ, ngày mai nàng phải thành thân, nếu người ta biết nửa đêm canh ba, có người trong tấm điện của nàng, sau này sao nàng dám nhìn người?

Nàng vội vàng che miệng hắn, lại phòng bị nhìn cửa sổ và cổng, xác định không có ai mới trợn mắt nhìn hắn, chuẩn bị buông tay thì bị hắn nắm.

"Nàng sợ hắn hiểu lầm?" Mặt hắn đầy đau đớn nhìn nàng, nàng muốn thoát, nhưng hắn lại nắm chặt hông nàng. Đang muốn hôn nàng thì nàng quay đầu sang một bên, môi hắn dừng ở không trung.

Thân thể hắn cứng đờ, nàng vội vàng tránh khỏi hắn.

Hồ Duyên Phong hít sâu một hơi, lấy một viên thuốc ra từ trong vạt áo giống như làm một quyết định lớn, đưa cho nàng nhưng nàng không đón lấy.

"Thế nào, sợ ta hại sao?" Hắn nhủ thầm nói: "Ta hiểu rõ, bây giờ nàng chỉ nhận biết hắn ta, nhưng dù như vậy thì ta cũng không muốn nàng có chuyện, viên thuốc này trước khi Tam đệ đi đã đưa cho ta, có thể trị giọng của nàng, sau khi ăn xong ngủ một giấc, ngày mai có thể nói chuyện."

Lạc Tử Mộng có chút không tin tưởng, nếu Tam đệ đã sớm cho hắn, tại sao bây giờ mới lấy ra? Hơn nữa thay y nói hơn tháng nữa là nàng có thể nói, cần gì uống thuốc hắn đưa, ai biết có phải độc hay không.

Hơn nữa hắn vừa nói vừa cười khiến người ta phát rét.

Hắn tựa như hiểu tâm trạng của nàng, liền thở ra một hơi, "Ta định đợi ngày nàng thành thân thì đưa thuốc cho nàng, nhưng không nghĩ nàng chối bỏ lời thề ước. Cũng được! Vậy ta cũng không muốn làm người khác khó chịu, uống thuốc đi, hạnh phúc của nàng không muốn đạt được ở chỗ ta, ta hy vọng hắn có thể cho nàng hạnh phúc."

Thấy nàng lùi bước nữa, hắn lại nói: "Thái y nói hơn tháng có thể mở miệng, nhưng tình huống không ổn thì có khả năng cả đời đều bị câm."

Nàng cúi đầu, nếu cả đời không nói chuyện thì nàng chết quách cho xong.

Nàng ngẩng đầu nhìn ánh mắt hắn hồi lâu, không nhận thấy vẻ mặt nói láo của hắn, tính toán tin hắn một lần.

Cầm thuốc trong tay, liền uống nước nuốt vào, cảm giác giọng nói hơi cay. Nàng nhìn hắn lại thấy hắn mỉm cười không nói.

Một cổ khí nóng tràn lên, rồi lại tiêu tán, thay bằng một cổ khí lạnh. Lạnh nóng luân phiên, nàng có chút buồn ngủ, cạn kiệt sức lực ngã ở trên ghế.

"Mệt thì nghỉ, mai sẽ khỏe." Âm thanh của hắn như trong gang tấc nhưng nàng không có hơi đáp lại.

Hắn đang chuẩn bị ôm nàng về giường nhưng cảm thấy có cái gì đó liền bước nhanh ra ngoài.

Cách tầm điện không xa, Hàn Hạo Thần và Thiệu Tần nhìn thấy một bóng người đang nhanh chóng rời đi.

"Vương gia, mới vừa rồi có người..." Thiệu Tần định nói tiếp thì cứng rắng nuốt xuống, nếu cung nữ thấy một người nam nhân đi ra từ tầm điện của nàng ta thì nàng ta khó có thể làm người, Vương gia cũng không có mặt mũi nhìn ánh sáng.

Hàn Hạo Thần âm trầm bước nhanh vào tầm điện, đứng ở cửa, hắn bảo mọi người lưu lại, tự mình bước vào.

Tầm điện tuy lớn nhưng hắn có thể nhận thấy được mùi của nàng như cũ, mùi thơm cơ thể của nàng đã tràn đầy căn phòng dù chỉ có một đêm ngắn ngủi. Cũng chỉ một đêm ngắn ngủi mà hắn tương tư nàng như điên, hắn còn bị hoàng hậu chê cười là 'Một ngày không gặp như cách ba năm.'

Hắn đi vào, thấy nàng nằm ngủ trên bàn, chung quanh không có người hầu, không biết nàng phân tán đi hay có nguyên nhân khác.

Nhưng người kia tốt cùng là ai? Nhìn như là nam nhân. Chỉ là nhìn bộ dáng này của nàng thì hắn biết không có chuyện gì xảy ra.

Hắn ôm ngang nàng lên, nàng chau mày vui trong ngực hắn. Hắn muốn đặt nàng xuống thì nàng ôm chặt hơn, hắn để nàng trên đùi, nhìn nàng như một đứa trẻ đang ngủ.

Nàng cảm giác ấm áp vây quanh mình, cảm giác đau đầu đã không còn, nhưng càng thêm buồn ngủ hơn.

Trong lúc lơ đãng, nàng cọ sát trước ngực hắn, đôi tay cho vào trong vạt áo hắn, mặc dù nàng chỉ muốn sưởi ấm, nhưng hắn lại nghĩ có phải trước kia khi mẫu thân ôm nàng, nàng cũng có thói quen đặt tay trướcbộ ngực.

Hắn cũng không lấy tay nàng ra, để cho nàng ngủ thoải mái một chút, nhưng nhìn nàng ngủ, hắn không nhịn được hôn nàng một cái.

Chỉ là động tác của hắn quá vội vội của nàng, nàng lập tức nhíu mày, quơ một hồi trong ngực hắn, chọc hắn khẽ cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Tình bất hủ không thể chia cắt (3)

"Hóa ra chỉ là một tên lưu manh." Hắn khẽ cười đặt nàng lên giường đắp kín chăn, nếu không phải ngại vì ngày mai thành thân, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua mà cứ rời đi như vậy.

Đi ra khỏi tầm điện, Thiệu Tần muốn hỏi gì đó, Hàn Hạo Thần cũng nhỏ giọng phân phó một câu: "Ngày mai chú ý một chút."

Ánh mắt Thiệu Tần chợt lóe lên, ngầm hiểu gật gù đầu.

Chuyện đêm nay tuyệt đối không đơn giản, nếu là thích khách, dám xem nơi ở của hoàng hậu không ra gì thì công phu chắc chắn không hề đơn giản, hơn nữa Lạc Từ Mộng không hề bị thương một chút nào, Hàn Hạo Thần không nghĩ ra bóng đen vừa rồi muốn làm gì.

Ngày tiếp theo, Lạc Từ Mộng trước mặt rất nhiều thái giám và cung nữ hành đại lễ với Hàn Hạo Hữu và Hoàng Hậu, xem như là Hàn Hạo Hữu gả muội muội, mà thân phận Lạc Từ Mộng cũng vô cùng tôn quý, Hàn Hạo Hữu ban cho Lạc Từ Mộng một phong hào: Trường Nhạc công chúa.

Có phong hào này, ban đầu thân thể Lạc Từ Mộng bị chứng đại thần và mọi người dị nghị bây giờ đều không nói gì nữa. Đứng ở trong đại điện, bách

quan hành lễ đưa Lạc Từ Mộng xuất giá, tỏ vẻ kính trọng đối với Lạc Từ Mộng.

Lạc Từ Mộng cho đến bây giờ chưa nhận nhiều đại lễ của nhiều người như vậy, cúi đầu như vậy khiến cho nàng khi đứng trong điện trở nên hốt hoảng, nhưng rồi lại hít một hơi thật sâu để giữ bình tĩnh. Vốn dĩ nàng muốn mở miệng nói chúng đại thần đối với Lạc Từ Mộng kính trọng thêm mấy phần, nhưng buổi sáng nàng đã thử, căn bản không có cách nào nói chuyện được, cũng không biết Hồ Diên Phong có lừa nàng hay không.

Suy nghĩ một chút, nếu nàng chỉ giơ tay lên làm cho các vị miễn lễ, giống như hơi thất lễ. Cái khó lớn cái khôn, nàng đặt tay ở một bên lùi một bước về phía sau cúi người xuống, ôm quyền khom người ở hai bên hành đại lễ với đại thần trong triều.

Nàng đồng thời hành lễ khiến cho Hàn Hạo Hữu cũng giật mình, bởi vì trong mắt hắn, Lạc Từ Mộng là một nha đầu không hiểu biết lễ nghi không câu nệ tiểu tiết, lại không nghĩ rằng nàng lại có thể làm như vậy, vì nàng làm như vậy cho nên chúng đại thần đối với Lạc Từ Mộng kính trọng thêm mấy phần, cùng ngay lúc đó, đại thần hai bên đang ôm quyền khom người lại quỳ xuống trên mặt đất quỳ lạy Lạc Từ Mộng, ngoại trừ thừa tướng và Hoa Thiên Sóc, còn lại tất cả các bách quan không có ai ngoại lệ, ngay cả đám cung nữ thái giám cũng rối rít quỳ xuống.

"Chúc mừng Trường Nhạc công chúa kết lương duyên, chúc mừng Thần vương phi và Thần Vương Gia bách niên hảo hợp."

Một người mở miệng sau đó chúng bách quan đều mở miệng, tiếng chúc phúc vang vọng cả Kim Loan điện.

Lạc Từ Mộng nhìn về phía trước khẽ giương cười, theo cô cô trong cung chậm rãi đi ra từ Kim Loan điện, hi nương bên ngoài chờ đợi, nàng tùy nằm lên lưng hi nương, lại nhớ tới cảm giác lắc lư trên lưng Hàn Hạo Thần, có lẽ cả cuộc đời này của nàng sẽ không bao giờ quên cảm giác ngọt ngào từ tận đáy lòng này.

Bởi vì hoàng cung cách Thần vương phủ hơi xa, cho nên rước dâu không dùng được kiệu mà dùng xe ngựa. bị khăn voan che kín nàng không có cách nào nhìn được phía trước, nhưng trong nháy mắt bước lên xe ngựa đó, nàng biết rõ đây là xe ngựa chuyên dụng của hắn.

Xe ngựa tốc độ đều đặn chạy về phía trước, Lạc Từ Mộng cho đến bây giờ chưa từng hỏi hộp như vậy, ngay cả bàn tay cũng bắt đầu xuất mồ hôi, lúc đầu không hề có suy nghĩ có kết quả gì với Hàn Hạo Thần, nhưng mà bây giờ, trái tim của nàng càng ngày càng không nghe sai khiến của bản thân, hơn nữa Hàn Hạo Thần đối tốt với nàng đến nỗi nàng không thể có ý định lùi bước.

Nhưng, Lan phi nói đợi sang năm, Hàn Hạo Thần sẽ xin ý chỉ của hoàng thượng tứ hôn Hoa Thiên Nhụy cho hắn, chuyện này là sự thật sao?

Nàng lấy cuộc sống của chính mình để đánh cuộc muốn cùng Hàn Hạo Thần nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nhưng nơi này là cổ đại tam thế tứ thiếp, nàng cảm giác mình sẽ thua cuộc. Nhưng cá tính quật cường lại khiến nàng đánh cuộc với vận mệnh một keo.

Không biết từ lúc nào xe ngựa đã ngừng lại, trong nháy mắt rèm xe kéo lên, nàng giật mình tỉnh lại. Bước ra khỏi xe ngựa thì dưới chân nàng mềm nhũn suýt nữa té xuống, may Hàn Hạo Thần đứng bên cạnh đã nhanh chóng đem nàng ôm vào ngực, vốn dĩ hi nương đỡ nàng từ trên xe ngựa xuống, nhưng bây giờ Hàn Hạo Thần lại ôm nàng tiến vào lễ đường, ngay lúc đó tiếng nghị luận vang lên âm ỉ, nhưng đều là ca ngợi Hàn Hạo Thần tình cảm sâu nặng, sủng ái vương phi như báu vật, Thần vương phi là người có phúc.

Lạc Từ Mộng nhếch môi cười yếu ớt, sau này cũng không biết hoàn cảnh của nàng như thế nào, đến lúc đó nếu Hàn Hạo Thần cưới Tân Phi, có lẽ bọn họ còn có thể nói thần Vương Gia mới là người có phúc, nữ tử như hoa vậy quanh bên người.

Hôn lễ ở ở cổ đại lễ nghi rất phong phú, nhưng bắt buộc dĩ nhất vẫn là tân nương, phải ở bên trong tân phòng chờ tân lang tiến hết tất cả tân khách rồi mới có thể gặp nhau.

Ngồi ở trên giường hi, trong lòng Lạc Từ Mộng có chút bất an, giống như buổi sáng nàng tỉnh lại, Hồ Diên Phong bảo hôm nay nàng có thể nói chuyện, nhưng tại sao đến bây giờ các vị sao đã che kín bầu trời mà tại sao nàng lại không phát ra được tiếng nào? Ngược lại cả trái tim cũng trống rỗng.

Cửa phòng bị đẩy ra, một đám người từ bên ngoài cửa tràn vào, nàng biết, đám người này tới nào động phòng, vừa nghe giọng nói mọi người đều biết hầu hết đã say. Trong đó còn có giọng nói của Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc.

"Nhị ca, huynh cho chúng ta nhìn tân nương từ bộ dáng tân nương từ một chút, trước khi thành huynh đem nàng giấu kỹ như vậy, bây giờ tóm lại có thể cho chúng ta nhìn được chưa?" Người nọ gọi Hàn Hạo Thần là nhị ca, có lẽ cũng là Vương Gia.

"Tam ca nói đúng, nhị ca, huynh đệ chúng ta chỉ biết là huynh kim ốc tàng kiều, nhưng không nghĩ huynh lại nhanh chóng thành thân như vậy, chẳng lẽ sợ huynh đệ đoạt mất hay sao?"

Hàn Hạo Thần không nói gì, Lạc Từ Mộng đang đội khăn voan cũng không biết về mặt của hắn, nhưng có một chút kích động, nàng thật sự muốn vén khăn voan lên nhìn một chút. nhưng rất nhanh rất nhanh sau đó Hoa Thiên Sóc đã giúp nàng giải được nghi vấn trong lòng.

"Các vị Vương Gia còn không nhìn ra sao? Có ai đã từng thấy Thần Vương gia giống như hôm nay từ đầu đến bây giờ đều mỉm cười, nếu các vị Vương Gia muốn cướp vương phi xinh đẹp của Thần vương gia, ngài ấy không liệu mạng với các ngài mới lạ."

"Ha ha ha."

Bên trong tân phòng vang lên tiếng cười.

Nhưng mà Tam vương gia hôm nay nếu không thấy được tân nương thì không bỏ qua, hắn lão đảo đi về phía giường, vừa đi vừa cười nói: "Nhưng hôm

nay cũng không thể để Nhị ca được như ý nguyện, nếu không cho chúng ta nhìn thấy mặt của tân nương, thì đêm nay ta sẽ không đi, ở đây nhìn các người có thể động phòng hay không, nếu nhị ca không ngại, Tam đệ ta lại càng không ngại."

Lạc Tử Mộng dưới khăn voan oán thầm: Đúng là một tên biến thái, lại muốn nhìn người khác động phòng, hắn có dám mê nhìn xuân cung sống ư? Cũng không sợ đau mắt hột! nhưng nói đi nói lại, chính bản thân nàng lúc ấy không phải đã xem xuân cung sống của tú bà Cẩm nương và mười nam nhân kia sao, nghĩ như thế trên mặt bắt đầu nóng lên không dứt.

"Tam đệ Tử đệ, thời gian đã không sớm nữa, các đệ nên trở về với thê thiếp của mình đi." Hàn Hạo Thần rót cuộc cũng mở miệng.

Từ Vương Gia nghe thấy Hàn Hạo Thần nói như vậy cũng không bỏ cuộc, mà còn lôi kéo Tam vương gia đi về phía giường hi: "Vậy không được, nếu như hôm nay không thấy được tướng mạo khuynh quốc của thần Vương phi, nhưng nếu chúng ta không đi, nhị ca không hi vọng chúng ta quấy rầy đêm xuân chứ?"

Mấy tên tiểu quý này cùng tiến lên, Hàn Hạo Thần là một người thật thà nên không có cách nào chống đỡ được, Hoa Thiên Sóc thấy thế cười nói: "Thần Vương Gia, vậy thì người hào phóng một chút đi, không phải chỉ là cho mọi người nhìn Thần vương phi một chút thôi sao? Sao lại giống như mọi người muốn cướp đi báu vật quý giá của người vậy, nếu không đáp ứng mấy vị Vương Gia, xem ra hôm nay thần Vương Gia khó có thể ôm trân bảo của mình trải qua đêm xuân vui vẻ rồi."

Lạc Tử Mộng nghe thấy như vậy gương mặt đỏ lên, Hoa Thiên Sóc tại sao có thể nói trực tiếp như vậy được chứ? Cái gì mà "Đêm xuân vui vẻ" chứ! Làm hại nàng lại nghĩ đến chuyện kích tình mãnh liệt xảy ra trong thư phòng ngày ấy, bản thân nàng cũng không nghĩ mình và Hàn Hạo Thần lại có thể làm chuyện như vậy trong thư phòng.

Thấy Hàn Hạo Thần và mấy người náo động phòng đến gần, Lạc Tử Mộng căng thẳng siết chặt cánh tay hi phục, bởi vì nàng không đoán được bọn họ còn có thể tiếp tục náo đến mức độ nào.

Cảm thấy bên cạnh từ từ lờ mờ xuống, hắn ngồi bên cạnh nàng, hi nương ở bên cạnh vui mừng hỏi thúc Hàn Hạo Thần kéo khăn voan lên, nhưng Hàn Hạo Thần hình như có chút đắn đo, sợ Lạc Tử Mộng sẽ để ý, mà Lạc Tử Mộng từ từ xoay người sang chỗ khác, biểu lộ tâm ý của mình.

Náo động phòng vốn là chuyện bình thường, nhưng Hàn Hạo Thần lại rất để ý đến Lạc Tử Mộng, cho nên sợ nàng không vừa lòng, khi thấy nàng chủ động xoay người lại thì trong lòng hắn rất kích động, biết nàng không muốn làm khó hắn.

Hắn giơ tay nhẹ nhàng mở khăn voan đỏ của Lạc Tử Mộng ra, trong phòng tất cả đều trang trí màu đỏ thắm khiến Lạc Tử Mộng không kịp thích ứng, nhưng khi nàng giương mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần, lại có cảm giác giật mình.

Ánh nền màu đỏ chiếu sáng khắp phòng, mà cả trong ngày vui hôm nay ánh mắt Hàn Hạo Thần lại càng thâm thúy hơn mê người, ngũ quan tinh xảo, môi mọng khẽ nhếch cười nhẹ nhàng, như một bức tranh hoàn hảo do hắn tạo ra không có một chút tỷ vết nào?

Mà ở trong mắt mọi người, Lạc Tử Mộng hôm nay lại càng khiến người ta kinh ngạc đến sửng sốt, dưới nền đỏ, cả người nàng phát ra một loại hơi thở giống như tiên khí khiến người ta hít thở không thông, trong thiên hạ nếu không phải Hàn Hạo Thần thì ai có thể xứng đáng với dung nhan khuynh quốc của nàng?

Lúc đầu mọi người còn ầm ĩ muốn náo tân phòng nhưng trong nháy mắt Hàn Hạo Thần vạch khăn voan lên cả phòng yên lặng như tờ, ngay cả hi nương cũng bị cảnh tượng trước mắt làm kinh ngạc đến nỗi quên tiếp tục lễ tiết. May mắn là nàng dường như phản ứng kịp thời, xoay người lấy rượu hợp cần từ tay nha hoàn đưa tới trước mặt hai người.

"Thần Vương Gia, Thần vương phi, uống xong ly rượu hợp cần này, từ đây trở đi trường trường cửu cửu đến đầu bạc."

Hàn Hạo Thần nhận lấy hai ly rượu một ly đưa cho Lạc Tử Mộng, hai người nhìn nhau không nói câu gì nhưng lại còn hơn thiên ngôn vạn ngữ. Tay nâng ly rượu hợp cần hai cánh tay đan chéo nhau, tầm mắt lại chưa bao giờ rời khỏi đối phương nửa khắc.

Hai người chậm rãi đem ly rượu về phía môi, lại đột nhiên nghe được một tiếng cảm khái giống như bỗng nhiên hiểu ra mọi chuyện: "Khó trách Thần Vương Gia lại lấy một vương phi bị câm, một mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành như vậy để trong nhà ngắm cũng tốt."

"Đúng vậy, nhiều nhất sau này có thể cưới thêm vài trác phi nữa là được."

Hai người bọn họ nói nhỏ nhưng trong tân phòng yên tĩnh ngày lại dường như rất lớn, mà lời của bọn họ lại lọt vào tai Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng không sót một chữ nào.

Lạc Tử Mộng trong lòng đau nhói, lúc đầu cứ nghĩ đêm nay có thể nói chuyện tạo cho hắn một kinh hi, nhưng lại chưa từng nghĩ đến vui mừng một cách vô ích, mà thái y nói chậm thì hơn một tháng nàng có thể mở miệng nói chuyện, nhưng có lẽ cả đời này nàng có thể không nói chuyện được cũng nên.

Mà đoạn đối thoại của bọn họ cũng không phải không có đạo lý, thân là một vương phi mà lại có thể câm? Hôm nay Hàn Hạo Thần có thể chấp nhận nàng có lẽ là bởi vì nhưng lời của thái y nói "Ngần thì hơn một tháng" nàng có thể nói chuyện lại, nếu sau này hắn biết nàng không thể nói chuyện, hắn có nguyện ý cưới nàng không? Hơn nữa chỉ cưới một mình nàng?

Ngày thường nàng có thể làm bộ như không có chuyện gì xảy ra, nhưng lúc trước là Lan phi ngầm ngầm hại người bây giờ hai người kia lại bàn luận xôn xao, nàng có chút không chịu nổi gánh nặng này, vốn dĩ tâm ý nàng hoảng loạn lúc này lại càng thêm uất ức. Không biết là có phải do lời nói của hai người kia hay không, hay là do trái tim nàng đau đớn, tay của nàng bắt đầu rung rung không nghe theo sai khiến của đầu óc.

Tay mềm rũ, ly rượu rơi xuống, tiếng vỡ vụn, làm chấn động cả căn phòng.

Lúc mọi người đang kinh ngạc, Hàn Hạo Thần vốn dĩ đang dịu dàng hai tròng mắt bỗng nhiên hiện lên sát khí, không cần hấn mở miệng, Thiệu Tàn lập tức mang theo hộ vệ Thần vương đem hai người nói huyền thuyên kéo xuống, mà những người trong cuộc lại không biết làm sao.

Hoa Thiên Sóc vốn định cầu tình cho bọn họ, dầu gì hai người kia cũng là thân thích của Hoa gia, lại cùng hấn vào sinh ra tử trên chiến trường, nhưng không biết sao hôm nay lại có thể nói năng không suy nghĩ như vậy. nhưng sau khi hấn nhìn thấy sắc mặt Hàn Hạo Thần, thì gắng gượng nuốt lời xuống. Hấn hiểu rõ nếu hấn mở miệng, thì kết quả có thể ngược lại hoàn toàn, có lẽ hai người sẽ chết nhanh hơn.

Hàn Hạo Thần quay đầu lại nhìn thấy nét mặt kinh hoàng của Lạc Tử Mộng, xem ra nàng đã bị dọa sợ, mà từ trong ánh mắt mất mát của nàng hấn biết, nàng không phải không để ý đến việc mình không thể nói chuyện, mà cố gượng cười để che dấu nội tâm mất mát và bất đắc dĩ.

Mặc dù nhìn qua nàng kiên cường, nhưng nội tâm của nàng lại so với bất cứ ai khác đều yếu ớt hơn và không có cảm giác an toàn.

Hi nương bị chuyện xảy ra bất ngờ vừa rồi dọa sợ đến mức thất thần tại chỗ, sau đó liền nói "Rơi xuống đất nở hoa, vinh hoa phú quý" lời nói may mắn như vậy cũng quên nói.

Hàn Hạo Thần đem ly rượu thả vào trong khay của nha hoàn, hai tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang lo lắng bất an dưới hi phục. Khi nàng ngược mắt lên đầy mắt hơi phiếm hồng, mà chính vì vẻ mặt nàng như vậy, lại khiến cho hấn càng thêm đau lòng hơn.

Lạc Tử Mộng nghĩ rằng hấn sẽ phẩy tay áo bỏ đi, dù sao bị lời nói của hai người kia kích thích và hành động không đúng lễ nghi vừa rồi của nàng làm cho hấn có đầy đủ lý do để tức giận, nhưng trong mắt hấn lại truyền cho nàng cảm giác ôn nhu dịu dàng.

Chỉ thấy hai tay hấn nắm thật chặt hai tay của nàng, môi mông khê nói: "Hôm nay có được tình yêu này, chỉ muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân."

Từng chữ từng câu toàn bộ rót vào trong đầu của nàng, trong lúc giật mình nửa tim bên trái giống như bị khiêu khích đập một cách rối loạn.

Hấn nhớ! Hấn vẫn nhớ đến lời nói lúc đó của nàng, hơn nữa không bỏ sót chữ nào.

Bất kể lời nói của hấn nói có thể duy trì bao lâu, ít nhất hiện tại nàng có thể cảm giác được tình yêu nồng đậm của hấn, đối với một người yêu nàng như vậy, mặc kệ tương lai như thế nào, ít nhất hôm nay hấn thật lòng.

Cũng đủ rồi!

Đôi mắt hơi đỏ của nàng lúc đầu bây giờ bị che phủ một tầng sương mù, không không chế được cảm xúc kích động trong lòng, nước mắt nhẹ nhàng tràn mi.

Hi nương đang muốn rót thêm cho nàng một ly rượu, nhưng nàng lại lấy ly rượu kia của Hàn Hạo Thần, ngửa đầu uống hết nửa ly sau đưa cho Hàn Hạo Thần, hấn không hề do dự, đem nửa ly rượu còn lại uống cạn.

Trong hôn nhân của nàng, nàng không chấp nhận có người thứ ba, cho nên hấn cũng không muốn xuất hiện ly rượu thứ ba, nếu như nàng và hấn duyên phận chỉ là nửa ly rượu, như vậy thì cứ để cho bọn họ hạnh phúc ngắn ngủi trong một khắc, mặc kệ chuyện tương lai như thế nào, ít nhất bọn họ đã từng hạnh phúc.

"Kết thúc buổi lễ!"

Hi nương toát mồ hôi lạnh gượng cười nói một câu, mọi người lấy lại tinh thần bắt đầu vỗ tay, Hàn Hạo Thần đưa tay lau đi nước mắt trên mặt Lạc Tử Mộng, mà Hoa Thiên Sóc lại thùy chung im lặng nhìn tất cả mọi chuyện.

Nàng hít sâu một hơi, cảm giác trước ngực như có con nai chạy loạn, trong tiếng cười hân hoan của mọi người, đột nhiên một cổ mùi tanh từ trong cổ họng trào ra, trong nháy mắt trên đất đầy máu.

"Mộng nhi." Hàn Hạo Thần hoảng hốt lo sợ ôm Lạc Tử Mộng vừa phun máu tươi ôm vào trong lòng, tất cả mọi người tay chân đều rối loạn.

"Thái y! Còn không mau đi mời thái y!"

Tiếng nói của Hàn Hạo Thần vừa ngừng, cả vương phủ cũng loạn lên, đêm tân hôn tân nương phun máu tươi là chuyện lớn đến mức nào, tân khách đang chuẩn bị rời đi cũng không dám lộn xộn, nếu bị nghi ngờ là người hạ độc thì không biết như thế nào.

"Mộng nhi! Như thế nào rồi?" Hàn Hạo Thần hét hoảng vuốt mặt của nàng.

Lạc Tử Mộng cả người cũng mềm nhũn nằm trong ngực của hấn, cứ tưởng rằng bản thân vừa đi đến quý môn quan, ai ngờ đúng lúc thái y đến lại có thể xoay chuyển.

"Ta. Không có. Chuyện." Nàng đứt quãng nói ra mấy chữ, lại làm cho trái tim của Hàn Hạo Thần vốn dĩ đã nhảy lên tận cổ họng bây giờ cả người đều kinh ngạc.

"Thần vương phi nói chuyện được rồi?"

"Đúng vậy, không phải nói trúng độc không biết lúc nào mới có thể nói chuyện được lại sao?"

Mọi người bàn tán âm ỉ, ngay cả Hàn Hạo Thần cũng không dám tin.

"Mộng nhi nàng, Có thể nói chuyện?" Hàn Hạo Thần nâng khuôn mặt của nàng lên nhìn nàng.

Chính nàng cũng kinh ngạc trừng lớn hai mắt, ngay đến cả bản thân nàng cũng không nghĩ tới. Cứ nghĩ rằng Hồ Diên Phong nói nàng hôm nay có thể nói chuyện là giả, nhưng ai có thể ngờ vào thời điểm mấu chốt lại có thể nói chuyện được, càng làm cho nàng vui chính là, lời thề của hần nói ra trước khi nàng có thể nói lại được.

"Thái y, mau lại xem một chút chuyện gì xảy ra." Hàn Hạo Thần vẫn ôm Lạc Tử Mộng trong ngực không hề buông tay, đây đúng thật là chuyện hần vui mừng nhất từ lúc chào đời đến nay, ngay đến nhưng lúc hần xuất chinh đại thắng trở về cũng không vui mừng như vậy.

Thái y sau khi chẩn đoán lập tức quỳ gối dưới chân hai người vẻ mặt vui vẻ nói chúc mừng: "Chúc mừng Vương Gia, chúc mừng Vương phi, Vương phi dư độc đã được tiêu trừ, cho nên sau này có thể nói chuyện bình thường được rồi."

"Chuyện này là thật sao? Không phải nói ít nhất là một tháng ư?" Hàn Hạo Thần sợ có gì thay đổi nên hỏi lại.

Thái y suy nghĩ một chút nói: "Chuyện này cũng rất kỳ quái, theo lý thuyết dư độc trong người Vương phi không thể nào nhanh chóng thanh trừ như vậy được, độc kia đã thấm vào trong cổ họng, nếu không phải có thuốc giải thì. . . . Kỳ lạ! Thật kỳ lạ."

Ngay cả thái y cũng không nói được nguyên nhân vì sao, hần quay đầu nhìn về phía lạc Tử Mộng sau hỏi "Vương phi hiện tại cảm giác như thế nào?"

Lạc Tử Mộng dùng nước trà súc súc miệng, lại uống một ly trà xanh, sau đó nói: "Rất tốt. . . . lúc đầu như có cái gì ngăn cản ở cổ họng bây giờ đã không còn, hô hấp cũng thuận hơn rất nhiều, cảm giác chua xót cũng không còn nữa."

"Chúc mừng vương phi, toàn bộ dư độc của Vương phi đã thanh trừ toàn bộ, sau này sẽ không có chuyện gì nữa."

Hỉ nương nghe vậy lập tức chúc mừng: "Chúc mừng Thần Vương Gia Thần vương phi, đây đúng là chuyện mừng. Vương Gia và vương phi quả nhiên là được ông trời tác hợp, vương phi đúng thật là người có phúc, cho nên ông trời đã giúp vương phi giải trừ dư độc, rất đáng chúc mừng."

Mọi người nghe cũng bắt đầu chúc.

Lạc Tử Mộng vui mừng cũng rất bội phục hi nương, ngay đến cả ông trời cũng tạ ơn, nếu không phải Hồ Diên Phong đưa cho nàng thuốc giải, ông trời còn có thể giúp được nàng sao?

"Tốt! đúng là quá tốt rồi! Mộng nhi sau này nàng muốn nói gì đều có thể nói." Hàn Hạo Thần có vẻ còn vui mừng hơn cả Lạc Tử Mộng, quay đầu phân phó, "Hôm nay mừng trên dưới người làm trên Thần vương phủ đều có thưởng, hi nương, thái y hôm nay thưởng một trăm lượng."

"Tạ vương gia, Tạ vương phi."

Đội đến đến khi mọi người lui xuống hết, Lạc Tử Mộng ngược lại có chút đau lòng, mỗi người một trăm lượng đó! Ông trời! Hàn Hạo Thần có tiền không biết sử dụng vào đâu sao? Lấy ra để đếm luyện tập độ linh hoạt của tay cũng tốt!

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Tình bất hủ không thể chia cắt (4)

Lạc Tử Mộng trong lòng bấm tay tính toán, chỉ mỗi hi nương và thái y đã hết hai trăm lượng, toàn bộ hạ nhân trong vương phủ hạ thì sẽ tiêu hết bao nhiêu tiền đây? Hàn Hạo Thần này, cũng không biết quản lý, cứ tiêu tiền như nước như vậy, cho dù có Núi Vàng Núi Bạc cũng có lúc hết!

Nhưng mà hần vừa rồi nói "Hôm nay đại hi" thật sự khiến lòng nàng rung động, xem ra hần vẫn luôn để ý đến việc nàng bị trúng độc, nàng giải trừ hết độc khiến hần rất vui, điều này khiến nàng có cảm giác vui sướng không thể nào diễn tả được.

Bên trong tân phòng chỉ còn lại hai người là Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng, âm thanh huyền ảo lúc đầu đã lập tức được thay thế bằng tĩnh lặng.

Hần nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc trên trán nàng: "Bây giờ thật sự không có việc gì nữa chứ?"

Ánh mắt nàng di chuyển sang hướng khác ho nhẹ một tiếng, sau đó mỉm cười nói: "Vâng, không sao nữa rồi!" Hàn Hạo Thần hiếm khi cười lớn, mà Lạc Tử Mộng cũng là lập tức nhào vào trong ngực của hần cảm khái, "A. . . . Cảm giác có thể nói chuyện thật sự rất tốt! Mấy ngày nay ta kìm nén sắp

hông rồi! Cho dù có người mắng ta, ta cũng chỉ có thể nghe, khó chịu chết đi được!"

"Người nào mắng nàng?" Hân nghe vậy lập tức cau mày lại nhìn nàng, bất kể nàng làm cái gì, không có ai có tư cách mắng nàng một câu, ai cũng không có tư cách.

Lạc Tử Mộng không ngờ phản ứng của hân lớn như vậy, đành phải khai hết sự tình xảy ra mấy ngày hôm trước: "Thật ra thì cũng không phải mắng ta..., chỉ là ở trong cung Lan phi nói với ta một ít chuyện về chàng."

"Chuyện gì?"

"Nàng nói. Chờ đến sang năm, Hoa Thiên Nhụy đến tuổi xuất giá, trước đây chàng yêu thương nàng ta nhưng tuổi còn nhỏ nên chưa lấy nàng, đợi sang năm chàng sẽ xin tứ hôn, hơn nữa ta là chính thất cần phải chuẩn bị tất cả, trong lòng chàng Hoa Thiên Nhụy là bảo bối nên sẽ không cần quan tâm đến mọi việc trong vương phủ, chỉ cần ở bên cạnh chàng chiều cổ chàng là được."

"Ăn nói bừa bãi!" Hân Hạo Thần tức giận mắng một câu

Lạc Tử Mộng lập tức không ngồi yên, nhảy dựng lên tức giận trừng mắt nhìn hân: "Chàng không tin ta?"

Hân Hạo Thần ý thức được lời nói của mình làm cho nàng hiểu lầm, vội vàng giải thích: "Ta không phải nói nàng nói năng bậy bạ, ta đang nói Lan phi."

"Chàng không nói như vậy? Vậy tại sao nàng lại có thể tưởng tượng được sinh động như vậy chứ?" Nàng vẫn còn hơi nghi ngờ. Dĩ nhiên, nàng có thể nghi ngờ hân, nhưng mà hân không thể nghi ngờ nàng.

Hân Hạo Thần bước tới nắm lấy vai nàng nhìn vào khuôn mặt đang tức giận của nàng mỉm cười: "Trong cung nữ nhân am hiểu nhất không phải là diễn trò hay sao? Nói chuyện một cách sinh động có gì kỳ lạ chứ? Nếu là thật sự thì trái lại thành cảnh tượng đặc sắc quá rồi."

Hân trong lời nói của hân có một ý nghĩa khác khiến Lạc Tử Mộng giật mình, mặc dù Hân Hạo Thần từng là hoàng tử, bây giờ là Vương Gia, nhưng nàng có cảm giác hân bài xích người trong cung, dường như là chuyện gì đó mà nàng không biết, nhưng hân lại không muốn nói rõ.

Có điều mỗi người trong lòng đều tồn tại một bí mật? Hân không muốn nói, nàng cũng không muốn truy hỏi đến cùng, nếu đến lúc thời cơ chín muồi, chỉ cần nàng nhắc đến hân sẽ tự nhiên trả lời nàng. Nàng tin tưởng chỉ cần hai người tin tưởng lẫn nhau, sẽ có thể đi đến cuối con đường.

Nói đến mọi việc trong cung, nàng lại có cảm giác không khí có chút đè nén, Lạc Tử Mộng nhìn Hân Hạo Thần một chút, thấy hân của hân sâu xa, nàng vẫn nhìn không được hỏi lại: "Chàng thật sự không sẽ lấy nàng ta?"

Hân Hạo Thần nhíu mày: "Đúng vậy"

"Ừm. . . ." Nàng suy nghĩ một chút lại hỏi, "Vậy người khác thì sao? Có phải sau này sẽ vẫn lấy người khác nữa?" Mặc dù lúc trước hân cam kết với nàng muốn nhất sinh nhất thế nhất song nhân, nhưng nàng lại muốn nghe hân nói lại một lần nữa.

Thế nhưng hân lại cố lảng tránh: "Người khác ở đâu ra chứ?"

Lần này nàng bắt đầu sốt ruột: "Bây giờ không có không có nghĩa là về sau không có, nếu như có một nữ nhân vừa hiền lành vừa đẹp xuất hiện trước mặt chàng, vậy chàng có thể thay đổi không?"

"Làm sao lại có nhiều nếu như vậy?" Hân thật sự rất bội phục trí tưởng tượng của nàng, không thể nào nói chuyện tình cảm với sự thật được với nàng.

Nhưng nàng vẫn nhất quyết không tha: "Vậy nếu có thì sao?"

Điều nàng muốn nhất chính là cảm giác an toàn, từ xưa đến giờ nữ tử luôn một lòng si mê những kẻ bạc tình, mặc dù nàng hiểu đạo lý này, nhưng nàng là người ở thế kỷ 21, làm sao có thể tiếp thu nhận được cảnh cùng người khác chung một chồng?

Trượng phu của mình tối hôm trước cùng nữ nhân khác cùng giường chung gối tình ý triền miên, sau đó lại cùng người ở trên giường hô mưa gọi gió, tình cảnh như vậy vừa suy nghĩ một chút đã khiến người ta sồn tóc gáy.

Thấy nàng không có ý định bỏ qua, Hân Hạo Thần cười nhẹ nhàng lắc đầu, loại tình thần này của nàng nếu để chất vấn phạm nhân và mật thám ngược lại sẽ làm cho người ta thú nhận không kiêng kỵ. Chẳng qua nếu như hân trả lời, thì tối này sẽ quá yên tĩnh đi.

Hân bất đắc dĩ nhéo mũi của nàng cười nói: "Nếu như có cũng không cần, như vậy được chưa?"

Nàng con cười thầm: "Như vậy còn được." Đáp án này cuối cùng khiến cho nàng hài lòng, ai biết được câu tiếp theo của nàng lại khiến vẻ mặt hân hắc tuyến, "Chàng nếu dám cưới tiểu thiếp, cẩn thận nửa đêm ta thiến chàng."

Câu nói của nàng khiến Hân Hạo Thần không tự chủ được nhìn nửa dưới của mình, dường như có cảm giác có một luồng khí lạnh từ dưới thân chạm rãi xông lên.

Thấy nàng tháo trang sức trên đầu và giả y xuống, toàn thân nhẹ nhàng đi đến bên giường ngáp một cái, hân từ từ tiến tới bên tai nàng, dùng âm thanh cực kỳ mập mờ nói: "Nói như vậy, chẳng lẽ nàng muốn làm quả phụ rồi à? Vậy không phải là nàng đang tự trừng phạt bản thân sao?"

Ai ngờ lạc Tử Mộng nhún vai một cái xoay người đi tới bên giường nói: "Trên đời nam nhân nhiều như vậy, tại sao ta lại có thể vì một nam nhân không có tình cảm với ta mà làm quả phụ? Ta cũng không phải là Tần Hưong Liên."

Người phía sau giận tái mặt con người nguy hiểm nheo lại: "Nàng nói nàng còn có thể tìm người khác?"

Nàng thoải mái nằm lên giường dặn dò: "Chàng dám tìm nữ nhân khác, ta cũng sẽ thiên chàng rồi tìm nam nhân khác."

Được rồi! Hàn Hạo Thần không còn cách nào khác nàng đối với chuyện này rất kiên trì, hẳn phải hướng về phía nàng đảm bảo: "Nhất sinh nhất thế nhất song nhân" cũng không phải là nói suông, cho nên cũng không bao giờ có nữ nhân hay nam nhân khác nữa.

Hôm nay đêm động phòng hoa chúc, một khắc xuân tiêu, cần gì phải lãng phí thời gian nói những chuyện không có khả năng đó chứ.

Lạc Tử Mộng chỉ nghe sau lưng vang lên tiếng sột sột soạt soạt, sau đó bên phía bên cạnh giường lún xuống, sau đó bàn tay hắn bắt đầu dao động trên người nàng.

"Làm gì vậy!" Nàng vuốt ve tay của hắn cả người lại dịch vào phía bên trong giường.

Hàn Hạo Thần cũng xê dịch theo hướng nàng, sau đó tiến tới bên tai nàng thì thầm nói: "Hôm nay là đêm động phòng hoa chúc của chúng ta. . . ."

"Vậy thì thế nào?" Lạc Tử Mộng tức giận đáp lễ một câu. Hai người cũng không phải là lần đầu tiên, cái gì mà đêm động phòng hoa chúc, hai lần trước hắn đều làm hại nàng mệt rũ rồi, nàng bây giờ đối với phương diện kia đúng thật không có cách nào chống đỡ được.

Lời của nàng khiến cho hắn nhất thời cứng họng.

Như thế nào? Đương nhiên là làm chuyện xuân tiêu một khắc đáng ngàn vàng rồi! Chẳng lẽ hai người còn có thể ngủ hay sao? Hắn là nam nhân bình thường có đầy đủ tình lực, mỹ nhân như hoa như ngọc ngay bên cạnh hắn làm sao có thể làm Liễu Hạ Huệ, trừ phi có hai khả năng, một là không yêu, hai là "Phía dưới" hỏng rồi!

Mà hai loại khả năng sẽ không xảy ra ở trên người của hắn.

Nhẹ nhàng không được cũng chỉ có thể đến Bá Vương ngạnh thượng cung rồi, đối với phương diện này hắn không phải là người có kinh nghiệm bình thường, lần đó nàng mãnh liệt yêu cầu hắn không cần phụ trách, không phải đều dùng một chiêu như vậy sao?

Hắn nhếch môi cười, đột nhiên nghiêng người đè lên trên người của nàng, tiếng kêu sợ hãi chưa kịp vang lên, môi của hắn đã che kín môi nàng nuốt tiếng kêu của nàng vào trong bụng.

Lạc Tử Mộng trong lòng thầm mắng, người này dùng cách này đến nghiệm rồi, xem ra hắn vẫn cho rằng dùng chiêu này có thể chế phục được nàng? Nếu cứ như vậy thì làm sao hắn biết quý trọng?

Hạ quyết tâm, nàng ra sức khê cắn hắn, chỉ nghe một tiếng kêu buồn bực truyền ra khỏi căn phòng.

Bên ngoài tân phòng, quản gia, Thiệu Tần, Tiểu Đông và Liên Vân bốn người vẫn đang len lén nghe, lại nghe thấy tiếng kêu của Hàn Hạo Thần, mọi người đều không hiểu tại sao.

Tần quản gia khó hiểu sờ sờ đầu nghi ngờ nói: "Quái! Lần đầu tiên ta nghe thấy tiếng kêu của tân lang truyền ra khỏi phòng!"

Tiểu Đông đột nhiên nhỏ giọng cười hắc hắc: "Chẳng lẽ là vương phi của chúng ta quá lợi hại, cho nên Vương Gia chúng ta chống đỡ không được?"

"Người nói bậy bạ gì vậy?" Liên Vân đỏ mặt dùng cánh tay nhỏ chọc chọc vào đầu hắn, "Nói ra những lời này không sợ người ta chê cười."

Thiệu Tần thực sự hiếm khi hiếu kỳ như vậy không ngừng nhìn quanh, trong miệng còn thầm nói: "Tiểu Đông nói cũng có chút ít đạo lý, đến bây giờ vẫn chưa nghe được động tĩnh của Vương phi, giống như bây giờ không có bất cứ động tĩnh gì."

"Chẳng lẽ bọn họ ngủ rồi hả? Không thể nào?" Tần quản gia bám ở trên cửa cố gắng ngó vào trong, biết rõ cái gì cũng không nhìn được, nhưng vẫn muốn nhìn thấy được gì đó, hắn một lát dùng mắt nhìn, một lát dùng tai nghe, nhưng mà cái gì cũng không nghe không thấy được. Bất đắc dĩ hắn vỗ vỗ tay áo bỏ qua, "Thôi, ta đi ngủ trước đây, thật không nghĩ đến Vương Gia trẻ tuổi thể lực dồi dào như vậy, mà đêm động phòng hoa chúc lại. . . ."

Đám người Thiệu Tần và Liên Vân, Tiểu Đông nhìn quản gia rồi đi cũng rồi đi theo, trước khi đi ánh mắt còn tràn ngập thất vọng, còn nghĩ rằng hôm nay sẽ nghe được âm thanh kịch liệt.

ở trong tân phòng, Hàn Hạo Thần buồn bực sờ sờ đôi môi, kết quả bị nàng cắn nát, đúng thật là ác độc. Mà thính giác của hắn luôn luôn bén nhạy, lời nói của Tần quản gia hắn lại nghe không sót câu nào, Tần quản gia lúc gần đi nói câu nói kia rõ ràng nghi ngờ hắn đêm tân hôn không được.

Lần này hắn thật sự có khả năng bị đồn đãi là không có khả năng nên mới cưới một vương phi thay mình trông phòng.

Mà quay đầu nhìn lại, nàng lại ở bên cạnh nhìn hắn cười trộm.

"Không biết thần vương phi bây giờ đã hài lòng chưa?" Hàn Hạo Thần nằm xuống sau đó nói một câu.

Lạc Tử Mộng quay đầu nhìn lại, màu đỏ trên tấm màn phản xạ lại, gương mặt của hắn rất tuần mĩ, nhưng mà câu nói của hắn vừa nói ra kia lộ ra bất đắc dĩ và uất ức. Xem ra hắn thật sự buồn bực, đêm động phòng hoa chúc không động phòng, mà ngoài cửa Tần quân gia lại làm tường hắn có khả năng bất lực, cũng khó trách hắn có vẻ mặt như vậy.

"Thần Vương điện hạ tức giận?" nàng dịch đầu tiến đến gần tai hắn nghịch ngợm trêu đùa. Nhìn trên môi hắn vẫn còn lưu lại dấu răng, không nhịn được khẽ cười.

"Còn cười!" Hàn Hạo Thần thật sự giận rồi, "Như thế rất tốt, sáng sớm ngày mai để cho người ta nhìn thấy, không chừng sẽ nói ra thành dạng gì."

Nàng lại cười rức rờ thêm: "Không ngờ Thần Vương điện hạ cũng sẽ sợ lời đồn đại? Không phải bị người ta nói không dám mê nữ sắc chỉ dám mê đoàn tụ cũng không ngại mà?"

"Bổn vương không sợ, chỉ có điều thần vương phi cũng không sợ lời đồn đãi sao?" Hắn giận quá hóa cười.

Lạc Tử Mộng suy nghĩ một chút, cũng không hiểu lắm ý câu nói này của hắn. Thấy sáng về nàng ngại thẹn, Hàn Hạo Thần đột nhiên khẽ cười: "Nếu để cho người ngoài nhìn thấy môi ta bị cắn nát, nhất định sẽ cho rằng thần vương phi vì Thần vương gia không cho động vào người, cho nên trong cơn tức giận liền trả thù lại cắn ta bị thương, nàng nói xem là Thần vương gia nên sợ lời đồn đãi hay Thần vương phi nên sợ đây?"

Câu nói này khiến Lạc Tử Mộng bối rối.

Suy nghĩ kỹ một lát nàng mới bỗng nhiên hiểu ra, như vậy chẳng phải khiến người khác nghĩ rằng nàng vì hoan ái mà thẹn quá thành giận sao?

"Như vậy, thân là Thần Vương phi ta chẳng phải mang tiếng sắc nữ sao, vang danh là hãn thê?" Nàng còn cười, thật là muốn tức chết hắn.

"Nếu Mộng nhi không ngại."

Nói còn chưa dứt lời, Lạc Tử Mộng lại nằm ở trên người hắn đem môi che kín miệng, bất ngờ nàng đảo ngược lại khiến Hàn Hạo Thần bất ngờ, nụ hôn của nàng không sâu, chỉ che ở trên môi của hắn, mà lưỡi của nàng nhẹ nhàng liếm láp vết thương bị nàng cắn.

Cảm giác ấm áp giống như một hòn đá quăng vào mặt hồ tĩnh lặng, dự vọng có kim nén giờ phút này lại bắt đầu rục rịch chộn rộn. Tay không tự giác vòng chắc eo nhỏ của nàng, lúc hắn đang muốn hôn trả lại thì nàng lại tách ra.

"Còn đau không?" Nàng nhảy mắt hỏi.

Đánh một cái tát rồi cho ăn một miếng tạo không biết nàng học được từ chỗ nào, nhưng mà như vậy lại khiến cho hắn yêu thích không buông tay. Cũng không quản nàng có đồng ý hay không, Hàn Hạo Thần bỗng chốc xoay người bỏ nhào lên nàng, trả thù đem lưỡi của nàng mút thỏa thích trong miệng, xem nàng làm sao mà cắn, nếu cắn chẳng phải sẽ cắn trúng đầu lưỡi nàng?

Lạc Tử Mộng cũng cảm thấy hắn có ý xấu, nhưng lúc này đây nàng cũng không tiếp tục tránh nữa, liền mặc kệ hắn hôn nàng, bởi vì vừa rồi nhìn tuấn nhan của hắn qua ánh nến đỏ, nàng đã lần nữa động lòng với hắn.

Bản lĩnh của hắn chính là như vậy, bất kể lúc nào quan sát kỹ hắn, cũng có thể khiến cho trái tim người khác rung động. Mà cảm giác của hắn đối với nàng không phải như thế, từ lần đầu tiên hắn bắt đầu thấy nàng, hắn đã bị nàng chiếm trọn trái tim.

Đêm động phòng hoa chúc, nàng đẹp đến mức khiến hắn mê mẩn, ở trên người nàng miệt mài một lúc lâu, đến lúc nàng mê man mới bắt đầu ôm nàng chìm vào giấc ngủ.

Ngủ thẳng nửa đêm, nàng dường như liên tục mơ thấy ác mộng, không ngừng kêu "Phong", cũng không ngừng kêu "Không".

Đối với nàng, thật ra thì hắn không quá hiểu rõ, chỉ là bởi vì yêu nàng, cho nên mới bất chấp tất cả cưới, hắn mặc kệ thân phận của nàng là gì, chỉ cần nàng ở bên cạnh hắn, hắn tin tưởng một ngày nào đó hắn có thể làm cho trong những giấc mơ nàng gọi tên hắn. Mặc kệ thân phận thực sự của nàng là gì, chỉ cần nàng là nàng là tốt rồi.

Dù là nàng là mật thám.

Thật ra thì cái ý nghĩ này không phải hắn chưa từng nghĩ qua, từ lúc mới bắt đầu không tin nàng là mật thám, bởi vì cảm thấy sẽ không ai phải một mật thám khả ái không hề có tâm cơ gì đi làm mật thám cả, còn muốn bù đắp thêm cho nàng, nhưng sau khi Hồ Diên Phong xuất hiện, nàng lần đầu tiên nàng mở miệng quát tên "Hồ Diên Phong", hắn liền bắt đầu có điều nghi ngờ, nhưng ngay cả có một nguồn động lực thôi thúc hắn như vậy, nhưng cho dù nàng là mật thám, hắn cũng không luyến tiếc khi đem nàng giữ bên người.

Hắn nghĩ hắn điên rồi, sau khi yêu nàng hắn bất chấp tất cả như kẻ điên, nhưng hắn vẫn vui vẻ chịu đựng.

Sáng sớm tỉnh lại, nàng dụi dụi con mắt, cảm thấy bên ngoài ánh sáng đã chiếu vào, nàng hơi híp mắt duỗi lưng một cái, lại phát hiện Hàn Hạo Thần còn nằm bên cạnh nàng, sao kỳ vậy, bình thường hắn không phải vẫn dậy sớm sao?

Lật người lại nằm ở trên giường ngửa đầu nhìn hắn, nàng cảm thấy mình sắp biến thành hoa si rồi, tại sao lại có cảm giác hắn càng ngày càng dễ nhìn?

Dùng ngón tay nhẹ nhàng chạm vào lông mày của hắn, vừa dày lại dài, lại chạm qua mũi của hắn, cứng rắn góc cạnh, lại về lên hình dáng của hắn, không thể bắt bẻ điều gì, tiếp tục qua bờ môi của hắn, mỏng mà hấp dẫn. Chỉ là trên môi có vết cắn. hình như rất sâu.

Nàng cúi người xuống đặt môi mình lên môi hắn, nhẹ nhàng dùng đầu lưỡi liếm liếm vết thương của hắn. Ai ngờ ngang hông bỗng nhiên căng thẳng, cả người nàng bị hắn giữ chặt, muốn ngẩng đầu lên, sau đầu cũng bị hắn đè lại, khiến cho nàng không thể động đậy.

Người này lại có thể giả bộ ngủ!

Ý thức được vấn đề này, Lạc Tử Mộng thật sự hối hận lúc này còn đồng tình với vết thương trên môi hắn, nàng há mồm cắn mọi cái nữa, ai ngờ hắn sớm đã có phòng bị, khuấy lưỡi của nàng nuốt vào trong miệng hắn, nếu là nàng khê cắn, thì sẽ trở thành "Cắn lưỡi tự sát" mất.

Nếu hắn thật sự dùng thủ đoạn như vậy thì nàng thật sự sẽ chết rất thảm, có lẽ ngay cả mình chết thế nào cũng không biết.

Dường khí dần dần bị hắn hút hết, nàng bị hắn hôn suốt chút nữa thì tắt thở, hai cái tay càng không ngừng vùng vẫy, giống như một đứa bé sắp chết đuối vùng vẫy phát ra tín hiệu với hắn, Hàn Hạo Thần lúc này mới buông nàng ra.

"O o." Nàng càng không ngừng thở hổn hển về mặt vô tội giờ tay đầu hàng, "Không làm nữa, ta sắp tắt thở rồi."

Nhìn bộ dáng buồn cười của nàng, Hàn Hạo Thần lần nữa khê cười, kèm theo giọng nói khàn khàn từ tính, lọt vào trong tai nàng.

Nam nhân tại sao lại dùng âm thanh mê người như vậy chứ? Nếu như bị nàng phát hiện hắn cười với nữ nhân khác như vậy, thì hắn nhất định sẽ chết rất thảm.

Sau khi tắm rửa rửa mặt xong, hai người phơi nắng ăn bữa trưa, hôm nay bọn họ dậy quá trễ, nhưng mà như lời Tần quân gia vừa rồi không cần thận nói ra, tân hôn gần bó như keo sơn là chuyện bình thường.

Hàn Hạo Thần cũng theo thói quen của Lạc Tử Mộng ngồi ở trong đình viện cùng nàng cùng nhau dùng cơm trưa, điều này làm cho Lạc Tử Mộng có chút kinh ngạc, bởi vì nàng biết hắn là một người cho tới bây giờ sẽ không bởi vì người khác mà thay đổi bản thân, mà hắn bây giờ lại vì nàng mà thay đổi.

Ngày thứ ba là ngày lại mặt, Lạc Tử Mộng và Hàn Hạo Thần cùng nhau vào hoàng cung, nàng thật cảm thấy Hàn Hạo Hữu rất nể mặt Hàn Hạo Thần, để nàng xem hoàng cung như nhà mẹ đẻ.

Nhưng lần này không gặp Hồ Diên Phong, nghe nói hắn đã về Ngân Nguyệt quốc rồi.

Nhưng lần này, trong lòng Lạc Tử Mộng mơ hồ cảm thấy có điều gì đó không đúng lắm, nhưng lại không nói rõ được nguyên do tại sao. Nhưng nếu bây giờ đã gả cho Hàn Hạo Thần, nàng cũng không nên suy nghĩ nhiều như vậy, trước kia là trước kia, bây giờ là bây giờ, mặc kệ trước kia như thế nào, nàng nên nắm chặt lấy những gì ở hiện tại không phải sao?

Phu quân của nàng vừa tuần tú lại phi phạm nên có rất nhiều người mơ ước, đến chỗ nào cũng có bao nhiêu ánh mắt theo dõi hắn, nước miếng của mọi người như muốn "Bay thẳng xuống 3000 thước rồi". bọn họ nghĩ thân phận cung nữ sẽ có một ngày biến thành phượng hoàng, nhưng mà có chút hi vọng cũng tốt, dù sao cũng tốt hơn không có cảm xúc gì, hoàng cung không phải là rất cần những màn tranh giành như vậy mới nào nhiệt sao?

Đương nhiên, nàng cũng vậy, cũng có rất nhiều mắt nhìn nàng, nhưng mà. . . . tên thái giám chết bầm này, "Phía dưới" đã không còn mà còn dám nhìn lên nàng, thị vệ vừa rồi đi qua đáng về không tẹ một chút nào.

À? thì ra người có đáng về rất được kia là Cổ Doãn Hằng, thống lĩnh cấm vệ quân nước Hàn Vũ, đã lâu không xuất hiện hơn nữa lại ăn mặc như vậy cho nên không nhận ra được.

Đột nhiên, người bên cạnh dừng bước, Lạc Tử Mộng vẫn chưa phát giác vẫn cầm đầu đi về phía trước, cho đến khi cảm giác người bên cạnh không còn, mới xoay người lại phát hiện Hàn Hạo Thần trầm mặt xuống chấp tay đứng sau lưng nàng.

"Tại sao lại không đi?" Nàng quay người lại đi đến bên cạnh hắn.

Hàn Hạo Thần chưa xót nói một câu: "Nhìn đủ rồi?"

"Gì mà nhìn đủ rồi?" Nàng mở lớn mắt nhìn hắn.

"Không phải vừa rồi nhìn nam nhân khác rất hăng say ư?" Lời vừa ra khỏi miệng, vị chua càng đậm.

Thì ra là hắn là ghen, khó trách lại bày ra bộ mặt thối như vậy.

Nàng không biết thì ra là hắn cũng sẽ ghen, hơn nữa ghen tức lại còn nồng đậm như vậy, nhưng mà hắn ăn dấm khiến cho tâm tình nàng không tệ, cho thấy hắn rất để ý nàng, nếu không sẽ không ghen, vậy thì không được.

Nàng kéo tay áo của hắn một cái, nghiêng đầu nhìn hắn, cười vô hại: "Ai muốn nhìn người khác, chẳng qua là cảm thấy người kia quen mặt, suy nghĩ một hồi lâu mới biết là Cổ Doãn Hằng Cổ thống lĩnh."

Thấy vẻ mặt hân hòa hơn, nàng mới tiếp tục nói: "Hon nữa vương gia của ta tuần tú như vậy, làm gì có ai vượt qua được, muốn nhìn người khác không bằng xem chàng còn hơn?"

Hàn Hạo Thần lúc này mới nhếch môi khẽ cười, nhưng nàng cầm chặt mặt của hắn làm gì? Tại sao hắn cảm thấy mình giống con nít để mặc nàng đùa nghịch? Chung quanh thái giám cung nữ và thị vệ đi qua hành lễ với bọn họ cũng tránh không được nhìn lên vài lần.

"Đi nhanh đi, hoàng thượng và hoàng hậu đang chờ." Nàng nói là phong thi nhất định là mưa, lôi kéo tay của hắn đi về phía Thiên Điện.

Nhưng nhắc tới cũng thấy kỳ lạ, nếu là ngày thứ ba lại mặt nên đến điện của hoàng hậu mới đúng chứ, tại sao lại đến Thiên Điện của hoàng đế? Chẳng lẽ lần ngoài hoàng hậu còn có người khác? Hình như dự cảm gì đó chẳng lành đang kéo đến.

Mới vừa đi mấy bước, bóng dáng của Cố Doãn Hằng lại rơi vào tầm mắt của nàng, thì ra chức thống lĩnh này cũng rất bận, cứ nghĩ rằng chỉ cần đi lại trong hoàng cung, nếu có thích khách hô to một tiếng "Bất thích khách" là được.

"Không nghĩ đến Doãn Hằng đáng đáp không tề." Nàng nhìn bóng dáng của hắn thì thầm một tiếng. Nhưng vừa dứt lời, cũng cảm giác có cảm giác một luồng khí lạnh chui vào cổ áo nàng, khiến nàng nổi da gà.

Ngước mắt nhìn vẻ mặt xanh mét của Hàn Hạo Thần, nàng vội vàng nói: "Nhưng đáng tiếc, đẹp hơn nữa cũng không đẹp bằng Thần vương điện hạ của chúng ta."

Nhưng mà chiều này hình như nàng đã sử dụng thành công rất nhiều lần, ít nhất lần này không đạt hiệu quả, chỉ thấy hắn trầm mặt chậm rãi mở miệng hỏi: "Vừa rồi nàng gọi hắn là gì?"

Lạc Tử Mộng suy nghĩ một chút đáp: "Doãn Hằng, chẳng lẽ ta sai sao? Ta nhớ hình như tên hắn như vậy mà."

"Khi nào thì nàng trở nên thân thiết như vậy?"

Thì ra là hắn là đề ý chuyện này!

Hoa TLạc Tử Mộng bĩu môi nói: "Vậy người chàng và Hoa Thiên Nhụy thân thiết thì sao? Nàng gọi chàng là Thần ca ca, chàng gọi nàng là gì?"

Hàn Hạo Thần cứng họng. Đúng vậy, Hoa Thiên Nhụy từ nhỏ đã thường xuyên đến phủ hắn, nhưng hắn vẫn xem nàng như muối dưa, lại không nghĩ nàng lại yêu hắn, hắn đã nói rõ với nàng rồi, còn cố ý giữ khoảng cách với nàng ấy, không thể đem chuyện mấy năm trước tính vào chứ?

"Thôi, ta đại nhân đại lượng không so đo cùng với nàng, nàng rốt cuộc có đi hay không? Không đi thì trực tiếp trở về cùng được."

Nói xong câu cuối cùng thì lại biến thành lỗi của hắn, có lúc Hàn Hạo Thần thật sự bội phục nàng nhanh mồm nhanh miệng, hai ba câu nói là có thể khiến người ta bối rối, sau này thăm vấn phạm nhân để cho nàng làm, bảo đảm sẽ nhanh hơn gấp rưỡi.

Chẳng qua người ta thường có câu? Ban ngày không thể nói người buổi tối không thể nói quý, sự thật nhắc đến ai sẽ gặp người đó. Đi tới sau Thiên Điện, sắc mặt hai người đồng thời cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Chính thất cùng Tiểu Tam tranh đấu

Lạc Tử Mộng thật không hiểu, hôm nay là ngày lại mặt của nàng, tại sao Hoa Thiên Nhụy lại có mặt ở đây, chẳng lẽ nàng lại ảo tưởng, cho rằng hôm nay là ngày nàng ta và Hàn Hạo Thần lại mặt? Tuy nàng ta họ Hoa, cũng không cần thiết phải hoa si triết để thế này chứ?

"Nhị đệ, Mộng nhi, cuối cùng các ngươi cũng đến rồi." Hoàng hậu sai người đưa hai người bọn họ vào trong.

"Mau ngồi xuống đi, nếu các ngươi không đến nhanh có lẽ đồ ăn đều nguội lạnh hết cả rồi."

Giờ Lạc Tử Mộng mới hiểu được tại sao lúc ăn trưa Hàn Hạo Thần chỉ sai người chuẩn bị vài món ăn, hóa ra hai người họ phải vào trong cung dùng bữa. Lạc Tử Mộng thấy ở đây ngoài Hàn Hạo Thần cùng hoàng hậu, còn có Lan phi và Hoa Thiên Nhụy. Tình cảnh như vậy dù đồ ăn có ngon đến thế nào đi chăng nữa cũng khó có thể nuốt trôi, càng thêm đáng ghét hơn nữa là Lan phi lại hết sức nhiệt tình nghênh đón. Hàn Hạo Thần ngồi ở bên trái Lạc Tử Mộng, còn bên trái Hàn Hạo Thần lại là Hoa Thiên Nhụy. Chuyện rõ ràng như vậy tất cả những người đang ngồi ở đây sao lại không hiểu được dụng ý của Lan phi?

Nàng âm thầm mắng một câu, nhưng đang ở chỗ nhiều người như vậy, nên nàng sẽ không nói gì, dù sao nàng cũng muốn duy trì hình tượng của một

Vương phi, nếu để người khác bắt được nhược điểm của nàng thì chắc chắn sẽ tìm cơ hội sinh sự.

Lan phi nhìn lạc Tử Mộng cười nhẹ nhàng: "Nghe nói trong đêm động phòng Thần vương phi có thể mở miệng nói chuyện rồi hả?"

Tin tức này truyền đi nhanh thật, nếu không phải nàng biết Thần vương phủ đề phòng nghiêm ngặt, chắc chắn nàng sẽ hoài nghi trong phủ có nội gián. Nhưng mấy ngày nay Hàn Hạo Thần đều ở trong vương phủ cùng với nàng, hẳn không có lên triều, điều quan trọng là hẳn sẽ không nói mấy chuyện này với các nàng, xem ra các nàng chỉ cần bỏ ra một khoản tiền nhỏ là có thể mua được tin tức từ mấy người làm trong Thần vương phủ.

Ngược lại nàng thật muốn biết, rốt cuộc tin tức này có thể bán được bao nhiêu tiền.

"Há? Có chuyện như vậy sao? Mộng nhi đã có thể nói chuyện được rồi? Tốt quá." Hàn Hạo Hữu vui mừng sai Phí công công gấp đồ ăn cho nàng, đây thật là vinh hiển không gì sánh bằng.

Hoàng hậu nghe Hàn Hạo Hữu nói vậy liền cười xòa đứng lên nói: "Đúng là trời cao che chở, ngày khác nhất định Bồn cung sẽ đến miếu dâng hương, cảm tạ Phật tổ đã phù hộ khiến Mộng nhi có thể nói chuyện lại được."

Lạc Tử Mộng chỉ cười không nói gì, nàng cảm thấy mấy người đang ngồi ở trước mặt nàng thật là dối trá đủ đường. Cảm tạ Phật tổ ư? Nếu Phật tổ linh nghiệm, sớm đã đem hai chị em nhà Hoa gia đi nơi khác rồi.

Nhưng chuyện này ngay cả Hàn Hạo Hữu và hoàng hậu cũng không biết, xem ra Hoa Thiên Lan đúng là có bản lĩnh.

Nhìn dáng vẻ của nàng như muốn xác nhận sự thực, Lạc Tử Mộng nở nụ cười nhìn nàng nói: "Đúng vậy, ta có thể nói lại được thật đúng là nhờ phúc của Lan phi nương nương."

"Há? Sao lại là nhờ phúc của Bồn cung? Đó là do số mệnh của Thần vương phi tốt, nếu không sao lại có thể gả cho Thần Vương Gia? Có bao nhiêu cô nương nhà thế gia danh môn, đều muốn gả cho Thần vương gia, thật là đếm không xuể, nếu không phải là người có bản lĩnh, sao có thể bước chân vào Thần vương phủ?"

Lời nói của Lan phi ám chỉ Lạc Tử Mộng là một nữ nhân vừa không có thân phận lại không có địa vị, người như vậy mà có thể vượt qua mấy vị thế gia danh môn khác bước vào Thần vương phủ, nếu không phải sử dụng thủ đoạn quyền rũ sao có thể gả cho Hàn Hạo Thần.

Cũng may Lạc Tử Mộng đã xem nhiều tranh đấu trong cung, mấy chuyện ngầm ngầm hại người giống Lan phi vừa nói nàng đều hiểu rõ, nàng quay người lại liền nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy đang cúi đầu cười thâm còn Hàn Hạo Thần chau mày, thấy vậy nàng cũng hiểu được tám chín phần.

Nhưng mà lần này ngoài dự liệu của tất cả mọi người, Lạc Tử Mộng trông giống như giận quá hóa cười nói: "Đúng vậy, nếu không phải kiếp trước ta tích đức hành thiện, sao kiếp này lại có thể cưới được một lang quân như ý, cho nên làm người nên hành thiện là điều tốt, nếu không muốn gả cho người ta cũng không gả được, đúng không Tam Tiểu Thư?"

Vốn Hoa Thiên Nhụy đang nở nụ cười châm biếm vì một câu nói của Lạc Tử Mộng mà ngưng lại, sắc mặt từ hồng hào trở nên lúc trắng lúc xanh.

"Lạc Tử Mộng! Ngươi có ý gì?" Hoa Thiên Nhụy giận đến mức không có chừng mực, thậm chí gọi thẳng tọc danh của Lạc Tử Mộng.

"Nhụy nhi, không được vô lễ, bây giờ Lạc cô nương đã là Thần vương phi, sao muội có thể gọi thẳng tọc danh?" Dù sao Lan phi cũng đã ở trong cung nhiều năm, đương nhiên so với Hoa Thiên Nhụy vẫn giữ được bình tĩnh, nàng răn dạy Hoa Thiên Nhụy xong liền đảo mắt nhìn về phía Lạc Tử Mộng cười nói: "Thần vương phi bỏ qua cho, Nhụy nhi vẫn là hài tử."

Hàn Hạo Thần muốn mở miệng nói chuyện, nhưng lại bị Lạc Tử Mộng dùng tay kéo ống tay áo của hắn lại, lâu rồi không được đầu vớ mồm cùng ai, hôm nay có cơ hội sao nàng có thể bỏ qua cho hai chị em nhà này, phải dạy dỗ họ một phen. Nàng phải đòi lại một chút công đạo từ Lan phi, nàng cũng không phải người có thể dễ dàng để người khác khi dễ bản thân.

Cầm ly rượu trên tay, tầm mắt nàng chuyển từ ly rượu chuyển qua Lan phi: "Nếu theo lời Lan phi nương nương nói, Tam tiểu thư chỉ là một tiểu hài tử, sao ta có thể cùng nàng so đo được, chẳng qua nghe Lan phi nương nương nói sang năm Tam Tiểu Thư đã đến tuổi gả chồng thật sao?"

Hoàng hậu nhìn Hoa Thiên Nhụy nở nụ cười ôn hòa: "Đúng vậy! Nhụy nhi cũng sắp đến tuổi trưởng thành rồi, đến lúc đó cũng nên chọn một gia đình môn đăng hộ đối gả đi. Nhụy nhi ưu tú như vậy, chỉ có nam tử tài mạo tuyệt luân mới xứng với Nhụy nhi."

"Tài mạo tuyệt luân? Đây chẳng phải là hoàng thượng sao?" Lạc Tử Mộng tỏ vẻ ngây ngô hỏi.

Hoa Thiên Nhụy và Hoa Thiên Lan không ngờ Lạc Tử Mộng sẽ nói như vậy, nhất thời trên mặt cứng lại, ngay cả hoàng hậu cũng có chút lúng túng.

Lạc Tử Mộng lại tiếp tục lên tiếng: "Đúng vậy. Quả là trai tài gái sắc, chúc mừng hoàng thượng." Nàng giơ cao ly rượu lên chúc mừng Hàn Hạo Hữu: "Chúc mừng hoàng thượng gặp được giai nhân."

Hàn Hạo Thần tò mò muốn biết Lạc Tử Mộng sẽ dùng cách gì để đối phó với mấy người kia, chỉ cần nàng không gây ra chuyện đại họa, hẳn nhất định sẽ chiều theo ý nàng. Vì vậy hắn không có lên tiếng ngăn cản, chỉ lẳng lẽ ngồi một bên xem kịch. Khi nhìn thấy khố miệng nàng nở nụ cười, hắn mới bừng tỉnh hiểu ra.

Nha đầu này, cư nhiên dùng chiêu này!

Hắn giơ ly rượu lên uống, sau đó nở nụ cười nồng đậm.

"Ai nói ta muốn gả cho hoàng thượng!" Cuối cùng vẫn là Hoa Thiên Nhụy không chấp nhận được những lời Lạc Từ Mộng vừa nói, nàng ta đặt đĩa xuống vội vàng nói.

Dĩ nhiên Lạc Từ Mộng biết người mà Hoa Thiên Nhụy muốn gả là Hàn Hạo Thần chứ không phải là Hàn Hạo Hữu, nàng ta muốn giành trượng phu của nàng, chuyện đó không dễ dàng đâu. Nếu là gả cho Hàn Hạo Hữu, dù Hoa Thiên Nhụy có tỷ tỷ làm chỗ dựa là chuyện tốt, nhưng dù sao đối thủ của nàng ta không phải chỉ có một người. Nam nhân cổ đại tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nữ nhân tranh giành trượng phu là chuyện thường xuyên xảy ra.

Hoa Thiên Lan vỗ vỗ lên tay Hoa Thiên Nhụy ý bảo nàng bình tĩnh chớ nóng vội, tầm mắt chuyển đến trên người Lạc Từ Mộng, ngược lại nàng ta có chút không ngờ nàng sẽ dùng đến chiêu này.

Lạc Từ Mộng đặt ly rượu xuống bàn, mở to mắt nhìn về phía hoàng hậu: "Chẳng phải Nương nương mới vừa nói chỉ có nam tử tài mạo tuyệt luân mới xứng với Tam tiểu thư, người đó không phải là hoàng thượng sao? Chẳng lẽ lại là tiên hoàng?"

"Hi hi!" Không chỉ mình phi công công phát ra tiếng cười, còn có các cung nữ thái giám xung quanh nữa. Hàn Hạo Hữu trừng mắt cảnh cáo bọn họ, ngay sau đó cả đám người vội vàng kìm nén nụ cười của mình lại, làm nô tài thật đúng là không dễ dàng, ngay cả cười cũng không được.

Hoàng hậu lộ vẻ xấu hổ, nói: "Chuyện này. Là Bôn cung dùng từ không đúng, phải là nam tử trí dũng song toàn mới đúng."

Hoa Thiên Lan cũng vội vàng phụ họa: "Đúng vậy, Nhụy nhi xinh đẹp động lòng người, xứng đáng với muội ấy phải là một nam tử trí dũng song toàn, thật đúng là trời sinh một đôi rồi."

"Vậy Lan phi nương nương cảm thấy tại nước Hàn Vũ này ai mới là nam tử trí dũng song toàn đây?" Lạc Từ Mộng biết rõ còn hỏi.

Hoa Thiên Lan không chút khách khí, liếc mắt nhìn Hàn Hạo Thần thẳng thắn nói: "Chuyện này còn phải hỏi sao? Tưởng chừng xa tận chân trời nhưng lại gần ngay trước mắt, Thần vương gia chinh chiến dẹp yên phản loạn nhiều năm, trên chiến trường còn vinh dự được phong tặng danh hiệu 'Chiến thần Vương Gia', chỉ cần là Thần vương gia lãnh binh xuất chiến, nhất định sẽ đại thắng mà trở về, khiến cuộc sống của dân chúng luôn bình an. Người mưu trí và anh dũng, dĩ nhiên là Thần vương gia chứ không còn ai khác"

Lan phi nói đến đây, Lạc Từ Mộng nhìn thấy mắt Hàn Hạo Hữu rõ ràng tối sầm lại, nàng không khỏi cười một tiếng, hẳn mấy ngày sắp tới Lan phi không thể nào lấy được sự sủng ái của Hàn Hạo Hữu rồi, thật là muốn giúp muội muội đến nỗi không nghĩ đến bản thân sau này.

Mà Hàn Hạo Thần cũng cảm thấy ánh mắt Hàn Hạo Hữu trở nên lạnh lùng.

Lạc Từ Mộng chau mày lại, tỏ vẻ tốt bụng lên tiếng khuyên giải: "Lời nói của Lan phi nương nương sai rồi, mặc dù Thần Vương Gia có công cao hiển hách nhưng vinh viễn cũng không sánh được với hoàng thượng. Ngài ân hận rộ xử lý quốc sự, dù không thể tự mình lãnh binh ra trận, nhưng vẫn là người đứng sau chỉ huy cả một đất nước. Cuộc sống của dân chúng bình an cũng không phải do Thần vương gia ban cho, mà là hoàng thượng."

"Hoàng thượng, ý của thần thiếp không phải như vậy." Lan phi muốn giải thích, nhưng khi thấy ánh mắt của Hàn Hạo Hữu quét qua người nàng, liền nuốt lại lời sắp nói.

Trông mặt Hàn Hạo Thần sáng lên, hẳn thật không biết trong đầu của nàng chứa cái gì nữa, tại sao có nói ra một phen đạo lý lớn như vậy, rõ ràng không phải là những lời a dua nịnh hót, nhưng lại ngầm khen ngợi Hàn Hạo Hữu là minh quân, chiêu này của nàng thật tuyệt.

"Nếu như thiên hạ thái bình không có chiến sự đó mới là may mắn của dân chúng, nhưng có những lúc sẽ có điều không mong muốn xảy đến. Địch quốc rục rịch ngóc đầu dậy nước ta lại không thể ngồi chờ chết." Nàng thở dài nhìn về phía Hàn Hạo Hữu đang hòa hoãn tâm tình nói: "Hoàng thượng, nếu thật lòng mà nói ta thật không muốn phu quân của mình xông pha ra chiến trường giết địch, nhưng Hạo Thần lại nói, nếu cả đời này có ta ở bên cạnh làm bạn thì chàng không cần ra chiến trường giết địch cũng được, chỉ là hoàng thượng là huynh trưởng của Hạo Thần, huynh trưởng gặp nạn, huynh đệ như chàng sao có thể chỉ biết đến nữ sắc?"

Hàn Hạo Thần quả thật bội phục bản lĩnh nói láo của nàng, hẳn nói mấy câu này khi nào? Ngược lại lời nói của nàng lại chọc Hàn Hạo Hữu vui vẻ cười to, hẳn cũng không muốn cùng Hàn Hạo Hữu tranh ngôi vị hoàng đế nên cũng không mấy quan tâm những gì nàng nói vừa rồi.

"Há? Thật sự là nhị đệ nói như vậy sao?" Hàn Hạo Hữu cười, mặc dù không tin tưởng những gì nàng nói, nhưng những lời đó của nàng khiến hắn cảm thấy thật thú vị.

Lạc Từ Mộng nhún vai một cái nói: "Đúng vậy, mới đêm tân hôn chàng đã nói với ta huynh đệ so với thê tử quan trọng hơn, ta sắp bị chàng làm cho tức chết."

"Ha ha ha." Hàn Hạo Hữu cười to, mặc kệ Lạc Từ Mộng nói những lời này là thật hay giả, chỉ cần biết lúc này hắn bị nàng chọc cho cười vui vẻ.

"Hoàng thượng, chúng ta nên dùng bữa thôi." Hoàng hậu nhìn Hàn Hạo Hữu vui vẻ, trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng rằng những lời nói mới vừa rồi của Lan phi sẽ khiến hắn không vui. Đúng là gần vua như gần cọp. Làm bạn với vua dù được hưởng nhiều hoàng ân, nhưng lúc nào cũng phải lo lắng đề phòng.

"Tốt, cũng nên dùng bữa rồi." Hàn Hạo Hữu mở miệng, mọi người mới lại lần nữa cầm đũa lên.

Bị Lạc Từ Mộng xen ngang, chuyện chung thân đại sự của Hoa Thiên Nhụy sớm đã bị mọi người lãng quên, thấy vẻ mặt cấp bách của nàng ta, Lạc Từ Mộng cảm thấy thật sảng khoái.

Đảo mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần, chỉ thấy hắn bất đắc dĩ cười nhẹ nhàng lắc đầu, thật là bó tay với nàng rồi. Cảm kỳ thư họa không bằng người khác, nhưng miệng lưỡi sắc bén lại thắng gấp trăm lần nghìn lần. Có lúc chỉ cần một câu nói của nàng là có thể thắng được thiên ngôn vạn ngữ của người khác, nàng không đi làm quan sư, thật đúng là đáng tiếc.

Đang lúc Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng liếc mắt đưa tình, Hoa Thiên Nhụy gấp một miếng thịt bò vào bát Hàn Hạo Thần nói: "Thần ca ca, huynh ăn thịt bò đi."

Lạc Từ Mộng thật muốn tiến lên giằng cho nàng ta một bạt tai, thật không biết xấu hổ mà.

Hàn Hạo Thần ngăn người, hắn cau mày nhìn về phía Lạc Từ Mộng, thấy ánh mắt nàng rõ ràng là đang cảnh cáo hắn. Nhưng đang ở trước mặt hoàng đế và hoàng hậu, Lạc Từ Mộng cũng không tỏ ra khó chịu với hắn, chỉ nhìn hắn tươi cười, nhưng nàng tươi cười như vậy lại khiến Hàn Hạo Thần cảm thấy so với chuyện nàng tức giận hắn còn nguy hiểm hơn.

"Mộng nhi thích ăn thịt bò mà, ta gấp cho nàng ăn nhé" Hàn Hạo Thần gấp thịt bò đưa sang bát của Lạc Từ Mộng.

"Cám ơn phu quân, chàng đối với ta tốt quá." Nói xong, cả người nàng liền dính lên trên người Hàn Hạo Thần, cọ đầu vào ngực hắn.

"Mộng nhi đã thành thân rồi, như thế nào lại vẫn giống một tiểu hài tử vậy?" Hàn Hạo Hữu nói

"Đúng vậy, so với Thần vương phi thì Nhụy nhi của chúng ta chừng chắc hơn nhiều, nếu tương lai Nhụy nhi gả cho Thần vương gia, thật đúng là ông trời tác hợp." Lan phi chờ mãi mới có cơ hội để đáp trả sao có thể bỏ lỡ.

Lạc Từ Mộng đối với nàng ta có chút oán thâm, nàng ta thật biết tận dụng mọi cơ hội.

"Lan phi nương nương, trước đây khi ta hành lễ với nương nương ngài còn khách khí với ta, lại còn ở trong ngày thành thân của ta và Thần vương gia nói với ta rằng Tam muội của nương nương muốn gả cho trượng phu của ta. Ta làm sao có thể vì nôn nóng mà lên tiếng." Nàng suy nghĩ một chút đột nhiên lại nói, "Không đúng, Lan phi nương nương nói là Thần vương gia sang năm sẽ xin chỉ gả. Chuyện này nên xem xét lại."

Nàng quay đầu cười nhìn Hàn Hạo Thần: "Vương Gia, thật sự chàng đang chuẩn bị sang năm cưới vợ bé sao ?"

Hàn Hạo Thần ho khan một tiếng, xem ra đối với vấn đề này, nàng thật đúng là không muốn bỏ qua cho hắn.

"Vương Gia nếu quả thật muốn cưới vợ bé, thân làm Vương phi như ta nhất định sẽ giúp chàng. Nếu một người không đủ thì nạp thêm hai ba người cũng không có vấn đề gì, chàng là Vương Gia, tam thê tứ thiếp cũng là chuyện bình thường. Chỉ là lập tức có quá nhiều thê thiếp cũng không tiện, trước mắt cứ rước về hai người đi, như thế nào?" Lạc Từ Mộng bề ngoài cười nhưng trong lòng không cười, nàng giơ ngón tay giữa và ngón trỏ tạo thành hình một cây kéo, liếc mắt nhìn hắn.

Hàn Hạo Thần thiếu chút nữa đã bị nước miếng của mình sặc chết.

"Nàng nói nhăng nói cuội gì đấy?" Hắn nhỏ giọng khiển trách, đưa tay túm lấy hai ngón tay đang giơ lên hình cây kéo của nàng.

"Thì ra Vương Gia không muốn cưới vợ bé. Vậy sau này thì sao? Về sau có xảy ra chuyện chàng nạp thiếp hay không?" Nàng bắt đầu hỏi tới.

Hàn Hạo Thần mỉm cười thân mật với nàng, chẳng phải nha đầu này đã biết rõ mọi chuyện rồi hay sao? Xem ra hiện tại nàng cố ý muốn hắn ở trước mặt mọi người lặp lại câu nói đó một lần nữa. Khi nhìn thấy vẻ mặt khao khát của nàng, hắn chỉ có thể thỏa mãn ước nguyện của nàng, Hàn Hạo Thần đưa tay vuốt nhẹ tóc nàng, sau đó mở miệng nói: "Về sau ta sẽ không nạp thiếp, nàng hài lòng chưa?"

Lạc Từ Mộng mỉm cười hài lòng, nàng nhìn lướt qua sắc mặt tái xanh của Lan phi và Hoa Thiên Nhụy, sau đó lại nói: "Như vậy sao được, ta sợ bản thân sẽ lo liệu mọi việc ở Vương phủ không tốt, cũng chăm sóc chàng không tốtSao có thể làm tròn trách nhiệm của một Vương phi đây?"

"Nếu như tất cả mọi việc đều đến tay nàng, thì Thần vương phủ nhiều người làm như vậy để làm gì?"

"Chàng nói rất có lý."

Nàng còn cố ý gạt đầu một cái, thiếu chút nữa đem hai người kia tức chết.

Lạc Từ Mộng cảm thấy thật thoải mái, cuối cùng nàng cũng trút được con giận. Chỉ có điều tuy Lạc Từ Mộng có biện pháp khiến Hàn Hạo Thần không để ý tới Hoa Thiên Nhụy, nhưng tỷ muội các nàng cũng không phải dạng vừa, chiêu thức của các nàng thật đúng là khó phòng bị.

Sau khi ăn xong, Hàn Hạo Hữu muốn giữ bọn họ lại để thưởng thức trà, nhưng Lạc Từ Mộng muốn trở về, nên cũng chỉ có thể đồng ý cho nàng xuất cung. Nếu nàng còn ở lại nơi này thật không biết bản thân có kiềm chế nổi không mà bỏ nhào tới hỏi hai ti muội nhà kia: "Các người rốt cuộc có biết xấu hổ? Có xấu hổ hay không?"

Về sau suy nghĩ lại, nếu nàng nói những câu như vậy, thì biết giấu mặt mũi vào chỗ nào.

Ra đến ngoài Thiên Điện, Lạc Từ Mộng bước ra ngoài trước, nhìn khắp hoàng cung rộng lớn nàng bắt đầu sợ hãi than lên, không ngờ cũng có một ngày nàng lại có thể đến thăm hoàng cung một chuyến, được ngồi cùng Hoàng đế và Vương Gia ăn bữa cơm. Thực sự chưa từng nghĩ qua những điều này, có lẽ hiện tại nàng đang ở trong mơ, chờ tỉnh mộng lại tất cả liền khôi phục nguyên dạng, nếu là như vậy, đời này nàng cũng không muốn tỉnh lại.

Trong lúc nàng đang biểu đạt cảm nghĩ của mình, chỉ nghe sau lưng có người kêu "Ai da" một tiếng, nàng xoay người lại liền thấy người Hoa Thiên Nhụy ngã nhào vào trong ngực Hàn Hạo Thần.

"Đau quá." Giọng nói mềm mại của Hoa Thiên Nhụy vang lên.

Bởi vì nàng ta đột nhiên ngã nhào vào trong ngực hắn nên theo phản xạ Hàn Hạo Thần đưa tay ra giữ chặt vai nàng, hắn muốn đem nàng từ trong ngực đẩy ra xa một chút, nhưng căn bản Hoa Thiên Nhụy lại cố ý ôm hắn không buông, hắn càng cố gắng đẩy nàng ta ra, nàng ta càng muốn bám chặt lấy hắn.

"Thần ca ca, chân của ta. thật là đau." Cũng không biết chân nàng ta bị đau là thật hay giả, nhưng chỉ trong chốc lát mà nàng ta đã khóc như hoa lê đắm mưa.

Lạc Từ Mộng cắn răng đi về phía nàng ta nói: "Thật sự đau như vậy sao?"

Ai ngờ Hoa Thiên Nhụy càng làm tới, nàng ta ôm Hàn Hạo Thần thật chặt bắt đầu khóc nói: "Thần ca ca, đau quá."

Lạc Từ Mộng tin rằng, là một nam nhân khi nghe thấy giọng nói mềm mại của nàng ta như vậy đều sẽ mềm lòng.

Nàng thật sự nhìn không được tiến lên đẩy nàng ta sang một bên, vừa cầm tay nàng ta lùi đi vừa giận dữ nói: "Chân người đau thì liên quan gì đến phụ quân của ta? Buông tay!"

Không ngờ nàng chỉ đẩy nàng ta một cái như vậy, nàng ta lại ngã rầm trên mặt đất, nghe tiếng phát ra thật đúng là rơi không nhẹ. Mọi người lập tức vây quanh nàng ta, còn nàng lại trở thành người ngoài cuộc, nhưng điều khiến Lạc Từ Mộng tức giận hơn nữa là Hàn Hạo Thần lại có thể cúi người ôm nàng ta lên.

"Mau truyền ngự y!" Hàn Hạo Hữu ra lệnh, đám cung nữ thái giám rồi rút đi tìm ngự y đi, còn Lạc Từ Mộng sững sờ đứng tại chỗ nhìn Hàn Hạo Thần ôm Hoa Thiên Nhụy bước vào Thiên Điện.

Ba ngày! Chỉ mới ba ngày! Bọn họ thành thân mới được ba ngày mà thôi, tại sao hắn có thể ở trước mặt nàng đi ôm nữ nhân khác? Chẳng lẽ nam nhân cổ đại dễ dàng đứng núi này trông núi nọ như vậy sao?

Đội nàng phản ứng kịp bước vào Thiên Điện thì ngự y đang chữa trị cho Hoa Thiên Nhụy rồi, mà thương thế của nàng ta cũng chỉ là mất cá chân bị bong gân mà thôi, bởi vì hiện tại đang là mùa đông, vì mặc trên người nhiều lớp quần áo, nên khi nàng ta té xuống cũng không bị thương nặng lắm, những chỗ khác trên người cũng không bị trầy xước.

Nàng đứng nhìn tất cả mọi chuyện, thấy Hoa Thiên Nhụy vừa lau nước mắt vừa làm nũng với Hàn Hạo Thần, ánh mắt nàng ta xuyên qua qua đám người nhìn nàng, trong con ngươi rõ ràng mang theo ý cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 104: Không dễ dàng để chàng ôm

Chuyện này Lạc Từ Mộng đã sớm dự đoán được từ trước, khi nàng ta ngã xuống đã có ý tạo thành tiếng động lớn, không chỉ khiến Hàn Hạo Thần cảm thấy thương hại nàng ta, mà còn khiến người khác xem nàng là "Đồ phụ".

Thật ra nàng sớm nên nghĩ đến chuyện này có thể sẽ xảy ra? Nhưng nàng lại bị kích động, bởi vì bản thân nàng không thể chấp nhận được chuyện nữ nhân khác nhào vào trong lòng Hàn Hạo Thần.

Nhưng nàng thật không ngờ, Hàn Hạo Thần lại có thể đau lòng vì Hoa Thiên Nhụy, chẳng lẽ những lời Lan phi nói là thật sao? Thật ra thì Hàn Hạo Thần cũng có tình cảm với Hoa Thiên Nhụy, chỉ vì nàng ta đang còn nhỏ tuổi, nên phải đợi nàng ta lớn thêm một chút mới cưới vào cửa?

Hàn Hạo Thần đỡ Hoa Thiên Nhụy ngồi ở trên ghế, Hoa Thiên Nhụy liền thừa dịp ngã vào trong ngực của hắn, mi tâm của hắn khẽ nhíu lại, nhưng đang ở trước mặt của mọi người nên không tiện đẩy nàng ta ra.

Thấy cảnh tượng đó, Lạc Từ Mộng không muốn ở lại đây thêm một giây phút nào nữa, nàng đi ra phía sau Thiên Điện sau đó liền chạy một mạch ra ngoài, lại phát hiện quanh đi quẩn lại căn bản không tìm thấy lối ra khỏi hoàng cung.

Trước mặt nàng toàn là hoa tươi nở rộ, xem ra đây chắc là Ngự Hoa Viên, trời lạnh như thế này tại sao hoa có thể nở rộ như vậy, sau đó nàng suy nghĩ lại, nơi này là hoàng cung, không gì là không thể, mùa đông ở đây hoa nở rộ là chuyện thường tình.

Trong Ngự Hoa Viên có xích đu, nhìn qua trang sức và cách ăn mặc chắc hẳn đám người kia có thân phận cũng không tệ, chỉ là cung nữ cũng được đối xử tốt như vậy, không làm cho chủ tử tức giận đã là chuyện tốt rồi. Nghĩ lại nàng quả thật là may mắn, khi xuyên qua không xuyên đến trong cung làm cung nữ hoặc làm a hoàn, nhưng nàng không phải là một người cam chịu số phận, nếu nàng đã lựa chọn hắn, dù hắn là Vương Gia, nàng cũng sẽ không cùng người khác tranh giành phu quân, trừ phi nàng chết.

Nàng càng đu xích đu càng đưa nàng bay lên cao, ở trên cao thì nàng có thể nhìn phong cảnh ở trước mặt không sót một thứ gì: những cung nhân đang bận rộn đi lại, đám phi tần nhàn nhã, vô ưu vô lự đang cùng đám hoàng tử và công chúa của bọn họ chơi đùa ở trong hoa viên.

Thế nhưng yên bình như vậy có thể kéo dài được trong bao lâu? Một năm? Năm năm? Hay là mười năm?

Hàn Vũ nước, nàng chưa từng nghe qua đất nước này, cũng có nghĩa là một ngày nào đó sẽ bị diệt vong. Hôm nay người cùng ta tranh đoạt, cuối cùng không phải là trở thành vật trong túi người khác sao?

"Người là người phương nào?" Đột nhiên nàng nghe được một giọng nói của thái giám truyền đến, thấy Lạc Tử Mộng không để ý tới mình, hắn liền tiến đến đứng ở trước mặt nàng nói, "Thật là to gan lớn mật, còn không mau đi xuống, người có biết đây là xích đu của ai không?"

Lạc Tử Mộng mỉm cười yếu ớt, xem ra lại là một tên nô tài chó cạy gần nhà, liệu hiện tại chủ tử của hắn có đang đứng nhìn xem cảnh tượng này không? Nếu không tại sao hắn có thể dùng cái giọng điệu này nói chuyện với nàng, chẳng qua nghe hắn nói như vậy cũng có thể hiểu rằng hắn chỉ là một tên nô tài ngu xuẩn, như thế nào lại không nhìn ra hiện tại quần áo nàng đang mặc trên người cũng không phải cung nữ bình thường có thể mặc?

Nếu như là một tên nô tài thông minh, nên hỏi nàng cho rõ ràng sau đó mới quyết định dùng giọng điệu nào đến nói chuyện với nàng, cho nên người như hắn, cả đời này chỉ có thể làm một tên tiểu nô tài, hơn nữa còn bị chủ tử đem ra xả giận.

Tên tiểu thái giám thấy Lạc Tử Mộng cười hắn liền nổi giận: "Người còn cười? Có tin ta sẽ đi bẩm báo nương nương để người trừng trị nha đầu không hiểu chuyện như người không?"

"Há? Người tên là gì? Nương nương nhà người là ai vậy?" Trái lại nàng rất có hứng thú cùng hắn nói chuyện, dù sao mới vừa rồi nàng cũng nhất thời tức giận, hiện tại đi khi dễ cái tên tiểu thái giám này cũng trở thành một chuyện vui.

Tiểu thái giám vừa nghe nàng hỏi vậy, liền chống nạnh bắt đầu đắc chí đứng lên: "Ta tên là Đậu Tử, nương nương nhà ta là Lan phi nương nương, người đang là tâm phúc của hoàng thượng, hiện tại người đang chơi xích đu của nương nương nhà ta, nếu không muốn chết thì nhanh xuống đi."

Lạc Tử Mộng cười thâm, thật là có duyên, mới vừa rồi khỏi hai tỷ muội họ, nhưng cuối cùng vẫn đụng phải nô tài cùng xích đu của nàng ta. "Oan gia ngõ hẹp" câu này quả không sai.

"Thì ra là xích đu của Lan phi nương nương?" Nàng lười biếng nói, trông mặt cười như không cười nhìn về phía trước.

Tiểu thái giám tên Đậu Tử kia vốn đang đắc chí lại nhìn thấy nàng vẻ mặt lười biếng của nàng, khoe miệng nàng cười nhạt khiến hắn gấp đến độ dậm chân nói: "Người nói nhảm, người còn không mau xuống!"

"Nếu là ta không xuống thì sao?" Nàng căn bản không đem tên tiểu thái giám mới mười ba mười bốn tuổi để ở trong mắt, chẳng qua hắn cũng chỉ là một tên tiểu tử chưa trưởng thành mà thôi

"Người. . . ." Quả nhiên Đậu Tử không nén nổi tức giận, hắn chỉ tay về phía Lạc Tử Mộng nói: "Nếu như người không xuống, cẩn thận ta đi tìm người tới dạy dỗ người!"

"Người sẽ đi tìm ai tới dạy dỗ Thần vương phi?"

Đột nhiên một giọng nói trầm thấp vang lên khiến hai người đều có chút sửng sốt, Đậu Tử vội vàng quỳ xuống trên đất cầu xin: "Tham kiến Thần vương điện hạ."

Lạc Tử Mộng không quay đầu lại, nàng lẳng lặng dùng xích đu lại không nói câu gì. Ngược lại nàng có chút không ngờ nhanh như vậy hắn đã tìm được nàng, nàng còn tưởng rằng hiện tại hắn đang cố gắng an ủi Nhụy nhi của hắn cơ đấy. Mà nàng là gì trong lòng hắn? Chẳng qua nàng chỉ là một cô nhi vô thân vô cố mà thôi, dù ở hiện đại hay cổ đại nàng cũng chỉ có một mình.

"Nô tài đáng chết, mới vừa rồi nô tài lỡ lời, nô tài thật không biết vị này là Thần vương phi, Thần vương phi thứ tội, Thần vương phi thứ tội, xin Thần Vương Gia hãy trách phạt nô tài."

Hiển nhiên Đậu Tử bị Hàn Hạo Thần làm cho sợ hãi, hắn thật không nghĩ tới người ngồi ở trên xích đu lại là Thần vương phi, hắn còn tưởng rằng không biết cung nữ nào lại có lá gan lớn muốn gây sự chú ý của hoàng thượng mà ngồi trên xích đu của Lan phi. Bởi vì trong cung chuyện như vậy là chuyện thường gặp, có nhiều cung nữ không muốn chết già ở trong cung, liền tìm cách quyến rũ hoàng thượng, không ngờ hắn lại đắc tội với người không nên đắc tội.

Lạc Tử Mộng vừa đi lại vừa nói: "Thôi, dù sao người cũng không biết thân phận của ta, huống chi đánh chó cũng phải ngó mặt chủ không phải sao?"

"Nô tài đáng chết, tạ Thần vương phi thứ tội." trên trán Đậu Từ liên tiếp chảy mồ hôi lạnh, nghe thấy Lạc Từ Mộng vừa nói thế liền thở phào nhẹ nhõm.

Nàng không nhanh không chậm nói: "Chết? Chủ tử của ngươi nhìn thấy thì sao, mau đứng dậy đi, nếu ngươi bị thương chẳng phải chủ tử của ngươi sẽ đau lòng sao, đến lúc đó không chừng sẽ ôm ngươi đi nhìn ngự y đó."

Đậu Từ lúng túng cười: "Thần vương phi nói đùa, nô tài mệnh khổ, trừ mình ra, ai sẽ đau lòng vì nô tài đây?"

Nàng cười khò một tiếng: "Đúng vậy, ở chỗ này không có thân phận không có địa vị, trừ mình ra, ai sẽ đau lòng đây?"

Hàn Hạo Thần nghe nàng nói vậy, trông mắt lóe sáng, tuy nàng đang nói chuyện với tên thái giám kia nhưng hắn biết nàng đang ám chỉ hắn. Làm sao để nàng hiểu được tâm lòng của hắn đây? Mới vừa rồi khi hắn không thấy nàng đâu, hắn đã cảm thấy rất lo sợ liền lập tức phái người đi tìm nàng khắp nơi, nếu không phải nàng đang chơi xích đu, mà ở bên ngoài hoàng cung thì hắn thật khó có thể tìm thấy nàng.

"Mộng nhi, mau xuống đây, chúng ta phải trở về rồi." Hàn Hạo Thần vươn tay về phía nàng.

"Thần Vương Gia muốn ta trở về sao? Vậy thì chàng nhận làm người rồi?"

"Mộng nhi, có gì trở về rồi hãy nói được không?"

Thái độ của Hàn Hạo Thần khiến Đậu Từ có chút ngây ngẫn, trong ấn tượng của hắn, Hàn Hạo Thần tuyệt đối sẽ không dùng giọng điệu ôn hòa để nói chuyện với bất kỳ người nào, dù nói chuyện với huynh đệ hắn cũng dùng giọng điệu lạnh lùng, đối với nô tài càng phải như vậy, chưa từng thấy qua hắn dịu dàng với ai.

Lạc Từ Mộng nhìn lên trời hít một hơi thật sâu, hiện tại nàng không còn nơi nào khác để trở về, trừ trở về Thần vương phủ ra nàng không còn nơi nào để đi? Ở lại hoàng cung? Nơi đây cũng không phải là nơi tốt đẹp gì.

Xích đu chậm rãi dừng lại, tay của hắn đang lơ lửng trước mặt nàng, nhìn lòng bàn tay hắn, vừa nhìn liền biết ngay đây là bàn tay của người tập võ, trên tay nổi lên nhiều vết chai, mỗi một lần hắn vuốt ve mặt nàng, nàng đều có thể cảm nhận được lòng bàn tay của hắn thô ráp, nhưng nàng luôn thích cảm giác hắn vuốt ve mặt nàng.

Nhưng bây giờ.

Nàng lạnh lùng hất tay hắn ra đứng dậy đi về phía trước.

"Mộng nhi." Hắn đuổi theo giữ chặt vai nàng.

Nàng né người sang một bên thoát khỏi tay của hắn nói: "Không phải đi về sao?"

Hắn trầm mặc một hồi: "Nàng còn đang tức giận chuyện vừa rồi sao?"

Nàng quay đầu cười lạnh: "Sao dám, chàng là Vương Gia, chàng muốn làm gì thì ai có thể cấm được, ta có tư cách gì mà tức giận !"

Hàn Hạo Thần nhấp nhẹ môi mỏng, bộ dạng của nàng như vậy mà bảo là không tức giận, sợ rằng hôm nay nếu hắn không làm nàng bớt giận xem ra sau này bản thân khó sống nổi. Thiệu Tần đang đứng bên cạnh cúi đầu không nói tiếng nào, chắc hẳn hắn cũng cảm thấy chuyện này khó giải quyết.

"Ta biết nàng đang giận ta." Hắn ôm nàng vào ngực.

Vừa mới chạm vào lồng ngực của hắn, Lạc Từ Mộng cảm giác toàn thân muốn bốc hỏa, bởi vì nơi đó rõ ràng vẫn còn mùi hương của Hoa Thiên Nhụy, trên người trượng phu của mình có mùi của nữ nhân khác, bất luận là một vị thể tử nào cũng không thể chấp nhận được chuyện này, huống chi đang trong lúc tân hôn.

Nàng gắng sức đẩy hắn ra, ngược đầu lên giận dữ nói: "Có ghê tởm hay không? Mới vừa ôm hết người này tới người khác giờ lại quay sang ôm ta, nghe đã thấy mắc ói."

Hàn Hạo Thần và Thiệu Tần sững sờ, đám cung nhân bên cạnh càng thêm cả kinh lui về phía sau vài bước. Nhưng Lạc Từ Mộng không hề để ý đến việc đấy mắt hắn lóe lên kinh ngạc, nàng gào xong liền xoay người chuẩn bị rời đi, lại nghe được sau lưng Thiệu Tần vội vàng mở miệng: "Vương Gia.
Ngài đừng."

Nàng tò mò, không biết hắn đang làm cái gì, khi nàng quay đầu nhìn lại đúng lúc thấy Hàn Hạo Thần đang đứng đó cởi quần áo, nàng vội vàng tiến lên nhìn động tác của hắn nhũn mày hỏi: "Chàng đang làm gì vậy?"

Chỉ thấy hắn cởi áo khoác, đem ngọc đai buộc ở bên trong y phục, gió lạnh thổi tới cũng khiến người đang mặc áo bông thật dày cũng cảm thấy run rẩy, thế nhưng hắn lại đem áo khoác ném cho Thiệu Tần nói: "Đem đi đốt."

"Vương Gia, bộ y phục này ngài chỉ mới mặc qua hai lần, hơn nữa tốn hơn ngàn lượng bạc mới mua được nó." Thiệu Tần cảm thấy thật đáng tiếc, bộ y phục này giá trị hơn ngàn lượng, cứ như vậy đốt đi, không phải tương đương với đốt tiền sao?

Thế nhưng mặt hấn không đổi sắc nói: "Đốt." Khi nhìn về phía Lạc Tử Mộng rõ ràng về mặt hấn đã hòa hoãn hơn: "Nếu như làm vậy thì sẽ không còn mùi gì nữa, nàng sẽ không tức giận nữa phải không?"

Nàng nhìn bộ y phục, nghe Thiệu Tàn nói giá trị lên đến ngàn lượng, thật ra khi nàng nhìn thấy hấn mặc bộ y phục này ôm qua Hoa Thiên Nhụy, thì trong lòng cảm thấy không thoải mái. Chỉ là đốt y phục.

"Đốt y phục, chẳng không sợ điềm xấu sao?" Đối với Trung Quốc mà nói, trừ phi là người chết mới đốt y phục, nếu không thì điều không may mắn sẽ xảy đến. Mặc dù chỉ là lời nói của người xưa để lại, nhưng vẫn có rất nhiều người tin.

Hấn dùng tay vuốt ve mặt nàng mỉm cười.

Hấn căn bản sẽ không để ý đến một bộ y phục, cho dù là hơn ngàn lượng, trong lòng hấn nàng là vô giá.

Lạc Tử Mộng không muốn trong sinh mệnh của hấn tồn tại một nữ nhân khác, dù chỉ là một góc trong lòng cũng không được.

Nàng đẩy tay hấn ra, cảm giác ngón tay hấn có chút lạnh lẽo, nàng cố ý không để ý đến hấn, sau đó lạnh nhạt nói: "Y phục có thể thiêu hủy, vậy tay chàng cũng từng chạm qua nàng ta, chẳng lẽ cũng muốn chém đứt sao?"

"Vương phi. . . ." Thiệu Tàn Nhất thét lên kinh hãi, nhưng lại bị Hàn Hạo Thần ngăn lại.

"Nếu chém đứt tay rồi sẽ rất bất tiện?"

"Chẳng hạn như? Ta sẽ không thể ôm nàng?"

"Ta sẽ không dễ dàng để chàng ôm ta!"

Lạc Tử Mộng thét lên một tiếng kinh hãi, cả người bị hấn ôm lấy bay lên không. Cũng bởi vì nàng thét lên một tiếng như vậy, khiến đám cung nhân ở xung quanh chú ý đến.

"Thả ta xuống! Chàng ôm ấp người khác tới nghiện rồi phải hay không?" Thấy mọi người xung quanh đều dùng ánh mắt khác thường nhìn nàng, nàng thật muốn tìm một chỗ để chôn.

"Là ta thích ôm nàng thôi, nếu nàng còn chưa hết giận, vậy ta sẽ ôm nàng đi dạo hoàng cung một vòng." Hấn ôm nàng thật chặt sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

"Này!" Nàng nhìn thấy cửa Thiên Điện cách đó không xa, hoàng thượng và hoàng hậu, mấy người bọn họ đang nhìn hai người, tình cảnh như thế khiến nàng không biết nói gì, "Ai muốn đi dạo cùng chàng, chàng có đủ sức lực để đưa ta đi khắp hoàng cung sao?"

Hàn Hạo Thần tiến tới bên tai nàng nhẹ giọng nói: "Ta có đủ sức lực hay không, không phải nàng là người biết rõ nhất hay sao?"

Mặt Lạc Tử Mộng đỏ lên, hấn dám giờ trò lưu manh với nàng.

Chỉ thấy cách đó không xa Hoa Thiên Nhụy đang cắn răng nghiêng lợi, tức giận trong lòng Lạc Tử Mộng đã dịu bớt xuống: "Trước tiên chàng thả ta xuống đi!"

Hàn Hạo Thần cúi đầu nhìn nàng cuối cùng vẫn đặt nàng xuống.

Sau khi hai chân chạm đất, nàng đi tới phía sau hấn, vỗ vỗ lưng của hấn ra lệnh: "Cúi người xuống."

Thiệu Tàn ở một bên há miệng ngạc nhiên sau đó vội vàng ngậm miệng lại.

Trước mắt bao người, Hàn Hạo Thần mỉm cười cúi người xuống, nàng có thể ra lệnh cho hấn, còn tốt hơn việc nàng cùng hấn chiến tranh lạnh. Hấn vừa cúi người xuống, Lạc Tử Mộng liền nằm lên trên lưng hấn.

"Đi thôi" Lúc nói những lời này tựa như mới vừa rồi nàng không có tức giận với hấn, khi hấn cúi người xuống, trong giây phút đó nàng đã không còn giận hấn nữa rồi.

Khi hấn công nàng, nàng có cảm giác tất cả ánh mắt đang dồn về phía nàng, mà trông mắt của Hoa Thiên Nhụy và Hoa Thiên Lan giống như một thanh kiếm muốn đâm thủng lưng của nàng, nàng có thể tưởng tượng được tâm tình của các nàng hôm nay ra sao?

Hàn Hạo Thần muốn công nàng về phía xe ngựa thì nàng đột nhiên mở miệng nói: "Chàng công ta đến trước cửa thành đi."

Từ chỗ bọn họ đến cửa thành còn cách trăm mét cự ly, dọc đường đi hình ảnh Hàn Hạo Thần công Lạc Tử Mộng đều rơi vào trong tầm mắt của Hoa Thiên Nhụy, tất cả cung nhân cùng thị vệ đều thấy cảnh tượng này. Mặc dù Lạc Tử Mộng được Hàn Hạo Thần công ở trên lưng, nhưng những khó chịu trong lòng nàng cũng không giảm bớt. Chuyện mới vừa rồi hấn ôm Hoa Thiên Nhụy nàng vẫn canh cánh trong lòng, hành động này giờ của nàng chẳng qua cũng chỉ muốn chọc tức Hoa Thiên Nhụy mà thôi, chỉ có làm như vậy nàng mới có thể hả giận?

Cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ đến bản thân mình lại để ý chuyện này như vậy, vừa nghĩ tới việc ánh mắt Hoa Thiên Nhụy nhìn xuyên qua đám

thái y nhìn nàng hà hề cười, trong lòng nàng như có gai đâm vào. Xe ngựa đi phía sau bọn họ từ từ đi về phía trước, suốt đường đi Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng không nói câu gì.

Cho dù là như vậy, hẳn đều có thể cảm nhận được rõ ràng nội tâm nàng đang giãy giụa.

Hắn biết nàng là một nữ tử khác người, chưa bao giờ nàng cảm thấy nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, đối với nàng mà nói nam nữ đều bình đẳng như nhau. Về chuyện tình cảm hai bên phải một lòng với nhau, cũng chính bởi vì nàng đặc biệt như vậy, mới khiến cho hắn càng thêm yêu nàng mà ý tưởng của nàng cũng chính là ý nghĩ của hắn.

"Đến" Hắn dừng bước chậm rãi mở miệng, giọng nói nhu hòa không có một tia tức giận.

Hai người ngồi lên xe ngựa, Lạc Từ Mộng lặng lẽ nhìn cảnh tượng bên ngoài xe ngựa, không nói câu gì.

Cửa Thiên Điện, Hàn Hạo Hữu không thể tưởng tượng nổi những gì mình vừa thấy, hắn nhìn về phía xe ngựa đang dần đi xa mở miệng nói: "Thật không nghĩ đến nhị đệ lại cung chiêu Mộng nhi như vậy."

Hoàng hậu cảm khái, trong con người ẩn chứa sự hâm mộ: "Đúng vậy, người ta nói 'con người sắt đá cũng có lúc Nhu Tình', vốn thần thiếp không tin, hôm nay xem ra mọi chuyện đúng thật rồi, Thần vương phi thật có phúc."

"Hoàng hậu cảm giác mình không phải là người có phúc sao?" Hàn Hạo Hữu ghé mắt nhìn về phía hoàng hậu.

Hoàng hậu cả kinh, mới vừa rồi lại lỡ lời, vội vàng cười một tiếng nói: "Thần thiếp có thể được hoàng thượng ưu ái, tự nhiên cũng là người có phúc."

Hàn Hạo Hữu cười nhạt không có lên tiếng, hắn xoay người rời khỏi Thiên Điện, hoàng hậu cũng vội vàng đi theo.

Lan phi quay đầu nhìn Hoa Thiên Nhụy nói: "Muội có tức giận cũng vô dụng thôi, tức giận chỉ khiến muội thất bại, người khác cũng không bị thương tổn nửa phần."

"Vậy muội phải làm sao?" Hoa Thiên Nhụy không ngừng nắm chặt chiếc khăn trong tay. "Mới vừa rồi tỷ cũng thấy đấy, Thần ca ca vừa nhìn thấy con tiện nhân Lạc Từ Mộng kia rồi đi liền mất hồn mất vía, vừa nghe ngừ y nói thương thế ở chân của muội không có vấn đề gì, chỉ cần dán mấy tấm thuốc dán là có thể khỏi, hắn liền lập tức ném muội qua một bên đuổi theo nàng ta, từ nhỏ đến lớn muội chưa từng thấy qua hắn đối với người nào như vậy."

"Người ta mới tân hôn, muội cho rằng chỉ cần có vết thương ở chân của muội mà có thể lưu lại tim của hắn sao?" Lan phi cười lạnh, xem ra muội muội của nàng ta vẫn còn rất đơn thuần.

Hoa Thiên Nhụy nhìn về phía Lan phi có chút giận dữ nói: "Nhưng Đây không phải là tỷ dạy cho ta làm như thế sao? Nếu như không muốn dùng, sao tỷ còn bảo ta làm bộ ngã xuống?"

Lan phi cười cười lắc đầu: "Ai da, muội muội ngọc của ta! Nếu chỉ dùng một chiêu liền có hiệu quả, chắc tất cả nữ nhân trong hậu cung đều bị ta đuổi đi hết rồi? Muội gấp cái gì? Mới vừa rồi muội chỉ ngã vào trong ngực Thần vương gia thôi mà nữ nhân kia đã tức giận đến xoay người bỏ đi rồi, nàng ta cũng chỉ là một bình dấm chua mà thôi? Biết rõ nàng ta là một người như thế nào, sau này muốn đối phó nàng không phải là không biết có là biện pháp?"

"Tỷ tỷ! Tỷ thật thông minh!" Hoa Thiên Nhụy lúc này mới nhếch môi khẽ cười, "Vậy sau này ta phải làm gì?"

Mặc dù cùng một mẹ sinh ra, nhưng có lẽ bởi vì mẫu thân chết sớm, nên tính tình huynh muội ba người bọn họ cũng khác xa. Hoa Thiên Lan giống cha hơn, trí khôn không thua nam nhi, cho nên Hàn Hạo Hữu muốn giữ nàng ở bên người bày mưu tính kế cho hắn, Hoa Thiên Nhụy giống mẹ hơn, đơn thuần ngay thẳng. Nhưng nhờ Hoa Thiên Lan hun đúc mà tính tình cũng thay đổi. Hoa Thiên Sóc thân là Phiêu Kỵ đại tướng quân, về mưu trí của hắn không cần nói nhiều lời, trí khôn kế thừa của phụ thân, tính cách kế thừa của mẫu thân, cho nên hắn không mấy khi cùng phụ thân và Hoa Thiên Lan bàn bạc mưu bới vì không hợp ý kiến của nhau, nhưng ngược lại hắn rất thân thiết với Hàn Hạo Thần.

Lan phi dùng ngón trỏ chọc chọc đầu của nàng nở nụ cười bắt đắc dĩ: "Thật là một nha đầu nóng nảy, ghé sát tai lại đây."

Hoa Thiên Nhụy nghiêng tai qua, Lan phi nói nhỏ với nàng mấy câu, nàng luôn mồm khen hay.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 105: Không còn mặt mũi gặp người khác

Trên xe ngựa, Lạc Từ Mộng nghiêng đầu nhìn phong cảnh bên ngoài xe ngựa, làn gió bên ngoài cửa sổ xe ngựa thổi qua tóc mai hai bên gò má của nàng khiến cho vài sợi tóc bay nhẹ lên, đó là phong cảnh thuộc về riêng hắn. Hàn Hạo Thần vươn tay ra vén mái tóc ra sau tai nàng, sau đó vòng tay qua vai

của nàng kéo nàng tới sát bên cạnh mình.

"Bên ngoài rất lạnh, cẩn thận kẻo bị nhiễm phong hàn." Hấn chậm rãi mở miệng, giọng nói khàn khàn, cho dù là ở trong xe ngựa, cũng cảm thấy giọng nói của hấn làm cho người ta rùng mình. Hấn đứng là có bản lĩnh làm cho người khác không cần nhìn mặt hấn, chỉ dựa vào giọng nói là đã có thể khiến cho người ta say mê.

Lạc Tử Mộng không giãy giụa tránh khỏi cánh tay của hấn, chỉ xoay người nhìn hấn, một lúc lâu sau nàng mới mở miệng nói: "Ai chàng cũng quan tâm, không cảm thấy mệt sao? Không ngờ bản thân chàng lại giàu lòng thương người như vậy, chẳng qua là ta không biết mà thôi!"

"Ta chỉ quan tâm mình nàng mà thôi." Hấn cực kỳ nghiêm túc mở miệng.

"Chàng cho rằng ta sẽ tin những lời nói dối ghê tởm này sao?" Nàng lạnh lùng hỏi ngược lại. Nụ cười của hấn ngừng lại, mà nàng cũng đồng thời chuyển tầm mắt ra ngoài cửa xe một lần nữa.

Hấn khẽ nở một nụ cười nhợt nhạt, nói với nàng: "Nếu như thiên kim của Thừa Tướng bị Thần vương phi đẩy ngã đến nỗi bị thương tật ở ngay trước mặt mọi người, vậy thì Thừa Tướng sẽ có lý do bắt Thần vương gia chịu trách nhiệm thay Thần vương phi, phải cưới thiên kim của Thừa Tướng."

Lời của hấn khiến cho Lạc Tử Mộng không khỏi kinh hãi, trái lại cho đến bây giờ nàng cũng chưa từng nghĩ tới khả năng này. Như vậy, chẳng phải ý của hấn chính là nói bởi vì không muốn thành thân với Hoa Thiên Nhụy, cho nên mới vội vàng bảo ngự y chuẩn bệnh cho nàng ta sao?

Nhưng mà nàng sợ bản thân tự mình đa tình, nên cũng không dám hỏi ra khỏi miệng. Ngược lại Hàn Hạo Thần giống hệt như là có thuật đọc tâm, chỉ dựa vào ánh mắt không ngừng đảo qua đảo lại của nàng mà đã nhìn thấu được tâm tư nàng.

"Ta bảo ngự y chuẩn bệnh cho nàng ta ở ngay trước mặt mọi người, cũng là để tránh việc bọn họ giờ trò nói lần này bị đẩy ngã không nhẹ, sau đó ép ta phải cưới nàng ta, đợi tới khi đã cưới vào cửa thì lại diễn trò nói vết thương đã chuyển biến tốt, đến lúc đó muốn từ hôn cũng khó."

Thì ra là như vậy!

"Nhưng mà chàng ôm nàng ta!" Nàng vẫn còn canh cánh chuyện này trong lòng. Nói nàng nhỏ mọn cũng được, nói nàng là đồ phụ* cũng được, trong mắt của nàng chính là không cho phép trong tình yêu có một hạt cát.

*Đồ phụ: Phụ nữ hay ghen tuông.

"Lúc ấy, ở bên cạnh còn có Hoàng Hậu và Lan Phi, đương nhiên là không thể để cho Hoàng Thượng ôm nàng ta vào trong rồi, cho nên. . . ." Thấy sắc mặt nàng lộ vẻ mất hứng, hấn đành phải nói: "Lần sau cho dù là không có ai thì ta cũng sẽ không ôm nàng ta, sẽ để cho nàng ta nằm ở trên mặt đất."

Đương nhiên nàng biết là hấn đang nói đùa, nhưng trong lòng nàng mặc dù có tức bao nhiêu, thì cũng không muốn lại tiếp tục cố tình gây sự nữa. Nhưng mà, ở trong tư điện của nàng, tình yêu nhất quyết không thể có sự phản bội, một khi có, nàng nhất định sẽ quay đầu rồi đi không chút lưu luyến.

Hàn Hạo Thần cũng biết rõ về mặt tình cảm bản thân mình rất yếu, bởi vì cho tới bây giờ hấn vẫn chưa từng thích người nào. Nhưng mà bây giờ hấn biết rõ, trong lòng của hấn, trong mắt của hấn chỉ có một mình nàng, bởi vì thấy nàng tức giận, hấn sẽ khủng hoảng, sợ nàng rời đi.

Trầm mặc một lúc lâu, Lạc Tử Mộng cảm thấy không nhịn được nên lại hỏi: "Không phải là bọn nam nhân các chàng đều luôn ngày nhớ đêm mong có thể hưởng tề nhân chi phúc hay sao?"

"Ta thấy hay là thôi đi, có một mình nàng cũng đã đủ khiến cho ta đau đầu rồi." Hàn Hạo Thần còn cố tình làm ra vẻ mặt khổ sở.

Cũng chỉ có lúc ở trước mặt nàng thì người này mới biểu hiện nhiều vẻ mặt như vậy, còn những lúc ở trước mặt người khác thì vẻ mặt của hấn tựa như là bị định hình vậy, ngay cả nụ cười cũng rất gượng ép.

"Ta khiến cho chàng rất đau đầu sao?" Nàng nhíu mày nhìn về phía Hàn Hạo Thần.

"Nàng nói thử xem? Nếu như lại có thêm một hoặc vài người nữa tới, thì đoán chừng ta sẽ sớm thắng thiên vui vẻ đi gặp tiên hoàng mất thôi." Hấn vậy mà cũng bắt đầu nói đùa.

"Đáng ghét!" Tuy là nàng nói như vậy, nhưng mà trên mặt cũng đã cong lên một nụ cười lần nữa. Mà cánh tay đang giờ ra giữa không trung của nàng cũng đã bị hấn bắt được, cả người bị kéo lại gần lồng ngực của hấn. Lúc này nàng mới phát giác mình đã không thể rời khỏi lồng ngực của hấn, mà cái lồng ngực này cũng chỉ có nàng mới có thể dựa vào.

"Mộng Nhi! Thật ra thì hôm nay ta rất vui vẻ!" Hấn ôm chặt nàng, chậm rãi mở miệng.

Nàng ngược mắt nhìn hấn, sau đó tròn to đôi mắt như hồ nước, hai đầu lông mày nhíu chặt lại: "Này! Có người nào như chàng không, nhìn thấy thiếp không vui thì chàng lại vui vẻ, như vậy chẳng phải là chàng xây dựng niềm vui của mình trên sự đau khổ của người khác sao?"

Hàn Hạo Thần khẽ cười ha ha, nàng nói chuyện thật đúng là câu sau nói đuôi câu trước, cũng không biết là nàng học được cái này từ nơi nào.

Hấn vỗ vỗ đầu của nàng nói: "Không phải là ta nói cái này, ý ta muốn nói là. Trong lòng nàng đã bắt đầu để ý đến ta, điều này làm cho ta cảm thấy rất vui mừng."

Nàng chớp chớp mắt nhìn hắn, sau khi phản ứng kịp mới biết là hắn đang chỉ chuyện nàng ghen tuông.

"Đương nhiên là để ý rồi." Nàng cúi đầu lăm băm một câu, sau đó nằm sấp ở trên đùi của hắn, từ từ mở miệng: "Nếu như có một ngày nào đó thiếp không thèm để ý tới chàng, điều này chứng minh thiếp không thích chàng, cũng không hề ôm bất kỳ hy vọng gì về chàng, là tuyệt vọng, chàng hiểu không?"

Hàn Hạo Thần sững sờ, chần chừ trong chốc lát mới nhìn sâu vào mắt nàng, thần sắc trong đáy mắt ý vị sâu xa: "Vậy ý của nàng là. bây giờ nàng đang thích ta sao?"

Thật ra thì cho tới bây giờ hắn vẫn không đủ tự tin nghĩ rằng vì nàng thích hắn nên mới gả cho hắn. Dù sao thì lúc hắn vào cung xin thánh chỉ tứ hôn, nàng cũng đã không đồng ý rồi, sau đó lại gặp phải chuyện của Hồ Diên Phong, hắn lại càng không có lòng tin.

Hắn cũng rất sợ, sợ ngày nào đó nàng nhớ lại Hồ Diên Phong, sau đó sẽ vứt bỏ hắn đi tìm Hồ Diên Phong.

Hắn vẫn cảm thấy Hồ Diên Phong không hề nói dối. Có lẽ nàng thật sự là vị hôn thê của hắn ta, là Đại hoàng tử phi tương lai, nhưng mà không biết tại sao nàng lại lựa chọn ở lại đây hơn nữa còn tuyệt tình với Hồ Diên Phong như vậy. Dù sao thì từ về mặt của Hồ Diên Phong, hắn cũng có thể nhìn ra được, tình yêu đó không phải là giả dối.

Lạc Tử Mộng cũng không biết là hắn lại nghĩ nhiều như vậy, nhưng mà sau khi nàng nghe xong lời của hắn thì liền nở nụ cười ngọt ngào, để lộ lúm đồng tiền đẹp mắt: "Đồ ngốc! Nếu như ta không thích chàng, thì ta gả cho chàng làm gì chứ? Hôn nhân sao có thể là trò đùa được?"

Như có một dòng nước ấm chảy qua đáy lòng của hắn, tim của hắn lại rung động vì nàng một lần nữa.

"Vậy." Hàn Hạo Thần muốn nói lại thôi.

"Có phải là chàng muốn hỏi chuyện về Hồ Diên Phong hay không?" Lạc Tử Mộng chưa bao giờ chủ động nói với hắn chuyện của Hồ Diên Phong, hắn cũng chưa bao giờ hỏi, điều này giống như đã trở thành quy ước ngầm của bọn họ. Nhưng hôm nay nàng muốn nói, hắn đương nhiên nguyện ý lắng nghe, chỉ là trong lòng hắn đã bắt đầu thấp thỏm không yên.

"Không biết là thiếp đã từng nói với chàng chưa? Thật ra thì Hồ Diên Phong mà thiếp và chàng nhìn thấy cũng không phải là Hồ Diên Phong mà thiếp quen biết. Hồ Diên Phong mà thiếp quen biết vĩnh viễn cũng không thể nào xuất hiện, bởi vì hắn không thuộc về nơi này." Nói tới đây, nàng thật sự không biết là nên dùng từ ngữ như thế nào để giải thích với hắn, chẳng lẽ lại nói là xuyên qua? Hắn sẽ cho là nàng bị điên mất.

Suy nghĩ một chút, nàng lại nói: "Thiếp biết Hồ Diên Phong và thiếp là thanh mai trúc mã, nhưng đều là trẻ mồ côi không cha không mẹ, hai người chăm sóc lẫn nhau, cùng nhau lớn lên, hai bên cũng sẽ có tình cảm, nhưng mà cho đến bây giờ thiếp vẫn không phân rõ đây là tình cảm gì, tựa hồ cũng giống như là một loại ý lại vậy."

Quay đầu lại nhìn thấy sắc mặt Hàn Hạo Thần hình như có chút mất hứng, Lạc Tử Mộng lập tức hiểu được, là nam nhân thì đều sẽ để ý, cho nên nàng cũng không tiếp tục nói sâu hơn nữa.

"Nhưng mà không phải như chàng nghĩ đâu."

"Đó là loại tình cảm nào?" Hắn hiếm khi dùng giọng điệu ghen ghét như vậy để nói chuyện, nhưng mà có thể nghe thấy giọng điệu như thế này, trong lòng Lạc Tử Mộng vẫn thấy rất thoải mái.

"Là Huynh trưởng, là bằng hữu, là tri kỷ, dù sao thì cũng không phải là loại tình cảm mà chàng đang nghĩ." Nàng cười vài tiếng ha ha, nhưng lại phát hiện hắn không hề lên tiếng, nàng vẫn nằm ở trên đùi hắn quay đầu lại hỏi: "Chàng đã hiểu chưa."

Vừa dứt lời, môi của hắn đã phủ kín lên môi nàng, ngăn chặn tất cả lời nàng muốn nói, thậm chí cứ như vậy lãng lãng hôn nàng.

Tay của hắn đang ôm chặt khuôn mặt nàng, ngón tay thô ráp vuốt ve da thịt nàng, lòng bàn tay ấm áp nâng gò má của nàng lên. Đầu lưỡi trượt vào trong khoang miệng của nàng, nàng vụng về không biết phải đáp lại như thế nào, thế nhưng hắn lại đang khiêu vũ cùng với lưỡi của nàng một cách say sưa không biết mệt. Tay của nàng không biết nên để ở chỗ nào, cho nên vẫn đặt ở trên đùi của hắn như cũ, nhưng rõ ràng không biết làm sao lại đã nắm chặt vạt áo của hắn.

Nhiệt độ bên trong xe ngựa từ từ tăng cao, ngay lúc bọn họ đang tình ý triền miên, thì xe ngựa đột nhiên ngừng lại, Tiểu Đông vén rèm muốn mời bọn họ xuống xe, nhưng hai chữ "Vương gia" vừa thốt ra khỏi miệng, thì hắn lập tức đỏ mặt buông rèm cửa rồi nhảy xuống xe ngựa.

"Sao vậy?" Thiệu Tàn xuống ngựa sau đó thắc mắc hỏi Tiểu Đông.

Sắc mặt Tiểu Đông đỏ tới tận mang tai, không biết nên dùng tầm mắt ở chỗ nào, mà phản ứng của hắn cũng làm cho Thiệu Tàn hiểu rõ được một hai. Hắn liếc nhìn màn xe ngựa đã được buông xuống rồi mím môi cười một tiếng, không ngờ tình cảm của hai người này thật đúng là biến hóa nhanh chóng, một lát lại gây gổ một lát lại hòa hảo, một lát lại ở trong xe ngựa.

Sau khi Lạc Tử Mộng nghe thấy tiếng nói của Tiểu Đông thì vội vàng đẩy Hàn Hạo Thần ra. Nàng đứng dậy nhìn rèm xe ngựa đã bị buông xuống sau đó đỏ mặt nũng nịu với Hàn Hạo Thần: "Chàng đó, bây giờ bọn họ còn tưởng rằng chúng ta ở trong xe ngựa làm cái gì kia rồi." Nói xong nàng ôm mặt dậm chân: "Thiếp không đi ra ngoài đâu."

Hàn Hạo Thần lại ôm nàng cười khê: "Chẳng lẽ nàng tính ở trong xe ngựa cả đời sao?"

"Đều tại chàng hết!" Nàng xoay người đánh hấn một cái sau đó gục mặt xuống đầu vai của hắn.

"Nếu như chúng ta còn không đi ra ngoài, thì bọn họ thật sự sẽ cho là chúng ta đang làm ‘ cái gì kia ’ đó." Hắn học theo giọng điệu của nàng nói một câu như vậy, làm cho Lạc Tử Mộng xấu hổ đến mức tưởng chừng như muốn biến mất ngay tại chỗ.

Nhưng mà lời nói của hắn thật sự là rất hữu dụng, Lạc Tử Mộng vừa nghe thấy nếu không đi ra ngoài thì hiểu lầm sẽ lớn hơn, thì đã lập tức chui ra khỏi xe ngựa.

Khi nàng nhìn thấy Tiểu Đông ở bên cạnh vẫn còn đang len lén nhìn nàng thì nàng trực tiếp tung ra một chiêu: "Ngươi còn nhìn nữa, ta sẽ đưa ngươi vào cung tịnh thân*."

*Tịnh thân: Là đi làm thái giám đó. *cười gian*

"Hà?" Vốn dĩ sắc mặt Tiểu Đông vẫn còn đỏ tới tận mang tai nhưng sau khi nghe hết câu này, thì lập tức hấp tấp đi theo Lạc Tử Mộng: "Vương, vương phi, đừng làm vậy mà! Nô tài còn chưa lấy vợ mà."

"Vây đợi sau khi ngươi lấy vợ rồi thì lại đưa đi tịnh thân." Nàng đi ở phía trước thoải mái phát phát tay, mà Tiểu Đông đang đi theo ở phía sau thì lại lo lắng đến sốt ruột: "Vương phi, ngài tha cho nô tài lần này đi, về sau nô tài không bao giờ nhìn nữa, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"Cái gì mà có nhìn hay không, ngươi nhìn cái gì?" Lạc Tử Mộng quay đầu liếc về phía hắn, trong con ngươi phát ra một loạt tia sáng nguy hiểm.

Tiểu Đông hơi sững sờ, sau đó vội vàng cười nói: "Nô tài thật sự không thấy gì hết! Mới vừa rồi nô tài bị hạt cát bay vào mắt, thật sự là không thấy gì hết."

Nhìn bóng lưng của hai người, Hàn Hạo Thần và Thiệu Tần khẽ mỉm cười đầy bất đắc dĩ.

——* Đường phân cách Dạ Ngưng Huyền *——

Khoảng thời gian mấy ngày sau ngày thứ ba lại mặt, ngược lại Hoa Thiên Nhụy không hề xuất hiện, điều này khiến cho Lạc Tử Mộng có chút ngoài ý muốn. Dựa theo cá tính quái quỷ không rời của nàng ta, thì không thể nào lại bỏ qua dễ dàng như vậy, hơn nữa có Lan Phi "Hết sức ủng hộ", nếu nàng ta không gả vào Thần vương phủ thì nhất định là sẽ thể không bỏ qua, nhưng mà không có Hoa Thiên Nhụy chen ngang giữa bọn họ, tâm tình của nàng thật sự đúng là vô cùng thoải mái.

Sau khi ăn tối xong, Lạc Tử Mộng rất vất vả mới thuyết phục được Hàn Hạo Thần đi ra chợ, cho nên nàng hưng phấn đến nỗi giống như đào thoát khỏi nhà giam. Nhìn thấy dáng vẻ nhảy bật lên hoan hô không chút hình tượng của nàng, Hàn Hạo Thần chỉ đành chấp hai tay ở sau lưng mỉm cười nhìn dáng vẻ hoạt bát dí dỏm của nàng, mà Thiệu Tần, Tiểu Đông, và Liên Vân cũng may mắn được ra ngoài đi dạo cùng bọn họ.

Hơn nữa kể từ khi vào Thần vương phủ, đây cũng là lần đầu tiên Liên Vân được tới chợ đêm, cho nên nàng cũng khó đề nén sự hưng phấn hết nhìn đồng lại nhìn tây.

"Oa! Không khí ở bên ngoài thật là tốt." Lạc Tử Mộng giang hai cánh tay đứng ở giữa đường nhắm mắt lại hít thở không khí, dân chúng chung quanh đều dừng ánh mắt lại quan sát nàng, nhưng nàng cũng không để ý.

Hàn Hạo Thần đi tới trước mặt nàng, nhìn thấy dáng vẻ này của nàng thì không khỏi buồn cười: "Chẳng lẽ không khí trong Thần vương phủ không tốt sao?"

Nàng mở mắt ra, khoe miệng vẫn còn thấp thoáng ý cười: "Đương nhiên là không giống nhau rồi, cả ngày buồn bực ở trong nhà không ngọt ngào đến sinh bệnh mới là lạ."

"Trong nhà?" Sắc mặt hắn hơi cứng lại, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy cái từ này. Không phải là ở nước Hàn Vũ không lưu hành từ này, mà là từ trước tới nay những người ở bên cạnh hắn chưa từng có ai nói như vậy bao giờ, mà nàng lại hình dung Thần vương phủ là nhà sao?

Nàng xoay người lại, lúc nhìn thấy ánh mắt mê man của Hàn Hạo Thần thì đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, cho nên ngay sau đó liền gãi gãi lỗ tai nói: "Có phải là thiếp nói sai rồi không? Phải là. trong phủ, có đúng không?"

Mới vừa rồi nàng chỉ là thuận miệng nói ra, cũng không hề nghĩ tới phải dùng từ gì để gọi Thần vương phủ.

Hàn Hạo Thần thông thả cười khê: "Không sai, là trong nhà."

Nói đến chữ "Nhà" này thì hình như có một dòng nước ấm khuấy động trái tim bên ngực trái của hắn. Khó trách dân chúng bình thường đều thích về nhà như vậy, thì ra là cảm giác ấy thật sự lại cực kỳ tốt như vậy.

"Đang nghĩ cái gì vậy?" Nàng vươn tay ra quờ quờ ở trước mặt Hàn Hạo Thần, dường như hắn đang nghĩ chuyện gì đó đến mức xuất thần.

Hắn thu suy nghĩ lại rồi nắm tay nàng, khoe môi cong lên thành nụ cười: "Không có gì."

"Ừm!" Nàng cũng không nghĩ nhiều chỉ gật đầu một cái rồi nói: "Chúng ta tới phía trước xem một chút đi."

Cũng không quản Hàn Hạo Thần có đồng ý hay không, nàng lập tức lôi kéo hắn đi về phía trước. Ở cái nơi cổ đại phong kiến này, nam nữ nắm tay nhau đi bộ ở trên đường là chuyện chưa từng xuất hiện, cho nên động tác của bọn họ khó tránh khỏi khiến cho dân chúng ở quanh mình đều liên tục quay đầu lại nhìn họ.

Ba người bọn Thiệu Tần chỉ đi theo sau bọn họ một khoảng cách không quá xa, đồng thời cũng không cách quá gần tránh quấy rầy bọn họ.

Tiểu Đông ôm ngực vuốt cằm khẽ cười ha ha, hắn dùng khuỷu tay huých Thiệu Tần, nói: "Có phát hiện gần đây vương gia của chúng ta cười càng ngày càng nhiều hay không?"

"Đúng vậy, trước đây dù có cười cũng không được như vậy." Thiệu Tần đương nhiên biết rõ tính tình của Hàn Hạo Thần, hắn đi theo vương gia đã nhiều năm như thế, nhưng chưa bao giờ thấy vương gia giống như hiện nay, thường xuyên treo nụ cười trên khóe môi.

"Các người đang nói vương gia của chúng ta cười rất nhiều à? Chẳng lẽ các người không phát hiện vương gia cũng thường xuyên bị tức đến muốn chết sao?" Liên Vân đi ở bên cạnh nhìn hai người ở phía trước cười nói.

Tiểu Đông và Thiệu Tần nghe vậy thì đồng thời cười thành tiếng, Thiệu Tần mỉm cười lắc đầu nói: "Đây còn không phải là bị vương phi của chúng ta chọc tức sao?"

"Đúng vậy, nhớ trước kia vương gia đều luôn luôn không để lộ vui giận, đâu có giống như bây giờ, tức giận mà không dám mắng vương phi chỉ biết hờn dỗi, người nào khuyên cũng không khuyên được, cuối cùng vẫn là vương phi ra mặt nói một câu đã lập tức giải quyết xong."

Mỗi lần Tiểu Đông nhớ tới những chuyện như vậy thì đều không nhịn được cười cả buổi sáng, đương nhiên là hắn cũng không dám cười ở ngay trước mặt Hàn Hạo Thần, nếu không hắn sẽ bị ăn đòn mất.

Ngược lại, Liên Vân là người cao hứng nhất, thật đúng là nô tỳ dựa vào chủ quý. Bây giờ Lạc Từ Mộng đã là vương phi, nàng là nha hoàn cận thân của vương phi, tuy là không thể hô phong hoán vũ ở trong vương phủ, nhưng mà chỉ cần nàng có yêu cầu gì, thì không có ai không dám tuân theo, quả thật khác trước kia một trời một vực.

Lạc Từ Mộng lôi kéo Hàn Hạo Thần nhìn trái nhìn phải. Đột nhiên nhớ tới lần trước trốn khỏi Thần vương phủ đã gặp được một chủ quán tốt bụng thì liền nhìn quanh bốn phía, quả nhiên dù đã tối muộn nhưng bọn họ vẫn còn đang làm ăn. Trong lòng nàng rất xúc động, lập tức dẫn Hàn Hạo Thần đi qua đó.

"Ông chủ!" Lạc Từ Mộng đi tới trước mặt vị chủ quán kia, thân thiết gọi một tiếng.

Mới vừa rồi ông chủ kia đang khom lưng nói chuyện với người ngồi bên cạnh, đoán chừng là nữ nhi của ông ấy lại đang treo đèn học đêm ở đây. Lúc ông nghe thấy có người gọi mình thì phản ứng đầu tiên là chạy lại tiếp đón: "Mấy vị muốn mua quán cao* sao?"

*Quán cao: là một loại bánh ngọt hình giống cái chén.

"Lão bản không nhận ra ta sao?" Nàng mỉm cười dịu dàng.

Ông chủ bán quán cao dựa vào ánh đèn ở bên cạnh nhìn về phía nàng, lúc này mới giật mình nhớ ra: "À... Thì ra là cô nương, hôm nay ngài ăn mặc trang điểm như vậy thật sự là khiến cho ta không thể nhận ra được."

"Không phải là ngài cũng nhận ra rồi sao?" Nàng cười nói ngọt ngào.

"Tất nhiên rồi, dáng vẻ của cô nương xinh đẹp như vậy, sợ rằng cả thành Thiên Ngao này cũng không tìm được người thứ hai, nếu ai cưới được cô nương thì thật là có phúc."

Lời khen ngợi của ông khiến cho nụ cười của Lạc Từ Mộng càng ngày càng đậm. Nàng chuyển mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần rồi lại nhún nhún vai với hắn, Hàn Hạo Thần cũng chỉ mỉm cười đáp lại.

Lúc này ông chủ mới để ý tới kiểu tóc búi cao của Lạc Từ Mộng nên hơi giật mình hỏi "Chẳng lẽ cô nương đã... thành thân rồi sao?" Ông nhớ lần trước tóc của nàng vẫn chưa búi lên mà là thả tóc thề kiểu cô nương chưa xuất giá, hôm nay lại đã là kiểu tóc của phụ nhân* rồi.

*Phụ nhân: người phụ nữ đã có chồng.

Nàng sờ sờ búi tóc của mình có chút chán nản. Ở chỗ này thật sự muốn gả bộ chưa lập gia đình cũng khó, vừa nhìn thấy kiểu tóc là đã có thể nhìn ra được rồi, thật là buồn bực.

"Đừng vậy! Đã quên mời ngài và nữ nhi của ngài uống ly rượu mừng rồi." Nếu không nhờ có một miếng quán cao lần trước, cũng sợ rằng nàng cũng đã đói đến sinh bệnh rồi.

"Tỳ tỳ đã thành thân rồi sao?" Một giọng nói non nớt chui ra từ đáy bàn, một cô nương từ từ lộ đầu ra.

Lạc Tử Mộng đi tới sờ sờ đầu của nàng nói: “Đúng vậy, bé Thư Hương.”

“Tỷ tỷ vẫn còn nhớ rõ tên của Thư Hương à?” Tiểu nha đầu nháy mắt ngọt ngào hỏi nàng.

“Đương nhiên là nhớ rồi, là Thư Hương trong dòng dõi thư hương. Đã trẻ thế này rồi mà muội vẫn còn đang học chữ ở đây sao?” Lạc Tử Mộng ngồi xồm trên mặt đất,, nhìn thấy dưới đáy bàn có một chiếc chén nhỏ đặt ánh nến, mặc dù hơi ẩm áp, nhưng mà gió lạnh vẫn có thể chui vào, hơn nữa ánh sáng yếu ớt này sao có thể so sánh với ánh đèn thời hiện đại, nhưng mà ở cái thời cổ đại này mà còn có phụ thân ủng hộ nữ nhi học chữ quả là hiếm thấy.

Thư Hương gật đầu một cái rồi nói: “Đúng vậy, đợi muội học thật nhiều chữ thì sau này cũng có thể trở thành tiên sinh dạy học rồi, như vậy cha muội cũng có thể không cần phải dầm mưa dãi nắng buồn bán ở bên ngoài nữa.”

Câu nói này không chỉ làm cho Lạc Tử Mộng xúc động mà cũng làm cho phụ thân của nàng không nhịn mà nước mắt tràn mi, nhưng trên miệng ông lại nói: “Nha đầu này, lại đang nói bậy rồi, nào có nữ nhi xuất đầu lộ diện làm tiên sinh sao?”

“Ai nói là không thể chứ.” Lạc Tử Mộng xoa đầu Thư Hương, nói: “Chuyện mà nam tử có thể làm thì nữ tử cũng có thể làm, trong cung cũng có nữ quan đầy thôi, ai nói là không thể làm tiên sinh dạy học chứ? Giáo dục cho thế hệ con em mai sau tốt hơn là dạy hư học trò.”

Hàn Hạo Thần lại khẽ ngậy người, cảm thấy mỗi lần vào thời điểm nào đó nàng luôn có thể nói ra đạo lý lớn.

“Nữ tử cũng có thể làm quan sao?” Thư Hương nghi ngờ chớp chớp mắt.

“Đúng, đương nhiên có thể.”

“Thật tốt quá.” Nàng mỉm cười vỗ tay, nhưng lúc nhìn thấy mái tóc của Lạc Tử Mộng thì nàng lại vãn về vài sợi tóc mai của mình rồi nói: “Tỷ tỷ, tỷ tỷ già cho ai vậy?”

Lạc Tử Mộng cười cười bé bỏng tiểu Thư Hương mới bảy tuổi lên, sau đó nhìn về phía Hàn Hạo Thần rồi nói: “Thấy không?”

Thư Hương nhìn nhìn khuôn mặt không chút biểu cảm của Hàn Hạo Thần rồi lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Lạc Tử Mộng sau đó rút cổ chui vào trong ngực của Lạc Tử Mộng, tiếp đó mới gật đầu nhẹ giọng nói: “Muội thấy rồi.”

Nàng đang muốn thả Thư Hương xuống đất thì Thư Hương lại vòng tay qua ôm cổ nàng, nhỏ giọng nói khẽ ở bên tai nàng một câu gì đó, sau đó Lạc Tử Mộng nhìn nhìn Hàn Hạo Thần không hề được cười thành tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 106: Nàng là nữ nhân của ta.

Hàn Hạo Thần neho mắt nhìn bọn họ, cứ có cảm giác cô bé Thư Hương này đang nói xấu hắn. Vốn dĩ hắn định tĩnh tâm lại để nghe thử xem bọn họ đang nói cái gì, nhưng mà cô bé Thư Hương kia chỉ nói một câu xong sau đó liền ngậm miệng không dám nhìn hắn một cái.

"Ông chủ, lần trước ăn oản cao của ông vẫn chưa trả tiền, lần này ta mang tiền tới bù." Lạc Tử Mộng kéo kéo tay áo Hàn Hạo Thần ý muốn bảo hắn trả tiền.

Nhưng mà ông chủ lại vội vàng xua tay: "Không cần, không cần, lần trước là khuê nữ của ta mời cô nương. à mời phu nhân ăn." Ông vội vã sửa lại.

Lạc Tử Mộng cũng chỉ cười cười sau đó quay đầu lại chìa tay về phía Hàn Hạo Thần: "Tiền!"

"Ta không mang tiền." Hắn mỉm cười lắc lắc đầu.

Quả thật là Lạc Tử Mộng không thể tin được, một Vương gia mà lại không có tiền? Chẳng lẽ của nước Hàn Vũ này đều là xóm nghèo hay sao?

Nàng cũng mặc kệ hắn có đồng ý hay không, đã thò tay vào vạt áo của hắn ở ngay trước mặt ông chủ, nàng nhớ không phải cổ nhân đều thường để tiền ở chỗ này hay sao? Thế nhưng động tác mập mờ như vậy quả thật là làm cho tất cả mọi người ở chỗ này đều phải lú lười.

Hàn Hạo Thần vội vàng đề cánh tay đang sờ loạn không có phép tắc của nàng lại rồi cảnh giác nhìn xung quanh sau đó nhẹ giọng nhắc nhở: "Mộng Nhi, nàng làm gì vậy?"

"Ai bảo chàng không chủ động giao tiền ra đây chứ, thiếp cũng chỉ có thể soát người thôi." Nàng còn làm ra vẻ hùng hồn.

"Được rồi, được rồi, ta lấy ra là được chứ gì." Hắn thật sự là không còn cách nào khác, nếu như hắn lại nói là không có, đoán chừng nàng sẽ cời y phục

của hắn luôn cũng nên. Hắn kéo tay nàng ra sau đó thò tay vào trong tay áo lấy ra ngân phiếu một trăm lượng.

Lạc Tử Mộng há miệng kinh ngạc, sau khi đã cầm ngân phiếu thì lại nhìn nhìn tay áo của hắn rồi nói: "Thì ra đây cũng là chỗ chàng giấu tiền." Sau đó nàng như có điều suy nghĩ bỗng mỉm cười gật đầu, nụ cười kia rõ ràng là nụ cười đầy tính toán, không khỏi khiến cho đầy lòng Hàn Hạo Thần run lên.

"Ông chủ, trả cho ông." Nàng đặt ngân phiếu vào trong tay ông chủ.

Ông chủ kia vừa nhìn thấy tờ ngân phiếu một trăm lượng trong tay, thì tay ông lập tức run run liên tục lắc đầu: "Vị phu nhân này, một khối oản cao lớn của ta cũng chỉ ba văn tiền là cùng, bây giờ ngài lại đưa cho ta ngân phiếu một trăm lượng."

"Không đủ tiền thối lại thì không cần thối lại đâu." Ý của Hàn Hạo Thần chỉ đơn giản là muốn làm cho Lạc Tử Mộng vui, cho nên liền đưa hết ngân phiếu này cho ông.

Ông chủ vội vàng đi tới đặt lại tiền vào trong tay Lạc Tử Mộng rồi nói: "Ta không thể nhận tờ ngân phiếu này được."

Đương nhiên Lạc Tử Mộng biết ông là một người có cốt khí, nếu không cũng sẽ không để cho nữ nhi học chữ rồi, nàng mỉm cười nhét tờ ngân phiếu một trăm lượng vào trong tay ông chủ rồi nói: "Ai nói đây là tặng không cho ông chứ? Chàng ấy không tiếc nhưng ta thì không nỡ đâu."

"Vây." Ông chủ có chút khó hiểu.

Hàn Hạo Thần cũng kinh ngạc nhìn nàng.

Lạc Tử Mộng nghiêm trang nói: "Một trăm lượng này là dùng để mua oản cao của ông, mỗi ngày ông có thể làm được bao nhiêu oản cao thì cứ đưa hết tới Thần vương phủ, cho đến khi xài hết một trăm lượng này mới thôi, chuyện này có thể chứ?"

"Thần vương phủ?" Ông chủ mở to mắt nhìn chằm chằm Lạc Tử Mộng và Hàn Hạo Thần, thật lâu sau mới phản ứng kịp: "Chẳng lẽ hai vị là Ôi, ta thật là có mắt mà không biết thái sơn, tiểu nhân."

"Ông chủ!" Lạc Tử Mộng lập tức ngăn cản động tác chuẩn bị quỳ xuống của ông: "Hôm nay chúng ta ra ngoài chơi, nếu như bởi vì ông mà khiến cho hành động của chúng ta bất tiện, thì ta sẽ tức giận đấy."

Một câu nói cứng rắn này đã khiến cho ông phải dừng lại không quỳ xuống hành lễ nữa, ông vội vàng khom người cười nói: "Dạ dạ dạ, Vương. phu nhân thật có phúc, ở hiền gặp lành, gả cho lang quân như ý."

"Ông chủ lại nói sai rồi, phải là ở hiền gặp lành, mới có thể buôn bán lớn đúng không?" Nàng nhìn về phía Hàn Hạo Thần cười hi hi: "Nhưng mà, không phải là ta có phúc lớn, mà là người tài lấy được ta có phúc lớn, quả thật là đời trước phải đốt cao thơm mới có được."

Hàn Hạo Thần nghe nàng nói xong thì nắm tay lại che miệng ho nhẹ, bản lĩnh khoe khoang của nàng đúng là càng ngày càng tiến bộ.

Ông chủ bán oản cao cầm tờ ngân phiếu một trăm lượng nhìn bóng lưng của hai người dần dần đi xa, gần như là cảm động đến rơi nước mắt. Cả đời này ông cũng không thể kiếm được một trăm lượng bạc, mà Lạc Tử Mộng làm như vậy căn bản là vì muốn thành toàn tâm nguyện của Thư Hương, không muốn để cho ông phải tiếp tục dầm mưa dãi nắng, thân phận của ông bây giờ tương đương với là nợ trả rồi, ông chỉ cần cung ứng cho Thần vương phủ là được.

Hơn nữa, từ đầu đến cuối Lạc Tử Mộng cũng không hề tạo cho ông bất kỳ áp lực nào, bất luận mỗi ngày ông làm được bao nhiêu cũng không có vấn đề gì, mục đích không phải là ở oản cao, mà là biến tướng việc đưa tiền cho ông để tránh không làm tổn thương tới lòng tự tôn của ông.

Hàn Hạo Thần đi ở phía trước khó hiểu hỏi: "Tại sao không trực tiếp thưởng bạc cho ông ấy? Còn phải ngày ngày ăn oản cao nhà ông ấy, chẳng lẽ mọi người trong vương phủ đều thích ăn cái này sao?" Quả thật là hắn không hiểu điểm này.

Lạc Tử Mộng cũng chỉ mỉm cười lắc đầu: "Vương gia như chàng thật đúng là không hiểu tâm tư của dân chúng. Chàng chỉ cho ông ấy ngân phiếu, như vậy sẽ có hai kết quả. Kết quả thứ nhất, nếu như ông ấy không có cốt khí, thì có thể sẽ bởi vì một trăm lượng này của chàng mà làm đường lạc lối, cho rằng tất cả mọi chuyện đều có thể không làm mà hưởng. Kết quả thứ hai, nếu như ông ấy có cốt khí, chàng làm như vậy sẽ chỉ khiến cho ông ấy cảm thấy đây là một loại bố thí, bởi vì sự nỗ lực của ông ấy căn bản là không thể dùng một trăm lượng này để trao đổi ngang bằng."

"Không ngờ Mộng Nhi lại suy tính chu toàn như thế." Đây là lời nói từ tận đáy lòng hắn, thật sự tâm phục khẩu phục, dạo gần đây càng ngày càng cảm thấy nàng không chỉ có thể nói những lời đạo lý, hơn nữa suy tính mọi chuyện cũng càng thêm chừng chặc thành thực chu đáo.

Hắn cười cười sau đó đột nhiên hỏi "Đúng rồi, mới vừa rồi tiểu nha đầu kia nói gì bên tai nàng vậy?" Hắn cứ có cảm giác đó không phải là lời tốt đẹp gì.

Nghĩ tới đây, Lạc Tử Mộng bật cười hi hi: "Chỉ sợ chàng nghe xong sẽ tức muốn chết thôi."

"Lời nói của một tiểu nha đầu, còn không biết là có thể tức đến trình độ nào, nàng mau nói đi." Lời nói của hắn tràn đầy niềm tin.

Lạc Tử Mộng kéo dài giọng điệu, nói: "Tiểu nha đầu đó nói với thiếp, 'tỷ tỷ, vị thúc thúc đó thật là hung dữ, nếu như thúc ấy đánh tỷ, tỷ nhớ phải chạy tới nhà muội trốn đó'."

"Hừ, xem ra tiểu nha đầu kia đã bị nàng mua chuộc rồi." Hắn cảm thấy vô vị chỉ cười cười: "Chỉ dựa vào những lời này mà cũng có thể khiến cho ta tức

chết, vậy chẳng phải là ta đã sớm bị tức chết từ mấy năm trước rồi sao?"

Lạc Tử Mộng nhìn hần một lúc lâu, thấy hần vẫn chưa kịp phản ứng thì chỉ mỉm môi không nói, nhưng cũng âm thầm thầm vui mừng.

"Đợi đã nào..." Hàn Hạo Thần mới vừa đi được mấy bước, đột nhiên nghĩ đến cái gì, lập tức hỏi: "Nàng mới vừa nói cái gì? Nàng bảo tiểu nha đầu đó gọi nàng là 'tỷ tỷ' gọi ta là 'thúc thúc' sao?"

"Ha ha ha." Cuối cùng Lạc Tử Mộng cũng cười lớn, xem ra phản ứng của hần vẫn còn rất nhanh, chỉ mới đi hai, ba bước thì đã kịp phản ứng, nhưng mà vẻ mặt của hần còn rối rắm hơn so với tưởng tượng của nàng mấy phần.

"Được rồi, chúng ta đi tới phía trước xem một chút đi, chỗ đó hình như rất náo nhiệt." Nàng xoay người quay trở lại Thần vương phủ, thấy Hàn Hạo Thần vẫn còn chấp hai tay sau lưng đứng yên ở đó, nàng không khỏi cười nói: "Đi nhanh đi, thúc thúc!"

Nàng còn cố ý nhấn mạnh hai chữ "Thúc thúc", khiến cho khóe miệng của Hàn Hạo Thần co quắp. Hần không ngờ được thế nhưng mình lại trông có vẻ già như vậy? Hay là do Vương phi của hần vẫn còn quá nhỏ?

Nhưng mà như vậy xem ra, quả thật là tuổi của Lạc Tử Mộng không giống như nàng đã nói, nhiều lắm cũng chỉ mười bảy mười tám tuổi, khó trách sẽ khiến cho tiểu nha đầu Thư Hương kia nhận thức sai như thế.

"Oa!" Lạc Tử Mộng đột nhiên vui mừng hét lớn.

Trước đó còn cảm thấy nàng chững chạc, bây giờ nhìn nàng giống hệt như một đứa bé chỉ vào hoa đăng ở trước mặt rồi bắt đầu hưng phấn hết lớn.

"Chậm một chút." Hàn Hạo Thần vừa dứt lời, thì Lạc Tử Mộng đã chạy lên phía trước, hần chỉ đành thở dài một hơi rồi nhìn theo bóng lưng vừa hưng phấn vừa kích động của nàng.

Có đôi lúc hần luôn cảm thấy tính tình của Lạc Tử Mộng có chút khó đoán, nhưng mà chính vì nguyên nhân đó, hần càng muốn tìm hiểu rõ ràng thì lại càng đến gần nàng.

Hần vừa định cất bước đi lên phía trước, thì đột nhiên có một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt hần, nét cười dịu dàng, đôi mắt long lanh như hồ nước nhìn hần chăm chăm, kèm theo ánh trắng và ánh nền, quả thật là xinh đẹp động lòng người, nhưng mà Hàn Hạo Thần không nhận được nhủ nhủ này.

"Hôm nay Thần ca ca cũng ra ngoài đi dạo chợ đêm à?" Hoa Thiên Nhụy cầm một chiếc hoa đăng, mặc dù hôm nay không phải là ngày hội Nguyên Tiêu, ngoại trừ hoa đăng ra thì cũng không có tiết mục đoán đèn góp vui nào cả, nhưng mà nhìn qua thì có vẻ tâm tình của Hoa Thiên Nhụy cũng không tệ.

"Ừm!" Hàn Hạo Thần hạ tầm mắt lên tiếng trả lời. Tầm mắt lướt qua Hoa Thiên Nhụy nhìn về phía Lạc Tử Mộng ở phía trước, thấy nàng vẫn còn đang hào hứng nhìn từng chiếc hoa đăng, thì trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Nếu như để nàng nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy ở chỗ này, cũng không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa.

Hoa Thiên Nhụy đương nhiên biết rõ Hàn Hạo Thần đang nhìn cái gì, nhưng mà nàng ta chỉ cố làm như không thấy mà thôi. Liên Vân ở sau lưng Hàn Hạo Thần vừa thấy Hoa Thiên Nhụy lại tới quần lấy Hàn Hạo Thần, thì lửa giận trong lòng không khỏi dâng trào.

Nàng đang muốn tiến lên phía trước, thì Thiệu Tần đã vươn tay giữ nàng lại: "Liên Vân, cô muốn làm gì?"

"Các huynh nhìn nàng ta đi, lại tới quấy lấy vương gia của chúng ta." Giọng điệu của nàng vừa có chút sốt ruột, vừa có chút chán ghét.

Tiểu Đông lắc đầu nói: "Đó cũng là chuyện của các chủ tử, chúng ta chỉ là nô tài thôi, có thể làm gì được chứ?"

Liên Vân lại hất tay của Thiệu Tần ra rồi nói: "Nếu như nàng ta làm trắc phi, vậy vương phi của chúng ta phải làm sao đây? Không được, ta nhất định phải đi tới đó nghe thử xem nàng ta nói cái gì." Cũng không đợi Thiệu Tần và Tiểu Đông ngăn cản, Liên Vân cự thể tự mình đi lên phía trước.

"Thần ca ca, hiem có dịp chúng ta cùng ra ngoài vào buổi tối mà lại chạm mặt nhau như thế này, không bằng chúng ta cùng nhau đi dạo một chút đi." Hoa Thiên Nhụy nở nụ cười cực kỳ vô hại.

Sắc mặt Hàn Hạo Thần lạnh lùng, đôi mắt sắc bén ý vị nhìn nàng ta, như muốn nhìn thấu điều gì đó. Ngược lại, Liên Vân vừa tiến lên thì nghe thấy câu này nên cười nhạt nói: "Bái kiến tam tiểu thư, hôm nay vương gia và vương phi của chúng ta cùng nhau ra ngoài du ngoạn, thật là trùng hợp, không ngờ tối nay tam tiểu thư cũng ra ngoài."

Liên Vân ở một chỗ với Lạc Tử Mộng đã lâu cho nên công phu miệng lưỡi cũng tăng không ít, mà một câu nói này của nàng cũng làm cho sự "Trùng hợp" của Hoa Thiên Nhụy biến thành "Cố ý". Nếu như là ngày thường, nô tài không biết lớn nhỏ cất lời chủ tử như vậy nhất định sẽ phải chịu gia pháp, nhưng hôm nay, Hàn Hạo Thần cũng không trách cứ, mà chỉ im lặng chờ đợi Hoa Thiên Nhụy phản ứng lại. Hơn nữa cho dù hần muốn trừng phạt Liên Vân, thì sợ rằng Lạc Tử Mộng cũng nhất định không buông tha cho hần.

Hoa Thiên Nhụy bị câu nói này của Liên Vân làm cho tức đến xanh mét cả mặt mày, nàng ta thu lại nụ cười dịu dàng vừa rồi, nhìn chăm chăm Liên Vân, cả giận nói: "Nha đầu chết tiệt kia, nơi này nào tới lượt người nói chuyện."

Liên Vân lại bĩu môi một cái rồi nói: "Không tới lượt nô tỳ nói chuyện, nhưng mà nô tỳ đang thay Vương phi của nô tỳ nói chuyện, chắc hẳn Vương phi có phân lượng nhiều hơn so với tam tiểu thư nhĩ." Có Lạc Tử Mộng làm chỗ dựa, Liên Vân đã không còn nhút nhát như trước kia, Hàn Hạo Thần đương nhiên cũng nhìn thấu điểm này.

"Thật đúng là chủ nào thì tớ nấy, lại dám nói chuyện với ta như vậy."

Cách đó không xa, Lạc Tử Mộng nghe thấy sau lưng có tiếng cãi vã thì lập tức nhìn lại. Vừa quay lại thì thấy Hoa Thiên Nhụy xuất hiện ở trước mặt Hàn Hạo Thần lại còn đang cãi vã với Liên Vân, mà lúc này Hàn Hạo Thần đang giữ chặt cổ tay nàng ta ngăn cản nàng ta động thủ đánh người. Nàng lập tức để hoa đăng xuống muốn tiến lại gần, ai ngờ thất lưng đột nhiên bị người ôm chặt rồi bắt đi.

Hàn Hạo Thần vừa ngăn cản Hoa Thiên Nhụy vừa cá giận nói: "Trên đường cái mà la hét ầm ĩ như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?"

"Thần ca ca, là nàng ta khi dễ muội trước mà." Hoa Thiên Nhụy làm vẻ uất ức, nũng nịu.

"Vương gia! Không thấy Vương phi đâu nữa!" Tiếng nói của Thiệu Tần đột nhiên vang lên. Mới vừa rồi chỉ một mực đặt sự chú ý ở trên người Hoa Thiên Nhụy, đợi tới lúc hần nhìn về phía Lạc Tử Mộng thì lại phát hiện đã không còn thấy bóng dáng của nàng đâu nữa.

Hàn Hạo Thần lập tức hoảng hồn, nhìn quanh bốn phía nhưng vẫn không hề phát hiện tung tích của nàng, vì vậy lập tức hạ lệnh: "Mau tìm kiếm xung quanh xem."

Hần sợ nàng nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy ở bên cạnh hần, sau đó sẽ hiểu lầm rồi tức giận trốn đi.

"Muội cũng đi tìm." Hoa Thiên Nhụy nói xong, liền dẫn nha hoàn cận thân cùng Hàn Hạo Thần đi tìm Lạc Tử Mộng.

Mục đích nàng ta đi theo hần đương nhiên không phải là vì giúp hần tìm Lạc Tử Mộng, mà là nếu như nàng ta nhìn thấy Lạc Tử Mộng, thì có thể phân tán sự chú ý của hần. Nhưng mà lúc này Hàn Hạo Thần không có thời gian chú ý tới nàng ta, hần bắt đầu cùng đám người Thiệu Tần chạy đi tìm người khắp xung quanh.

Sau khi Lạc Tử Mộng bị cưỡng ép bắt tới một khách điểm thì nàng cả giận nói: "Hô Diên Phong! Ngươi đưa ta tới đây làm gì?"

Hô Diên Phong sai người bao vây chặt khắp mọi phía chỉ lưu lại mình hần ta và Lạc Tử Mộng. Hần ta từng bước ép sát, nàng từng bước lui về phía sau, đến khi không thể lui được nữa đụng phải cạnh bàn, hai tay hần ta chống xuống bàn, hơi thở phả vào trên mặt nàng.

"Ngươi...ngươi làm gì vậy!" Nàng có vẻ hết sức kinh hoàng, trông mắt liếc về phía cửa như có như không, nhưng nàng biết rõ mình không thể nào thoát khỏi đây.

Đôi mắt hần ta thâm tình liếc nhìn nàng, nhìn chăm chăm vào hai mắt của nàng, nhưng bất luận thế nào cũng không thể nhìn ra rốt cuộc là sai ở chỗ nào.

"Nàng sợ ta sao? Mộng Nhi, nàng có biết là ngay từ lúc nàng vừa sinh ra thì đã nhất định là nữ nhân của ta rồi hay không?" Hần ta nhớ trước kia chỉ cần nàng nhìn thấy hần ta, nàng sẽ mắc cỡ đỏ mặt cúi đầu xuống, nhưng hôm nay lại là dáng vẻ sợ hãi hần ta sẽ làm tổn thương nàng.

"Ngươi...ngươi thật sự đã nhận lầm người rồi! Ta đã nói rất rõ ràng rồi, ngươi và người mà ta biết không phải là cùng một người."

"Sao lại có chuyện khéo như vậy chứ?" Môi của hần ta gần như sắp chạm vào trên môi của nàng, thế nhưng hần ta lại nhắm mắt lại cảm thụ sự tồn tại của nàng: "Dáng dấp giống nhau, tên cũng giống, nào có chuyện khéo như vậy chứ?"

"Không khéo không thành sách thôi." Nàng cực lực giải thích.

"Không khéo không thành sách? Ha ha!" Hần ta đột nhiên khê cười, "Ta biết rõ là không thể trách nàng, đều là thủ đoạn của hần ta, ta không trách nàng."

Lạc Tử Mộng biết hần ta đang chỉ Hàn Hạo Thần, vì vậy lập tức muốn giải thích thay hần, nhưng cái trán của Hô Diên Phong lại đang chống ở trên trán của nàng, nếu như nàng kích động thì sẽ không cẩn thận đụng phải bờ môi đang kề gần sát bên môi nàng, cho nên nàng chỉ có thể dè dặt cẩn thận mở miệng: "Chàng ấy không hề làm gì ta cả, chàng ấy không hề sử dụng bất kỳ thủ đoạn gì, tất cả đều là do ta tự nguyện."

"Tự nguyện?" Hần ta đột nhiên tròn tròn hai con ngươi sắc bén nhìn nàng chăm chăm, trong con ngươi tràn đầy tức giận và căm hận.

Nàng lại trả lời kiên định một lần nữa: "Đúng! Bởi vì thích cho nên mới gả. Umh."

Không đợi nàng kịp phản ứng, hần ta thế nhưng đã hôn nàng. Nàng liều mạng giãy giụa, nhưng lại chỉ có thể bị giam cầm ở dưới thân của hần ta, cảm thấy lưỡi của hần ta muốn chui vào trong khoang miệng nàng, nàng lập tức cắn chặt răng không để cho hần ta được như ý.

Đây dưa một lúc, nàng ra sức dùng chân đá mạnh vào hần ta, hần ta cố tránh né nên lực trên tay hơi thả lỏng, vì vậy Lạc Tử Mộng thừa dịp né ra.

"Hô Diên Phong, ngươi thật sự rất đáng ghét!" Nét mặt của nàng lộ vẻ chán ghét rõ ràng không thể nghi ngờ, mu bàn tay càng không ngừng lau chùi đôi môi mình, giống như muốn lau sạch tất cả xúc giác và mùi vị của hần ta.

Nhìn phản ứng của nàng, sắc mặt của Hô Diên Phong lập tức tái nhợt. Hần ta xoay người lại, dường như đã ra một quyết định rất lớn, hần ta cầm ly rượu

lên quơ quơ, sau đó nhìn về phía Lạc Tử Mộng: "Ngày xưa nàng là hoàng tử phi, hôm nay nàng là Thần vương phi, mặc kệ nàng có nhớ hay không, phần trí nhớ kia đến chết cũng sẽ không biến mất khỏi đầu ta, nàng đã hạ quyết tâm, vậy thì hãy uống ly rượu này, ta và nàng kết thúc."

Lạc Tử Mộng nhìn ly rượu mà hần ta đưa tới nhưng không nhận.

"Sao vậy, sợ ta hại nàng sao? Nếu như ta thật sự có ý hại nàng, thì trong đêm trước ngày thành thân của nàng ta cũng sẽ không cho nàng uống thuốc giải giúp nàng khôi phục giọng nói."

"Rượu không cần uống, ta và ngươi cứ như vậy từ biệt đi, không bao giờ gặp lại nhau." Nếu đã không phải là bạn cũ của nàng, vậy thì cần gì phải dây dưa nhiều như thế.

Hô Diên Phong cười lạnh: "Hóa ra hôm nay tình nghĩa của chúng ta đậm bạc như thế, dù gì ta và nàng cũng từng mến nhau, thế nhưng nàng lại quyết tuyệt như vậy."

"Ta đã nói rồi, ngươi nhận lầm."

"Mặc kệ nàng có nhớ hay không, nhưng ta nhớ rất rõ." Hần ta ngừng cười liếc về phía nàng, trong con ngươi không còn tình cảm ấm áp như trước: "Chắc hẳn Thần vương gia đã chờ rất sốt ruột rồi! Chẳng lẽ nàng muốn để cho hần nhìn thấy ta và nàng cô nam quả nữ ở chung trong một căn phòng hay sao?"

Câu nói này đã nhắc nhở Lạc Tử Mộng, nếu như bị người khác nhìn thấy, sợ rằng nàng có nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng không thể rửa sạch. Khách điểm này đã bị hần ta bao trọn, cho nên căn bản là không có ai đến đây, nhưng mà không thể bảo đảm Hàn Hạo Thần không thể tìm đến.

Nàng nhìn ly rượu trong tay hần ta, hôm nay đã không còn cách nào khác. Nếu không uống hết ly rượu kia, nàng sẽ không thể trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hần ta, đến lúc đó còn không biết hần ta sẽ làm ra những chuyện gì với nàng.

Suy nghĩ một chút, hần ta ngay cả thuốc giải cũng chịu cho nàng, chắc sẽ không hại nàng, vì vậy nàng bước tới nhận lấy ly rượu rồi nói: "Được, ta tin ngươi!"

Một ly rượu kia rót vào bụng, tay của hần lại dừng ở giữa không trung, mà biểu cảm trên mặt hần cũng bởi vì một câu "Ta tin ngươi" của nàng mà cứng ngắc.

"Ta có thể đi rồi phải không?" Nàng đặt ly rượu xuống, trong giọng nói không hề có một tia lưu luyến.

Đợi sau khi Lạc Tử Mộng đã rời khỏi, tam hoàng tử Hô Diên Sơn mới từ bên ngoài đi vào, thấy Hô Diên Phong mắt nhắm nghiền ngồi xuống ngay tại chỗ, hần ta mím chặt môi cau mày đi vào.

"Đại ca, đệ đã sớm bảo huynh hạ quyết tâm, huynh lại còn ôm hi vọng. Lần trước đệ cũng đã nói với huynh rồi, nếu như nàng ấy không thể nhớ nổi huynh, thì cũng chỉ có thể dùng cách này thôi, cũng không cần phải đợi đến sau khi bọn họ đã kết hôn."

Hần ta nhắm hai mắt đỡ trán không nói lời nào, Hô Diên Sơn lại nói: "Bây giờ có muốn tiến hành bước kế tiếp không? Lan Phi dùng bỏ câu đưa tin, nói tất cả đều đã sắp xếp ổn thỏa rồi."

"Chờ một chút."

"Còn chờ nữa sao?" Hô Diên Sơn nhảy dựng lên từ trên chỗ ngồi: "Nếu như huynh thật sự không muốn làm tổn thương nàng ấy, thì dứt khoát để cho nàng ấy ở lại chỗ này đi, dù sao nàng ấy cũng đã là người của Hàn Hạo Thần. Thật là không thể hiểu nổi huynh, cũng đã đang trên đường trở về nước Ngàn Nguyệt rồi vậy mà nửa đường huynh còn muốn quay trở lại. Bây giờ còn phải lén lút ở đây, một lát thì sợ Hàn Hạo Thần biết, một lát thì để phòng người khác mật báo, như vậy huynh có thấy mệt không?"

Đương nhiên trong lòng hần ta đang cực kỳ rối rắm, đã ra tay rồi thì cũng không còn đường cứu vãn nữa. Nếu như lòng dạ nhẫn tâm hơn thì cũng thôi đi, còn nếu như hần ta mềm lòng, thì tin chắc rằng cả đời này nàng cũng sẽ không tha thứ cho hần ta.

"Mới vừa rồi đã cho nàng uống rồi sao?" Sau khi Hô Diên Sơn ngồi xuống thì liền nhìn hần hỏi.

Hô Diên Phong ngẩng đầu lên, sắc mặt bất đắc dĩ gật đầu một cái.

"Vậy là xong rồi, tiếp theo cứ giao cho đệ. Chẳng qua là đệ cần phải đi an bài một chút, đại ca cứ chờ mạng đại tẩu tương lai về nước Ngàn Nguyệt đi." Trong lòng Hô Diên Sơn tràn đầy tự tin đi ra ngoài. Còn Hô Diên Phong thì cảm ly rượu mà Lạc Tử Mộng mới vừa uống lên, ánh mắt bắt đầu không còn tiêu cự, cho tới bây giờ hần ta cũng không hiểu được vì sao quan hệ giữa hai người họ lại phải đi đến nước này.

Chương 107: đừng đánh chủ ý vào nam nhân của ta

Lạc Tử Mộng đi ra từ khách điểm rồi trở về chỗ cũ, nhưng không thấy bóng dáng của Hàn Hạo Thần, nàng nhìn quanh, người đến người đi căn bản không có bóng dáng của hắn.

"Không phải chứ? Cứ bỏ đi như vậy?" Nàng tức giận thì thầm.

Đang lúc bức tức, lại nghe được âm thanh: "Thần ca ca, nàng đã lớn như vậy, không thể lạc được, ca ca cứ đi chơi với ta trước."

Chửi thề một tiếng. Tiện nhân.

Nàng thật không muốn nói tục, nhưng nhịn không được, tại sao Hoa Thiên Nhụy còn dây dưa với trượng phu của nàng? Chẳng lẽ ở đây không có lẽ nghĩa liêm sĩ sao? Ở chung từ bé thì sao? Cũng không phải ngủ cùng nhau?

"Này!" Tiếng nói của nàng rung trời, người làm ăn đều dừng lại nhìn nàng, mà nàng chống nạnh nhìn hai người.

Hắn nghe thấy tiếng thì quay lại, thấy nàng đứng chỗ đó, trông mắt sáng lên, bỏ rơi Hoa Thiên Nhụy liền chạy qua.

"Mộng Nhi...Nàng có sao không? Sao lại chớp mắt không thấy người rồi?"

Nàng nhìn hắn, nặn ra một câu nói trong hàm răng: "Ta không thể, ngươi có thể?" Nói xong, nàng đánh vào bụng hắn, ai ngờ bụng hắn cứng như sắt, nàng tức giận, cắn hắn một cái.

"Này! Ngươi buông Thần ca ca ra." Hoa Thiên Nhụy gấp đến mức đẩy nàng ra, ai ngờ hắn đẩy Hoa Thiên Nhụy ra.

Thấy nàng ta đau lòng như vậy, nàng càng tăng thêm lực, cho đến khi có mùi máu tanh mới thả tay hắn ra.

Hoa Thiên Nhụy thấy dấu răng trên tay hắn liền đau lòng không dứt, "Thần ca ca, có đau không?"

Hàn Hạo Thần hãy nhớ kỹ, lập tức tránh tay nàng ta ra khi nàng ta muốn nắm tay.

Ai ngờ Hoa Thiên Nhụy không tha, nhứ chặt lông mày, "Thần ca ca, cho ta xem, tay của ca ca."

Nàng bắt được tay hắn hỏi: "Tam tiểu thư, đang nói vết thương này sao?" Dấu răng thật sâu, máu còn đang rỉ.

Hoa Thiên Nhụy muốn bắt lại cánh tay, nhưng nàng lại đột nhiên nắm tay hắn, còn đan xen ngón tay...nói: "Không biết trượng phu ta bị thương thì có liên quan gì đến Tam tiểu thư?"

"Ta...hắn là Thần ca ca của ta, đương nhiên có quan hệ." Ở trong lòng nàng, hắn là người nàng thích, hắn bị thương một chút chính là mắc mớ đến nàng.

Lạc Tử Mộng cười lạnh: "Tam tiểu thư đã lớn rồi, sao lại bị ngênh ngãng, hắn là trượng phu của ta, người còn nói là ca ca hôn? Đừng đánh chủ ý vào nam nhân của ta."

"Ngươi...hắn vốn là của ta." Nàng ta tức giận khiến nói chuyện không được mạch lạc, nhìn nàng cười hả hê, nhịn không được muốn nhào qua đánh.

"Thiên Nhụy!" Hắn bảo hộ nàng trong ngực, "Chớ quấy nữa, về sớm đi."

"Thần ca ca, sao ca ca không giúp ta?" Nàng rơi lệ dậm chân tố cáo.

Lạc Tử Mộng bội phục nàng ta, lời ngu xuẩn như vậy mà cũng nói, không giúp lão bà thì giúp người ngoài sao? Thật nực cười. Nhưng hắn đã lên tiếng, nàng im lặng xem hắn xử lý.

Nhưng hắn không nói thêm gì nữa, ôm nàng trở về phủ.

"Thần ca ca, người đi đâu?" Thấy hắn không để ý tới mình, Hoa Thiên Nhụy gấp gấp chạy tới, hôm nay nghe nô tài phủ Thừa tướng nói hắn đi dạo chợ đêm, nàng vất vả tìm cơ hội chạy ra, nhưng không nghĩ hắn nhanh như vậy đã trở về.

Lạc Tử Mộng đột nhiên dừng bước chân, quay đầu cười một cái với Hoa Thiên Nhụy: "Tam tiểu thư, tối như vậy thì đương nhiên chúng ta về ngủ rồi, chẳng lẽ ngươi muốn bồi chồng ta ngắm trăng sao?"

Hắn muốn ngăn cản nàng nói những lời này, nhưng nếu hắn mở miệng, trở về không biết nàng sẽ náo loạn như nào, vì vậy ngoan ngoãn cầm miệng, hiện tại hắn mới hiểu đạo lý "Im lặng là vàng", hắn không nhịn được cười thầm.

Dù sao nàng ta cũng chưa lấy chồng, nghe thấy từ đi ngủ, sắc mặt ửng hồng, nhưng đáy lòng cũng chua xót.

"Đi thôi." Hấn kéo tay nàng.

Lúc này Thiệu Tần cũng tìm tới, nhìn ba người xuất hiện nên có chút kinh ngạc. Liên Vân thấy nàng bình an vô sự, thiếu chút nữa cảm tạ trời đất.

"Vương phi, người không có việc gì là tốt rồi, hù chết nô tỳ rồi, nếu người có chuyện gì, sợ rằng Vương gia bị đoạt đi mất." Lúc nói câu sau cùng, Liên Vân cũng không dám quá kiêu ngạo, chỉ dám nhỏ giọng nói.

Nàng biết Liên Vân đứng về phía mình, vì thế nàng buông tay hấn ra, bóp khuôn mặt nhỏ bé nói: "Liên Vân, ta yêu người chết mất. Người đúng là thân hơn muối muối."

"Nô tỳ không dám." Liên Vân vội khom người, nàng ta không dám đương được đương vị này nha.

Mặt hấn xạm lại, thành thân lâu như vậy, hấn còn chưa nghe được câu yêu hấn chết mất, sao lại yêu tiểu nha đầu nhiều hơn hấn được?

"Được rồi, chúng ta về thôi." Nàng muốn hôn mấy cái trên mặt Liên Vân nhưng ở chỗ này không phải chuyện dễ.

Nàng quay đầu nhìn hấn: "Thần vương muốn cùng nhau về hay đi về sau?"

Hấn nhìn nàng, xem ra nàng thích trêu chọc hấn nhất.

Thấy hấn không có phản ứng, nàng nôn nóng quay đầu nói với Thiệu Tần: "Thiệu Tần, người qua đây công ta."

"Thuộc hạ...." Hấn cẩn thận nhìn Vương gia, nếu hấn chủ động công nàng, đoán chừng mai không thấy được mặt trời. Nhưng hấn không công nàng thì cảm giác sống còn khô hơn cả chết.

Đang trong tình thế khó xử, nàng thét lên một tiếng, mở mắt đã trên lưng Hàn Hạo Thần.

Hoa Thiên Nhụy nhìn bọn họ, trơ mắt nhìn hấn công nàng, chính mình chưa được lại gần hấn nói gì đến công trên lưng.

Khi còn bé, để gần hấn hơn, nàng cố ý ngã xuống nhưng hấn bắt đắc dĩ mới giúp nàng dậy hoặc ôm lấy, nếu có người khác ở đây hấn sẽ không tiếp xúc nàng, đừng nói chủ động ôm. Mà hấn ôm nàng cũng không có bất cứ tia tình cảm nào, đây là nàng có thể cảm nhận được.

Nhưng mới trong nháy mắt đó, nàng thấy được khoe miệng hấn nở nụ cười thỏa mãn, nàng chưa bao giờ thấy qua nụ cười đấy.

Dần dần, bóng dáng đã đi khuất, nàng ngo ngác, tâm cũng lạnh theo gió.

"Tiểu thư, chúng tôi về thôi." Tiểu nha đầu nhìn đáng về thất thần của tiểu thư nên lấy dũng khí nhắc nhở.

Nàng không nói tiếng nào.

"Tiểu thư, người là thiên kim tiểu thư phủ Thừa tướng, đáng đáp quốc sắc thiên hương, không cần...."

"Câm miệng! Người biết cái gì!" Nàng đột nhiên tức giận quát tháo, "Người dám nói nhiều, ta liền bán người đi."

"Dạ, nô tỳ không dám." Nàng ta cúi đầu.

Hoa Thiên Nhụy xoay người rời đi, mà tiểu nha đầu đằng sau không dám tạo tiếng vang.

Nàng lên lên nhìn về phía Lạc Tử Mộng, xúc động thật lâu, nàng muốn có chủ tử như vậy, không giận lấy sang người khác, đối đãi với người làm như người thân, nhưng người trước mắt...

Nàng cắn răng không nghĩ nữa, suy nghĩ nhiều thì chỉ càng thêm bị thương thôi.

Hàn Hạo Thần nhìn Lạc Tử Mộng như có tâm sự hỏi: "Mới vừa đi đâu vậy?"

"À! Vương phi, người đừng quý, để nô tỳ đi về chuẩn bị lá bùa." Liên Vân tin tưởng vội vàng chạy về phủ.

"Trở lại!" Lạc Tử Mộng vội vàng nàng ta lại, "Lời như thế mà người cũng tin, đời này làm gì có quý, trừ phi trong lòng có quý." Nàng cố ý ám chỉ Hàn Hạo Thần.

Hấn tức xạm mặt lại, hình như căn bản hấn không có làm gì, sao lại trong lòng có quý?

"Đừng đổi chủ đề." Hấn không tha cho nàng.

Nàng âm thầm le lưỡi, lại bị đám người kia nhìn thấy, ai cũng biết nàng đang tránh câu hỏi của hấn.

Nàng thở ra một hơi: "Ta chỉ muốn xem lúc ta không có ở đây thì hai người sẽ làm cái gì?"

"Lại nói mò gì đấy?" Hấn khiển trách.

"Ta không có nói càn, người xem nàng ta như hoa si, cả ngày quần lấy người, có phải người hứa hẹn gì với nàng ta, nếu không làm sao nàng ta cứ quần lấy người?"

"Nói hươu nói vượn! Được rồi, ta không hỏi nữa là được." Nếu hấn nghe tiếp, không biết nàng còn tưởng tượng ra cái gì.

Bọn người Thiệu Tần đi đằng sau cười ra tiếng "Hi hi", chưa từng thấy có lúc Vương gia bọn họ không thể làm gì được, Thiệu Tần nhớ chỉ cần hấn muốn biết, dù dùng thủ đoạn gì cũng muốn lấy được đáp án chính xác, nhưng chưa bao giờ thấy hấn buông tha dễ dàng như vậy, xem ra vua của bọn họ đã đụng phải đối thủ.

Nàng cũng thờ một hơi, nếu hấn biết thì không biết đến mức nào đây?

Sau khi về phủ, nàng thay quần áo rồi chui vào chăn, trong đầu còn quần quanh ánh mắt của Hồ Diên Phong. Nàng không thể tin được nàng lại giống vị hôn thê của hấn như vậy, nhưng ngẫm lại, hấn lại giống với người nàng quen biết? Còn có vẻ mặt của hấn khi nàng uống xong ly rượu kia, cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng không thể nói được? Trong đầu có chút lạ, giống như đêm hấn cho nàng ăn thuốc giải, nhưng hôm nay càng thêm mãnh liệt.

"Mộng Nhi..." Không biết khi nào hấn đã nằm bên cạnh nàng, cánh tay dài nắm hông nàng.

"Không có tâm tình!" Nàng trả lời một câu, thủy chung đưa lưng về phía hấn.

Hấn chống nửa người nhìn nàng, cúi người hôn vành tai của nàng, cảm giác tê dại lập tức lan khắp thân thể nàng,

"Hàn Hạo Thần!" Nàng xoay người đẩy hấn ra, "Người ngủ yên cho ta."

Thế nhưng hấn vẫn không buông tay như cũ, bờ môi cọ sát vành tai nàng, "Không phải người nói chúng ta muốn ngủ sao?"

Nàng lui về sau nói: "Ta chỉ.... nói người ngủ chỗ đấy, ta ngủ chỗ này."

"Không được!" Vừa dứt lời, hấn liền chặn lại môi của nàng.

Nàng biết người này cho tới bây giờ khi muốn đều phải làm được, hơn nữa chính nàng cũng không hiểu, mỗi ngày hấn bận rộn như vậy, thể lực ở đâu mà buổi tối còn hao phí trên giường được?

Bất tri bất giác tay của hấn đã cõm bờ y phục của nàng, vuốt ve thân thể của nàng, tay hấn không chút kiêng kỵ đốt lửa khắp nơi.

"Hàn. Hạo thần." Quả thật nàng khóc không ra nước mắt, tối nay nàng lại bắt đầu buồn ngủ, hình như có cái gì thôi thúc nàng, nhưng hấn còn làm nhiệt chạy trên người nàng.

"Ta buồn ngủ quá.... buồn ngủ." Nàng thấp giọng nói, giọng có chút điềm đạm đáng yêu.

"Gọi cái gì?" Hấn khàn giọng hỏi.

"À!" Nàng chau mày nghĩ, bữu môi nói: "Vương gia!"

Nếu để cho nàng ngủ, bảo nàng gọi Ngọc Hoàng đại đế đều được.

Rất dễ nhận thấy hấn cũng chưa hài lòng lắm với các xưng hô này, hấn muốn một cái đặc biệt, chỉ có nàng mới có thể gọi.

"Có phải được ngủ rồi không?" Mặc dù nàng không biết tại sao lại buồn ngủ như vậy, nhưng nàng chính là muốn ngủ, hơn nữa còn rất mệt mỏi.

Hấn cảm thấy có cái gì không đúng, mới vừa rồi còn bướng bỉnh làm loạn, sao bây giờ lại là bộ dáng yên ổn? Còn nghĩ không muốn cho hấn đụng chạm, nhưng hiện tại hấn có lửa dục thiêu thân, không tìm nàng dập lửa thì tìm ai? Bất đắc dĩ cũng chỉ có thể uất ức nàng.

Hấn ở phía trên, cúi người dùng giọng mập mờ nói bên tai nàng: "Nàng có thể ngủ...."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: như keo như sơn.

Mặc dù hấn không nói phía sau nhưng nàng có thể đoán ra, choáng! Chính là dùng tính động vật, sao nói lửa dục tới liền tới? Nhưng nàng làm thế nào? Không phối hợp chẳng lẽ còn đuổi hấn xuống giường để cho hấn đi tìm nữ nhân khác? Chắc có một đóa hoa si đang chờ, nói không chừng hấn nói một

câu, nàng liền hấp tấp dang tới cửa.

Trong lúc đang bị thông oán thăm, hần đã được thể mà vào, rồi sau đó....Nàng không biết làm sao kết thúc, nàng chỉ biết trong cơn ngủ mơ hình như có người lập lại động tác không biết bao nhiêu lần?

Tỉnh lại là lúc hần đã không có bên cạnh, vị trí có chút lạnh lẽo, xem ra đã sớm rời giường. Liên Vân tới trang điểm giúp nàng, nàng mới biết đã sớm qua giờ Thìn, hần sợ đánh thức nàng nên bảo hạ nhân chờ nàng tỉnh mới đi vào. Thật ra thì nếu hần không nói thì mấy người kia cũng biết quy củ này.

Lúc thay quần áo, Liên Vân nhìn nàng một cái rồi đỏ mặt cúi đầu, nàng không hiểu, sau đó nghĩ, lập tức soi gương đồng, mới biết có dấu hôn ở cổ.

Người này có ý.

Lần này sao nàng dám ra cửa đây? Vất vả lắm mới bôi bột nước vào che đậy đi, lúc này mờ mờ nhạt nhạt được một chút.

"Vương phi đừng đáp, để cho Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy để nàng ta tức chết." Liên Vân còn nghĩ đến chuyện tối qua.

Nàng nhếch môi cười, sau đó nói: "Nha đầu này càng ngày càng không hiểu quy củ, tên tuổi nàng ta để người tự tiện gọi sao?"

Liên Vân cũng không lo lắng: "Ai dám dạy nô tỳ, nô tỳ có Vương phi che chở, ai cũng không dám động."

Lạc Tử Mộng không nhìn được khẽ cười, khó trách nói nô bằng chủ đất, nha đầu này học rất nhanh, chỉ có mấy lời nàng muốn nhắc nhở, không thể để nàng gây ra rũi ro.

"Liên Vân, ta có thể bảo hộ người là vì người không có phạm sai lầm, nếu người không thể che đậy miệng trước mặt mọi người như vậy, người ta sẽ nói Thần vương phủ không có quy củ, đến lúc đó sẽ là lỗi của Vương phi, để cho chúng ta có nhược điểm để nói. Mặc dù cho tới bây giờ ta chưa biết chủ tớ có giá cả như thế nào, nhưng mà làm nô bộc ở nơi này, một khi bị bắt nhược điểm trước mặt mọi người, người bị thiệt là các người."

Liên Vân thu hồi nụ cười, "Dạ nô tỳ ghi nhớ."

"Quý nha đầu, biết là tốt, chỉ là tối qua người dạy dỗ Hoa Thiên Nhụy đúng là đầy nghĩa khí, ta đúng là muốn dạy dỗ cái hoa si đó, nhưng bây giờ có thể như thế nào? Dù sao cũng là muội muội của Lan phi nương nương và thiên kim của Thừa tướng, thân phận cao quý." Nghĩ tới đây nàng vẫn còn thấy ức, có câu "Đầu thai là cửa kỹ thuật.", người ta đúng là được đầu thai tốt.

Liên Vân nghe vậy cười nói: "Vương phi còn cao quý hơn nàng ta nhiều, thiên kim Thừa tướng thì tính là gì chứ? Còn không phải muốn gả cho Vương gia chúng ta sao?"

"Nha đầu ngoan, nói thật khéo." Nàng không nhìn được mở miệng khen.

Sau khi Hàn Hạo Thần hạ triều trở về phủ thì nhìn thấy nàng đang chống đầu xem ca múa, không khỏi có tò mò.

"Lúc nào thì nàng thích mấy cái này?" Tiếng của hần vừa dứt, bọn Vũ Cơ rồi rít quỳ trên mặt đất hành lễ.

"Các người tiếp tục." Nàng không có nhìn hần, chỉ nâng tay lên, Vũ Cơ lại bắt đầu tiếp tục nhảy múa.

"Đây là thế nào? Ai lại chọc nàng tức giận?" Hần đến bên nàng, người làm bưng một chậu nước cho hần rửa tay, rửa tay xong hần liền lấy miếng quýt, đưa đến bên miệng nàng.

Vương phủ khác đều là Vương phi phục vụ Vương gia, nhưng tình huống ở Thần vương phủ lại khác, chính là Vương gia phục vụ Vương phi.

Nàng cũng không cự tuyệt, hé miệng ăn, sau đó nhìn Vũ Cơ nói: "Biết rồi còn hỏi."

Hần cho nàng nổi tiếng ở địa phương này, ngoài phủ ra thì còn có thể đi dạo khắp nơi sao? Lại còn hỏi "Ai lại chọc nàng tức giận?"! Thật muốn đập bẹp mặt hần.

Hần nhìn vẻ mặt của nàng, không khỏi vui vẻ trong lòng, nhưng trên mặt vẫn nở nụ cười nhàn nhạt.

"Nếu thích ca vũ, về sau bảo bọn họ đến ở trong phủ biểu diễn cho nàng." Hần lại đưa một miếng quýt đến miệng nàng, thấy nàng không cự tuyệt, tâm tình hần cũng sáng khoái rất nhiều.

"Ta chỉ buồn bức đến nhàm chán, hơn nữa loại vũ điệu này có cái gì tốt." Nàng lười biếng dựa đầu vào vai hần.

"Đơn giản?" Hần trầm giọng cười, bởi vì Vũ Cơ là người nổi tiếng ca múa nhất thành, tài múa tuyệt vời, há lại đơn giản.

Ai ngờ nàng lại nói: "Loại khiêu vũ này, nhìn một lần là có thể học xong."

"Hả?", hần kinh ngạc nhìn nàng, "Chỉ cần nhìn một lần?"

Hần có chút không dám tin.

Nàng nhìn về mặt hắn cũng không biết hắn tò mò cái gì, vũ điệu như vậy chả có chút khó khăn nào, hơn nữa nhiều động tác uốn éo như vậy, có gì không thể?

Nàng nhớ khi còn bé đã từng xem biểu diễn, những đứa bé khác nhìn say sưa ngon lành nhưng nàng lại ngồi ngáp, nàng từng nói qua với viện trưởng, nàng cũng biết, chẳng những có thể lên đài nhảy được như vậy, hơn nữa còn nhảy hay hơn so với bọn họ, nhưng viện trưởng cho rằng nàng là đứa bé háo thắng, hơn nữa khi đó làm cô nhi không có cha mẹ dạy dỗ, cho nên hắn cũng quên chuyện này đi, cho đến hôm nay Hàn Hạo Thần nghi vấn nàng mới nhớ lại.

Chỉ là nhớ lại thì sao? Nàng không dựa vào cái này để kiếm cơm.

Hắn nhìn nàng một hồi lâu rồi mới nói: "Chẳng lẽ Mộng Nhi còn có con mắt không quên?"

Nàng lắc đầu một cái: "Không thể nào, bởi vì trước kia thiếp bị lạc đường, cuối cùng vẫn gọi điện thoại cho Hồ Diên Phong tới đón."

Về mặt hắn cứng đờ, mặc dù hắn không biết "Gọi điện thoại" là gì nhưng nghe đến tên Hồ Diên Phong, vẻ mặt của hắn liền lạnh xuống.

Cảm thấy có cái gì không đúng, nàng mới nhớ lại câu nói vừa nãy.

Nàng hít sâu một hơi ôm lấy khuôn mặt hắn: "Thiếp mớicái người mà ngươi biết đó, hơn nữa sau này không gặp mặt nữa, không nên tức giận."

Thấy hắn chau mày thật chặt, nàng chỉ đành ra đòn sát thủ, nghiêng người qua hôn lên môi hắn. Đám người Thiệu Tân không phải vội vàng cúi đầu mà chính là nhìn trân trân.

Khi nàng thả hắn ra thì hắn ho nhẹ một tiếng, hắn cư nhiên lại đỏ mặt, chộc cho nàng cười nhẹ.

"Có phải không tức giận nữa rồi?" Nàng vòng tay qua cổ hắn làm nũng.

Rốt cuộc hắn cười nhẹ, ôm nàng vào ngực trước mặt mọi người.

Mấy ngày sau là ngày sinh của Hoa Thiên Lan, Hàn Hạo Hữu cũng có chút sùng ái nàng nên ngày sinh cũng có chút phô trương, không chỉ mời Hàn Hạo Thần mà mời các Vương gia và chư vị đại thần khác cùng nhau ăn mừng.

Lạc Tử Mộng vốn không muốn đi, nhưng hoàng thượng có nói phải nể mặt hắn, nên nàng bắt buộc đi đánh phái hộ tống Hàn Hạo Thần đến cùng dùng bữa, hơn nữa ngày sinh của nàng ta thì nhất định có mặt Hoa Thiên Nhụy, coi như nàng tin tưởng hắn nhưng cũng muốn đề phòng Tam tiểu thư kia không gây sóng gió.

Trước bữa tối, xe ngựa dừng trước cửa nội hậu, hắn đưa tay ôm nàng xuống xe ngựa, mà màn này cũng rơi vào mắt Hoa Thiên Sóc, đối với hắn ta mà nói, không thể vào tay nàng, lòng hắn cũng có chút mất mát không diễn tả bằng lời được, cho nên lâu rồi hắn ta không đến phủ, mà đối với Hoa Thiên Nhụy, cảnh này như gai đâm vào tim.

Hắn và nàng quay đầu lại nhìn thì thấy Hoa Thiên Sóc và Hoa Thiên Nhụy, đợi hai người họ đến gần thì câu nói đầu tiên của nàng ta là lỗ mãng: "Sao ngươi lại tới?"

"Thiên Nhụy!" Hắn chau mày, nể tình nàng ta vẫn còn con nít, hơn nữa vì quan hệ với Hoa Thiên Sóc, từ nhỏ nàng ta đã đi bên cạnh hắn, cho nên căn bản không có so đo nhiều với nàng, nhưng hôm nay nàng ta lại khi dễ Lạc Tử Mộng, đây là chuyện hắn tuyệt đối không cho phép.

"Chẳng lẽ Vương phi của Bồn vương không được vào cung?"

"Thần ca ca, ta..." Nàng ta bị ứ ứ dưới ánh mắt giáo huấn của hắn, có chút kích động.

Hoa Thiên Sóc thấy thế vội vàng giải hòa: "Đây là thế nào? Êm đẹp liền rùm beng? Thiên Nhụy, muội cũng không hiểu quy củ rồi, tại sao có thể vô lễ với Thần vương phi?"

"Đại ca, ngươi cũng giúp nàng!" Nàng ta xoay người nhỏ giọng tố cáo, lại bị hắn ta trừng mắt.

Nàng nhìn ba người này thấy buồn cười, vừa mới bị nàng ta nói như vậy, cũng không thoải mái trong lòng nhưng nàng ta bị giáo huấn như vậy nên cũng thoải mái đôi chút, "Tam tiểu thư chưa lập gia đình nên cũng không thể trách, hiện tại Bồn vương phi sẽ dạy ngươi, cái này gọi là 'Phu xướng phụ tùy', cũng hy vọng sau này Tam tiểu thư tìm được lang quân như ý, lúc đấy có thể giống như chúng ta."

Xoay người muốn rời đi thì nàng đột nhiên ngoái lại cười bổ sung: "Tam tiểu thư, còn có 'Phu xướng thiếp theo' nữa."

Mặt của nàng ta lúc xanh lúc trắng, cắn răng nghiêng lợi muốn xông lên tách bọn họ ra, nàng ta vẫn cho rằng, nếu không có nàng thì hắn sẽ cưới mình.

Nhìn bóng lưng bọn họ đi xa, nàng ta nắm chặt quyền trong con giận.

Hoa Thiên Sóc đi tới bên cạnh nàng ta khuyên nhủ: "Trên đời còn nhiều nam nhân tốt, cần gì treo cổ trên một thân cây?"

Nàng ta chau mày nói: "Nếu như vậy, đại ca sao lại nhớ mãi không quên nữ nhân kia?"

"Nói gì đó?" Hãn chau mày.

"Muội nói vậy sao?" Nàng ta xoay người nhìn thẳng mắt hãn ta: "Muội hỏi huynh, sau khi nữ nhân kia gả cho Thần ca ca, huynh có coi trọng thể diện trong phủ sao?"

Hãn ta không nói, nàng ta biết bị nói trúng, vì vậy cười lạnh: "Nghe chị dâu nói, lúc huynh nằm mơ thường kêu 'Mộng Nhi', huynh đừng nói là huynh kêu nữ nhân khác."

Nhìn nàng ta cười lạnh rồi đi, tim hãn ta liền đau. Làm sao hãn có thể so với Hàn Hạo Thần? Ngay cả hoàng thượng muốn cưới nàng cũng không được như ý nguyện, sao hãn cưới được?

Hãn nhớ khi Hàn Hạo Thần xin chỉ gả thì hoàng thượng cũng không tình nguyện, hãn ta cũng muốn nhốt nàng vào cung.

Hôm nay Hàn Hạo Hữu cho gọi phụ thân của hãn vào cung mật đàm, không phải muốn lôi kéo tất cả đại thần, chỉ tiếc phụ thân của hãn vẫn muốn để Hàn Hạo Thần làm con rể, cho nên vẫn giả vờ ngây ngốc với lời nói của Hàn Hạo Hữu, vì vậy Hàn Hạo Hữu không dám hành động thiếu suy nghĩ với binh quyền của Hàn Hạo Thần.

Cho dù Hàn Hạo Thần không cưới muội muội của hãn, hãn ta sinh ra chết lại nhiều lần như vậy, không phải có thể giết hại được. Nhưng đã nói qua, nếu thiên hạ thái bình thì thôi, nếu Hàn Hạo Hữu và Hàn Hạo Thần xảy ra tranh chấp ngôi vị thì hãn nên theo bên nào?

Trước mặt mọi người Hàn Hạo Thần đều mặt mỉm cười, nhưng Hàn Hạo Hữu cũng biết nếu đắc tội hãn ta thì hãn ta sẽ ngoan tuyệt hơn bất cứ ai.

Hãn nhớ có một năm tại chiến trường, thế cục rất hiểm trở, có một tướng sĩ trộm trộm đồ chuẩn bị hiến dâng cho địch quốc, bị Hàn Hạo Thần phát hiện, hãn ta bị kéo đến đài cao, bị chặt hai cánh tay trước mặt các tướng sĩ, còn để cho hãn ta nhìn thấy cánh tay mình bị chó ăn.

Mà một màn giết gà dọa khỉ như vậy đúng là hữu dụng, sau đó các tướng sĩ không dám có chút kháng địch, từ đó chiến thắng trở về.

Mặc dù Hàn Hạo Thần được coi là lãnh khốc vô tình, nhưng không ai không dám phục tùng hãn. Hôm nay thế cục ổn định, vài chục vạn binh sĩ không dám lười biếng, vẫn phải thao luyện mỗi ngày.

Hoa Thiên Sóc và Hoa Thiên Nhụy đi tới cung Diên Khánh thì nàng và hãn đã an vị, hai người kề cận gần bó, như keo như sơn. Nàng ta tròn mắt nhìn Lạc Từ Mộng một cái rồi đến bên chỗ ngồi của mình, mà Hoa Thiên Sóc cũng ngồi bên cạnh nàng ta.

Lạc Từ Mộng nhìn sang bên cạnh, không biết có phải Lan phi cố ý hay không, đem chỗ ngồi của nàng ta an bài bên cạnh hãn, ánh mắt thỉnh thoảng còn cười khê với hãn.

Nàng nhếch môi, lôi kéo y phục hãn nói: "Có cảm giác hương tề nhân chi phúc không?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 109: Con người sắt đá Nhu Tình

Hàn Hạo Thần ho nhẹ một tiếng, trên trán bốc lên mồ hôi lạnh: "Chỗ ngồi này là Lan phi an bài. ()"

Lạc Từ Mộng cười nhẹ, thật đúng là dọa hãn rồi, nàng dĩ nhiên biết chỗ ngồi này là Lan phi an bài, chẳng lẽ hãn lại tìm người an bài như vậy sao? Nhưng nhìn thấy hãn hết sức giải thích, tâm tình của nàng cũng tốt lên.

Nhưng Hàn Hạo Thần vẫn lo lắng lát nữa không biết lại có chuyện gì nữa, môi mỏng nhẹ cong lên cười nhạt, chỉ thấy hãn nghiêng người qua ôm lấy thân thể nàng, một tay xuyên qua dưới gối nàng ngồi, Lạc Từ Mộng khẽ kêu lên một tiếng, nàng đã bị hãn ôm ngang lên, đảo chỉ trong giây lát hai người bọn họ đã đổi vị trí, lúc đó, nàng và Hoa Thiên Nhụy đổi thành sóng vai ngồi cùng nhau.

Chung quanh đại thần và Tàn phi thấy vậy tròn mắt há miệng, mà các phi Tàn đều dùng ánh mắt thêm thường để nhìn qua.

Sau khi Hoa Thiên Nhụy thấy như vậy, bàn tay đang nắm chặt quyền khê run, nàng không ngờ Hàn Hạo Thần lại vì Lạc Từ Mộng mà cùng nàng giữ một khoảng cách, vốn là còn muốn nhân cơ hội này cùng Hàn Hạo Thần dựa vào gần một chút, hơn nữa vị trí này cũng là Nhị tỷ của nàng Lan phi cố ý cho người ta sắp xếp, lại không nghĩ rằng sẽ là như vậy kết quả.

Nàng lướt qua Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hàn Hạo Thần nói: "Thần ca ca."

"Ca cái gì mà ca." Ai ngờ Lạc Từ Mộng lập tức cắt đứt lời của nàng..., còn dùng cầm chỉ chỉ Hoa Thiên Sóc một bên nói: "Ca của người ở đó kìa, đừng có đi đâu gặp nam nhân cũng kêu ca."

"Người." Hoa Thiên Nhụy cắn răng nghiêng lợi phải cầm ly rượu trước mặt, "Ta làm sao không thể gọi Thần ca ca, ta cùng Thần ca ca từ nhỏ đã biết nhau, khi đó người còn không biết ở nơi nào nữa!"

Nghe thấy nàng ta nói vậy, Lạc Từ Mộng cũng không tức, mà là lạnh nhạt nói: "Thì ra là từ nhỏ đã biết nhau, vậy tại sao chàng lại không cưới người chứ?"

Hoa Thiên Nhụy cắn chặt môi bị nàng nói một câu cho nghẹn họng.

Hoa Thiên Sóc nhú nhú mày sau ngăn mũi của hắn lại sắp bắt đầu làm loạn: "Thiên Nhụy! Cũng không nhìn xem đây địa phương nào, mũi có thể làm loạn như vậy sao?"

"Đại ca! Tại sao huynh luôn giúp người ngoài? Cho dù thích cũng nên giúp đỡ mũi mũi của mình!"

"Thiên Nhụy!" Hoa Thiên Sóc nhỏ giọng quát, nàng thật là càng ngày càng không có quy củ rồi, chỗ nào nên nói gì cũng không biết nữa.

Lạc Từ Mộng đầu khầu với Hoa Thiên Nhụy xong chỉ lo quan sát toàn cảnh cung điện mà mọi người xung quanh, nhưng Hàn Hạo Thần lại đem hết những lời Hoa Thiên Nhụy nói nghe vào trong tai. Nàng vừa nói Hoa Thiên Sóc thích vương phi của hắn?

Trước kia, hắn cũng biết Hoa Thiên Sóc nhất định có tình cảm với Lạc Từ Mộng, nhưng không ngờ đã qua lâu như vậy mà hắn còn nhớ mãi không quên, một Hồ Diên Phong vừa đi lại thêm một Hoa Thiên Sóc. Lúc trước hắn vẫn còn buồn bực, Hoa Thiên Sóc trước kia thường xuyên tới Thần vương phủ, tại sao gần đây không tới, thì ra là bởi vì sợ gặp người mà đau khổ.

Nhưng cũng may nhờ hắn không tới Thần vương phủ, nếu sau khi đến bị hắn nhìn ra Hoa Thiên Sóc lại có nửa điểm sắc tâm, hắn định không tha "hắn".

Lúc mấy người đều đang chìm trong tâm sự riêng, ngoài cửa vang lên tiếng thái giám: "Hoàng thượng giá lâm, Lan phi nương nương giá lâm, Kỳ phi nương nương giá lâm."

Lạc Từ Mộng ngược lại không ngờ ở sinh nhật Lan Phi và Kỳ phi sẽ cùng nhau đến, hai người đều là phi, nhưng nàng biết Lan phi địa vị luôn luôn cao hơn tất cả phi tần khác, chẳng lẽ Hàn Hạo Thần bắt đầu sủng hạnh Kỳ phi hơn rồi?

Nhưng vừa cúi đầu nghĩ, hậu cung Hoàng Đế có nhiều mỹ nhân như vậy, cũng không thể chỉ cưng chiều một mình Lan phi, dầu gì cũng muốn thay đổi khẩu vị.

Không biết có phải là nàng đa tâm hay không, tại sao nàng lại cảm thấy Kỳ phi luôn nhìn về phía Hàn Hạo Thần, hơn nữa ánh mắt kia mang theo chút oán cù cùng buồn rầu, lấy Cảm Giác Thứ Sáu của nàng mà nghĩ, Kỳ phi thích Hàn Hạo Thần, cũng không phải đơn thuần sủng ái mà thôi.

Nàng quay đầu nhìn về phía về mặt Hàn Hạo Thần, trong lòng oán thầm: Gương mặt này đúng thật là đào hoa.

Chỉ là nàng không biết, gương mặt của nàng cũng rất đào hoa?

Hôm nay là ngày sinh Lan phi, những tiết mục góp vui không đơn giản chỉ là ca múa, Lạc Từ Mộng lần này vốn dĩ không muốn đi, nhưng muốn trông coi Hàn Hạo Thần nên mới gắng gượng tiến cung.

Các vị phi tần và đại thần đều đã ngồi vào vị trí, Hàn Hạo Hữu giọng ly rượu lên hướng về phía các vị mỉm cười nói: "Hôm nay là sinh nhật Lan phi, đặc biệt mời các vị đại thần đến đây, chư vị mặc sức uống rượu không say không về."

Lạc Từ Mộng cong môi cười một tiếng, xem ra Hàn Hạo Hữu thật sự bảo hộ Lan phi hết lời, danh nghĩa là muốn làm sinh thần cho nàng, nhưng lại nói cùng mọi người uống rượu gặp mặt, mà từ đó chư vị cũng sẽ không đem mũi dao chỉ vào hướng Lan phi nói Hàn Hạo Hữu lăng phí, cũng sẽ không nói nàng là hồng nhan họa thủy, nhìn Lan phi cười như được tắm gió xuân, cũng biết nàng thường ngày lấy được không ít ân sủng, ngược lại Kỳ phi cũng rất tinh táo, trên mặt cũng không quá tươi cười, hình như vĩnh viễn đều nhàn nhạt.

Lạc Từ Mộng như có điều suy nghĩ cầm ly rượu lên hướng về khoe miệng, giữa đầu uống ngum rượu cứ như vậy rót vào miệng, lại không nghĩ rằng bởi vì uống qua nhiều, cho nên không cẩn thận bị sặc trong cổ họng.

"Khụ khụ khụ." Nàng càng không ngừng ho, hấp hển ánh mắt của mọi người, chỉ cảm thấy trên mặt nóng lên, giống như ánh mắt của mọi người có thể thiêu đốt được nàng vậy.

Hàn Hạo Thần lập tức ôm lấy vai của nàng dùng tay áo nhẹ lau sạch rượu dư lại trên khoe miệng nàng, tùy ý vỗ nhẹ lưng của nàng nói: "Rượu này mạnh, uống chậm một chút." Giọng nói của hắn dịu dàng thấm vào lòng người, ngay đến cả đại thần xung quanh cũng không dám tin nhìn hai người bọn họ.

Hoa Thiên Nhụy nhìn Hàn Hạo Thần chăm sóc tỷ mỉ đối với người khác, nàng giống như xương cá mắc vào cổ họng, sau đó tức giận nói: "Thật là không

có mặt mũi."

"Người không quy không củ như người thì có mặt mũi ngồi trên bàn tiệc này ư?" Hàn Hạo Thần chợt biến sắc mặt nhìn Hoa Thiên Nhụy. Nữ nhân của hắn cho phép bất cứ ai bắt nạt, vì nàng là Lạc Từ Mộng.

Hoa Thiên Nhụy bị Hàn Hạo Thần nói một câu như vậy trong lòng rất khó chịu, nhưng lại bị ánh mắt cảnh cáo của Hoa Thiên Sóc và Lan phi làm cho không nói được gì.

Lạc Từ Mộng chậm chạp lấy lại sức, lúc này mới phát giác thoải mái hơn rất nhiều. Nhưng điều làm nàng cảm thấy thoải mái nhất là Hàn Hạo Thần trách mắng Hoa Thiên Nhụy, nàng không ngờ vui vẻ của mình lại được xây dựng trên đau khổ của người khác.

"Khá hơn chút nào không?" Hàn Hạo Thần dùng ống tay áo lau đi mồ hôi trên trán nàng vì lúc nãy ho mà xuất hiện, tiện tay lấy ra một ly trà đưa đến bờ môi nàng.

Nàng uống xong trà mỉm cười thật xán lạn với hắn: "Tốt hơn nhiều."

"Ha ha ha." Hàn Hạo Hữu đột nhiên cười lớn, "Nhị đệ, đệ đây là đang muốn vi huynh có thêm kiến thức về nhu tình của người sắt đá sao."

Thấy Hàn Hạo Hữu cười vui vẻ, Hoa Thiên Sóc cúi đầu trầm nghĩ, quả nhiên là Đế Vương, ngay cả công phu mặt ngoài cũng làm được đến như vậy.

Hàn Hạo Thần lại cười nhạt nói: "Hoàng huynh chê cười."

Lạc Từ Mộng từ trong ngực Hàn Hạo Thần ngồi thẳng lên, trên mặt đỏ ửng, nàng nhìn Hàn Hạo Hữu nũng nịu hỏi "Hoàng thượng đây là đang cười Vương Gia chúng ta hay là đang cười nhạo em dâu như thần vậy?"

Hàn Hạo Hữu mỉm cười nhìn về phía Lạc Từ Mộng gương mặt càng ngày càng đỏ hơn: "Được được được, không cười, hôm nay sinh nhật Lan Phi, chuẩn bị chút tiết mục góp vui, Mộng nhi nếu cảm thấy còn chưa đủ còn góp thêm một chút."

Bên cạnh Hoa Thiên Nhụy nghe Hàn Hạo Hữu nói như vậy, tức bực dậm chân, nhưng ngại vì mọi người ở đây không dám phát tác.

Lạc Từ Mộng đối với chuyện Hoa Thiên Nhụy ăn dấm khô xì mũi coi thường, nhưng nghĩ đến chuyện trước mặt mọi người để lại mặt mũi cho Hàn Hạo Thần, vì vậy lần nữa giờ ly rượu lên đứng dậy nói: "Tạ hoàng thượng, chỉ là nếu hôm nay là sinh nhật Lan phi nương nương, Mộng nhi cũng không dám giọng khách át giọng chủ, theo lý nên nhường chủ tiệc, dùng rượu ngon chúc Lan phi nương nương phúc thọ an khang."

Nàng có thể nói ra lời nói này làm cho đại thần ở đây đều có chút tán thưởng khen nàng biết rõ đạo lý, mà Lan phi cũng không nghĩ đến Lạc Từ Mộng sẽ nói một lời như thế, nhất thời sững sờ, cũng may kịp thời phản ứng kịp với giờ ly rượu lên đáp lễ: "Vậy thì cảm ơn Thần vương phi rồi."

Sau khi Lạc Từ Mộng ngồi xuống, Hàn Hạo Thần cười lại gần bên tai nàng hỏi "Khi nào thì nàng học được những lời khách sáo như vậy?"

Nàng lại nhẹ cười một tiếng: "Ta thông minh chứ sao."

Thấy Hàn Hạo Thần nhìn nàng có thâm ý khác mỉm cười, nàng cũng không nói gì nữa, suy nghĩ một chút mình dầu gì cũng từng học qua đại học, cũng không thể ngay đến cả xã giao là gì cũng không hiểu?

Một lát sau, trên bàn bọn họ đã bày đầy các loại món ngon, Lạc Từ Mộng đối với mỹ thực trong cung từ trước đến giờ vẫn yêu thích không buông tay, trông thấy tất cả mọi người đang thưởng thức ca múa, nàng liền không khách khí gấp thức ăn trên bàn bắt đầu ăn.

Hàn Hạo Thần thì ngược lại bản thân không ăn bao nhiêu, một lát cho gấp thức ăn cho Lạc Từ Mộng, một lát lại thêm trà cho nàng, cung nữ bóc tôm cho bọn họ, Hàn Hạo Thần cũng chăm qua tương sau đó đưa lên miệng nàng.

Họ bên này chàng chàng thiếp thiếp, mà Hoa Thiên Nhụy lại càng buồn bực, một con tôm nhét vào trong miệng quên nhai đã nuốt xuống, suýt chút nữa thì sặc chết nàng, Lạc Từ Mộng quay đầu nhìn về phía Hoa Thiên, cười nói thầm: "Thật đúng quả báo."

Mới vừa rồi còn nói nàng mất mặt, bây giờ chính nàng lại thành bộ dáng này.

Ngồi trên cao, trừ Lan phi chú ý từng cử động của bọn hắn, bên cạnh Kỳ phi mặc dù không nói, nhưng cái gai trong lòng cũng sớm đau đớn, đã ép bản thân không được suy nghĩ nữa, nhưng trong lòng lại không bỏ được. Ban đầu cái nhìn kia chỉ dành cho mình, bây giờ cuối cùng đem tình cảm chôn ở tim.

Hàn Hạo Hữu thấy vẻ mặt Kỳ phi như vậy, ánh mắt bỗng nhiên lạnh lẽo: "Kỳ phi đang nhìn gì vậy?" Âm thanh của hắn rất thấp, hơn nữa giữa âm thanh ca múa, lời của hắn chỉ lọt vào tai Kỳ phi mà thôi.

Kỳ phi cuống quýt hỏi hồn: "Hoàng thượng. Nô tì. Nô tì chỉ là đang nhìn Thần Vương Gia và Thần vương phi hết sức ân ái."

Hàn Hạo Hữu cười lạnh nói: "Đó là tự nhiên, nhị đệ đối với Mộng nhi vừa gặp đã yêu, hơn nữa còn là chính hắn xin tứ hôn, vì nàng, nhị đệ thật đúng là không tiếc bất cứ giá nào."

Khóe miệng hắn đang cười, nhưng giọng nói lại rất tàn nhẫn, hắn vừa muốn cảnh cáo Kỳ phi không nên si tâm vọng tưởng, mặt khác còn lại là cảnh hận Hàn Hạo Thần lúc trước uy hiếp hắn, mặc dù không ai biết, nhưng thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, với những chiến công của Hàn

Hạo Thần, hẳn ngoài việc được ngồi lên long ý, còn lại không có thứ gì có thể so sánh với Hàn Hạo Thần .

Hắn cho rằng ban đầu hắn thắng được Hàn Hạo Thần chiếm được Kỳ phi, lại không nghĩ rằng Kỳ phi căn bản không phải là người trong lòng Hàn Hạo Thần. Hắn lại cảm thấy phương diện tình cảm này cũng không bằng Hàn Hạo Thần, điều này khiến cho hắn rất căm tức.

Kỳ phi nghe thấy vậy nâng khăn lụa lên che miệng không nói bất cứ thứ gì nữa, mà Hàn Hạo Hữu ngoài vẻ mặt hưng ác còn mang nét bi thương. Thật đúng là chỗ cao không chịu được lạnh, hắn cũng đã ứng nghiệm một câu nói như vậy.

Kỳ phi a Kỳ phi, trong lòng của ngươi không có chút vị trí nào cho trẫm sao?

Lời nói hèn mọn như vậy hắn không có cách nào nói ra khỏi miệng được, hắn cũng nhất định không có cách nào giống Hàn Hạo Thần tìm được tình yêu đích thực, điều này hắn rất rõ ràng, nhưng hắn cũng không cách nào thay đổi được.

Hàn Hạo Thần thấy sắc mặt Lạc Từ Mộng hơi ửng hồng, vì vậy để ly rượu xuống bắt lấy ly rượu trên tay của nàng. Trước kia không nhìn ra nàng còn là một con quỷ rượu, ly thứ nhất nàng bị sặc mà vẫn chưa sợ, nhưng bắt đầu chén thứ hai chén thứ ba, uống vào chắc chắn sẽ say.

"Uống đủ rồi, nếu không lát nữa sẽ say." Hàn Hạo Thần nhỏ giọng khuyên nhủ.

Lạc Từ Mộng cười nhìn về phía hắn: "Hoàng thượng không phải nói không say không về sao!"

Hàn Hạo Thần chỉ cảm thấy vừa bức mình vừa buồn cười: "Nàng dự định không say không về sao?"

"Đó là đương nhiên, dù sao đến lúc đó chàng cũng công ta trở về." Nói đến chỗ này, nàng xấu xa cười một tiếng, nụ cười không chỉ làm chấn động trái tim của Hàn Hạo Thần, mà còn một người khác nữa là Hoa Thiên Sóc.

Hoa Thiên Sóc cảm ly rượu không ngừng rót, nhưng uống bao nhiêu cũng không thấy say, hắn luôn luôn suy nghĩ, nếu như hắn không phải Tướng quân, Hàn Hạo Thần không phải Vương Gia, không biết bọn họ cạnh tranh công bằng thì nàng sẽ lựa chọn ai?

Một ca cơ vừa xướng lên một ca khúc, đầu ngón tay trên dây đàn gảy ra âm thanh dễ nghe, mà nàng giọng nói cũng như tiếng trời, khiến cho người ta như đặt mình vào giữa đất trời.

Sau khi ca cơ biểu diễn kết thúc, Lạc Từ Mộng phát hiện Hoa Thiên Nhụy không thấy, Lan phi mỉm cười nói: "Hoàng thượng, Nhụy nhi hôm vì chúc thọ nô tỳ, cố ý bị chuẩn bị một tiết mục góp vui."

"Hả?" Hàn Hạo Hữu có chút hứng thú, "Không biết góp vui tiết mục gì?"

Hắn vừa dứt lời, Hoa Thiên Nhụy đã mặc Vũ Y theo sau là một đám vũ cơ nhanh chóng đi vào, các vũ cơ mặc váy có ống tay áo rất dài, dáng người Hoa Thiên Nhụy thướt tha xoay vòng, Vương Tôn công tử cũng liên tiếp ngồi khen. Dù sao cũng là bích ngọc mỗi năm, khiến người ta tinh thần phấn chấn không cần nhiều lời, giữa hai lông mày thanh tú cũng làm người ta mê mẩn.

Mặc dù nàng múa có thể nói rất đẹp, nhưng đôi mắt nàng luôn tập trung nhìn về phía Hàn Hạo Thần, điều này làm cho trái tim Lạc Từ Mộng vô cùng khó chịu.

"Rất đẹp mắt sao?" Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hàn Hạo Thần hỏi, trên mặt rõ ràng viết hai chữ cảnh cáo.

Hàn Hạo Thần thu hồi tầm mắt nhìn về phía nàng, vừa rồi trong nháy mắt, hắn nhìn Hoa Thiên Nhụy múa lại nghĩ đến bộ dáng Lạc Từ Mộng ở trước mặt hắn nhẹ nhàng múa. Khi Lạc Từ Mộng hỏi như vậy, hắn không khỏi thâm sâu nhìn chăm chăm vào nàng.

"Nhìn cái gì chứ?" Lạc Từ Mộng bị tầm mắt nóng rực của hắn nhìn chăm chăm, vốn dĩ bởi vì uống rượu mặt đã ửng đỏ, nay lại lập tức nóng lên. Cũng không kịp chất vấn Hàn Hạo Thần, quay đầu nhìn Hoa Thiên Nhụy múa.

Mặc dù nàng cực kỳ không muốn xem gương mặt tiểu tam của Hoa Thiên Nhụy, nhưng cũng tốt hơn so với ánh mắt thâm thúy của Hàn Hạo Thần khiến trái tim người ta đập loạn nhịp.

Sau khi ca múa dừng lại, trong điện tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía.

"Tam muội của Lan phi nương nương quả nhiên đúng như lời đồn đãi rất giỏi ca múa!" Trong điện có một quan viên Tứ Phẩm trẻ tuổi liên tiếp ca ngợi.

Lạc Từ Mộng không khỏi trào phúng: chẳng qua chỉ là nhảy qua nhảy lại mà được gọi là ca múa giỏi, người này tai mắt thánh giác rồi sao? Ta đâu thấy nàng ta ca hát?

Mọi người khen ngợi Hoa Thiên Nhụy một lúc lâu, sau đó Hoa Thiên Nhụy mới ngồi xuống, cũng không thay Vũ Y, cứ như vậy "Xinh đẹp" ngồi tại chỗ. Lạc Từ Mộng thấy nàng đang muốn nhìn về phía Hàn Hạo Thần, lập tức chặn tầm mắt của nàng, khiến Hoa Thiên Nhụy tức giận hít sâu một hơi căm tức quay đầu.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 110: Vừa gặp đã thương VS nhìn về nhau

"Tam Tiểu Thư!" Lạc Từ Mộng cũng bắt đầu muốn đùa giỡn nàng ta.

"Chuyện gì?" Hoa Thiên Nhụy nhìn nàng với một sắc mặt u ám, hình như đến nay vẫn không xem trọng nàng, nhưng Lạc Từ Mộng nhưng cũng không tức giận, mà còn khinh thường cười một tiếng.

Nàng thấy mọi người còn đắm chìm trong kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển, mà Lan phi lại ra sức khen ngợi, vì vậy nàng liền tiến tới trước mặt Hoa Thiên Nhụy nói: "Tam Tiểu Thư năm nay đã là một viên bích ngọc nổi bật, sang năm đã đến tuổi cập kê, khó trách lần này hoàng thượng và Lan phi lại mời đến nhiều quan viên trẻ tuổi như vậy."

Hoa Thiên Nhụy cắn răng hạ thấp giọng nói: "Nhiều thì thế nào? Ta nhất định sẽ gả cho Thần ca ca."

"Hả? Tam Tiểu Thư đúng là rất tự tin." Lạc Từ Mộng không nhịn được quay đầu lại nhìn Hàn Hạo Thần đang liếc nhìn nàng, người này sức quyến rũ đúng là không nhỏ, người ta còn sống chết không buông, thì ra là lớn lên bộ dáng đẹp mắt đúng là lỗi lớn.

Nhưng qua một lát nàng nói lại: "Tam Tiểu Thư cần gì phải làm thiệp chứ?"

Hoa Thiên Nhụy tức giận nhìn lại: "Nam nhân tam thê tứ thiếp vốn là chuyện bình thường, chẳng lẽ ngươi lại còn muốn độc chiếm một mình hay sao?"

Quả nhiên tư tưởng quá cổ điển!

Lạc Từ Mộng âm thầm châm biếm, sau đó lại nói: "Nói thế cũng đúng, chỉ là Vương gia nhà chúng ta chỉ cưới một mình ta, ta cũng không có biện pháp nào khác?"

"Ngươi đừng đắc ý!"

"Nhưng mà nam nhân ở đây đúng là không xứng với Tam Tiểu Thư." Lạc Từ Mộng đảo mắt nhìn về phía mấy nam tử đối diện, đột nhiên lời nói xoay chuyển, ngôn ngữ cũng hàm xúc.

Hoa Thiên Nhụy nhếch lông mày nhìn nàng, thật sự không ngờ nàng ta sẽ có thể nói ra những lời như vậy, nhưng cảm giác nàng ta vẫn còn có câu nói sau.

Quả nhiên, Lạc Từ Mộng hé miệng cười cười sau lại gần nói: "Thật ra thì ta nói cho ngươi biết, ta có người ca ca, đáng đáp tuần tú vô cùng, chỉ là chúng ta tách ra cho nên mới không tìm được đôi phương, nếu như ngươi gả cho huynh ta, đúng thật là tám đời trước đã tu được phúc khí."

"Ai muốn gả cho đại ca ngươi chứ!" Hoa Thiên Nhụy lửa giận ngút trời quay đầu không nhìn nàng nữa, vốn cho rằng nàng muốn nhân cơ hội sẽ nịnh bợ "nàng", không ngờ lại muốn đem nàng giải quyết không để nàng cùng Thần ca ca ở bên nhau.

Lan phi từ cao chỗ ngồi nhìn sang, tự nhiên sẽ nhìn thấy rõ nụ cười châm biếm của Lạc Từ Mộng và vẻ mặt tức giận của Hoa Thiên Nhụy, rõ ràng cho thấy Tam muội nàng bị Lạc Từ Mộng chọc tức giận. Đây mắt trần lên một tia địch ý hơn nữa càng ngày càng đậm.

Lập tức nàng nở nụ cười quay về phía Hàn Hạo Hữu nói: "Hoàng thượng, hôm nay là ngày sinh của nô tỳ, có phải nô tỳ có quyền định đoạt không?"

Lời nói như vậy chỉ có những phi tần được sủng ái mới dám nói ra, cho dù là hoàng hậu cũng không dám như thế, mà hiển nhiên Hàn Hạo Hữu đã quen với giọng điệu làm nũng của Lan phi, hân híp con ngươi lại nhếch miệng mỉm cười, lời kéo tay của nàng dịu dàng hỏi: "Ái phi nói rất đúng, nàng có yêu cầu gì cứ việc nói. //()"

Lan phi quay đầu đem tấm mặt đặt trên người Lạc Từ Mộng, vẻ mặt như tiểu lý tàng đao khiến Lạc Từ Mộng phát lạnh, không biết nàng lại muốn giở trò gì.

Nhưng rất nhanh, nàng đã biết được ý của Lan phi.

"Hoàng thượng!" Lan phi cười đến dịu dàng, "Nô tì nhìn thần Vương Gia thương yêu thần vương phi như vậy, rất cao hứng nên đã suy nghĩ, thần Vương Gia không thể nào chỉ vì dung nhan khuynh quốc của thần Vương phi mà cưới vào vương phủ, chắc hẳn Thần vương phi nhất định là tình thông cảm kỳ thư họa, giống như Tam muội của nô tỳ vậy, cho nên nô tì muốn thêm kiến thức về tài nghệ của Thần vương phi, coi như chúc mừng sinh nhật cho nô tỳ."

"Chuyện này. . . ." Hàn Hạo Hữu lông mày đông cứng lại nhìn về Lạc Từ Mộng.

"Hoàng thượng không thể nói không giữ lời được." Lan phi lắc lắc cánh tay Hàn Hạo Hữu làm nũng.

Lạc Tử Mộng tuy có chút men say, nhưng tâm tư của Lan phi không phải nàng không hiểu, nâng lên nàng, nói nàng nhất định là tình thông cảm kỳ thư họa, không phải là vì muốn phía sau đập nàng một cước sao, hơn nữa nếu nàng không biểu diễn tài nghệ, tránh không được ám chỉ Hàn Hạo Thần lấy nàng chỉ vì sắc đẹp?

Một câu nói chẳng những có thể khiến Lạc Tử Mộng không biết xử sự như thế nào, cũng buộc Hàn Hạo Thần cười Hoa Thiên Nhụy vừa mới biểu diễn tài nghệ.

Hàn Hạo Thần nghe vậy nhũn chặt mày rậm, con ngươi lạnh lùng của hắn nhìn về phía Lan phi, để ly rượu xuống nắm lấy tay Lạc Tử Mộng nói: "Lan phi nương nương nếu muốn nhìn ca múa, trong cung Vũ Cơ đêm không xuê, huống chi lệnh muội không phải vừa mới hiến vũ sao? Chẳng lẽ Lan phi nương nương còn chưa cảm thấy tận hứng?"

Lan phi nhếch môi cười nói: "Bổn cung cũng không phải mỗi xem xa múa mà thôi, mà Nhụy nhi giỏi ca múa Thần Vương điện hạ không phải so Bổn cung rõ ràng hơn sao? Bổn cung chỉ muốn xem Thần Vương gia yêu thương Vương Phi ngoại trừ khuôn mặt xinh đẹp còn có điều gì nữa không, nếu không có. vậy bản cung cũng sẽ không ép buộc người khác làm gì."

Nghe lời nói này, ánh mắt Hàn Hạo Thần lạnh hơn vài phần, hắn đem Lạc Tử Mộng ôm vào trong lòng rồi hướng về phía Lan phi nói: "Có tài nghệ thì như thế nào? Không tài nghệ thì như thế nào? Bổn vương cười không phải tài nghệ mà là người, hơn nữa người Bổn vương muốn kết hôn với người tài đức có vẹn toàn hay không, chẳng lẽ còn phải cần Lan phi nương nương gặt đầu hay sao?"

Trong điện chợt yên tĩnh không tiếng động, ai cũng không dám có bất kỳ hành động nào, xung quanh cung nữ thái giám cúi đầu không dám ngước lên, trong cung hai người của hai thế lực bắt đầu giằng co, đây mặc dù không là lần đầu tiên, nhưng lại là lần kịch liệt nhất, bởi vì con ngươi của Hàn Hạo Thần chưa bao giờ lóe ánh sáng nguy hiểm như lúc này, mà Lan phi lại thay đổi sắc mặt.

Hàn Hạo Hữu đôi mắt dừng lại trên người Hàn Hạo Thần và Lan phi một chút rồi khẽ cười: "Được rồi được rồi, không phải muốn nhìn ca múa sao? Người đâu, tiếp tục dâng lên một điệu múa nữa."

"Hoàng thượng!" Lạc Tử Mộng mở miệng dẫn tới sự chú ý của mọi người.

"Mộng nhi." Hàn Hạo Thần không biết nàng muốn làm cái gì, có chút lo lắng nhìn về phía nàng, hơn nữa sắc mặt nàng ửng hồng, rõ ràng là có men say.

"Không có việc gì." Nàng cười như được tắm gió xuân, nàng tiến tới bên tai của hắn nói, "Ta nhảy cho chàng xem."

"Đừng!" Hắn đè lại vai của nàng, cho tới bây giờ hắn chưa từng nhìn thấy nàng nhảy, ngộ nhờ có khuyết điểm gì, vậy đối với nàng rất bất lợi.

Lạc Tử Mộng lại quay đầu lại nói với hoàng thượng: "Hoàng thượng, có thể gọi người mang cho ta một bộ Vũ Y?"

"Hả. được." Hàn Hạo Hữu do dự một chút, cuối cùng vẫn là đồng ý, "Người đâu, mang thần vương phi đi thay quần áo."

Lạc Tử Mộng đứng lên nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy, trong con mắt mang ý cười nồng đậm: "Nghe nói Tam Tiểu Thư vừa mới biểu diễn tiết mục 'Nhìn về nhau'? Vậy ta liền sửa đổi một chút nhìn về nhau của Tam Tiểu Thư, gọi là 'Vừa gặp đã thương'."

Nhìn sắc mặt Hoa Thiên Nhụy trầm xuống, Lạc Tử Mộng vui vẻ rời đi thay quần áo.

Hàn Hạo Hữu thấy Lạc Tử Mộng rời đi, liền nhìn về phía Hàn Hạo Thần hỏi "Nhị đệ, chuyện này. Thần vương phi còn có thể múa sao?"

"Chuyện này." Hàn Hạo Thần cũng không biết trả lời như thế nào, bởi vì ngay cả hắn cũng không biết Lạc Tử Mộng biết cái có tài nghệ này, cho nên chỉ có thể nói, "Thần Đế chưa bao giờ hỏi, cho nên Mộng nhi cũng chưa từng nói tới."

"Xem ra ở trên người Mộng nhi, ngay đến cả nhị đệ cũng không biết rõ được nhiều chuyện." Hàn Hạo Hữu ám chỉ.

Hàn Hạo Thần cười nhạt: "Đúng vậy, nhưng chính vì nguyên nhân như vậy, mới có thú vui đi khám phá không phải sao?"

Hàn Hạo Hữu ho nhẹ một tiếng, trên mặt gượng gạo cười một tiếng: "Nhị đệ nói đúng."

Thấy cảnh tượng như thế, Hoa thừa tướng này giờ vẫn không nói một lời ngược lại mời rượu Hàn Hạo Hữu, nói qua lời chúc thọ, nhưng trong lời nói cũng thay đổi ý vị, Hàn Hạo Hữu mặt mày hớn hờ đáp lễ, chuyển con mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Thần chỉ cười nhạt một tiếng, đáy mắt không nhìn thấy rõ ánh sáng.

Lúc này, theo tiếng nhạc vang lên, trước cửa điện một đám người mặc màu hồng vũ chậm rãi vào. Lúc Hàn Hạo Thần đang tìm bóng dáng Lạc Tử Mộng thì nàng trên người mặc một bộ vũ y màu vàng kim cầm một chiếc quạt long mang trắng chậm chậm tiến vào. Mọi người đều rướn cổ lên muốn xem mặt mũi của nàng, nàng lại thủy chung dùng phiến quạt che mặt lại không cho phép ai nhìn.

Cho đến nàng đi vào trong đại điện thì những vũ cơ tạo thành một cánh hoa chậm rãi ngửa người ta, nàng mới từ từ mở quạt ra, nhưng mặc dù thân thể nàng đối diện với Hàn Hạo Hữu, mặt của nàng lại nhìn Hàn Hạo Thần.

Chỉ thấy trên mặt nàng đỏ ửng, chỉ nhìn một cái đã có thể làm cho người ta kinh ngạc vô tận, ngay cả người ngày ngày sống chung như Hàn Hạo Thần mỗi morning cũng khẽ mở, hoàn toàn hiện lên dáng vẻ khiếp sợ, mà ly rượu trên tay Hoa Thiên Sóc cũng quên mất phải đặt xuống.

Tiếng nhạc Du Dương quanh quẩn ở bên tai, Lạc Từ Mộng mũi chân nhẹ lướt theo tiếng nhạc, chiếc quạt trong tay theo mười ngón tay của nàng khi mở khi đóng, khi thì tạo một hình vòng cung tuyệt đẹp xung quanh người, thỉnh thoảng lại che nửa mặt mũi hoặc chúng sinh, quần áo bông bồng động tác như nước chảy mây bay, giống như Lăng Ba tiên tử. Trong đại điện tiếng vỗ tay nổi lên bốn phía, tiếng người kinh ngạc khen không ngừng vang lên bên tai.

Dáng điệu của nàng nhẹ nhàng mang theo hương thơm thoang thoang, không vì tiếng vỗ tay của người khác mà lộ vẻ xúc động, tầm mắt của nàng từ đầu đến cuối không rời khỏi Hàn Hạo Thần, mà nguyên nhân khác khiến Hàn Hạo Thần mất hồn, là bởi vì từ trước đến nay nàng chưa bao giờ dùng ánh mắt như vậy nhìn hắn.

Hắn biết lúc đầu bọn họ thành thân là do hắn đơn phương, cho nên cũng không trông cậy vào việc nàng có thương hắn nhiều không, chỉ cần hắn yêu nàng là được, nhưng hôm nay từ ánh mắt của nàng hắn đã thấy rõ.

Nàng nói điệu múa này là nàng thay đổi điệu múa của Hoa Thiên Nhụy, tên là "Vừa gặp đã thương", hắn không biết nàng đang ám chỉ hắn vừa gặp nàng đã thương hay là nàng đối với hắn vừa gặp đã thương. Nhưng mà bây giờ ánh mắt của nàng nhìn vào hắn cũng có thể làm cho hắn cả đời khó quên.

Cho tới bây giờ Hàn Hạo Thần cũng không biết nàng biết nhảy múa, kỹ thuật nhảy múa của nàng nhẹ nhàng, thân nhẹ tựa như yến, kỹ thuật nhảy múa uyển chuyển cộng với dung nhan khuynh quốc mỹ hoặc chúng sinh, khiến người ta như uống rượu ngon, say đến không cách nào kiềm chế.

Nàng một thân y phục trắng ngần, tóc đen như mực nhuộm, quạt lông phiêu dật, hắn như thần, nàng như tiên.

Sau khi múa xong, nàng hướng Hàn Hạo Hữu chân thành hành lễ, lại hướng mọi người phúc phúc thân thể, cuối cùng hướng Hàn Hạo Hữu hành đại lễ chờ đợi phán xét, cho dù là Hàn Hạo Thần cũng không biết nàng lại hiểu rõ lễ tiết như vậy.

"Hay!" Hàn Hạo Hữu một lần nữa vỗ tay trầm trồ khen ngợi, mọi người cũng theo đó tự giác tán dương.

Lạc Từ Mộng từ từ đứng dậy ngược đôi mắt tình như nước lên, trên mặt đỏ ửng không giảm nhưng lại lộ vẻ mũi hoặc.

"Tạ hoàng thượng." Nàng nhỏ giọng mềm mại khiến người ta động tâm, xoay người muốn trở về chỗ ngồi, lại phát hiện thân thể không thăng bằng nhẹ nhàng giống như không xương, vốn định kiên trì đến ngồi bên cạnh Hàn Hạo Thần, nhưng toàn thân vô lực thân thể mềm nhũn té xuống đất.

"Mộng nhi!"

Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu, Hoa Thiên Sóc ba người trăm miệng một lời gọi, Hàn Hạo Thần nhanh chóng phi thân nắm lấy bên hông Lạc Từ Mộng ôm nàng vào trong ngực, mà nàng bởi vì say rượu đã không còn hơi sức nữa, trông mất hồn lại liếc nhìn hắn, trong mắt một mảnh mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuynh Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Nếu như chàng phụ ta...ta chắc chắn sẽ rời đi

"Hoàng thượng, có lẽ Mộng nhi say rồi, Thần Đế cùng Mộng nhi xin được cáo lui trước." Hàn Hạo Thần ôm nàng đứng dậy sau đó nói.

Bởi vì lo lắng cho Lạc Từ Mộng mà thân thể của Hàn Hạo Hữu có chút nghiêng về phía trước, khi thấy Hàn Hạo Thần ôm nàng lên, hắn liền từ từ ngồi thẳng dậy, ho khan một tiếng chậm rãi trả lời: "Vậy trước tiên trở về phủ đi, hãy chăm sóc nàng thật tốt."

Mắt Hàn Hạo Thần lóe tia sáng lạnh, nhưng không một ai có thể phát hiện ra điều này, hắn gật đầu: "Thần Đế xin được cáo lui trước."

Hoa Thiên Nhụy thấy Hàn Hạo Thần ôm Lạc Từ Mộng rời đi, xoay người muốn đuổi theo, lại bị Hoa Thiên Sóc giữ chặt cánh tay.

"Muội muốn đi đâu?" Hoa Thiên Sóc nhỏ giọng hỏi, mắt hắn trừng lên, tựa như đang cảnh cáo nàng.

"Nhất định là Lạc Từ Mộng có ý, chắc chắn nàng ta đang giả vờ say rượu." Hoa Thiên Nhụy bĩu môi, không phục nói.

"Giờ vờ thì sao? Mà không giả vờ thì như thế nào? Nàng là Vương phi được Thần vương gia cưới hỏi hoàng thượng, nàng giả vờ hay không cũng không tới lượt muội phải quan tâm, lo cho chính bản thân muội thì tốt hơn."

Lời nói của Hoa Thiên Sóc khiến nàng ta cảm thấy không thoải mái: "Muội làm sao?" Nàng giận dữ nói.

"Một cô nương chưa lấy chồng, lại dây dưa với nam nhân đã có vợ, muội đã từng thấy ai như vậy chưa? Nếu hắn thích muội, thì sẽ không lạnh nhạt với muội, nếu hắn không thích muội...dù muội có cố gắng lấy lòng hắn cũng chẳng ích gì." Hoa Thiên Sóc cầm ly rượu lên đặt bên môi, mặc dù tiếng nhạc to, còn giọng nói của hắn lúc to lúc bé, nhưng Hoa Thiên Nhụy vẫn nghe được hoàn toàn những gì hắn nói.

Nàng nổi giận đùng đùng, cũng biết bản thân mình có cố gắng mấy cũng vô dụng, nhưng nàng không cam lòng. Khi Hoa Thiên Nhụy quay đầu nhìn thì thấy dáng vẻ Hoa Thiên Sóc như có điều cần suy nghĩ, nàng không nhịn được nói: "Không phải là đại ca đang nói chính mình đấy chứ?"

Động tác cầm ly rượu trên tay của Hoa Thiên Sóc chợt cứng lại.

Hoa Thiên Nhụy cầm đũa lên gấp chút thức ăn bỏ vào trong miệng từ từ nhai, ăn xong nàng ta mới lên tiếng: "Kể từ lúc đại ca biết Lạc Tử Mộng, Mị nhi tẩu tử có dùng cách thế nào đi chăng nữa để lấy lòng đại ca cũng đều vô dụng, không phải sao? Huynh nhiều thế thiếp như vậy, đã lâu rồi không có thân cận qua các nàng? Thật không giống đại ca chút nào!"

"Muội nghĩ hơi nhiều rồi đó." Hắn nâng ly rượu lên lập tức trút xuống cổ họng, lại phát hiện rượu cay gay gắt.

"Do muội suy nghĩ nhiều sao? Có lẽ đại ca có muốn cũng không được rồi."

Nàng nhẹ nhàng băng quơ nói câu nói, làm gọi lên nỗi chua xót trong tận đáy lòng Hoa Thiên Sóc, xem ra hắn đã thật sự thích nàng, bằng không sẽ không bởi vì một câu nói của người khác mà tìm đau nhói, tinh thần hao tổn.

Hắn trừng mắt nhìn Hoa Thiên Nhụy một cái, sau đó không để ý tới nàng nữa, Hoa Thiên Nhụy thầm cười lạnh.

Trên xe ngựa, Lạc Tử Mộng bị Hàn Hạo Thần gắt gao ôm trong ngực, mỗi lần đắp áo choàng lên trên người, đều bị nàng gạt ra.

"Coi chừng bị cảm lạnh, mau đắp lên, nàng nghe lời chút đi." Hắn dỗ nàng như dỗ một đứa trẻ, kiên nhẫn hết lần này đến lần khác đắp áo choàng lên người nàng.

"Nóng quá." Vì uống rượu, nên cả người nàng bắt đầu nóng dần lên, nếu không phải đang ngồi ở trong xe ngựa, nhất định bước chân của nàng sẽ có chút siêu vẹo.

"Nóng cũng phải đắp lên, không thì nàng sẽ bị cảm lạnh." Hắn lại đem áo choàng phủ thêm cho nàng, hơn nữa còn lấy tay ôm chặt lấy nàng, không để cho nàng lộn xộn.

Hàng lông mày của nàng nhíu chặt lại, rõ ràng là nàng không thích điều này, cố gắng giả vờ vài lần cũng không thể thoát khỏi sự kìm hãm của hắn, nàng đành phải từ bỏ ý định. Nhưng đột nhiên nàng lại òa khóc, hiển nhiên tiếng nấc nghẹn ngào của nàng khiến suy nghĩ của hắn bị nhiễu loạn. Từ trước đến giờ Hàn Hạo Thần chưa từng chăm sóc qua người bị say rượu, cho nên căn bản hắn không biết nàng sẽ phản ứng lớn như vậy.

"Mộng nhi. Mới vừa rồi tâm tình nàng còn tốt, sao giờ lại khóc?" Hắn vỗ nhẹ lên lưng nàng, cảm thấy không biết nên làm như thế nào.

Cảm xúc của Lạc Tử Mộng không ổn định, rượu vào cũng khiến lá gan lớn lên không ít.

"Sao mọi chuyện lại như thế này? Vì sao lúc nào chàng cũng dịu dàng với ta?" Nàng mơ hồ, trong lòng có chút buồn bực, chính bản thân nàng cũng không biết mình đang nói gì.

"Nàng nói gì?" Bởi vì thấy nàng khóc nên hắn có chút hốt hoảng, mà nàng mơ màng nói câu được câu không, khiến hắn không nghe rõ rốt cuộc nàng đang nói cái gì.

Nàng nhắm mắt lại, nước mắt thuận thế mà rơi xuống, môi mọng khẽ hé mở, giọng nói khàn khàn cất tiếng hỏi: "Chàng vì cái gì mà dịu dàng với ta? Chàng yêu ta sao? Ban đầu xin chỉ giả, có phải là bởi vì. Nàng còn nhỏ, hay là bởi vì chàng yêu ta? Ta muốn biết, ta thật sự muốn biết."

Men say nồng đậm, rốt cuộc nàng cũng nói ra được lời nói thật lòng, những điều giấu kín sâu trong đáy lòng cuối cùng cũng được nói ra, trước đây nàng rất muốn nói những lời này nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào.

Đôi tay đang vòng qua ôm lấy thân thể nàng không khỏi cứng đờ, hắn sững sờ một hồi lâu, như có một cỗ nhiệt từ từ chạy đến tim.

Hắn cúi đầu nâng gương mặt nàng lên, nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên trán, hắn nói: "Nàng nói lung tung gì đó?."

Hắn sẽ không bao giờ làm thương tổn người trong lòng mình, hắn từng tro mắt nhìn mẫu phi chịu đựng biết bao ủy khuất, làm sao hắn có thể để nàng theo gót mẫu phi?

Nàng muốn gì hắn đều có thể cho nàng, thực ra hắn cũng không biết hắn đã yêu nàng từ lúc nào, không nghĩ rằng trong lòng nàng lại tràn ngập lo lắng và sợ hãi như vậy. Nàng là người hắn yêu nhất, nàng cũng sẽ là nữ tử duy nhất trong tim hắn.

"Nếu không yêu nàng, vậy ta cưới nàng làm gì?" Hắn ghé vào tai nàng nhỏ giọng nói nhẹ, lại không biết những lời này là đang nói cho phụ hoàng của mình hay là đang nói cho nàng hiểu tâm lòng của mình.

Hắn cúi đầu xuống nhìn thấy nàng đang nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại, không biết nàng có nghe thấy lời hắn vừa nói hay không?

"Mộng nhi, còn nàng thì sao? Nàng có yêu ta không? Dù chỉ là một chút thôi." Thật không hiểu có phải quý thần xui khiến không mà đang nhiên hắn lại đi hỏi nàng vấn đề này.

Chỉ thấy nàng nhú mày nhắm chặt hai mắt lại, đôi môi mềm mại khẽ mở, hần tiến lại gần về phía nàng, nét mặt thay đổi liên tục.

"Hàn Hạo Thần. Mặc kệ ban đầu ta và chàng gặp nhau có phải ngoài ý muốn hay không? Nhưng bây giờ. Ta thật sự thích chàng. Rất thích.... rất thích chàng."

Hắn đặt cánh tay luôn vào đặt dưới cổ nàng, sau đó hần nhẹ nhàng ôm nàng đặt ở trên đùi, đem cả người nàng ôm vào trong lòng, giâm bót nỗi bất an của nàng, tướng ngữ của nàng nhìn giống hệt một đứa trẻ, đáy mắt hần lộ ra vô tận cung chiều.

"Nếu chàng phụ ta...ta chắc chắn sẽ rời đi." Nói xong câu đó nàng liền rúc vào ngực của hần.

Mất Hàn Hạo Thần bị che phủ bởi một tầng sương mù, thật lâu sau mới có thể không thể thờ bình thường, tim hần rung động một cách mãnh liệt. Gió đêm thổi khiến rèm xe ngựa đung đưa , hần nhìn ra ngoài cửa sổ trong đầu có ngàn vạn suy nghĩ. Khẽ vuốt sống lưng của nàng, tựa đầu vào cái trán nàng nói nhỏ: "Đời này nhất định ta sẽ không phụ nàng."

Âm thanh khàn khàn không dứt, nhưng lại nghe ra sự kiên định ở bên trong của người nói. Có phải nàng đã nghe được lời nói của hần hay không? hàng lông mày đang nhú chặt đang từ từ giãn ra.

Sau khi tỉnh dậy, Lạc Tử Mộng phát hiện đầu óc mình choáng váng mờ mịt, thì ra đây chính là hậu quả của việc say rượu , thậm chí nàng còn không thể dậy nổi, hôm qua đã xảy ra chuyện gì nàng cũng không thể nhớ được. Day day huyết Thái Dương, nàng nhìn thấy bên trong phòng sáng ngời, có lẽ trời đã sáng rồi .

"Như thế nào lại muốn ngủ tiếp vậy?" Nàng nhắm hai mắt lại, miệng lầu bàu.

Đột lúc nàng tỉnh táo lại, liền phát hiện ra dường như có điều gì không đúng ở đây, sao nàng lại có cảm giác bên hông của mình bị cái gì đè nặng lên.

Nàng giật mình, ngay sau đó liền nhanh chóng mở mắt ra, nàng xoay người lại thì thấy Hàn Hạo Thần đang nằm ở bên cạnh mình.

"Sao chàng lại ở chỗ này?" Vừa nói ta những lời này nàng đã cảm thấy hơi hận không nhịn được mà muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình. Bây giờ là hai người bọn họ đã là vợ chồng, Hàn Hạo Thần nằm ở bên cạnh nàng thì có điều gì không đúng? Cũng có phải là yêu đương vụng trộm gì đâu.

Quả nhiên Hàn Hạo Thần bởi vì lời nói của nàng mà ánh mắt lộ ra ý vị sâu xa.

Nàng đỏ mặt đính chính lại lời nói của mình: "Ý của ta là. sao giờ này chàng còn chưa vào triều?"

"Hạ triều rồi."

"À!" Nàng mơ hồ gạt đầu một cái, nhưng lại kinh ngạc khi nghĩ tới điều gì đó, vì vậy quay người sang hỏi: "Vậy sao chàng lại nằm ngủ ở đây?"

"Không phải nàng cũng đang nằm ngủ ở đây sao?" Nụ cười trên mặt hần có chút tà mị, trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi, mỗi khi hần dùng ánh mắt đó nhìn nàng thì chỉ có một mục đích.

"Ta...ta tỉnh ngủ rồi, đói bụng quá!" Nàng lúng túng chuẩn bị rời giường, lại nhìn thấy tầm mắt nóng rực của hần đang nhìn nàng chằm chằm.

Không ngờ đến khi nàng vừa dứt lời, hần chỉ đáp một tiếng"Ừ". Hàn Hạo Thần nhếch môi cười, hần dùng một tay lôi nàng về phía mình, ngay sau đó nghiêng người đắp kín chăn.

"Này!" Nàng hoảng hốt đặt tay chống ở trước ngực hần, "Chàng muốn làm gì vậy?"Giờ đang là buổi trưa, chẳng lẽ nào hiện tại hần muốn.

Hàn Hạo Thần mỉm cười, hần cúi người xuống nói nhỏ vào tai nàng: "Không phải mới vừa rồi Mộng nhi nói nàng đói bụng sao?"

Đến lúc nàng phản ứng lại thì trên mặt đã đỏ bừng, nàng vội vàng lên tiếng giải thích: "Ý ta không phải như chàng nghĩ đâu. Ý ta là. Ừm."

Hần lại bắt đầu mạnh mẽ dùng môi của mình chặn lại lời nói của nàng. Nàng thật không biết đến lúc nào thì hần mới có thể bỏ cái thói quen xấu này, tại sao lúc nào hần cũng không biết mệt mỏi trong chuyện này.

Hần làm không biết mệt ở trên người nàng, như muốn đem lấy nàng khám sâu vào thân thể của hần.

Đêm qua hần ôm nàng cả đêm, mà nàng lại ngủ say sưa, hần có muốn làm gì cũng không thể làm được, bởi vì đêm qua nàng say rượu, nàng căn bản không muốn hần đụng vào người, bắt đặc dĩ hần phải nhìn xuống dục vọng của mình. Sáng nay trước khi hần vào triều nàng vẫn đang còn ngủ, hần không muốn đánh thức nàng dậy, không ngờ khi hần hạ triều nàng vẫn còn đang ngủ. Ngồi ở thành giường ngắm nhìn dung nhan khi ngủ của nàng, sự kích động tại đáy lòng hần càng ngày càng mãnh liệt, vì vậy hần mới nằm xuống bên cạnh nàng.

Sáng nay rốt cuộc có thể thỏa mãn được mong muốn, hần thực sự đang rất hưởng thụ loại chuyện này.

Đầu Lạc Tử Mộng như muốn nổ tung, bây giờ bị hần bởi như vậy, cả người tựa như mất hồn, mặc dù thân thể lấy được cảm giác vui thích, nhưng cũng đối với hần có chút dờ khóc dờ cười, ở phương diện này, nàng cho tới bây giờ chính là hết cách với hần.

Trong vương phủ, Tần quân gia đang đi tìm Hàn Hạo Thần xem hắn có điều gì phân phó hay không, nhưng còn chưa bước vào Tầm Mộng Cư đã nhìn thấy Thiệu Tần đứng ở trước cửa.

"Thiệu Tần, Vương Gia có ở bên trong hay không?" Tần quân gia lại gần hỏi.

Thiệu Tần ôm kiếm giờ tay lên ho nhẹ một tiếng, gật đầu nói: "Đúng vậy."

Tần quân gia đang muốn tiến vào bên trong, lại không ngờ Thiệu Tần sẽ ngăn mình lại.

"Làm gì vậy?" Ánh mắt Tần quân gia đầy nghi vấn.

Thiệu Tần thật không biết nên giải thích làm sao với hắn, mặt hắn đỏ lựng, không còn cách nào khác đành nói: "Không tiện vào."

Tần quân gia sững người, có lẽ hắn đã hiểu ra điều gì, đành phải chờ bên ngoài phòng. Thiệu Tần đang đứng bên cạnh hắn bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Trưa rồi, sao giờ này vương gia còn chưa dậy? Vương Gia vừa từ trong cung về đã quay trở lại phòng? Không lẽ ngài ấy có ý định ngủ tiếp ư?"

Tiểu Đông từ cách đó không xa đi tới, hắn đã nghe thấy những lời Tần quân gia nói, hắn dùng một tay khoác lên trên vai Tần quân gia không lớn không nhỏ nói: "Chưa chắc là ngài ấy đang ngủ đâu, có khi đang làm chuyện gì mờ ám đấy?"

"Cái tên tiểu tử này!" Tần quân gia lộ vẻ lúng túng, hắn giờ tay đập vào sau gáy Tiểu Đông, "Còn nhỏ tuổi mà chuyện gì cũng biết là sao?"

Thấy Tiểu Đông nở nụ cười sáng sủa, Tần quân gia liếc mắt nhìn hắn, trông mắt lộ tia nguy hiểm.

"Nói! Có phải ngươi thừa dịp ta không chú ý đã làm ra chuyện không nên làm hay không?" Tuy rằng đối với người làm trong vương phủ hắn quân giáo rất nghiêm, nhưng dù sao trong vương phủ có rất nhiều người, có những lúc không thể quản hết được mọi chuyện.

Tiểu Đông lộ ra vẻ mặt đau khổ nói: "Lão quân gia của ta ơi, ngài nói vậy oan uổng ta rồi, ta nào có."

"Ngươi nói gì?" Tần quân gia trợn mắt trừng trừng nhìn tới trước Tiểu Đông.

Lúc này Tiểu mới ý thức được mình đã nói sai, nếu không gọi hắn là lão thì phải gọi là gì? Chẳng lẽ lại gọi hắn là tiểu quân gia? Chỉ nghĩ vậy thôi cũng đã khiến hắn muốn nổi da gà.

"A, chờ ta tìm được cái tên khác sẽ gọi ngươi sau, hiện tại. Ta có việc cần làm." Tiểu Đông vừa nói xong, liền vất chân lên cổ mà chạy.

Tần quân gia phản ứng nhanh lẹ, ngay lập tức đuổi theo Tiểu Đông, tức giận mắng: "Tên tiểu tử thói nhà người, bình thường người đâu có siêng năng như vậy, sao còn bày vẽ có việc cần làm? Đứng lại cho ta!"

Từ trước đến giờ công việc của Tiểu Đông chỉ là chăm sóc tốt cho cuộc sống thường ngày của Hàn Hạo Thần, cho nên mọi công việc trong phủ đều không cần hắn phải đi làm, hắn lấy cớ như vậy làm sao có thể lười được Tần quân gia.

Thiệu Tần thấy Tần quân gia sinh khí dồi dào chạy đuổi theo Tiểu Đông, không khỏi lắc đầu cười khế. Nhưng sau đó hắn nghĩ đến việc Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng đang ở trong Tầm Mộng Cư, không nhìn được thăm than. Hiện tại hắn phát hiện ra rất nhiều khía cạnh khác của vương gia, trước kia thật đúng là nhìn không ra.

Bên trong gian phòng, mọi việc đã trở lại bình thường, cho dù đã ngủ cả một đêm dài nhưng giờ đây Hàn Hạo Thần đã làm cho Lạc Từ Mộng mệt mỏi gần chết, nàng không buồn ngủ, chỉ là hiện tại nàng đang lẳng lặng nằm trong ngực hắn.

Lạc Từ Mộng mở to mắt không nói lời nào, nhưng trong lòng nàng đang suy nghĩ hỗn loạn, lần sau nàng sẽ không ngủ nướng nữa, nhất định phải dậy trước khi hắn quay trở lại giường, nếu không nàng sẽ bị hắn giày vò đến chết mất.

"Nàng đang suy nghĩ gì vậy?" Thấy mắt và miệng nàng không ngừng chuyển động, bộ dạng giống hệt như nàng đang có ý nghĩ xấu xa gì trong đầu.

Nàng nhìn cũng không thèm nhìn hắn, nói nhỏ một tiếng: "Không có gì, bây giờ có thể rời giường được rồi, ta đói." Vốn muốn nói "Ta đói rồi.", nhưng nàng nghĩ mới vừa rồi cũng bởi vì những lời này mà giờ đây nàng mệt mỏi gần chết, hiện tại có đánh chết nàng cũng không muốn nói ra câu đó.

"Ý ta là ta muốn rời giường dùng bữa."

Đột nhiên nàng đổi lời nói khiến Hàn Hạo Thần bật cười, hắn ôm nàng càng chặt hơn không muốn để nàng xuống giường.

"Vừa rồi dường như nàng đang có tâm sự trong lòng, nàng đang suy nghĩ gì vậy?" Chẳng lẽ nàng đang nghĩ cách để đối phó với hắn?

Hàn Hạo Thần cười thầm, nói ai chứ nếu là nàng thì những chuyện này chắc chắn sẽ xảy ra. Nếu là nữ nhân khác, nhất định sẽ nghĩ mọi cách lấy lòng trượng phu của mình, sau khi hạ triều được làm bạn cùng hắn, những nữ nhân kia cầu cũng không được, đoán chừng cả ngày cũng không muốn xuống giường, nhưng nàng lại không phải loại nữ nhân này, cho nên hắn càng thêm yêu thích nàng hơn.

Lạc Từ Mộng bị hắn ôm khiến nàng không thể cử động được chút nào, đành phải ngược mắt nhìn về phía hắn mở miệng nói: "Ta đã nói không có gì rồi mà? Bây giờ chàng muốn thế nào? Chẳng lẽ muốn ngủ thẳng đến sáng sớm ngày mai?"

"Haizz" Hân thở, làm bộ mặt đáng tiếc: "Nếu lúc tình nàng cũng giống lúc say thì tốt biết bao nhiêu."

Lời của Hân Hạo Thần khiến toàn thân Lạc Từ Mộng cứng đờ.

"Hôm qua ta có nói cái gì sao?" Trong đầu nàng không có một chút ấn tượng gì về nó, nàng chỉ nhớ mang máng có người ở bên tai nàng nói gì đó, nhưng nghĩ mãi không ra, hôm qua nàng đã nói gì vậy?

Quả nhiên cái gì nàng cũng không nhớ, nói cách khác ngay cả những lời hân nói nàng cũng không nhớ ra được?

Mặc dù hơi đáng tiếc, nhưng như vậy cũng tốt, chỉ cần mối quan hệ của bọn họ vẫn tiếp tục duy trì tốt đẹp như vậy là tốt rồi. Nhìn bộ dạng gấp gáp của nàng, hân lại nổi lên ý định muốn trêu chọc nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 112: Nơi đó của nàng có đồ tốt

"Nàng nói. . . ." Lúc nói chuyện hân còn cố ý nhíu mày nhìn nàng một cái, "Nàng nói khi nàng nhìn thấy nữ nhân khác đến gần ta, nàng sẽ cảm thấy ghen ghét, mặc dù nàng biết nếu làm như vậy bản thân mình chẳng khác nào bình đầm chua, nhưng nàng không thể khống chế được trái tim của mình. Nàng còn nói gì nữa nhỉ? Đề ta nhớ kỹ lại đây"

Thật sự sau khi nghe những lời nói của hân, mặt Lạc Từ Mộng không ngừng được mà bắt đầu nóng dần lên.

"Ai nói ta là bình đầm chua !" Nàng bắt đầu phủ nhận.

Bất quá hân lời hân nói thật sự là những lời nàng có thể nói ra được, thật sự là quá phù hợp với thực tế. Bất quá những lời nói vừa rồi cũng không đáng gì, điều khiến nàng muốn tìm một lỗ mà chui vào vẫn còn ở phía sau.

Hân Hạo Thần hắng giọng một cái, sau đó lại nói tiếp: "Nàng còn nói, cho tới bây giờ nàng cũng không nghĩ nàng sẽ yêu ta sâu đậm đến vậy, khiến nàng khó có thể tự kiềm chế, từ nay về sau sẽ toàn tâm toàn ý ở lại Thần vương phủ, sau đó nàng sẽ sinh cho ta rất nhiều tiểu bảo bối, nếu buổi tối nàng không mệt thì có thể cùng ta hoạt động một chút"

Nói tới điểm này, chính hân cũng bắt đầu bội phục trí tưởng tượng của mình, hân cúi đầu nhìn nàng lại phát hiện ra nàng đang vui đầu vào trong ngực hân.

"Ta không nói. Ta nhất định không nói." Nàng không ngừng phủ nhận, nhưng trong đầu luôn lo sợ những điều đó chính là do nàng nói ra.

Cái gì mà "Toàn tâm toàn ý ở lại Thần vương phủ", cái gì mà "Sinh con", "Buổi tối nếu không mệt", làm sao nàng có thể nói ra những lời này? Nhưng Hân Hạo Thần không phải dạng người có thể nói đùa người khác.

Nghĩ tới đây, nàng thật muốn tìm một lỗ để chui vào đó chôn cho xong chuyện.

"Đứng dậy dùng bữa thôi." Thời điểm cũng không còn sớm, hân cũng không muốn để nàng phải đói bụng, nhưng lại không nghĩ đến sau khi nàng nghe thấy những lời nói đùa của hân không những vui đầu vào trong ngực hân giờ lại kéo chân trèo lên đầu của mình không muốn dậy.

"Chàng ăn đi, ta không muốn ăn." Hiện tại ngay cả dũng khí ngẩng đầu lên nhìn hân nàng cũng không có, làm sao còn mặt mũi gì mà ăn cơm.

Hân thật sự hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là nói: "Ta đùa nàng thôi, thật ra nàng không nói gì."

Ánh mắt nàng chống lại tầm mắt của hân. "Chàng nói thật sao?"

"Ừ." Hân gật đầu cười.

Nàng thở phào nhẹ nhõm, thật may mắn khi nàng không nói ra câu gì đó mất mặt.

Nhưng là, nàng mới vừa thở phào một cái, đột nhiên lại nghĩ đến điều gì đó, ngay lập tức ngẩng đầu lên giận dữ hỏi: "Mới vừa rồi chàng dám trêu chọc ta?"

"À."

"Còn có! Sao chàng lại đặt tay vào 'chỗ đó'?" Nàng chỉ vào bàn tay đang đặt ở trên mông mình, hình như mỗi buổi tối nàng đều có thể cảm thấy tay của

hắn vuốt ve cái mông của nàng, thậm chí trong lúc nàng đang buồn ngủ còn nâng mông của nàng lên xem, nhưng từ lúc nào việc làm này của hắn đã trở thành thói quen.

Hàn Hạo Thần nghe xong câu hỏi của nàng mỉm cười một hồi lâu, khiến nàng tức giận mắng hắn một tiếng: "Luuuuuu!"

"Ha ha ha!" Hắn cười nhẹ khẽ vuốt đầu ngực của nàng, sau đó nói: "Bởi vì nơi đó có đồ tốt."

"Đồ tốt?" Nàng quay đầu muốn xem cho rõ ràng, nhưng nàng có vận gãy cổ cũng không thấy trên đó có cái gì tốt.

"Ồ chỗ này." Hắn lại đang trên mông nàng một cái nào đấy điểm dùng ngón tay vòng quanh.

"Nhột! Ha ha. Thật là nhột!" Nàng đang nằm trong lòng hắn không nhìn được mà cười lên: "Rốt cuộc là có cái gì tốt vậy?"

"Là một cái bớt nhỏ hình bướm bướm."

"Nhưng. Ta không nhìn thấy." Nàng muốn nhìn thử muốn xem, nàng lớn như vậy rồi mà cũng không biết ở mông nàng có cái bớt hình bướm bướm.

Động tác của nàng thật đáng yêu, hắn mỉm cười nói: "Có muốn ta mang gương đồng đến cho nàng xem hay không?"

Nàng vốn muốn nói được, nhưng khi nhìn thấy ý vị sâu xa trên vẻ mặt Hàn Hạo Thần, liền giận dữ nói: "Gương đồng để soi mặt, chứ không phải để soi mông, chàng lại trêu chọc ta."

Thấy đáng về hắn cười đến mị hoặc chứng sinh, Lạc Từ Mộng lại nghĩ đến một vấn đề: "Làm sao chàng lại biết trên mông ta có một vết bớt hình bướm bướm vậy?" Hắn chỉ cười không nói, đột nhiên nàng nghĩ đến một đáp án, vì vậy dùng một quyền đánh ngực hắn: "Chàng rõ là. Luu u u!"

Nếu không phải là thừa dịp lúc nàng ngủ say nhìn thấy toàn thân của nàng, thì làm sao hắn có thể biết trên mông nàng có vết bớt? Hơn nữa còn thấy rõ ràng như vậy, cái gì mà vết bớt nhỏ hình bướm bướm! Chẳng lẽ buổi tối còn cầm cây nến nhìn sao?

"Chẳng lẽ Mộng nhi muốn để ta trở thành Liễu Hạ Huệ?" Hắn cười hỏi ngược lại. Nếu có một nữ tử Quốc Sắc Thiên Hương như nàng ôm vào trong ngực nàng mà hắn không có hành động gì, vậy hóa ra hắn không phải là một nam tử bình thường sao?

Nhưng thực sự là hắn có thừa dịp nàng ngủ mà len lén nhìn nhìn thân thể của nàng, ai bảo nàng có sức quyến rũ lạ thường đối với hắn.

Lạc Từ Mộng lơ đãng bĩu môi lên, nếu ở trước mặt nàng hắn là Liễu Hạ Huệ, vậy chẳng phải nàng tương đương với làm quả phụ?

Cũng được! Dù sao ở trước mặt hắn nàng vẫn luôn thất bại như vậy, bất quá mỗi lần hai bên cãi nhau đều rất âm ỉ, chứ đừng nói đến chuyện đánh nhau. Đoán chừng chỉ cần nàng ra tay, nàng tựa như con kiến nhất định sẽ bị hắn bóp chết. Chỉ cần suy nghĩ một chút đã nhận ra điều này, ai bảo hắn lớn lên vừa đẹp trai lại văn võ song toàn, hơn nữa lại sức quyến rũ vô cùng, khó trách Hoa Thiên Nhụy sống chết cũng muốn cùng hắn dây dưa.

"Nàng lại đang nghĩ cái gì?" Hắn nâng mặt nàng lên hỏi.

Lạc Từ Mộng bất mãn nói: "Ta bị chàng xem hết sạch sành sanh rồi, ta chưa từng xem qua trên mông chàng có cái gì, ta cũng muốn xem!"

Vừa nói xong, nàng liền không khách khí chút nào dờ chần ra, tiện lại gần muốn xem trên mông hắn thực sự có cái gì hay không. Đợi đến khi Hàn Hạo Thần phản ứng lại, nàng đã tỉ mỉ tìm kiếm xem mông hắn ở đâu. Không nghĩ nàng lại to gan như vậy, xúc chần lên nhìn mông của vương gia, chắc cũng chỉ có một mình nàng mới dám làm chuyện này.

Sau khi xem xong nàng tự lẩm bẩm một mình: "Thế nào lại không có gì cả?" Thật là trừ chuyện bên ngoài trắng trắng mềm mềm thật đúng là không có gì đáng xem.

"Nhìn đủ chưa?" Hắn lật người liếc nhìn nàng nói.

Nàng vội vàng dời tầm mắt của mình ra chỗ khác, hơn nữa còn đắp kín chắn lên người hắn, bởi vì khi hắn xoay người thì vật thể to lớn kia của hắn đang đối diện với tầm mắt của nàng, thật đúng là một tên lưu manh!

Hàn Hạo Thần chứng kiến cảnh nàng then thùng e lệ, tâm tình của hắn thật vui vẻ.

Đào mất một cái cũng sắp giao thừa, vốn dĩ Hàn Hạo Hữu và hoàng hậu muốn mời bọn họ vào cung cùng đón giao thừa, nhưng Lạc Từ Mộng lại muốn ở lại trong vương phủ. Bởi vì nàng muốn cùng Hàn Hạo Thần, còn có Liên Vân và mọi người trong vương phủ cùng nhau đón giao thừa, cho nên Hàn Hạo Thần đã từ chối lời mời trên.

Lạc Từ Mộng hắn sẽ làm vậy, hôm đó nhất định Hoa Thiên Nhụy sẽ đến hoàng cung, vì nàng ta cho rằng Hàn Hạo Thần cũng sẽ đến đó. Nhưng nàng ta lại không có nghĩ tới, Hàn Hạo Thần chỉ vì một câu nói của Lạc Từ Mộng mà từ chối việc cùng Hàn Hạo Hữu đón giao thừa, nhiều vương gia khác muốn có cơ hội như vậy mà cũng không được.

Sau khi dùng bữa tối xong, Tiểu Đông vội vã chạy tới mời Lạc Từ Mộng. Liên Vân mỉm cười vì sự nóng tính của hắn, luôn làm mọi việc một cách gấp gáp, giống như có người nào đó ở đuôi theo hắn ở phía sau.

"Vương phi, chúng ta đi thôi, chắc hẳn Vương Gia cũng đang sốt ruột chờ người." Liên Vân đem lược cắt vào trong hộp, sau đó xoay người nói.

"Chúng ta đi thôi!" Nàng mỉm cười đứng lên, mới bước tới cửa, nàng liền cảm giác trên đầu có cái gì nặng nề, liền hỏi: "Liên Vân, sao người lại cài cây trâm này lên đầu ta vậy? Quá nặng."

Về mặt Liên Vân mờ mờ, rất lâu sau mới lên tiếng: "Vương phi. Không phải người nói muốn cài cái trâm hay sao?"

"Ta?" Lạc Từ Mộng không thể tin được, tại sao nàng không nhớ gì cả? Chính nàng nói ra mà giờ đây đã quên mất?

Liên Vân gật đầu một cái nói: "Người nói buổi tối cây trâm này còn có thể phát ra ánh sáng trắng nhẹ nhàng, giống như ánh trăng sáng trên bầu trời, cho nên buổi tối muốn nô tì cài trâm này cho người."

"Ta nói như vậy sao?" Nàng cảm thấy có điều gì không đúng ở đây, tại sao lời nàng vừa nói sau khi ngồi vào bàn trang điểm đến giờ chưa được bao lâu đã quên mất.

"Vương phi, người không có sao chứ?" Liên Vân có chút không yên lòng, "Người có muốn nô tì thỉnh thoảng tới xem một chút? Mấy ngày gần đây hình như Vương phi hay quên những chuyện mà mình đã nói, không phải người cảm thấy khó chịu ở chỗ nào chứ?"

Lạc Từ Mộng day huyệt Thái Dương, cũng không có gì chuyện xảy ra, trừ việc dạo gần đây nàng hay cảm thấy mệt mỏi, và cũng rất hay mau quên. Thậm chí những chuyện mà Liên Vân nói ra giống như nàng chưa từng nghe qua bao giờ.

"Thôi, không có gì đâu, chỉ là đợt này trí nhớ ta hơi kém, dù thái y có y thuật cao minh cũng không mau chóng trị hết được chứng bệnh này?" Lạc Từ Mộng mỉm cười nói đùa Liên Vân. Thấy nàng thật không có chuyện gì, Liên Vân cũng yên lòng.

Bởi vì hôm nay là giao thừa, cho nên từ sáng sớm Tần quân gia đã sai người trang trí lại toàn vương phủ, khi Lạc Từ Mộng bước tới nơi liền cảm nhận được không khí của lễ mừng năm mới, đây là năm đầu tiên nàng sống ở cổ đại, trước kia nàng đều cùng mọi người đón mừng năm mới ở cô nhi viện, ở đó còn có Hồ Duyên Phong đang sống ở thế kỷ 21, nhưng bây giờ vật vẫn vậy nhưng người đã thay đổi rồi.

Hàn Hạo Thần thấy Lạc Từ Mộng đến, lập tức tiến lên đón, thấy nàng ăn mặc phong phanh, liền quay sang khiển trách Liên Vân: "Sao không đưa áo choàng cho vương phi? Nếu vương phi bị cảm lạnh người có thể chịu trách nhiệm nổi không?"

"Nô tỳ sẽ ghi nhớ điều này." Liên Vân có chút uất ức.

Lạc Từ Mộng lập tức nói giúp nàng: "Là ta không muốn mặc, đừng trách nàng."

Hàn Hạo Thần nhíu mày nắm bả vai nàng nói: "Nhanh đi vào thôi, bên ngoài lạnh lắm."

Lạc Từ Mộng ngồi xuống, liền nhìn thấy một bàn thức ăn ngon, xung quanh giăng đèn kết hoa, nàng vui mừng nói: "Ta còn tưởng rằng hôm nay vương gia cưới tân thi rồi."

"Già mà cưới tân phi, nàng nói vậy gì đó." Hắn bắt đầu dĩ lắc đầu.

"Đạo mất một cái là sắp bước qua năm mới rồi, nghe nói Tam vương gia đang chuẩn bị cưới thêm vợ bé, Còn nghe nói chỉ cần vương gia đồng ý, qua năm mới cũng sẽ chọn lựa người để cưới vào vương phủ." Nàng vuốt vuốt ly rượu trong tay, dường như gần đây nàng hay đa sầu đa cảm.

Trông nét Hàn Hạo Thần hơi sững sờ, hình như hắn có thể cảm nhận được trong đáy lòng nàng đang suy nghĩ điều gì... Hắn cho rằng hắn đã làm rất tốt rồi, lại không ngờ nổi bất an trong lòng nàng vẫn còn, hoặc là cho tới bây giờ nó chưa từng biến mất.

Thấy nàng chần chừ lo lắng, ngược lại hắn chỉ mỉm cười: "Không bằng chờ qua năm mới vương phủ lại tổ chức tiệc vui, để Mộng nhi một lần nữa làm tân nương?"

Nàng quay đầu mở to mắt khó hiểu nhìn hắn, sau đó mới hiểu là hắn lại trêu chọc nàng, Lạc Từ Mộng đánh hắn một quyền: "Ghét, sao lúc nào chàng cũng trêu ta?"

Sau lưng bọn họ, Liên Vân và Thiệu Tần đều che miệng cười.

Gần sang năm mới rồi, mà bọn họ chỉ có thể đứng bên cạnh nhìn vương gia và vương phi ăn cơm, khó tránh khỏi cảm thấy trống vắng trong lòng. Nàng xoay người kéo Liên Vân nhìn về phía Hàn Hạo Thần muốn hỏi ý kiến của hắn: "Có thể để cho bọn họ ngồi xuống cùng ăn chung bữa cơm tất niên với chúng ta được không?"

Chuyện này từ trước đến giờ chưa từng xảy ra, mấy năm nay Hàn Hạo Thần vào cung dùng cơm tất niên với Hàn Hạo Hữu, có khi là trên chiến trường giết địch, thậm chí có lúc chỉ đón năm mới một mình. Dần dần hắn cũng hình thành thói quen, năm nay có nàng làm bạn, hắn đã cảm thấy hài lòng, hiện tại lại để cho người làm cùng chủ nhân ngồi cùng bàn, sợ rằng tại những vương phủ khác đều chưa từng xảy ra.

Tần quân gia vội vàng khom người nói: "Vương phi, bọn nô tài không dám ngồi cùng bàn với vương phi và vương Gia dùng bữa, như vậy thật không đúng lễ nghĩa."

"Đúng vậy, nô tì đợi lát nữa sẽ cùng mấy tỷ muội trong phủ ăn chung là được. Tuyệt đối nô tì không dám cùng vương phi ngồi cùng bàn dùng bữa đâu." Liên Vân cũng hiểu ý, tự nhiên sẽ không dám làm quá bốn phận.

Lạc Tử Mộng cười nhạt nói: "Mấy năm qua mấy người các người đều hết sức chăm sóc tốt cho Vương Gia, chẳng lẽ ngay cả việc cùng ăn bữa cơm tất niên cũng không được sao? Huống chi, ngồi ăn cùng ta và Vương Gia khiến các người không vui sao? Lễ mừng năm mới phải náo nhiệt mới tốt."

Tiểu Đông thấy lời nàng nói thật đúng ý hần, lập tức vui mừng kêu lên: "Đúng vậy, lễ mừng năm mới càng náo nhiệt càng vui. Nô tài lắm mồm." Thấy ánh mắt Hàn Hạo Thần xẹt qua người, hần vội vàng cầm miệng.

"Thế nào, không được sao?" Lạc Tử Mộng quay đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần, vẻ mặt đầy khiêu khích.

Hàn Hạo Thần cười nhẹ nói: "Được, nàng nói được là được. Vậy các người đều ngồi xuống, hôm nay là giao thừa, mọi người cũng nên náo nhiệt một chút."

Tần quân gia vui mừng luôn miệng nói lời cảm ơn liên tục, hần sai người mang bát đĩa cùng ly rượu mang vào, từ lúc hần bước vào vương phủ đến giờ đây là lần đầu tiên hần cùng Hàn Hạo Thần ngồi cùng bàn, ai cũng cảm thấy được sung ái mà lo sợ, nhưng mọi việc có vẻ gò bó.

Dùng bữa bên trong phòng trừ Hàn Hạo Thần, Lạc Tử Mộng, Thiệu Tần, Tần quân gia, Tiểu Đông, Liên Vân ra thì những người ở ngoài đều bị Lạc Tử Mộng cho lui xuống không cần phục vụ, nàng muốn mọi người đều được đón mừng năm mới.

Tần quân gia đứng lên giờ ly rượu về phía Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng, hần nói: "Vương Gia, vương phi, hôm nay lão nô thật vô cùng vui mừng, có thể phục vụ Vương Gia cùng vương phi là lão nô phúc khí. Ly rượu nhạt này cảm tạ Vương Gia cùng vương phi đã đối xử tử tế với nô tài."

Lạc Tử Mộng liếc mắt khẽ cười: "Sao Tần quân gia lại làm thế này? Chúng ta đều là người một nhà? Mau ngồi xuống nói chuyện, ly rượu này ta nhận."

Hàn Hạo Thần vội vàng đoạt lấy ly rượu trong tay nàng, hơn nữa còn thay bằng ly trà: "Liền lấy trà thay rượu."

"Tại sao?" Nàng muốn đi đoạt lại ly rượu của mình, nhưng Hàn Hạo Thần lại uống một hơi hết sạch ly rượu của mình.

Hần để ly rượu xuống cười nói: "Từ lượng của nàng, ta còn không biết sao? Uống say liền vừa khóc vừa gào, đến lúc đó mọi người đều vui mừng, còn nàng lại nắm tay ta lau nước mắt."

Câu nói của Hàn Hạo Thần khiến mọi người vui vẻ, từ khi hần gặp Lạc Tử Mộng thì có nhiều khía cạnh trước đây của hần mới được phơi bày, trước giờ không ai có thể nghĩ hần lại khôi hài như vậy. Nhưng cũng bởi vì một câu nói của hần lại khiến Lạc Tử Mộng phải suy nghĩ, chẳng lẽ lần trước say rượu nàng ở trước mặt hần vừa khóc vừa gào?

"Ta nào có nắm tay chàng lau nước mắt!" Nàng đỏ mặt ý bảo Tần quân gia ngồi xuống, sau đó cầm ly trà lên nói, "Vậy thì lấy trà thay rượu đi, tránh vương gia so với lão quân gia người nói nhiều đi."

"Ha ha ha. Quân gia, lần này cũng không phải một mình ta nói người là 'lão' quân gia rồi!" Tiểu Đông cười đến nghiêng trước ngửa sau, lại không ngờ Tần quân gia nói: "Tiểu tử người ngựa da sao? Vương phi thích tên gì liền kêu tên đó, người thì phải gọi tên ta đằng hoàng một chút."

Đoạn đối thoại của hai người khiến mọi người tiếng cười liên tiếp.

"Không bằng chúng ta cùng nhau kính Vương Gia và vương phi." Thiệu Tần lên tiếng đề nghị.

Bốn người cùng nâng ly rượu lên kính Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng, trừ Lạc Tử Mộng uống trà ra, thì mấy người còn lại mỗi người đều cầm một ly rượu trên tay, nuốt rượu xuống bụng đã cảm thấy sung sướng trong lòng.

"Mọi người mau ăn đi, ta sắp chết đói rồi." Lạc Tử Mộng mở đầu cầm đĩa lên, sau đó Tần quân gia cùng mọi người cũng mới cầm đĩa lên ăn.

Trải qua không khí vui vẻ lúc này, sự gò bó trên bàn ăn cũng dần dần biến mất, Tiểu Đông và Tần quân gia không ngừng đấu khẩu cùng nhau, thêm Thiệu Tần và Liên Vân cùng nhau cười nhạo thành một đoàn. Thỉnh thoảng Lạc Tử Mộng còn chiếm lấy món ăn mà Tiểu Đông nhìn trúng, khiến Tiểu Đông lộ ra vẻ mặt đau khổ.

"Vương phi, nô tài đang trong giai đoạn phát triển, người làm vậy là đang cố tình ngăn cản nô tài phát triển, đến lúc đó."

"Đến lúc đó thì như thế nào? Phát triển không tốt thì như thế nào?" Lạc Tử Mộng nhướn mày nhìn về phía Tiểu Đông, đám người Thiệu Tần cười chờ xem Tiểu Đông sẽ trả lời như thế nào với câu hỏi này.

Tiểu Đông ý thức được ý của nàng, liền mặt đỏ tới mang tai nói: "Đến lúc đó vóc người lùn tịt lại còn nhỏ con, sẽ không có cô nương nhà nào sẽ nhìn trúng nô tài đâu."

"Tiểu Đông đang nghĩ đến chuyện cưới vợ sao?" Thiệu Tần cũng bắt đầu trêu ghẹo hần.

"Thiệu Tần!" Tiểu Đông tức giận, không nhịn được mà muốn nhào tới đánh người, "Người tin hay không ta thừa dịp lúc người ngủ sẽ thả lên trên giường một người đàn ông, để cho người từ đó bắt lặc."

Nghe vậy, gương mặt Liên Vân lập tức đỏ ửng. Hai chữ "Bất lực" mà cũng dám ra trước mặt nữ tử, thật đúng là làm cho người ta thẹn thùng.

Lạc Tử Mộng lại không cho là đúng nói: "Tiểu Đông cũng đừng vội, chờ người phát triển hoàn toàn, ta sẽ tìm cho người một cô nương nhà môn đăng hộ đối về làm vợ"

"Tại sao Vương phi không nói sẽ đem Liên Vân gả cho nô tài?" Hắc thấp giọng nói.

"Liên Vân?" Lạc Tử Mộng cười một tiếng, "Vậy không được rồi? Muốn giành Liên Vân với ta, trừ phi người là nữ nhân của vương gia thì hãy nói."

"Ha ha ha." Tiếng cười lần nữa phát ra.

Hàn Hạo Thần cười một cách vui vẻ, hắc cảm thấy có gì không đúng, lần đầu tiên hắc hiểu được cảm giác có một đại gia đình là như thế nào, như vậy cũng tốt. Dưới mặt bàn, hắc kim lòng không được mà giờ tay cầm lấy tay của nàng. Cảm giác mềm mại để cho lòng hắc có chút đắm chìm.

Nàng quay đầu nhìn về phía hắc, tầm mắt hai người chạm vào nhau, hình như mỗi lần nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của hắc, lòng nàng sẽ cuồng loạn không ngừng, thật giống như trái tim thiếu nữ vừa mới biết yêu.

Nàng tiến tới hạ thấp giọng đỏ mặt cười hỏi: "Chàng cầm tay phải của ta, ta làm thế nào để ăn cơm đây?"

"Đây cũng quá là tình ý liên tục rồi, thật khiến cho người khác hâm mộ."

Hai người kinh ngạc quay đầu, lại phát hiện chẳng biết từ lúc nào bốn người bọn kia đã vây quanh bọn họ, còn rướn cổ lên nhìn bọn họ tay nắm tay.

Lạc Tử Mộng muốn rút tay về, nhưng Hàn Hạo Thần càng cầm tay nàng chặt hơn, tiếp theo quay đầu nói: "Không ăn nữa, phạt các người ngày mai cả ngày đều không được ăn cơm."

Bốn người lập tức quay về chỗ ngồi của mình, hai người bọn họ nhìn nhau khẽ cười.

Tối nay còn phải đón giao thừa, mấy người ngồi nhìn đám nha hoàn và nô tài làm chơi Lão Ưng bắt gà con không biết mệt mỏi, trong đình viện cũng bắt đầu để lửa khò. Lạc Tử Mộng rúc vào tròn ngực Hàn Hạo Thần nhìn ngọn lửa sáng chói, sau đó thoáng qua biến mất ở không trung, thật giống như chưa từng xuất hiện qua.

Có những lúc nàng cảm thấy tất cả mọi chuyện ở hiện tại đều giống như đang nằm mơ, chờ tỉnh mộng thì tất cả đều biến mất, mọi chuyện đều khôi phục như trước kia.

Đang lúc Hàn Hạo Thần ôm lấy Lạc Tử Mộng nhìn ngọn lửa thì lính gác cửa đột nhiên báo lại: "Vương Gia, vương phi."

"Chuyện gì?" Hàn Hạo Thần vẫn như cũ ôm lấy nàng, nói giọng nhàn nhạt với tên lính kia

Người lính gác cửa nhìn về phía Lạc Tử Mộng sau do dự một chút, sau đó cúi đầu nói: "Tam Tiểu Thư cầu kiến."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Ong bướm

Hàn Hạo Thần nhíu mày theo bản năng sau đó nhìn về phía Lạc Tử Mộng, nhưng lại phát hiện nàng đang tựa vào đầu vai hắc nhắm chặt hai mắt, đoán chừng nàng đã ngủ thiếp đi, gần đây hình như nàng có vẻ rất thích ngủ. ////()

"Bảo nàng ta quay về đi." Hắc cố ý hạ thấp giọng, chỉ sợ sẽ đánh thức nàng.

"Vâng". Người canh cửa xoay người muốn đi, nhưng Lạc Tử Mộng lại lười biếng hỏi: "Tam tiểu thư nào vậy?"

Liên Vân mới vừa đi ngắm pháo hoa về, nghe thấy nàng cất tiếng hỏi như vậy thì trong lòng bỗng sùng sột, ngay cả Hàn Hạo Thần ở bên cạnh cũng có chút giật mình. Nàng như vật rớt cuộc là chưa tỉnh ngủ hay là cố ý hỏi như thế? Nhưng bất luận là nguyên nhân gì, nàng như vậy cũng khiến cho hắc rất lo lắng.

"Vương phi. Tam tiểu thư này chính là thiên kim phủ thừa tướng." Liên Vân trả lời quanh co.

Lạc Tử Mộng ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần, vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc, nói: "Hôm nay là giao thừa, đã tối khuya như vậy mà còn tới bái phỏng, chẳng lẽ là người tình nhỏ của chàng sao?"

Hàn Hạo Thần xoa nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng rồi liếc nhìn nàng. Hắn có cảm giác hôm nay nàng cực kỳ không bình thường, nếu đổi lại là trước kia, thì nhất định là nàng sẽ tức giận dạy dỗ hắn một trận, sau đó sai người đuổi Hoa Thiên Nhụy ra ngoài, nhưng mà nhìn vẻ mặt hiện tại của nàng không giống như là đang nói dối.

"Mộng Nhi, nàng."

Nàng đột nhiên khẽ cười: "Nhìn chàng còn tưởng là thật, đêm giao thừa có người tới bái phỏng, thì cứ để cho nàng ta vào đi."

Hắn thật sự bắt đầu có chút hoảng hốt. Hắn không biết nàng đang nghĩ như thế nào, nhưng mà hắn có thể khẳng định, vẻ mặt tình cảm nàng không phải là người rộng lượng như vậy, nàng biết rõ Hoa Thiên Nhụy có ý với hắn thì sao có thể để cho nàng ta vào cửa được chứ.

Thấy người canh cửa vẫn còn đứng ngây người ở chỗ cũ, Lạc Tử Mộng nhìn thoáng qua hắn rồi nói: "Còn đứng ngây người ra đó làm gì, mau đi đi."

"Á. Dạ dạ dạ, nô tài sẽ đi mời tam tiểu thư vào ngay đây." Mặc dù người canh cửa có chút nghi ngờ, nhưng mà vẫn tuân lệnh đi mở cửa.

Hoa Thiên Nhụy dẫn theo nha hoàn Linh Nhi bước vào Thần vương phủ, lúc nhìn thấy không khí chung quanh tràn ngập vui mừng, xa xa còn truyền đến tiếng cười vui vẻ của bọn hạ nhân, thì nàng ta nhếch miệng lên cười lạnh. Quả nhiên Lạc Tử Mộng vừa tới thì mọi thứ đều thay đổi, nhớ ngày trước nào có náo nhiệt như thế, từ trước đến nay không khí ở Thần vương phủ đều luôn trầm lắng, nào có sức sống như bây giờ. Nhưng mà, nàng ta tới thì thế nào, không phải Thần ca ca vẫn cho mình vào phủ sao?

Nàng ta tự mình nghĩ như thế, nụ cười trên khóe miệng lại càng đậm hơn. Khi đi tới bên trong đình viện của Tầm Mộng Cư, lúc nhìn thấy Lạc Tử Mộng đang ngả đầu trong lòng ngực của Hàn Hạo Thần, thì nụ cười của nàng ta cứng lại trên môi, một luồng khí lạnh dâng lên trong lòng.

Nhưng chỉ trong chớp mắt, nàng ta lại cố chống lên một nụ cười rồi đi về phía Hàn Hạo Thần: "Thần ca ca, hôm nay thật náo nhiệt nhỉ."

"Hả? Tam tiểu thư tới à?" Lạc Tử Mộng ngồi thẳng người, nhưng mà vẫn không hề đứng lên. Nàng nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy tựa như một loại khách khí khi nhìn thấy một người xa lạ: "Mời ngồi, nhưng mà sao đêm giao thừa tam tiểu thư không ở cùng với người nhà mà lại tới Thần vương phủ đón giao thừa vậy?"

Hoa Thiên Nhụy ngồi vào vị trí bên cạnh sau đó cười nói: "Hết cách rồi, đây là thói quen."

"Thói quen?" Lạc Tử Mộng ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Hàn Hạo Thần, mà Hàn Hạo Thần cũng chỉ nhàn nhạt mỉm cười không nói.

Liên Vân thấy Hoa Thiên Nhụy tới đây, vốn dĩ ngay ly trà cũng không muốn cho nàng ta uống..., nhưng mà dù gì nàng ta cũng là con gái của thừa tướng, hơn nữa nếu như không dâng trà, đến lúc đó lại nói hạ nhân của Thần vương phủ không có phép tắc.

"Mời tam tiểu thư uống trà." Liên Vân bưng ly trà tới đặt xuống trước mặt nàng ta, nhưng mà trên mặt lại không hề có nụ cười cung kính. Nàng thật sự chỉ hy vọng nàng ta về sớm một chút, đừng phá hỏng tình cảm của Vương phi và Vương gia nhà nàng, nhưng mà nàng cũng không hiểu, sao Vương phi nhà nàng lại để cho nàng ta đi vào chứ.

Nhưng mà, Liên Vân lại xấu xa cũng dâng lên cho nha hoàn Linh Nhi của Hoa Thiên Nhụy một ly trà: "Linh Nhi tỷ, mời dùng trà."

Hoa Thiên Nhụy thoáng cái liền đen mặt ngay tại chỗ.

Linh Nhi vội vàng xua tay nói: "Ta không cần, ta không cần."

Lạc Tử Mộng nheo mắt cười một tiếng: "Linh Nhi đừng khách khí, tới cửa chính là khách, người và tam tiểu thư đều là khách của Thần vương phủ, nào có chuyện chỉ cho một người khách uống trà, một người khách khác thì đứng nhìn chứ? Uống đi, người cũng đừng khách khí, bên cạnh có ghế, người cũng ngồi xuống đi."

Trong lòng Hoa Thiên Nhụy bùng lên một cơn lửa giận, nàng ta không ngờ Lạc Tử Mộng thế nhưng lại xem nàng ta và nha hoàn mà nàng ta mang theo tới đây đều ngang bằng như nhau.

Hàn Hạo Thần cúi xuống nhìn Lạc Tử Mộng, vẻ mặt tràn đầy tìm tòi nghiên cứu và ý vị sâu xa.

Đương nhiên là Linh Nhi không dám ngồi xuống. Nàng ta thấy Hoa Thiên Nhụy liếc mắt nhìn về phía mình, thì lập tức bị dọa sợ đến nỗi cúi đầu lui về sau một bước.

Hoa Thiên Nhụy giật giật con ngươi nhìn về phía Lạc Tử Mộng nói: "Người cũng đừng khách khí với ta, ta là khách quen của Thần vương phủ. Thần vương phủ tựa như là nhà ta vậy, từ nhỏ tới lớn ta đã chơi đùa ở đây."

Lời nói khiêu khích của nàng ta đổi lại là ai cũng đều nghe ra được. Hàn Hạo Thần nhún mày đang muốn mở miệng khiển trách, ai ngờ Lạc Tử Mộng cũng chỉ nở nụ cười dịu dàng, nói: "Tam tiểu thư thật biết nói đùa, lại nói 'quen' hơn nữa thì cũng chỉ là 'khách' không phải sao?"

Hoa Thiên Nhụy cứng họng, nàng ta thật sự không ngờ công phu miệng lưỡi của Lạc Tử Mộng lại giỏi như vậy. Nếu như nàng ta thật sự có thể nhờ sự

giúp đỡ của tỷ tỷ thành công gả vào Thần vương phủ, chắc hẳn có sự tồn tại của Lạc Tử Mộng thì cuộc sống của nàng ta cũng vẫn không thể tốt hơn.

"Đúng vậy, bây giờ quả thực chỉ là 'khách'." Nàng ta mỉm cười đứng lên, nhìn quanh bốn phía một cái. Tầm Mộng Cư này vẫn luôn là nơi nàng ta một lòng hướng tới, cho tới nay nàng ta đều luôn muốn được vào ở trong nơi này, nhưng không ngờ lại để cho Lạc Tử Mộng đoạt trước.

Nhưng mà nàng ta cũng không phải là người dễ dàng buông tay như vậy. Hàn Hạo Thần là nam nhân nàng ta đã nhìn trúng ngay từ khi còn rất nhỏ, đột nhiên lại nhảy ra một người ngoài cướp mất địa vị của mình, nàng ta sao có thể cam tâm chứ?

Thấy bên trong viện có đặt một chiếc xích đu, nàng ta liền nghĩ là Hàn Hạo Thần sai người làm cho mình, nếu như tất cả những thứ này đều là an bài cho nàng ta thì tốt biết bao!

Trong đình viện, pháo hoa rực rỡ sáng chói, tiếng cười đùa của bọn hạ nhân nổi lên không ngừng, nàng ta đi tới ngồi lên xích đu. Liên Vân vốn định ngăn cản, nhưng thấy Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng ngồi ở đây còn chưa nói cái gì, nàng chỉ là một nha hoàn cũng không tiện nhiều lời, vì vậy chỉ có thể phồng má tức giận đứng ở bên cạnh Lạc Tử Mộng. Nhưng nàng vẫn kéo kéo tay áo của Lạc Tử Mộng, nhắc nhở nàng đừng để cho Hoa Thiên Nhụy ngang ngược quá mức.

Đột nhiên Lạc Tử Mộng thấy đầu đau như muốn nứt, cảm giác choáng váng khiến cho nàng không nhận được từ từ nhắm chặt hai mắt lại.

Bên tai ngoại trừ tiếng cười đùa của bọn hạ nhân, còn có tiếng pháo hoa nổ giữa bầu trời, và cả tiếng xích đu đung đưa vang lên đều đặn. Nàng chậm rãi mở mắt ra, lúc nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy đang ngồi trên xích đu của nàng hăng say chơi đùa, thì nàng đột nhiên đứng lên từ trong lồng ngực của Hàn Hạo Thần, cả giận nói: "Ai cho người chơi xích đu của ta?"

Không chỉ có Hoa Thiên Nhụy, mà ngay cả Hàn Hạo Thần và Liên Vân cũng bị phản ứng đột ngột của Lạc Tử Mộng làm cho ngây người ngay tại chỗ.

"Thần là một Vương phi sao có thể hẹp hòi như vậy chứ? Không phải người cũng chơi xích đu của tỷ tỷ ta sao?" Lúc Hoa Thiên Nhụy nói những lời này nàng ta vẫn không hề ngừng chơi xích đu.

"Xuống mau!" Nàng chỉ vào Hoa Thiên Nhụy ra lệnh.

Hoa Thiên Nhụy thấy Hàn Hạo Thần cũng không có nói gì, vì vậy càng thêm lớn mật, quay đầu nhìn về phía Lạc Tử Mộng nói: "Nếu như ta không xuống thì sao?"

"Ta bảo người xuống mau!" Thấy nàng ta ngông cuồng như thế, Lạc Tử Mộng liền vươn tay kéo Hoa Thiên Nhụy từ trên xích đu xuống. Bởi vì vừa rồi nàng ta vẫn còn đang hăng say chơi xích đu, bị Lạc Tử Mộng dùng lực kéo mạnh như vậy, thì lập tức bị mất trọng tâm, chỉ nghe thấy Hoa Thiên Nhụy hét lên một tiếng sợ hãi, đương nhiên ngay sau đó nàng ta cũng ngã sấp xuống mặt đất.

"Mộng Nhi!" Hàn Hạo Thần đi tới kéo Lạc Tử Mộng qua một bên, hẳn không ngờ hôm nay tâm tình của nàng lại lên xuống lớn như vậy, lại còn ra tay đánh người nữa.

Hoa Thiên Nhụy nằm sấp trên mặt đất, chỉ trong nháy mắt đã khóc như hoa lê dầm mưa, ngược mắt lên vừa điềm đạm vừa đáng yêu nhìn về phía Hàn Hạo Thần: "Thần ca ca! Đau quá!"

Hàn Hạo Thần lắc đầu đầy bất đắc dĩ, sớm biết như vậy hẳn sẽ mặc kệ tất cả dù thế nào cũng phải ngăn cản nàng ta vào phủ, cũng tránh cho hai người vừa gặp mặt đã đánh nhau.

Hắn đang định cúi người đỡ Hoa Thiên Nhụy dậy, thì Lạc Tử Mộng lập tức kéo tay hắn lại: "Không cho phép chàng diu nàng ta, tay của chàng không thể chạm vào nữ nhân khác." Bàn tay của Hàn Hạo Thần dừng tại giữa không trung, quay đầu bất đắc dĩ nhìn về phía Lạc Tử Mộng: "Mộng Nhi, đừng can quấy nữa." Mặc dù hắn nói rất nhẹ nhàng, căn bản không hề có một câu nặng lời với nàng, nhưng vẫn chọc nàng tức giận.

"Thiếp can quấy sao?" Lạc Tử Mộng tức giận: "Không phải là nàng ta còn có nha hoàn tên Linh Nhi đi theo sao? Tại sao nàng ta không để cho nha hoàn của mình tới đỡ mà còn phải làm phiền Vương gia tự mình ra tay chứ?" Mới vừa rồi rõ ràng là nàng nhìn thấy Linh Nhi muốn tới diu nàng ta, nhưng lại bị Hoa Thiên Nhụy trừng mắt đe dọa nên vội lùi lại.

"Chàng đã cam đoan với thiếp như thế nào hả? Chàng nói sau này sẽ không bao giờ chạm vào nàng ta nữa, cho dù nàng ta có nằm trên mặt đất thì chàng cũng sẽ không chút động lòng." Nàng thật sự rất tức giận, lúc này một cảm giác chua xót lại xông lên đầu, chỉ trong giây lát đáy mắt đã ửng đỏ.

Mà lời của nàng cũng làm cho Hoa Thiên Nhụy đang ngã sấp trên mặt đất cảm thấy đáy lòng đau nhói, lồng ngực cũng cực kỳ buồn bã, nàng ta không ngờ Hàn Hạo Thần vì lấy lòng Lạc Tử Mộng lại muốn nhìn nàng ta trở thành trò cười.

"Thần ca ca."

Hàn Hạo Thần cảm thấy rất bất đắc dĩ, hẳn không thể chọc Lạc Tử Mộng giận thêm nữa. Nếu như hôm nay hắn đỡ Hoa Thiên Nhụy, với tính cách của Lạc Tử Mộng, nhất định sẽ không chịu để yên, hẳn đành phải quay đầu nhìn về phía Linh Nhi nói: "Sao còn không tới diu tiểu thư của các người dậy?"

Linh Nhi nhút nhát nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy đang nắm chặt tay thành quyền, nhắm mắt đi lên phía trước diu nàng ta. Ai ngờ dưới chân Hoa Thiên Nhụy mềm nhũn, lại nặng nề té xuống lần nữa, dọa Linh Nhi sợ đến nổi thét chói tai.

Lạc Tử Mộng lại hận nghiêng răng nghiêng lợi, phải diễn giống như thật vậy sao?

Hàn Hạo Thần nheo mắt nghĩ ngợi, nhưng không ra tay diu nàng ta như trước nữa.

"Thiên Nhụy! Đã xảy ra chuyện gì vậy?"

Thần vương phủ quả thật là một món bảo bối, bây giờ ngay cả Hoa Thiên Sóc cũng tới. Khi hắn thấy Hoa Thiên Nhụy nằm trên mặt đất, nhưng Lạc Từ Mộng và Hàn Hạo Thần ở bên cạnh lại sống chết mặc bây thì trong lòng bùng lên một cơn lửa giận. Sau khi đỡ Hoa Thiên Nhụy đứng dậy, hắn cau mày nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy hỏi: "Biết ngay là muội lại chạy tới Thần vương phủ mà. Tại sao đêm giao thừa mà muội cũng chỉ biết tới chỗ Thần ca ca mà không nhớ tới người ca ca ruột thịt này vậy?"

Cũng không biết là hắn cố ý hay là vô ý, nhưng mà lúc hắn nói ra những lời này khiến cho đáy lòng Lạc Từ Mộng rất khó chịu.

"Có bị ngã đau ở đâu không?" Dù sao cũng là muội muội ruột thịt của mình, cho dù nàng ta có điều ngoa hơn nữa, thì Hoa Thiên Sóc cũng vẫn sẽ thật lòng quan tâm nàng ta.

Sắc mặt Hoa Thiên Nhụy lộ vẻ mắt hừng liếc Hàn Hạo Thần một cái, sau đó mày ngài khẽ nhú chặt, đáp lại: "Hình như chân muội bị thương rồi, đi không được, tay cũng rất đau."

"Về thôi, đại ca đưa muội đi gặp đại phu xem một chút." Trong lòng Hoa Thiên Sóc vẫn có phần tức giận. Hắn nói như vậy chẳng qua là đang nhắc nhở Hàn Hạo Thần, Thần vương phủ có thái y, không ngờ hắn vậy mà lại vô tình như thế, ngay cả một câu truyền thái y cũng không nói.

Mặc dù Lạc Từ Mộng biết Hoa Thiên Nhụy té bị thương cũng có phần diễn quá lên hơi nhiều, nhưng khi nhìn thấy Hoa Thiên Sóc dùng vẻ mặt như vậy nhìn Hàn Hạo Thần, thì trong lòng nàng vẫn có chút đau lòng. Bởi vì như vậy, có lẽ Hoa Thiên Sóc thật sự sẽ trách Hàn Hạo Thần, đến lúc đó liệu có khiến cho hai người bọn họ trở mặt với nhau không? Nghĩ tới đây, trong lòng nàng giống như có một cảm giác kích động muốn nói rõ với Hoa Thiên Sóc, chuyện này không liên quan tới Hàn Hạo Thần. Nhưng Hoa Thiên Sóc đã ôm Hoa Thiên Nhụy rời khỏi Thần vương phủ, nàng cũng chỉ đành tạm thời bỏ qua, chờ lần sau gặp hắn thì sẽ nói lại với hắn sau.

Nàng khẽ cắn môi cau mày nhìn theo hướng bọn họ rời đi, trong đầu hiện lên ngàn vạn suy nghĩ.

Hàn Hạo Thần đứng ở trước mặt nàng, cúi đầu nhỏ giọng hỏi: "Vẫn còn đang tức giận à?"

Hắn thật sự không trách nàng sao?

Suy nghĩ có chút hỗn loạn, giống như bởi vì Hoa Thiên Nhụy, tâm tình của nàng cực kỳ không tốt, nhưng lại bởi vì hắn bị Hoa Thiên Sóc hiểu lầm là người tuyệt tình, nhưng hắn vẫn hỏi nàng còn tức giận hay không lại khiến cho nàng cảm động, nhưng mà trong đầu giống như lại có chút gì đó đang dần dần biến mất, những thứ cảm xúc kia cũng từ từ nhạt đi.

Nàng ngửa đầu nhìn về phía pháo hoa trên bầu trời, đột nhiên nói một câu không đầu không đuôi: "Pháo hoa rất đẹp đấy."

Hàn Hạo Thần hơi sững sờ, ngửa đầu nhìn về phía pháo hoa trên bầu trời, lại nghe được tiếng nỉ non của nàng truyền tới bên tai: "Nhưng những thứ tốt đẹp đều chỉ tồn tại trong nháy mắt, tựa như hoa quỳnh sớm nở tối tàn."

Chẳng biết tại sao, khoảnh khắc ấy sống lưng hắn chợt lạnh toát, vươn tay ôm nàng vào ngực, xiết chặt, để cho nàng cảm nhận được sự tồn tại của hắn.

"Không phải tất cả những điều tốt đẹp đều sẽ thoáng qua rồi biến mất." Hắn ôm lấy nàng an ủi.

Nhắm mắt lại tựa vào lồng ngực của hắn, nàng giật giật khoe môi, thờ khê: "Ngày mai đôi xích đu đi, thiếp không cần thứ nàng ta đã chạm qua."

"Được!" Câu trả lời của hắn không hề có một chút xiu do dự nào.

Nàng giơ tay lên vòng qua thắt lưng của hắn, nhắm hai mắt lại cảm nhận nhịp tim đập của hắn. Nàng phải nhớ kỹ giọng nói của hắn, hơi thở của hắn, mùi vị của hắn, còn có cả cảm giác khi hắn ôm nàng.

Đêm đón giao thừa, nàng vẫn ngủ thiếp đi trong lồng ngực của hắn, khi tỉnh lại còn bị Liên Vân chê cười suốt nửa ngày, cứ như vậy đứng tựa vào lồng ngực của Hàn Hạo Thần rồi ngủ thiếp đi. Nhưng mà Liên Vân lại nói, buổi tối hôm đó, Hàn Hạo Thần ôm nàng ngồi ở trong viện cả đêm không ngủ, bảo là muốn đón "Tuổi" mới cùng với nàng, ngay cả Thiệu Tần cũng liên tục ngủ gà ngủ gật, nhưng Hàn Hạo Thần lại không hề buồn ngủ một chút xíu nào cả.

Nghe xong lời Liên Vân nói, Lạc Từ Mộng có chút mê man, hắn nói là giúp nàng đón giao thừa? Hơn nữa còn đón tuổi mới cho nàng?

Nàng cũng cảm thấy, suốt cả đêm đó nàng đã đi vào giấc ngủ trong tiếng tim đập đều đều của hắn, trên người được bao bọc rất ấm áp, những tiếng cười vui vẻ thỉnh thoảng truyền tới cũng trở thành lời hát ru. Nàng còn cảm thấy, hắn ôm nàng giống như đang ôm một đứa bé, nàng chưa từng có cơ hội được ba mẹ ôm vào ngực dỗ dành nàng ngủ, nhưng ở bên cạnh hắn nàng lại được hưởng thụ điều đó không chỉ có một hai lần.

Có lẽ, hắn chính là chỗ dựa duy nhất của nàng suốt cuộc đời này, ít nhất là trong lúc nàng không thể trở về như hiện nay.

- * Đường phân cách Dạ Ngưng Huyền * -

Lúc Hàn Hạo Thần từ trong cung trở về thì nghe quản gia nói Lạc Từ Mộng đã đi dạo chợ phiên, vì vậy hắn lại xoay người đi ra ngoài phủ. Tần quản gia

bất đắc dĩ lắc đầu, trong miệng còn lẩm bẩm: "Thành thân cũng đã lâu như vậy rồi, vẫn còn dính chặt vào nhau, sao lại không ngán chứ?"

Ai ngờ lúc Tiểu Đông đi ngang qua bên cạnh Tần quân gia lại thở dài một tiếng rồi nói: "Thật đúng là không ăn được nho thì nói nho còn xanh." Nói xong, hắn chạy nhanh ra ngoài như một làn khói, chộc cho Tần quân gia tức giận đến nổi phát điên ngay tại chỗ.

Đi tới chợ phiên, Hàn Hạo Thần liếc nhìn một vòng khắp bốn phía, phát hiện phạm vi hoạt động của nàng thật đúng là càng lúc càng lớn. Nào là quầy hàng nhỏ, quán rượu, sòng bạc, thật sự là không có chỗ nào nàng không đi qua, chắc hẳn nàng sẽ không tới thanh lâu chơi. Nếu như nàng thật sự tới thanh lâu, lấy thân phận của nàng cũng không còn ai dám động vào nàng, nhưng mà cái loại địa phương đó hẳn cũng không muốn để cho nàng tới.

Tìm một vòng lớn cũng không tìm được người, Thiệu Tần tiến lên khuyên nhủ: "Vương gia, chắc hẳn Vương phi đợi tới lúc dùng bữa sẽ quay về phủ."

Hàn Hạo Thần chấp hai tay sau lưng, nhủ mảy, hắn quyết định, trở về nhất định phải lập một nội quy trong phủ cho nàng. Nàng muốn ra ngoài chơi thì có thể, nhưng mà nhất định phải xin phép đi nơi nào, phạm vi hoạt động phải nằm trong phạm vi hắn cho phép, nếu không nàng thật sự đúng là vô pháp vô thiên. Nhưng mà không tìm được nàng, sao hắn có thể quay về như vậy chứ.

"Thật không biết nha đầu kia chạy đi đâu rồi, Thiệu Tần."

"Vương gia!"

Đang lúc Hàn Hạo Thần muốn hạ lệnh cho Thiệu Tần dẫn người đi tìm Lạc Từ Mộng về thì phụ thân của Thư Hương lại đột nhiên gọi hắn lại.

"Vương gia đang tìm Vương phi sao?" Phụ thân của Thư Hương hỏi.

Thiệu Tần tiến lên hỏi: "Ông đã gặp Vương phi sao?"

"Vâng! Vương phi mang theo tiểu nữ Thư Hương tới thư viện rồi, Vương phi vô cùng thương yêu tiểu nữ, thường ngày đều đích thân dẫn tiểu nữ tới Thư phòng tư thực."

Lúc này Hàn Hạo Thần mới lấy lại tinh thần, thì ra là dẫn Thư Hương tới thư viện. Nàng ấy thích nha đầu này như vậy, không biết nếu như bọn họ có đứa bé của mình thì nàng ấy sẽ như thế nào? Trước đó hắn vẫn cảm thấy nàng còn nhỏ, khẳng định là vẫn chưa thể đảm nhiệm thiên chức của người làm mẫu thân, hôm nay xem ra, bọn họ cũng nên có một đứa bé rồi.

Sau khi rời chợ phiên, Hàn Hạo Thần dẫn Thiệu Tần và Tiểu Đông tới thư viện Dục Tài. Còn chưa bước vào thư viện, đã nghe thấy tiếng đọc sách lạnh lẽo, đã bao lâu rồi hắn không nghe thấy tiếng đọc sách như vậy? Nhớ lúc hắn còn bé thường đi học cùng với các hoàng tử khác cũng như vậy, bây giờ nghe thấy tiếng đọc sách chậm chậm của các học tử, hắn khó tránh khỏi hơi xúc động.

Nhưng mà. hắn có nghe lầm hay không? Tại sao còn có cả tiếng của nàng trong đó?

Hắn đứng ở cửa thư viện, quả nhiên thấy Lạc Từ Mộng thế nhưng đang ngồi ở giữa các học tử, mà trang phục hiện tại của nàng không phải là trang phục của Vương phi, mà là trang phục của thiếu nữ!

Các học tử ở trong thư viện ngoại trừ Thư Hương thì đều là mười lăm tới hai mươi tuổi, hơn nữa còn là nam tử. Lạc Từ Mộng ở trong đó tựa như một đóa hoa sen mọc giữa hồ sen bị lá sen vây quanh, kiều diễm vô song. Nhưng mà trong lòng hắn lại bắt đầu không thoải mái, có cảm giác uất ức chặn ngang ở lồng ngực, bởi vì hắn thấy rất nhiều học tử mặc dù chậm rãi đọc thơ văn, nhưng ánh mắt lại đang nhìn nàng, đáng vẻ thèm nhỏ dãi.

Hắn hít một hơi thật sâu. Thiệu Tần muốn mở miệng thông báo Vương gia đến, nhưng lại bị Hàn Hạo Thần giơ tay ngăn lại, dù hắn không vui, cũng cần phải đợi đến khi đám học tử kia xong tiết học.

Nhưng mà bọn hắn đợi cũng không tính là lâu, không tới nửa nén hương đã đến thời gian tan lớp buổi sáng. Hắn định bước qua bậc cửa, nhưng hắn nhìn thấy cái gì.

Một đám học tử vây quanh Lạc Từ Mộng, có người hỏi lên lớp có mệt không, có người hỏi có muốn đi uống một ly trà không, có người hỏi có đói bụng không... Thiệu Tần nhìn thấy sắc mặt Hàn Hạo Thần u ám đi rõ rệt. Hắn quay đầu nhìn về phía Tiểu Đông, hai người nhìn nhau nhủ mảy, xem ra bình đám chưa lại muốn đồ rồi.

Hàn Hạo Thần đi tới trước đám người, dùng giọng nói vừa trầm thấp vừa hữu lực gọi một tiếng: "Mộng Nhi!"

Lạc Từ Mộng cảm thấy sống lưng chợt lạnh toát, cẩn thận quay đầu lại, lập tức nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang nâng khóe môi lên mỉm cười với nàng, nhưng nụ cười của hắn còn kinh khủng hơn ác thần. Đó là một nụ cười cảnh cáo, xem ra lần này nàng chết chắc rồi.

"Mộng Nhi, đây là ai vậy?" Một nam tử anh tuấn tuổi còn trẻ xem ra ước chừng chỉ mới hai mươi tuổi hoa, vừa rồi hắn là một trong những người ân cần với Lạc Từ Mộng, điều này khiến cho Hàn Hạo Thần cực kỳ khó chịu, nhưng trước mắt Hàn Hạo Thần còn nghe thấy hắn gọi nàng là "Mộng Nhi"! Quan hệ của bọn họ thân như vậy từ khi nào? Sao hắn không biết?

Bây giờ nghĩ kỹ một chút, khó trách khoảng thời gian gần nhất thấy nàng mỗi ngày đều mang vẻ mặt tươi cười, chẳng lẽ là do có nhiều ong bướm có quan hệ tốt với nàng như vậy sao?

Chương 114: Ai là Đại di mục của nàng?

"Vương, vương gia!" Lạc Từ Mộng thào nụ cười xuống, kêu một tiếng.

"Vương gia?" Mấy học tử khác cũng cả kinh tròn mắt há miệng, cuối cùng vẫn là tiên sinh dạy học nhận ra Hàn Hạo Thần, cho nên dẫn đầu quỳ xuống bái kiến Hàn Hạo Thần, lúc này tất cả mọi người đều quỳ xuống: "Tham kiến Thần vương điện hạ."

Hàn Hạo Thần vươn tay ra, lúc Lạc Từ Mộng đặt tay vào lòng bàn tay của hắn, lại rõ ràng cảm thấy trên tay hắn căng thẳng.

"Đứng lên đi." Hắn nhàn nhạt nói một câu với đám người đang quỳ dưới đất, nhưng từ đầu đến cuối vẫn giữ chặt tay của Lạc Từ Mộng trong lòng bàn tay mình, cho đến khi tất cả học tử đều dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu nhìn bọn họ, hắn vẫn không hề có ý muốn buông tay. Nhưng Lạc Từ Mộng lại cảm thấy không được tự nhiên khi bị bọn họ nhìn chăm chăm như vậy.

"Mộng Nhi, cô nương là gì của Thần vương gia."

"Từ Hiên. Cái đó."

Lạc Từ Mộng úp úp mở mở nhìn về phía Hàn Hạo Thần. Hàn Hạo Thần thế mới biết, mới vừa rồi người ân cần với nàng nhất gọi là Từ Hiên, nhưng mà hắn ta không có họ sao? Hàn Hạo Thần trầm mặt nhìn về phía người học tử tên là Từ Hiên kia, rốt cuộc hắn ta có bao nhiêu ưu tú, mà có thể khiến cho Mộng Nhi của hắn gọi hắn là "Vương gia" nhưng lại gọi hắn ta là "Từ Hiên".

"Nàng là của bốn vương"

"Họ hàng!" Lạc Từ Mộng lập tức tiếp lời Hàn Hạo Thần, chọc cho Hàn Hạo Thần tức giận đứng đó giương mắt nhìn. Nhưng mà hắn đã tới đây rồi, nàng cũng không thể ở lại chỗ này nữa, cúi người sờ sờ đầu của Thư Hương, nói: "Tiểu Thư Hương, tỷ tỷ đi về trước, một mình muội ở lại học cùng các ca ca có được không?"

Thư Hương nghe lời gật gật đầu: "Vâng, muội hiểu rồi."

Lạc Từ Mộng quay đầu tạm biệt tiên sinh dạy học, lúc gần đi thì Từ Hiên bước theo tới trước mặt nàng, hỏi gấp: "Ngay mai Mộng Nhi còn trở lại đi học nữa không?"

Quả thật là Hàn Hạo Thần kích động đến nỗi muốn đánh người rồi, hắn nắm chặt tay thành quyền. Lạc Từ Mộng gần như có thể nghe thấy tiếng khớp xương của hắn ma sát với nhau phát ra tiếng vang "rắc rắc". Nếu như nàng còn ở lại thêm nữa, sợ rằng tính mạng của Từ Hiên cũng khó bảo toàn rồi. Nàng tuyệt đối tin tưởng Hàn Hạo Thần làm được chuyện này.

Ai ngờ nàng chưa kịp trả lời, Hàn Hạo Thần đã tức giận nện ra mấy chữ rít qua kẽ răng: "Không đến!"

Từ Hiên bị lửa giận trên người Hàn Hạo Thần làm cho chấn động. Thật sự là hắn ta không biết mình có chỗ nào đắc tội với vị Thần vương gia ở trước mặt, hắn ta cũng chỉ muốn ngày mai có thể gặp Lạc Từ Mộng tiếp mà thôi. Huống chi nàng là họ hàng xa của Vương gia, cũng không phải là muội muội ruột thịt, cần gì phải quản chặt như vậy chứ?

Lạc Từ Mộng cũng cảm thấy thật có lỗi với Từ Hiên, bởi vì nàng mà khiến cho hắn ta trở thành túi trút giận của Hàn Hạo Thần, cho nên nàng quay đầu lại cười nói: "Cái đó. Ta có thời gian nhất định sẽ tới." Nàng nhìn sắc mặt âm trầm của Hàn Hạo Thần sau đó nhẹ giọng nói: "Tính khí của huynh ấy chính là như vậy, huynh đừng để ý. Ui da, a, a!"

Lạc Từ Mộng còn chưa nói xong, Hàn Hạo Thần đã nắm tay nàng kéo ra ngoài. Mới vừa rồi trong một tích tắc đấy, Hàn Hạo Thần rõ ràng nghe thấy tên Từ Hiên kia vẫn còn gọi "Mộng Nhi", tựa như đang lo lắng hắn sẽ làm nàng bị thương vậy, nhưng mà đây là thể tử của hắn, còn cần người khác tới lo lắng sao? Thật là buồn cười!

Dọc theo đường đi, Hàn Hạo Thần vẫn không hề buông nàng ra, cho dù người đi đường xung quanh đều quàng tới một ánh mắt kinh ngạc, thì cũng bị ánh mắt của hắn dọa sợ phải cúi thấp đầu xuống. Thiệu Tàn và Tiểu Đông thì lại càng giữ vững một khoảng cách nhất định với bọn họ, giống như sợ trâu bò đánh nhau ruồi muỗi chết vậy.

Lạc Từ Mộng oán thầm: Hai người này thật không có nghĩa khí, tới thời khắc mấu chốt luôn luôn lựa chọn bo bo giữ mình!

Bị hắn liên tục lôi kéo như vậy, Lạc Từ Mộng có chạy chậm thì cũng sắp không theo kịp bước chân của hắn rồi, nàng chỉ đành níu cánh tay của hắn lại

rồi nói: "Chậm một chút! Chàng chậm một chút, đừng đi nhanh như vậy mà!"

Hắn đột nhiên dừng bước chân lại, quay đầu nhìn nàng hỏi: "Thế nào, vẫn còn không nỡ đi sao?" Sắc mặt này quả thật là giống hệt lớp bụi dưới đáy nồi, đen muồn chết.

Lạc Tử Mộng bắt đầu đi bừa bãi: "Bây giờ không phải là thiếp cũng rời khỏi đó rồi sao! Chàng tức cái gì?"

"Nàng còn hỏi ta tức cái gì?" Quả thật là Hàn Hạo Thần bị nàng làm cho tức chết rồi: "Nàng không có việc gì lại chạy tới cái thư viện toàn nam nhân kia để làm gì?"

"Đâu phải toàn bộ đều là nam nhân, Thư Hương không phải nữ hài tử sao?" Nàng biết rõ hắn chỉ cái gì, nhưng vẫn nguỵ biện.

"Nàng." Thật sự là hắn sắp bị nàng làm tức chết rồi: "Vậy ta trở thành họ hàng xa của nàng từ lúc nào vậy hả?"

"Thiếp nói vậy còn không phải là vì muốn gần gũi với dân chúng hơn sao?" Lý do của nàng thật đúng là có cả một giò.

"Được, ta không nói chuyện này với nàng. Ta hỏi nàng, tại sao nàng lại xưng hô với cái tiểu tử thối kia thân thiết như vậy?" Nhắc tới chuyện này hắn liền nổi giận.

"Nào có thân thiết như vậy chứ, không phải chỉ kêu tên thôi sao!" Nàng có chút không rõ rốt cuộc là hắn đang giận cái gì, chẳng lẽ bảo nàng gọi ai cũng đều là "Này" sao?

"Gọi thẳng tên, ngay cả một cái họ cũng không có, chẳng lẽ hắn ta không có họ sao? Hay là quan hệ của nàng và hắn ta tốt đến mức không cần dùng họ trực tiếp gọi thẳng tên luôn hả?" Từ trước tới nay, đây là lần đầu tiên hắn vì một cái tên mà rối rắm như vậy tính toán chỉ li như vậy, ngay cả Thiệu Tần và Tiểu Đông ở cách đó không xa cũng che miệng cười thầm.

Nhưng mà Lạc Tử Mộng lại không cho là đúng: "Như vậy không phải là sẽ thuận tiện hơn sao! Gọi thêm họ sẽ rất phiền toái."

"Vậy tại sao lúc nàng gọi ta lại gọi cả họ lẫn tên?"

"Thiếp nào có." Suy nghĩ một chút, trước kia đúng là nàng gọi hắn như vậy: "Không phải thiếp gọi chàng là 'Vương gia' rồi sao? Không hề gọi tên của chàng."

"Nàng cũng biết nàng gọi ta là 'Vương gia' nhưng lại gọi hắn ta là cái gì Hiên sao?" Đến bây giờ, ngay cả tên hắn cũng không muốn nhắc lại.

Đối với điểm này, Lạc Tử Mộng cảm thấy mình thật sự là sắp bị oan uổng chết mất, hít sâu một hơi giống như là tú tài gặp nhà binh, quả thật là khó có thể khai thông, ngược mắt bắt đầu đi giải thích: "Không phải chàng bảo thiếp không được gọi thẳng tọc danh của chàng sao? Cho nên cũng chỉ có thể gọi là vương gia thôi, còn có thể gọi bằng tên nào khác sao!"

"Nàng." Hàn Hạo Thần nhất thời cứng họng, ngược lại đành phải đổi chủ đề tìm một nhược điểm khác: "Nhưng tại sao hắn ta lại gọi nàng là 'Mộng Nhi'? Sao nàng lại nói cho hắn ta biết tên của nàng?"

"Thiếp cũng không thể bảo mọi người gọi thiếp là 'này' hoặc 'điện thoại di động' chứ? Đặt tên vốn chính là để cho người khác gọi, hơn nữa người ta muốn gọi thiếp như thế nào, thiếp cũng không ngăn cản được mà." Thấy Hàn Hạo Thần muốn nói gì đó, Lạc Tử Mộng đột nhiên ngẩng đầu nhũn mảy: "Hoa Thiên Nhụy còn gọi chàng là 'Thần ca ca' đó, thiếp cũng nổi da gà muốn rụng hết xuống đất nè, chẳng lẽ thiếp cũng trách chàng sao?"

"Cái đó đúng. Đó lại không phải là ta bảo nàng ta gọi như vậy."

"Nhưng thiếp cũng không bảo Tử Hiên gọi thiếp như vậy mà, cũng là do hắn ta muốn gọi như vậy không phải sao? Huề nhau!"

Lần đầu tiên Hàn Hạo Thần cảm thấy bản thân thế nhưng trên phương diện biện luận cũng thua trong tay Lạc Tử Mộng, hơn nữa còn là không phản bác được, cuối cùng hắn chỉ có thể tức giận trợn mắt nói: "Nàng thật đúng là già mồm át lễ phải!"

"Chàng mới là người vừa bá đạo vừa theo chủ nghĩa cá nhân, tự tư tự lợi, chỉ cho quan đót lửa không cho dân thấp đèn!" Hàn Hạo Thần mới nói mấy chữ, thế nhưng Lạc Tử Mộng lại nói ra cả một giò, chọc hắn giận đến nỗi sắc mặt càng ngày càng xanh mét.

Lúc này, một người bán hàng rong gánh hàng đi ngang qua đội bọn họ một lát, nhìn thấy bọn họ cuối cùng dứt khoát bốn mắt nhìn nhau giương mắt phồng má, thì thật sự là không đội nổi nữa, sau đó đành phải đến gần nói: "Hai vị à, vợ chồng trẻ muốn cãi nhau thì có thể về nhà rồi ằm ỉ không? Đây là đường lớn, ta còn phải tranh thủ thời gian buôn bán nữa đây."

"Ai nói với ông ta và hắn là vợ chồng trẻ hả?" Lạc Tử Mộng tức giận xoay người giơ chân lên đạp gánh hàng của ông ta, ông ta mất thăng bằng ngã rầm xuống trên mặt đất, sau đó Lạc Tử Mộng cũng nghênh ngang rời đi.

Hàn Hạo Thần bắt đầu đi bỏ lại một chút tiền sau đó đi theo sau lưng Lạc Tử Mộng quay về vương phủ.

Tiểu Đông đi ở phía sau kéo áo Thiệu Tần nói nhỏ: "Xem ra tối nay lại có kịch hay để xem rồi."

"Người cần thận Vương gia trút giận lên người người đó." Thiệu Tần tốt bụng nhắc nhở.

Nghe vậy toàn thân Tiểu Đông lập tức run lên, lời này cũng không phải là giả. Sau khi Hàn Hạo Thần tức giận lại không nổi trút giận lên người Lạc Từ Mộng, cho nên ai hầu hạ bên cạnh đương nhiên chính là người xui xẻo rồi. Nghĩ tới đây, hắn bắt đầu cầu nguyện ông trời mau mau để cho vợ chồng trẻ bọn họ hòa thuận với nhau, mới vừa rồi còn muốn xem kịch hay, cuối cùng không xem được mà còn biến thành thảm kịch cho người ta xem.

Buổi tối, sau khi Hàn Hạo Thần xử lý công việc xong thì quay về Tầm Mộng Cư. Vừa vào phòng thì thấy Lạc Từ Mộng đang xoay lưng nằm ngủ, nhưng mà lúc hắn chưa đi tới trước cửa phòng thì đã thấy có một bóng người nhanh chóng lướt qua, nếu như hiện tại nàng đang ngủ, đó mới là lạ!

Lạc Từ Mộng nhắm chặt hai mắt, nghe thấy sau lưng có tiếng động thì hơi run rẩy, tiếp theo lại nặng nề né người sang một bên mép giường. Nàng vẫn không nhúc nhích, hướng mặt vào vách tường phía trong giường, để hắn cho rằng nàng đã ngủ.

Nhưng chẳng được bao lâu, tay của hắn đã vòng qua thắt lưng của nàng, nàng rõ ràng cảm thấy sau lưng nóng rực, còn có chỗ nào đó của hắn đang rạch xước đầu da, chẳng lẽ câu nói "Đầu giường cãi nhau cuối giường hòa" là chỉ cái này sao? Nàng âm thầm giật giật khoe môi.

Còn nữa, hắn rõ ràng thấy nàng đã ngủ, tại sao vẫn còn cời y phục của nàng? Cái bàn tay xấu xa kia đang làm gì vậy?

Nàng nhú nhú mày hơi dịch người vào phía trong, có xu thế muốn giữ một khoảng cách nhất định với hắn. Ai ngờ nàng vừa động, thì hắn lại đến gần, thậm chí còn gần hơn so với trước kia, cảm giác của nàng với chỗ đó cũng càng ngày càng rõ rệt hơn.

Thật đúng là động vật suy nghĩ bằng nửa thân dưới!

Nàng cắn răng nghiêng lợi mắng thầm. Nhưng mà bây giờ muốn giả bộ ngủ cũng thật sự không giả bộ được nữa rồi, nàng nắm tay hắn lại tức giận hất ra.

"Không giả bộ ngủ nữa sao?" Giọng nói khàn khàn của hắn khiến cho nàng rơi vào một trận tê dại, nếu như ở hiện đại, hắn tuyệt đối là một MC rất tuyệt vời. Nhưng mà, nàng không ngờ hắn lại khôn khéo như vậy, thế nhưng chỉ liếc qua đã nhận ra là nàng đang giả bộ ngủ. Giống như chuyện gì cũng không lừa được hắn vậy, thật là tức chết đi được mà!

Nàng cảm giận quay đầu không thèm để ý tới hắn nữa, cũng không quản hiện tại áo đơn đã bị giật ra, khiến cho chiếc yếm màu đỏ bị lộ ra bên ngoài, nàng túm chăn kéo qua trùm kín khắp người, sau đó lại nhắm chặt hai mắt lại.

Hàn Hạo Thần nhú nhú mày nói: "Còn giả bộ ngủ nữa sao?"

"Giờ đã là giờ gì rồi, không ngủ thì còn làm gì nữa?" Nàng cũng cau mày, nhưng mà vẫn không hề xoay người lại.

Ai ngờ hắn lại tiến tới bên tai nàng thì thầm: "Còn có thể làm vài việc khác."

Lạc Từ Mộng không nhịn được đen mặt lại, nhu cầu của hắn có phải là quá lớn rồi không? Nếu như tiếp tục như vậy, nàng có một chết hay không?

"Ngày mai thiếp sẽ đi tìm cho chàng vài thị thiếp, tối nay chàng hãy nhịn đi." Nàng tức giận nói.

"Nàng rộng lượng như vậy sao?" Hắn trầm giọng khẽ cười. Mặc dù ban ngày hai người xảy ra tranh cãi, nhưng mà trước khi quay về phòng hắn đã hết giận rồi, bây giờ vừa nghe thấy nàng nói như thế, ngược lại còn cảm thấy thật mới mẻ. Theo như hắn biết, nàng cũng không phải là người rộng lượng như vậy, nếu như hắn thật sự có thị thiếp, đoán chừng đã sớm bị nàng chinh đến chết, sau đó có khả năng hắn cũng bị nàng phế luôn.

Nàng liếc xéo hắn một cái rồi nói: "Vì thiếp muốn trường mệnh một chút."

Hắn trầm ngâm một lát sau đó tựa đầu lên vai của nàng rồi nói: "Thái y nói, giữa phu thê làm chuyện phòng the nhiều một chút, thê tử chẳng những có thể trường mệnh mà còn có thể khiến cho thê tử luôn tươi cười rạng rỡ mỗi ngày."

"Hàn Hạo Thần!" Nàng cả kinh, đột nhiên xoay người nhìn hắn chằm chằm rồi hét lên: "Chàng thật là không biết xấu hổ, sao ngay cả loại chuyện như vậy mà chàng cũng dám hỏi thái y? Nhìn chàng ngày thường đều là đáng vẻ chính nhân quân tử, không ngờ lại là người. . . . hạ lưu như vậy!"

"Chẳng lẽ nàng muốn để cho ta làm Liễu Hạ Huệ sao?" Đang khi nói chuyện, tay của hắn thế nhưng lại di chuyển vào trong yếm của nàng phủ lên chỗ mềm mại của nàng.

Nàng lại kéo tay của hắn ra ngoài, khoe miệng tràn đầy chế giễu: "Nếu như chàng là Liễu Hạ Huệ, thì nam nhân khắp thiên hạ này đều là thái giám."

"Ừm. . . . ví dụ này rất hay, nếu như nam nhân khắp thiên hạ đều trở thành thái giám, thì nàng cũng sẽ đăng hoàng hơn." Hắn giống như bắt đắc đi than nhẹ một tiếng.

Lạc Từ Mộng bị hắn nói đến nỗi không nói nên lời, nàng có chỗ nào không đăng hoàng chứ? Nói giống như nàng là Phan Kim Liên vậy, nếu vậy thì hắn tuyệt đối chính là Tây Môn Khánh, một tên lưu manh!

Thật là hết cách, nàng lại dịch chuyển vào trong một chút sau đó ném ra một câu: "Hôm nay 'đại di mụ' của thiếp tới."

"Ai là đại di mụ của nàng?" Sắc mặt hắn lộ vẻ nghi hoặc, lâu như vậy hắn cũng không biết là nàng còn có một đại di mụ.

Lạc Từ Mộng thật sự nhin không được cười thành tiếng "Hi hi". Nhưng sau đó nghĩ lại, nếu như hắn biết đại di mụ là cái gì mới lạ, nhưng mà. Nói

đi thì phải nói lại, nàng tới nơi này mấy tháng rồi, hình như đại đi mộ vẫn chưa từng tới, chẳng lẽ thời không biến đổi dẫn đến đại đi mộ của nàng không được bình thường sao? Trước đây Liên Vân cũng từng đề cập qua với nàng, nhưng nàng cũng không hề để ý, nhưng bây giờ nghĩ lại, thời gian hình như là có vẻ quá lâu rồi.

"Nói, ai là đại đi mộ của nàng?" Hàn Hạo Thần nhất quyết không tha, hỏi tiếp.

"Ý của thiếp là thiếp gặp nguyệt sự rồi." Nếu như còn không ngủ, ngày mai nàng sẽ lại không đứng dậy nổi mất thôi, đợi hấn vào triều, nàng còn muốn đi thư viện nữa đây.

Sắc mặt Hàn Hạo Thần cũng đen lại, cho tới bây giờ hấn cũng chưa từng nghe thấy ai so sánh nguyệt sự là đại đi mộ.

Hấn thờ dài không thể làm gì khác hơn đành bỏ qua cho nàng: "Vậy thì ngủ đi."

"Được!" Nàng nhất thời hưng phấn quá mức, vừa xoay người đã mỉm cười nhắm mắt lại.

Hàn Hạo Thần lại cảm thấy có cái gì đó không đúng, có ai gặp nguyệt sự mà vui mừng như thế sao? Không phải nói nữ nhân khi gặp nguyệt sự thì đều vừa thấy phiền lòng vừa không thoải mái sao? Sao nàng lại vui mừng như vậy? Hấn nheo mắt nghĩ ngợi, cảm thấy trong đó nhất định là có vấn đề. Nàng mới vừa rồi không cười còn may, một nụ cười kia lập tức khiến cho hấn cảm thấy nàng đang bày kế.

Vì vậy hấn nhếch môi mỉm cười, nhúu mày rồi di chuyển bàn tay tà ác dưới chân mềm vào trong quần lót của nàng. Lạc Từ Mộng sợ hãi kêu lên: "Chàng làm gì thế!" Đồng thời nàng duỗi chân đạp một cái, hai tay cũng chuẩn bị đẩy hấn ra.

"Xem thử nàng có nói láo hay không? Nhưng mà nhìn động tác của nàng linh hoạt như vậy, hấn là đã chứng minh sự thật rồi." Nụ cười của hấn ở trước mặt nàng vẫn luôn tà tử như trước, giống như chỉ cần ở trên giường, thì hấn đều chưa từng học qua một chút phẩm của "Chính nhân quân tử".

"Chàng rõ là. Lưu manh! Vô sỉ!" Nàng hận tới nghiêng răng nghiêng lợi, nào có ai vô sỉ giống như hấn chứ, nàng đã tạo ra cái nghiệt gì vậy!

"Nương tử. Nàng hình dung phu quân của mình như vậy, có phải là rất không thích hợp hay không?" Giọng nói của hấn ôn tồn, không có một chút xú tức giận.

Nhưng hấn càng ung dung bình tĩnh như vậy, thì Lạc Từ Mộng lại càng muốn nổi tung. Nàng cắn chặt hàm răng nhìn hấn chăm chăm cả giận nói: "Bởi vì dùng mấy từ này với chàng là chuẩn xác nhất."

Hấn tựa hồ hơi suy nghĩ một chút, sau đó đáp lại: "Vậy cũng tốt, để không phụ lòng nương tử, vì phu sẽ lưu manh một lần, vô sỉ một lần." Tiếng nói vừa ngừng, tay chân của hấn đã lanh lẹ lột sạch y phục trên người nàng. Trong nháy mắt tiếp theo, nàng còn chưa kịp phản ứng, hấn đã nâng vật nóng bỏng kia áp sát trên người nàng, còn dùng giọng nói hết sức mập mờ hỏi: "Tối nay muốn bao lâu?"

Sao nàng có thể trả lời vấn đề này của hấn chứ, muốn bao lâu cũng không phải là do nàng quyết định có được hay không. Người này cũng thật quá vô sỉ rồi, nếu để người khác nghe thấy những lời này của hấn, còn tưởng rằng nhu cầu của nàng rất lớn, hình như mỗi lần đều là hấn bá hương ngành thượng cung có được hay không! Bao gồm cả lần này cũng thế.

"Không cần có được hay không?" Thật ra thì lúc hấn xoay người đè lên thì nàng cũng đã sớm có phản ứng, nhưng nàng lại không muốn để cho hấn nghĩ rằng ở phương diện này nàng cần hấn biết bao, nếu không còn không biết hấn sẽ đặc chí thành cái dạng gì nữa. Nhưng mà cũng đúng như tưởng tượng của nàng, việc hấn muốn làm ai có thể ngăn cản được hấn.

"Không được!" Hấn quả quyết trả lời, sau đó hạ thất lưng xuống, vì muốn phục thù nên lại càng gắng sức hơn so với trước kia, khiến cho nàng gần như không có cơ hội thở dốc.

Lẽ ra nàng nên sớm biết "Mặt người dạ thú" xuất phát từ nơi nào, đoán chừng chính là xuất phát từ trên người thằng nhãi này. Nghe nói Thần vương gia của nước Hàn Vũ tuần tú lịch sự, văn võ song toàn, mặc dù ít nói ít cười không gần nữ sắc, nhưng lại là đầu trộm đuôi cướp, dù là mỹ nhân nằm trong ngực thì cũng có thể ngồi vững mà trong lòng vẫn không loạn, là Liễu Hạ Huệ tái thế.

"Liễu Hạ Huệ tái thế"? Vậy bây giờ người đang ra sức ở trên người nàng là ai?

Lời đồn quả nhiên chỉ là lời đồn mà thôi!

Nhưng mà nàng nghe nói trước đây lúc hấn ở trên chiến trường, địch quốc vì muốn lấy lòng hấn để cầu hòa, còn cố ý lén tặng một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành cho hấn, thế nhưng lại bị hấn trả lại "Nguyên vẹn". Bây giờ Lạc Từ Mộng suy nghĩ một chút, đoán chừng cái gọi là mỹ nhân của địch quốc đều là dung chi tục phấn, nếu không có người nam nhân nào sẽ trả lại "Nguyên vẹn" không? Nếu như nàng là nam nhân, đoán chừng cũng muốn hưởng thụ xong rồi mới ném lại cho họ.

Nhưng mà ý nghĩ của nàng hình như càng ngày càng tà ác rồi, sao lại nghĩ tới việc Hàn Hạo Thần dùng những nữ nhân kia xong rồi ném đi chứ?

Cũng không biết trải qua bao lâu, Hàn Hạo Thần mới tận tình kết thúc kịch chiến tối nay. Nhưng nàng thì mệt mỏi gần chết rồi, tay chân vô lực đặt trong lòng ngực hấn mặc cho hấn ôm.

Nàng cho rằng tối nay cứ như vậy trôi qua, ai ngờ đợi đến sau nửa đêm, lại có chuyện đau khổ ập tới, nàng gần như bị đau đến tỉnh lại từ trong giấc mộng.

"Đau." Nàng ôm bụng toát mồ hôi lạnh, gần như muốn lăn lộn trên giường.

Hàn Hạo Thần cũng bị nàng đánh thức, nghe thấy nàng kêu đau, hần lập tức đốt nển ôm nàng vào trong lòng: "Xảy ra chuyện gì vậy? Đau chỗ nào?"

"Bụng. Đau quá." Sắc mặt nàng tái nhợt rúc vào trong ngực hần rên rỉ khổ sở: "Liệu thiếp có chết hay không?" Có phải là chết thì sẽ quay về hiện đại không? Nhưng mà, hiện tại nàng không muốn quay về.

"Đừng nói nhảm, cái gì mà có chết hay không, ta lập tức gọi thái y tới đây khám cho nàng." Hần đặt nàng lên giường sau đó tự mình mặc áo đơn, đang muốn xuống giường, thì Lạc Tử Mộng đột nhiên gọi hần lại: "Đợi, đợi chút...!"

"Sao vậy? Còn có chỗ nào khó chịu à?" Hần vội vàng cúi người dùng tay áo lau mồ hôi cho nàng.

Nhưng mà quả thật lần này nàng đúng là 疼 rồi, bởi vì mới vừa rồi nàng cảm thấy trong bụng có một luồng nhiệt dừng mảnh lao ra, cái loại cảm giác đó đã lâu rồi nàng không còn quen thuộc nữa, thật sự là "Đại di mệnh" đến rồi!

"Đừng gấp, thái y sẽ lập tức tới ngay." Hần vừa mới xoay người thì nàng đã vươn tay kéo lại: "Không, không cần! Cái đó. Không cần mời thái y."

"Đã đau tới mức này rồi sao có thể không mời thái y chứ? Nhìn nàng xem, sắc mặt cũng trắng bệch rồi."

"Thiếp đã nói là không cần mà!" Nàng gấp đến độ dậm chân, nếu để cho thái y biết nàng bởi vì "Đại di mệnh" tới mà nửa đêm gọi bọn họ dậy, sau này nàng thật sự không còn mặt mũi nào sống tiếp nữa đâu. Thấy Hàn Hạo Thần nhũn mày khó hiểu nhìn nàng, nàng đành phải nhịn đau nói nhỏ: "Lần này thật sự là gặp nguyệt sự rồi, nên mới đau bụng."

"À?" Đợi Hàn Hạo Thần kịp phản ứng, thì trên mặt cũng hiện lên vẻ lúng túng. Mặc dù giữa hai người đã xảy ra quan hệ phu thê, nhưng loại chuyện như thế này thì vẫn là kinh nghiệm lần đầu tiên, hần không biết phải làm thế nào mới tốt, tay chân luống cuống. Hần nhìn nhìn Lạc Tử Mộng, rồi lại nhìn cửa, thật không biết hiện tại có cần gọi Liên Vân đi vào hay không.

"Chàng. Có cái đó hay không?" Lạc Tử Mộng cắn môi lúng túng hỏi. Nàng phát hiện sau khi tới nước Hàn Vũ, thật sự là chuyện may mắn gì cũng xảy ra trên người nàng, cũng không biết sau này sẽ còn có chuyện gì nữa. Hơn nữa ở cổ đại không có băng vệ sinh, như vậy rốt cuộc là họ dùng cái gì? Sớm biết vậy lúc trước đã hỏi Liên Vân để chuẩn bị lúc bất thường rồi.

"Cái đó? Cái nào?" Hàn Hạo Thần không hiểu nàng chỉ cái đó là cái gì.

Lạc Tử Mộng thật sự là có chút khóc không ra nước mắt: "Chính là cái. là đồ vật nữ nhân dùng khi gặp nguyệt sự đó."

Hàn Hạo Thần không nói gì, để cho nàng tựa vào trên lồng ngực của mình: "Ta cũng không phải là nữ nhân, sao có thể có vật kia." Giọng nói của hần rất nhẹ, nhưng câu trả lời của hần lại làm cho nàng đỏ mặt.

"Nếu không, ta gọi người tìm Liên Vân tới đây nhé?" Hần hỏi.

"Giờ đã là nửa đêm rồi, người ta đang ngủ đấy." Nàng luôn luôn cảm thấy nha hoàn cũng không phải là người bất cứ lúc nào bất cứ ở đâu cũng có thể sai khiến, dù gì người ta cũng có thời gian làm việc và thời gian nghỉ ngơi. Nhưng mà nàng nhớ trước kia hình như Liên Vân từng nói với nàng, nàng ấy đặt cái vật tên là "vải nguyệt sự" gì đó ở trong cùng tủ treo quần áo. "Vải nguyệt bố"? Chắc là vật kia phải không?

Vì vậy nàng nói với Hàn Hạo Thần: "Chàng đi mở tủ treo quần áo ra, hình như Liên Vân cất vật kia ở trong cùng tủ treo quần áo, chàng thử tìm một chút xem." Nàng đã không còn sức để nói chuyện nữa, cho nên giọng nói của nàng rất nhẹ, gần như nói không ra hơi. Có lẽ là do mấy tháng không tới, cho nên lần này vừa tới đã hành hạ nàng đau gần chết, hơn nữa quá nửa đêm bị hần giày vò, cho nên hiện tại quả thật là giống như sắp chết.

Hàn Hạo Thần nghe lời nàng tìm trong tủ quần áo tới nửa ngày, cuối cùng cũng tìm được một túi nhỏ, vội cầm tới bên giường sau đó mở ra cho nàng xem.

"Có phải là cái này hay không?" Hần lúng túng hỏi.

Lạc Tử Mộng xấu hổ, sao nàng biết được chứ, nàng cũng chưa từng dùng qua vải nguyệt sự của cổ đại có được hay không, nhưng nhìn hình dáng của nó hình như là rất giống, nàng cầm một miếng lên sau đó nói: "Xoay người sang chỗ khác." Nàng cũng không muốn để cho người ta nhìn thấy nàng đổi nệm đổi nọ.

Nhưng khi Hàn Hạo Thần thật sự xoay người sang chỗ khác thì Lạc Tử Mộng lại hỏi: "Cái này. dùng như thế nào?"

Hàn Hạo Thần quả thật dở khóc dở cười: "Ta lại không dùng qua bao giờ, sao mà ta biết được. Chắc không phải là nàng chưa từng dùng qua đấy chứ?"

Làm ơn đi, nàng thật sự chưa từng dùng qua có được hay không. So với cái này, vật nàng dùng là vải bông cao cấp hơn nhiều.

Sau lưng không có động tĩnh gì, Hàn Hạo Thần khẽ nhếch môi nói: "Có cần ta giúp nàng một tay hay không?"

Lạc Tử Mộng vội vàng kéo chăn trùm người lại: "Không cần! Thiếp tự làm được rồi."

Nhưng mè neho nửa ngày, nàng mới cột được vải nguyệt sự này vào người, nhưng bụng vẫn còn quặn đau muốn chết. Mỗi khi tới lúc đại đi mị đến, nàng luôn lặng lẽ cầu nguyện, kiếp sau nhất định phải làm nam nhân, không bao giờ làm nữ tử nữa.

Cuối cùng thay y phục thay ga giường, nhưng nàng cũng không dám lộn xộn, bởi vì loại vải nguyệt sự này thật sự là rất không an toàn, cũng không biết thấm hút có tốt hay không, hơn nữa bụng lại đang co thắt từng cơn.

"Bây giờ đã tốt hơn chút nào chưa?" Hắc khê vuốt ve bụng của nàng rồi hỏi.

"Đều tại chàng hết!" Sắc mặt nàng lộ vẻ trách cứ nhìn Hàn Hạo Thần chăm chăm.

Hàn Hạo Thần vô tội nhìn nàng: "Nàng gặp nguyệt sự cũng trách ta là sao?" Nét mặt hiện tại của hắn giống như là tiểu Đậu Nga, gần như bị oan sắp chết rồi.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 115: tại sao lại tốt với ta như vậy?

Lạc Tử Mộng tức giận chau mày nhìn hắn: "Nếu nửa đêm người không lên nhiều, có lẽ ta không đau, hiện ta đau muốn chết rồi!"

"Điều này cũng thành một sự kiện rồi à?" Hắn vừa mới nói ra lời, nhìn gương mặt oán niệm của nàng, không thể làm gì khác hơn là không ngừng gật đầu, "Được rồi, là lỗi của ta, xoa bụng giúp nàng, như vậy sẽ không đau, ngày mai để thái y cho nàng thuốc ngừng đau có được không?"

"Không cần, ta mới không cần thái y cho, cái sự tình này, còn nam thái y, mắc cỡ muốn chết." Dù ở hiện đại, nàng cũng chưa từng vì cái này mà đi xem bệnh.

"Thái y đương nhiên là nam, nữ ở đâu?" Nhưng hắn cũng hết cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là nhẹ giọng an ủi, "Được, nếu như nàng rất đau thì ta nghĩ biện pháp khác."

"Ồ.....Tại sao không nhanh lên, ta đau muốn chết." Nàng nghĩ tới, nếu có người cùng nhau đau, có lẽ nàng sẽ thoải mái hơn một chút.

Hắn cười khò ôm nàng vào trong ngực, nữ nhân đến kì kinh nguyệt, hắn thấy lần đầu, mặc dù không biết làm sao, nhưng nhìn dáng vẻ khổ sở của nàng, hắn cũng không chịu nổi, vỗ sống lưng nàng: "Mộng Nhi đau bụng, ta đau lòng, đi ngủ sớm, liền hết đau."

Bây giờ nói cái gì nàng cũng không nghe được vào bụng, hắn nói như vậy, nàng nghĩ: hay là bụng của người bị thương, ta đau lòng? Xem cái nào đau nhất. Mặc dù tức giận nhưng cảm thấy hắn vẫn vuốt ve sống lưng của nàng, để cho nàng thoải mái hơn một chút.

Cuối cùng nàng thiếp đi trong cơn đau.

Khi tỉnh lại, Liên Vân đã ở bên giường, mà không thấy bóng dáng của hắn, trong nháy mắt nàng có ý niệm muốn để hắn hầu bên cạnh.

"Vương phi đã tỉnh rồi hả? Bụng còn đau không?" Liên Vân nâng nàng dậy.

"Sao người biết?" Nhưng nghĩ lại, cái tên kia lại dám nói chuyện này ra, hiện tại không biết có bao nhiêu người biết.

"Vương phi yên tâm, chỉ có nô tỳ biết." Liên Vân thấy vẻ mặt lúng túng của nàng, sau đó lấy nước nóng phục vụ nàng. Trong gương đồng, nàng thấy Liên Vân đang cười sau lưng.

"Người cười cái gì?" Nàng hỏi.

"Vương phi không biết, buổi sáng sau khi Vương gia nói chuyện về cái chuyện đó, vẻ mặt lo lắng của người, người nín nửa ngày mới lên tiếng 'Liên Vân, vương phi..... thân thể khó chịu... người mạnh khỏe chăm sóc, là được.... cái đó khó chịu... người nên biết ta đang nói cái gì.'"

"Ha ha ha..." Liên Vân học bộ dáng của hắn, nghĩ đến bộ dáng của hắn lúc đấy cũng khiến nàng giảm bớt đau đớn. Nàng rất khó tưởng tượng lúc đấy hắn có bao nhiêu dũng khí để nói chuyện này, cũng may nhờ cơ trí của Liên Vân, nếu không hắn nói "Cái đó khó chịu", ai biết nói cái gì.

Liên Vân thở dài nói: "Vương phi thật là hạnh phúc, Vương gia đối xử thật tốt với người."

Nàng cũng cảm thấy điểm này, suy nghĩ một chút, nếu mình xuyên cổ đại không đụng phải hắn, không biết sẽ trải qua cuộc sống như nào, có lẽ là đi xin ăn, có lẽ là làm xiếc, hôm đó trốn đi, nếu hắn không cứu thì sợ rằng nàng đã làm gái lầu xanh rồi.

Ánh mặt trời ngày hôm nay thật đẹp, mặc dù bụng vẫn đau nhưng nàng không có cảm giác đau khổ. Ngồi ở đình viện, nàng nhìn cửa chờ hán hạ triều.

"Vương phi, bên ngoài gió lớn, vào trong nhà thôi." Liên Vân lấy áo choàng khoác cho nàng.

"Không sao, bên ngoài có thể phơi ánh mặt trời." Nàng nhìn cánh cửa, hôm nay không thể ra ngoài, "Liên Vân, sao Vương gia chưa trở lại, đã đến giờ cơm trưa?"

Liên Vân cười nói: "Thì ra người chờ Vương gia, yên tâm, rất nhanh sẽ trở lại." Nàng ta cũng phát hiện, Lạc Tử Mộng đã càng ngày càng để ý Hàn Hạo Thần rồi, trước kia người sẽ không chờ hán trở lại.

Đang nói, bóng dáng của hán xuất hiện trong tầm mắt, bởi vì bây giờ hai chân nàng như nhũn ra, cho nên chỉ có thể nhìn hán cười tủm tỉm.

"Sao hôm nay bây giờ mới về?" Nàng nằm trên bàn đá vô lực hỏi.

Lúc trước hán đã giao phó, chỉ cần nàng ngồi xuống nghỉ ngơi, phải trải đệm ở bàn đá, cho nên hán nằm xuống cũng không thấy lạnh.

Hán mở cái bao đã đem tới trước mặt nàng ra: "Xem ta mua gì cho nàng đây?"

Nàng nhìn thấy đều là đồ ăn vặt, hơn nữa toàn là đồ ngọt. Nàng nhìn hán nghi ngờ hỏi: "Sao lại mua nhiều vậy?"

Hán ho nhẹ hơi xấu hổ nói: "Nghe thái y nói.....cái kia.....uống thuốc không tốt, nhưng có thể ăn đồ ngọt."

"Chàng đi hỏi thái y rồi sao?" Nàng không dám tin, nam tử lớn như vậy mà đi hỏi thái y cái kia. Thấy hán cười một tiếng, sau đó cầm kẹo mạch nha đưa cho nàng.

Vị ngọt lan ra trong miệng, không phải do kẹo ngọt mà là sự cảm động.

Sương mù lan trong mắt nàng, lỗ mũi cay cay, quay đầu đi không dám nhìn hán, nàng rất sợ, không biết khi nào bị đưa trở về, hay đây chính là mộng xuân, nàng không muốn tỉnh mộng.

Hán thấy nàng ứa lệ, ngồi bên cạnh nàng, để nàng tựa người vào ngực mình.

"Sao vậy? Có phải bắt đầu đau không?" Hán không e dè Liên Vân ở đây, để một tay trên bụng nàng.

Nàng lác đầu nói: "Không đau." Từ khi hán mua những thứ này cho nàng, nàng đã cảm thấy không đau nữa.

Nàng rất lo sợ, nếu hiện tại có người nói có thể thông qua phương pháp gì để thỏa mãn tâm nguyện, nàng nhất định không tiếc gì để thỉnh cầu ông trời cho nàng ở lại đây, không làm nàng tỉnh mộng.

"Sao lại khóc?" Hán lau nước mắt nàng nói.

Nàng nhìn hán khàn giọng nói: "Sao lại tốt với ta như vậy?"

Hán hơi sùng sốt, sau đó nhếch môi cười: "Nha đầu ngốc, không tốt với nàng thì tốt với ai."

Nàng cúi đầu nghĩ rồi nói: "Về sau chàng sẽ tốt với người khác như vậy sao?"

Nàng chưa bao giờ thấy mình có nhiều sức quyến rũ, nếu là dung nhan thì sau này sẽ già đi, sau này nếu có cô gái trẻ, hán sẽ chăm sóc như vậy? Tim có cảm giác buồn rầu.

Hán ôm nàng thật chặt: "Không biết, chỉ tốt với Mộng Nhi."

Nước mắt chảy xuống, mặc kệ bây giờ hán nói thật hay nói dối, dù sau nàng cũng tin. Bởi vì hán là Hàn Hạo Thần.

"Nếu như có kiếp sau, chàng sẽ chờ ta không?" Nàng nghĩ, nếu vì cơ duyên mà đến, hán cũng sẽ kết duyên với ai đó? Là Hoa Thiên Nhụy hay Kỳ phi? Hay là người khác?

Hán không biết sao hôm nay nàng lại xúc động nhiều như vậy, nhưng hán lại cần phải đáp.

"Nếu có kiếp sau, ta cũng chờ nàng giáng xuống, mặc kệ là thân phận gì, cuộc đời không đổi, đời đời kiếp kiếp."

"Ta cũng thế."

Vùi sâu vào ngực hán, cảm giác mình có cái lương duyên tốt này. Hán ôm nàng chặt hơn, có nàng thật tốt.

Thiệu Tàn đến có chuyện muốn báo, nhưng thấy tình cảnh này, mà Liên Vân đằng sau âm thầm gạt lệ, thấy hán ta tới, nàng lên trước kéo hán ta đi theo mình.

"Thiệu hộ vệ? Có chuyện gì không?" Âm thanh Liên Vân có chút khàn.

Thiệu Tàn nói: "Là Hoa tướng quân cầu kiến, nói là đã hẹn với Cố thống lĩnh, cho nên tới gặp Vương gia."

"Sợ rằng bây giờ không tiện, người nên đi cự tuyệt." Thấy hần khó khăn, Liên Vân nói, "Yên tâm, Vương gia sẽ không trách tội."

"Người sao vậy?" Thấy mắt nàng đỏ bừng, hần không nhịn được nên hỏi.

Nàng hít sâu một hơi rồi nói: "Không có gì, chỉ bị cảm động thôi, tình cảm của Vương gia và Vương phi khiến người khác hâm mộ."

Hần gạt đầu một cái bày tỏ tán thành: "Đúng vậy, chưa thấy ai giống Vương gia của chúng ta, không chỉ cưới một thê mà còn cưng chiều người, khó trách Tam tiểu thư ghen tị."

"Đúng vậy, lúc đầu Vương phi chưa xuất hiện, ai cũng cảm thấy Tam tiểu thư sẽ là Vương phi, nhưng tình cảm của Vương gia luôn nhân nhậ, con tưởng tình cảm nam nữ của Vương gia là như thế, may mà gặp được Vương phi."

Lúc này, Tiểu Đông chạy đến tìm Thiệu Tàn, nhìn bọn họ tán gẫu, vì vậy đen mặt có chút trách cứ: "Thiệu Tàn, sao người đi bẩm báo lâu như vậy, thì ra đang nói chuyện phiếm, Hoa tướng quân đang chờ trong phòng."

Bây giờ Thiệu Tàn mới nhớ mục đích của mình.

"Vậy ta đi trước."

"Ừ."

Tiểu Đông cũng nói: "Các người mới nói cái gì vậy?"

Liên Vân lắc đầu một cái xoay người ném một câu: "Không có gì, nói người cũng không hiểu."

"Sao ta lại không hiểu?" Nhưng khi hần nói xong, nàng ta đã chạy đi xa rồi, hần đành chạy đuổi theo.

Ba ngày sau, Hoa Thiên Sóc lại tới Thần vương phủ, lần này, Hàn Hạo Thần đang ở thư phòng dạy nàng viết chữ, vì chữ hiện đại có nét giống chữ cổ đại, nàng học nhanh hơn nên nàng có chút kiêu ngạo.

"Sao nào? Ta thông minh không?"

Hần nhíu mày nói: "Ừ, không tệ, chính là chỗ này...."

"Chữ này thì sao? Không phải viết đẹp sao?" Nàng cầm tờ giấy trắng, đây chính là chữ rất đẹp mắt ngày hôm nay.

Hần cười gạt đầu: "Ừ, đẹp mắt hơn so với chữ lúc ta sáu tuổi."

"Vậy à, ta nói đẹp mắt mà." Nàng vốn dương dương hã hê, đang nhìn hần cười thì chợt nhớ lại, "Cái gì, sáu tuổi?"

Hần lại dám đánh đồng với chữ lúc hần sáu tuổi, căn bản đang vũ nhục cái chữ mà nàng đang kiêu ngạo.

"Được lắm, chàng dám cười nhạo ta." Nàng đặt bút xuống làm quyền với hần.

"Quân tử động khẩu bất động thủ." Hần tóm lấy tay của nàng không để cho nàng làm chuyện xấu.

Nàng cong môi cười nói, "Đáng tiếc, ta không phải quân tử, ta là cô nương, cho nên động thủ là thường tình."

Nói xong, nàng dùng ma trảo cù lét hần.

"Này, này, đừng động, nhột." Hần không ngừng đẩy nàng ra, nhưng nàng càng thêm hứng thú, ai ngờ hần duỗi cánh tay ra, kéo nàng vào lòng, ghé tòm hơn là còn giam cầm cánh tay nàng ở sau lưng khiến nàng không thể nhúc nhích.

"Buông ra, muốn làm gì."

"Nàng nói đi."

Lần này, nàng không khách khí cười một tiếng: "Nhưng đáng tiếc, bây giờ Bồn vương phi đang đến thời kì, cho nên Thần vương gia nên cắt đứt ý niệm."

"Tại sao lại lâu thế?" Mấy ngày nay hần đã nín đến hồng rồi, ba ngày liên tiếp rồi, một hoạt sắc sinh hương ngay bên cạnh mà hần chỉ có thể ôm thôi.

Nàng bị hần chọc cười nói: "Nào có nhanh như vậy, nhanh là năm sáu ngày, chậm là mười ngày nửa tháng."

"Nàng cho rằng ta không hiểu sao? Ta đã hỏi thái y rồi, dài nhất là bảy ngày, nhanh là ba ngày."

Nàng bội phục hần sát đất, có thể đi hỏi được chuyện này.

"Đúng là lưu manh....., chàng còn hỏi cái gì nữa?"

"Không có, ai bảo nàng không thành thật."

"Chàng! Đúng là bị chàng làm cho tức chết."

"Vương gia, Hoa tướng quân cầu kiến." Thiệu Tần nói.

Hai người lập tức trở về như bình thường, nhưng mặt nàng đã đỏ tới mang tai.

"Thiên Sóc, sao hôm nay lại tới?" Hần hỏi, nhưng nụ cười trên mặt còn chưa biến mất.

"Mấy ngày trước đã tới nhưng Thiệu Tần nói người không tiện gặp khách."

"Các người có chuyện cần nói sao, vậy ta ra ngoài trước." Nàng nói.

Bọn họ nói chánh sự nên nàng nghe không hiểu cũng không có hứng nghe, ai ngờ hần lại kéo tay nàng, để nàng ngồi cạnh mình.

"Nàng cứ tiếp tục luyện chữ."

Nàng một mảnh mồ mịt nhưng vẫn gật đầu: "Ừ."

Nhưng thực tế nàng đâu có ý định luyện chữ, thân mật trước mặt người khác như vậy, nàng có chút không quen. Chỉ là hần còn vén tóc cho nàng, ngược lại làm cho người ta thấy mập mờ.

"Khụ khụ." Hần ta ho khan một tiếng rồi nói: "Bởi vì hôm trước đồng ý chuyện huynh đệ lâu ngày không gặp, cho nên muốn tìm thời gian tụ họp, không biết hôm nay..."

"Gần đây sợ rằng bất tiện." Hần nhìn nàng một chút rồi nói, "Ba ngày sau mới có thời gian."

"Ba ngày sau?" Hần ta có chút không hiểu, tại sao là ba ngày sau?

"Ba ngày sau là ngày gì?" Nàng nhỏ giọng hỏi, lại thấy nụ cười của hần, nàng hận không cắn đứt được đầu lưỡi của mình, ba ngày sau là ngày hết kinh nguyệt, người này tính quá chuẩn đi.

Hần ta nhìn hai người lướt mắt đưa tình, mặc dù cũng không hiểu nên định hỏi ai ngờ hần nói: "Gần đây thân thể nàng không tốt, cho nên ba ngày sau ta sẽ dẫn nàng cùng đi gặp mặt."

Hần ta vốn kinh ngạc nhưng nghe được thời điểm rõ ràng nên hần ta sao lại không hiểu được? Hai người đang thân mật ngấm.

Nghĩ tới đây, hần ta cầm trà lên uống ai ngờ uống nhanh quá nên bị sặc.

"Thiên Sóc, người không sao chứ?" Nàng định đứng lên nhưng bị hần ôm chặt, mới là phản xạ có điều kiện thôi, dù sao hần ta đối xử với nàng cũng không tệ, không vì nàng không có thân phận mà coi thường nàng.

"Không có việc gì, vậy ba ngày sau hẹn nhau, Thiên Sóc cáo từ trước." Hần ta nói xong, có chút chật vật đứng lên.

Hoa Thiên Sóc trở lại phủ tướng quân, Hoa Thiên Nhụy đã chạy ra vội vàng hỏi: "Đại ca, sao rồi? Thân ca ca có đồng ý ra ngoài vào hôm nay không?"

Hần lắc đầu bất đắc dĩ: "Hần nói hôm nay không tiện, muốn ba ngày sau."

"Không tiện? Tại sao? Thân thể hần không thoải mái sao, ta đi xem hần." Nàng nói xong, lập tức xoay người muốn đi.

"Tam muội." Hần kéo nàng vào, xem ra huynh muội bọn họ đúng là gặp nghiệp chướng rồi, yêu người không nên yêu.

"Đại ca, huynh lôi muội làm gì?"

"Không phải hần mà là thân thể Thần vương phi khó chịu."

Nghe đến ba chữ kia, tim nàng liền ngọt ngọt, "Nàng ta khó chịu lại còn lôi kéo Thần ca ca, để nàng ta nghỉ ngơi trong phủ không tốt sao?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: mất trí nhớ.

Hoa Thiên Sóc lôi kéo nàng vào trong phủ khuyên nhủ: "Tam muội, ta nghĩ là thôi đi, hiện tại lòng hấn chỉ có Thần vương phi, muội cố gắng nữa cũng vô dụng, lần này hấn muốn đi cùng nàng ta đến gặp mặt chúng ta."

"Thần ca ca nhất định trúng thuốc mê rồi."

Hấn chấp tay sau lưng nở nụ cười khổ, nghĩ đến chuyện có loại thuốc như vậy thì hấn cũng nguyện ý bị nàng mê hoặc.

Thấy nàng còn khẳng khái một mực, Hoa Thiên Sóc đành nhẹ nhàng khuyên bảo: "Tam muội à, muội biết sao nàng ta không thoải mái không? Là đến kì kinh nguyệt rồi."

"Cái gì?" Nàng không dám tin tưởng mắt nhìn hấn, "Gặp nguyệt sự cũng không phải chuyện lạ, Thần ca ca cũng phải chăm sóc!"

"Cho nên nói, muội nên bỏ ý định đó đi, trong lòng của hấn chỉ có một người, muội có từng gặp qua hấn đối xử với người khác như vậy không?"

Nàng cắn chặt hàm răng, cảm giác toàn thân run rẩy vì tức giận, nhưng cũng không vì vậy mà buông tha, "Ba ngày sau các người gặp nhau ở đâu thì gọi ta."

Nói xong, nàng chạy ra khỏi phủ.

Hấn nhìn bóng lưng nàng lắc đầu một cái, đây là gì, vì một người không thương mình mà hao tổn tinh thần, đáng giá sao?

Nhưng hấn cúi đầu nghĩ, những lời này nói cho chính mình nghe mới đúng!

Ba ngày sau, Hàn Hạo Thần mang Lạc Từ Mộng ra khỏi phủ, mấy ngày nay nàng bị đau quá mức, mặc dù không muốn đánh thức hấn nhưng mỗi khi nàng di động thì hấn lập tức thức tỉnh rồi đặt tay vào bụng nàng xoa giúp nàng. Mấy ngày này nàng cũng cảm động đến mức rồi mù, nếu hấn tốt với nàng như vậy, nàng cảm thấy mình chết cũng đáng giá. Nhưng sau đó nghĩ, chết rất đáng tiếc, chết là tiện nghi cho con hoa hồ điệp kia rồi, cho nên sống vẫn tốt hơn.

Hai người tới "Tứ Tiên lâu" thì hai người kia đã đến, nàng nhìn thấy giữa họ có Hoa Thiên Nhụy thì nhủ mày, chỉ là nàng cũng không lo lắng, bình đến tướng chặn hướng chỉ đây cũng chỉ là một tiểu hoa si.

"Thần ca ca tới rồi." Hoa Thiên Nhụy hứng phấn đứng dậy, hoàn toàn quên đêm 30 đó hấn đã lạnh nhạt như thế nào với mình.

Ở phương diện này, nàng thật bội phục nàng ta, nghiêm nhiên có thể nhịn được, xem ra mình phải học tập nàng ta không ngã tinh thần mới được.

Thấy nàng ta tới đây, hấn kéo tay nàng, an bài chỗ ngồi cho nàng bên cạnh Cổ tướng quân mà hấn ngồi giữa nàng và Hoa Thiên Sóc.

Hoa Thiên Nhụy phát hiện ra thì thất sách, lập tức kéo tay đại ca nói: "Đại ca chúng ta đổi vị trí đi."

Ngược lại Hoa Thiên Sóc có chút xấu hổ, mấy ngày nay còn khai thông nàng, xem ra vẫn không có hiệu quả, cá tính nàng giống phụ thân, không đạt mục đích thì không bỏ qua.

"Không cần đổi vị trí phiền toái như vậy." Hàn Hạo Thần nói, nhưng Hoa Thiên Nhụy chính là Hoa Thiên Nhụy, căn bản không vì một câu nói của hấn mà buông tha.

Thấy Hoa Thiên Sóc bắt đầu dĩ muốn đứng lên thì Lạc Từ Mộng cười một tiếng thuận nước giong thuyền: "Không sao, nếu Tam tiểu thư muốn vị trí này thì an vị cho nàng, dù sao trong phủ còn nhiều y phục, không quan tâm áo ngày hôm nay."

Nàng nhắc nhở ngày đó vì nàng ta quần chật Hàn Hạo Thần, cuối cùng hấn đốt y phục hàng ngàn lượng đi mà dính xác nàng ta cũng không quên chuyện này, bởi vì nàng ta mới vui mừng vì được đổi vị trí, bây giờ nụ cười trên mặt lập tức cứng đờ.

Lạc Từ Mộng giả vờ không quan tâm nhún vai một cái, cười duyên với hấn.

Hôm nay tụ họp có chút không vui, Hàn Hạo Thần với Hoa Thiên Sóc và Cổ tướng quân, ba người trò chuyện với nhau, Hoa Thiên Nhụy gấp thức ăn cho hấn nhưng hấn không động đến, cuối cùng nàng ta trầm mặc không nói lời nào. Nàng thì ngáp ngắn ngáp dài, cảm thấy nhàm chán.

"Hạo Thần, thiếp đi dạo một chút." Nàng thật sự bắt đầu dĩ mới cắt đứt cuộc nói chuyện của bọn họ, nghĩ tới việc Hoa Thiên Nhụy cũng không làm trò gian, nên cũng yên lòng một chút.

"Đi đâu?" Hấn cảnh giác hỏi.

"Thiếp đi dạo dưới lầu một chút, các người tiếp tục bàn chánh sự."

"Vậy cũng tốt, hai người đi chợ chơi một chút." Cô tướng quân nói.

"Ta không muốn đi cùng nàng ta." Hoa Thiên Nhụy phản đối. Nàng cũng nghĩ một mình tốt hơn, đi thêm chướng mắt.

"Yên tâm, ta không đi cùng với người, tránh cho tiêu hóa không tốt."

"Hay là tẹo nữa ta đi cùng nàng." Hắc có chút không yên lòng.

Nàng thấy Hoa Thiên Nhụy có chút gấp gáp, chầm biếm trong lòng, "Ta đi gần đây, chàng gấp cái gì, các người khó mới được tự hội nên tranh thủ hân huyên đi."

"Đúng là Vương phi đã lớn như vậy rồi, chẳng lẽ còn sợ bị lừa." Cô tướng quân trêu đùa.

Nàng vừa nghe vừa 囧, lần trước bị lừa, đúng là không có đầu óc.

"Vậy nàng không cần đi xa." Hắc thờ dãi nói.

"Được!" Nàng sáng khoái đồng ý, nhiều ngày không xuất phủ nên có chút buồn bức, vất vả mới được chạy nhảy, không vui đùa thỏa thích mới lạ. Nhưng trước khi đi nàng quay đầu nhìn Hoa Thiên Nhụy, cười khẩy một cái, "Này Tam tiểu thư ở đây với mọi người thì không nên quyến rũ chồng người khác."

Những lời này của nàng đúng là không khách khí, khiến sắc mặt nàng ta tái nhợt, khi quay lại thì nàng đã đi rồi.

Nàng đi ra chợ lớn thì đuổi cái lưng một cái, cuối cùng cũng được hoạt động gân cốt, cảm thấy thoải mái cả người.

Nàng nhìn bầu trời, ánh nắng tươi sáng, mấy ngày đều ẩm áp, người cũng lười biếng.

Khi nàng quay đầu nhìn thì thân thể hắc xuất hiện ở cửa sổ, người này, cư nhiên không yên lòng về nàng, coi nàng như trẻ ba tuổi.

Nàng cười với hắc, vẫy tay với hắc, hắc không nhìn được cười, giờ tay không tự chủ, nhưng vừa giờ lên lại có chút xấu hổ, hắc đang làm cái gì, giống như trong lúc vô giác thay đổi nhiều thói quen, chỉ vì nàng.

Sau một khắc hình như ai kêu hắc, hắc mới xoay người xấu hổ cười, sau đó nhìn lại nàng thì mới chịu biến mất ở cửa sổ.

Nàng nhún vai một cái, nhìn người đến đi chợ, tâm tình thoải mái, thừa dịp hắc vẫn còn tự hội, nàng vui vẻ chạy về phía trước, nhưng chạy không xa, nàng phát hiện đầu óc mình trong nháy mắt lại trống không.

"Sao ta lại ở trên đường? Ta ở đây làm cái gì?" Nàng cúi đầu lăm bằm, hoảng hốt trong lòng, tại sao không nhớ được cái gì cả?

Lúc này, một nam tử trẻ tuổi nhìn thấy nàng thì kích động chạy tới.

"Mộng Nhi, sao lại ở đây? Gặp người thật vui!"

Nàng nhìn hắc ta, một mảnh mờ mịt.

Nàng biết hắc sao?

"Mộng Nhi, người sao vậy?"

"Người là...."

"Người không biết ta." Hắc không thể tin được, hai người mới chia tay mấy ngày, nàng đã không nhận ra. Đáy mắt hắc tràn đầy bi thương, khẽ run giọng nói: "Ta là Từ Hiên, không phải người nói thích nói chuyện với ta sao? Sao lại không nhận ra?"

Nhưng hắc như bừng tỉnh nói: "Nha đầu chết tiệt kia, suýt nữa bị người gạt, cẩn thận ta nói với tiên sinh, không để cho người tới học nữa!"

Nàng sững sờ nhìn hắc, thấy mặt hắc không phải gian ác, nhưng tên hắc thì hình như chưa từng nghe qua. Hơn nữa không chỉ hắc mà hiện tại đứng ở đây cảm thấy quá mức xa lạ.

"Đi thôi!" Hắc kéo tay nàng.

"Đi đâu?"

Hắc cười một tiếng, "Ta đặc biệt cúp học vì người, mấy ngày rồi người không tới thư viện, cho nên ta muốn đi Thần vương phủ xem người như thế nào, không nghĩ đến gặp người ở đây."

Thần vương phủ? Cái tên này rất quen thuộc.

Hắn lôi kéo tay nàng chạy đi, hai người chạy tới Khê Thủy, nơi có cỏ hoa xanh tươi, dù là mùa đông giá rét nhưng đứng ở đây như được tắm gió xuân.

"Nơi này có được không? Cảm giác như thế nào?" Thấy nụ cười trên môi nàng, hắn có nhiều thỏa mãn.

Lạc Tử Mộng từ từ mở mắt ra, cười hiện lúm đồng tiền: "Tên gọi ở đây là gì? Thật đẹp!"

"Không biết, ta tình cờ phát hiện được, cảm thấy nếu người tới đây thì giống như tiên hạ phàm, hơn nữa..... ta chỉ muốn dẫn người tới đây."

Nàng cắn môi hỏi: "Sao lại tốt với ta như vậy?"

Hỏi ra lời này thì nàng giật mình trong lòng, nàng nhớ là đã hỏi ai đó những lời này, hơn nữa là người rất quan trọng, giờ phút này nhớ đến hắn, có chút không thoải mái trong lòng.

"Mộng Nhi, ta...." Mặt hắn đỏ bừng không dám nhìn nàng, nín nửa ngày cuối cùng lấy món đồ trong tay áo nhét vào tay nàng.

"Đây là cái gì?" Nàng muốn mở ra nhìn, ai dè hắn dè tay nàng xuống, "Đừng xem vội, trở về nhìn." Nói xong, cảm thấy cả người nóng lên.

Nàng cũng không nói gì.

"Mộng Nhi, nếu như người....." Nói một nửa, hắn gãi đầu, "Dù sao trong lòng đều có, người trở về nhìn."

Nàng gật đầu một cái, ai ngờ hắn bắt tay nàng, "Ngày mai chúng ta tới đây được không?"

"Thả tay ra!"

Một câu nói oang tai khiến hai người bị hù sợ, hắn chưa phản ứng kịp, còn thân thể của nàng lại bị ôm vào lồng ngực vững chắc, sau đó hắn bị đánh cho một quyền.

"Thần vương gia!" Từ Hiên nói, hai người mới nói chuyện hăng say nên không phát hiện có người tới, hắn bị đánh một quyền nên khóe miệng bắt đầu chảy máu.

"Người chảy máu..." Nàng cũng bị hù sợ, thấy hắn mới thân thiện với nàng bị đánh đến chảy máu nên hoảng loạn trong lòng.

Nàng muốn đi tới nhưng bị giam cầm chặt một cánh tay.

"Sao người có thể đánh người? Không cho đánh hắn?" Nàng ngửa đầu chất vấn, chút nữa khiến hắn tức chết.

"Người nói giúp hắn nhiều hơn một câu, ta liền để hắn chết không toàn thây." Hắn cắn răng nghiêng lợi nhìn chằm chằm Lạc Tử Mộng, không ngờ nàng lại dám giúp nam nhân khác.

Lúc trước hắn uống một ly rượu với bọn họ, quay đầu không thấy bóng dáng nàng, có chút hoảng trong lòng, ai ngờ Hoa Thiên Nhụy dám nói nàng chạy đi với một nam nhân khác, quan hệ thân mật, hắn liền nhìn theo hướng Hoa Thiên Nhụy bảo, không ngờ thấy bọn họ, mà bọn họ dám tay nắm tay trước mặt hắn.

Mặc dù Từ Hiên sợ người đầy sát khí này nhưng Lạc Tử Mộng chỉ là bà con xa với hắn, hắn không cần tức giận như thế, liền muốn dùng thành tín của mình để động con người này.

Hắn cố gắng chống đỡ thân thể quý trước mặt hắn, "Thần vương gia, ta thật lòng thích nàng, xin người thành toàn."

Thiệu Tồn vừa vặn đuổi tới nghe được như vậy, lập tức hít một ngụm khí lạnh, tên này đúng là không sợ cái chết.

"Thành toàn?" Hắn cười lạnh, "Thư sinh, người biết nàng là ai không? Tại sao muốn ta thành toàn cho người?"

"Mộng Nhi là bà con xa với Vương gia?" Hắn nghĩ lại, chắc Thần vương gia cho hắn là thư sinh nghèo, cho nên không xứng với nàng vì vậy hắn thành tâm nói: "Thần vương gia yên tâm, nếu người cho phép tại hạ, tại hạ nhất định toàn tâm yêu thương nàng, hơn nữa nhất định học vào Kim Loan điện, cho nàng làm cáo mệnh phu nhân."

"Ha ha ha. Giọng điệu thật lớn!" Hắn ngửa mặt cười lớn, "Người thấy cáo mệnh phu nhân lớn hay là Thần vương phi lớn?"

"Đương, đương nhiên là Thần vương phi lớn." Mặc dù hắn trả lời câu hỏi nhưng lại đánh trống trong lòng, không biết Vương gia có ý gì.

"Thiệu Tồn, dẫn người về trông coi nghiêm khắc, không có lệnh của ta thì không được đưa cơm cho hắn." Hắn tức giận ném một câu rồi kéo nàng về.

"Vương Gia. Vương Gia." Từ Hiên căn bản cũng không biết chuyện gì xảy ra, cũng đã bị Thiệu Tồn nhắc lên, lời kéo về phù. Hắn quay đầu nhìn Thiệu Tồn, cho dù chết cũng muốn chết rõ ràng: "Đến tột cùng ta nói sai cái gì? Tại sao Thần vương đối xử với ta như vậy?"

Thuộc Tồn cũng có chút đồng tình với hắn, liền nói ra: "Người cảm thấy một người mơ ước đến Thần vương phi thì Vương gia có nên như vậy với hắn

không?"

"Dĩ nhiên nên, nhưng" Hấn đột nhiên cả kinh, "Ý của ngươi là. Mộng Nhi là Thần vương phi?"

Thấy hấn mím môi khẽ gật đầu, hấn lại hỏi: "Nhưng nàng nói mình là bà con xa với Vương gia? Nàng gạt ta!"

"Nếu Thần vương phi không nói như vậy, thì có thể các người sẽ câu nệ thân phận của nàng. Cho tới giờ Thần vương phi đều bình dị gần gũi, đối xử tốt với mọi người, cho nên không hy vọng vì thân phận của mình mà tạo thành sự bất tiện."

Thiệu Tần nói điều này để không làm cho mọi người hiểu lầm, danh dự của nàng là quan trọng, từ ngày nàng bảo bọn họ ngồi cùng bàn dùng bữa thì hấn đã muốn dùng tính mạng này bảo vệ nàng, có hấn ở đây, tuyệt đối không cho ai hiểu sai về nàng.

Trở về Thần vương phủ, Hàn Hạo Thần xanh mặt, Tần quân gia thấy hấn buồn bực nên không dám nói nhiều, lúc đi thì tốt sao lúc về lại thành như vậy? Hơn nữa ánh mắt của Vương phi khi về có chút xa lạ.

Đi vào Tầm mộng cư, hấn dùng sức đóng cửa giận dữ nói: "Nàng nói cho rõ ràng, hai người đã xảy ra chuyện gì?"

Nàng bị hấn quát nên run cả người, liên tục lùi vài bước, dùng ánh mắt xa lạ nhìn hấn.

"Tại sao nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ ta không nên hỏi? Các người có quan hệ gì?" Hấn tức giận, thế nhưng nàng vẫn chau mày như cũ, biểu hiện như vậy càng khiến hấn tức giận.

"Nói chuyện!" Tiếng của hấn rung trời, hình như cho tới bây giờ cũng không đỡ dội như vậy với nàng.

Nàng tiếp tục lùi mấy bước, cuối cùng ngã ngồi trên giường ngửa đầu run rẩy nói: "Ngươi muốn làm gì Tử Hiên?"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Trước thu thập nàng , sau đó mới trừng trị hấn

Hàn Hạo Thần nắm chặt quyền, tay hơi run có hất vào một hơi thật dài, nhưng vẫn không có cách nào áp xuống lửa giận trong lòng, hấn cảm giác cả người như muốn nổ tung, ngực phập phồng kịch liệt, gân xanh trên đầu đã bắt đầu nổi lên.

Hấn như vậy khiến nàng sợ hãi, giống như muốn đem người ta chặt làm trăm mảnh .

"Ta nói rồi, nếu nàng nói thêm cho hấn một câu, ta sẽ khiến hấn chết không toàn thây!" Hấn gằn từng chữ từng chữ trong kẽ răng, lúc nói những lời này, đôi môi cũng đang run rẩy.

Thấy hấn xoay người sai bước muốn đi ra khỏi gian phòng, nàng giật mình nhanh chóng chạy đến trước cửa, sau đó dùng thân thể cản trở cửa.

"Tránh ra!" Hấn nhỏ giọng giận dữ mắng mò.

Lạc Tử Mộng vẫn liều mạng lắc đầu, thề sống chết cũng ngăn ở cửa, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy phòng bị.

"Nàng. . . ." Hấn tức giận, bắt được tay của nàng kéo ra, ai ngờ lời kéo như vậy, mà nàng lại đứng không vững lao về phía trước vừa vịn đúng trúng chiếc ghế tựa trước mặt, chỉ nghe "Phanh" một tiếng, là tiếng va chạm phát ra từ trán của nàng.

"Mộng nhi!" Hấn cuống quýt chạy tới ôm nàng vào lòng, cho dù có giận nàng, hấn vẫn luyến tiếc không muốn nàng chịu một chút tổn thương nào.

"Đầu rất đau." Nàng che đầu, cả khuôn mặt cũng nhăn lại.

"Thật xin lỗi, ta không phải cố ý." Hấn lập tức ôm nàng đặt lên trên giường, lại ngồi ở mép giường không ngừng xoa trán cho nàng.

Vừa nghe lời của hấn, Lạc Tử Mộng dùng sức đẩy tay hấn ra tức giận nói: "Thì ra là chàng đánh ta? Hàn Hạo Thần! Chàng càng ngày càng quá đáng!"

Hàn Hạo Thần vẻ mặt suy sụp, ngược lại trầm mặt nói: "Vậy còn nàng? Nàng làm như thế không quá phận ư? Lại dám sau lưng ta cùng nam nhân khác hẹn hò!"

"Cái gì mà nam nhân khác? Cái gì mà hẹn hò chứ? Chàng nói bấy cái gì vậy?" Nàng tức giận trừng mắt nhìn hấn một cái, nhưng khi nàng nhìn thấy mình ở trong phòng thì nhất thời dọa sợ, "Ta. Ta tại sao lại ở chỗ này?"

"Mộng nhi nàng."

"Chàng không phải là đang ở quán rượu sao? Ta không phải ở trong chợ à? Ta tại sao lại ở chỗ này?" Nàng liếc mạng gỗ đầu, nhưng đoạn ký ức kia không biết tại sao lại biến mất. Nàng không biết trong lúc đó gặp được người nào, xảy ra chuyện gì, một chút xú ản tượng cũng không có.

"Thái y. Thái y. Thiệu Tàn! Đem thái y kêu đến!" Hàn Hạo Thần sắc mặt trắng nhợt, không phải là bởi vì vừa rồi tức giận, mà là bị dọa, trong khoảng thời gian này hần mặc dù mờ mờ ảo ảo cảm thấy có cái gì không đúng, nhưng cũng không cảm thấy có chuyện gì không ổn, nhưng bây giờ nhìn kỹ về mặt của nàng, lại cùng về mặt khiếp đảm vừa rồi khác một trời một vực, hần rất sợ.

Lúc thái y chẩn đoán bệnh cho nàng tay khẽ run lên, sau đó về mặt bắt đầu hoảng loạn.

"Như thế nào?" Hàn Hạo Thần cảm giác cả thân thể cũng bắt đầu căng cứng, một khắc cũng không dám thư giãn.

Lạc Tử Mộng nháy mắt không biết tại sao hần lại khẩn trương như vậy, thân thể của nàng thế nào chứ? Chỉ là đụng đầu, tại sao lại cần phải bắt mạch?

Thái y cẩn thận từng li từng tí trả lời: "Vương Gia, vương phi nàng. hình như đã ăn trúng thứ gì đó không nên ăn."

"Thứ gì là thứ không nên ăn?"

"Chuyện này. Giống như. Giống như." Thái y mãi không dám nói ra, về mặt càng lúc càng sợ hãi.

"Nói!" Hàn Hạo Thần tức giận hét lên, thái y sợ đến lập tức quỳ trên mặt đất. Lạc Tử Mộng nếu không phải bị Hàn Hạo Thần ôm vào trong ngực, chỉ sợ cũng đã sớm bị sợ đến lùi lại mấy bước.

"Vương, vương phi giống như là trúng cổ độc, nhưng mạch tượng cũng không ổn thỉnh thoảng rối loạn thỉnh thoảng vững vàng, cho nên."

"Làm sao lại trúng cổ độc? Đang yên lành tại sao lại trúng cổ độc? Người chắc chắn chứ?"

"Dạ, Vương Gia, chắc là vương phi ăn nhầm thức ăn bị hạ cổ độc, nhưng bởi vì dược tính không mạnh, cho nên không thể lập biểu hiện ra bệnh trạng."

Hàn Hạo Thần cau mày ngẫm nghĩ, đầu bếp Thần vương phủ sẽ không có gan lớn như vậy dám hạ độc, trừ phi có nội gian.

"Người đầu, đem tất cả mọi người từ trên xuống dưới trong phủ kiểm tra hết cho ta, nếu có chút hiềm nghi nào, mau giao cho Bồn vương xử trí."

"Dạ!"

Lạc Tử Mộng cũng hoàn toàn choáng váng, tại sao mình lại trúng cổ độc? Lần trước là độc dược, lần này là cổ độc, thân thể của nàng làm sao có thể chống lại nhiều giầy vò như thế chứ, hơn nữa nàng ngoại trừ kết oán với Hoa Thiên Nhụy và Lan phi, nàng không nhớ rõ mình đã từng đắc tội với ai.

"Vương Gia, hạ quan nhất định đem hết toàn lực nghiên cứu chế tạo thuốc giải, nhưng trong lúc này, kính xin Vương Gia phải chú ý đến vương phi nhiều hơn, nếu ra cửa nhất định không rời nàng một bước." Thái y nhắc nhở.

"Vì sao?" Lạc Tử Mộng không hiểu.

Thái y giải thích: "Thật ra thì mạch tượng này hạ quan đã từng thấy một loại bệnh trạng cực kỳ giống, người bị hạ cổ độc nếu không giải trừ cổ độc, sẽ gián đoạn và thỉnh thoảng mất trí nhớ, cho đến khi không nhớ nổi tất cả những người quen biết, nhưng mà sau khi mất trí nhớ lại rất tin tưởng người đầu tiên mình gặp, thậm chí sẽ không rời khỏi người kia."

Hàn Hạo Thần và Lạc Tử Mộng cùng với Liên Vân này giờ vẫn đứng bên cạnh khiếp sợ không thôi, Hàn Hạo Thần rốt cuộc cũng hiểu rõ tại sao nàng lại thất thường như vậy, thậm chí ở trong đây nàng hần thấy được cảm giác xa lạ. Liên Vân cũng đột nhiên nhớ lại, lúc bình thường nàng cũng hay quên mọi chuyện, mới vừa ăn thức ăn sáng lại nói là chưa ăn, thì ra là tình huống như thế.

Lạc Tử Mộng lẳng lặng không nói gì, bởi vì nàng sợ, sợ mình không phải trúng cổ độc, mà biểu hiện nàng sẽ phải quay về, quên hết tất cả trí nhớ ở nơi này, sau đó trở lại hiện đại, nhưng không nhớ bất cứ điều gì.

Nàng nắm tay của hần rất chặt, một lúc lâu vẫn không nói ra được bất cứ chữ nào .

"Đừng sợ." Hần đau lòng vuốt khuôn mặt đã trở nên cực kỳ tái nhợt của nàng, nhưng ngay cả hần cũng sợ, hần lại dùng cái gì để an ủi nàng đây?

Ăn xong bữa tối, Lạc Tử Mộng đi tới phòng tắm, ở chỗ này, Hàn Hạo Thần vì muốn nàng được sử dụng nước nóng nên đã đem suối nước nóng dẫn đến đây, mà bên trong lại bố trí giống như trong động Ôn Tuyền, ngay đến cả tảng đá cũng không biết Hàn Hạo Thần làm cách nào cho người chuyển qua đây .

Lúc Liên Vân giúp nàng cởi y phục ra để chuẩn bị tắm, trên người nàng đột nhiên rớt xuống một phong thư.

"Vương phi, người rơi đồ rồi." Liên Vân đem bức thư nhặt lên sau đó đưa cho Lạc Tử Mộng.

Lạc Tử Mộng nhặt lên vừa nhìn, không khỏi sinh lòng tò mò, lá thư này tại sao lại xuất hiện tại trên người của nàng? Nhưng nghĩ tới những lời thái y nói, nghĩ tới có thể là ban ngày có ai đưa cho nàng, mà nàng lại quên.

"Đợi lát nữa ta sẽ đọc." Đem bức thư để qua một bên, bước chân vào Ôn Tuyền, cùng Hàn Hạo Thần sống một thời gian lâu, hình như nàng cũng bắt đầu lấy bệnh sạch sẽ.

Sau khi tắm rửa xong, nàng đang chuẩn bị đứng lên thay quần áo, ai ngờ mới vừa đứng lên, nhìn ra ngoài cửa đã thấy một bóng dáng rất lớn xuất hiện trước mặt nàng, nàng hét lên một tiếng, lập tức chui vào trong nước.

"Hàn - Hạo - Thần!" Nàng tức giận hét lên, "Quý hạ lưu, đi ra ngoài! Không thấy ta đang tắm sao?"

Liên Vân vốn dĩ nghe thấy tiếng quát của Lạc Từ Mộng sững sốt một chút, trong lòng cũng đã phòng bị, nhưng khi nàng nhìn thấy Hàn Hạo Thần hai tay đan chéo trước ngực cười yếu ớt nhìn Lạc Từ Mộng thì lập tức mím môi cười rồi đi.

"Này! Liên Vân! Ngươi đi đâu? Ta không cho ngươi đi!" Nàng ở phía sau không ngừng kêu lên, vốn muốn đưa tay ngăn lại không cho nàng ta rời đi, nhưng vừa mới vươn tay, lại phát hiện sóng nước rung chuyển khiến cho cảnh xuân trước ngực nàng hiện ra.

Hàn Hạo Thần vốn dĩ tâm trạng đang buồn chán khi chứng kiến Lạc Từ Mộng trong nháy mắt không còn sót lại một chút gì, hần cười đi tới ngồi xổm người xuống nói: "Che cái gì? Cũng không phải là chưa từng xem qua."

Lời nói của hần mập mờ như vậy lại càng làm cho nàng thẹn thùng 囁 đến cực điểm.

"Chàng! Chàng chính là tên lưu manh?" Nàng bị dọa sợ đến động cũng không dám động. Mặc dù hai người đã thân mật rất nhiều lần, nhưng nếu muốn nàng thẳng thắn gặp nhau, thì nàng khó có thể làm được.

Nhìn thấy nàng phản ứng như vậy, Hàn Hạo Thần cười cũng chuẩn bị cởi quần áo.

"Này! Ngừng! Chàng muốn làm gì?" Nàng mở lớn mắt không ngừng nhìn đi nhìn lại giữa tay và mặt hần.

Nhưng hần lại nhếch môi cười, "Vừa rồi ai nói ta là lưu manh, không làm một chút chuyện lưu manh chẳng phải thật xin lỗi với cách xưng hô này sao?"

Lạc Từ Mộng mím môi mặt cười khổ: "Không phải. . . . Ta nói sai, chàng không phải là lưu manh, là ta được chưa?"

Nếu bị người ta biết bọn họ ở chỗ này làm loại chuyện đó, nàng làm sao sống được chứ? Tuy rằng quan hệ của hần mình đã không có gì để mất nữa, nhưng dầu gì cũng nên cẩn thận một chút.

"Đi lên." Hần sẽ không trêu chọc nàng nữa, cúi người đưa tay đến trước mặt nàng, thấy nàng còn núp ở trong nước không chịu đi lên, hần cười nói: "Nàng bây giờ tính ở trong nước luôn hay sao?"

Nàng rút cuộc đã nhìn ra, hần muốn giờ trò lưu manh, nếu là nàng không lên, hần nhất định sẽ không đi.

Bất đắc dĩ, nàng duỗi một tay cho hần, một tay bảo vệ ngực, nhưng bảo vệ phía trên liền không bảo vệ được phía dưới, mà đôi mắt tràn ngập tình dục vẫn không ngừng quan sát nàng từ trên xuống dưới, nàng tức giận đến mức dậm chân.

"Nhìn đủ chưa? !"

"Được được được, không nhìn, mau mặc vào, cẩn thận bị cảm lạnh."

"Như thế này không phải vì chàng sao?" Nàng tức giận mặc quần áo vào liếc hần một cái.

Khi nàng đem bộ y phục mặc xong, thì lá thư đã hiện ra trước mặt Hàn Hạo Thần, hần cảm lên vừa nhìn, lập tức xụ mặt xuống. Nhìn bút tích mạnh mẽ trên lá thư, tuyệt đối là nam tử viết, mà nàng hôm nay cũng chỉ bị nam tử tên là Từ Hiến đó quấy rối, không phải hần viết thì là ai?

Hần đang chuẩn bị mở lá thư này ra, ai ngờ Lạc Từ Mộng đã đoạt lại mất, còn quay đầu dạy dỗ: "Chàng có biết lễ phép không vậy, vậy mà lại xem thư của ta, không thấy phía trên này viết ' Thân gửi Hàn Nhi' sao?"

Hàn Hạo Thần thật sự bị nàng chọc tức điên lên, nhưng cũng không dám động thủ với nàng nữa, nếu hần giành lấy lá thư này, nàng lại đụng đầu nữa thì làm thế nào?

Nhưng Lạc Từ Mộng cũng không muốn Hàn Hạo Thần hiểu lầm cho nên ngay trước mặt của hần đem thư mở ra.

Có thể muốn cho Hàn Hạo Thần tức giận hơn, nàng sau khi đọc lá thư mặt mày hớn hờ, hần mặc dù không có lòng hiếu kỳ lớn, nhưng chuyện của nàng thì bất cứ điều gì hần cũng muốn biết, vì vậy hần thò người tới hỏi: "Trên đó viết gì vậy?"

Nàng vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy vẻ mặt băng sơn của hần, thất vọng thở dài: "Thật là khác biệt một trời một vực, xem người ta viết cảm động biết bao nhiêu, nhưng chàng thì sao? Lời ngon tiếng ngọt gì cũng không có."

Hàn Hạo Thần hít một hơi thật sâu, vốn dĩ muốn phát bác, nhưng trong đầu lập tức lóe lên một ý nghĩ, chỉ thấy hần dễ dàng bế nàng lên.

"Này! chàng làm gì thế?"

"Trước thu thập nàng, sau đó trừng trị hắn." Hắn nói vừa xong, liền sai bước đi về phía phòng ngủ, mà phòng tắm và phòng ngủ vốn thông với nhau nên Hàn Hạo Thần nhanh chóng ôm nàng đến bên giường.

"Cái gì mà trừng trị hắn? Hắn ở đâu? Chẳng định làm gì hắn?"

"Hắn ở nơi mà hắn nên ở, dám mơ ước nữ nhân Bồn vương, không lập tức đem hắn róc xương lóc thịt cũng đã là không tệ rồi." Đang khi nói chuyện, động tác của hắn cũng không dừng lại, mới vừa rồi chỉ mặc một chiếc áo đơn, cho nên rất nhanh đã bị hắn lột sạch sẽ, mà tốc độ của hắn cũng làm cho nàng chắc lưỡi hít hà, thật không biết từ lúc nào thì hắn đã đem mình cời không còn một mảnh vải.

"Thả hắn có được hay không?" Nàng thử muốn câu cạnh hắn, nhưng tâm của hắn hiện tại không đặt ở trên câu hỏi của nàng, nàng giận nên ra sức nghiêng người không để ý tới hắn.

Chỉ là nàng cũng quá coi thường năng lực của hắn, hắn cũng không phải là người dễ xua đuổi như vậy, thấy nàng giận dỗi, hắn nhếch môi cười: "Mộng nhi từ lúc nào đã học xấu rồi, lại muốn thay đổi tư thế."

"Nói bậy bạ gì đó? A." Chỉ nghe một tiếng ngậm nga, nàng mắc cỡ đỏ mặt âm thầm mắng, trời mới biết nàng cho tới bây giờ cũng không có ý nghĩ kia, mà hắn làm sao lại không biết nàng trên thực tế muốn dùng phương thức chiến tranh lạnh để kháng nghị bất mãn của mình.

Người phía sau càng không ngừng ra sức, nàng nằm sấp ở trên giường cả người không có chút khí lực, ngay cả một chút kẽ hở để nàng kêu ngừng hắn cũng không cho nàng, mà hắn vô cùng hiểu rõ các điểm mẫn cảm của nàng, mỗi một lần để cho mình muốn ngừng mà không được đồng thời cũng có thể để cho nàng muốn ngừng mà không được.

Nếu là trên thế giới thuốc làm cho người ta giảm bớt thể lực, nàng nhất định dùng giá thật cao mua cho hắn dùng nếu không thật sự đòi mạng nàng rồi.

Nàng quay đầu muốn cầu xin tha thứ, thế nhưng hắn lại hết sức kịp thời ngăn chặn môi của nàng. Nàng nằm lì ở trên giường nhưng mặt lại lui về phía sau lắc lắc, tiếp tục như vậy không chỉ có eo nàng muốn gãy, mà ngay đến cả cổ của nàng cũng gãy mất.

Cũng may hắn còn có chút nhân tính, phát hiện nàng khó chịu sau đó liền điều chỉnh tư thế, nhưng cũng không dừng lại, mà ở chính diện nàng tiếp tục.

Cho đến nàng mệt mỏi đến cả hơi sức để cử động cũng không có, hắn vẫn chưa thỏa mãn bỏ qua nàng.

Thật ra thì Lạc Từ Mộng cũng không ngủ, mặc dù mệt quá mức, nhưng hình như ngày thường bị hắn luyện thể lực, ít nhất còn có chút tinh thần đợi đến lúc hắn ngủ.

Nàng biết Từ Hiến nhất định là bị hắn bắt rồi, hiện tại có lẽ đang ở đại lao, mặc dù không thể khiến cho hắn lập tức thả người, nhưng nàng nhất định phải đi xem một chút, ít nhất phải xác định hắn không có việc gì nàng mới có thể yên tâm, nếu Hàn Hạo Thần thật sự làm gì với hắn, nàng dù làm cách nào cũng phải cứu hắn ra.

Thật ra thì người tên Từ Hiến này như ánh mặt trời, ngày thường là người hết sức nhiệt tình hơn nữa rất giỏi về giao tiếp, cho nên quan hệ với các bạn học khác rất tốt, mặt khác, hắn là một người có học vấn phong phú, nàng tin tưởng hắn nhất định có thể thi được công danh, hơn nữa hắn rất thiện lương, nhất định sẽ là một người quan tốt.

Đối với nàng mà nói, cảm giác nàng đối với hắn vừa là thầy là bạn là huynh trưởng, chỉ là nàng từ trước đến giờ đều là người tùy tiện, ngược lại thật sự không nghĩ đến chuyện hắn sẽ thích nàng, nhưng nàng cũng không cảm thấy đó là gánh nặng, bởi vì nàng sẽ nói rõ ràng mọi chuyện với hắn, nếu sớm biết hắn có tâm tư như vậy, nàng đã sớm nói rõ mọi chuyện cho hắn rồi.

Sau khi đi đến đại lao, thị vệ canh giữa đại lao thấy nàng thì giật mình, lập tức tiến lên ôm quyền hành lễ: "Tham kiến vương phi, đã trễ thế này vương phi đến đại lao có chuyện gì không ạ?"

"Mở cửa." Nàng không nói thêm gì, bởi vì nàng biết ở chỗ đại này lấy thân phận của nàng căn bản không cần giải thích với bất cứ kẻ nào nhiều như vậy.

Quản ngục do dự một chút sau đó quả nhiên mở cửa ra, Lạc Từ Mộng âm thầm cười một tiếng, xem ra nàng càng ngày càng có thói quen sinh sống ở chỗ đại, ngay đến cả tâm lý của người chỗ đại cũng nắm được rõ ràng.

"Mặc Từ Hiến nhốt ở đâu?" Nàng quay đầu hỏi tên cai ngục bên trong, thấy ngục tốt không hiểu nàng ám chỉ người nào, vì vậy nàng lại bổ sung, "Chính là nam tử mà hôm nay Thần vương gia bắt vào."

"A, vương phi đang nói tên thư sinh kia, hắn ở trong phòng giam trong cùng." Cai ngục mang Lạc Từ Mộng đi tới phòng giam nhốt Từ Hiến, mặc dù nàng cũng không trông cậy Hàn Hạo Thần sẽ xuống tay hạ thủ lưu tình, nhưng trong phòng giam này quá thối, thật không phù hợp cấp bậc của Thần vương phi.

Nhưng lại nghĩ đến chuyện, Hàn Hạo Thần từng nói với nàng, nếu mà địa lao xây giống như cung điện, thì dân chúng trong khắp thiên hạ đều muốn làm chuyện phi pháp để được hưởng thụ đại lao hay sao? Ở trước mặt nàng hắn có thể nói những lời nói thú vị khác người như vậy, nhưng ở trước mặt người khác hắn luôn giữ bộ dáng băng sơn.

Lạc Từ Mộng phát tay bảo cai ngục đi xuống, sau đó thật sự không nhịn được nữa dùng ngón tay để dưới mũi, nơi này đủ mùi hôi chua, cái tên Hàn Hạo Thần này, không ngờ hắn cũng có thời điểm nhỏ mọn đến mức như vậy.

"Từ Hiên!" Lạc Từ Mộng nhẹ nhàng kêu một tiếng, vốn nhìn thấy hắn đã ngủ thiếp đi cũng không muốn quấy rầy, nhưng nàng chỉ muốn xác định một chút hắn không có việc gì, như vậy nàng cũng có thể đợi được đến ngày mai xin Hàn Hạo Thần thả hắn ra, nếu là thật sự có chuyện, tối nay nàng sẽ không tha cho Hàn Hạo Thần.

Có thể thấy được Từ Hiên ngủ không sâu, nàng chỉ nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng. Nhưng suy nghĩ đến hoàn cảnh như vậy, ở trong địa phương như địa lao này, làm sao có thể ngủ quen được.

"Mộng nhi!" Từ Hiên hưng phấn chạy tới nắm lấy khung sắt trại giam, nhưng khi hắn nhìn thấy nàng nửa đêm có thể vào đây, ngay lập tức đã hiểu rõ thân phận của nàng, vì vậy sửa lời nói, "Vương phi."

"Từ Hiên! Ngươi cố ý có phải không?" Lạc Từ Mộng đối với kiểu gọi 'vương phi' này rất khó chịu, vốn muốn cùng bọn họ hòa nhập mới che giấu, nhưng hắn vừa gọi như vậy, nàng có cảm giác bản thân như một tên lừa gạt, lừa gạt hắn và những người khác.

Từ Hiên ừ ừ cúi đầu nói: "Ngươi vốn dĩ là vương phi."

Lạc Từ Mộng thở dài: "Nhưng ta thích ngươi xưng hô với ta như trước hơn."

"Tiểu dân không dám." Mặc dù Thiệu Tần đã nói rất nhiều lời nói tốt về Lạc Từ Mộng, nhưng hắn không có biện pháp nào để tiếp nhận, vốn dĩ thích một cô nương nhưng nàng lại đã lập gia đình, hơn nữa gả cho Thần vương gia ở nước Hàn Vũ dưới một người trên vạn người, hắn làm sao có thể tranh giành được? Không tranh không giành đã định sẵn là thất bại rồi.

"Được rồi, thật sự rất xin lỗi, ngươi tức giận cũng là việc nên làm, nhưng ta không phải thật sự muốn gạt ngươi, ta là chỉ muốn đến thư viện cùng các ngươi học chung, hơn nữa ta cũng rất vui mừng khi quen biết mọi người, ta thật sự không phải cố ý." Nàng nắm lấy khung sắt phòng giam về mặt uất ức, cũng không kịp suy nghĩ khung sắt này bắn đến mức độ nào.

Nàng đột nhiên nói xin lỗi khiến cho Từ Hiên rất kinh hãi, hắn không ngờ thân là vương phi thế nhưng nàng có thể ủy khuất thân phận tôn quý cúi đầu trước một thường dân như hắn, hơn nữa còn tự mình giải thích nguyên nhân nàng giấu diếm thân phận.

"Ngươi đừng nói như vậy, là ta không biết tự lượng sức, cho dù ngươi không phải là thần vương phi, cũng chắc chắn sẽ không nhìn trộm ta...ta chỉ là. . . Ta chỉ là. . . ." Ta chỉ là thích ngươi, cũng là nữ nhân đầu tiên mà ta thích.

Lời như vậy làm sao hắn có thể nói ra miệng được, nhưng khi nhìn về mặt của hắn, Lạc Từ Mộng cũng hiểu được phần nào, hơn nữa từ bức thư của hắn nàng cũng nhìn ra sự chân thành của hắn.

"Đưa ngọc!" Nàng đột nhiên cười lấy ngón trỏ chọc vào ót hắn, giống như lúc ở thư viện không phân sang hèn, không chia thứ bậc vui vẻ đùa giỡn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 118: Lời thật lòng trong lúc vô tình.

"Cái gì không biết tự lượng sức chứ? Nói bậy bạ gì đấy? Thích một người không có lỗi, chẳng lẽ thích một người còn phải xem địa vị như thế nào sao? Hơn nữa ngươi hoàn toàn không biết thân phận thật của ta, cũng không phải cố ý làm hại, thì có gì sai lầm chứ?"

"Ngươi không trách ta?" Hắn hưng phấn ngẩng đầu nhìn nàng, hắn nở một nụ cười thật chói sáng như ánh mặt trời, còn kèm theo cả không dám tin nữa.

"Ngươi rõ là. . . ." Nàng bị hắn chọc tức chết mất, rõ ràng là nàng lừa hắn trước, làm sao lại biến thành hắn nghĩ là nàng trách hắn chứ? "Ngươi không trách ta thì thôi, còn quay lại cảm ơn ta, thật là đưa ngọc mà."

Hắn khẽ cười ngây ngô, vẫn như trước đây cười với nàng thật rạng rỡ.

"Không dám, Mộng. . . . Vương phi đừng nói như vậy." Hắn gãi đầu không biết như thế nào cho phải.

"Ngươi còn gọi như vậy nữa, ta sẽ đi ngay lập tức, để cho ngươi cả đời ở nơi này." Nàng nhún mày có ý đe dọa.

Quả nhiên Từ Hiên bị hù sợ, về mặt lập tức trở nên đau khổ nói: "Vương. . . . Mộng nhi, ngươi cần phải cứu ta, ta không muốn ở nơi này, nơi này rất hôi thối."

Lạc Từ Mộng nhìn xung quanh, ăn uống vệ sinh tất cả đều ở nơi này, không thối mới là lạ.

Nhưng khi nàng nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Từ Hiên, trái lại muốn đùa hắn một chút: "Ngươi đó, đúng là một người lười đi vệ sinh nhiều quá, mới có hơn nửa ngày cũng không nhịn được, thôi là của chính bản thân ngươi thôi."

"À? Người đã gặp qua người nào muốn đi nhà xí còn nhìn được không, ta cũng muốn nhìn lắm chứ, nhưng nhìn không được mà đi cả quần, thì chẳng phải thối hơn sao." Hắn cũng dần buông lỏng nỗi sợ với thân phận Vương phi của nàng, lại bắt đầu không ngừng kể khổ.

Lạc Tử Mộng vừa nghe hắn nói như vậy, lập tức "Hi hi" bật cười, ai biết cười quá mức, mũi hơi bị sặc cổ họng của nàng, nàng ho đến mức nước mắt sắp rơi xuống.

"Mộng nhi!" Tử Hiên đột nhiên sợ hãi kêu lên, "Trán người làm sao lại thâm tím như vậy?"

Lạc Tử Mộng sờ trán một cái, quả nhiên có một khối u nho nhỏ.

"Có phải vì ta, cho nên Vương Gia đánh người không?" Ở cổ đại trọng phu đánh lão bà cũng là chuyện bình thường, mà người có quyền thế càng tệ hại hơn, cho nên hắn nghĩ như vậy cũng là bình thường.

Nhưng mà Lạc Tử Mộng cũng không hề muốn Hàn Hạo Thần bị oan, hơn nữa hắn ở trong phòng ngủ bị nói xấu sau đó hất hơi tỉnh thì làm thế nào? Mặc dù suy nghĩ này có chút ngây thơ, nhưng cũng không phải không có khả năng này không phải sao?

Nàng vuốt vết thâm đỏ cười lắc đầu: "Không phải đâu, hắn sẽ không bao giờ đánh ta, là do ta đi bộ không cẩn thận ngã đụng vào trên ghế."

"Thật?" Hắn cảm thấy không tin lắm, bởi vì ngày hôm đó bọn họ nắm tay xuất hiện trước mặt Hàn Hạo Thần, hắn tại sao lại không đem tức giận trút lên người nàng chứ, ngay cả hắn cũng bị đánh mấy quyền, hôm nay đứng vẫn phải cong lưng, nhưng hắn không muốn làm cho nàng lo lắng, cho nên cố giả bộ không có chuyện gì mà thôi.

Lạc Tử Mộng cười một tiếng: "Đương nhiên là thật, Vương Gia đối với ta rất tốt, hắn sẽ không đánh ta đâu."

"Vậy thì tốt." Hắn nhẹ nhàng thở ra, đêm đã khuya, nhưng khi nhìn đến thấy nàng đến lại không muốn ngủ nữa, rất muốn cùng nàng trò chuyện tán gẫu, "Đúng rồi, làm sao lại đến thư viện để học? Nếu muốn học, Vương Gia chắc chắn sẽ mời tiên sinh đến vương phủ dạy học, chẳng lẽ Vương Gia cũng cho là 'Nữ nhân vô tài mới là đức' sao?"

"Không phải." Nàng vừa cười vừa lắc đầu, "Vương Gia sẽ không mời tiên sinh, nhưng hắn sẽ tự mình dạy."

Tình huống này ngược lại khiến Tử Hiên bất ngờ, hắn không nghĩ đến Hàn Hạo Thần lại tốt với nàng đến mức như vậy.

"Chỉ là." Nàng cười cấn cấn môi.

"Chỉ là cái gì?" Hắn đột nhiên rất muốn hiểu rõ, cuối cùng là vì nguyên nhân gì mà lại khiến cho một người có thân phận địa vị cao như nàng lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp đến thư viện cầu học.

Nàng ngượng ngùng đá đá mấy hòn đá nhỏ trên mặt đất, rồi rầm nửa ngày mới lên tiếng: "Thật ra thì hắn rất bận, cho nên ta không muốn làm chậm trễ chính sự của hắn, hơn nữa. Ta muốn cho hắn một bất ngờ."

Tử Hiên có chút không hiểu nhìn nàng, Lạc Tử Mộng dứt khoát nói thẳng: "Vương phi của các Vương phủ khác đều tinh thông cảm kỳ thư họa, thiếp thất trong Tam vương gia cũng có thể xuất khẩu thành thơ, đánh vần thành thơ, nhưng ta lại một chữ cũng không biết, thậm chí ngay chữ cũng không biết được mấy từ, ta không muốn làm cho hắn mất thể diện, cũng không muốn nghe người khác nói đường đường Thần Vương Gia thể nhưng lại lấy một nữ nhân cái gì cũng không biết."

"Người là vì hắn?" Cho dù làm nam tử Tử Hiên sau khi nghe nàng nói như vậy trái tim cũng dần ấm áp lên, huống chi là một bóng dáng cao lớn này giờ vẫn len lén đứng ở một bên.

Lúc trước, Hàn Hạo Thần biết Lạc Tử Mộng đi cũng không ngăn cản, bởi vì hắn hiểu rõ cô cần cũng không cách nào cản được nàng, cũng biết nàng sẽ đến nơi này, chỉ là hắn lo lắng cho nàng, nên lặng lẽ đi theo, lại không nghĩ sẽ nghe được tiếng lòng của nàng, cho đến bây giờ nàng chưa bao giờ nói rõ lòng mình với hắn.

Mộng nhi. Ta nên yêu nàng như thế nào đây? Nàng đã rất tốt rồi, căn bản không cần vì ta mà thay đổi gì.

Người ta đều nói nam nhi không dễ rơi lệ, nhưng một vương gia từ nhỏ đã thiếu hụt tình cảm như Hàn Hạo Thần trong nháy mắt trông mắt đen đã bị che phủ bởi một lớp sương mù, hắn đã cảm nhận được áp lực từ trên người Lạc Tử Mộng. Hắn biết lòng tự ái của nàng rất mạnh, lại là người hết sức kiêu ngạo, nhưng nàng lại vì hắn mà thay đổi, thật sự khiến hắn không thể tưởng tượng được.

Nhưng mà, hắn không cần nàng thay đổi gì, hắn yêu nàng, sẽ yêu tất cả mọi thứ của nàng.

Tử Hiên cảm khái nói: "Thần Vương Gia cưới Mộng nhi thật là có phúc."

Lạc Tử Mộng lại lắc đầu nói: "Không, ta có thể gả cho chàng chính là may mắn mà ta đã tu luyện được trong mấy đời." Thấy thần sắc Tử Hiên có chút cô đơn, nàng cười nhạt nói: "Người rất tốt, thật sự rất tốt, sau này sẽ có một cô nương khác xứng với người, chẳng qua cuộc đời này của ta chỉ yêu một mình Hàn Hạo Thần mà thôi, cho dù có người tốt hơn nữa, ta cũng sẽ lựa chọn cùng hắn sống với nhau cả đời."

Tử Hiên hít một hơi thật dài cười nói: "Còn nói Thần Vương Gia cưới người không phải có phúc khí, ta thấy, thần Vương Gia lấy được Mộng nhi thật sự

đã nhận được phúc khí lớn, nếu tương lai ta có thể tìm thấy một cô nương giống như Mông nhi, thì ta chết cũng đáng giá."

"Cái gì chết hay không chết, nếu người khác vì muốn ta thích mà chết, ta tình nguyện không thích hẳn để hẳn được sống thật tốt"

"Ta nói đùa với ngươi mà thôi, nhìn bộ dáng lo lắng của ngươi kìa." Từ Hiên cũng không nhịn được dùng ngón tay chọc chọc vào đầu nàng, sau đó hai người cùng vui vẻ mà cười lên. Sau đó hai người nói nhăng nói cuội trong chốc lát, cũng cảm thấy vô cùng thú vị.

"Chuyện gì mà vui mừng như vậy? Nói cho Bồn vương nghe một chút." Hàn Hạo Thần hai tay chấp ở sau lưng trên người cũng không mặc áo khoác, chỉ khoác thêm một chiếc áo choàng rất đơn giản, nhưng cũng không che được sự uy nghiêm mạnh mẽ và hàn khí lạnh thấu xương của hắn.

"Hạo Thần?" Lạc Từ Mộng đôi mắt mở lớn nhìn hắn, lúc đi ra rõ ràng nhìn thấy hắn đã ngủ sâu, tại sao bây giờ lại xuất hiện ở nơi này? Chẳng lẽ là hắn căn bản không ngủ? hay là nửa đêm tỉnh giấc?

Từ Hiên vốn dĩ đang đứng đối mặt với Lạc Từ Mộng, giữa hai người chỉ cách mấy thanh sắt, nhưng nhìn thấy Hàn Hạo Thần bước đến, Từ Hiên lập tức chủ động lui về phía sau một bước, mặc dù Lạc Từ Mộng đã nói hẳn đối xử với nàng rất tốt, cho tới bây giờ hẳn chưa bao giờ đánh nàng, nhưng hẳn cũng muốn phòng ngừa ngộ nhỡ.

"Thảo dân tham kiến Vương Gia." Hẳn hành đại lễ với Hàn Hạo Thần.

"Đứng lên đi." Hàn Hạo Thần từ tốn nói mà một câu, nhưng vẻ mặt cũng không có biến hóa gì quá lớn, đây là vẻ mặt của hắn đối với người ngoài từ trước cho đến nay, hi vọng không lộ. Lạc Từ Mộng vẫn luôn bội phục hắn ở điểm này, không biết hẳn làm sao làm được.

"Nửa đêm không ngủ được, nàng lại đến nơi này?" Hẳn đem áo choàng trên người cởi ra khoác lên trên người của nàng. Chỉ một cử động đơn giản như vậy, Từ Hiên đã tin lời nói của Lạc Từ Mộng lúc trước, nếu không phải thương yêu, làm sao lại cau mày khi nhìn thấy nàng mặc quần áo đơn bạc, lại cởi áo choàng chống lạnh của mình khoác lên người nàng chứ? Mà chính hẳn hiện tại cũng ăn mặc mỏng manh, lại chỉ suy nghĩ đến nàng

Lạc Từ Mộng đã quen với sự chăm sóc của hắn như vậy rồi, cho nên cũng không cự tuyệt, chỉ là trên mặt có chút không vui nói: "Nếu ta không đến, ta làm sao biết ngươi đem Từ Hiên nhốt ở một địa phương tồi tàn hôi thối như thế này chứ? Nơi đâu phải chỗ dành cho người ở? Ngay cả chuột cũng không muốn ở."

Giọng nói của nàng giống hệt một đứa bé đang oán giận, cũng không có chút kính sợ nào đối với một vương gia, lại khiến Từ Hiên không dám tin hơn nữa, chính là Hàn Hạo Thần cũng không tức giận, mà lại cười nói: "Như vậy mới có thể làm cho nàng nhớ lâu, ta cũng không thể cung cấp rượu tốt và thức ăn ngon cho người mà ta bắt về, lại còn giường ấm gối êm nữa chứ?"

"Chàng nhường ta thắng một lần không được sao, đâu có người nào như vậy, lúc nào cũng thắng ta." Cũng không biết một Vương Gia ít lời như hắn lại có thể học được công phu miệng lưỡi như vậy từ đâu.

"Được, không nói, khuya lắm rồi đi về trước đi." Hẳn ôm lấy Lạc Từ Mộng chuẩn bị rời đi, ai ngờ Lạc Từ Mộng cũng không thỏa hiệp, "Thả Từ Hiên ta sẽ trở về."

"Không được."

"Vậy ta không đi."

Từ Hiên vốn muốn khuyên Lạc Từ Mộng không nên tranh cãi với Vương Gia, nhưng hắn nhìn hoàn cảnh chung quanh, hẳn cũng không muốn ở trong chỗ này nữa, hơn nữa nhìn bộ dạng Hàn Hạo Thần, đâu có chút tức giận nào, hai người căn bản là giống như hai vợ chồng mới cưới, như keo như sơn, đáng về ân ái vô cùng, cho nên hẳn liền đem lời nói ép xuống, nhìn bọn họ người một câu ta một câu, hẳn ở phòng giam không ngừng hâm mộ, nhưng đáng tiếc, người trong lòng của mình cứ như vậy bay đi.

Cuối cùng vẫn là Hàn Hạo Thần thỏa hiệp trước Lạc Từ Mộng, nếu không với lòng quật cường của nàng, thì cho dù hắn bắt nàng trở về nàng cũng không thể yên tĩnh.

"Được, nghe lời nàng, nhưng đợi ngày mai đã, tối nay đi về trước."

"Ngày mai." Nàng suy nghĩ một chút, hiện tại nửa đêm canh ba đi ở bên ngoài cũng không an toàn, vì vậy nhìn Từ Hiên một chút, thấy hắn vui mừng gật đầu, nàng cũng thả lỏng người, "Được rồi, nhưng không cho phép chàng gạt ta, nếu không."

"Nếu không như thế nào?" Hàn Hạo Thần vừa ôm nàng đi về phía trước vừa nhíu mày nhìn nàng.

Nàng ngẩng đầu lên trả lời: "Nếu không chàng sẽ biết tay đấy!"

"Không tệ, lại dám to gan lớn mật uy hiếp Vương Gia nữa đấy!" Tuy nói như vậy nhưng trên mặt hắn lại tràn đầy vui sướng không có gì sánh kịp.

"Gan lớn còn dám ra lệnh Vương Gia nữa đấy, Thần Vương Gia, bồn vương phi ra lệnh cho chàng, ngồi xổm xuống, cống ta trở về. !" Nàng cũng nhíu mày lại tay chỉ chỉ xuống dưới.

Hàn Hạo Thần bắt đắc dĩ lắc đầu, rồi lại không thể không theo: "Được, tuân lệnh."

Trước ánh mắt kinh ngạc của tất cả cai ngục, Hàn Hạo Thần ngồi xổm người xuống cổng Lạc Tử Mộng đi ra ngoài, mà những cai ngục đó rất lâu mới hoàn hồn lại.

Một người trong đó lấy cùi chỏ đụng đụng một người khác hỏi "Người vừa rồi đúng là Thần thần Vương Gia của chúng ta sao?"

Một người khác giờ tay nâng cằm lên vì quá kinh ngạc mà không khép lại được: "Ta nghĩ ta muốn đi ngủ bù, nhất định là vẫn chưa tỉnh ngủ."

Vừa nói xong, hắn còn mang theo vẻ mặt không dám tin nằm sấp lại ngủ.

Mà ở bên ngoài, Lạc Tử Mộng dùng áo choàng lúc này hắn đưa cho nàng bao cả hai người lại, Hàn Hạo Thần cúi đầu nhìn chiếc áo choàng trên người, cũng không nói tiếng nào, chỉ là hai mắt nhìn về phía trước đã uon ướn.

-* Dạ Ngưng Huyền tuyến phân cách *-

Trong quán trọ, Hồ Diên Sơn đi tới trước mặt Hồ Diên Phong nói: "Đại ca, đã chuẩn bị thỏa đáng, lần này là cơ hội cuối cùng rồi."

Hồ Diên Phong đứng ở bên trong phòng nhìn bức họa trên tường, mỗi lần nhìn mà một lần mất thần, rõ ràng là cùng một gương mặt, hắn thật sự không tin là không phải một người, hắn cũng không muốn làm như vậy, nhưng hắn lại sợ mất đi nàng, từ nhỏ đến lớn chỗ nào có nàng thì sẽ có sự hiện hữu của hắn, bọn hắn từ trước đến nay đều gắn bó không rời.

"Đại ca!" Hồ Diên Sơn lại kêu một tiếng, nhìn thấy hắn lại nhìn đến mất hồn, hắn thờ dài nói, "Đừng xem nữa, sẽ nhanh chóng trở thành người của đại ca mà, đến lúc đó nhìn người thật sẽ chân thật hơn." Hắn khẽ sờ cười một tiếng, nhưng lại giống như mất đi cái gì, giống như có gì đó không giống như cũ nữa.

"Đúng vậy, nhìn người thật sẽ chân thật hơn." Hắn khẽ sờ cười một tiếng, nhưng lại giống như mất đi cái gì, giống như có gì đó không giống như cũ nữa.

Hồ Diên Sơn cúi đầu nhu nhu mày, trong lòng rối rắm một lúc lâu, nhưng hắn không nhìn được muốn xác định lại một điều: "Đại ca chắc chắn không? Thứ cho Tam đệ nói thẳng, ta cảm thấy Lạc Tử Mộng hiện tại và Lạc Tử Mộng cùng với chúng ta lớn lên không cùng một người."

"Nhất định là một người!" Lời nói của Hồ Diên Phong vô cùng kiên định, cũng không biết là hắn nói cho Hồ Diên Sơn nghe hay là nói cho mình nghe. Cho dù bản thân hắn cũng thấy như vậy, cho dù là chỉ giống khuôn mặt, hắn cũng muốn cướp nàng về, đem tất cả câu đố giải đáp.

"Đại ca, còn có một việc." Thần sắc Hồ Diên Sơn chợt lạnh lùng, "Đại ca nên biết, cho dù huynh lấy được nàng, nàng cũng không có khả năng sinh con cho huynh, bởi vì trong lúc trứng độc không thể sinh."

"Ta biết rõ." Hồ Diên Phong nhàn nhạt đáp. Hắn đương nhiên biết chuyện này, nhưng hắn vẫn muốn cưới nàng, bởi vì nàng là nàng, nàng là Lạc Tử Mộng không phải là người khác, hắn mặc kệ nàng có thể sinh con hay không, hắn đều yêu.

Hồ Diên Sơn vẫn có chút băn khoăn: "Chẳng lẽ đại ca muốn kết hôn Mộng nhi rồi cưới thêm thiếp? Đại ca nên biết, Mộng nhi mặc dù tính tình nhu nhược, nhưng nàng lại kiên quyết không muốn cùng các cô nương khác chung một chồng."

"Ừ, cho tới bây giờ ta đều không có ý định nạp thêm thiếp thất." Hắn quay đầu nhìn về vẻ mặt kinh ngạc của Hồ Diên Sơn, "Ta sẽ từ từ giải trừ cổ độc trên người nàng, hi vọng nàng có thể khôi phục trí nhớ, đến lúc đó ta cùng với nàng sẽ sinh thật nhiều con." Trước mắt của hắn chợt hiện lên hình ảnh, ấm áp, ngọt ngào, hạnh phúc chỉ thuộc về bọn hắn.

"Nếu không phải là một người, thì làm sao có thể khôi phục trí nhớ?" Hồ Diên Sơn thẳng thắn nói nhưng lại nhận lấy một ánh mắt nghiêm khắc của Hồ Diên Phong.

"Ta nói phải thì phải." Hắn hét lớn một tiếng, ánh mắt dịu dàng lúc này tan biến không còn một chút nào.

"Được được được, đại ca huynh chuẩn bị một chút, cơ hội chỉ có lần này thôi, trong nháy mắt nàng mất trí nhớ người đầu tiên gặp được phải là huynh, nếu không phí hết công sức. Lần trước vốn dĩ cơ hội rất tốt, lại không nghĩ bị tên Thư sinh tên là ' Tử Hiền ' gì đó làm đảo lộn, lần này nhất định phải nắm chặt mới được."

"Ừ, ta biết rồi."

Sau khi Hồ Diên Sơn đi, Hồ Diên Phong cảm thấy khí lực trên người dường như mất hết, nhưng hắn vẫn kiên trì với suy nghĩ trong lòng, hắn nhất định phải tin tưởng mình, chắc chắn không nhận lầm người.

Mấy ngày nay, thái y trong Thần Vương Phủ ngày đêm nghiên cứu phương pháp giải cổ độc, mà Hàn Hạo Thần cũng tự mình dẫn người điều tra nguyên nhân, nhưng qua mấy ngày đều không có thu hoạch.

Buổi tối, Lạc Tử Mộng nằm trên giường có chút lo sợ, mấy ngày gần đây nàng rất ít khi ra ngoài, bởi vì bây giờ trong một ngày nàng có thể mất trí nhớ rất nhiều lần, mà mỗi lần Liên Vân và Tiểu Đông sẽ tận tình giúp nàng nhớ lại mọi chuyện trước đây, thậm chí có một số chuyện còn nói rất nhiều lần.

Hàn Hạo Thần ngoại trừ lúc lên triều, dường như mỗi lúc hắn đều nắm lấy tay nàng, muốn nàng xuất hiện trong phạm vi tầm mắt của hắn, mà mỗi lần nàng cảm thấy mình sắp quên đi thì hắn lại xuất hiện trước mặt nàng, bởi vì thái y đã từng nói, nếu như nàng mất trí nhớ, người nào xuất hiện đầu tiên trước mặt nàng, nàng sẽ tin tưởng người đó, những người khác đối với nàng đều thành người dưng.

Qua mấy lần, những lời nói lúc trước của thái y đã được kiểm chứng, vào lúc nàng mất trí nhớ đó chỉ nhận thức một mình hấn.

Thấy tình trạng mất trí nhớ của nàng càng ngày càng thường xuyên, Hàn Hạo Thần ra lệnh cho thái y nhất định phải gia tăng tốc độ nghiên cứu chế tạo, hấn không dám nghĩ đến thời điểm nàng ngay cả hấn cũng không nhận ra. Mỗi một lần nàng mất trí nhớ khiến hấn rất sợ hãi, giống như tất cả dây thần kinh vì nàng mà bị kéo căng lên.

Qua ngày hôm sau, Hàn Hạo Thần mang Lạc Từ Mộng đi dạo trong đình viện, cũng không biết hấn tại sao còn mời họa sĩ trong cung đến. Bên trong viện được bố trí rất đẹp, giữa sân còn đặt một chiếc ghế, chắc chắn là để nàng ngồi vẽ chân dung rồi, nhưng tranh Hàn Hạo Thần vẽ chắc chắn không thua họa sĩ trong cung, không biết tại sao hấn lại tới nơi này.

"Ngồi nơi này." Hàn Hạo Thần kéo tay Lạc Từ Mộng ngồi trên ghế, hai người cùng nhau ngồi xuống, vẽ mặt của nàng mê mang, chẳng lẽ vẽ bức họa hai người?

"Bắt đầu đi." Hấn nói với họa sĩ, họa sĩ lập tức khom hành lễ sau đó bắt đầu vẽ.

"Tại sao lại muốn vẽ một bức họa chung của hai chúng ta?" Nàng ngửa đầu hỏi.

Khóe miệng Hàn Hạo Thần cong lên hỏi: "Không thích sao?"

Nàng bĩu môi, có thể không thích được sao? Hơn nữa trong ngày thường hấn vẫn luôn nhường nàng, khó có việc hấn muốn làm, nàng tất nhiên là cố hết sức phối hợp rồi.

Hơn nữa Hàn Hạo Thần chưa bao giờ giải thích, hấn luôn nói "Nhiều lời vô ích, làm mới thực tế nhất". Dĩ nhiên lúc hấn nói những lời này đều là buổi tối, mục đích rõ ràng, nhưng nếu là lúc bình thường, hấn nhất định sẽ làm được, không cần nhiều lời, hấn đã chuẩn bị tốt mọi chuyện cho nàng, không rõ chỉ tiết nhưng tất cả đều an bài thỏa đáng.

Nhưng nàng nhìn tư thế của hai người, nói thật có chút giống những cụ ông cụ bà năm sáu chục tuổi chụp hình đám cưới, có hơi ngốc ngốc.

"Đừng lộn xộn, họa sĩ sẽ vẽ không đẹp." Đầu hấn không cử động nhưng lại nhẹ giọng nhắc nhở nàng, cho dù không nhìn nàng, hấn cũng có thể biết từng cử động từng ánh mắt của nàng.

Nàng cảm giác hôm nay hấn có chút gì đó không giống ngày thường, nàng nhớ hấn không thích người khác vẽ hấn, lật tung cả phủ cũng không tìm thấy bức chân dung nào của hấn, nhưng mà hôm nay.

Nàng ngược mắt lên nhìn về mặt chăm chú của hấn, nàng bỗng nhiên hiểu ra cái gì đó, đột nhiên trong lòng bắt đầu chua xót, nhưng chỉ trong nháy mắt, trái tim nàng giống như bị vật gì đó đâm vào khiến nó nhói đau.

Hàn Hạo Thần! chẳng tại sao lại đối xử với ta tốt như vậy? Tại sao lại khiến ta luyến tiếc chẳng như vậy? Nếu có một ngày trong sinh mệnh ta không có chàng... chàng nói ta phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 119: Bí mật của hấn

Nàng đưa tay chạm rai vương tới, sau đó nắm lấy tay hấn thật chặt, hấn có chút kinh ngạc nhìn về phía nàng. Nàng không ngẩng đầu nhìn lại hấn, một tay nàng nắm chặt tay hấn, tay còn lại vòng chắc cánh tay của Hàn Hạo Thần, tựa đầu vào vai hấn.

Hàn Hạo Thần nhẹ nhàng đưa tay vuốt nhẹ phần tóc của nàng bị gió thổi vương ở trên mặt về phía sau tai nàng, lẳng lặng nhìn nàng đang tựa đầu vào vai hấn, khóe môi vẽ thành một đường cong hoàn mỹ hấn cầm lấy tay của nàng.

Vị họa sĩ đến từ trong cung kia chưa bao giờ nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra trước mắt, trước kia khi hấn vẽ tranh cho hoàng thượng và hoàng hậu thì hai người luôn ngồi ngay ngắn. Còn động tác của Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng lại khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Thời gian vẽ tranh quá lâu, Lạc Từ Mộng có chút buồn ngủ, còn Hàn Hạo Thần vẫn giữ vững tinh thần thoải mái như lúc ban đầu, hơn nữa bàn tay đang nắm lấy tay nàng cho tới bây giờ chưa có giây phút nào buông lỏng.

"Vương Gia." Họa sĩ ngẩng đầu muốn nhắc nhở Hàn Hạo Thần rằng dường như Lạc Từ Mộng đã ngủ thiếp đi, Hàn Hạo Thần nhỏ giọng nói với hấn: "Tiếp tục vẽ đi."

"Vâng"

Hấn không nhìn nàng, nhưng hấn biết nhất định nàng đã ngủ thiếp đi, hấn cũng biết bởi vì trúng độc nên trí nhớ của nàng có phần giảm sút, hơn nữa nàng

còn ngủ nhiều hơn trước kia. Nhưng hắn lại cảm thấy may mắn khi nàng không quên hắn, cho dù nàng lần kia nàng đã quên hắn, nhưng vẫn gọi hắn là "Hàn Hạo Thần".

Buổi tối nằm ở trên giường, hắn ôm nàng thật chặt vào trong lòng, cẩn thận canh chừng giấc ngủ cho nàng, đối với hắn dù ôm nàng nhiều như thế nào vẫn là không đủ.

"Mộng nhi. Mộng nhi." Hắn nhỏ giọng gọi nàng, bàn tay khẽ mơn trớn hàng lông mày rồi đến mắt, mũi, và cuối cùng là đến đôi môi của nàng.

Lạc Tử Mộng cảm thấy trên mặt có chút ngứa ngáy, nàng giống như một chú mèo nhỏ đưa tay vuốt mặt của mình, sau đó lại chìm sâu vào giấc ngủ.

Hắn mỉm cười đắp chăn cho nàng, ôm nàng vào trong lòng. Hắn biết nàng luôn sợ lạnh, vào ban đêm tay chân nàng lúc nào cũng lạnh lẽo, hắn dần dần có thói quen đắp chăn tay nàng quấn chặt lấy người mình. Mà tư thế ngủ của nàng rất xấu, hay đạp chân khi ngủ, nếu nàng không được hắn ôm chặt vào lòng, với tư thế ngủ của nàng chắc chắn sẽ chết rét.

Lạc Tử Mộng bị giật mình mà tỉnh dậy, hình như mới vừa rồi nàng gặp phải ác mộng, nàng mơ thấy Hàn Hạo Thần cùng tất cả mọi người trong Thần vương phủ đột nhiên biến mất, chỉ còn nàng một thân một mình, không biết là người nào đã cầm tay này kéo đi, mặc kệ nàng có muốn đi hay không, người đó vẫn một mực kéo nàng đi. Cho đến lúc tỉnh lại nàng mới biết thì ra đó chỉ là một giấc mơ mà thôi.

Nàng đưa tay lau mồ hôi trên trán chuẩn bị lật người, lại không ngờ bản thân mình bị Hàn Hạo Thần ôm thật chặt khiến nàng không thể động dậy được. Nàng cười tủm tỉm, thì ra tư thế ngủ của hắn là như vậy sao? Chẳng lẽ trước kia khi ngủ hắn đều ôm chặt để ngủ ư? Hiện tại lại xem nàng như chân đế ôm?

Dưới tình huống vật lớn không có tiến triển gì, nàng chỉ có thể ngoan ngoãn nằm ở trong ngực hắn, mà hắn.

Lạc Tử Mộng vừa bực mình vừa buồn cười, hắn đưa tay vỗ nhẹ vào sống lưng của nàng, hắn xem nàng giống đứa trẻ sao?

Sáng sớm ngày hôm sau, Lạc Tử Mộng mang theo Liên Vân xuất phủ, mặc dù bên ngoài không có trò gì để chơi, nhưng so với việc ở lại trong vương phủ không có việc gì làm thì ra ngoài vẫn tốt hơn. Cũng không biết có phải mấy ngày hôm nay vì sáng khoái tinh thần mà nàng không còn xuất hiện tình trạng mất trí nhớ và hay ngủ như mấy hôm trước. Nàng không khỏi ôm một tia hi vọng rằng bản thân mình sẽ mau chóng hết bệnh.

Chỉ là nàng không biết được tên nào thất đức dám hạ độc với nàng, trước kia nàng chỉ thấy mấy thể loại này trong phim truyền hình, thật không nghĩ tới sẽ có một ngày chính mình sẽ bị người khác hạ độc.

Lúc này, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện ở trước mắt, Lạc Tử Mộng kéo tay Liên Vân đi về phía gian hàng đồ trang sức, không phải nàng sợ nàng ta, chẳng qua khi nhìn gương mặt Hoa Thiên Nhụy nàng có chút buồn nôn. Thật không biết tại sao trên đời lại có một nữ nhân không biết xấu hổ như vậy, người ta đã có vợ rồi mà vẫn quấn quýt làm phiền.

"Tiểu thư, cái này đẹp quá." Là giọng nói của Linh nhi, hai người họ đang đi tới gian hàng ở sau lưng các nàng.

Hoa Thiên Nhụy liếc mắt nhìn món đồ trang sức kia, nàng ta lạnh nhạt nói: "Thần ca ca không thích nữ tử dùng trâm cài đầu sắc sỡ, sao ngươi lại không biết điều này."

Linh nhi có chút uất ức, làm sao mà nàng biết được chuyện Thần vương gia thích hay không thích điều gì, hơn nữa trâm là để cài lên đầu mình, mình cảm thấy nó đẹp là được rồi sao phải quan tâm xem người khác nghĩ gì? Thật đúng là nữ tử duyệt kỷ giả dung.

*Nữ tử duyệt kỷ giả dung: Người con gái làm đẹp vì người mình yêu

Liên Vân nghe nàng ta nói vậy, trong lòng lửa giận ngàn ngút!

Hoa Thiên Nhụy cầm lấy cây trâm Tử Ngọc cài lên tóc, nhìn dáng vẻ nàng ta giống yêu thích không muốn buông tay, khi nàng ta nhìn thấy Lạc Tử Mộng thì lập tức xị mặt xuống.

"Thần vương phi." Linh nhi khẽ ngáy người sau đó nhanh chóng chào hỏi Lạc Tử Mộng.

Vốn Hoa Thiên Nhụy muốn giáo huấn Linh nhi, nhưng lại không tiện nói ngay lúc này, nàng ta nhếch môi: "Linh nhi ngoan, người nên gọi ta như vậy nhiều hơn nữa, nói không chừng rất nhanh thôi điều đó sẽ trở thành sự thật, nghe người gọi như vậy ta cảm thấy thật thích thú."

"Tam Tiểu Thư ý của cô là gì?" Mọi hành động cử chỉ của Liên Vân trong ngày thường đều rất có chừng mực, nhưng vừa đến chuyện của Lạc Tử Mộng nàng liền nhảy dựng lên. Nghe thấy những lời đó của Hoa Thiên Nhụy, nàng tức giận lên tiếng cảnh cáo: "Thần vương phi vĩnh viễn chỉ có một, cái gì mà rất nhanh thôi sẽ trở thành sự thật? Vương Gia nói rồi, cả đời này ngài chỉ cần có mình Vương phi thôi là đủ. Tam Tiểu Thư hãy xóa bỏ ý niệm đó khỏi đầu đi."

Lạc Tử Mộng nhử mày nhìn về phía Liên Vân, quả nhiên ở cùng nàng đã lâu, miệng lưỡi càng ngày càng lợi hại, ban đầu lúc mới gặp Liên Vân nha đầu này luôn nói năng một cách cẩn thận, hôm nay lại dám ở trên đường dạy dỗ thiên kim của Thừa tướng. Dĩ nhiên nàng biết, sở dĩ lá gan Liên Vân lớn như vậy là bởi vì có nàng ở phía sau làm chỗ dựa.

Sắc mặt Hoa Thiên Nhụy lúc trắng lúc xanh, nàng ta tức giận chỉ vào Liên Vân mắng: "Nha đầu chết tiệt kia, sao ngươi dám dạy dỗ ta? Ngươi chán sống

rồi đúng không?"

"Thế nào, Thiên kim nhà Thừa tướng muốn giết người diệt khẩu sao?" Lạc Tử Mộng nhếch miệng lên nở nụ cười khinh thường, nàng cầm lấy cây trâm mới vừa rồi Hoa Thiên Nhụy nói Hàn Hạo Thần sẽ không thích lên, sau đó quay đầu mỉm cười nhìn nàng ta, "Thật ra thì vương gia thích hay không thích không phải vì cây trâm này, quan trọng là người nào cài nó trên đầu mà thôi."

Lạc Tử Mộng nhìn về phía Liên Vân, hướng nàng mở trừng hai mắt: "Liên Vân, lần trước Vương Gia mua một đôi trâm hoa cho ta, tại sao có người lại nói Vương Gia không thích người khác cài trâm hoa vậy?"

Liên Vân lập tức hiểu ý đáp: "Cái chính là phải xem người đó là ai, không phải Vương Gia từng nói, vương phi cài trâm nào lên đầu ngài đều thích."

"Vậy người mau mua cái trâm hoa này đi, chút nữa xem Vương Gia thích hay không thích ta cài nó."

"Dạ!"

Liên Vân cao hứng thanh toán tiền, mang theo tâm trạng vui mừng theo Lạc Tử Mộng quay trở về Vương phủ. Hoa Thiên Nhụy đứng nguyên tại chỗ, tay nắm chặt quyền toàn thân giật đến phát run.

Trở lại Thần vương phủ, Lạc Tử Mộng tìm hộp trang sức của mình sau đó mở nó ra, nàng xem xét thật cẩn thận mọi thứ bên trong liền phát hiện những đồ trang sức trước nay Hàn Hạo Thần mua cho nàng chỉ có trâm cài tóc bình thường ... không có trâm hoa. Không lẽ hắn có bí mật gì mà nàng không biết? Giả dụ như trong lòng hắn thích một người, mà người kia không thích mang trâm hoa.

Có phải do nàng suy nghĩ nhiều hay không, mà nàng cảm giác trái tim mình đau đớn. Đến cả Hoa Thiên Nhụy cũng biết hắn không thích người khác dùng trâm hoa? Tại sao nàng lại không biết?

Tại thời điểm Hàn Hạo Thần bước vào Tầm Mộng cư, Lạc Tử Mộng vẫn ngồi ở trước bàn trang điểm, hai mắt nhìn chăm chăm vào đồng hồ trang sức đang vớt bừa bột trên bàn, nhìn về mặt nàng có vẻ uất ức..

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hàn Hạo Thần đi tới vuốt ve mặt nàng, Liên Vân thấy vậy liền thức thời đi ra khỏi phòng.

Lạc Tử Mộng ngẩng đầu nhìn Hàn Hạo Thần, gương mặt ôn hòa này của hắn đang nhìn nàng không phải sao? Có lẽ nàng đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

Nàng cầm cây trâm hoa cài lên đầu, sau đó hỏi: "Chàng thấy ta cài nó có đẹp không?"

Sắc mặt Hàn Hạo Thần lập tức trầm xuống, gương mặt như muốn hù dọa nàng, hắn đè nén cảm xúc nói: "Nàng thích mấy thứ đồ trang sức này sao? Mai ta sai người đi mua cho nàng." Hắn không trực tiếp trả lời câu hỏi của nàng... câu trả lời trên của hắn khiến nàng không thoải mái.

Nắm thật chặt cây trâm hoa trong lòng bàn tay, Lạc Tử Mộng cảm nhận được sự đau đớn từ bàn tay truyền tới, nhưng đó chẳng là gì so với sự đau đớn tận sâu trong lòng nàng, cảm giác như có hàng ngàn cây trâm đâm vào tim.

"Phải chăng trong lòng chàng có người khác, vì nàng ấy không thích trâm hoa, nên chàng cũng không thích người khác mang nó? Chàng xem ta là thể thân của nàng ấy hay sao?" Nàng đứng lên ngửa đầu nhìn thẳng vào mắt hắn. Mặc dù nàng cảm thấy suy đoán của bản thân có chút không hợp lý, thế nhưng những chuyện nàng đang nghĩ không phải là chưa từng thấy qua. Vì vậy trong lòng Lạc Tử Mộng càng thêm chắc chắn, đặc biệt là khi nàng nhìn thấy vẻ mặt hắn khi thấy nàng mang trâm hoa, rõ ràng là hắn không vui.

Hàn Hạo Thần chỉ biết lắc đầu cười nhạt: "Trong đầu nàng đang nghĩ cái gì vậy? Trong lòng ta có người khác, nếu có thì đó chính là nàng, nha đầu ngốc này."

Hắn vươn cánh tay đem cả người nàng ôm vào trong ngực, Lạc Tử Mộng cảm nhận được tình cảm mà hắn dành cho mình, cho nên tâm tình nàng cũng hòa hoãn chút. Nhưng chuyện này vẫn khiến nàng canh cánh trong lòng không thôi. Nàng bấu môi hỏi hắn: "Tại sao chuyện người kia sao ghét trâm hoa? Hoa Thiên Nhụy biết, mà ta lại không biết."

Đến lúc này hắn mới biết thì ra là chuyện này khiến nàng nổi giận, Hoa Thiên Nhụy biết chuyện gì xảy ra còn nàng thì không.

Hắn thở dài, sau đó kéo tay nàng đi đến bên giường, để nàng tựa đầu vào ngực, lúc này mới chậm rãi mở miệng nói: "Vốn dĩ ta không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng nếu nàng muốn biết ta sẽ kể cho nàng nghe."

Thật ra thì chỉ cần là chuyện nàng muốn biết thì hắn nhất định sẽ kể cho nàng nghe. Lâu nay nàng chưa từng hỏi hắn điều gì, nên hắn cũng không tiện mở miệng kể. Hắn còn cho rằng nàng không thêm để ý đến những chuyện trước kia của hắn, mặc dù có chút mất mát, nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều.

"Ta và hoàng huynh không phải cùng một mẹ sinh ra, lúc đó phụ hoàng ta cùng lúc sủng ái hai vị phi tử, một vị là Đức Phi, một vị là Hiền phi. Đức Phi tính tình kiêu căng, lại hết sức am hiểu cách lấy lòng tiên hoàng, mà Hiền phi tính tình dịu dàng, mặc dù được tiên hoàng yêu thích, nhưng vì tính tình người đơn thuần, nên bị Đức Phi thiết kế hãm hại. Hiền phi bị biếm vào lãnh cung, từ đó tiên hoàng không còn quan tâm đến Hiền phi nữa."

"Giờ đây chỉ còn một mình Đức Phi độc chiếm sự sủng ái của tiên hoàng, không lâu sau đó liền có bầu, bởi vì tiên hoàng vẫn còn lưu luyến Hiền phi, nên đã đến lãnh cung thăm người, cũng vì lần ghé thăm đó của tiên hoàng mà Hiền phi có bầu. Tiên hoàng lợi dụng lý do liền ban thánh chỉ cho phép Hiền phi dọn về tẩm cung. Sau khi Đức Phi biết tin đó, bà ta cảm thấy địa vị sau này của mình khó có thể giữ vững, nhưng hiện tại không có cơ hội xuống tay đối

phó với Hiền phi. Tới khi con trai của Hiền phi tròn sáu tuổi, hoàng thượng ra chỉ dụ ' Cũng cố ngôi vua cần lập người hiền tài ', từ lúc đó Đức Phi luôn nghĩ mọi cách đối phó với Hiền phi."

"Cho đến khi Hiền phi mất, con trai của Hiền phi mới nghe được từ trong miệng cung nhân mới biết được chân tướng của sự việc. Hắn muốn báo thù, lại khổ nỗi không có chứng cứ, vì vậy hắn mới cùng cố thể lực của mình. Lại không ngờ đột nhiên bệnh tình của tiên hoàng trở nên nguy kịch, Đức Phi ở bên tai tiên hoàng nói vài câu mê hoặc, khiến tiên hoàng vốn muốn lập con thứ lên làm vua lại đổi thành lập trưởng tử. Trong ngày tân hoàng lên ngôi, Đức Phi chưa kịp mặc cẩm bào của Hoàng thái hậu đã bị con trai Hiền phi dùng chính thủ đoạn mà trước đây bà ta dùng để đối phó Hiền phi để đối phó bà, hơn nữa còn khiến bà ta khổ sở gấp trăm lần."

" Cuối cùng.....Ngôi vị hoàng đế vẫn thuộc về con trai của Đức Phi."

Lạc Tử Mộng lẳng lẳng nghe chuyện xưa của hắn, xuyên suốt câu chuyện Hàn Hạo Thần chưa từng nhắc đến chuyện về cây trăm hoa, mà theo những gì hắn kể thì câu chuyện xoay quanh Đức Phi, Hiền phi, Trưởng Tử cùng con thứ. Không cần hắn lên tiếng giải thích, nàng cũng đã hiểu rõ ràng chuyện gì đã xảy ra.

"Thật ra thì mẫu thân chàng chính là Hiền phi, còn mẫu thân của hoàng thượng là Đức Phi, điều đó có phải không?"

Hắn cúi đầu nhìn nàng, vốn hắn cho nàng sẽ nói tránh sang chuyện khác, vì thế những lời nàng nói khiến hắn sững sờ một hồi lâu mới gật đầu một cái: "Ừ."

Lạc Tử Mộng chui vào trong lòng hắn, đưa tay ôm hắn thật chặt, trong lòng cảm thấy thật khổ sở, nàng biết từ trước giờ chuyện trong nhà Đế Vương không hề đơn giản, nhưng không có nghĩ tới mọi chuyện lại tàn khốc như vậy: "Đức Phi thích dùng trăm hoa sao?"

Câu hỏi của nàng khiến thân thể Hàn Hạo Thần cứng đờ.

Nàng lại nói tiếp: "Bởi vì nữ nhân mà chàng ghét thường cài trăm hoa lấy lòng tiên hoàng, cho nên chàng ghét nó cũng vì lí do này?"

Hắn không lên tiếng, nhưng nàng biết mình đã đoán đúng.

Nhưng nàng cũng không vì chuyện đó mà hân hoan kích động. Có phải cũng chính vì lớn lên trong hoàn cảnh như vậy nên mới khiến tính tình hắn trầm ổn nội liễm. Cũng bởi vì tính tình hắn vậy, nên nàng mới thích hắn không phải sao?

Đột nhiên nàng đưa tay gỡ chiếc trăm hoa đang cài trên đầu xuống, sau đó ném thật mạnh xuống đất.

"Mộng nhi."

"Không mang nữa, ta không muốn chàng nhìn nó lại nhớ đến chuyện cũ."

Hắn nhìn nàng, đáy mắt có biết bao điều muốn nói, nhưng hắn không biết phải mở miệng thế nào với nàng.

"Mộng nhi. Nàng không cảm thấy ta độc ác sao? Ta đã tự tay giết chết phi tử của tiên hoàng ."

Tại thời điểm hắn hỏi nàng câu đó nàng có chút sợ hãi, dù sao cũng là chuyện giết một mạng người. Nhưng so với sự sợ hãi trong lòng, thì nàng cảm thấy đau lòng nhiều hơn. Rốt cuộc điều gì khiến một người trầm ổn như hắn động sát tâm?

Nàng đưa tay vuốt mặt hắn, động tác của nàng khiến hắn cảm thấy thật ấm áp. Hàn Hạo Thần đưa tay đan vào bàn tay kia của nàng

"Ta biết chàng độc ác cũng bởi vì tình thế bắt buộc mà thôi, mà người như Đức phi, nếu không chết thì sống trên đời chỉ biết hãm hại người khác. Mẫu thân của chàng chết dưới tay bà ta, nếu chàng bỏ qua chuyện này, vậy còn xứng làm con của người sao? Dù còn sống cũng sẽ áy náy cả đời, chàng bỏ qua con trai của bà ta là chàng đã mềm lòng rồi."

Đáy mắt Hàn Hạo Thần dâng lên một tia phiếm hồng, nàng hiểu hắn, nàng thật hiểu hắn, mỗi câu nàng nói đều là những suy nghĩ từ sâu trong lòng hắn.

"Mộng nhi. " Hắn khẽ gọi tên nàng.

Mộng nhi, đời này của ta chỉ cần nàng ở bên cạnh thôi là đủ rồi.

Thật ra còn một việc hắn không nói cho nàng biết. Năm đó nếu không phải Hàn Hạo Hữu nói với Đức Phi rằng hắn muốn làm hoàng đế, thì Đức Phi sẽ không nghĩ mọi biện pháp giúp ước nguyện của hắn thành hiện thực. Chắc hẳn hàng ngày Đức Phi sẽ không hạ độc vào thuốc của tiên hoàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 120: Thể lực càng ngày càng tốt

Vốn lúc đó Hàn Hạo Thần muốn bắt đầu hành động, nhưng Đức Phi lại ở trước mặt tiên hoàng nói bóng nói gió khiến người ra chỉ dụ để hắn mang binh đi đánh giặc. Cho nên hắn không có thời gian để quan tâm đến bệnh tình của tiên hoàng, hơn nữa nếu không phải tiên hoàng luôn tin vào những lời nói của Đức phi, thì mẫu phi của hắn cũng sẽ không có kết cục như vậy.

May thay hắn lại chuyển họa thành phúc, hắn không những không chết ở trên chiến trường, ngược lại còn thu thập được nhiều tướng lĩnh dưới trướng, cũng vì vậy mà Hàn Hạo Hữu không dám ra tay với hắn.

Thực ra hắn không muốn làm Hoàng đế, hắn không muốn lúc nào mình cũng sẽ sống trong hoàn cảnh lạnh nhạt lãnh khốc, cho nên hắn mới tình nguyện làm một Vương gia, nếu hắn muốn làm hoàng đế, thì Hàn Hạo Hữu đã không thể ngồi vững trên long ý đến tận bây giờ.

Từ khi gặp Lạc Tử Mộng, hắn cảm thấy cuộc sống của hắn thay đổi rất nhiều, nhìn nàng cười, nhìn nàng chơi đùa khiến hắn cảm thấy thật vui vẻ. Nàng tựa như ánh sáng xuất hiện trong sinh mệnh của hắn, chỉ có nàng mới có thể thấp sáng được sinh mệnh của hắn.

Lúc nàng tỉnh lại vào sáng sớm ngày mai, vừa mở mắt ra nàng đã nhìn thấy Hàn Hạo Thần đang ngồi trên giường nhìn nàng. Lạc Tử Mộng duỗi người, nhìn bên ngoài thì mặt trời đã lên cao trên đỉnh đầu, không ngờ nàng vừa ngủ một giấc liền đến lúc hán hạ triều mới tỉnh.

Nàng mỉm cười nhào vào trong ngực hắn, Hàn Hạo Thần đưa tay ôm nàng vào lòng.

"Nàng tỉnh rồi sao?" Hắn thấp giọng dùng chân đạp kín người nàng.

"Ai cho chàng lên nhìn lúc ta ngủ." Nàng nhắm mắt lại, nàng sẽ không bao giờ quên được mùi hương trên người hắn.

"Nàng có thích hay không?"

Nghe Hàn Hạo Thần nói vậy, Lạc Tử Mộng chợt mở mắt ra, trước mắt nàng là một cây trầm hoa vô cùng tinh xảo, hắn đang cầm nó trong lòng bàn tay. Đó không phải là cây trầm nàng hôm qua nàng mau hay sao? Xem ra hắn đã cho người tỉ mỉ chế tạo lại.

Không phải hắn không thích người khác cài trầm hoa sao? Mỗi lần hắn nhìn thấy trầm hoa sẽ nghĩ đến chuyện mẫu thân mình chết là như thế nào sao?

Nàng ngẩng đầu nghi ngờ nhìn hắn, thế nhưng hắn chỉ khom môi cười nhạt.

Hắn đem trầm hoa bỏ vào bàn tay của nàng, sau đó mới mở miệng nói: "Thật ra thì mẫu phi của ta rất thích trầm hoa, nhưng phụ hoàng cưng chiều Đức Phi đến mức ra lệnh khắp hoàng cung trên dưới không cho phép người nào được phép cài trầm hoa, chỉ để mình Đức Phi được phép cài nó. Dù mẫu phi rất thích nó nhưng cũng chỉ biết làm theo lệnh phụ hoàng đã ban ra."

"Vậy tại sao. . . ." Nếu hắn không thích, thì tại sao lại muốn để nàng cài nó?

Hàn Hạo Thần hiểu được sự nghi ngờ trong lòng nàng, nhưng hắn không có lên tiếng giải thích.

"Ta cài nó nhất định sẽ đẹp hơn Đức Phi. Dù bà ta cài bao nhiêu trầm hoa trên đầu thì với lòng dạ độc ác kia của mình, mang bao nhiêu cũng đều là hoa tươi cắm bãi phân trâu mà thôi." Nàng cầm trầm hoa trên tay chạy tới trước bàn trang điểm, sau đó nhanh chóng cài trầm lên đầu.

Nàng không biết rằng tại thời điểm nàng cài trầm hoa lên đầu, hận thù trong lòng hắn đã giảm đi không ít. Về sau mỗi khi nhìn thấy trầm hoa hắn sẽ không nghĩ đến chuyện Đức Phi hại chết mẫu phi của hắn, mà là nhớ tới nàng.

Hàn Hạo Thần chợt khiếp sợ, bởi vì những lời Lạc Tử Mộng vừa nói cũng chính là những lời hắn từng nói với mẫu trước đây. Lúc ấy hắn nhìn thấy mẫu phi cầm hộp trang điểm lên lấy ra một cây trầm hoa người cứ nhìn vào nó chằm chằm. Khi đó hắn mới tám tuổi liền đi tới trước mặt mẫu phi nói: "Mẫu phi cài trầm hoa nhất định sẽ đẹp hơn yêu phụ kia. Lòng dạ bà ta độc ác, mang bao nhiêu cũng đều là hoa tươi cắm bãi phân trâu mà thôi."

Hiền phi nghe hắn nói vậy lập tức bịt chặt miệng hắn lại, liên tục cắn rặn hắn, họa là từ trong miệng mà ra, về sau hắn nên chú ý đến những gì hắn định nói, nếu không sẽ gặp phải tai họa.

Chỉ tiếc, dù mẫu phi của hắn luôn thận trọng từ lời nói đến việc làm, cuối cùng vẫn là rơi vào kết cục chết một cách thương tâm.

Sau khi Liên Vân trang điểm xong cho Lạc Tử Mộng, Hàn Hạo Thần tự mình đem trầm hoa cài lên trên đầu nàng, nhìn nàng hồi lâu, hắn càng cảm thấy nàng đúng là món quà mà ông trời ban tặng cho hắn, cuộc đời này chỉ cần có nàng cũng đủ rồi.

Hắn tình nguyện không cần giang sơn, chỉ cần nàng luôn sống vui vẻ, hạnh phúc, luôn vô ưu vô lo.

"Chàng thấy có đẹp hay không?" Lạc Tử Mộng sờ cây trầm hoa trên đầu, dưới tia sáng mặt trời, trầm hoa tản ra ánh sáng ngũ sắc.

"Đẹp lắm." Hắn nhìn nàng trong đến mắt hờn.

Liên Vân thấy vẻ mặt đó của Hàn Hạo Thần liền che miệng cười, mà Lạc Tử Mộng cũng phát hiện ra ánh mắt hắn đang nhìn chỗ khác, vì vậy xoay người đứng lên nhìn về phía hắn, nàng vừa bức mình vừa buồn cười, giờ tay đâm vào ngực hắn.

"Ta hỏi chàng trăm hoa có đẹp hay không?." Ai hỏi hần, nàng nhìn có đẹp hần không đâu!

"Đều đẹp như nhau, nhưng nàng còn đẹp hơn cả cây trăm hoa." Hần cười, nghiêm túc trả lời nàng.

Lạc Từ Mộng chớp chớp mắt nhìn hần, Liên Vân đứng ban cạnh này giờ lúc này mới lên tiếng: "Vương Gia, ngài nói xem có phải do dung mạo vương phi khuynh quốc khuynh thành nên cho dù đồ trang sức có đẹp ra sao cũng cũng không cách nào áp đảo được Vương phi?"

Thấy Hàn Hạo Thần chỉ cười không nói, mặt Lạc Từ Mộng bộ mặt ửng đỏ.

Lạc Từ Mộng trải qua một buổi sáng thật vui vẻ, nhưng đến buổi chiều nàng lại cảm thấy buồn bực trong lòng, Hàn Hạo Thần không cho phép nàng ra ngoài, cũng bởi vì nàng nhận lầm mấy chữ, hần nói: "Nếu nàng cứ vậy đi ra ngoài, nhất định sẽ bị người xấu lừa gạt" . Trên thực tế thì hần chỉ muốn ở cùng nàng, dạy viết chữ cũng chỉ là một cái cớ mà thôi. Nếu nàng muốn đi ra ngoài, phải có hần đi cùng.

Đây là lần đầu tiên nàng gặp phải một Vương Gia đeo bám người khác như vậy.

Nàng không còn biện pháp nào khác, nàng có muốn bỏ cũng không bỏ được, huống chi nàng cũng không muốn bỏ hần, nếu bỏ hần rồi, nàng phải đi đâu mới gặp được người tốt như hần đây.

Hôm nay hần thật lãng mạn, cứ nhiên mang nàng đi cưỡi ngựa, chỉ tiếc là nàng chỉ biết ngồi trên lưng ngựa, không thể giống hần cưỡi ngựa một cách thuần thục.

"Ngựa ơi, được ta cưỡi đúng là may mắn của ngươi, nhìn đi, không cần vận động dữ dội, chỉ cần tản tản bộ là tốt rồi." Nàng nói vậy, nhưng trong lòng vẫn có chút thất vọng.

Cuối cùng, nàng chỉ có thể cúi mặt ngồi yên trên lưng ngựa. Hiện tại nàng ngồi trên lưng ngựa cũng rất khó có thể giữ được thăng bằng, đừng nói đến việc cưỡi. Nếu ngựa chạy nhanh, nàng nhất định sẽ ngã xuống đất

Ai ngờ nàng mới vừa cúi đầu, sau lưng đột nhiên trầm xuống, không biết từ lúc nào Hàn Hạo Thần đã ngồi ở phía sau nàng. Đối với khinh công của hần, nàng rất bội phục, nhưng hần lại không cho phép nàng học, lúc ấy hần còn nói: "Nữ nhân chỉ cần để nam nhân bảo vệ là được rồi, học võ công làm cái gì, hơn nữa nếu để nàng học khinh công, nàng chạy mất thì làm thế nào?"

Xem ra đời này của nàng trốn không thoát lòng bàn tay của hần rồi.

Đột nhiên con ngựa chạy thật nhanh, nàng sợ đến mức rúc vào trong ngực Hàn Hạo Thần, không dám lộn xộn, mà Hàn Hạo Thần nhìn thấy bộ dáng sợ hãi nhưng vẫn len lén mở mắt ra không khỏi nhếch môi khẽ cười.

Khi nàng nhắm mắt lại đột nhiên trí nhớ liền biến mất, mở mắt ra nàng không biết tại sao mình lại ngồi trên lưng ngựa.

Cho đến khi nghe thấy được hơi thở của hần, ngược mắt đụng phải ánh mắt hần, nàng mới dần dần nhớ lại, nhưng nàng không dám nói ra điều này, bởi vì nàng biết hần sẽ lo lắng.

Sang một ngày khác, nàng hỏi Liên Vân xem ở nước Hàn Vũ còn có chỗ nào náo nhiệt mà nàng chưa đến hay không, Liên Vân nói dân chúng thường đến Phố La tự dâng hương, năm ngày nữa là ngày nước Hàn Vũ nghênh đón tài thần, nhất định rất náo nhiệt.

Lạc Từ Mộng nghe vậy đã cảm thấy háng hái, trời vừa sáng nàng đã gọi Hàn Hạo Thần dậy theo nàng đến miếu dâng hương, mặc dù mỗi ngày Hàn Hạo Thần đều thức dậy sớm, nhưng cho tới bây giờ cũng chưa từng có dậy sớm như thế .

Nhưng mà hần lại phát hiện ra một vấn đề, thể lực hần rất tốt, còn thể lực của nàng cũng không kém. Đêm qua mãi cho đến sau nửa đêm, hai người mới ngủ, mà sáng nay nàng lại có thể tỉnh dậy sớm như vậy. Không biết có phải do nàng ham chơi hay là do thể lực của nàng tăng lên đây.

Hần xoay người dùng cánh tay kéo nàng lên trên giường, giọng khàn khàn nói: "Vương phủ cũng không phải là không có tiền, còn cần phải nghênh đón tài thần sao?"

Nàng bĩu môi cả giận nói: "Trên đời này lại có người không thích việc có nhiều tiền sao?" Tiền đương nhiên là càng nhiều càng tốt rồi.

"Nếu chàng không dậy , từ hôm nay chúng ta bắt đầu chia phòng ngủ."

Hàn Hạo thần bất đắc dĩ thờ dài một hơi: "Cái gì mà nghênh đón thần tài, chẳng qua nàng chỉ muốn tham gia náo nhiệt." Hần nói vậy, nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng dậy.

Chuyện này cũng bị hần đã nhìn ra, lần này Lạc Từ Mộng vì muốn tiết kiệm thời gian, nên khi nàng vừa mới tỉnh dậy đã gọi Liên Vân và Tiểu Đông. Có hai người này, rất nhanh đã mặc xong quần áo chỉnh tề. Sau khi dùng qua đồ ăn sáng, nàng liền vội vàng kéo Hàn Hạo Thần bước lên xe ngựa.

Vừa đến Phố La tự, Lạc Từ Mộng chợt nín thở, trước mắt là cả một biển người, quả thật giống như đi nghỉ ở Trường Thành cùng Thiên An Môn. Những người thấp bé chắc chỉ có thể nhìn thấy móng và sống lưng của người khác, coi như người có cao đi chăng nữa cũng chỉ có thể nhìn thấy đỉnh đầu của người trước mặt.

Thấy cảnh tượng như vậy, Lạc Tử Mộng xoay người đánh Hàn Hạo Thần một cái, oán giận nói: "Chàng xem, ta đã bảo chàng dậy sớm rồi, ai bảo chàng ngủ nướng, hôm nay nhiều người như vậy, làm sao dâng hương được. Chờ chúng ta đi vào thì đã hết ngày rồi."

Liên Vân và Thiệu Tần đứng sau lưng hai người bọn họ không nhịn được cười ra tiếng, chỉ sợ Vương Gia của bọn họ cũng chỉ có đứng ở trước mặt nàng thì tính khí mới hòa hoãn như vậy. Quả thực là mặc cho nàng đánh mặc cho nàng mắng, Hàn Hạo Thần vẫn luôn nở nụ cười.

Không nghĩ đến thế nhưng Hàn Hạo Thần lại cúi người tiến tới bên tai Lạc Tử Mộng hỏi: "Mộng nhi, thể lực của nàng đúng là càng ngày càng tốt."

Lạc Tử Mộng vừa nghe hắn nói vậy lập tức ngừng nói, ý của hắn quá minh bạch, ngay lập tức mặt nàng nóng lên, sao hắn có thể nói những lời này với nàng kia chứ? Nàng quay đầu lại nhìn xem Liên Vân cùng mấy người kia đang đứng ở đâu, cũng không biết bọn họ có nghe thấy những lời hắn vừa nói hay không? Chỉ biết là khi nàng quay đầu lại nhìn lại thì bọn họ đều đồng loạt đưa mắt nhìn lên bầu trời, thật là giấu đầu hở đuôi.

"Chàng. Nói gì vậy? Quý hạ lưu!" Nàng đỏ mặt trách cứ, lại phát hiện âm thanh của mình vừa nói ra chỉ có mình có thể nghe được.

Người này cư nhiên đang nói về chuyện ngày hôm qua của bọn họ, nếu không phải nàng hứng thú với chuyện đến Phở La tự dâng hương, thì sức lực của nàng cũng không mạnh khỏe như vậy được, kết quả lại trở thành đề tài để hắn trêu chọc nàng, thật là đáng ghét!

Nhìn phản ứng của nàng, hắn khó tránh khỏi trầm giọng mà cười.

"Được, không nói." Hắn hết sức phối hợp gật đầu một cái.

"Lúc nào chàng cũng nói vậy, nhưng chàng đâu có giữ lời."

Nếu là nàng có thể giống như Hoa Thiên Nhụy da mặt dày một chút, sẽ không vì những lời nói này của hắn mà thẹn thùng, đến mức muốn đào cái hố chui vào. Chỉ là nếu nàng cứ tiếp tục làm vậy, khẳng định số hố nàng đào lên có thể chôn được toàn bộ người trong vương phủ. Nàng nổi giận nhưng chỉ cần Hàn Hạo Thần nói một câu thôi đã lập tức nguôi ngoai cơn giận. Hơn nữa còn khiến nàng khó lòng mở miệng, xem ra muốn đối phó hắn, nàng phải học hỏi thêm.

Thật vất vả mới chen được vào Phở La tự, Lạc Tử Mộng cầm hương quay đầu hỏi Liên Vân: "Nơi này có thể cầu duyên sao?"

"Dĩ nhiên là có thể." Liên Vân cũng cầm hương nói, "Vương phi chẳng lẽ người không chú ý tới sao? Những người tới Phở La tự nếu không phải là những cô nương trẻ tuổi thì cũng chính là mẫu thân mang theo nữ nhi tới đây. Họ đều cầu cho mình cưới được một đức lang quân như ý."

Lạc Tử Mộng nhìn xung quanh, quả nhiên đều là những cô nương trẻ tuổi chiếm đa số, thậm chí còn có cha mẹ mang theo nhi tử tới đây, nói vậy xem ra ở đây rất linh nghiệm.

"Linh nghiệm như vậy, khó trách hôm nay nhiều người tới đây, chúng ta cũng đi, cầu tài cầu duyên, tốt!"

"Tốt!! cái gì tốt!"

Lạc Tử Mộng và Liên Vân đang chuẩn bị quỳ xuống cúng bái thần linh, ai ngờ cánh tay lại bị người khác giữ chặt, kèm theo đó là một giọng nói tức giận, nàng quay đầu thì nhìn thấy người đó chính là Hàn Hạo Thần.

Lạc Tử Mộng nhìn Hàn Hạo Thần nhoen miệng cười, lại phát hiện khi nàng nhìn thấy vẻ mặt giận dữ của hắn có chút chột dạ.

"Không phải chàng đang chờ ở bên ngoài sao? Sao lại vào đây?" Nàng cười khở hỏi.

Hàn Hạo Thần liếc mắt nhìn nàng, hắn vốn lo lắng bên trong quá nhiều người sẽ đụng phải nàng, ai biết được lại nghe được nàng nói muốn cầu duyên.

"Không tiến vào làm sao biết được nàng tới cầu là nhân duyên?"

Nàng không tự chủ được lui về phía sau một bước, trốn sau lưng Liên Vân nói vòng vo: "Cái đó. Thật ra thì ta." Nàng nhìn Liên Vân đang mím môi cười "Ta tới đây là để cầu duyên cho Liên Vân, thuận tiện ghé thăm thần tài cho vương phủ, để vương phủ của chúng ta càng ngày càng nhiều tiền bạc."

"À?" Liên Vân đỏ mặt, "Vương phi." Nàng vừa muốn nói điều gì đó, sau lưng đột nhiên bị Lạc Tử Mộng nhéo một cái, vì vậy lập tức gật đầu, "Dạ dạ, vương phi tới cầu duyên cho nô tỳ."

Quý mới tin lời của nàng... Liên Vân chưa tròn 16, phải cần tới cầu duyên sao? .

Thấy sắc mặt hắn chưa hòa hoãn, nàng cười tiến lên kéo tay của hắn nói: "Chàng đã tới, vậy chúng ta cùng nhau vái lạy Bồ Tát một cái."

"Lạy cái gì?" Hắn nghi ngờ nói.

"Đương nhiên là cầu chúng ta cả đời này không bị chia cắt." Nói xong, nàng lôi kéo hắn quỳ gối trước mặt Bồ Tát.

Đây là lần đầu tiên hắn tới chùa dâng hương, mà chuyện quỳ lạy Bồ Tát cũng là lần đầu tiên của hắn. Bởi vì trước giờ hắn không tin trên đời này thật sự có quý thần, nhưng lần này cùng nàng sống vai mà quý, ngược lại hắn thật sự hy vọng Phật tổ hiển linh, bọn họ không chỉ đời này không xa rời, mà là

muốn đòi đòi kiếp kiếp ở chung một chỗ.

Hắn học nàng nhắm mắt cầu khẩn, chờ hắn mở mắt ra thì lại phát hiện nàng đã để Liên Vân đem hương cắm vào, còn vui sướng hài lòng nhìn hắn.

"Nhìn cái gì?" Hắn kéo nàng đứng lên.

"Mới vừa rồi nhìn chàng rất nghiêm túc, so với mấy vị đại nương cầu duyên cho nữ nhi còn nghiêm túc hơn."

Hắn đương nhiên là nghiêm túc, đối với nàng cho tới bây giờ hắn đều rất nghiêm túc, nhưng đối với lời nàng vừa nói.

"Cái gì đại nương? Sao nàng có thể ví ta với mấy người đó?" Tuy hắn nói như vậy, nhưng khóe miệng không khỏi nâng lên.

Câu nói của hắn khiến Lạc Từ Mộng Liên Vân cười vui vẻ, nhưng mà vừa rồi đáng vẻ của hắn rất chăm chú, nàng rất hứng thú muốn biết hắn đã cầu xin điều gì.

"Chàng cầu xin gì vậy?" Nàng hỏi.

Hàn Hạo Thần ho nhẹ một tiếng, những lời mới nói với Bồ Tát làm sao hắn có thể mở miệng nói ra. Nếu hắn nói ra, không biết nàng có nghĩ rằng hắn đang nói dối. Chỉ là nghĩ lại, hắn quả thật cười nói: "Ta cầu xin Bồ Tát sớm ban cho ta một đôi nam nữ."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 121: Bị tấn công bất ngờ

"Hả?" Trái lại, Lạc Từ Mộng thật sự không nghĩ tới hắn sẽ cầu cái này, "Nào có ai lại cầu xin con cái vào ngày đón Thần tài chứ?" Nàng thấp giọng. Nói tới con cái, có lẽ khiến cho nàng không thích ứng, dù sao bản thân nàng cũng vẫn còn là trẻ con.

Thế nhưng hắn lại cười không nói, mới vừa rồi thật sự đúng là hắn đã cầu xin như vậy. Cũng không biết mới vừa rồi bản thân đang suy nghĩ gì, vậy mà trong giây lát lại nghĩ tới vấn đề này.

Liên Vân mở miệng nói: "Vương phi à, ngày đón Thần tài ngay cả nhân duyên cũng có thể cầu xin, thì còn có chuyện gì là không thể cầu, cầu xin con cái cũng là cầu xin mà."

"Liên Vân!" Mặt nàng đỏ tới mang tai thấp giọng khiển trách, quay đầu lại cố ý nói: "Nếu như có thể dựa vào cầu khẩn để có đứa bé, vậy còn cần chàng làm gì nữa?"

Lời này vừa thốt ra khỏi miệng, nàng quả thật muốn cắn đứt đầu lưỡi của mình, nàng đang nói cái gì vậy chứ!? Nhìn thấy Hàn Hạo Thần cười lớn hơn, nàng lại che mặt dậm chân một cái.

Ái ngờ Hàn Hạo Thần lại không chịu buông tha cho nàng, hắn cúi người tiến tới bên tai nàng rồi nói nhỏ: "Nói có lý, vậy tối nay ta sẽ cố gắng hơn nữa."

"Chàng! Thật là. Đáng ghét chết đi được!" Nàng càng không ngừng đâm liên tục vào lồng ngực chắc khỏe của hắn. Tại sao trên cõi đời này lại có thể có người mặt dày giống như vậy chứ, cái gì cũng dám nói, may mà giọng nói của hắn không lớn, nếu không nàng dứt khoát đập đầu chết cho rồi.

Cử chỉ giống như tán tỉnh của hai người rơi vào mắt của người đang núp trong bóng tối bỗng trở nên thật chói mắt. Nàng ta nắm chặt tay thành quyền, khớp ngón tay trở nên trắng bệch. Nàng ta tức giận cắn môi, thân thể run rẩy xoay người, lúc nhìn thấy bên ngoài có vài bóng người thì nàng ta nhếch môi cười, trong mắt thoáng qua một tia hung dữ.

Lúc Lạc Từ Mộng bước ra khỏi Phổ La Tự thì luôn cảm thấy có cái gì đó không đúng, giống như có rất nhiều đôi mắt đang dõi theo nàng. Nàng không biết có phải là do nàng quá lo lắng hay không, nhưng đáy lòng vẫn luôn thấy bất an như vậy.

"Sao vậy?" Hàn Hạo Thần thấy vẻ mặt Lạc Từ Mộng có gì đó không đúng.

Nàng ngược mắt nhìn hắn, cảm thấy gần đây hắn lại càng ngày càng gầy đi rất nhiều, cho nên cũng không muốn khiến cho hắn lo lắng, vì vậy nàng cười nói: "Chẳng qua là thiếp đang nghĩ, nếu như sau này mỗi ngày đều có thể ra ngoài thì tốt biết bao." Hắn bắt đầu dĩ dặt tay của nàng cười nói: "Nào có ai mỗi ngày đều muốn ra ngoài chơi đâu chứ!" Trong con ngươi cũng tràn đầy ý cưng chiều. Nếu như có thể, hắn cũng nguyện ý ngày ngày ở cùng nàng, nàng muốn đi đâu thì sẽ mang nàng đi nơi đó, chỉ cần nàng không cảm thấy hắn đáng ghét là tốt rồi.

Khi hắn dặt tay nàng, nàng luôn có thói quen tựa vào trên cánh tay của hắn, cảm thấy rất an tâm.

Đột nhiên, một bóng người chột lóe lên, dường như đang cách đó không tới trăm thước. Nhưng không phải rõ ràng là hấn đã trở về nước Ngân Nguyệt rồi sao? Tại sao lại xuất hiện ở đây? Nàng dụi dụi đôi mắt, đoán rằng sáng nay mình chưa tỉnh ngủ, cho nên mới xuất hiện ảo giác.

Lúc này, bóng dáng xinh đẹp của Hoa Thiên Nhụy lại xuất hiện ở trước mặt bọn họ, tầm mắt của nàng ta chỉ nhìn về phía Hàn Hạo Thần, hoàn toàn xem Lạc Từ Mộng như không khí: "Thần ca ca, sao huynh cũng tới đây?"

Vốn dĩ Lạc Từ Mộng muốn nói gì đó, nhưng lời đến khóe miệng lại cảm thấy vô nghĩa. Nữ nhân muốn ngã vào nam nhân ưu tú là việc không thể bình thường hơn, nếu như nam nhân có đầy đủ định lực thì sẽ không cần nàng phí công. Chẳng qua nếu lúc này Hàn Hạo Thần không trả lời, thì ngược lại cục diện sẽ có chút xấu hổ.

Nhưng mà Hàn Hạo Thần cũng không nói thêm gì, chỉ nắm chặt tay Lạc Từ Mộng, sau đó về mặt không chút biểu cảm gật đầu với Hoa Thiên Nhụy đáp một tiếng "Ừ". Mà Hoa Thiên Nhụy cũng không tức giận, nhưng ánh mắt nóng rực vẫn nhìn hấn chăm chăm, thật đúng là một người si tình.

Liên Vân, Tiểu Đông và Thiệu Tàn đi theo phía sau bọn họ. Thấy tình hình này, Thiệu Tàn - một đáng mày râu nhưng cũng chỉ là một cận vệ, cho nên không thể nói thêm điều gì, mà Tiểu Đông vốn luôn cười nhạt, nên cũng vô thanh vô thức theo sát bên cạnh. Nhưng mà Liên Vân không thể nhìn Lạc Từ Mộng chịu uất ức, cho dù lo sợ thân phận của Hoa Thiên Nhụy, nhưng vẫn muốn giúp Lạc Từ Mộng nói gì đó. Lúc nàng đang định mở miệng, thì Lạc Từ Mộng quay đầu lại ý bảo nàng đừng nói chuyện, nàng chỉ đành buồn bực nuốt lời muốn nói xuống.

"Đi thôi." Hàn Hạo Thần kéo tay Lạc Từ Mộng nói nhỏ một tiếng sau đó lướt qua bên cạnh Hoa Thiên Nhụy.

Lúc tất cả mọi người cùng rời đi, sắc mặt của Hoa Thiên Nhụy đột nhiên trở nên u ám, nàng ta nheo mắt quay đầu lại nhìn về phía bọn họ, lạnh lùng nhếch môi lên, nói nhỏ: "Lạc Từ Mộng, đừng hà hê quá sớm, sớm muộn gì huynh ấy cũng là của ta."

Ngay trong nháy mắt đó, từ trong dòng người như biển đổ tới Phô La Tự lập tức có mười mấy tên bị mặt lao ra, mục tiêu của bọn họ đương nhiên là hướng về phía nhóm người Hàn Hạo Thần, hơn nữa đôi mắt sắc lạnh như muốn lấy tính mạng bọn họ.

Thần kinh của Thiệu Tàn và Hàn Hạo Thần lập tức căng cứng, Hàn Hạo Thần nắm chặt tay của Lạc Từ Mộng kéo đi.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Lạc Từ Mộng nói ra tiếng lòng sợ hãi, nhưng cảm thấy trên cổ tay truyền đến một sức mạnh rất lớn, giống như vô hình có thể khiến cho nàng ý lại vào hấn.

"Đừng sợ, nắm chặt tay ta."

Hấn vừa dứt lời, một thanh kiếm sắc bén đã đâm về phía bọn họ, Lạc Từ Mộng khê hét một tiếng. Nàng được Hàn Hạo Thần che chở ở sau lưng, nhưng mà bây giờ bọn họ đang bị nhóm người mặc đồ đen che mặt bao vây xung quanh, căn bản là không có chỗ nào an toàn. Phô La Tự cũng lập tức rơi vào một mảnh trong hỗn loạn, tiếng la khóc của dân chúng, bên tai không ngừng vang lên những tiếng kêu ré, lại càng có thêm người bị đoàn người đâm nát dưới lòng bàn chân, tình cảnh hết sức hỗn loạn.

Thiệu Tàn vừa phải chống cự với mấy tên áo đen, còn vừa phải bảo vệ cho Liên Vân và Tiểu Đông, căn bản không có thời gian phân thân.

"Thần ca ca, cứu muội!" Hoa Thiên Nhụy khê kêu một tiếng sau đó xông lại phía Hàn Hạo Thần đang đứng, mà phía sau nàng ta cũng có vài tên áo đen theo sát muốn lấy tính mạng của nàng ta.

Lúc đó, Lạc Từ Mộng cảm thấy có người đang kéo nàng, cho nên nàng dùng sức nắm chặt tay Hàn Hạo Thần, nhưng đầu óc lại cảm thấy càng lúc càng mông lung.

Hàn Hạo Thần nghe thấy tiếng kêu thì quay đầu lại nhìn. Lúc này Hoa Thiên Nhụy đã bị dọa đến nổi hoa dung thất sắc, thậm chí bị đoàn người đẩy ngã xuống đất, mà kiếm của tên áo đen kia cũng đồng thời chém về phía nàng ta.

Bất đắc dĩ, hấn đành kéo Lạc Từ Mộng chạy về phía Hoa Thiên Nhụy chặn thanh kiếm kia lại.

Khi Hàn Hạo Thần chém gãy thanh kiếm đang đâm về phía Hoa Thiên Nhụy thì nàng ta lập tức run rẩy nhào vào trong ngực Hàn Hạo Thần, vòng qua ôm chặt thắt lưng của hấn gào khóc: "Thần ca ca. Muội còn cho rằng huynh sẽ mặc kệ muội. Muội thật sự rất sợ hãi."

Nhìn cử chỉ của bọn họ thân mật như vậy, vốn dĩ Lạc Từ Mộng đang nắm chặt tay Hàn Hạo Thần bỗng buông lỏng ra, mặc dù nàng biết hấn không thể thấy chết mà không cứu, nhưng mà. Nàng thật sự không có cách nào chấp nhận việc nữ nhân khác ôm chặt trọn phu của nàng như vậy.

Hàn Hạo Thần cũng cảm thấy Lạc Từ Mộng khác thường, hấn nhủ chặt lỏng mày đẩy Hoa Thiên Nhụy trong ngực mình ra, sau đó nắm chặt tay Lạc Từ Mộng hơn nữa. Mặc dù không nói gì, nhưng lại tựa như đang nói với nàng hấn không muốn buông tay, tiếp theo hấn nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy bỏ lại một câu: "Quay về."

Lúc Hoa Thiên Nhụy rung rung đứng thất thần, thì lại có mấy tên áo đen che mặt vọt tới, tình hình lại càng thêm hỗn loạn. Lúc này xung quanh Phô La Tự đã có một đám quan binh xông tới nhưng bởi vì còn có dân chúng, cho nên bọn họ căn bản là không có cách nào lập tức xông lại cứu giúp.

"Mộng Nhi, lát nữa nhớ theo sát ta." Hàn Hạo Thần dặn dò Lạc Từ Mộng một câu, nhưng mà căn bản cũng không có thời gian nhìn nét mặt của nàng, nếu như hấn có thể liếc mắt nhìn, có lẽ hấn sẽ càng thêm cẩn thận, cũng sẽ không có chuyện xảy ra sau này.

Những tên áo đen kia cũng không biết là do ai phái tới, thoát nhìn hôm nay chính là muốn thừa dịp rối loạn để đối phó bọn họ.

"Buông tay đi!" Lạc Từ Mộng cũng không biết vì sao mình lại muốn nói như vậy, nhưng trong lòng lại có ý nghĩ, sự tồn tại của nàng chỉ trở thành gánh nặng của hắn.

"Nắm chặt tay ta!" Hàn Hạo Thần nắm chặt tay nàng, nhưng hắn rõ ràng cảm thấy từ sau khi Hoa Thiên Nhụy ôm chặt hắn từ phía sau lúc vừa rồi, tay của nàng cũng bắt đầu buông lỏng. Cho nên hiện tại chỉ có mình hắn đơn phương nắm tay nàng kéo đi.

Trong suốt cả quá trình, Hàn Hạo Thần đều chỉ một mình chống đỡ mấy chục người, nhưng dù sao song quyền khó địch tứ thủ*, dù võ công cao cường hơn nữa cũng khó mà vừa bảo vệ Lạc Từ Mộng vừa kháng địch. Hơn nữa Hoa Thiên Nhụy vẫn một mực đi theo hắn, cho nên hắn chỉ đành vừa bảo vệ Lạc Từ Mộng lại vừa phải bảo vệ Hoa Thiên Nhụy.

*Song quyền khó địch tứ thủ: Một người khó địch lại số đông.

Lúc đó, vài thanh kiếm sắc bén đã thẳng tắp đâm về phía ba người bọn họ, phản ứng đầu tiên của Hàn Hạo Thần chính là nhào qua ngăn cản thanh kiếm đâm về phía Lạc Từ Mộng, cho dù hắn chết, hắn cũng không thể để cho nàng chịu một chút xúu tổn thương nào.

"A!"

Chỉ nghe thấy một tiếng hét thảm thiết đau đớn, Hàn Hạo Thần cảm thấy sau lưng bị ai đó đè lên, đợi đến khi quay người lại thì Hoa Thiên Nhụy đã nhủu mày đau đớn không chịu nổi, lập tức sắc mặt nàng ta trắng bệch, hắn sững sờ nhìn thanh kiếm đâm vào trên lưng nàng ta, đó là nàng ta đỡ thay hắn.

Trông mắt Hàn Hạo Thần hiện lên tia máu, lập tức đá bay tên áo đen bịt mặt kia.

"Thiên Nhụy!" Hàn Hạo Thần lớn tiếng gọi nàng ta, nhưng sắc mặt nàng ta đã tái nhợt ngã vào trong ngực của hắn, sau khi thanh kiếm trên lưng vì người áo đen bị đá bay mà rơi xuống, máu tươi lập tức chảy róc rách.

Lúc này, hơn trăm tên quan binh chạy tới, ngay cả Hoa Thiên Sóc cũng đến, thấy tình hình như vậy, ngay cả hắn cũng có chút sững sờ. Hắn chạy đến trước mặt Hoa Thiên Nhụy, nhìn nàng ta gần như chỉ còn thoi thóp một hơi thở, thì hoảng sợ ngồi xổm người xuống nhìn Hoa Thiên Nhụy gọi to: "Nhụy Nhi! Tỉnh! Tỉnh! Ngàn vạn lần muội không được xảy ra chuyện!"

"Mau ôm muội ấy quay về tìm đại phu." Hàn Hạo Thần nhìn về phía Hoa Thiên Sóc trầm giọng nói.

Hoa Thiên Sóc vừa mới muốn nhận lấy Hoa Thiên Nhụy từ trong ngực Hàn Hạo Thần thì Hoa Thiên Nhụy lại nắm chặt quần áo của Hàn Hạo Thần không chịu buông tay.

"Thần ca ca." Nàng ta điềm điềm đáng yêu mở mắt ra gọi hắn, chẳng lẽ nàng ta vào cửa ái sinh tử giúp hắn cản một kiếm còn chưa đủ để chiếm được một chút xúu thương tiếc của hắn sao? Tại sao trong mắt của hắn không có một chút xúu tình cảm triu mến nào cả? Một chút xúu cũng không có sao?

Trông mắt Hàn Hạo Thần chợt lóe, nhưng cũng chỉ nhẹ nhàng kéo bàn tay đang níu chặt cảm bào của hắn ra rồi nói: "Mau theo ca ca của muội quay về tìm đại phu, lập tức sẽ không sao." Nếu nói không có chút động lòng thì không phải, người không phải là cỏ cây, nàng ta có thể hy sinh tính mạng của mình vì hắn, đương nhiên là hắn rất cảm kích, nhưng mà.

"Thần ca ca. Theo muội." Nàng ta run rẩy dùng ánh mắt cầu xin nhìn Hàn Hạo Thần.

Hoa Thiên Sóc cảm thấy hô hấp của nàng ta bắt đầu yếu ớt dần, lập tức nòng nạy: "Huynh hãy theo muội ấy quay về tìm đại phu có được không? Muội muội ta đã như vậy rồi, huynh còn phải hành hạ muội ấy thêm sao?"

Vì muội muội của mình, những lời này của Hoa Thiên Sóc coi như là đại bất kính, nhưng lúc nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy đỡ kiếm thay cho hắn hơn nữa dựa vào phản tình cảm huynh đệ nhiều năm của hắn và Hoa Thiên Sóc, Hàn Hạo Thần cũng không so đo. Hắn chỉ nhủu chặt mày rậm nhìn về phía Hoa Thiên Nhụy.

Cách đó không xa, Hô Diên Phong nắm chặt tay Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hàn Hạo Thần, sau đó hắn nhếch môi cười nói: "Nhìn thấy không? Ngay cả chuyện nàng bỗng dưng biến mất hắn ta cũng không phát hiện, trong mắt của hắn ta chỉ có nữ nhân đang nằm dưới đất kia mà thôi."

"Không. Hắn sẽ không." Hắn sẽ không quên ta.

Nhưng từ đầu đến cuối Lạc Từ Mộng vẫn không thể nói câu kia ra khỏi miệng. Bởi vì nàng đã thấy sự thật, nàng buông tay của hắn ra mà hắn không hề phát hiện. Bởi vì Hoa Thiên Nhụy cản một kiếm thay hắn, cho nên nàng bị người khác mang đi hắn không hề phát hiện. Bởi vì Hoa Thiên Nhụy ngã vào trong ngực của hắn, mà lúc này nàng đứng ở một nơi cao cách đó không xa nhìn bọn họ nhưng hắn không phát hiện. Bởi vì ánh mắt hắn bây giờ đang nhìn Hoa Thiên Nhụy.

Nàng. còn ở đây làm gì nữa chứ?

"Đi thôi! Quay về nơi mà nàng nên về." Hô Diên Phong kéo tay của nàng muốn mang nàng đi.

Lạc Từ Mộng đột nhiên tránh khỏi tay của hắn, nhìn hắn rồi lùi lại mấy bước liêu mạng lắc đầu: "Ta không muốn đi theo ngươi, ta muốn quay về Thần vương phủ, nơi đó mới là nơi mà ta nên về. Hạo Thần chỉ là bởi vì Hoa Thiên Nhụy đã cứu chàng ấy, cho nên chàng ấy mới nhất thời không chú ý mà

thời."

Hồ Diên Phong cắn chặt răng, hai bàn tay chắp sau lưng nắm chặt quyền, không ngờ đã đến tình trạng này rồi, mà nàng còn một lòng suy nghĩ cho Hàn Hạo Thần, vậy rốt cuộc nàng xem hắn là gì?

"Mau cùng ta quay về!" Hắn đã mất kiên nhẫn, đợi lâu như vậy, mỗi một ngày đối với hắn mà nói đều là sự hành hạ. Nhìn nàng và Hàn Hạo Thần kề cận gần bó bên nhau, hắn hận không thể một khắc cũng không phải chờ đợi thêm nữa. Thật vất vả và tỉ mỉ an bài tất cả những chuyện này, hắn sao có thể thả nàng quay về Thần vương phủ chứ?

Lạc Tử Mộng cũng từ từ lùi ngược lại từng bước càng ngày càng cách xa hắn: "Ta không muốn trở về với ngươi, ta muốn quay về Thần vương phủ, Hạo Thần, chàng ấy. Á!"

Trước mặt đột nhiên tối sầm lại, nàng bị người ta đánh trúng gáy, hôn mê bất tỉnh.

"Tam đệ!" Hồ Diên Phong đỡ lấy Lạc Tử Mộng đã té xỉu từ trong tay Hồ Diên Sơn rồi bồng nàng lên.

Hồ Diên Sơn bắt đầu dĩ thờ dài: "Đại ca, mau dẫn nàng ấy quay về thôi, quan binh tới rồi, họ sẽ nhanh chóng phát hiện chúng ta. Xe ngựa cũng đã chuẩn bị xong, ngoài thành cũng đã có người tiếp ứng."

Hồ Diên Phong nhìn Lạc Tử Mộng đang hôn mê bất tỉnh, hắn nhú chặt lông mày sau đó gật đầu ôm nàng rồi đi.

Hàn Hạo Thần ngược mắt nhìn về phía Hoa Thiên Sóc nói: "Huynh mang muội ấy quay về trước đi, lát nữa bản vương và Mộng Nhi sẽ cùng tới thăm muội ấy."

Khí sắc trong mắt Hoa Thiên Nhụy trở nên âm trầm, bàn tay cũng theo đó rơi xuống, Hoa Thiên Sóc gật đầu một cái, lập tức ôm nàng ta vội vàng chạy về phủ.

Nhưng khi Hàn Hạo Thần đứng dậy quay đầu nhìn về phía Lạc Tử Mộng thì ai ngờ nàng đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"Mộng Nhi! Mộng Nhi!" Hàn Hạo Thần lại càng không ngừng kêu lớn, xung quanh ngoại trừ những dân chúng chưa hồi hồn, và những người bị thương được mang đi, thì căn bản không hề thấy tung tích của Lạc Tử Mộng. Hắn lập tức hoảng hồn, giơ tay lên nhìn về phía lòng bàn tay của mình, mới vừa rồi thế nhưng hắn lại nói lòng tay.

"Mộng Nhi."

"Vương gia!" Cách đó không xa, Thiệu Tần mang theo Liên Vân và Tiểu Đông chạy tới. Lúc nhìn thấy chỉ có một mình Hàn Hạo Thần với sắc mặt hoảng hốt đứng ở đó, thì Liên Vân nhìn quanh bốn phía rồi hỏi: "Sao lại không thấy Vương phi đâu cả?"

"Mau! Thiệu Tần, mau phái người tìm kiếm xung quanh!" Tiếng nói vừa ngừng, Hàn Hạo Thần lập tức hoảng hốt lo sợ tự mình chạy đi tìm người.

Nàng nhất định là đã tức giận trốn đi rồi! Nàng nhất định sẽ không có chuyện gì, nàng tuyệt đối không thể xảy ra chuyện gì! Mộng Nhi, đừng làm ta sợ, nàng nhất định không được có chuyện gì!

Hắn cảm thấy toàn thân đều căng thẳng khẩn trương, trên trán đã toát mồ hôi lấm tấm chẳng chột, cả trái tim đều đang run rẩy, dự cảm chẳng lành càng ngày càng mãnh liệt, giống như xông thẳng từ đáy lòng lên đại não.

Hắn càng không ngừng gọi, càng không ngừng tìm, nhưng một câu trả lời cũng không có, khiến cho toàn bộ cơ thể hắn đều giống như bị gội một chậu nước đá xuống.

"Hạo Thần."

Bên trong xe ngựa, Lạc Tử Mộng đang hôn mê bị Hồ Diên Phong ôm vào trong ngực, trong miệng nàng không ngừng tự lẩm bẩm. Nàng giống như nghe được tiếng hắn đang gọi nàng, hắn đang tìm nàng, nhưng nàng muốn đưa tay bắt lấy, thì lại không thể nào bắt được. Hắn cứ như vậy từ từ mơ hồ, dần dần từ từ mất hẳn trong tầm mắt của nàng.

Một câu nói non của nàng, khiến cho Hồ Diên Phong đang ôm nàng bỗng cứng người.

Hồ Diên Sơn cau mày chăm chú nhìn về phía hắn tức giận nói: "Đại ca, lấy thân phận của huynh, còn thiếu nữ nhân sao? Sao lại có tình thích nàng ta chứ? Huynh nhìn nàng ta đi, nói quên là lập tức quên huynh luôn."

Trước kia Hồ Diên Sơn cũng không ghét Lạc Tử Mộng, chỉ bởi vì Hồ Diên Phong luôn đặt trọng tâm ở trên người nàng, nên mới khiến cho hắn có chút không vui. Trước lúc Hồ Diên Phong mười tuổi, Lạc Tử Mộng sáu tuổi vẫn còn chưa xuất hiện, Hồ Diên Sơn luôn lớn lên ở dưới cánh chim của Hồ Diên Phong, nhưng kể từ khi Lạc Tử Mộng xuất hiện, Hồ Diên Phong bắt đầu quan tâm nàng nhiều hơn. Mặc dù thân là nam nhân không nên so đo nhiều như vậy, nhưng dù sao cũng là huynh đệ cùng nhau lớn lên từ nhỏ, quan hệ lại rất tốt, cho nên khó tránh khỏi sẽ ghen ghét.

Hồ Diên Phong nhú chặt lông mày không nói, đồng thời cũng ôm nàng càng chặt hơn.

"Nếu như nàng ta vĩnh viễn cũng không nhớ nổi huynh thì làm sao?" Hồ Diên Sơn thờ dài, biết là mình không khuyên được huynh ấy, nhưng hắn nhất định

phải nhắc nhở.

Hồ Diên Phong trầm tư nửa khắc, hần vỗ nhẹ Lạc Tử Mộng đang hôn mê rồi nói: "Ít nhất. Nàng ấy vẫn còn ở bên cạnh ta."

"Nhưng. . . ." Hồ Diên Sơn muốn nói lại thôi, hần nắm chặt quyền đề nén cơn tức, hít một hơi thật sâu rồi mới lại quay đầu nói tiếp: "Đệ thật sự không hiểu đại ca đang nghĩ gì, đệ đã nói với huynh rồi, trong lúc nàng ta đang bị trúng cổ, trí nhớ lúc trước của nàng ta sẽ biến mất, nhưng cũng sẽ không thể mang thai, cho nên cho dù huynh có cưới nàng ta, nàng ta cũng không thể sinh cho huynh nhất nam bán nữ, người như vậy huynh còn cần làm gì chứ?"

"Đệ không hiểu đâu!" Hần nói ba chữ thật đơn giản nhưng lại chứa đầy thâm tình của hần dành cho nàng.

"Đệ không hiểu, cũng không muốn hiểu, huynh vì nàng ta cũng đã gần giống như người điên rồi." Một kẻ điên vì tình.

Không có một hoàng tử nào sẽ vì một nữ nhân mà nguyện ý không động vào những nữ nhân khác, cũng không có một hoàng tử nào sẽ vì một nữ nhân thất hôn lạc phách tìm người khắp nơi, lại càng không có một hoàng tử nào sẽ cố nén nhìn nữ nhân mình yêu tựa vào ngực một nam nhân khác, chỉ vì muốn đợi thời cơ đoạt nàng lại.

Hồ Diên Sơn vẫn luôn cho rằng, đại ca mình và Hàn Hạo Thần đều là kẻ điên. Nữ nhân chỗ nào không có, cần gì phải treo cổ trên một thân cây.

Ở nước Ngân Nguyệt, trong tầm diện của Hồ Diên Phong, các cung nữ bận rộn ra ra vào vào mang từng món ăn vào phòng, cho đến khi toàn bộ các món ăn đều đã xếp đầy bàn, một cung nữ đi tới trước mặt Hồ Diên Phong cung kính cúi người vái chào rồi nói: "Đại hoàng tử, có thể dùng thiện rồi."

"Ừm! Các người đều đi ra ngoài đi, không cho phép bất kỳ ai vào đây."

"Vâng!" Sau khi các cung nữ rời khỏi thì lập tức đóng cửa lại.

Hần ngồi ở mép giường nhìn Lạc Tử Mộng vẫn đang nhắm chặt hai mắt. Hiện tại, hần một khắc cũng không thể rời đi, hần muốn để cho nàng tỉnh lại sẽ nhìn thấy hần đầu tiên, như vậy trong lòng của nàng mới có thể chỉ có một mình hần. Hần tin tưởng, chỉ cần hần cố gắng, nàng nhất định sẽ từ từ nhớ lại tình cảm nhiều năm qua của bọn họ, nhất định sẽ như vậy!

Sắc trời dần dần tối hẳn, thức ăn trên bàn đã nguội, nhưng nàng vẫn chưa tỉnh lại, nhưng trên trán lại toát ra mồ hôi lấm tấm chẳng chịt. Hần biết, đó là dấu hiệu nàng sắp quên hết toàn bộ trí nhớ, hần lấy khăn tay ra nhẹ nhàng lau mồ hôi cho nàng, động tác ấy thật cẩn thận, vừa sợ đánh thức nàng, nhưng lại vừa sợ nàng sẽ không tỉnh lại.

"Ừm. . . ." Lúc Hồ Diên Phong thu tay lại thì trong miệng Lạc Tử Mộng đột nhiên nỉ non một tiếng.

"Mộng Nhi. Có phải là nàng đã tỉnh lại rồi không?" Hần cúi người xuống tỉ mỉ quan sát nàng, nhìn hai hàng lông mày của nàng, nhìn lông mi nàng thoáng rung động, nhìn đôi môi đang hé mở của nàng.

Lạc Tử Mộng chậm rãi mở mắt ra, sóng mắt lưu chuyển quan sát chung quanh, lại cảm thấy đầu óc trống rỗng, thật giống như tất cả đều rất xa lạ. Nàng không biết mình là ai, không biết bây giờ nàng đang ở đâu, mà người ngồi trước mặt nàng mang theo ánh mắt bi thương này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 122: Còn nhớ ta không?

"Mộng Nhi, còn nhớ ta không? Ta là Hồ Diên Phong." Hồ Diên Phong giơ tay lên vuốt ve khuôn mặt của nàng, thấp giọng nói nhỏ nhẹ kiên nhẫn hỏi nàng, chỉ có chính hần rõ ràng, giờ phút này lòng hần đang không ngừng sôi trào.

"Phong?" Nàng giật giật môi, trong miệng thốt ra một chữ.

Chỉ nỉ non một chữ, đã làm cho Hồ Diên Phong mừng rỡ không biết làm sao.

Nhìn trông mắt đen của nàng xoay chuyển đảo khắp xung quanh, hần lập tức nhẹ nhàng đỡ nàng dậy: "Đây là nước Ngân Nguyệt, nàng bị ngã bệnh, ngự y nói có thể sẽ mất trí nhớ, sau này sẽ nhớ lại."

Nàng nghe Hồ Diên Phong nói như vậy, nàng lập tức chuyển ánh mắt như hồ nước của mình sang quan sát hần.

"Đói bụng chưa? Bữa tối đã chuẩn bị xong rồi, ta ôm nàng qua đó nhé." Thấy Lạc Tử Mộng gật đầu một cái, hần vội bồng nàng lên đặt xuống trước bàn ăn: "Đây đều là những món nàng thích ăn. Sao lại lạnh như vậy?"

Hần nhú nhú mày nhìn ra ngoài quát một tiếng: "Người đâu!"

"Đại hoàng tử." Cung nhân ở bên ngoài lập tức nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt hắn.

"Món ăn đều đã lạnh rồi, đổi hết đi." Hắn không vui hất tay một cái.

Cung nhân sợ đến nỗi lập tức chạy tới muốn dọn sạch thức ăn trên bàn xuống, nhưng khi bọn họ vừa thấy Lạc Tử Mộng ở bên cạnh thì tất cả đều ngừng tay. Hồ Diên Phong theo tầm mắt của bọn họ quay đầu nhìn về phía Lạc Tử Mộng ở bên cạnh, vừa nhìn đã không khỏi lắc đầu cười bất đắc dĩ, sau đó giữ tay của nàng lại rồi nói: "Đợi thức ăn nóng rồi lại ăn tiếp."

"Ta đói rồi!" Nàng ngừng tay đảo đôi mắt vô tội nhìn hắn.

"Ăn lạnh sẽ bị đau bụng." Bây giờ trời càng ngày càng lạnh, nếu như ăn thức ăn lạnh, không bị tiêu chảy cũng không được, hắn không thể để cho nàng lại chịu thêm bất kỳ đau đớn nào nữa. Thấy nàng cắn chiếc đũa điểm đạm đáng yêu nhìn về phía hắn, hắn chỉ đành dặn dò: "Nhanh lên, tốc độ nhanh một chút, đổi món ăn đi."

Nhìn từng món ăn trên bàn lần lượt bị mang đi, tầm mắt của Lạc Tử Mộng cũng di chuyển theo từng món ăn từ bàn ra tới cửa, từ cửa lại chuyển tới trên bàn, về mặt thoáng chốc làm cho người ta cực kỳ yêu thích.

"Lát nữa là có thể ăn rồi." Hắn xoa nhẹ đỉnh đầu của nàng. Lúc này mái tóc đen của nàng buông xõa trên áo choàng, ánh mắt tỏa sáng, nhìn giống như tinh linh của buổi đêm, khiến cho tâm trí người ta mê mẩn.

Lúc món ăn thứ nhất được mang lên, Lạc Tử Mộng đã không đợi nổi nữa, lập tức vươn đầu tới gấp một miếng nhét vào trong miệng của mình, ai ngờ bởi vì quá nóng nên miệng bị bỏng, đau đến nỗi nàng lập tức phun thức ăn ra, sau đó trên mặt tràn đầy nước mắt lại tiếp tục phun đồ ăn ra rồi không ngừng hà hơi.

Cung nữ dọn đồ ăn lên bị dọa đến nỗi lập tức đặt món ăn xuống rồi quỳ trên mặt đất: "Nô tỳ đáng chết, xin Đại hoàng tử thứ tội."

"Đồ ăn nóng như vậy mà cũng dám dọn lên sao? Người làm việc kiểu gì vậy?" Hồ Diên Phong ôm Lạc Tử Mộng giận dữ mắng mỏ cung nữ kia.

Cung nữ dọn món ăn lên sợ đến nỗi run lẩy bẩy. Thật ra là bởi vì sợ sẽ giống như mới vừa rồi, món ăn dọn lên bàn nhưng để một lúc sẽ bị lạnh, cho nên nàng mới vội vã gần như là chạy tới đây, không nghĩ tới vẫn làm sai. Nhưng nàng không thể lại phạm sai lầm nữa, lần trước Đại hoàng tử đã tha cho nàng một mạng, chỉ cách chức nàng làm cung nữ dọn thức ăn, nếu như lần này lại bị phạt, chỉ sợ sẽ bị đánh gãy trách mắng sau đó ném vào thiên lao.

Ở trong mắt mọi người, tính khí của Đại hoàng tử coi như là cực tốt rồi, nhưng kể từ khi Lạc Tử Mộng biến mất không lý do, thái độ của hắn với những người xung quanh cũng thay đổi, chỉ cần là phạm một chút sai sót, tiếp theo cũng có thể dẫn tới họa sát thân.

"Người đâu!" Hồ Diên Phong vỗ bàn tức giận quát một tiếng. Mấy tên thị vệ ở ngoài cửa lập tức vọt vào, lúc hắn vừa ra hiệu, hai tên thị vệ đã túm lấy cung nữ đang quỳ dưới đất cầu xin tha thứ, kéo ra ngoài.

"Đại hoàng tử tha mạng, Đại hoàng tử tha mạng."

"Mang đi!" Một câu nói của hắn làm cho những cung nhân dọn món ăn khác cũng bị dọa sợ đến nỗi không biết phải làm sao.

"Chờ một chút!" Lúc này, Lạc Tử Mộng đột nhiên mở miệng, nàng đặt ly trà mà Hồ Diên Phong vừa mới rót cho nàng xuống, sau đó nhìn về phía Hồ Diên Phong nói: "Thả nàng ấy ra đi, nàng ấy cũng không cố ý. Chắc là nàng ấy sợ món ăn lạnh, nên mới muốn rút ngắn thời gian trên dọc đường mang đồ ăn đến đây, nàng ấy cũng không biết làm như vậy món ăn sẽ bị nóng."

Lúc Hồ Diên Phong chuyển ánh mắt sang nhìn nàng thì vẻ mặt đã nhu hòa đi không ít, hắn đặt ly trà trên bàn qua một bên rồi nói: "Nàng ta làm nàng bị bỏng, cho dù vô tình cũng không được."

Lạc Tử Mộng nhìn cung nữ mặt đầy nước mắt quỳ dưới đất, sau đó quay đầu nhìn về phía Hồ Diên Phong nói: "Ta muốn nàng ấy."

Ngay cả chính nàng cũng không dám tin nàng sẽ nói những lời như thế này, bởi vì nàng hoàn toàn cũng không biết mình có lập trường gì để đòi người hay không, nhưng mà nàng cảm thấy hắn nhất định sẽ đồng ý, nàng nhìn ánh mắt của hắn cũng biết, hắn sẽ không từ chối yêu cầu của nàng.

"Mộng Nhi, nàng nhớ nàng ấy sao?" Hồ Diên Phong không dám tin nhìn nàng, trong lòng ôm một tia hi vọng.

Đáy mắt Lạc Tử Mộng tràn ngập nghi ngờ nói: "Ta. Trước đây biết nàng ấy sao?"

Cung nữ đang quỳ dưới đất mang theo tiếng khóc nức nở nhìn Lạc Tử Mộng nhắc nhở nàng: "Tiểu thư, nô tỳ là Hinh Lan, nô tỳ là Hinh Lan đã hầu hạ tiểu thư vài chục năm rồi!"

"Hinh Lan?" Lạc Tử Mộng thì thào nói, nhưng nàng thật sự không nhớ nổi: "Ta không nhớ nổi, thật sự là không nhớ nổi." Nàng quay đầu hốt hoảng nhìn Hồ Diên Phong.

Hồ Diên Phong ôm nàng vào trong ngực nhẹ giọng an ủi: "Không sao, không nhớ được cũng không sao, sau này sẽ nhớ lại thôi." Hắn gấp thức ăn vào trong chén của nàng, khẽ nói vài lời xoa dịu nàng: "Dùng thiện trước đi, ăn xong rồi ngoan ngoan ngủ một giấc, tỉnh dậy sẽ khá hơn."

Những lời này của hắn là đang an ủi nàng, cũng là đang an ủi chính mình.

Buổi tối, sau khi tắm rửa xong, nàng không biết gian phòng này là của ai, bởi vì khi tỉnh lại thì nàng đã ngủ ở trên chiếc giường này, cho nên nàng lại tới đó nằm xuống. Hình Lan muốn nói với nàng đây là phòng của Hồ Diên Phong, nhưng nàng lại không dám nhiều lời, nàng cho rằng Hồ Diên Phong thật vất vả mới tìm được Lạc Tử Mộng, cho nên tối nay muốn để cho Lạc Tử Mộng thị tẩm

Điện Trọng An.

Hoàng đế nước Ngân Nguyệt - Hồ Diên La biết được Hồ Diên Phong đã tìm thấy Lạc Tử Mộng, cho nên tìm Hồ Diên Phong và Hồ Diên Sơn tới nói chuyện.

"Phong Nhi, con tìm được Mộng Nhi ở đâu vậy?" Hồ Diên La cầm ly trà lên nhàn nhạt nhấp một ngụm trà.

Hồ Diên Phong và Hồ Diên Sơn liếc nhau một cái, thật ra thì chuyện tiền căn hậu quả bọn họ vẫn chưa hề nói rõ với ông, cho nên Hồ Diên La từ đầu tới cuối không hề biết chuyện gì cả, chỉ biết là bọn họ công bố chuyện bị trì hoãn, cho nên không kịp thời quay về nước được.

Hồ Diên Phong ho nhẹ một tiếng sau đó đáp lại: "Là tìm được ở biên giới nước Hàn Vũ."

"Hà?" Hồ Diên La nhíu mày cảm thấy có chút không thể tưởng tượng nổi: "Sao lại chạy tới nước Hàn Vũ? Con có thể hỏi con bé sao lại vô cớ mất tích, hơn nữa sao lại xuất hiện ở nước Hàn Vũ không?"

Hồ Diên Sơn lập tức tiếp lời: "Phụ hoàng, bởi vì Mộng Nhi được tìm thấy trong tình trạng đã mất trí nhớ, cho nên ngay cả chính mình là ai cũng không biết thì sao biết được trước đó đã xảy ra chuyện gì, trước mắt chỉ có thể đợi sau khi nàng ấy khôi phục trí nhớ mới có thể biết được."

"Mất trí nhớ? Vậy bây giờ con bé đang ở đâu? Sao không tới gặp thăm?" Ông đặt ly trà xuống ý tứ sâu xa nhìn hai đứa con trai.

"Chuyện này. . . ." Hồ Diên Phong có chút xấu hổ cười đáp: "Bây giờ Mộng Nhi đang ở tẩm điện của nhi thần, cũng bởi vì đi đường mệt nhọc, hơn nữa lúc trở về nàng ấy lại đang hôn mê, cho nên chưa có dịp bái kiến phụ hoàng, đợi ngày mai nàng ấy tỉnh lại, nhi thần sẽ dẫn nàng ấy tới thỉnh an phụ hoàng."

"Cái gì? Ở tẩm điện của con?" Hồ Diên La đuổi các cung nhân trái phải lui ra sau đó nhắc nhở: "Con cũng biết là các con còn chưa thành thân, về lý các con không nên. . . ." Ông lúng túng ho khan mấy tiếng.

Mặc dù ở nước Ngân Nguyệt nam nữ có thể tự do mến nhau, nhưng mà vẫn rất xem trọng thanh danh, cho dù là thanh mai trúc mã cũng không thể có quan hệ phu thê chỉ thực khi chưa kết làm phu thê.

Hồ Diên Phong vội vàng giải thích: "Xin phụ hoàng yên tâm, nhi thần và Mộng Nhi đều chưa làm chuyện vượt rào, nhưng mà hôm nay lúc Mộng Nhi được nhi thần đưa về thì thân thể đã suy yếu, cho nên nhi thần nhất thời sợ ý mang nàng về tẩm điện của mình, ngày mai nhi thần chắc chắn sẽ đưa Mộng Nhi quay về tẩm điện của nàng ấy, tối nay nhi thần cũng sẽ giữ nghiêm bổn phận."

Nghe vậy, Hồ Diên La coi như cũng đã yên tâm: "Như thế cũng được, trầm tin tưởng nhân cách của hoàng nhi cũng tin tưởng Mộng Nhi, nếu không cũng sẽ không đồng ý để Mộng Nhi trở thành hoàng tử phi tương lai của hoàng nhi."

"Son Nhi, nghe nói lúc con tới nước Hàn Vũ đã gây ra đại họa?"

Một câu nói vừa rồi của Hồ Diên La đã khiến cho Hồ Diên Sơn đang xem mình như người ngoài cuộc bị dọa sợ đến nỗi khiến cho ly trà trong tay khẽ run, đồng thời không cẩn thận khiến cho nước trà vẩy lên cằm bảo, sau đó hẩn theo bản năng nhìn về phía Hồ Diên Phong ở bên cạnh, trông mắt phát ra tín hiệu cầu cứu.

Hồ Diên Phong mỉm cười tròng mắt liếc hẩn một cái, sau đó quay đầu nhìn về phía Hồ Diên La nói: "Ha ha, quả thật là tam đệ đã gây họa, nhưng mà chuyện đã được giải quyết, mặc dù tam đệ trời sinh tính khí không tốt nhưng phẩm tính thuần lương, chỉ là một lúc sơ sót mà thôi, xin phụ hoàng yên tâm, nhi thần đã dạy dỗ đệ ấy rồi."

"Yên tâm?" Sắc mặt của Hồ Diên La đột nhiên trầm xuống, khiến cho đáy lòng Hồ Diên Phong và Hồ Diên Sơn đều căng thẳng, rồi sau đó con mắt sắc bén của ông lại càng thâm sâu nhìn về phía Hồ Diên Sơn: "Ngay cả chuyện hạ độc cũng dám làm, thiếu chút nữa làm hại Thần vương gia và Vương phi của hẩn phải bỏ mạng, điều này cũng có thể khiến cho trầm yên tâm sao?"

"Sao phụ hoàng biết được biết?" Hồ Diên Sơn bật thốt lên, khi hẩn thấy sắc mặt Hồ Diên La càng lúc càng đen thì lập tức bụm miệng, toàn thân cũng bắt đầu rét run.

Hồ Diên La lấy một phong thư từ bên cạnh gối lên, phong thư chuẩn xác bay vào trong tay Hồ Diên Sơn không sai lệch chút nào, lúc Hồ Diên Sơn thấy phong thư thì buồn buồn nói một câu: "Hoàng đế nước Hàn Vũ lại còn chơi trò tố cáo, có phải là nam nhân không vậy!"

"Tự mình làm sai mà vẫn còn ở đây trách người khác?" Hồ Diên La tức giận vỗ bàn, Hồ Diên Sơn kinh sợ đến nỗi toàn thân run lên: "Nếu hẩn ta dựa vào lý do đó tới tấn công nước Ngân Nguyệt chúng ta, chẳng lẽ con có thể không cần phí người nào cũng có thể bình định nước Hàn Vũ của hẩn sao? Lần này, ngoài mặt thì Hẩn Hạo Hữu nói chuyện khách khí bảo trầm quân giáo con trai của mình cho tốt là được, có thể nói là bên trong mơ hồ ngầm ý bảo trầm không nên khiêu khích nước Hàn Vũ bọn họ, con cũng đã biết Hẩn Hạo Thần là cái gì của hẩn? Làm sao ngay cả hẩn con cũng dám chọc?"

"Nhi thần đã biết sai rồi." Hồ Diên Sơn chỉ đành nhận lỗi, nhưng trong lòng lại vạn lần xem thường. Không phải chỉ là một gã Hẩn Hạo Thần thôi sao, còn

không phải là bị hấn hạ độc không rời giường được sao, cuối cùng ngay cả Vương phi của mình cũng để cho người ta đoạt mất.

"Bắt đầu từ hôm nay không cho phép con chế độc nữa, ngoan ngoãn học một chút bản lĩnh thật sự, sao cũng không thấy con có chút tiến bộ nào ở mặt binh pháp và trong võ công vậy." Hồ Diên La ra tối hậu thư.

Lần này Hồ Diên Sơn thật sự nóng nảy: "Phụ hoàng, nhi thần cũng chỉ có chút bản lĩnh trong việc chế độc, nếu như ngài không để cho nhi thần nghiên cứu cái này, bây giờ nhi thần thật sự là cái gì cũng vô dụng rồi! Đối với binh pháp và võ thuật, nhi thần thật sự không có thiên phú về mặt này!"

"Phụ hoàng, tam đệ cũng đã biết sai rồi, ngài hãy."

"Được rồi, trẫm không muốn nói lại lần thứ hai, tự mình giải quyết cho tốt."

Thấy Hồ Diên La phẩy tay áo bỏ đi, Hồ Diên Sơn ở phía sau lại càng gấp.

"Đại ca, phụ hoàng đã nói vậy thì phải làm sao bây giờ?"

Hồ Diên Phong bắt đầu nhìn hấn lắc đầu một cái: "Trước mắt không thể làm gì khác hơn là chờ phụ hoàng hết giận rồi tính tiếp."

Hai người đang muốn rời khỏi điện Trọng An, thì ngoài cửa có một nữ tử trẻ tuổi xinh đẹp bước vào, lúc nàng ta nhìn thấy Hồ Diên Phong trên mặt bỗng nhiên một mảng đỏ ửng.

"Đại hoàng tử, nghe bọn nha hoàn nói huynh đã trở lại, muội còn không tin đấy, không ngờ là thật." Người nói chuyện là Quận chúa Từ Linh của nước Ngân Nguyệt.

Từ nhỏ Quận chúa Từ Linh đã thích Hồ Diên Phong, tiếc là trong mắt Hồ Diên Phong chỉ có Lạc Từ Mộng. Khi còn bé có bất kỳ đồ tốt gì cũng sẽ cho Lạc Từ Mộng chọn trước, rồi sau đó mới hỏi nàng có muốn hay không. Nhưng mà càng về sau thì ngay cả hỏi Hồ Diên Phong cũng không hỏi nàng nữa, bởi vì hấn đã đem toàn bộ những thứ đó cho Lạc Từ Mộng hết, những người khác dù ở ngay bên cạnh cũng không chiếm được. Mặc dù nàng cực kỳ hâm mộ, nhưng cũng không thể làm gì, bởi vì Lạc Từ Mộng là người lương thiện như thế, căn bản ngay cả muốn có lòng ghen tỵ nàng cũng không thể làm.

Kể từ sau khi Lạc Từ Mộng vô cớ mất tích, Hồ Diên La đã đón nàng tiến cung, mục đích chính là muốn để nàng an ủi Hồ Diên Phong, nếu như có thể, cũng tạo được một mối lương duyên. Lúc ấy ai cũng không ngờ, Hồ Diên Phong tình nguyện xin đi giết giặc, làm sứ thần tới nước Hàn Vũ, cũng muốn cắt đứt nỗi nhớ nhung với Lạc Từ Mộng.

Lúc Hồ Diên Sơn thấy Quận chúa Từ Linh thì âm thầm cười khế, xem ra hoa đào của đại ca hấn đã bắt đầu nở rộ rồi.

Mặc dù Hồ Diên Phong không thích Quận chúa Từ Linh, nhưng cũng biết nàng là một cô nương tốt, cho nên hấn đối xử với nàng cũng không quá cay nghiệt, chỉ có ý xa lánh mà thôi.

"Trễ như vậy rồi sao muội lại tới đây?" Trong lời nói của Hồ Diên Phong, từng câu từng chữ đều cố gắng tránh để cho nàng hiểu lầm tình cảm.

Từ Linh cười nhạt rồi nói: "Dù sao thì muội cũng đang ở trong cung, đi tới đây cũng chỉ mất vài bước thôi! Muội biết huynh đã tìm được Mộng Nhi về, cho nên muốn tới thăm một chút."

"Ừm!" Hấn cúi đầu đáp một tiếng: "Nhưng mà hiện tại nàng ấy cũng đã buồn ngủ rồi, nếu như muốn gặp nàng ấy thì phải chờ ngày mai thôi."

"Thật sao?" Về mặt nàng có chút xấu hổ, đứng tại chỗ không biết phải làm sao cho đúng.

Hồ Diên Sơn nhìn dáng vẻ không được tự nhiên của hai người bọn họ, cũng không thể làm gì khác hơn đành đứng ra giải vây: "Từ Linh, ngày mai đại ca sẽ dẫn Mộng Nhi đi gặp phụ hoàng, đến lúc đó muội cũng đi cùng nhé."

"Ừ, được." Sau khi nói xong Từ Linh dịu dàng cười một tiếng.

Hồ Diên Phong và Quận chúa Từ Linh gặp thoáng qua không có một lời an ủi, cũng không có một tia lưu luyến. Từ Linh biết, nàng không nên khát vọng nhưng nàng lại không có cách nào không mong muốn, bởi vì lúc hấn xuất hiện trước mặt nàng, hấn vẫn luôn hoàn mỹ như vậy. Thậm chí có lúc hấn cố ý ăn và cũng mang theo một vẻ đẹp khác biệt, mặc dù hành động đó chỉ dành cho Lạc Từ Mộng, nhưng nàng lại luôn để ở trong mắt.

Trở lại điện Huyền Hoa, lúc Hồ Diên Phong đi tới trước giường thì thấy nàng đã ngủ, cho nên cũng không tiện đánh thức nàng. Hình Lan do dự một hồi lâu, sau đó nhỏ giọng cúi người vài chào rồi hỏi: "Đại hoàng tử có muốn thay y phục đi ngủ bây giờ luôn không?"

Hấn biết hành động bây giờ của mình khó tránh khỏi khiến cho người khác cho rằng tối nay hấn muốn để Lạc Từ Mộng thị tẩm. Mặc dù. . . . hấn cũng muốn, nhưng mà bây giờ vẫn không thể, hấn không thể phá hủy danh dự và danh tiết của nàng.

"Đi chuẩn bị một chiếc chăn khác đặt lên giường, tối nay ta ngủ ở chỗ khác." Hấn nghĩ nghĩ rồi lại bổ sung: "Còn nữa, nhớ an bài một người gác đêm."

Hình Lan có chút sững sờ, thấy Hồ Diên Phong không do dự, nàng lập tức vâng lệnh đi chuẩn bị.

Sáng sớm hôm sau lúc Lạc Từ Mộng tỉnh lại, Hồ Diên Phong đang ngồi ở đầu giường nhìn nàng, nàng nhất thời hơi sững sờ. Mới vừa rồi trong nháy mắt

kia nàng bỗng thấy Hồ Diên Phong ở trước mặt giống như có một hình bóng của người khác lồng ghép vào, hơn nữa tình cảnh như vậy nàng đã từng trải qua.

Nhưng mà, ở một chỗ sâu trong não bỗng thoáng hiện một nhân vật, đó là ai ? Hơn nữa, nàng từng trải qua chuyện như vậy vào lúc nào?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 123: Quận chúa Tử Linh

Sau đó nghĩ, có lẽ khi đó cũng là Hồ Diên Phong ngồi ở đầu giường chờ nàng tỉnh dậy.

"Đã tỉnh rồi à?" Nụ cười của hắn ấm áp, khiến người ta an tâm.

Nàng dụi mắt, cảm thấy mình ngủ rất lâu, giống như ngủ một đêm nhưng vẫn thấy chưa đủ.

"Tiểu thư, để nô tỳ hầu hạ người rửa mặt." Hình Lan bưng nước rửa mặt đến, sau khi vắt khô khăn lông thì đưa cho nàng.

Nàng cảm thấy cảnh tượng này đã xuất hiện qua nhưng khi thấy hắn thì lại không hoài nghi nữa.

"Ngọn núi..." Nàng kêu lên một tiếng, cũng một tiếng như vậy, hắn cảm thấy đều đáng giá, hắn nhìn nàng, "Sao vậy? Có phải đồ ăn sáng không ngon miệng?"

Nàng lắc đầu một cái, nhìn cửa một chút sau hỏi dò: "Ta không thể tùy tiện đi lại ở chỗ này sao?" Nàng nhìn thấy thị vệ ở cửa tầm điện, có chút không dám tin.

Hắn vuốt tóc của nàng nói: "Nơi này chính là nhà của nàng, về sau muốn đi đâu cũng có thể đi, chỉ là nhất định phải nói với ta một tiếng, còn có Hình Lan, nàng nghe thấy không?"

Hình Lan vội vàng quỳ xuống trên mặt đất tâm thần hoảng loạn: "Dạ, nô tỳ ghi nhớ."

"Chớ quỳ trên đất lạnh." Nàng nói.

"Cảm ơn tiểu thư." Nàng ta đứng dậy.

"Dùng đồ ăn sáng trước, sau đó dẫn nàng đi bái kiến phụ hoàng, sau đó đem nàng đến ở Diên Hi cung." Hắn vừa múc cháo tổ yến vừa nói.

Nàng có chút nghi ngờ, chần chừ nhìn bốn phía rồi nói: "Nơi này không phải tẩm cung của ta?"

"Nơi này là tẩm cung của Đại hoàng tử." Một âm thanh mềm mại rơi xuống, là âm thanh của quận chúa Tử Linh.

Nàng nghe vậy có chút xấu hổ quay lại nhìn hắn, "Thật xin lỗi, ta không biết đây là tẩm cung của người, ta cho là...." Tối hôm qua nàng tắm rửa xong liền lên giường nằm, lại không nghĩ là giường của hắn.

Hắn cũng không để ý: "Nha đầu ngốc, có gì mà phải xin lỗi, về sau đây cũng là tẩm cung của nàng."

Vốn quận chúa Tử Linh nhìn gian phòng xong có chút vui vẻ nhưng khi nghe được lời của hắn xong thì tâm nhất thời lạnh đi một nửa.

"À!" Nàng chưa kịp phản ứng, nhìn thấy hắn cầm tay mình thì nhất thời đỏ mặt.

Khi quay đầu nhìn thấy quận chúa thì nói: "Mau mời ngồi đi, không biết xưng hô thế nào?"

"Cảm ơn, ta là quận chúa Tử Linh nước Ngân Nguyệt." Nàng ưu nhã ngồi đối diện với bọn họ.

"Quận chúa Tử Linh..." Nàng nhỏ giọng lầm bầm, mới phát hiện ra tên của hai người kém có một chữ, "Người là Tử Linh, ta là Tử Mộng, đúng là có duyên."

Về mặt quận chúa cũng sờ, nhìn về phía hắn.

Hắn đưa cháo đến trước mặt nàng rồi nói: "Ăn trước đi, không thì nguội mất." Thấy nàng gật đầu một cái rồi cúi đầu húp cháo, hắn mới giải thích với quận chúa: "Mộng nhi kể là sau khi tỉnh lại thì đều quên chuyện lúc trước, nhưng có thể trở về là tốt rồi."

Quận chúa gật đầu một cái, khó trách nàng không nhớ rõ tên mình. Chỉ là khi hắn nói xong câu đó thì lòng nàng cũng bắt đầu khó chịu. Nàng biết, Từ Mộng trở lại thì vinh viễn nàng không có cơ hội. Bởi vì hắn sẽ không để cho nàng ta chịu uất ức, hiện tại nàng ngay cả thị thiếp cũng không có cơ hội làm.

"Ăn từ từ!" Lúc nàng đang ngần ngại thì hắn đang vỗ nhẹ Từ Mộng đang bị sặc, đáy mắt đều là cưng chiều.

Nàng ngẩng đầu nhìn hắn cười nói: "Không phải nói bá kiến phụ hoàng sao? Muốn ăn nhanh lên một chút, bằng không hoàng thượng sẽ sốt ruột."

Hắn bắt đầu cười khê thờ dài một hơi: "Cũng không gấp như vậy, hơn nữa đó cũng là phụ hoàng của nàng, cho nên không cần lạnh nhạt gọi hoàng thượng."

Lần này nàng có chút hồ đồ không phải Hình Lan luôn gọi nàng là tiểu thư sao?

"Xem ra muội muội đã quên thật rồi." Quận chúa cầm tay gang giải thích, "Thật ra khi đó muội sáu tuổi bị Đại hoàng tử phát hiện ở chợ, khi đó muội không nhớ mọi chuyện nhưng Đại hoàng tử lại thích muội nên mang muội về cung."

Nói tới đây quận chúa quay đầu nhìn hắn, qua nhiều năm như vậy hắn chưa từng thay đổi.

"Khi đó muội nghe Đại hoàng tử gọi ta là Từ Linh, muội bảo cái tên này thật dễ nghe, cho nên Đại hoàng tử liền căn cứ theo tên ta đặt tên cho muội là Từ Mộng, lúc đấy hắn nói gặp muội như một giống mộng đẹp, muội chính là tiểu tiên nữ trong mộng của hắn."

"Khụ khụ...." Hắn ho khan mấy tiếng, mặt ửng hồng.

"Sau đó thì sao?" Nàng đang nghe háng say.

"Được rồi, ăn xong đi bá kiến phụ hoàng." Hắn cố ý đánh gãy lời nói của quận chúa, lại bị nàng trừng mắt liếc, "Không nên đánh gãy ta muốn nghe."

"Được."

"Ta phải cho chàng nghe những chuyện mất mặt kia."

Hắn há miệng, không thể nói cái gì được nữa.

"Ta nhớ lúc đó, Đại hoàng tử kéo tay muội đi gặp hoàng thượng, muội sợ đến mức núp sau hắn, hoàng thượng chỉ chau mày nhìn, nhưng Đại hoàng tử kêu một tiếng phụ hoàng thì muội cũng bắt chước kêu, vốn cho là mặt rộng giận dữ nhưng người lại cười ha ha, cho nên liền cho muội ở hoàng cung."

"Thật sao? Sao ta không nhớ rõ?"

"Khi đó muội mới sáu tuổi, sao có thể nhớ nhiều như vậy được, quên cũng là bình thường, huống chi bây giờ bị mất trí nhớ, qua một thời gian chắc sẽ nhớ lại thôi."

"Đúng vậy, trước không cần vội, dù sao cũng hồi cung rồi, về sau còn nhiều thời gian." Hắn nói, "Hiện tại đi gặp phụ hoàng."

"Ồ! Không phải nói chuyện của chàng, sao lại thẹn thùng chứ?" Nàng đột nhiên nghĩ.

"Ai da, đừng nghe nữa, đi gặp phụ hoàng thôi." Đang nói chuyện, hắn lôi kéo nàng đi, để một mình quận chúa trong phòng.

Điện Huyền Thiên.

Hô Diên La đang dùng bữa sáng thấy Hô Diên Phong lôi kéo một cái bóng chạy tới, ông không nhìn lắm, chỉ khi hắn đi cùng nàng mới có vẻ mặt như vậy.

"Phụ hoàng, con đem Mộng nhi tới thỉnh an ngài."

"Sao Phong nhi không hiểu quy củ, nói đến thỉnh an là chạy tới đây sao?" Ngay cả một cái lễ cũng không có, cứ ngồi xuống như vậy, ông vừa bực mình vừa buồn cười.

Nàng vừa nghe lập tức ngồi dậy, có chút luống cuống.

"Phụ hoàng, Mộng nhi mất trí nhớ, cái gì cũng không nhớ, cái lễ này, miễn đi."

"Chỉ có người biết thương nàng sao, nữ nhi ngoan của trẫm, chẳng lẽ thân là phụ thân còn ít thương nàng sao?" Dưới gối ông chỉ có nhi tử nên ông càng thương nàng nhiều hơn, hơn nữa nàng thông minh lanh lợi được nhiều người yêu mến.

"Phụ hoàng, không phải nữ nhi mà là con dâu."

Ông bật cười: "Là nữ nhi còn là con dâu... vậy phải xem biểu hiện của con rồi, trẫm không muốn uất ức nàng."

"Phụ hoàng, người nói con trai mình như vậy sao? Con sẽ không uất ức nàg."

Tâm tình nàng vốn khản trương lại bị bọn họ nói cho vui vẻ, nhìn bọn họ nàng không ngừng cười, hiện nùm đồng tiền trên mặt, rất đẹp.

Lúc này, Tam hoàng tử đã tới, tinh thần uể oải, hành lễ xong nhìn thấy nàng càng không vui.

"Phụ hoàng..." Hấn như đứa bé mè nheo, cả khuôn mặt cũng cúi xuống.

"Sao rồi? Đã lớn tuổi còn làm nũng với phụ hoàng sao?"

"Phụ hoàng, người thật sự không cho con chế độc sao? Nếu nhi thần không nghiên cứu cái này đến lúc đó các huynh đệ khác sẽ cười."

"Hừ!, người cũng biết dụng độc, mau đi luyện binh pháp bắn cung cười ngửa với các huynh đệ khác đi."

"Nhi thần không có hứng thú với mấy thứ kia."

"Đồ nguoi có hứng thú thì trầm lại không có." Ông làm người quang minh lỗi lạc nên không cho nhi tử học cái đồ hại người

Đến cuối cùng, hấn không làm gì khác hơn là bị giáo huấn một trận rồi rời đi.

Buổi tối ngủ trên giường, nhìn tấm màn dần dần ngủ, không hiểu sao nàng bắt đầu thấy có chút quen thuộc nơi này, cách bày biện, mùi vị nơi này, đúng vậy, không có sai.

Nửa đêm, mồ hôi rịn ra đầy trán nàng, đôi tay siết chặt.

"Thương..." Miệng nàng không ngừng kêu chữ này, không phải đau nơi khác chính là đau ở tim.

"Tiểu thư, tỉnh..."

Bên tai có người gọi nàng, nàng đột nhiên thức tỉnh, khi thấy Hình Lan lo lắng, nàng mở to mắt sững sờ một lúc mới phản ứng được.

"Tiểu thư, người gặp ác mộng?" Nàng dùng khăn tay lau mồ hôi cho Từ Mộng.

"Tiểu thư mới mơ thấy cái gì?"

Nàng kéo tay Hình Lan, để nàng ta ngồi góc giường, có chút nước đọng trong mắt, là nước mắt.

"Không mơ thấy cái gì, nhưng ta cảm thấy tim đau quá, giống như thiếu cái gì, giống như...."

"Giống như cái gì?"

"Giống như có người gọi ta, không ngừng kêu tên ta, nhưng ta không thấy rõ mặt hấn, chỉ nghe thấy hấn không ngừng kêu, giống như đang khóc, không biết tại sao, ta lại khổ sở, nghe âm thanh của hấn, ta đau lòng quá."

Nàng khoác áo đi ra cửa sổ, nhìn ánh trăng, gờ tay lên vuốt ánh trăng, nàng cảm thấy như nước mắt của người kia rơi vào bàn tay nàng.

Nước Hàn Vũ.

Hàn Hạo Thần tìm nàng một ngày một đêm, lần này hấn thấy mặt nàng hoàn toàn, nàng biến mất như hư không, một chút tin tức cũng không có.

Hấn tìm nàng ba tháng rồi, nếu nàng tức giận trốn đi thì ba tháng kia hấn là đã nguôi giận rồi.

Nếu tìm được nàng, hấn nhất định đảm bảo, nàng nói cái gì chính là cái đó, sẽ không để cho nàng hiểu lầm. Nhưng hấn không làm chuyện có lỗi với nàng, sao nàng bỏ hấn đi lâu như vậy?

Rất nhiều người nói có thể nàng gặp bất trắc nhưng hấn tình nguyện nghĩ rằng nàng vì tức giận nên mới bỏ đi.

"Mộng nhi..." Hấn kêu to tên nàng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 124: Nước mắt

Không biết kêu bao lần, ngẩng đầu nhìn trăng, trái tim lạnh lẽo, hân nếm được tư vị vừa đắng vừa chát, là nước mắt.

Bao lâu rồi hân chưa khóc? Không nhớ rõ nữa, nhưng cảm giác bây giờ rất rõ, ba tháng qua đã đã thương đến tận tim gan của hân, giống như bị người ta xé rách, bị chọc một lỗ lớn.

Hân nhớ lại lời nàng nói với hân, nàng không thuộc về đây, nàng không làm chủ được chuyện đi về, mỗi khi nghĩ đến đây, đầu hân đau không thể hô hấp được.

Tại sao? Ông trời đã đưa nàng đến rồi sao lại đưa nàng đi. Hân không cho phép!

"Ông trời! Trả lại Mộng nhi cho ta...."

Thiệu Tàn tìm nửa ngày cũng không tìm được, nghe được tiếng gào thét dưới chân núi, mới nhanh chóng đi theo, nhìn hân quỳ trên đỉnh núi, lập tức phi thân qua muồn diu, nhưng căn bản hân đang muốn trừng phạt mình, nhìn trời hô hào.

"Vương gia! Người đừng như vậy, Vương phi sẽ không có chuyện gì đâu, nhất định sẽ trở về."

"Ba tháng! Không phải ba ngày! Nàng sẽ đi nơi nào? Đã tìm cả nước, ngay cả hoàng cung cũng đã tìm, nhưng không tìm được, người nói xem, nàng đi đâu?" Hân không ngừng chất vấn, "Người nói cho ta biết, nàng sẽ không như vậy mà bỏ lại ta? Tại sao một người lớn sống sờ sờ như vậy mà tự dưng biến mất?"

Lần đầu tiên Thiệu Tàn nhìn thấy hân luống cuống như vậy, ba tháng nay đều như vậy, như phát điên. Mà sát thủ ám sát họ hôm đó đều là sát thủ trong nghề, đã uống thuốc độc tự tử nên không tra chủ mưu sau lưng được.

"Vương gia, ngài bình tĩnh một chút, chúng ta tìm lại thôi, có thể bỏ sót chỗ nào đấy, mà có thể vì vương phi bị mất trí nhớ nên không về phủ được."

"Đúng, người nói đúng, nàng nhất định không có việc gì, chỉ là tạm thời không tìm được đường về nhà thôi." Hân lão đạo, Thiệu Tàn chạy qua đỡ hân.

Sau khi nàng mất tích, hân chưa ngủ nhiều buổi tối, cứ như vậy đi tìm nàng, cả nước cũng đi tìm nàng, chỉ cần có người giống nàng một chút nào đó, bọn họ sẽ tới phủ thông báo.

Hai ngày sau đó, hân bình tĩnh trong giấc ngủ, một giấc này của hân chính là hai ngày.

Sau khi rửa mặt, hân nhìn Tầm Mộng cư, tất cả đều có nhưng không có nàng, cả phủ yên tĩnh như phủ chết, ai cũng không dám phát tiếng động thừa.

Hân ngồi bàn ăn đồ ăn sáng nhưng không thấy có chút mùi vị nào, nhìn chỗ ngồi bên cạnh, giống như có thể nhìn thấy nàng cười nói với hân. Một cái nhãn mảy của nàng đều ghi tạc trong đầu hân, mấy tháng này càng thêm nồng đậm.

"Vương gia, Hoa tướng quân cầu kiến." Tàn quân gia ôm quyền bẩm báo nhưng không có lòng tin hân sẽ cho gặp.

Hân chậm rãi ngược mắt lên, trông mắt đen không có thần thái thường ngày.

Thấy hân gật đầu, Tàn quân gia lập tức đi thông báo.

Khi Hoa Thiên Sóc thấy bộ dáng của hân như vậy có chút kinh ngạc, mặc dù hân cũng gấp gáp đi tìm nàng, trong lòng hân cũng có chút khó chịu, nhưng hôm nay thấy hân vì nhung nhớ mà sinh ra tóc trắng, tự mình thấy tình cảm cho nàng còn kém xe hân.

Hân thấy Hoa Thiên Sóc thì lập tức xông lên hỏi: "Có tin tức gì sao?"

Hân ta lắc đầu bất đắc dĩ, rồi thở dài.

"Nàng đi đâu? Sao bây giờ vẫn chưa tìm được?" Về mặt hân bắt đầu hoảng hốt.

Hoa Thiên Sóc thấy bộ dáng của hân cũng không dễ chịu, vỗ vai an ủi, vốn định khuyên hân đi xem muối muối một chút, nàng ta chịu một kiếm vì hân, nhưng ba tháng qua hân không đi nhìn lấy một lần, nàng ta bắt đầu tức giận tuyệt thực, bảo rằng hân qua xem mới ăn, nhưng tình hình bây giờ thì sao hân có thể mở miệng được.

"Người ăn chút gì đi, nếu nàng trở lại thấy người như vậy, nàng sẽ tự trách."

Hân dờ dẫm cầm đũa lên, đưa thức ăn vào miệng nhưng không thấy có mùi vị gì.

"Ta về trước đây, người bảo trọng, nếu có tin gì ta lập tức thông báo."

Hoa Thiên Sóc xoay người bước hai bước, nhưng nghĩ đến muội muội nên dừng lại bước chân, chau mày quay đầu, nhìn hấn nhưng cuối cùng vẫn mở miệng: "Vương gia, ta biết bây giờ nói chuyện này là không đúng, nhưng ta không có biện pháp, muội muội đã lâu rồi chưa ăn gì, la hét muốn gặp người, dù sao nàng cũng trúng kiếm vì người, vết thương đã khá hơn nhưng tinh thần lại kém, nếu có thể người đi nhìn nàng một chút."

Quả nhiên trong dự liệu, ngay cả nhìn một cái cũng không có, mà hấn cũng biết, ngoài chuyện tìm nàng Hàn Hạo Thần còn phải tra chủ mưu chuyện ám sát, hai việc lớn trên vai, làm gì có thời gian đi xem muội muội.

Hoa Thiên Sóc đi tới phủ Thừa tướng thì nghe được tiếng chén vỡ.

"Thiên Nhụy, ai chọc tức muội?" Hoa Thiên Sóc biết rồi còn hỏi.

Nàng thấy hấn trở lại thì hưng phấn chạy tới, nhìn phía sau hấn, thấy không có ai nên mặt nàng bắt đầu trầm xuống.

"Đại ca, chẳng phải huynh bảo đưa hấn tới sao? Hấn đâu?"

"À....cái này...., ta chỉ nói là tận lực."

"Ta mặc kệ! Ta muốn gặp Thần ca ca, ta." Bởi vì hét to nên kéo theo vết thương khiến nàng đau đớn.

Hấn lập tức dìu nàng ngồi xuống: "Bảo muội chớ lộn xộn, muội lộn xộn sẽ kéo theo vết thương."

"Ồ....." Nàng càng nghĩ càng uất ức, "Vì hấn mà mạng cũng không cần, sao hấn không quan tâm ta? Ta nằm giường lâu như vậy mà hấn cũng không đến nhìn ta?"

"Muội cũng biết, Mộng nhi.... Thần vương phi mất tích, hấn không có thời gian lâm triều, sao lại qua xem muội được? Chớ loạn, chờ hấn tìm được thì hấn sẽ qua thăm muội."

Nàng cắn môi, nếu không tìm được thì hấn không qua nhìn sao? Căn bản là không. Cho nên nàng không để cho hấn biết nàng ta ở đâu, muốn để cho cả đời cũng không biết, nàng cũng không tin thời gian không thể hòa tan tất cả.

"Đại ca, ta muốn đi tìm hấn."

"Đừng đi!" Hấn lập tức ngăn lại. "Bây giờ muội tìm hấn thì hấn cũng không có tâm tình quan tâm muội, chờ tâm tình hấn khá hơn rồi đi."

Nếu muội đi thì hấn sẽ đặt nghi điểm trên người muội muội, đến lúc đó chính mình sẽ thấy khó xử.

Nhưng nàng ta lại không nghe khuyên bảo: "Không được, muội muốn đi, muội phải nhắc nhở hấn, chính muội cứu hấn, sao hấn lại không quan tâm?"

Tiếng nói vừa ngừng, nàng ta đã bước một bước dài xông ra ngoài.

Nước Ngân Nguyệt.

Mấy tháng qua, Lạc Từ Mộng đã quen thuộc nơi này, nàng liền trở về tính cách hoạt bát hiếu động, Hồ Diên La còn nói tính tình nàng thay đổi, nhưng ông lại không biết, đây mới chính là nàng.

Mặc dù nàng hiếu động nhưng chỉ thích Tăng thư các, cũng không phải đi học thi ca mà xem Tam hoàng tử chế độ, nàng cũng tình cờ nhìn lên mới phát hiện được, lúc ấy hấn còn cảnh cáo nàng không được nói cho phụ hoàng biết.

Trong Tăng thư các, nàng vừa ngồi xích đu uống trà vừa nhìn hấn chế độ, nhớ đến lời cảnh cáo của hấn lại cảm thấy buồn cười, hấn cho rằng nàng là ai? Phải biết địa vị của nàng tôn quý hơn hấn, mặc dù không phải quan hệ cha con ruột thịt nhưng quan hệ còn xa hơn quan hệ phụ tử của hấn.

Xem ghi chú của hấn, nàng có chút khâm phục, giống như kì tài, chỉ là phụ hoàng không đồng ý, đáng tiếc...

"Này!" Một tiếng trách giận, quyền sách trên tay nàng bị giật đi, "Ai cho người đụng vào sách của ta?"

Nàng lười biếng duỗi lưng một cái: "Không cần giận như vậy, xem một chút cũng không bị mất chữ."

"Chính là không cho phép nhìn! Quyền sách này chỉ có ta mới có thể nhìn!" Hấn tức đỏ tròng mắt.

Nhưng nàng không sợ hấn, "Nhìn rồi thì sao? Dù sao phụ hoàng cảm đoán người xem sách này, hơn nữa.....không chỉ có hôm nay ta mới tới xem, về sau còn muốn tới xem nữa, người có bản lĩnh đi nói với phụ hoàng rằng ta cướp sách của người."

"Người!" Hấn giận đến ngứa ngáy hàm răng, với cá tính của nàng bây giờ, khiến tất cả hoàng tử đều nghe nàng, mặc kệ trước kia phụ hoàng thích nàng như thế nào thì nàng cũng không ý sủng mà kiêu, nhưng bây giờ thường nắm quyền giờ thủ đoạn, còn đặc biệt đối nghịch với hấn.

"Lạc Từ Mộng! Đừng tưởng rằng người có phụ hoàng sủng ái người mà muốn làm gì thì làm!"

Nàng chậm rãi đứng dậy, tươi cười với hấn: "Xem ra người cũng không dằn, biết phụ hoàng cưng chiều ta, cho nên khi phụ hoàng chưa dời đi sự yêu

thương thì ta càng thêm muốn làm gì thì làm."

"Ngươi! Ngươi!"

"Ngươi cái gì, có biết nói chuyện không, thân là hoàng tử mà nói lại tôi mấy lần liền."

"Ngươi tin ta giáo huấn ngươi không?"

"Đương nhiên tin, ta cũng tin ngươi đánh ta xong thì ngươi cũng bị đánh nửa sống nửa chết, các hoàng tử khác cũng không bỏ qua cho ngươi, ngươi tin không?"

Hắn đương nhiên tin, nhưng cũng bởi vì tin cho nên càng thêm tức giận, thật là đánh không được chửi không được, hắn liền đáng đời bị nàng khi dễ.

"Hừ!" Hắn tức giận xoay người muốn đi, nàng vừa nhìn thấy lập tức hô to: "Này! Chờ chút."

"Ngươi còn muốn gì nữa?"

"Ta chỉ đang nghĩ, nếu phụ hoàng biết ngươi cầm quyển sách chế độ này đi ra từ Tàng thư các, không biết ông sẽ làm gì đây?"

Hắn nhìn quyển sách trên tay, lúc này mới nghĩ đến việc mình quên không cất sách đi, nhưng để ở đây thì cái người kia sẽ cầm đi nhìn.

Đang do dự, nàng tựa như nhìn thấy tâm tư của hắn, vì vậy nói: "Không bằng chúng ta làm giao dịch đi."

"Giao dịch gì?" Hắn phòng bị nhìn nàng.

Nàng cười nhạt nói: "Nếu ta có biện pháp khiến phụ hoàng đồng ý cho ngươi tiếp tục chế độ...."

Quả nhiên hai mắt hắn tỏa sáng: "Ngươi nói giao dịch này sao?" Bởi vì hắn tin tưởng nàng có bản lĩnh thuyết phục này.

"Dạy ta bản lĩnh của ngươi."

"Không được!" Hắn nhất quyết cự tuyệt, bởi vì đây là bí tịch độc môn, ngay cả mấy huynh đệ muốn học nhưng hắn cũng không dạy, sao lại dạy cho người ngoài.

Nàng dĩ nhiên biết phản ứng đầu tiên của hắn là cái này, cho nên nhún vai một cái đi ra ngoài, bộ dáng không sao cả nhưng vẫn quay đầu lại ném một câu: "Vây chờ cả đời làm cái gì cũng bị định tội đi, đến lúc đó đầu cũng bị mất đi rồi."

"Chờ một chút!" Hắn nghe vậy thì đột nhiên kêu lên, "Nhưng cái bí tịch này không được truyền ra ngoài."

Nàng quay đầu khuôn mặt tươi cười nhìn hắn: "Ta cũng không phải là người ngoài, hơn nữa ta cũng không nói muốn thu đồ đệ, nếu như ngươi dạy ta, ta đảm bảo không dạy cho người khác."

"Thật chứ?"

"Thật! Thật như vàng 9999!"

Hắn tròn mắt nhìn nàng, dù nàng mắt trí nhớ nhưng vẫn không đổi được cái tính tình ở nước Hàn Vũ, "Vậy ngươi thuyết phục phụ hoàng như thế nào?"

"Nếu như để phụ hoàng biết ngươi chế độ không chỉ hại người mà còn có thể cứu người được, ngươi nói xem phụ hoàng có đồng ý không?"

Mặc dù hắn có chút hoài nghi nhưng cũng không còn cách nào khác, đành phải chấp nhận.

Ba ngày sau.

Nàng đi tới Trường phong cung tìm Hồ Diên Phong, lại thấy Hồ Diên Sơn đã ở đây, khi hắn nhìn thấy nàng thì chạy tới ôm lấy nàng: "Mộng nhi! Ngươi thật lợi hại, phụ hoàng đã để cho ta làm chuyện mình thích, hơn nữa còn bảo ta nghiên cứu cẩn thận."

Nàng bị hắn ôm chầm nên sững sờ tại chỗ, khi nghe hắn nói xong thì mỉm cười ngầm hiểu, ai ngờ Hồ Diên Phong không vui mừng, bước tới kéo tay hắn lôi ra: "Vui thì vui, ngươi ôm cái gì!"

Nhận thấy mình có chút đường đột nên mặt đỏ bừng lên nói: "Ta chỉ vui mừng, mà ngươi làm như nào vậy? Tại sao có thể khiến cho phụ hoàng có biến chuyển lớn như vậy? Ta cầu xin ba tháng cũng vô dụng, ngươi chỉ cần có ba ngày là xong."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 125: Đi nước Ngân Nguyệt.

Việc này. Bí mật!" Nàng đột nhiên nắm được điểm mấu chốt, nàng nhìn thấy vẻ mặt Hồ Diên Sơn muốn biết rõ mọi việc thì nhíu mày nói: "Người muốn ta giữ bí mật ta nhất định sẽ không nói ra, nhưng bí mật giữa ta và phụ hoàng, ta cũng không nói ra được."

Về mặt Hồ Diên Sơn càng đỏ hơn, hắn phát hiện khi hắn thấy ánh mắt sáng lấp lánh của Lạc Từ Mộng thì tim của hắn lại bắt đầu đập điên cuồng, giống như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực, hắn từ trước đến nay chưa bao giờ có cảm giác này với nàng, không biết vì sao bây giờ lại trở nên như vậy.

Hồ Diên Phong đi chuyển ánh mắt qua lại giữa hai người, hình như cảm giác được điều gì đó không thích hợp cho lắm, lập tức ngăn ở giữa bọn họ hỏi "Các người đang có bí mật gì không muốn cho ta biết?"

Nhưng việc làm hắn tức giận nhất là, hai người bọn họ chỉ nhìn nhau cười một tiếng, hắn giận đến mức ngay lập tức đuổi Hồ Diên Sơn ra ngoài.

"Đi đi đi, đi nghiên cứu chế tạo độc của người đi, không được ở đây nữa." Hồ Diên Phong đuổi hắn sau khi ra cửa lại đá vào mông Hồ Diên Sơn một cước, hắn tức giận chuyện Hồ Diên Sơn có bí mật với Mộng nhi của hắn.

Hắn xoay người nhìn thấy Lạc Từ Mộng cười đến nghiêng ngả: "Hai người các nàng có bí mật gì vậy?"

Lạc Từ Mộng biết trong lòng hắn không thoải mái, vì vậy không có cách nào khác hơn là nói ra sự thật: "Thật ra thì cũng không có gì, chỉ là ta cùng hắn làm một giao dịch, nếu như ta giúp hắn thuyết phục phụ hoàng để cho hắn tiếp tục làm chuyện mình muốn làm, hắn sẽ phải dạy ta chế độc."

"Nàng muốn học cái đó làm gì?" Hồ Diên Phong nhíu nhíu mày.

Lạc Từ Mộng lại nhíu mày nói: "Thế nào, chàng sợ ta độc chết chàng à?"

Hồ Diên Phong ngay sau đó bắt đầu dī lắc đầu: "Ta không sợ nàng mưu sát chồng, chỉ sợ nàng làm mình bị thương thôi."

Lạc Từ Mộng đỏ mặt lên: "Cái gì mà chồng chứ, ta còn chưa có gả cho chàng đâu đó."

"Đó là chuyện sớm hay muộn." Hồ Diên Phong đưa tay ôm chặt nàng trong ngực, "Trong khoảng thời gian này chiến sự quá nhiều, cho nên phụ hoàng đành phải trì hoãn hôn lễ, đợi qua mấy tháng nữa tất cả được dẹp yên thì chúng ta có thể tổ chức hôn sự rồi."

Lạc Từ Mộng tựa vào ngực của hắn không nói gì, vốn dĩ nghe lời của hắn trong lòng của nàng rất rất vui mừng, trong khoảng thời gian này hắn đối xử với nàng như thế nào nàng biết rõ, hơn nữa nàng hình như cũng thích hắn, nếu bỏ lỡ, có lẽ sẽ không có người đối xử tốt với nàng như hắn vậy.

Nhưng. Nàng cảm thấy có chuyện gì đó rất kỳ lạ, tại sao mỗi lần tựa vào ngực của hắn được hắn ôm cảm giác rất xa lạ? Nàng cảm thấy mình quen thuộc một loại cảm giác khác.

Một loại cảm giác khác?

Nàng không thể tin được là trong đáy lòng nàng lại nảy sinh một ý nghĩ như vậy, cho tới bây giờ bên cạnh nàng không hề có một nam nhân nào ngoài Hồ Diên Phong, nhưng tại sao lại có một loại cảm giác lệ thuộc khác? Nhưng trái tim nàng mỗi đêm đều rất khó chịu, không phải là ngã bệnh, mà là cảm giác nhớ nhung một người. Nhưng nàng không biết mình đang nghĩ đến ai, chỉ biết mỗi tối nàng ngẩng đầu nhìn ánh trăng, sau đó lại có cảm giác thê lương, khóe mắt không tự chủ được rơi lệ.

Nhắm mắt lại, luôn có một âm thanh đang ở đâu đó gọi nàng, cảm thụ thật sâu sắc, cảm giác dường như có người đang đợi nàng.

Sau khi lau đi nước mắt nơi khóe mắt nàng mở mắt ra, cảm giác bản thân suy nghĩ quá nhiều rồi. Hồ Diên Phong nói hắn rất vất vả mới tìm được nàng, nói không chừng loại cảm giác này lưu lại khi chia tay hắn trước kia.

Trong Tàng Thư các, Lạc Từ Mộng đang cùng Hồ Diên Sơn học chế độc, đã ba tháng trôi qua rồi, mỗi ngày nàng đều chăm chỉ học tập, lúc vừa bắt đầu Hồ Diên Sơn nghĩ nàng chỉ muốn vui đùa một chút, không ngờ nàng lại rất nghiêm túc. Nhưng điều khiến Lạc Từ Mộng dờ khóc dờ cười là, mỗi ngày Hồ Diên Phong cũng sẽ theo nàng tới, nhưng mỗi lần tới đều bị Hồ Diên Sơn nhốt ở ngoài cửa, nói này đây là bí tịch không thể tiết lộ, Hồ Diên Phong thờ phỉ phò nói hắn là Bạch Nhân Lang, ngay cả đại ca mình cũng xem như là người ngoài.

Nhưng mà hắn dù có tức giận đến thế nào, thì vẫn đứng chờ ngoài Tàng Thư Các một bước cũng không rời, không biết là hắn sợ nàng bị Hồ Diên Sơn bắt nạt hay là sợ Hồ Diên Sơn có hy vọng gì với nàng, nàng bật cười suy nghĩ chắc là lý do thứ hai rồi.

Hồ Diên Sơn vừa giảng giải cho Lạc Từ Mộng phương pháp bí truyền vừa cho nàng làm thí nghiệm, từ trước đến giờ Lạc Từ Mộng có một bản lĩnh đó đã nhìn qua một lần nhất định sẽ không quên, cho nên đã nhanh chóng học được phương pháp, vừa học vừa làm, đây cũng là điều khiến Hồ Diên Sơn nhìn nàng với ánh mắt khác xưa, lúc ấy hắn học hơn mười ngày mới học được công phu lấy độc điểm huyết, nhưng nàng chỉ trong vòng một ngày đã học được rồi. Ngay đến chính Lạc Từ Mộng cũng không biết, nàng lại có khả năng ghi nhớ một khi đã nhìn thấy sẽ không quên được.

Lúc nghỉ ngơi, Hồ Diên Sơn hỏi "Mộng nhi, người sẽ không bán đứng ta đem bí phương này nói cho đại ca chứ?"

"Quý đa nghi!" Lạc Từ Mộng cười cười sau đó nhủ thầm nhìn hắn nói, "Nếu ta nói cho đại ca người, về sau người làm sao lợi dụng khả năng này để có thể làm trợ thủ đắc lực đi theo bên cạnh hắn được?"

"Người đều biết hết sao?" Hồ Diên Sơn không dám tin nhìn Lạc Từ Mộng, hắn muốn dùng bản lĩnh này để có thể giúp đỡ Hồ Diên Phong, từ nhỏ đến lớn hắn đều đi theo Hồ Diên Phong, cho nên không muốn có bất luận kẻ nào thay thế được vị trí của hắn, nhưng mà bây giờ xem ra, Lạc Từ Mộng đã là một ngoại lệ rồi, bởi vì bây giờ vị trí của nàng trong lòng hắn không giống như trước đây.

Lạc Từ Mộng cười thầm, nếu không phải biết hắn có ý định này, nàng làm sao có thể giúp hắn thuyết tình, nếu như trong lòng hắn có ý đồ xấu, nàng giúp hắn không phải tương đương với việc hại Hồ Diên Phong sao? Cũng bởi vì như thế, nàng mới có thể thuyết phục Hồ Diên Phong không ngăn cản hắn nữa.

"Tam ca, ta muốn hỏi huynh một vấn đề." Bây giờ Hồ Diên Sơn là sư phụ của nàng, cho nên cách gọi của nàng đối với hắn cũng thay đổi, chính bởi vì nàng thay đổi cách gọi, cho nên Hồ Diên Sơn lại càng thêm mở cò trong bụng.

"Hỏi đi, Tam ca ta nhất định tri vô bất ngôn ngôn vô bất tẩn* (biết gì nói đó)."

Lạc Từ Mộng ho khan vài tiếng rồi mở miệng hỏi "Ta rất hiếu kỳ, tại sao trước kia huynh lại chán ghét ta như vậy? Ta nghĩ không đơn giản chỉ là vì ta cướp đi đại ca của huynh đi? chẳng lẽ trước đây ta đã làm gì khiến huynh ghét ta?"

"Đương nhiên là không phải, người trước kia không giống như bây giờ, ừ. Trước kia tốt hơn, trước kia sẽ không bắt nạt ta, mà còn có thể làm y phục cho ta." Đến khi hắn chú ý tới ánh mắt giết người của Lạc Từ Mộng thì hắn lập tức sửa lại, "Không phải, ý ta nói là không giống nhau, nhưng mà bây giờ ta lại tương đối thích hơn."

Sau đó hắn lại nghĩ một chút, hình như lại nói sai rồi, nếu bị Hồ Diên Phong biết được, không đánh chết hắn mới lạ, hơn nữa nhìn thấy Lạc Từ Mộng mở mắt nhìn hắn, hắn quần bách đến nỗi toát cả mồ hôi.

"Nếu trước kia cũng tốt, vậy tại sao trước đây huynh lại ghét ta đến như vậy?" Nàng dừng lại tầm mắt xấu hổ hỏi.

Hồ Diên Sơn thờ dài một hơi, may mắn là nàng không hỏi hắn rốt thích cái gì ở nàng, có phải thích hay không ... Vấn đề này, nếu hỏi hắn thật sự không biết nên trả lời như thế nào.

Hắn xoa xoa mồ hôi trán nói: "Ai bảo lúc trước người phản bội đại ca thích người khác, nếu không phải là ta dùng. . . ." Hồ Diên Sơn lập tức che miệng lại, thiếu chút nữa thì đã nói lộ ra, nhưng hắn phát giác mình đã nói lộ ra một nửa, lần này thâm rồi.

"Huynh nói ta phản bội Phong thích nam nhân khác ư? Sau đó huynh lấy cái gì?" Nàng nhíu chặt mày ép hỏi, thấy vẻ mặt Hồ Diên Sơn hốt hoảng, nàng biết trong đó nhất định có chuyện gì, nếu như vậy trong giấc mơ mỗi đêm nàng đều mơ thấy có người gọi nàng chẳng lẽ là nam nhân kia? Như vậy hắn là ai? Nàng tại sao có thể phản bội Phong đi thích người khác?

Đột nhiên nàng phát hiện tim rất đau, nhịp tim đập rất nhanh.

Bên ngoài Tầng Thư Các, Tử Linh Quận chúa mang theo một đám thị nữ đi tới trước mặt Hồ Diên Phong nhìn thấy hắn cho dù đã tránh nắng dưới một chỗ mát, nhưng thời tiết đã bắt đầu nóng bức, mặc dù có cung nhân đứng bên cạnh quạt cho hắn, nhưng hắn ngồi ở chỗ đó vẫn nóng đến toát mồ hôi.

"Đại hoàng tử!" Tử Linh thi lễ với hắn sau đó nhận cây quạt từ tay cung nhân quạt cho hắn, "Thời tiết nóng bức, Đại hoàng tử vẫn nên trở về cung chờ thì hơn."

Hắn vẫn tìm mọi cách che chở Lạc Từ Mộng, một chút cũng không đổi.

Hồ Diên Phong nhìn chằm chằm cánh cửa đang đóng chặt, có lúc lại giống như đứa bé dán tai lên cửa cố gắng nghe người bên trong nói gì, sau đó tức giận ngồi lại trên ghế oán trách: "Có cái gì hay chứ, sao lại học lâu như vậy." Hắn hoàn toàn không đem lời nói của Tử Linh nghe vào tai.

Tử Linh cúi đầu hít một hơi, sau đó trì hoãn cảm xúc nói: "Mộng nhi thích thì để cho nàng học đi, dù sao học thêm chút bản lĩnh phòng thân cũng tốt."

Dĩ nhiên Hồ Diên Phong cũng bởi vì nguyên nhân này mới đồng ý để nàng đi học, nếu không làm sao hắn lại có thể dung chấp nhận cho nàng càn quấy như vậy được.

Bên ngoài Tầng Thư Các Tử Linh không để ý thời tiết nóng bức không ngừng đứng bên cạnh quạt cho Hồ Diên Phong, chính bản thân nàng cũng mồ hôi đầm đìa, mà trong Tầng Thư các, Diên Sơn đã sớm hốt hoảng. Vừa rồi nhất thời nói suýt chút nữa đã tạo thành cục diện không thể挽回.

Hắn lập tức đóng sách lại vừa đẩy Lạc Từ Mộng vừa nói: "Được rồi được rồi, hôm nay học tới đây thôi, ngày nào cũng học, ta cũng chưa có thời gian nghiên cứu nữa, mau trở về đi, đại ca đang chờ!"

Trong nháy mắt lúc Tầng Thư các được mở ra, Lạc Từ Mộng buồn bực bị đẩy ra ngoài, nhưng lúc nàng quay đầu lại nhìn thấy Tử Linh đứng ở bên cạnh Hồ Diên Phong không ngừng quạt gió cho hắn, mà chính bản thân nàng mồ hôi lâm ly. Thật ra thì bọn họ cũng rất xứng đôi không phải sao sao? Hơn nữa nàng cũng nhìn ra, Tử Linh thích Hồ Diên Phong, mà Hồ Diên Phong khẳng định biết chuyện này.

Hồ Duyên Phong đang tỉnh cảm khăn tay lau mồ hôi, nhưng vừa nhìn thấy Lạc Tử Mộng đi ra, lập tức lấy cây quạt trong tay Tử Linh chạy nhanh qua chỗ nàng.

"Hôm nay nhanh như vậy?" Hắn một tay cầm khăn tay lau mồ hôi cho nàng, một tay khác cầm cây quạt của Tử Linh quạt gió cho nàng, mà trên tay Tử Linh bỗng nhiên trống không nàng thần thờ một lát, sau đó thần sắc ảm đạm nhìn Hồ Diên Phong mang theo Lạc Tử Mộng rời khỏi Tầng Thư Các.

Lạc Tử Mộng dĩ nhiên biết sau lưng có đôi mắt mang theo cảm xúc ưu thương nhìn bọn họ, nhưng nếu nàng quay đầu nhìn lại, chắc hẳn Tử Linh sẽ càng thêm lúng túng, cho nên nàng liền dứt khoát cùng Hồ Diên Phong nhanh chóng rời khỏi đó biến mất trước mặt nàng ta.

Hồ Duyên Phong không hề kiêng dè mà đem Lạc Tử Mộng dẫn tới trường phong cung, mà bên trong trường phong cung đông ẩm hạ mát, Lạc Tử Mộng cũng vô cùng yêu thích chỗ nghỉ ngơi này, chẳng qua nếu hai người ở cùng một chỗ quá lâu khó tránh khỏi chuyện bị người ta chỉ trích, nhưng với thân phận của hai người, cho dù trong lòng có bất kỳ ý tưởng gì, thì những người kia cũng chỉ dám vụng trộm nói, nếu bị Hồ Diên Phong nghe được, sẽ bị hần trách phạt nặng nề, cho nên lâu ngày, mọi người cũng thành thói quen không nhiều lời.

Lạc Tử Mộng ngồi xuống, cảm giác cả người và tinh thần đều sáng khoái, trường phong cung này quả nhiên khác với những cung điện khác, bốn mùa đều như mùa xuân.

"Hôm nay học cái gì?" Hồ Diên Phong vừa giúp nàng quạt mát vừa nói.

Nàng xoay người kéo cây quạt trong tay hắn xuống đem đặt trên bàn, nhìn hắn vẻ mặt có chút bất đắc dĩ: "Tại sao chàng lại có thể đoạt cây quạt của Tử Linh tỷ đi như vậy? Không sợ nàng đau lòng ư!"

Hồ Diên Phong nhìn cây quạt trên bàn, lúc này mới nghĩ tới đây là quạt của Tử Linh, lúc vừa rồi hắn cũng không nghĩ được nhiều như vậy, chỉ thấy Lạc Tử Mộng chảy mồ hôi, tiện tay cầm lấy một cây quạt. Dù sao cầm cũng cầm rồi, hơn nữa cũng chỉ là một cây quạt mà thôi. Nhưng hắn không biết, đối với Tử Linh mà nói đó không chỉ là vấn đề về cây quạt.

"Nàng đừng ngắt lời, trả lời ta trước đã." Hồ Diên Phong nói, Lạc Tử Mộng thầm than, rốt cuộc là ai không muốn đối mặt với vấn đề này?

"Đã nói là bí mật, nếu như mà ta nói cho chàng biết, chẳng phải đã thất tín với Tam ca rồi." Nàng nhún mày không muốn trả lời, đây cũng là nguyên tắc làm người của nàng, mặc kệ như thế nào, nhất định phải bảo vệ bí mật của người khác.

Hồ Diên Phong đảo mắt tức tối: "Cái gì Tam ca Tam ca, nàng từ lúc nào lại có quan hệ tốt với hắn như vậy?"

"Thì huynh ấy vốn dĩ là Tam ca mà!" Thấy hắn mất hứng, nàng cọ xát cánh tay của hắn, "Hắn là Tam ca của ta, chàng là Phong của ta, chẳng lẽ chàng muốn làm đại ca của ta sao?"

Hồ Diên Phong nghe thấy nàng nói như vậy, lúc này mới vui mừng trở lại.

Thấy tâm tình hắn tốt, Lạc Tử Mộng đảo hai mắt hỏi nghi vấn trong lòng: "Phong, ta muốn hỏi chàng một vấn đề."

"Hả?" Hắn nghi ngờ nhìn nàng, mặc dù hiện tại nàng mang đến cho hắn một cảm giác hoàn toàn khác nhau, nhưng chỉ cần nàng vẫn là Lạc Tử Mộng, thì hắn vẫn thích. Mặc kệ nàng thay đổi như thế nào, hắn đều thích.

"Tam ca nói. . . . trước lúc chàng tìm được ta thì ta đã thích nam nhân khác? Hắn là ai?"

Câu hỏi của nàng khiến sống lưng của Hồ Diên Phong cứng đờ, hắn đã dặn Hồ Diên Sơn, không được nhắc tới chuyện ở nước Hàn Vũ, lại càng không được nhắc đến Hàn Hạo Thần, ai biết hắn lại đề lộ tin tức.

"Nói vớ vẩn gì vậy!" Hắn thu lại hồi tưởng cười chua xót, "Tam đệ càng ngày càng kỳ cục quá, những chuyện thế này cũng có thể nói lung tung được, làm sao nàng có thể thích người khác được."

"Không có sao?" Nàng ngược mắt nhìn hắn, giống như nhìn thấu được cái gì đó.

"Dĩ nhiên không rồi!" Hắn trả lời như đinh chém sắt, sau đó cảm giác giọng điệu của mình cứng rắn quá, nên vội vàng ôm lấy nàng cười, "Không nên nghĩ nhiều như vậy, lúc nàng mất tích không xảy ra bất cứ chuyện gì cả, bây giờ không phải đã về rồi sao? Bây giờ ta sẽ đến gặp Phụ Hoàng, nói phụ hoàng chuẩn bị cho việc thành thân của hai ta vào tháng sau, như vậy sau này chúng ta sẽ mãi mãi không bao giờ cách xa."

Lạc Tử Mộng gật đầu cười.

-* Dạ Ngưng Huyền phân cách tuyến *-

Nước Hàn Vũ

Thiệu Tàn phi thân xuyên qua mấy con phố cuối cùng cũng tìm được Hàn Hạo Thần, dừng lại bên cạnh hắn trên mặt mang thần sắc vui mừng nhưng lại không biết mở miệng như thế nào.

"Có phải có tin tức của Mộng nhi rồi không?" Hàn Hạo Thần nắm lấy tay Thiệu Tàn vội vã hỏi.

"Có một chút đầu mối, nhưng không biết có thể tin cậy được hay không."

"Nói mau!" Hàn Hạo Thần hai mắt tỏa sáng, biết mình sắp có thể nhìn thấy được người mình đã nhớ nhưng bấy lâu, hắn chỉ hận không thể chấp cánh mà bay đến đó được.

Thiệu Tàn biết hắn nôn nóng, nhưng cũng sợ hắn vui mừng vô ích, cho nên trong lòng hắn vẫn đang cân nhắc, nhưng hắn lại quên một chuyện, cho dù là một chút xui hi vọng, đối với hắn mà nói cũng đều như ngọn lửa thấp sáng mỗi tác trong lòng.

"Thuộc hạ nghe được một tin tức từ một tướng sĩ thủ thành lúc trước vì hắn bị bệnh mà xin nghỉ vừa mới được gọi về ngày hôm nay, hắn nói vào ngày mà vương phi mất tích. Có thấy một chiếc xe ngựa ra khỏi cửa thành, lúc đầu hắn cũng không để ý, nhưng đến khi chiếc xe đi qua bên cạnh hắn gió thổi bay rèm xe lộ ra khuôn mặt của đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt, mặc dù hắn không nhìn rõ, nhưng cũng không dám giấu giếm, cho nên hôm nay khi thuộc hạ kiểm tra hắn đã nói thẳng ra."

Sắc mặt Hàn Hạo Thần biến đổi, ngay sau đó lạnh lùng quát: "Thiệu Tàn, nhanh chóng điều mười vạn nhân mã đến đây, theo Bổng vương đến nước Ngân Nguyệt tìm một người quan trọng!"

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 126: Đổ lộ tin tức.

Trong lòng Thiệu Tàn hốt hoảng, dừng một chút sau đó khuyên can nói: "Vương Gia, tin tức còn không biết có phải là thật hay không, nếu tùy tiện đi trước sợ rằng quan hệ giữa hai nước Hàn Vũ và Ngân Nguyệt sẽ không còn được bình ổn nữa."

"Bổng vương tại sao phải sợ bọn hắn chứ?" Vừa nghĩ tới chuyện Hồ Diên Phong có thể đoạt Lạc Từ Mộng của hắn, tức giận trong lòng Hàn Hạo Thần bỗng chốc theo ngực chạy thẳng lên óc.

"Vương Gia, thuộc hạ không phải có ý này, nhưng nếu như vương phi không có nước Ngân Nguyệt, mà Vương lại điều động đến mười vạn binh mã, không thể nghi ngờ chính là đang khiêu khích nước Ngân Nguyệt, hiện tại trong triều người bên phái của hoàng thượng còn đang lo lắng không tìm thấy cách nào để lấy cơ thu lại binh quyền của Vương gia, nếu vì chuyện này mà dẫn đến chiến loạn, thì sau chuyện này chắc chắn hoàng thượng sẽ có cơ."

Cũng không phải tâm tư của Thiệu Tàn sâu sắc hơn so với Hàn Hạo Thần, mà hiện tại Hàn Hạo Thần chứ đừng chạm tới việc có liên quan đến Lạc Từ Mộng lại bắt đầu loạn lên, cho nên bây giờ hắn cần phải tỉnh táo hơn so với Hàn Hạo Thần để tránh khỏi việc chiến loạn không cần thiết.

Hàn Hạo Thần bình tĩnh suy nghĩ một chút, Thiệu Tàn nói cũng có đạo lý, nhưng nếu như vậy thì chuyện bắt đầu khó giải quyết rồi.

Trước mắt tâm tình của hắn có chút mâu thuẫn, hắn lại sợ ngày đó thật sự là Hồ Diên Phong đã mang Lạc Từ Mộng đi, nhưng lại vừa hy vọng là Hồ Diên Phong mang nàng đi. Bởi vì, nếu là Hồ Diên Phong mang Lạc Từ Mộng đi, ít nhất chứng minh Lạc Từ Mộng vẫn an toàn, nhưng hắn lại sợ Lạc Từ Mộng thật sự bị Hồ Diên Phong tìm được, như vậy cho dù hắn có đem nàng đoạt trở lại, lòng của nàng cũng không thuộc về Hàn Hạo Thần nữa rồi.

"Vương Gia, trước mắt chúng ta nên làm gì?" Thiệu Tàn ở một bên đợi lệnh.

Hàn Hạo Thần suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một chuyện, cúi người nói với Thiệu Tàn: "Nếu ta không thể đi đến nước Ngân Nguyệt được, thì chúng ta hãy mời Hồ Diên Phong đến nước Hàn Vũ."

"Chuyện này. Hắn sẽ tới sao?" Chuyện đề vào miệng cộp như thế này chắc chắn đối phương sẽ biết được, làm sao lại đến đây để tìm cái chết cơ chứ.

"Mấy ngày nữa không phải là sinh thần của bổng vương sao?"

Thiệu Tàn ngẩng đầu nghi ngờ nhìn Hàn Hạo Thần: "Nhưng Vương Gia từ trước đến nay đều không chuẩn bị yến tiệc sinh thần, lần này đột nhiên làm Hồ Diên Phong có nghi ngờ hay không?"

Hàn Hạo Thần mấp máy môi nhìn về phương xa, trên mặt mang theo đau thương: "Cũng là ngày sinh của Vương phi." Hắn dừng một chút, cơ hồ nghẹn ngào nói ra tiếng, một lúc lâu hắn mới nói, "Nói Bổng vương muốn cử hành thọ yến, cho dù vương phi mất tích, thọ yến cũng không thể không làm. Đặc biệt xin đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt đến tham dự, để giải khai những hiểm khích trước kia."

"Dạ, thuộc hạ đi làm ngay."

-* Dạ Ngưng Huyền phân cách tuyến *-

Ở trong Diên Hi cung, Lạc Từ Mộng đang học Hình Lan cắt giấy, nàng đang chuẩn bị cho hôn sự của nàng và Hồ Diên Phong, đến lúc đó tất cả các cánh cửa trên Diên Hi cung sẽ dán đủ loại kiểu dáng chữ hi và uyên ương, nhưng mà những thứ này quá đa dạng lại rất phức tạp, Hình Lan cắt rất dễ dàng, nhưng nàng mất sức của chín trâu hai hổ cũng không cách nào cắt được một cái, chuyện này khiến nàng buồn rầu không thôi.

Khi Từ Linh Quận chúa đi tới Diên Hi cung thì vừa đúng lúc Lạc Từ Mộng đang thờ phỉ phỉ đem một chữ hi vừa mới cắt hư quăng trên mặt đất, vừa vặn dừng ở trước chân nàng.

"Mộng nhi, làm sao lại mất hứng như vậy?" Nàng nhìn một bản chữ hi cười khò đi đến trước mặt nàng.

Lạc Từ Mộng vừa nhìn thấy Từ Linh, lập tức lòi kéo nàng kể khổ: "Từ Linh tỷ, người đã tới rồi, những chữ hi này thật sự rất khó cắt, ta cắt mãi vẫn không có cái nào đẹp cả"

"Làm sao lại như vậy? Trước kia Mộng nhi không phải cắt những thứ này rất đẹp sao, tay nghề của Hình Lan còn là do Mộng nhi dạy nữa mà ." Nàng cầm "Thành quả" của Lạc Từ Mộng đặt trên bàn lên, quả nhiên so với trước kia khác xa nhau.

Nghe thấy lời của Từ Linh, nàng rơi vào trầm tư: "Thật sao?"

Nàng thật sự có thể làm được sao? Có sở trường về chuyện nữ công gia chánh này? Nhưng tại sao bây giờ nàng hoàn toàn không biết, giống như cho đến bây giờ nàng chưa từng nhìn thấy. Theo lý thuyết, cho dù mất trí nhớ, cũng không thể mất hết kỹ năng mới đúng chứ.

Không biết vì sao, trong lòng nàng bắt đầu khủng hoảng .

Lúc xế chiều, Hồ Diên Phong đi tới Diên Hi cung, nhìn thấy Lạc Từ Mộng có chút buồn buồn không vui, trái tim nhất thời căng thẳng: "Làm sao vậy? Một mồi thì đừng cắt, để cung nữ làm đi."

"Nhưng Mà, ở đây không phải có quy tắc, tân nương nhất định phải tự mình cắt được một đôi ' uyên ương nghịch nước ' dính vào đầu giường sao?" Nàng buồn buồn bắt đầu thất vọng chính với bản thân mình nhìn đôi vịt ở trên bàn có chỗ nào giống uyên ương đâu chứ.

Hồ Diên Phong bật cười nói: "Quy củ là chế , người là sống, ta sửa quy củ đi là được?"

Nàng ngược mắt nhìn về phía hắn, biết hắn chưa bao giờ nói suông, hắn đối với nàng rất tốt, nhưng trong lòng của nàng lại luôn cảm thấy trống trải, giống như thiếu mất cái gì đó.

"Trước kia có phải ta rất giỏi nữ công không?" Nàng đột nhiên hỏi.

Hồ Diên Phong do dự một chút, sau đó cười nói: "Ai nói với nàng chuyện này chứ? Sẽ không có việc gì đâu." Hắn vuốt vuốt tóc trên đầu nàng, nhìn về mặt mắt của nàng cảm giác có chút lo lắng.

Lạc Từ Mộng thở dài nói: "Có lúc ta hoài nghi, ta có thật sự là người mà chàng muốn tìm hay không, tại sao không giống một chút nào với trước kia cả? Rõ ràng khi học phương pháp chế độc với Tam ca thì chỉ nhìn qua là đã nhớ, nhưng lúc học nữ công lại không có cách nào nhớ nổi, giống như đây hoàn toàn không phải là sở trường của ta vậy"

Trong lòng Hồ Diên Phong hốt hoảng, tay đặt trên trên người nàng cũng khẽ run lên, đột nhiên trong lòng có cảm giác rất sợ hãi.

Diên Phúc cung

Từ Linh Quận chúa nhìn hai ly trà trước mắt mà trong lòng cảm thấy chua xót, rất nhanh thôi, hắn sẽ thuộc về Lạc Từ Mộng rồi, về sau nàng sẽ không có hi vọng gì nữa, bởi vì nàng biết, Hồ Diên Phong tuyệt đối sẽ không nạp trắc phỉ, cho nên ngay cả một góc trong lòng hắn nàng cũng không có khả năng.

"Lạc Từ Linh!" Một âm thanh còn bao gồm cả tức giận vang lên ở cửa Diên Phúc cung.

Trong lòng Từ Linh Quận chúa run lên, vừa ngẩng đầu đã nhìn thấy Hồ Diên Phong trợn mắt trừng trừng nhìn nàng tức giận nói: "Người đã nói với Mộng nhi cái gì?"

"Ta. Ta chưa nói cái gì cả." Nàng có chút sợ hãi, bởi vì Hồ Diên Phong rất ít phát giận, nhưng cứ dính đến Lạc Từ Mộng, thì thái độ của hắn sẽ trở nên khác thường, thậm chí giết người cũng không nháy mắt.

Hồ Diên Phong nắm lấy bả vai của nàng, dùng sức đến mức Từ Linh không ngừng kêu đau, nhưng Hồ Diên Phong lại giống như không nghe thấy .

"Người không có nói gì? Hừ! Nếu như người không có nói gì, thì tại sao Mộng nhi lại nghi ngờ thân phận của bản thân cơ chứ?" Không đợi Từ Linh giải thích, Hồ Diên Phong đã đẩy ra nàng cảnh cáo, "Ta cho người biết, nàng chính là Mộng nhi mà ta muốn tìm, người không nên nói lung tung với nàng ấy , nếu có lần thứ hai, người tuyệt đối sẽ không có cơ hội bước vào trong cung nữa."

Cho đến khi Hồ Diên Phong rời khỏi Diên Phúc cung, nước mắt của Từ Linh bắt đầu giống như châu đứt dây rơi càng lúc càng nhiều hơn. Nàng ở trong lòng hắn bây giờ không còn là gì nữa, cái gì cũng không còn! Ngay cả một góc xó xỉnh cũng không có.

Lạc Tử Mộng đã chiếm trọn trái tim hắn, tràn đầy, hoàn toàn không có một chút khe hở nào để chứa thêm người khác, nàng còn yêu cầu xa vời cái gì nữa chứ ?

Hiện tại không phải là Lạc Tử Mộng không để cho hắn nạp trắc phi, mà chính bản thân Hồ Diên Phong không thể dung nạp bất cứ một người nào khác. Nếu một nam nhân trong lòng chỉ yêu một nữ nhân, như vậy nữ nhân thứ hai bất kể có si tình đến đâu, bất kể có cố gắng đến mức nào cũng vô dụng, chẳng có tác dụng gì cả!

Tàng Thư Các

Hồ Diên Sơn vừa nghiên cứu chế tạo độc dược, vừa nhìn ra cửa, cũng vì hắn phân tâm như vậy, nên thiếu chút nữa phạm sai lầm dẫn đến sự cố phát nổ.

"Nha đầu chết tiệt ! Đã ba ngày rồi không đến!" Hắn cúi đầu cầm một cái tượng gỗ nói thầm, "Sắp thành thân với đại ca rồi, vui vẻ là đúng thôi?"

Nhưng trên mặt của hắn lại không có một chút vui mừng nào, buồn buồn đem tượng gỗ ném ở một bên tiếp tục làm thí nghiệm.

"Đông đông đông!"

Lúc này đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa, Hồ Diên Sơn kinh ngạc nhìn về phía cửa.

"Tam ca, ta có thể vào trong không?" Lạc Tử Mộng kêu lên, Hồ Diên Sơn lúc làm thí nghiệm đều có thói quen khép chặt cửa Tàng Thư Các.

Trong lòng Hồ Diên Sơn rất vui vẻ, há miệng, sau đó lại vội vàng ho một tiếng mấp máy môi nặng nề nói vọng ra: "Vào đi."

Lúc nàng đẩy cửa ra thấy Hồ Diên Sơn lườm nàng một cái, sau đó lại tiếp tục nghiên cứu chế tạo, coi nàng như không khí.

"Hôm nay lại nghiên cứu được cái gì mới hả ?" Nàng nhìn thấy Hồ Diên Sơn nhìn bản thảo rất vui vẻ.

"Hừ!" Hồ Diên Sơn hừ lạnh một tiếng rồi nói, "Ngươi còn biết tới đây học? Ta còn tưởng rằng ngươi chỉ nhất thời hứng thú mà thôi."

Lạc Tử Mộng giải thích: "Mấy ngày hôm nay ta rất bận!"

"Bận cái gì chứ? Không phải là chuẩn bị cho hôn sự của ngươi và đại ca thôi ư." Lời nói của hắn chưa xốt.

Nghe lời của hắn..., Lạc Tử Mộng uất ức nói: "Nói gì vậy? Không phải huynh nói mỗi ngày ta đều đến quấy rầy khiến huynh không nghiên cứu được gì sao, ta ba ngày nay không đến ngược lại huynh lại bắt đầu oán giận, thật là, Tam ca huynh đừng trẻ con như vậy được không?"

Hồ Diên Sơn bị nàng nói đến mức không biết trả lời như thế nào.

Ai biết lúc hắn vừa định giải thích thì lại nghe thấy Lạc Tử Mộng hét lên: "Oa. . . . con rối gỗ này đâu ra vậy?" Nàng cầm con rối lên vui vẻ hỏi, "Tam ca, ở đâu ra vậy?"

Hồ Diên Sơn cong khóe môi nói: "Vừa rồi còn nói ta trẻ con, hiện tại là ai ngây thơ?"

"Đương nhiên là huynh rồi!" Lạc Tử Mộng vừa chơi đùa tay chân có thể cử động được của rối gỗ vừa trách mắng, "Thứ này tìm được từ chỗ của huynh mà."

Hồ Diên Sơn đoạt lấy rối gỗ trong nàng nói: "Được, ta ngây thơ được chưa, vậy ngươi đừng đụng đến nó nữa!"

Lạc Tử Mộng không hiểu trừng mắt nhìn: "Huynh muốn tặng ta con rối này?"

Hồ Diên Sơn xấu hổ ho khan một tiếng, ba ngày hôm nay hắn đã ngồi làm con rối này, bởi vì lúc trước nàng nói, tượng gỗ không thể cử động được thì có gì hay mà chơi, nếu tay chân có thể cử động như người thật thì hay quá, vì vậy hắn đã tốn mất ba buổi tối để làm ra con rối này.

Cho đến sau khi làm xong hắn mới bắt đầu cảm thấy mâu thuẫn, nàng là đại tẩu của hắn, hắn làm như vậy hình như hơi quá mức, nhưng kể từ khi nàng nghĩ cách làm cho Hồ Diên La cho phép hắn được tiếp tục làm thí nghiệm, hơn nữa trong quá trình cũng nhau thí nghiệm thấy nàng rất thông minh, hắn dường như đã thích nàng từ lúc nào không hay. Cho dù hắn vẫn luôn tự nhắc nhở bản thân không được có ý nghĩ này, nhưng vẫn không ngăn cản được trái tim của mình nhảy loạn khi nhìn thấy nàng.

Lạc Tử Mộng thấy hắn không nói gì, nên khẳng định hắn ngầm thừa nhận, hưng phấn thỉnh thoảng lại cầm lấy tay chân chú rối quay quay, rồi lại quay người lại kéo cánh tay của hắn nói: "Cảm ơn Tam ca, huynh thật lợi hại, làm sao làm được cái này vậy? Hơn nữa còn tô màu lên nữa, nhìn rất giống người thật."

Hồ Diên Sơn bị nàng tặng đến tận trời, khóe miệng không nhịn khẽ cong lên, sau đó nhìn về phía Lạc Tử Mộng hỏi "Vậy ta và đại ca ai có bản lĩnh hơn?"

"Ách." Lạc Tử Mộng nghiêm túc suy nghĩ, sau đó cắn cắn môi nói: "Bản lĩnh của hai người không giống nhau, không thể nào so sánh được, phải nói là mỗi người mỗi vẻ."

Tâm trạng Hồ Diên Sơn bỗng nhiên tốt hơn nhiều, ít nhất nàng không nói hắn sai cái gì.

"Đứng rồi Tam ca!" Lạc Tử Mộng để con rối xuống hỏi, "Trước đây ta học dùng thuốc điểm huyết, làm cho người ta mất đi ý thức, hơn nữa lại xuất hiện ảo giác, vậy có có thuốc làm cho người ta khôi phục trí nhớ không?"

Tay Hồ Diên Sơn cứng đờ, thuốc bột cầm trên tay xuyết chút nữa đổ hết.

"Người hỏi cái này làm gì?" Trong lòng hắn chợt dạ không dám nhìn nàng.

Lạc Tử Mộng thờ dài nói: "Ta cũng không biết mình lúc nào thì có thể khôi phục trí nhớ, hiện tại cảm giác mình rất vô dụng, cái gì cũng không biết, nghe nói trước kia ta biết nữ công, còn tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng bây giờ cái gì cũng không biết."

"Ai nói người vô dụng!" Hồ Diên Sơn đột nhiên mở miệng, sau đó phát hiện bản thân hơi thất lễ, lập tức hòa hoãn nói: "Trước kia không giống hiện tại, nhưng hiện tại cũng đâu phải cần giống trước kia mới tốt chứ? Hơn nữa."

"Hơn nữa cái gì?"

"Hơn nữa bây giờ không phải rất tốt sao?" giọng của hắn càng ngày càng nhẹ.

Lạc Tử Mộng hơi mệt mỏi.

"Hơn nữa đâu có thuốc nào có thể hồi phục trí nhớ được, nếu, nếu thật sự có, ta tại sao không cho người chứ." Hắn đối với chuyện này vẫn có cảm giác áy náy, thật ra thì hắn biết cách giải, nhưng nếu giải độc xong, nàng nhất định sẽ trở về nước Hàn Vũ, nhưng tuy là bây giờ nàng thuộc về Hồ Diên Phong không thuộc về hắn nhưng ít nhất mỗi ngày hắn vẫn có thể nhìn thấy nàng.

Lạc Tử Mộng cũng không hỏi tiếp nữa, đối với Hồ Diên Sơn, nàng chưa từng có nghi ngờ gì, có thể đem những phương pháp bí mật của mình dạy cho nàng, nàng làm sao có thể nghi ngờ hắn được cơ chứ?

Ba ngày sau

Hồ Diên Phong được Hồ Diên La truyền đến Huyền Thiên điện, trong điện còn có một người quen đang ngồi, khi hắn nhìn thấy người nọ thì trong lòng cảm thấy hốt hoảng.

"Thiếu hộ vệ?" Tuy Hồ Diên Phong lên tiếng nhưng trái tim lại đập rất nhanh, cảm giác lòng bàn tay mình đầy mồ hôi. Hắn hít một hơi thật sâu đưa tay ra sau lưng nắm chặt lại cổ tử về trấn định.

Thiệu Tàn nhìn thấy Hồ Diên Phong xuất hiện đứng lên hành lễ: "Tham kiến Đại hoàng tử."

"Thiếu hộ vệ sao có việc gì sao lại đến nước Ngân Nguyệt thế này?"

Hồ Diên La nói: "Phong nhi chắc hẳn cùng Thiếu hộ vệ rất quen thân, Thiếu hộ vệ hôm nay đến đây là vì sắp đến sinh thần của Thần vương gia và vương phi của nước Hàn Vũ, năm ngày sau cử hành thọ yến, cho nên muốn mời Phong nhi đến tham gia cùng Thần vương gia, cũng muốn nhờ vào việc này làm tiêu tan hiềm khích trước đây."

"Thọ yến Thần vương phi? Nàng không phải." Hồ Diên Phong ngồi xuống cầm lấy ly trà uống một ngụm, chỉ có bản thân hắn biết rõ, bàn tay đang cầm ly trà của hắn khẽ run lên, mà lúc nghe được ba từ "Thần vương phi" lại càng thêm hốt hoảng.

Nói được một nửa, hắn lập tức thu hồi lại, sau đó nói: "A! Cảm ơn ý tốt của Thần vương gia, nhưng gần đây bốn vương bản rất nhiều việc, rất nhiều chuyện cần phải chuẩn bị, cho nên sợ không có cách nào đến tham dự thọ yến của Thần vương gia và Thần vương phi."

"Chuẩn bị?" Về mặt Thiệu Tàn nghi ngờ.

Hồ Diên La không biết nguyên nhân chuyện này vì vậy giải thích: "Đúng vậy, trăm đang chuẩn bị hôn sự cho đại hoàng nhi, hôn lễ giữa hắn và Thanh mai trúc mã."

"Hả? Thanh mai trúc mã sắp thành thân với Đại hoàng tử có phải là 'Lạc Tử Mộng' cô nương không?" Thiệu Tàn hỏi.

Hồ Diên La về mặt ngưng trệ một chút sau đó cười nói: "Thiếu hộ vệ làm sao có thể."

"Biết được" hai chữ chưa kịp nói ra, Hồ Diên Phong đã lập tức ngăn cản lời hắn định nói: "Thiếu hộ vệ muốn ở nước Ngân Nguyệt một thời gian hay muốn khởi hành ngay lập tức?"

Những biến hóa trên mặt hắn đều bị Thiệu Tàn thu vào trong đáy mắt, hắn có thể kết luận được tung tích của Thần vương phi, hoặc có thể nói, thần vương phi chắc chắn đang ở trong cung này.

Thiệu Tàn cũng không hỏi tiếp gì nữa, chỉ nói: "Tại hạ còn phải trở về báo cáo lại cho vương gia, cho nên hôm nay lập tức lên đường."

Chương 127: Dụng kế khiến nàng trở về nước Hàn Vũ

Dụng kế khiến nàng trở về nước Hàn Vũ

Hồ Diên La vội vàng nói: "Thiếu hộ vệ mất ba ngày mới đến được nước Ngân Nguyệt, sao lại lập tức lên đường bây giờ? Chi bằng ngươi hãy ở trong cung chơi vài ngày."

"Phụ hoàng!" Hồ Duyên Phong lập tức ngăn lại, hần lại phát hiện ra thái độ của mình có chút cứng rắn, sau đó chậm rãi cười nhẹ nói: "Phụ hoàng, trước giờ Thiếu hộ vệ làm việc luôn coi trọng năng suất, chúng ta không nên làm trì hoãn việc Thiếu hộ vệ bị trở về phục mệnh."

"Vây cũng tốt." Hồ Diên La cảm thấy hôm nay Hồ Duyên Phong có chút lạ thường, nhưng hiện tại đang ở trước mặt người ngoài nên cũng không tiện nói gì. Hần không thể làm gì khác hơn đành nói với Thiếu Tàn: "Vây thì làm phiền Thiếu hộ vệ trở về nói với Thần Vương Gia một tiếng, nhất định Phong nhi sẽ đến mừng Thần vương gia và vương phi."

"Phụ hoàng!" Hồ Duyên Phong hoảng sợ đứng lên.

Thiếu Tàn thấy thế liền ôm quyền cảm tạ: "Đa tạ hoàng thượng cùng đại hoàng tử, tại hạ lập tức lên đường trở về phục mệnh, cáo từ."

Sau khi tiễn Thiếu Tàn lên đường, Hồ Duyên Phong nói: "Phụ hoàng, sao người lại đồng ý chuyện này?"

"Trẫm cũng đang thắc mắc vì sao Phong nhi lại khấn trương như vậy? Thần vương gia mượn cơ hội này để làm tiêu tan hiềm khích lúc trước, đây chính là cơ hội giúp mối quan hệ ngoại giao của hai nước được củng cố tốt nhất." Hồ Diên La nhìn thấy vẻ mặt khấn trương của Hồ Duyên Phong, cảm giác hần đang có chuyện gì giấu giếm mình.

Hồ Duyên Phong chột dạ: "Nhi thần. Nhi thần là bởi vì hôn kỳ sắp tới, không muốn vì chuyện này mà làm chậm trễ."

"Hôn kỳ cũng không phải ngay lập tức mà tổ chức được, sau khi đến mừng Thần vương gia xong rồi trở lại vẫn còn nhiều thời gian, hơn nữa. Hoàng nhi có phải người có chuyện gì gât trăn hay không?" Hồ Diên La tiến lên một bước nhìn Hồ Duyên Phong chăm chăm, những biến hóa trên mặt hần đều bị Hồ Diên La thu vào trong đáy mắt.

"Không có." Hồ Duyên Phong không muốn nói quá nhiều, chỉ sợ nói nhiều sẽ lộ ra sơ hở.

Hồ Diên La thờ dãi nói: "Được rồi, ngươi đã không nói, trẫm cũng không muốn ép buộc, nhưng lần này ngươi nhất định phải đi."

"Nhi thần không hiểu?"

"Phong nhi, ngươi nên hiểu rõ, gần đây Ngân Nguyệt quốc chiến sự liên miên, đã hao binh tổn tướng vô số, nếu bây giờ chúng ta đắc tội với Hàn Hạo Thần, khó có thể đảm bảo rằng hần sẽ không mượn lý do này để tấn công nước Ngân Nguyệt chúng ta."

Hồ Duyên Phong tay nắm chặt quyền rồi khỏi Huyền Thiên điện, khi hần đi qua Ngự Hoa Viên thì nhìn thấy Lạc Tử Mộng đang giáo huấn Tứ hoàng tử.

"Hồ Diên Uy! Ngươi không thể khi dễ người khác như vậy?" Nàng chống nạnh chỉ vào Hồ Diên Uy cả giận nói.

"Ta khi dễ hần thì sao? Hần là nô tài của ta, ta muốn khi dễ hần thì đó là chuyện của ta! Đừng nói với ta là ngươi đau lòng thay cho tên nô tài này?"

Hồ Diên Uy bị Lạc Tử Mộng dạy dỗ nên có chút khó chịu trong lòng, nàng gọi Hồ Diên Sơn là "Tam ca", nhưng lại không gọi hần là "Tứ hoàng tử" mà gọi thẳng tên húy của hần ra. Chuyện phân biệt đối xử này của nàng khiến hần thật căm tức, nếu không phải hôm nay hần đến Tàng Thư Các thấy nàng và Hồ Diên Sơn ở bên trong vừa nói vừa cười, thì sao hần có thể tức giận mắng tên nô tài kia cho hả giận?

Lạc Tử Mộng kéo tên thị vệ tên "Quý Vân Hạc" nói: "Hồ Diên Uy, đừng tưởng rằng võ công của ngươi lợi hại, luận về võ công, ngươi còn kém xa Phong, ngay cả Quý Vân Hạc so với ngươi còn mạnh hơn nhiều, chẳng qua là do hần không dám động thủ với Tứ hoàng tử nhà ngươi mà thôi, nếu không phải là ý thế hiệp người thì làm sao ngươi có thể thắng."

"Ngươi. Lạc Tử Mộng!" Hồ Diên Uy bị nàng nói vậy tức giận đùng đùng, không ngờ hần ở trong mắt nàng lại thấp kém đến vậy.

Lạc Tử Mộng nghĩ trong lòng, nàng mới học được công phu lấy độc điểm huyết, đến giờ vẫn chưa có thử qua, không bằng hiện tại thử trên người của hần một chút.

Hồ Diên Phong thấy bộ dạng của Hồ Diên Uy giống như là muốn đánh Lạc Tử Mộng, hần lập tức chạy lên muốn ngăn cản, lại không nghĩ rằng Lạc Tử Mộng búng ngón tay một cái, không biết nàng dùng thứ gì đánh trúng ngực Hồ Diên Uy, sau đó hần đứng ngay tại chỗ.

Hành động này của nàng dường như nói đến việc Quý Vân Hạc bị dọa sợ, ngay cả Hồ Diên Phong cũng không dám tin vào mắt mình.

"Mộng nhi! Từ đệ bị làm sao vậy?" Hồ Diên Phong chạy đến trước mặt Lạc Từ Mộng hỏi, vừa nhìn về phía Hồ Diên Uy, chỉ thấy hai mắt hấn nhắm nghiền đứng yên tại chỗ, cả người giống như là đứng ngủ thiếp đi.

Lạc Từ Mộng lấy tay quơ quơ trước mặt Hồ Diên Uy, nàng không dám tin nhìn tay của mình vui vẻ nói: "Oa. Có thể điểm huyết thật ư? Tam ca thật là lợi hại!"

"Mộng nhi!" Hồ Duyên Phong bắt đầu đi lắc đầu, kể từ ngày Lạc Từ Mộng tiếp xúc với Hồ Diên Sơn, nàng càng ngày càng bướng bỉnh, vốn dĩ trong cung không người nào dám động đến nàng, nhưng nếu ở ngoài cung, sớm muộn gì nàng cũng sẽ gây họa.

Lạc Từ Mộng le lưỡi làm mặt quý cười nói: "Được rồi, ta lập tức giải huyết cho hấn."

Nàng là người điểm huyết cho nên nàng hiểu, nếu bị điểm huyết thì người đó ít nhất phải đứng ngủ hai canh giờ.

Lạc Từ Mộng khẽ vỗ vào eo, sau đó nàng đứng trước mặt Hồ Diên Uy vung tay một cái, Hồ Diên Uy liền mở mắt ra, khi hấn ngẩng đầu thì thấy Hồ Duyên Phong đang đứng ở trước mặt hấn, mà hấn có cảm giác mới vừa rồi hình như mình đang nằm mộng.

"Đại ca? Huynh tới khi nào vậy?" Hấn kinh ngạc nhìn Hồ Duyên Phong hỏi, lại thấy Lạc Từ Mộng đứng ở một bên cười trộm, trong lòng luôn có cảm giác mình bị nàng tính kế. Hấn không nhớ được mới vừa rồi khi hấn nhắm mắt lại rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, trong lòng có chút tức giận: "Đại ca! Huynh phải quản lý thật tốt nha đầu này, nàng càng ngày càng không có quy củ."

"Rốt cuộc là người nào không có quy củ!" Hồ Duyên Phong luôn đứng bên cạnh Lạc Từ Mộng giờ mới mở miệng lên tiếng: "Không lâu nữa nàng sẽ trở thành đại tẩu của ngươi rồi, người cần học lại quy củ là ngươi mới đúng."

"Hi hi!" Lạc Từ Mộng nghe Hồ Duyên Phong nói vậy, lại thấy vẻ mặt đen xì của Hồ Diên Uy, thật sự không nhịn được mà cười ra tiếng, lại sợ Hồ Duyên Phong sẽ quay sang nói nàng, nghĩ vậy nàng liền ôm hấn lấy lòng, "Phong. Chàng thật tốt! Chàng là người coi trọng đạo lý, cực kỳ có bản lĩnh, đối với ta chàng là người tốt nhất rồi."

Hồ Duyên Phong bị nàng nâng lên trời, người cũng lảng lảng, lại nghĩ tới lời nàng vừa mới nói lúc trước, trong lòng nói có chút ghen ghét: "Mới vừa rồi hình như ta nghe thấy nàng nói ' Tam ca thật là lợi hại '?"

Lạc Từ Mộng miệng hơi mở, có chút kinh ngạc, sau đó toét miệng nhìn về phía hấn nói: "Hắc hắc, so với chàng đương nhiên tam ca kém hơn một chút."

"Nàng thật biết nhìn người." Hấn mặt mày hơn hờ nhìn nàng nói.

Hai người hoàn toàn không có bận tâm đến hai người còn lại, cứ như vậy liếc mắt đưa tình .

"Đại ca! Ngươi đừng có mà chiều hư nàng." Hồ Diên Uy xấu hổ nhìn bọn họ, mặc dù trong lòng không phục, nhưng cũng không thể làm gì.

Lạc Từ Mộng hướng về phía Hồ Diên Uy làm mặt quỷ, nàng nói với Hồ Duyên Phong: "Phong, hấn lấy thân phận Tử hoàng tử của mình luôn khi dễ Quý Vân Hạc. Nếu chúng ta đi rồi, không biết hấn sẽ làm gì Quý Vân Hạc nữa, Quý Vân Hạc võ công cao như vậy, để hấn làm một nô tài thật là đáng tiếc."

"Vậy Mộng nhi muốn như thế nào?"

"Không bằng cho ta đi?"

"Cái gì?" Hồ Duyên Phong cùng Hồ Diên Uy trăn miệng một lời, Hồ Diên Uy không phục nói, "Vi sao phải cho ngươi? Chẳng lẽ hấn đi theo ta là điều đáng tiếc, đi theo ngươi lại không đáng tiếc sao?"

Lạc Từ Mộng biết trước Hồ Diên Uy sẽ bướng bỉnh không chịu nhường hấn cho nàng, nàng không thể làm gì khác hơn là đi tới trước mặt Hồ Diên Uy nói: "Không phải, ta chỉ cảm thấy Quý Vân Hạc võ công cao cường, tính tình thành thật lại ít khi mở miệng nói chuyện, vừa đúng lúc ta chưa có lấy một người thị vệ nào, không bằng để hấn làm thị vệ cho ta."

"Thị vệ của ngươi? Ngươi cần thị vệ làm gì? Ngươi không đi khi dễ người khác là tốt lắm rồi, ngươi còn cần người khác bảo vệ sao?" Hồ Duyên Phong yên lặng không nói gì, Hình Lan đứng bên cạnh bật cười, bởi vì những lời Hồ Diên Uy nói đúng là sự thật.

"Tử ca." Lạc Từ Mộng toét miệng cười nhìn về phía Hồ Diên Uy.

Một tiếng "Tử ca" này thật đúng là khiến Hồ Diên Uy mềm lòng, bởi vì trước giờ Lạc Từ Mộng chưa từng gọi hấn như vậy, mà bây giờ nàng không chỉ gọi hấn là "Tử ca", mà còn dùng giọng nói ngọt ngào để gọi hấn.

Hồ Duyên Phong đang muốn lên tiếng, lại thấy Hồ Diên Uy đỏ mặt nói: "Được. Được rồi, dù sao ta cũng có rất nhiều hộ vệ, cho ngươi thì cho ngươi."

"Cám ơn Tử ca!" lòng mày Lạc Từ Mộng nhu lại, trong lòng tràn đầy vui mừng.

"Ta. Ta còn có việc. Đại ca, đệ đi trước." Nói xong, Hồ Diên Uy xoay người bỏ chạy.

Lạc Tử Mộng nghi ngờ nhìn về phía Hồ Diên Uy đang hoảng hốt bỏ chạy, nàng nói thầm: "Sao hắn lại chạy như vậy?."

Hồ Duyên Phong nghiêm mặt nói: "Mộng nhi! Về sau đừng dùng giọng điệu đó để nói chuyện với người khác."

Nàng trừng mắt nhìn hắn, bất mãn nói: "Giọng điệu gì?"

"Ta chỉ sợ ngươi như vậy, người khác sẽ đoạt ngươi từ tay ta mất."

"Chuyện như vậy sao có thể xảy ra? Ai dám từ trên tay Đại hoàng tử cướp người khỏi tay chàng?" Nàng cười nói.

Hồ Duyên Phong nhìn nàng, hắn trầm tĩnh hồi lâu không nói câu gì, vốn dĩ hắn không biết mở miệng nói với nàng thế nào. Hôm nay khi hắn nhìn thấy Thiệu Tần, hắn bắt đầu lo lắng, trong lòng không yên.

"Sao vậy?" Lạc Tử Mộng nhìn thấy sự khác thường của hắn.

"Ngày mai ta sẽ xuất cung vài ngày."

"Rời cung? Chàng đi đâu?"

Hồ Duyên Phong lại tiếp tục trầm mặc.

"Ta đi cùng chàng không được sao?"

"Không được, nàng phải ở lại trong cung."

"Tại sao? Ta muốn đi cùng chàng." Kể từ sau khi tỉnh lại, ngày ngày Lạc Tử Mộng đều ở cùng một chỗ với Hồ Duyên Phong, chưa từng rời xa, bây giờ đột nhiên hắn xuất cung không có nàng đi cùng, cứ có cảm giác không ổn.

"Nghe lời ta, nàng hãy ngoan ngoãn ở lại trong cung, không nên càn quấy, ta rất mau sẽ trở lại bên cạnh nàng." Hắn quay sang dặn dò Quý Vân Hạc: "Bây giờ ngươi đã là người của Mộng nhi, ngươi phải bảo vệ nàng, không thể để cho nàng có một tí tổn thương nào."

"Dạ, thuộc hạ nhất định bảo vệ tốt Quận chúa." Quý Vân Hạc trả lời.

Hồ Duyên Phong như có điều suy nghĩ, hắn gật đầu một cái, nhưng thủy chung không chịu nói cho Lạc Tử Mộng biết hắn xuất cung để làm gì, hơn nữa còn không nói rõ sẽ đi bao lâu.

"Hồ Duyên Phong!" Lạc Tử Mộng tức giận, nàng đứng ở trước mặt hắn uy hiếp nói: "Chàng nhất định phải thành thật khai báo, nếu không ta sẽ không tha cho chàng!"

Quả nhiên Hồ Duyên Phong bị nàng dọa sợ, hắn chỉ có thể nói cho nàng biết: "Ta đến nước Hàn Vũ."

"Vậy tại sao không thể để cho ta đi cùng? Chẳng lẽ tình nhân của chàng ở đó?" Nàng nhướn mày, bộ dáng khiêu khích chất vấn hỏi hắn.

Hồ Duyên Phong nghe xong suy đoán của nàng, vừa bức mình vừa buồn cười, nơi đó không có tình nhân của hắn, mà là có phu quân đích thực của nàng.

Hắn chấp ở sau lưng, tay nắm thật chặt, tiếp theo đem nàng ôm vào trong ngực, hắn không dám nói rõ chân tướng với nàng, cũng không thể giải thích rõ ràng với nàng, hắn nói: "Mộng nhi, người nước Hàn Vũ mưu mô xảo quyệt, nếu đưa Mộng nhi đi cùng ta chỉ sợ nàng sẽ gặp phải nguy hiểm, mà ta cũng khó có thể lúc nào cũng ở bên cạnh để bảo vệ nàng, cho nên nàng phải nghe lời ta ở lại trong cung, không nên chạy loạn đi ra ngoài biết không?"

"Nơi đó nguy hiểm như thế nào, nhất định chàng phải đi tới đó sao?"

"Ta cũng không muốn đi, nhưng. . . ." Nếu không đi, xã tắc kham ưu. "Ta rất nhanh sẽ trở về bên cạnh nàng, đừng lo lắng."

Buổi tối, Lạc Tử Mộng lăn qua lộn lại ở trên giường, không thể ngủ được, nàng cứ có cảm giác sẽ có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Đột nhiên, một đạo bóng đen xông vào tấm điện của nàng, nhẹ nhàng di chuyển đến bên giường, Lạc Tử Mộng sợ hãi, thiếu chút đã kêu thành tiếng, lại bị người đó bịt miệng.

"Vương phi, đã đắc tội rồi, thuộc hạ là Thiệu Tần."

Lạc Tử Mộng nhìn người trước mắt mình đang mặc y phục dạ hành, nàng không khỏi đổ mồ hôi lạnh, người này chỉ một thân một mình xông vào hoàng cung, hơn nữa còn xông vào Diên Hi cung, nơi này vốn có rất nhiều thị vệ bảo vệ xung quanh. Chứng tỏ bản lĩnh của người này không tệ, hơn nữa võ công của hắn chắc chắn hơn Quý Vân Hạc rất nhiều, người này có thể giải quyết Quý Vân Hạc một cách dễ dàng, lần này nàng chắc chắn sẽ không có bất kỳ cơ hội kêu cứu nào.

"Người muốn gì?" Lạc Tử Mộng nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nàng cần phải giữ tinh thần trấn định để tìm cách đối phó với hắn.

"Vương phi không biết thuộc hạ?" Thiệu Tần kéo khăn che mặt xuống, lại thấy dáng vẻ Lạc Tử Mộng giống như không biết hắn là ai.

"Đêm khuya người xông vào khuê phòng của ta làm gì? Lại còn hỏi ta có biết người hay không? Người muốn hủy danh tiết của ta sao? Nếu để người khác nghe được, còn tưởng rằng ta và người có quan hệ mờ ám."

Thiệu Tần cảm thấy kỳ hoặc, rõ ràng nàng chính là Thần vương phi Lạc Tử Mộng, như thế nào lại không nhận ra hắn? Trừ phi là nàng bị mất trí nhớ!

Hắn nghĩ đi nghĩ lại, chắc chắn chỉ có khả năng này, bởi vì lúc nàng còn ở Thần vương phủ trí nhớ đôi khi bị gián đoạn, hơn nữa thái y đã từng nói, đây là lần đầu tiên hắn bắt gặp tình trạng mất trí nhớ như thế này, người bị mất trí nhớ sẽ tin tưởng người mà nàng gặp đầu tiên khi mở mắt. Xem ra nửa năm trước người mà nàng nhìn thấy đầu tiên nhất định là Hồ Duyên Phong, nếu không nàng sẽ không cam tâm tình nguyện ở lại nước Ngân Nguyệt, ở lại bên cạnh Hồ Duyên Phong.

"Vương phi."

"Cái gì vương phi? Ta là 'Hoàng tử phi' tương lai của đại hoàng tử, cho nên thừa dịp bây giờ còn chưa có người phát hiện, tốt nhất người nên lập tức rời khỏi đây, nếu bị người khác phát hiện, nhất định người sẽ bị nhốt vào đại lao." Mặc dù Lạc Tử Mộng sợ hãi, nhưng cũng không dám kêu to, chỉ sợ kiểm trong tay hắn chém đứt cổ nàng.

Thiệu Tần biết, hiện tại hắn có nói cái gì đều không hữu dụng, bởi vì bây giờ Lạc Tử Mộng chẳng những mất trí nhớ, nàng còn rất tin tưởng Hồ Duyên Phong, cho nên hắn chỉ có thể nghĩ biện pháp khác, nhất định phải khiến nàng trở về nước Hàn Vũ, cho dù phải lừa gạt nàng cũng được.

"Tốt! Mặc kệ thân phận bây giờ của người là gì, vậy người có biết ngày mai Đại hoàng tử lên đường đi đâu không?"

"Không phải là đến nước Hàn Vũ hay sao?"

Thiệu Tần lẳng lặng nhìn nàng, hắn thật mong đợi nàng có thể nhớ ra được điều gì, nhưng khi nhìn vẻ mặt của nàng, hắn biết nàng sẽ không dễ dàng nhớ ra được điều gì, nếu không nửa năm qua nàng sẽ không bật vô âm tín.

Hắn thở thật dài một hơi nói: "Người yên tâm để hắn đến đó một mình hay sao?"

Ánh mắt biến hóa của nàng không qua mắt được hắn, quả nhiên thái y nói không sai, hiện tại trong lòng nàng chỉ có Hồ Duyên Phong, sự lo lắng của nàng toàn bộ viết ở trên mặt.

"Người có ý gì?" Nàng ngược mắt nhìn về phía hắn, ánh mắt mang theo nghi ngờ cũng mang theo sự đề phòng.

"Ta chỉ cảm thấy tò mò, Thần vương gia trọng tình trọng nghĩa, hắn và vương phi tổ chức thọ yến, muốn mời toàn bộ gia quyến đến, nhưng Đại hoàng tử chỉ đến đó một mình, chẳng phải là làm trái ý của Thần vương điện hạ hay sao? Rõ ràng không đem Thần vương điện hạ để ở trong mắt, người nói nếu Thần vương điện hạ nhìn thấy Đại hoàng tử một mình đến chúc mừng. Hắn sẽ thấy thế nào?"

Lạc Tử Mộng giật mình, ban ngày nghe Hồ Duyên Phong nói người nước Hàn Vũ mưu mô xảo quyệt, mà bây giờ mệnh lệnh của Thần vương gia rõ ràng là phải có hai người đến chúc mừng, nếu chỉ mình Hồ Duyên Phong một thân một mình đến, chẳng phải là để cho hắn nắm được điểm yếu sao?

Nghĩ tới điều này, Lạc Tử Mộng bắt đầu hoảng hốt, nhưng lại cảm thấy có điều không thích hợp, nàng ngẩng đầu nhìn về phía Thiệu Tần hỏi: "Người là người của Thần vương gia sao? Tại sao lại nói với ta những điều này?"

Thiệu Tần căng thẳng, may là trong cái khó ló cái khôn nói: "Bởi vì trước kia Đại hoàng tử đối với tại hạ có ân, coi như là đáp trả một cái nhân tình."

"Đi hay không đi, chính là do người tự quyết định, sự sống chết của Đại hoàng tử đang nằm trong tay người." Thiệu Tần nghe được bên ngoài có động tĩnh, lập tức điểm trúng huyệt ngủ của nàng: "Vương phi đặc tội, hi vọng người và Vương Gia sẽ mau chóng gặp lại nhau."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 128: Nàng vẫn phải đến

Chương 128: Nàng vẫn phải đến

Ngày tiếp theo, lúc Lạc Tử Mộng từ trong giấc mộng tỉnh lại thì đã qua giờ Thìn, đợi nàng rửa mặt xong chạy đến Trường Phong cung, Hồ Duyên Phong đã sớm lên đường cách đó hai canh giờ. Trong lòng nàng hoảng hốt, lập tức hướng Huyền Thiên điện đi tới.

Sau khi Hồ Diên La nghe xong những lời Lạc Tử Mộng nói, mặc dù trong lòng có chút nghi ngờ, nhưng cũng không dám không tin những lời nói của

nàng, dù sao bây giờ cũng đang trong giai đoạn nước sôi lửa bỏng, vẫn nên cẩn thận thì tốt hơn. Nhưng nếu để Lạc Từ Mộng một thân một mình đến nước Hàn Vũ, thì hẳn thật sự không ổn, chỉ sợ nàng sẽ gặp chuyện không may trên đường. Vốn muốn phái nữ quan trong cung giả trang thành người trong gia quyến đi trước, nếu xảy ra chuyện gì ít nhất hẳn sẽ không đau lòng, nhưng Lạc Từ Mộng lại kiên trì muốn đến nước Hàn Vũ, hẳn không ngăn cản được nàng, không thể làm gì khác hơn là đồng ý cho nàng xuất cung, cũng phải mấy tên thị vệ canh chừng, càng dặn dò Quý Vân Hạc một tác cũng không được rời khỏi nàng.

Trước khi đi, Tam hoàng tử, Tứ hoàng tử cùng Từ Linh đã đưa tiễn nàng đến tận cửa cung, quan hệ giữa nàng về bọn họ rất thân thiết, cho nên Lạc Từ Mộng cũng không nỡ rời đi, nàng cảm giác trong lòng thật trống trải.

"Mộng nhi." Từ Linh đi tới trước mặt Lạc Từ Mộng, cầm lấy tay của nàng, Từ Linh thực sự hâm mộ một Lạc Từ Mộng, nàng được rất nhiều người yêu mến, Từ Linh thật không nỡ rời xa nữ tử hoạt bát trước mặt nàng bây giờ.

"Từ Linh tỷ, tỷ phải chăm sóc bản thân mình thật tốt."

"Mộng nhi, người nên nói câu này là ta mới đúng, nhất định phải bảo trọng, mau chóng trở về." Đang nói chuyện, mắt nàng đã che lên một tầng sương mù.

Lạc Từ Mộng cầm tay Từ Linh tay an ủi: "Ta chỉ đi có mấy ngày mà thôi, rất nhanh sẽ trở lại." Nàng hạ thấp con mắt, luôn cảm giác mình có lỗi với Từ Linh tỷ, vì nàng mà Hồ Diên Phong không ít lần đã nổi giận với Từ Linh, nàng cắn cắn môi xin lỗi nói: "Từ Linh tỷ, tỷ đừng tức giận, hẳn không phải là người vô tâm, chẳng qua đôi lúc nóng giận nên không kiềm chế được bản thân mà thôi."

Đĩ nhiên Từ Linh biết, hẳn đối với người nào cũng vậy, nhưng duy chỉ có đối với Lạc Từ Mộng là ngoại lệ. Trong lòng nàng hiểu rõ, Lạc Từ Mộng là người thiện lương, cho tới bây giờ nàng cũng không có lòng hại người.

"Yên tâm, ta không tức giận." Nàng cười một tiếng.

"Vậy ngoại cũng đừng giận ta được không?"

"Nha đầu ngốc, ta giận người khi nào vậy?" Từ Linh cười, véo mũi nàng.

Hồ Diên Sơn đứng bên cạnh thấy hai người không để ý đến mình, hẳn di chuyển về phía trước, đem thân thể mình ngăn cách giữa hai người rồi nói: "Ta đang đứng ở đây, mà hai người các ngoại dám xem ta là người vô hình sao? Nha đầu kia không phải ngoại từng nói ngoại không nỡ rời xa ta?"

"Đương nhiên ta không nỡ rời xa ngoại, nhưng có phải là ta một đi không trở lại đâu, lúc ta không có ở đây ngoại không được phép dạy người khác những gì mà người từng dạy ta." Lạc Từ Mộng cười nói.

"Yên tâm, ta chỉ dạy cho mỗi ngoại mà thôi, ngay cả đại ca có muốn học ta cũng không dạy." Hắn vỗ ngực trịnh trọng tuyên bố với nàng, hành động này khiến Từ Linh cười rộ lên.

Hồ Diên Uy nửa ngày cũng không tiến lên nói câu nào, mặc dù ngày thường hẳn đối với nô tài hay quát tới quát lui, nhưng khi nhìn thấy Lạc Từ Mộng hẳn lại vô cùng xấu hổ, luôn không biết mở miệng nói chuyện với nàng ra sao.

Lạc Từ Mộng thấy đáng về Hồ Diên Uy như có điều muốn nói lại không dám nói ra, liền chủ động đi tới bên cạnh hắn nói: "Tứ ca!"

Hồ Diên Uy giật mình ngẩng đầu lên, mặt hắn nhanh chóng đỏ lên, hẳn luôn hi vọng nàng có thể gọi hắn một tiếng Tứ ca, nhưng mỗi lần nghe thấy nàng gọi hắn như vậy, chung quy lại không kiềm được mà đỏ mặt.

"Tứ ca, người của ngoại giờ đã đi theo ta rồi, đừng nói là ngoại không nỡ xa hẳn nha." Lạc Từ Mộng nhìn về phía Quý Vân Hạc, người này giờ luôn im lặng.

"Không giống như ngoại nghĩ đâu."

"Hả? Vậy là ngoại không nỡ rời xa ta?" Lạc Từ Mộng cố ý nói, thấy mặt Hồ Diên Uy càng đỏ hơn, thấy vậy nàng cũng không có ý định tiếp tục trêu chọc hắn nữa "Tốt lắm, ta đi đây, các ngoại ở lại bảo trọng."

"Ngoại cũng bảo trọng." Hồ Diên Uy cảm giác trong lòng có chút nặng nề.

Lạc Từ Mộng xoay người đi về phía xe ngựa, không biết vì sao, nàng luôn có cảm giác bị thương sẽ không bao giờ nữa gặp nhau, chẳng lẽ lần xuất cung này của nàng sẽ xảy ra chuyện? Rốt cuộc là chuyện gì đây?

Trái tim đau xót, đột nhiên nàng xoay người ôm chặt lấy Từ Linh, Từ Linh không khỏi sững sờ, chưa kịp định thần lại thì nàng đã xoay người ôm Hồ Diên Sơn cuối cùng là Hồ Diên Uy. Trong lòng nàng hiểu, nàng thật sự coi bọn họ như người thân của mình.

Nhìn theo xe ngựa của nàng càng lúc càng xa, người ngày thường hay hồ nháo vui vẻ như Hồ Diên Sơn cũng cảm thấy trong lòng không thoải mái. Hẳn vốn muốn cùng Hồ Diên Phong đến nước Hàn Vũ, nhưng Hồ Diên La lại lên tiếng ngăn cản. Hiện tại hẳn đã hiểu, Hồ Diên La hết sức sùng ái mấy người con trai của mình, không có bên nặng bên nhẹ, cho nên căn bản không hi vọng ai trong số mấy người bọn họ gặp bất cứ chuyện không may nào. Nếu không phải Hồ Diên La hiểu rõ tính tình Lạc Từ Mộng, việc nàng đã quyết thì nhất định phải làm, thì hẳn tuyệt đối sẽ không đồng ý để Lạc Từ Mộng đến nước Hàn Vũ.

Ngồi trong xe ngựa, Lạc Tử Mộng nhìn ra ngoài khung cửa sổ ngắm nhìn hoàng cung nước Ngân Nguyệt, đây là nơi mà nàng đã sống hơn nửa năm qua sau khi tỉnh lại, từng góc ngách ở nơi này đều hiện hữu trong tim nàng, vĩnh viễn không thể quên. Nhưng vì sao trong lòng nàng lại càng ngày càng lo lắng bất an, hơn nữa còn có một thứ tình cảm đang mãnh liệt dâng trào.

Nàng lấy ra từ trong bọc quần áo một quả trám hoa, đó là cây trám nàng tìm thấy được ở trong hộp trang điểm. Nửa năm qua nàng chưa bao giờ mang cài nó trên đầu, bởi vì mỗi lần nhìn thấy nó trong lòng liền cảm thấy chua xót. Hôm nay trước khi đi, nàng lại quyết định mang theo nó, cũng không hiểu rõ tại sao mình lại làm vậy.

"Quận chúa, hiện tại chúng ta đã đến lãnh thổ của nước Hàn Vũ rồi."

Một câu nói kia của Hình Lan khiến Lạc Tử Mộng ngừng lại dòng suy nghĩ. Trải qua cuộc hành trình dài ba ngày, rốt cuộc cũng tới được nước Hàn Vũ, thế nhưng họ vẫn không thể đuổi kịp xe ngựa của Hồ Duyên Phong, xem ra có lẽ hắn đã đến Thần vương phủ rồi.

"Vân Hạc!" Lạc Tử Mộng vén rèm cửa xe ngựa lên, gọi một tiếng.

Quý Vân Hạc quay đầu ngựa lại đi tới bên cạnh cửa sổ hỏi: "Quận chúa có điều gì cần phân phó?"

Thật ra thì đối với cái danh phận "Quận chúa" này, Lạc Tử Mộng vẫn luôn nghi ngờ trong lòng, tại sao nàng và Tử Linh đều là Quận chúa, nhưng nàng lại được đối xử giống như một vị phi tần, hoàn toàn khác với cách Tử Linh được đối xử. Sau này nàng mới hiểu ra, có lẽ Hồ Diên La đã sớm muốn nàng làm hoàng tử phi, nếu không như thế nào cùng là quận chúa lại đối xử khác nhau như vậy? Thật là uất ức Tử Linh.

"Người có biết Thần vương phủ ở đâu không?" Lạc Tử Mộng hỏi.

Quý Vân Hạc nhìn xung quanh một chút, hần lắc đầu: "Quận chúa, đây là lần đầu tiên thuộc hạ đến đây, cho nên cũng không rõ lắm, chỉ bằng hung ta vào trong trấn hỏi thử dân chúng ở đây xem."

"Cũng tốt, dù sao còn hai ngày nữa mới đến ngày sinh thần của Thần vương gia, chúng ta cũng không cần vội vàng, thuận tiện hỏi xem có người nào nhìn thấy xe ngựa của Đại hoàng tử đi hướng nào hay không."

"Quận chúa, nghe nói khách mời đến từ các nước khác đều đến ở tại dịch trạm." Hình Lan trả lời.

"Hả? Dịch trạm. . . ." Lạc Tử Mộng suy nghĩ một chút, sau đó nói: "Vậy trước tiên chúng ta đến dịch trạm gặp Đại hoàng tử."

"Tuân lệnh!" Quý Vân Hạc cười ngựa đi trước dẫn đường.

Vào thời điểm bọn đi xuyên qua rừng cây thì nghe thấy một loạt tiếng động âm ỉ, Lạc Tử Mộng nhất thời tò mò, nàng vén rèm lên nhìn ra bên ngoài, quả nhiên là tiếng người huyên náo.

"Vân Hạc! Đây là nơi nào?" Lạc Tử Mộng lên tiếng hỏi.

Quý Vân Hạc nhìn về phía trước, đáp: "Hồi bẩm Quận chúa, đây là Phổ La Tự ở nước Hàn Vũ."

"Phổ La Tự?" Lạc Tử Mộng cúi đầu lăm lăm, địa danh này hình như nàng đã từng nghe qua.

Nàng lại nhìn ra bên ngoài, hết nhìn cảnh tượng xung quanh, lại nhìn đến dòng người tấp nập, cứ có cảm giác rất quen thuộc.

"Dừng lại!"

"Quận chúa có chuyện gì sao?" Quý Vân Hạc đi tới bên cạnh Lạc Tử Mộng hỏi.

Lạc Tử Mộng bước xuống xe ngựa, nàng đứng ở trên đường, cau mày nhìn bốn phía xung quanh, không khỏi có cảm giác quen thuộc, đây không phải là cảm giác thân thiết, mà là cảm giác khiến người ta cảm thấy sợ hãi.

Cách đó không xa, tại cửa chính Phổ La Tự, Hoa Thiên Nhụy mang theo Thúy nhi đến đây dâng hương, nửa năm qua Hàn Hạo Thần luôn hờ hững với nàng cũng không muốn nhìn thấy nàng. Hành động này của hắn khiến nàng có chút tức giận, một người sống hay chết cũng không biết, mà hắn vẫn luôn luôn nhớ đến nàng ta, nhưng nàng tin tưởng, chỉ cần Lạc Tử Mộng không trở lại, nhất định nàng sẽ có cơ hội.

Chỉ tiếc, nàng vừa mới cầu nguyện Phật tổ phù hộ Hàn Hạo Thần có thể tiếp nhận nàng, khi đi ra khỏi miếu đã nhìn thấy một bóng lưng quen thuộc bóng lưng xuất hiện trước mắt nàng, người đó khẽ xoay người, Hoa Thiên Nhụy cả kinh nắm chặt lấy khăn tay, người này không phải ai khác chính là Lạc Tử Mộng.

Lạc Tử Mộng mặc một bộ trang phục màu hồng nhạt, ngọc dải ngang lưng, nàng vẫn đẹp rực rỡ như trước đây, không cần trang phục đẹp đẽ, vẫn lộ ra vẻ thanh lệ thoát tục khuyh quốc khuyh thành.

Nàng không cam lòng, Hồ Duyên Phong đã mang nàng ta đến nước Ngân Nguyệt rồi, sao còn có thể trở lại? Không phải nàng ta sẽ vĩnh viễn ở lại Ngân Nguyệt nước sao? Nay lại quay trở lại nước Hàn Vũ?

Thúy nhi nhặt khăn lụa trên mặt đất lên đưa cho nàng "Tiểu thư, khăn của người bị rơi."

Lúc này Hoa Thiên Nhụy mới phục hồi lại tinh thần, ánh mắt lóe lên tia tàn nhẫn, nàng ta cúi người xuống nói điều gì đó với Thúy nhi. Thúy nhi mờ mịt nhìn Hoa Thiên Nhụy, vẻ mặt có chút do dự.

"Bảo người làm thì người mau chóng làm đi, nếu không ta sẽ bán người vào thanh lâu!"

"Dạ dạ dạ, nô tỳ đi ngay." Thúy nhi sợ hãi, lập tức chạy vội ra ngoài.

Hình Lan vừa giúp nàng che dù vừa quạt cho nàng, bên ngoài trời nắng chang chang, hai mắt nàng nheo lại nói: "Quận chúa, người lên xe trước đi, bên ngoài trời nắng quá."

Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hình Lan, đầu nàng đầm đìa mồ hôi, trước giờ nàng luôn là người không sợ lạnh không sợ nhiệt, cho nên căn bản không chảy nhiều mồ hôi như Hình Lan. Nàng cầm khăn lụa lên lau mồ hôi cho Hình Lan nói: "Nhìn người kia, mới đứng có một lúc mà đã như vậy rồi, nếu để người ngoài này lâu, có khi nào người sẽ té xỉu không?"

Hình Lan nhìn Lạc Từ Mộng đang thay nàng lau mồ hôi, giống như coi mình là muội muội của nàng, trái tim chưa xót, nàng kích động muốn khóc: "Quận chúa đối với nô tỳ thật tốt."

"Nha đầu ngốc." Nàng khẽ cười, sau đó nhìn xung quanh một chút, có chút lúng túng, đột nhiên nàng muốn đi vệ sinh, không biết nhà xí ở nơi nào?

Hình Lan nhìn thấu suy nghĩ của nàng, nàng nói khẽ với Lạc Từ Mộng: "Quận chúa đang tìm nhà xí sao?"

Lạc Từ Mộng gật đầu cười, nha đầu này luôn luôn cơ trí, chỉ cần nàng có điều gì khó xử trong lòng, nàng ấy đều lập tức có thể biết được. Phở La Tự tấp nập người qua lại, chắc hẳn nhà xí cũng đầy ắp người.

Nàng nhìn thấy gần đây có một đình núi, cũng cách nơi này không xa, thật sự là nhịn không nổi.

"Quận chúa, để thuộc hạ đi cùng người." Quý Vân Hạc lo lắng nàng gặp chuyện không may, nếu có chuyện gì xảy ra, hẳn chẳng những không hoàn thành tốt việc hoàng thượng giao phó mà cũng không thể tha thứ mình, bởi vì từ trước đến giờ Lạc Từ Mộng là người đầu tiên tôn trọng thân phận của hắn.

Lạc Từ Mộng ho khan một tiếng nói: "Cái này.hơi bất tiện?" Nàng cũng không yên tâm khi chỉ có nàng và Hình Lan đi cùng nhau, suy nghĩ một chút, để cho hắn đi cùng cũng được, "Vậy người giao cho người phụ trách bảo vệ sự an toàn của chúng ta."

Mặt Quý Vân Hạc vốn đã đỏ tới mang tai, nghe Lạc Từ Mộng nói vậy, sau mới cúi đầu nói: "Thuộc hạ tuân lệnh."

Đến nơi Lạc Từ Mộng nhìn thấy một tảng đá to đặt ở đây, nàng vòng qua đi ra phía sau tảng đá đó, vị trí vừa đúng, người ngoài nhìn vào khó có thể biết chuyện gì xảy ra ở phía sau.

"Quận chúa, xong chưa?" Hình Lan cảm thấy lo lắng.

"Tốt lắm tốt lắm, đừng nóng vội." Nàng đang cố gắng nhanh chóng giải quyết, thì đột nhiên nghe thấy tiếng đánh nhau, "Hình Lan, xảy ra chuyện gì?"

Hình Lan quay đầu nhìn lại, lập tức hét hoảng la lên: "Không xong rồi Quận chúa, có thích khách!"

"Thích khách?" Lạc Từ Mộng hoảng sợ, nàng lập tức sửa soạn đứng lên.

Tại thời điểm nàng đi ra ngoài, bên ngoài đang đánh nhau ác liệt, mặc dù Quý Vân Hạc mang theo hai thủ hạ, nhưng phía mấy tên thích khách có tổng cộng hai mươi, ba mươi người. Làm sao có thể chống lại được.

Quả nhiên những tên thích khách này nhắm về phía nàng, khi bọn hắn nhìn thấy nàng xuất hiện, có mấy tên cùng lúc vọt tới.

"Quận chúa!" Hình Lan kêu lên một tiếng sợ hãi, Lạc Từ Mộng vội vàng chạy đến cứu nàng.

Nàng vừa kéo Hình Lan từ trong tay tên thích khách ra, lại bị tên thích khách khác bắt được, hơn nữa mấy tên thích khách này cũng không phải đơn thuần chỉ muốn giết nàng, bọn chúng xé rách y phục của nàng.

Nàng không biết đến tột cùng đám người này là do người nào phái tới, nàng vừa mới đến nước Hàn Vũ, cũng chưa từng gây thù chuốc oán với ai ở đây.

Quý Vân Hạc quay đầu nhìn thấy Lạc Từ Mộng đang bị một đám người tấn công, hắn lập phi thân đến bên cạnh Lạc Từ Mộng.

"Quận chúa!"

Nghe được giọng nói của Quý Vân Hạc, Lạc Từ Mộng nhanh chóng lấy lại tinh thần, nàng lấy từ bên hông ra một nắm bột thuốc, ném về phía đám thích khách, chỉ một thời gian ngay sau, bọn chúng đều ngã xuống đất không đứng dậy nổi. Quý Vân Hạc kinh ngạc nhìn mọi chuyện đang diễn ra trước mắt, hắn ngồi xổm người xuống đưa tay thăm dò một tên thích khách, toàn bộ không một ai sống sót, hơn nữa còn chảy máu rất đáng sợ.

Hắn kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Lạc Từ Mộng, biết nàng lâu như vậy, cũng biết nàng được hoàng thượng cùng tất cả hoàng tử cung chiều, nhưng lại

không biết nàng có bản lĩnh này.

Hình Lan ngay người, đứng ở một bên không ngừng run lấy lấy, Lạc Tử Mộng chỉnh đốn lại trang phục của mình, nàng đi về phía đám thích khách, đáy mắt thoáng qua một tia tàn nhẫn. Cũng không phải là lòng dạ nàng ác độc, là do bọn họ không những muốn lấy tính mạng của nàng mà còn muốn phá hủy danh tiết của nàng, bọn họ thật đáng chết.

Trong lòng nàng rất rõ ràng, người sai khiến đám thích khách hành động như vậy nhất định là nữ nhân. Nhưng nàng không nghĩ ra, rốt cuộc là người nào sai khiến đám bọn chúng, nàng càng thêm khẳng định những lời nói của Hồ Duyên Phong, quả nhiên người nước Hàn Vũ thật mưu mô xảo quyệt, nàng vừa mới đến nước Hàn Vũ đã xảy ra chuyện, cũng không biết phía sau còn có thể xảy ra chuyện gì nữa.

"Vân Hạc! Chúng ta phải nhanh chóng đến dịch trạm, không biết đại hoàng tử có xảy ra chuyện gì hay không? Chuyện ngày hôm nay các người cũng đừng nói cho Đại hoàng tử biết, tránh cho hắn khỏi lo lắng." Nàng cùng bọn họ nhanh chóng rời khỏi đỉnh núi, nàng tin tưởng, đáp án rất nhanh sẽ được giải đáp.

Khi thấy Lạc Tử Mộng hoàn hảo không việc gì đi xuống núi, Hoa Thiên Nhụy kinh ngạc đứng tại chỗ nhìn mấy người bọn họ, nàng phải đi 30 tên sát thủ, lại không đổi phó được bốn người bọn họ.

Nàng nhìn Quý Vân Hạc, phỏng đoán nhất định hắn là một người có võ công cao cường, nếu không làm sao có thể thuận lợi chạy trốn. Hoa Thiên Nhụy rất nhanh nghĩ ra biện pháp khác, tuyệt đối không thể để cho nàng có cơ hội trở lại Thần vương phủ.

Lạc Tử Mộng đi tới dịch trạm, Hồ Duyên Phong ngạc nhiên nhìn Lạc Tử Mộng, hắn đã dặn dò nàng ở lại nước Ngân Nguyệt, lại không nghĩ rằng nàng vẫn tới nơi này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Cuối cùng cũng gặp nhau

"Mộng Nhi! Ai cho phép nàng tới đây?" Về mặt hắn có chút không vui, lại càng thêm sợ hãi, chỉ sợ trên đường nàng tới đây bị người khác phát hiện. Đặc biệt là tên Hàn Hạo Thần kia, nếu như bị hắn biết được, những người ở nước Hàn Vũ, căn bản là không thể đầu lại Hàn Hạo Thần.

Lạc Tử Mộng kéo tay hắn oán giận nói: "Huynh cũng thật là, Thần vương gia cũng đã nói là muốn cả hai cùng tham dự, sao huynh lại đi một mình, nếu như hắn ta gây phiền phức cho huynh thì sao?"

"Ai nói nhất định cả hai phải có mặt?" Hồ Diên Phong nghi ngờ hỏi lại.

Lạc Tử Mộng nói lại hết đầu đuôi gốc ngọn chuyện chạm mặt Thiệu Tần, và cả những lời hắn đã nói với nàng. Nghe xong, Hồ Diên Phong trầm kêu không ổn, lần này trúng kế rồi.

"Mộng Nhi, tối nay chúng ta nhất định phải lên đường trong đêm, nhanh chóng quay về nước Ngân Nguyệt, nếu không sẽ trúng kế của bọn họ."

Lạc Tử Mộng không biết cái gì là trúng kế, nhưng nếu Hồ Diên Phong đã nói quay về, thì nàng sẽ theo hắn quay về, sau cũng sẽ không tới nước Hàn Vũ nữa, nơi này có thể nguy hiểm hơn nhiều so với nước Ngân Nguyệt.

Nhưng mọi chuyện cũng không thuận lợi như bọn họ tính toán, bọn họ đi suốt đêm muốn ra khỏi thành, nhưng tối nay cửa thành khép chặt, người giữ cửa thành lại mặc kệ bọn họ là ai, một mực không cho phép ra khỏi thành, nói là tuân theo mệnh lệnh của Thần vương điện hạ. Hồ Diên Phong hít sâu một hơi, biết lần này quả thật là đưa dê vào miệng cọp rồi.

Lạc Tử Mộng không biết Hồ Diên Phong lo lắng cái gì, nàng ngồi ở trong xe ngựa kéo tay của hắn an ủi: "Đừng lo lắng, chúng ta lại không hề làm chuyện xấu gì, chẳng lẽ cái vị Thần vương gia gì đó còn muốn giết chúng ta hay sao?"

Hồ Diên Phong mở mắt ra nhìn nàng, lại thấy nàng mỉm cười nói với hắn: "Cho dù giết chết chúng ta thì sao? Dù chết chúng ta cũng chết cùng nhau."

Hắn vừa nghe vậy thì trong lòng bách vị tạp trần, nếu như hiện tại nàng vẫn còn trí nhớ mà còn có thể nói như vậy thì tốt biết bao!

Hắn ôm nàng vào trong ngực không nói lời nào, nhưng trong lòng lại có thiên ngôn vạn ngữ, nhưng không biết phải mở miệng như thế nào.

Thật ra thì hắn đã sớm hiểu rõ, người trước mắt cũng không phải là Mộng Nhi mà hắn muốn tìm, hai người họ chỉ là có dung mạo rất giống nhau mà thôi. Bởi vì Hồ Diên Sơn nói, nếu nàng là Lạc Tử Mộng mà hắn biết, như vậy cho dù nàng mất đi trí nhớ, thì tài năng của nàng cũng sẽ không thể biến mất.

Nhưng mà bây giờ. Cẩm kỳ thư họa nàng đều không biết, nhưng với thuật nghiên cứu chế độc của Hồ Diên Sơn thì nàng chỉ cần nhìn qua một lần

là nhớ, vừa học đã biết, điều này nói rõ cái gì trong lòng hắn cũng đã quá rõ ràng. Hơn nữa tính tình Lạc Tử Mộng mà hắn biết rất ôn hòa, cũng không biết khiêu vũ, nhưng mà Lạc Tử Mộng đang ở trong ngực hắn lúc này lại biết khiêu vũ rất giỏi.

Trong lòng Hồ Diên Phong rất rối rắm. Rốt cuộc là bởi vì Lạc Tử Mộng đang ở trong ngực hắn có dáng dấp giống hệt Lạc Tử Mộng - thanh mai trúc mã của hắn, nên hắn mới coi nàng như thể thân mà thích nàng, hay là bởi vì nửa năm qua, hắn đã không thể khống chế lòng mình mà thích nàng?

Hắn không từ bỏ việc truy tìm tung tích của thanh mai trúc mã, nhưng lại muốn buông tha cho Lạc Tử Mộng ở trước mắt.

Không làm được! Hắn thật sự không làm được!

Cho nên đến bây giờ, hắn vẫn không có điều gì vượt quá lễ giáo với Lạc Tử Mộng hiện tại, là bởi vì hắn không muốn phản bội một Lạc Tử Mộng khác, cũng là bởi vì, hắn muốn phân rõ rốt cuộc mình có tình cảm gì với Lạc Tử Mộng hiện tại.

Mặc dù hai nữ tử tên Lạc Tử Mộng đều giống nhau như đúc, nhưng tính tình lại một trời một vực, nhất cử nhất động, không thể bắt bẻ.

Trở lại trạm dịch, sau khi hai người vừa về tới trong phòng, Lạc Tử Mộng nhìn thấy tâm tư Hồ Diên Phong vẫn còn nặng nề thì lắc lắc cánh tay của hắn hỏi: "Đang suy nghĩ gì vậy? Vẫn còn lo lắng sao?"

Hồ Diên Phong vuốt ve khuôn mặt của nàng rồi cười khổ một tiếng, tại sao có thể có hai người có dáng dấp giống hệt nhau như vậy chứ? Chỉ có ánh mắt là hoàn toàn khác nhau, một người dịu dàng như nước, một người linh động bức người.

Nghĩ tới Lạc Tử Mộng của hắn là được phụ hoàng nhặt được ở bên ngoài về, khó bảo đảm là nàng còn có tỷ muội song sinh hay không? Nói không chừng Lạc Tử Mộng hiện tại chính là tỷ muội ruột với Mộng Nhi của hắn. Chỉ là hai người họ thế nhưng lại trùng tên trùng họ.

"Khuya lắm rồi, đi ngủ đi." Suy nghĩ một hồi lâu, hắn nhàn nhạt mở miệng bảo nàng quay về phòng nghỉ ngơi, nếu như còn nhìn nàng như vậy nữa, hắn thật sự sẽ mất kiểm soát.

Lạc Tử Mộng nhún vai một cái rồi nói: "Vây cũng tốt! Huynh cũng nên đi ngủ sớm một chút." Thấy Hồ Diên Phong gật đầu một cái, Lạc Tử Mộng mới mỉm cười rồi đi, lúc đi tới cửa nàng vẫn không yên lòng, nên xoay người lại dặn dò: "Nếu như buổi tối xảy ra chuyện gì, nhất định phải gọi muội, muội sẽ lập tức chạy tới bảo vệ huynh."

Hồ Diên Phong bỗng bật cười, hắn đương đương là một Đại hoàng tử, còn phải cần một nữ nhân tới bảo vệ sao?

Nhưng mà hắn hiểu tâm ý của nàng, nếu như hắn thật sự gặp nguy hiểm, hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ vọt tới trước mặt hắn che chở cho hắn. Cũng có thể là bởi vì biết nàng sẽ làm như vậy, cho nên hắn lại càng không thể buông tay trả nàng lại cho Hàn Hạo Thần được.

Bóng đen trên nóc dịch quán chợt lóe lên, kinh công của Thiệu Tần cực tốt ngay cả Hồ Diên Phong cũng không hề phát hiện.

Trở lại Thần vương phủ, Thiệu Tần bẩm báo: "Vương gia, Hồ Diên Phong và nữ tử có dung mạo giống hệt Vương phi đã quay về dịch quán, hơn nữa bọn họ còn chia phòng ngủ, lúc ở nước Ngân Nguyệt cũng như vậy."

"Nữ tử có dung mạo giống hệt Vương phi gì chứ, nàng ấy chính là Mộng Nhi của ta, không thể sai được." Hàn Hạo Thần khẳng định chắc chắn mười phần, vẻ mặt vừa mừng vừa sợ.

Cách biệt hơn nửa năm, hắn cảm thấy giống như đã trải qua nửa đời vậy, hôm nay sắp được gặp mặt, thế nhưng tay chân hắn lại có chút luống cuống. Mặc dù Thiệu Tần điều tra được Lạc Tử Mộng là hoàn toàn mất trí nhớ, nhưng mà hắn tin tưởng nàng nhất định sẽ nhớ lại. Hai người bọn họ đã trải qua nhiều chuyện như vậy, làm sao có thể thật sự hoàn toàn quên được?

"Vương gia, hiện tại phải làm sao?" Thiệu Tần hỏi.

Đương nhiên là Hàn Hạo Thần chỉ hận không thể lập tức đi đón Lạc Tử Mộng trở về. Nhưng nếu như bây giờ hắn làm như vậy, cũng sẽ bị người khác coi là giành nữ nhân của Hồ Diên Phong. Hắn biết mình không thể vọng động như vậy, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc. Nếu như Hàn Hạo Hữu liên hợp với Thừa Tướng và các đại thần khác ép hắn thả Hồ Diên Phong về, như vậy hắn sẽ thật sự không có cơ hội đoạt người lại nữa.

Trong đầu bách chuyển thiên hồi, cuối cùng vẫn phải đè nén tâm tình: "Nếu như bọn họ chia phòng ngủ, vậy bốn vương sẽ tiếp tục nhẫn nhịn thêm một ngày, đợi tới buổi sáng tổ chức sinh thần. Hơn nữa nhất định phải làm cho Hồ Diên Phong mang theo thân quyến tham dự."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh." Thiệu Tần thấy mấy ngày nay tinh thần của Hàn Hạo Thần lại bắt đầu sáng sủa hơn, trong lòng cũng hết sức vui mừng, chỉ cần Vương gia không sao, như vậy tất cả trên dưới Thần vương phủ của bọn họ cũng đều tốt.

Nhưng mà sau khi rời khỏi Tầm Mộng Cư, trong lòng Thiệu Tần bắt đầu đầu rối rắm. Hôm nay hắn vẫn luôn đi theo Lạc Tử Mộng, cũng nhìn thấy hai ba mươi tên sát thủ tập kích nhóm người Lạc Tử Mộng, mà mục tiêu chủ yếu chính là Lạc Tử Mộng. Quan trọng nhất là, lúc hắn muốn ra tay trợ giúp, thì lại thấy Lạc Tử Mộng tự tay hạ độc giết chết hai ba mươi tên sát thủ kia, loại độc nàng sử dụng đến từ nước Ngân Nguyệt, tử trạng rất thảm.

Từ khi nào thì Thần vương phi của bọn họ biết được bản lĩnh này? Và lại hắn có nên nói tất cả những chuyện này với Hàn Hạo Thần không?

Hắn đang chuẩn bị cất bước rồi đi, thì bên trong phòng đột nhiên vang lên tiếng nói của Hàn Hạo Thần: "Thiệu Tần, tại sao còn chưa đi?"

Thuộc Tần xoay người ôm quyền hướng về phía cửa trăm tư một lúc, cuối cùng vẫn đáp lại: "Vương gia, hôm nay Vương phi bị hành thích ở trên đường."

"Cái gì? Nàng ấy có bị thương không?" Hàn Hạo Thần lập tức bước ra khỏi phòng vội vã hỏi Thiệu Tần.

"Vương phi không có bất kỳ vết thương nào, xin Vương gia yên tâm." Sau khi nghĩ kỹ, Thiệu Tần quyết định hiện tại vẫn không nên nói chuyện Vương phi đã giết tất cả sát thủ.

Lúc này Hàn Hạo Thần mới yên tâm, nhưng ấn đường vẫn nhú chặt không hề dãn ra: "Biết được bọn họ do ai phái đi không?"

"Là Tam tiểu thư." Thiệu Tần cũng không ư gì Hoa Thiên Nhụy, cho nên hắn cũng không muốn giấu giếm chuyện của nàng ta, hắn cũng hoài nghi trước đây Lạc Từ Mộng bị mất tích có liên quan tới nàng ta.

Hàn Hạo Thần chấp hai tay thông thả dạo bước trong sân, con người đen nhánh thoáng qua một tia sáng nguy hiểm, hắn đợi lâu như vậy, xem ra chân tướng đã sắp nổi lên mặt nước rồi.

"Vương gia định làm gì?" Thiệu Tần thử thăm dò nhìn về phía Hàn Hạo Thần. Dù sao Hoa Thiên Nhụy làm như vậy cũng là vì muốn gả cho Vương gia, cho nên Thiệu Tần không biết Hàn Hạo Thần có đối phó với Hoa Thiên Nhụy hay không.

Hắn trầm mặc, một lát sau lại hỏi ngược lại: "Người cảm thấy chuyện lúc đầu có liên quan tới nàng ta hay không?"

Thiệu Tần cũng không giấu giếm ý nghĩ của mình, thẳng thắn đáp lại: "Thuộc hạ cảm thấy tám chín phần mười là có."

Hàn Hạo Thần cười lạnh: "Chỉ dựa vào nàng ta, còn chưa đủ khả năng suy tính chu toàn như vậy."

"Vương gia cảm thấy còn có chủ mưu sao?" Thiệu Tần không biết hắn muốn chỉ Hoa Thiên Lan hay là Hoa Thiên Sóc, hoặc cũng có thể là Hoa Thừa tướng đương triều.

"Nhất định phải dặn Cổ Doãn Hằng đặc biệt chú ý động tĩnh của Lan Phi thật cẩn thận, đặc biệt là mấy ngày này." Hàn Hạo Thần dặn dò.

"Vậy còn bên phía tam tiểu thư." Hắn không tin Hàn Hạo Thần sẽ đặc cách tha cho Hoa Thiên Nhụy.

Hàn Hạo Thần nheo mắt nhìn về phía xa, nhàn nhạt mở miệng nói: "Không ngoại lệ."

"Vâng!" Không biết vì sao, nghe được tin tức này, Thiệu Tần lại vui mừng hơn so với bất kỳ ai. Hắn thật sự lo lắng Hàn Hạo Thần sẽ cho Hoa Thiên Nhụy một ngoại lệ, nếu như đó là sự thật thì đã phụ lòng Lạc Từ Mộng rồi.

-* Đường phân cách - Dạ Ngưng Huyền *-

Mặc dù Hồ Diên Phong vẫn luôn dặn dò Lạc Từ Mộng không được rời khỏi dịch quán, nhưng nàng hoàn toàn không nhịn được, cuối cùng vẫn thừa dịp sau khi Hồ Diên Phong rời đi thì che khăn lụa đi ra ngoài dạo một chút. Mặc dù Hồ Diên Phong đã chuẩn bị quà tặng vào ngày sinh thần cho Hàn Hạo Thần, nhưng nàng vẫn muốn tự mình chọn một món quà, ít nhất cũng có thể bảo đảm có thể an toàn rời khỏi nước Hàn Vũ.

Sau khi đi tới chợ phiên, nàng dẫn theo Hình Lan nên cũng không dám đi xa, dù sao đối với nơi này cũng "lạ nước lạ cái".

Lúc đi tới trước một gian hàng, thấy một đôi ngọc bội, có khắc bách niên hảo hợp, nghĩ tới nếu như Hàn Hạo Thần và Vương phi của hắn có chung ngày sinh, như vậy cũng có thể nói là Thần vương gia nước Hàn Vũ sủng ái Vương phi của hắn không phải bình thường, như vậy nếu tặng đôi ngọc bội này cũng sẽ không thể tặng sai.

Sau khi mua ngọc bội, nàng dẫn người ta dùng hộp gói lại, lúc xoay người lại, bỗng ngửi thấy một mùi thơm.

"Hình Lan, cái gì thơm vậy?" Đây là mùi vị nàng chưa từng ngửi thấy ở nước Ngân Nguyệt, nhưng lại có thể khiến cho nàng có cảm giác thêm thường.

Hình Lan nhìn quanh bốn phía, chỉ vào một gian hàng rồi nói: "Quận chúa, hình như là mùi thơm bay ra từ chỗ này."

Lạc Từ Mộng đi tới trước gian hàng nhìn mấy thứ ở trước mặt giống như cái bát gì đó nên hỏi: "Ông chủ, đây là cái gì?"

"Cô nương, đây là đại oản cao, vừa thơm vừa ngọt lại vừa mềm, cô nương có thể mua một miếng ăn thử ha ha." Ông chủ lấy một miếng bánh ra đưa tới trước mặt Lạc Từ Mộng.

"Đại oản cao?" Lạc Từ Mộng ni non một tiếng sau đó nhận lấy một miếng bánh từ trên tay ông chủ, nhìn hình dáng của nó giống như ăn rất ngon. Nàng nhìn bốn phía, thấy không có ai chú ý tới nàng, vì vậy mới gỡ khăn che mặt xuống cảm oản cao lên cắn một cái, không nhin được khen ngợi: "Ngon, thật sự là ăn rất ngon đó!"

"Vương phi?" Lão bản giật mình nhìn nàng, không biết vì sao hơn nửa năm không gặp, nàng lại mặc trang phục như vậy, hoàn toàn không phải là trang phục dành cho nữ tử nước Hàn Vũ.

Lạc Từ Mộng ngẩng đầu nghi ngờ nhìn về phía ông chủ, sau đó cười một cái rồi nói: "Ông chủ, ông nhận lầm người rồi."

Thế nhưng ông lại liều mạng lắc đầu: "Không thể nào, Vương phi có đại ân đại đức với tiểu nhân, tiểu nhân vĩnh viễn cũng không thể quên, sao có thể quên Vương phi được chứ."

Hình Lan tiến lên ngăn cản ông rồi nói tiếp: "Vị này là Quận chúa của nước Ngân Nguyệt, sao có thể là Vương phi của các ông được chứ! Ông chủ, ông nhận lầm người rồi."

"Hình Lan, chúng ta quay về thôi." Sau khi Lạc Từ Mộng bảo Hình Lan trả tiền thì lập tức xoay người đeo khăn che mặt lên rồi rời đi, nhưng lại vừa đi vừa nói thầm "Cái món gọi là oản cao gì đó quả thật là ăn rất ngon, ngay cả ông chủ cũng thật kỳ lạ, còn trẻ như vậy mà lại bị hoa mắt."

Lúc này, một người có thân hình to lớn chặn trước đường đi của nàng. Lạc Từ Mộng không hề ngẩng đầu, đang muốn tránh ra, thì trên đỉnh đầu lại truyền tới một giọng nói quen thuộc dường như đã từng nghe qua: "Vẫn còn thích ăn oản cao sao?"

Lạc Từ Mộng ngẩng đầu nhìn lại, thấy ánh mắt người nọ nhìn nàng rất phức tạp, mà theo như lời hắn nói thì hình như bọn họ là bạn cũ, nhưng nàng căn bản là không nhớ nổi mình và hắn đã từng gặp mặt.

"Mọi người ở nước Hàn Vũ này đều thích làm ra vẻ quen biết như vậy sao? Xin tránh ra." Nàng đẩy người kia ra rồi kéo Hình Lan trực tiếp đi về phía dịch quán. Nhưng mới vừa lúc đụng vào hắn không hiểu sao bàn tay chạm vào hắn lại khẽ run, trong khoảnh khắc nàng đi lướt qua người hắn không hiểu sao đáy lòng bỗng căng thẳng.

Loại cảm giác này rất kỳ lạ, rõ ràng là không quen biết, tại sao lại có cảm giác đau lòng chứ?

Nhìn Lạc Từ Mộng đi xa, hai bàn tay đang chấp sau lưng của Hàn Hạo Thần bỗng nắm chặt thành quyền, trái tim càng không ngừng co thắt đau đớn, chỉ hận không thể giữ nàng lại nói cho nàng biết những chuyện trước đây của bọn họ, nói cho nàng biết tất cả những điều trước đây bọn họ cùng trải qua, nói cho nàng biết sau này hắn sẽ không bao giờ buông tay nàng ra nữa.

Nửa năm bị nhớ nhưng hành hạ hắn đã nhận được trừng phạt thích đáng rồi, hiện tại hắn chỉ hy vọng nàng có thể nhớ lại hắn.

"Nàng thật sự không nhớ, thậm chí ngay cả ta nàng cũng không nhớ." Hắn nhìn bóng lưng nàng dần dần biến mất thì thầm thành tiếng.

Mới vừa rồi, ánh mắt nàng nhìn hắn sao thật xa lạ, xa lạ đến nỗi khiến cho hắn lại thống hận chính mình thêm lần nữa. Tại sao lúc đó hắn lại buông tay nàng ra, nếu như lúc đó dù có bất kỳ chuyện gì xảy ra hắn cũng nắm chặt tay nàng, có lẽ hiện tại mọi chuyện cũng sẽ không trở thành như vậy.

Thiệu Tần biết trong lòng Vương gia không dễ chịu, trong thời gian dài như vậy mọi người đều biết rõ nỗi khổ sở của Vương gia, tuy nhiên không ai có thể thuyết phục được Vương gia, nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, chỉ cần Lạc Từ Mộng trở lại, tất cả đều có thể kết thúc.

"Vương gia, người đừng lo lắng, ngày mai chính là sinh thần của Vương gia và Vương phi, đến lúc đó chúng ta sẽ an bài mọi thứ trong vương phủ, nhất định có thể khiến cho Vương phi nhớ lại Vương gia."

Thành công hay không chính là dựa vào một lần này.

Nhưng mà Thiệu Tần cũng biết, mặc kệ lần này Lạc Từ Mộng có thể nhớ lại Vương gia hay không thì Hàn Hạo Thần cũng sẽ giữ nàng lại.

Đảo mắt đã đến ngày Hàn Hạo Thần cử hành thọ yến. Người tới Thần vương phủ chúc mừng nối liền không dứt, ngoại trừ Thừa Tướng bởi vì thân thể khó chịu chưa tới, và những quan viên nhỏ không được mời thì phần lớn quan viên trong triều đều đã tới Thần vương phủ, mà huynh muội Hoa Thiên Sóc thì lại càng vội vàng cầm quà tặng nhanh chóng chạy tới đây.

Lúc Lạc Từ Mộng và Hồ Diên Phong tới Thần vương phủ thì tất cả mọi người đã đến đông đủ, cho nên khi bọn họ xuất hiện, khó tránh khỏi dẫn tới vô số ánh mắt tò mò của những người đứng đó. Khi Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy Lạc Từ Mộng đeo khăn che mặt tới tham dự thì trong lòng nàng ta ngoại trừ kinh ngạc thì lại càng thêm khinh thường.

Nàng thật sự không hiểu, tại sao Lạc Từ Mộng dù đeo khăn che mặt lên thì vẫn có thể rực rỡ lóa mắt như vậy.

Nhưng mà lần này Lạc Từ Mộng tới tham dự cùng Hồ Diên Phong, cho nên trong lòng nàng ta cũng có vài phần vui sướng, cứ như vậy thì Hàn Hạo Thần cũng sẽ không có cơ hội cướp người từ trong tay Hồ Diên Phong.

Hồ Diên Phong cau mày kéo Lạc Từ Mộng ngồi xuống bàn tiệc, nếu không phải là Hàn Hạo Thần ra lệnh rõ ràng bắt hắn mang theo thân quyến tham dự, hắn tuyệt đối sẽ không dẫn theo Lạc Từ Mộng tới đây, bởi vì một khi bước vào Thần vương phủ, như vậy quyền chủ đạo cũng không còn nằm trong tay hắn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 130: Thật sự là Mộng Nhi của ta.

Hồ Diên Phong cau mày kéo Lạc Tử Mộng ngồi xuống bàn tiệc, nếu không phải là Hàn Hạo Thần ra lệnh rõ ràng bắt hắn mang theo thân quyến tham dự, hắn tuyệt đối sẽ không dẫn theo Lạc Tử Mộng tới đây, bởi vì một khi bước vào Thần vương phủ, như vậy quyền chủ đạo cũng không còn nằm trong tay hắn nữa.

Nhưng mà, dù thế nào đi nữa hắn cũng sẽ không thừa nhận Lạc Tử Mộng hiện tại thật ra chính là Thần vương phi, chỉ cần Lạc Tử Mộng không khôi phục trí nhớ, như vậy tất cả đều do hắn định đoạt.

Khi Hàn Hạo Thần xuất hiện, tất cả mọi người lập tức yên tĩnh trở lại, nhưng tầm mắt của Hàn Hạo Thần vẫn luôn dừng lại trên người Lạc Tử Mộng. Thấy nàng lấy danh nghĩa thân quyến của Hồ Diên Phong tới tham dự, hắn vừa vui mừng lại vừa tức giận, vui mừng là vì, rốt cuộc nàng cũng đã trở lại, tức giận là vì, hắn vì lấy đại cục làm trọng không thể trực tiếp đoạt nàng lại. Hiện tại bắt hắn phải nhìn bọn họ ra vào song song một đôi, trong lòng hắn sao có thể cảm thấy dễ chịu được chứ?

Mặc dù nàng đeo khăn che mặt, quan viên trong triều đều không nhận ra nàng, nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ mặt mày tươi cười mà nàng dành cho Hồ Diên Phong, lòng ngực của hắn cực kỳ buồn phiền. Nếu không phải Thiệu Tần vẫn luôn ở bên cạnh nhắc nhở hắn, nói không chừng hắn đã xông tới cướp người rồi!

Mà cái gã Hồ Diên Phong đó, không biết có phải là cố ý hay không, thế nhưng lại giúp nàng lau mồ hôi ở ngay trước mặt hắn, đẩy mắt bắn ra tình cảm dịu dàng khắp bốn phía.

Hàn Hạo Thần cắn răng nghiền lợi, nổi đầy gân xanh.

Nơi này nóng như vậy sao? Trong phòng, toàn bộ bốn phía xung quanh đều đặt các khối băng mát, hắn lo lắng Lạc Tử Mộng bị cảm nắng, còn cố ý tăng thêm một khối băng lớn ở vị trí trên lưng nàng, nhờ vậy Hồ Diên Phong cũng được thơm lây, ai biết hắn ta lại còn ở đây diễn một màn ân ái.

Hàn Hạo Thần nuốt cục tức này vào bụng, nheo mắt nhìn về phía Hồ Diên Phong nói: "Hôm nay thật đa tạ các vị đã nỗ lực, đặc biệt là đa tạ Đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt đã cho bản vương chút thể diện này."

Hồ Diên Phong và Lạc Tử Mộng ngẩng đầu nhìn về phía hắn, Hồ Diên Phong kéo tay Lạc Tử Mộng mỉm cười yếu ớt, nói: "Đều là nhờ Thần vương điện hạ cất nhắc, nước Ngân Nguyệt có thể được Thần vương gia mời tới tham dự thật đúng là rất vinh hạnh."

Nhưng trong lòng Hồ Diên Phong lại thầm nghĩ, nếu không phải hiện nay nước Ngân Nguyệt đang rơi vào tình thế nguy cấp, thì sao hắn lại phải tới đây tham dự thọ yến của hắn ta chứ.

Tâm tư vừa động, hắn lập tức nhìn về phía vị trí bên cạnh Hàn Hạo Thần sau đó hỏi: "Thần vương điện hạ, hôm nay không phải là thọ yến của ngài và Thần vương phi sao, sao lại không thấy Thần vương phi đâu vậy?"

Quan viên ở đó nghe vậy thì há miệng hít khí lạnh, bởi vì hiện tại cả nước Hàn Vũ đều đã biết chuyện Thần vương phi mất tích. Nghe hắn ta hỏi như thế, xem ra hắn ta không biết chuyện này rồi, nhưng Hàn Hạo Thần lại biết rất rõ, trong lòng Hồ Diên Phong hiểu rõ hơn ai hết.

Nhưng mà ngoài dự đoán của các quan viên, chẳng những Hàn Hạo Thần không hề tức giận, mà khóe miệng còn cong lên thành nụ cười. Tầm mắt của hắn vẫn một mực rơi vào vị trí của bọn họ, chậm rãi mở miệng nói: "Thần vương phi sẽ nhanh chóng xuất hiện, đến lúc đó Đại hoàng tử phải đưa hai phần quà tặng đây, ha ha ha."

Hàn Hạo Thần càng cười như vậy, thì trong lòng Hồ Diên Phong lại càng căng thẳng, bàn tay đang nắm chặt tay Lạc Tử Mộng ở dưới bàn bỗng xiết chặt.

"Phong. Sao vậy?" Lạc Tử Mộng cảm thấy có cái gì đó không đúng, tay bị hắn ta xiết chặt đau buốt, nhưng nàng không kêu to thành tiếng, mà chỉ khẽ giật giật tay nhắc nhở hắn ta.

Tiếng nói của nàng rất thấp, người bình thường không thể nghe thấy nhưng rơi vào trong tai Hàn Hạo Thần thì lại nghe rất rõ ràng. Mới vừa rồi nàng thể nhưng lại gọi Hồ Diên Phong là "Phong", xưng hô thân mật như vậy, cho dù lúc nàng chưa mất trí nhớ thì nàng cũng chưa từng gọi hắn như vậy.

Trong lòng dâng lên cảm giác ghen tức, thật sự là hắn rất muốn lật bàn.

Hồ Diên Phong lập tức buông lỏng tay một chút, biết là mình đã làm nàng đau, nên hắn ta nhẹ nhàng đặt tay nàng vào lòng bàn tay mình sau đó đau lòng thấp giọng nói nhỏ: "Thật xin lỗi."

Lạc Tử Mộng cũng chỉ cười một tiếng, sau đó cầm ngược tay của hắn ta rồi nói: "Không có việc gì." Mặc dù Hồ Diên Phong không nói, nhưng trong lòng Lạc Tử Mộng hiểu rất rõ, hắn ta không thích Hàn Hạo Thần. Từ vẻ mặt vừa rồi của hắn ta nàng đã nhận định, chỉ cần là người Hồ Diên Phong ghét, nàng cũng sẽ ghét.

Nàng ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần, đúng lúc chạm vào tầm mắt của hắn.

Bởi vì Hồ Diên Phong vẫn không ngừng nắm chặt tay Lạc Tử Mộng nên Hàn Hạo Thần rất tức giận, toàn bộ dung mạo đều lộ vẻ tàn nhẫn. Nhưng đột nhiên nhìn thấy Lạc Tử Mộng nhìn hắn, trong lòng hắn thoáng ngẩn ra, theo đó trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng. Nhưng không ngờ Lạc Tử Mộng lại gắt gao trừng mắt liếc hắn một cái, sau đó lại chuyển mắt nhìn về phía Hồ Diên Phong.

Hắn nắm chặt tay thành quyền, cắn răng nghiền lợi nhìn về phía Hồ Diên Phong, hôm nay Vương phi của hắn thế nhưng lại quá mất trùng mi với hắn,

nhưng lại vô cùng dịu dàng với nam nhân khác!

Thiệu Tàn nhìn vẻ mặt của Hàn Hạo Thần có cái gì đó không đúng, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng Vương gia sẽ không nhận được mà nổi giận mất thôi. Hắn vội vàng tiến lên cúi người nói: "Vương gia, hôm nay tất cả tân khách đều chuẩn bị rất nhiều quà tặng tới chúc mừng sinh thần của Vương gia, không bằng trước tiên cứ để cho mọi người chúc thọ Vương gia đã."

Nghe lời Thiệu Tàn nói, các vị đại thần và tân khách được mời vừa rồi vẫn ngồi yên tại chỗ không dám thở mạnh đến lúc này mới chậm rãi hít thở bình thường.

Mới vừa rồi ai cũng có thể cảm nhận được không khí có điểm khác thường, nhưng hiện tại quả là không nhìn ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Nhưng mà, một vị tân khách có đôi mắt cực kỳ sắc bén cứ có cảm giác như từ ngồi bên cạnh Hồ Diên Phong cực kỳ giống với Thần vương phi bị mất tích.

Nhưng mà không có ai dám lên tiếng hỏi chuyện này, nếu không chỉ sợ lại dẫn tới muôn ngàn tang sóng.

Thật ra thì, Hoa Thiên Sóc vừa vặn ngồi đối diện với Hồ Diên Phong và Lạc Tử Mộng, lúc nhìn thấy hai người họ, cũng cảm thấy Lạc Tử Mộng mặc dù che mặt, nhưng lại hết sức quen mắt. Vốn dĩ Hoa Thiên Nhụy vẫn cho rằng nữ tử ngồi bên cạnh Hồ Diên Phong là Lạc Tử Mộng, nhưng mới vừa rồi nàng ta rõ ràng nhìn thấy Lạc Tử Mộng trùng mắt liếc Hàn Hạo Thần, nếu người đó thật sự là Lạc Tử Mộng, thì sao nàng ấy lại không lập tức trở về bên cạnh Hàn Hạo Thần chứ?

Trong lòng Hoa Thiên Nhụy như thẳm, chẳng lẽ trước đó mình giết nhầm người rồi sao? Nếu thật sự là Lạc Tử Mộng, thì sao nàng ấy có thể thoát khỏi sự đuổi giết của nhiều sát thủ như vậy chứ?

Tất cả quan viên liên tục dâng lên đủ loại quà tặng lớn nhỏ khác nhau, những câu chúc mừng không ngừng vờn quanh bên tai. Hàn Hạo Thần nhận lấy từng món quà, nhưng mà tâm tư của hắn đều đặt hết ở trên người Lạc Tử Mộng đang ngồi bên cạnh Hồ Diên Phong.

Hồ Diên Phong tiến lên mở hộp gấm ra, tặng Hàn Hạo Thần một đôi dạ minh châu, giá trị xa xỉ, cũng cực kỳ hiếm thấy, đừng nói là một đôi, cho dù là một viên, thì ở nước Hàn Vũ cũng đã là cực kỳ hiếm thấy rồi, còn đối với nước Ngân Nguyệt mà nói thì đó lại giống như là một loại đặc sản. Hàng năm đều sẽ khai thác được một đôi, nhưng mà tối đa cũng chỉ có một đôi mà thôi, hơn nữa đôi dạ minh châu trên tay hắn còn là đôi dạ minh châu sáng nhất của nước Ngân Nguyệt.

Tất cả mọi người đều hoa mắt, từ lúc hộp gấm vừa được mở ra, bốn phía đều được chiếu sáng hơn trước, nếu như là ban đêm, chắc hẳn cũng không cần phải thắp thêm nến.

Nhưng mà dạ minh châu hiếm thấy như vậy, trong thiên hạ ngoại trừ hoàng thượng ra, thì cũng chỉ có Hàn Hạo Thần mới có tư cách có được vật này, cho nên mọi người ngoại trừ ngắm nhìn ra thì cũng không dám có ý chiếm làm của mình.

Hàn Hạo Thần không hề kinh ngạc giống như mọi người, mà chỉ mỉm cười nhận lấy quà tặng của Hồ Diên Phong.

"Đa tạ Đại hoàng tử đã tặng bốn vương hậu lễ lớn như thế, cũng xin đa tạ quốc chủ của quý quốc." Hàn Hạo Thần cố ý nhắc tới Hồ Diên La, là bởi vì hắn biết rõ, nếu không phải là Hồ Diên La nhắc Hồ Diên Phong phải suy tính đại cục, thì Hồ Diên Phong tuyệt đối sẽ không tới đây chúc thọ, như vậy hắn cũng sẽ không có cơ hội đoạt Lạc Tử Mộng lại.

Hồ Diên Phong cười nhạt, sắc mặt tuy thiếu cung kính, nhưng cũng không đến mức là bất kính. "Cũng phải đa tạ Thần vương gia đã thích món quà này."

Lúc này, Lạc Tử Mộng đứng dậy khỏi chỗ ngồi, đứng bên cạnh Hồ Diên Phong, hai người đứng song song như vậy, thật đúng là có cảm giác giống như kim đồng ngọc nữ. Nhưng chính bởi vì như thế, Hàn Hạo Thần mới không muốn thấy bọn họ ở chung một chỗ, Mộng Nhi của hắn chỉ có thể xứng đôi với hắn mà thôi, tại sao có thể đứng chung một chỗ với người khác mà vẫn có thể xứng đôi như thế?

"Thần vương điện hạ, hôm nay ta theo Đại hoàng tử cùng nhau tới chúc thọ Thần vương điện hạ, mới vừa rồi ngài nói phải có hai phần quà tặng ta đã chuẩn bị rồi." Lạc Tử Mộng lấy một hộp gấm từ trong tay Hình Lan, mở hộp gấm ra nhìn sắc mặt Hàn Hạo Thần rồi nói: "Mặc dù không phải là trân bảo kỳ thế gì đó, nhưng cũng là tấm lòng thành của ta. Tặng ngài một đôi ngọc bội này, chúc Thần vương gia và Thần vương phi bách niên hảo hợp."

Thiệu Tàn đột nhiên kinh hãi, hắn cúi đầu, hướng tầm mắt tới theo dõi phản ứng của Hàn Hạo Thần, thấy vẻ mặt của Vương gia khác thường, đoán chừng là trong lòng bách vị tập trần. Hiện tại, nữ nhân của mình lại đứng ở bên cạnh nam nhân khác cùng chúc thọ mình, còn chúc mình và "Vương phi" của mình bách niên hảo hợp, đây không phải là chê cười sao?

"Đa tạ." Hàn Hạo Thần sai người nhận quà của Lạc Tử Mộng, sau đó dừng lại một chút, nhưng cũng nhanh trí hỏi lại: "Không biết phải xưng hô với cô nương như thế nào?"

Lạc Tử Mộng vừa định trả lời thì Hồ Diên Phong lập tức ngăn lại: "Bẩm Thần vương điện hạ, nàng là."

"Sao vậy, ngay cả nói một câu cũng cần phải có Đại hoàng tử của nước Ngân Nguyệt trả lời thay sao? Chẳng lẽ ngay cả nói chuyện vị cô nương này cũng không biết sao?" Khí thế của Hàn Hạo Thần bức người, ngược lại hắn muốn xem thử, Lạc Tử Mộng sẽ giới thiệu mình như thế nào.

Nghe giọng điệu của Hàn Hạo Thần, trong lòng Lạc Tử Mộng hết sức không thoải mái. Rõ ràng là hắn đang khi dễ Hồ Diên Phong, mà khi dễ Hồ Diên Phong thì cũng đồng nghĩa với khi dễ Lạc Tử Mộng nàng. Thấy sắc mặt của Hồ Diên Phong bỗng tái mét, Lạc Tử Mộng chủ động nắm tay Hồ Diên Phong rồi đáp: "Thần vương điện hạ, thật ra thì trả lời câu hỏi cũng không có gì khó khăn, chỉ là Đại hoàng tử sợ ta ít có kinh nghiệm từng trải, nếu như nói sai sẽ khiến Thần vương điện hạ không vui, đây chẳng phải là sẽ gây họa cho cả nước Ngân Nguyệt sao?"

Lạc Từ Mộng nói chuyện không chút khách khí, trong lời nói rõ ràng đang nói Hàn Hạo Thần chỉ cần bắt được một chút nhược điểm thì sẽ gây bất lợi cho nước Ngàn Nguyệt.

Hàn Hạo Thần cũng có chút vui mừng, quả nhiên vẫn là Mộng Nhi của hắn, giọng điệu nói chuyện vẫn giống như cũ, nhanh mồm nhanh miệng, không lưu lại cho người khác một chút đường sống nào.

Trong lúc mọi người đang há miệng hít khí lạnh thì Hàn Hạo Thần lại thất thanh cười lớn: "Ha ha ha, thật thú vị."

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Hàn Hạo Thần, không biết bây giờ hắn cười như vậy có phải là sắp bắt đầu nguy cơ rồi hay không. Ở trong mắt mọi người, nếu như Hàn Hạo Thần cười một tiếng, thì có rất nhiều chuyện không thể nghĩ theo chiều hướng bình thường.

"Vậy nàng trả lời một chút xem." Hàn Hạo Thần nhếch môi cười, con ngươi thẳng tắp nhìn nàng chăm chăm.

Ánh mắt như vậy cũng khiến cho đáy lòng Lạc Từ Mộng cả kinh, cảm thấy có gì đó không đúng lắm, nhưng đến tột cùng là lạ ở chỗ nào, thì nàng lại không nói ra được.

Hô Diên Phong muốn ngăn cản, nhưng Lạc Từ Mộng lại mang theo ánh mắt khinh thường nói: "Lần đầu tới cửa bái phỏng, nếu có chỗ đắc tội kính xin Thần vương điện hạ thứ lỗi, ta là Quận chúa nước Ngàn Nguyệt, cũng là vị hôn thê của Đại hoàng tử."

"Chẳng lẽ nàng cũng tên là 'Lạc Từ Mộng' sao?" Hàn Hạo Thần tựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Lạc Từ Mộng sững sờ ngẩng người một lúc, không biết hắn nói chữ "cũng" là có ý gì.

"Xem ra bốn vương đã đoán đúng rồi." Hàn Hạo Thần cười như không cười nhìn về phía Hô Diên Phong, khiến cho đáy lòng Hô Diên Phong lập tức căng thẳng.

Hoa Thiên Nhụy ở bên cạnh đã sớm kinh sợ đến nỗi hoa dung thất sắc. Rốt cuộc là trùng tên trùng họ hay thật sự đúng là Lạc Từ Mộng? Thế nhưng diện mạo kia càng nhìn lại càng thấy giống, đặc biệt là dáng vẻ không che mặt bằng khăn lụa mà nàng ta từng gặp ở trước Phủ La tự, rõ ràng là giống Lạc Từ Mộng trước đây như đúc.

Nhưng mà, mặc kệ nàng ấy có đúng là Lạc Từ Mộng trước đây hay không, Hoa Thiên Nhụy đã nhìn ra được, Hàn Hạo Thần đã nảy sinh hứng thú với nàng ấy, nếu đúng là như vậy, thì nàng ấy không thể sống sót, trừ phi nàng ấy trở về cùng Hô Diên Phong. Nhưng mà nàng ta cũng biết rõ, cho dù Lạc Từ Mộng nguyện ý đi, thì Hàn Hạo Thần cũng sẽ không nguyện ý buông tay, cho nên, nàng ta chỉ còn một con đường duy nhất.

"Thần vương điện hạ, hôm nay là sinh thần của Thần vương điện hạ, Hô Diên Phong thay mặt dân chúng nước Ngàn Nguyệt tới chúc mừng, nhưng mà ta đã rời cung nhiều ngày, sau đây ta cùng với Mộng Nhi cũng muốn xin bái biệt từ đây."

Nếu như có thể, thì bữa thọ yến này hắn ta cũng không muốn tham gia, chỉ muốn lập tức rời đi, đặc biệt là thấy Hàn Hạo Thần dùng ánh mắt như vậy nhìn Lạc Từ Mộng, trong lòng hắn ta cũng tràn đầy lo lắng.

Hàn Hạo Thần vừa nghe thấy bọn họ nói phải đi, trong lòng lập tức quýnh lên, vừa muốn mở miệng, thì lại nghe thấy Lạc Từ Mộng chần chừ hỏi lại: "Còn có. ai khác tên là Lạc Từ Mộng sao?"

Sống lưng Hô Diên Phong bỗng lạnh toát. Lúc này, trong sảnh lại có người mở miệng đáp lời: "Quận chúa, Thần vương phi trùng tên trùng họ với Quận chúa đó, đây thật đúng là rất trùng hợp."

Hàn Hạo Thần bình tĩnh lại rồi từ từ nở nụ cười: "Thật là khéo, còn không phải là rất trùng hợp sao, mời hai vị ngồi."

"Thần vương phi đang ở đâu?" Sau khi Lạc Từ Mộng ngồi xuống thì vội hỏi.

"Mộng Nhi!" Hô Diên Phong muốn ngăn lại, nhưng Hàn Hạo Thần lại chậm rãi nói: "Lập tức mang Quận chúa đi gặp."

Hô Diên Phong và những người ngồi ở chỗ này đều không dám tin nhìn Hàn Hạo Thần. Cả nước Hàn Vũ đều đã biết Thần vương phi bị mất tích, nhưng Hàn Hạo Thần lại nói lập tức mang nàng đi gặp Thần vương phi, chẳng lẽ cõi đời này thật sự có chuyện khéo như vậy sao?

"Vương gia, chẳng lẽ thật sự đã tìm được Vương phi rồi sao?" Có vị đại thần nhất thời nhanh miệng cất tiếng hỏi, nhưng vừa chạm vào ánh mắt lạnh lùng của Hàn Hạo Thần thì hắn ta lập tức thức thời ngậm miệng lại.

Hàn Hạo Thần thấy Lạc Từ Mộng gật đầu một cái, nhìn khăn che mặt của nàng từ lúc đến đây vẫn chưa từng được kéo xuống thì hắn giả vờ giống như lơ đãng hỏi: "Vì sao Quận chúa luôn đeo khăn che mặt như vậy? Chưa từng nghe nói ở nước Ngàn Nguyệt có quy củ này."

Lạc Từ Mộng nhìn về phía Hô Diên Phong, có thể nhìn ra được là nàng đang trưng cầu ý kiến của hắn ta, bởi vì hắn ta nói không muốn để cho người khác nhìn thấy dung mạo của nàng, nàng không hỏi, bởi vì nàng tin tưởng Hô Diên Phong sẽ không hại nàng.

Hô Diên Phong có chút tức giận, Hàn Hạo Thần đã nói đến mức này, nếu như hắn ta còn không để cho Lạc Từ Mộng kéo khăn che mặt xuống, thì rõ ràng chính là bất kính với Thần vương gia.

Lạc Tử Mộng thấy Hồ Diên Phong có vẻ tức giận, trong lòng cũng bắt đầu không cam lòng, lúc ở nước Ngân Nguyệt, Hồ Diên Phong chưa từng phải chịu đựng cơn tức nào như vậy. Nàng không nghĩ ra được Hàn Hạo Thần này chỉ là một Vương gia nhưng sao lại có vẻ còn lớn hơn cả Hoàng đế, hơn nữa những người ở chỗ này dường như mỗi người đều không dám nói chữ "Không".

Nàng không thể nhìn Hồ Diên Phong bị ức hiếp, nên tức giận trợn mắt nhìn Hàn Hạo Thần một cái, sau đó giơ tay lên kéo khăn che mặt xuống, Không phải chỉ là xem mặt một chút thôi sao, cũng sẽ không mất đi một miếng thịt nào.

Lúc các vị ngồi ở đó nhìn thấy chân dung thật của nàng thì mọi người lập tức kinh hãi không thôi, sợ rằng hôm nay bọn họ đã nhận được sự kinh sợ lớn nhất trong cuộc đời này rồi.

"Chuyện này. Đây không phải là Thần vương phi sao?" Trong phòng lập tức bùng nổ, mọi người đều bắt đầu cúi đầu bàn luận xôn xao.

Lúc Hoa Thiên Nhụy nhìn thấy chân dung thực của Lạc Tử Mộng thì lập tức bùng lên ý định giết người một lần nữa. Nàng ta kéo ống tay áo của Hoa Thiên Sóc nhỏ giọng nói: "Đại ca, huynh có thấy không, rốt cuộc họ là cùng một người hay thật sự đứng là giống nhau như đúc vậy?"

Hoa Thiên Sóc đã sớm bị cảnh tượng trước mắt làm cho hoa mắt chóng mặt. Mặc dù nàng mặc trang phục của nước Ngân Nguyệt, nhưng gương mặt đó dù thế nào hấn cũng không thể quên, đây chính là Lạc Tử Mộng mà hấn biết.

Trong nháy mắt Lạc Tử Mộng kéo khăn che mặt xuống thì Hàn Hạo Thần đã sớm giống như người mất hồn. Tầm mắt của hấn rơi vào trên người của nàng, phút chốc không thể dời đi.

Mộng Nhi! Đây đúng là Mộng Nhi của hấn, nhưng mà. bây giờ nàng lại không hề cười nói với hấn nữa rồi, từ giây phút nhìn thấy hấn, nàng chưa từng mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 131: Giúp nàng khôi phục trí nhớ

"Vương gia!" Thiệu Tàn thấy hấn mất hồn, khẽ gọi hấn, lúc này hấn mới khôi phục tinh thần.

"Ha ha! Nếu không phải quận chúa tự xưng là vị hôn thê của Đại hoàng tử, Bôn vương đúng là cho rằng Vương phi của Bôn vương đang đùa giỡn." Hấn cười đến khổ sở.

Nàng yên lặng nhìn hấn, mặc dù hấn không có nói gì nhưng chẳng biết tại sao cứ có cảm giác hấn rất yêu vương phi, cho nên mới dùng từ "đùa giỡn", cũng bởi vì những lời này mà địch ý của nàng dành cho hấn đã giảm đi nhiều.

"Thần vương điện hạ, tại sao Vương phi không đi cùng?"

"Ha ha! Nàng không muốn tới đây, một lát mang Quận chúa đi gặp."

"Ta giống Vương phi lắm sao? Ngay cả Vương gia cũng nhận lầm?"

Trong lòng hấn căng thẳng, nguyên bản chính là một người, nhưng hấn không muốn cho Hồ Diên Phong đề phòng nên cười nói: "Đúng vậy, giống nhau như đúc, lúc Đại hoàng tử mới đến nước Hàn Vũ cũng nhận lầm là Quận chúa."

Nàng nghe thấy vậy liền quay đầu nhìn nị nói: "Sao chàng lại nhận lầm người?"

Về mặt hấn ta có chút xấu hổ đang muốn giải thích nàng lại nói: "Về sau đừng có nhận lầm nữa."

Hấn ta cảm thấy lòng bàn tay đầy mồ hôi, chột dạ không dám nhìn Hàn Hạo Thần, miễn cưỡng nở nụ cười.

Mọi người ríu rít mời rượu Hàn Hạo Thần, qua ba lần rượu, nàng cảm thấy nhàn chán, bởi vì Hồ Diên Phong không để cho nàng uống rượu, mà ca múa nàng thấy cũng phát chán.

Lực chú ý của hấn cũng không rời nàng đi, từng cử động của nàng đều ở trong đáy mắt hấn, hiện tại thấy nàng có chút ngồi không yên, thấy là thời cơ đã đến nên mở miệng nói: "Quận chúa đang nhàm chán, không bằng tới chỗ Vương phi vui đùa một chút, để Vương phi mang Quận chúa tùy ý đi dạo một vòng."

"Được!" Nàng hăng hái, biểu hiện của nàng khiến cho trái tim hần ấm áp, nàng quả nhiên vẫn là nàng, tính tình của nàng một chút cũng không thay đổi, vẫn ham chơi như vậy.

"Thiệu Tần, để Liên Vân dẫn Quận chúa đi."

"Vâng." Hần gọi Liên Vân tới, khi nàng ta tới nhìn thấy Quận chúa thì thiếu chút nữa kích động kêu lên, nhưng Hàn Hạo Thần đã phân phó, không thể biểu hiện khác thường, nếu không sẽ thất bại trong gang tấc.

Liên Vân khắc chế vui mừng trong lòng, tiến lên nói: "Quận chúa mời."

Chính là biểu hiện kinh ngạc của nàng ta là một hiệu quả tốt, Hồ Duyên Phong còn tưởng rằng có người giống Từ Mộng như đúc.

Hàn Hạo Thần nhìn hần, nụ cười thoáng chốc biến mất, khi Hồ Duyên Phong quay đầu nhìn hần thì vẻ mặt hần đã trở lại bình thường, sau đó giơ ly rượu lên nói: "Đại hoàng tử không cần lo lắng, Thần vương phủ tuyệt đối an toàn, chỉ là đợi lát nữa Đại hoàng tử không cần nhận làm người."

Hần nhếch môi cười cũng khiến Đại hoàng tử lạnh cả người.

Liên Vân đưa nàng đến Tầm Mộng cư, nàng nghi ngờ hỏi: "Nơi này là chỗ ở của Vương phi? Thật xinh đẹp!"

Thấy nàng ngắm nghía bốn phía, Liên Vân cố nén kích động nói: "Đúng vậy, vương phi rất thích chỗ này."

Nàng gật đầu rồi sau đó nghĩ tới cái gì, liền hỏi: "Thiếp của Vương gia cũng ở nơi xinh đẹp như thế này?"

"Cho tới bây giờ Vương gia không có thất thiếp, chỉ có vương phi." Liên Vân vội trả lời khiến nàng sững sờ, tưởng mình dọa nàng nên vội nói: "Thật xin lỗi Quận chúa, là nô tỳ lỡ lời."

Nàng lắc đầu, "Đâu phải lỡ lời, là nói thực, không ngờ Thần vương gia lạnh lẽo lại chung tình giống Đại hoàng tử."

"Vương phi đâu?"

Liên Vân trốn tránh nói: "Vương phi bảo nô tỳ mang Quận chúa ngắm cảnh trước rồi sau đó mới đến."

"Phòng ngủ cũng cần sao?" Chưa từng nghe qua ngắm cảnh cũng cần đến nhìn phòng ngủ.

Liên Vân nở nụ cười nói: "Vương phi không kiêng kị. Quận chúa thích đi đâu thì đi nơi đó."

Mặc dù chưa gặp mặt nhưng nghe Liên Vân nói như vậy thì cảm thấy người này thật thân thiện.

Nàng vừa đi vừa quan sát, trong lòng lại thấy rất quen thuộc.

Liên Vân đi phía sau nàng, nhìn nàng như có vẻ suy nghĩ, nước mắt ẩn chứa trong hốc mắt, đưa lưng về phía nàng, yên lặng rơi lệ.

Lạc Từ Mộng lẳng lặng nhìn, đi từ từ, không tự chủ được ngồi vào bàn trang điểm, cảm giác vừa xa lạ vừa quen thuộc.

Hình như có hình ảnh thoáng qua trong gương, giống như có người trang điểm cho nàng, giống như có nụ cười rất dịu dàng, mà nụ cười đó chỉ thuộc về một người...

Tâm không khỏi đau, người trong gương từ từ mờ hồ, đôi mắt nàng nổi lên một tầng sương mù.

Nàng bỗng dừng đứng dậy rồi đi.

"Vương... Quận chúa sao vậy?" Liên Vân vội vàng tiến lên hỏi.

Nàng lắc đầu một cái: "Không có gì, chúng ta đi ra ngoài." Nàng không thể ở chỗ này nữa nếu không mình sẽ đau lòng đến chết, nhưng nàng đau lòng cái gì?

Ra khỏi phòng, nàng quay đầu nhìn tấm bảng kia.

Tầm Mộng cư!

Khi nàng muốn rời khỏi đây thì nhìn thấy cái xích đu nên thuận miệng hỏi: "Sao ở đây lại có xích đu? Chẳng lẽ ở đây có trẻ con?"

"Xích đu này là Vương gia sai người làm cho Vương phi, Vương phi luôn hiếu động, sợ người nhầm chán nên sai người hầu làm xích đu cho Vương phi. Sau khi Vương phi thấy thì rất thích, có lúc Vương gia còn bồi Vương phi đẩy xích đu..."

Liên Vân không ngừng nói, nàng lẳng lặng nhìn, Liên Vân mới ý thức được mình nói quá nhiều vì vậy lập tức nói: "Xin Quận chúa tha lỗi, nô tỳ lại nói nhiều rồi."

"Ta có thể chơi không?" Nàng không trách mắng mà chỉ nhìn hỏi.

"Dĩ nhiên có thể."

Nàng ngồi lên xích đu, trong đầu toàn là lời nói của Liên Vân, cảm thấy Vương phi trong miệng bọn họ đang ngồi xích đu mà Vương gia đang giúp nàng đẩy xích đu.

Nhắm mắt cảm thụ tất cả, thật giống như trong mơ.

Cách đó không xa, Tiểu Đông và Tần quân gia nhìn cảnh tượng trước mắt mà bàn tán.

"Quân gia, người nói Vương phi có nhớ không?"

"Được, nhất định nhớ được." Trong lòng hắn không nắm chắc nhưng đây cũng là tâm nguyện của hắn.

"Nhưng Đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt..."

"Yên tâm, Vương gia đang ở đây, Vương gia giao cho chúng ta bên này, chúng ta phải làm thỏa đáng mới được, đợi đến khi Vương phi nhớ lại thì hắn ta chỉ có thể trở về nước."

"Nói cũng phải, đây là Vương phi của chúng ta, sao hắn lại nói là Thái tử phi, thật buồn cười."

"May mà hắn vẫn chưa thành thân, nếu không nước Ngân Nguyệt sẽ bị san bằng thành bình địa."

"Đó là đáng đời, ai bảo tâm tư hắn không đứng đắn."

Nàng đột nhiên ngừng lại, cảm thấy không thoải mái.

"Vương phi các người đi đâu rồi?" Trong lòng nàng sinh nghi.

Liên Vân bắt đầu luống cuống, thấy thế Tần quân gia đi tới, "Quận chúa điện hạ, Vương phi nói xin người đến thư phòng tụ họp."

"Thư phòng?" Nàng có chút nghi ngờ nhưng đây là Thần vương phủ, chắc hắn cũng không có rắc rối nên liền đi theo bọn họ.

Hoa Thiên Nhụy mượn cớ đi nhà xí, đi ra bên ngoài, đúng lúc đụng phải Thúy nhi, nàng nhìn bốn phía rồi kéo Thúy nhi lại hỏi: "Sao rồi? Báo cáo tin tức cho Lan phi nương nương chưa?"

"Đã dùng bữa trưa, nhưng nô tỳ đợi mãi mà không thấy hồi âm."

"Tỳ tỳ đang bận rộn cái gì? Nàng không nghĩ ra biện pháp thì Lạc Tử Mộng sẽ trở lại, mặc kệ là thật hay giả, nếu nàng ta trở lại thì ta sẽ không có cơ hội."

"Tiểu thư, có lẽ cùng đáng đáp với Thần vương phi thôi, nàng ta rất nhanh sẽ đi cùng Đại hoàng tử."

"Người biết cái gì, coi như không cùng một người nhưng hắn sẽ đoạt nàng lại, nếu bên cạnh hắn có nàng ta thì ta làm gì có cơ hội."

Thúy nhi ở bên cạnh không nói gì, người trong cuộc luôn mơ hồ.

Bên trong hoàng cung.

Lan phi mở thư ra, trái tim nhất thời cả kinh, nếu không có cung nữ đỡ thì nàng muốn ngã đi.

Ồ đời sao lại có chuyện này?

"Nương nương, người không sao chứ?"

Lan phi xoay người hơn nửa mở miệng nói: "Không có việc gì...."

Lạc Tử Mộng đi vào thư phòng, "Vương phi đâu?"

Một bên nha hoàn nói: "Thân thể Vương phi không thoải mái nên tẹo nữa mới đến."

Nàng không nói gì, thuận tay cầm "Hàn Vũ quốc sử lược" lên, mở ra, trong đầu thoáng qua cái gì, lập tức khép sách lại.

"Quận chúa sao vậy?"

Nàng lắc đầu, "Không có gì, ta chỉ là người ngoài nên không tiện nhìn sử lược của nước Hàn Vũ."

"Trong thư phòng có giường?" Nàng hỏi.

Cho tới bây giờ, nàng chưa bao giờ thấy trong thư phòng Hồ Duyên Phong có giường nên cảm thấy mới mẻ.

"Đúng vậy, Vương gia bận rộn quốc sự, kể từ.... nô tài nói là, có lúc Vương gia ở thư phòng liền buồn ngủ."

Trên thực tế, khi nàng mất tích, hẳn thấy Tầm Mộng cư quá mức thương tâm nên ở lại thư phòng, nhưng trong lòng lại mâu thuẫn nên chỉ qua đêm ở thư phòng hay Tầm Mộng cư.

"Thôi, Vương phi các người không có ở đây nên ta cũng không ở lâu."

Tiểu Đông thấy thế liền chỉ vào bức họa nói: "Giống quá, đúng là không thể tin được trên đời này sao lại có người giống người như vậy."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 132: trước hỏa hoạn sau rơi xuống nước.

Nàng nghe vậy, quay đầu lại nhìn thì thấy bức họa hấn chỉ.

Nàng chậm rãi đi tới bức họa, không dám tin nhìn người trong bức họa, một người là Hàn Hạo Thần, một người khác giống như nàng đang kéo cánh tay hấn, tựa đầu trên vai hấn, khóe miệng khẽ gợn lên, cười rất hạnh phúc.

Chỉ là một bức họa mà nàng thấy hai người có rất nhiều chuyện xưa, mà nhìn vẻ mặt của hấn, nàng có thể nhận thấy hấn rất thích phi tử của mình.

Lòng của nàng lại như bị vật nặng đè xuống, hít thở không thông.

Tiểu Đông lui qua một bên, ba người lẳng lặng nhìn nàng, rồi mong mỏi nàng nhớ lại gia của bọn họ.

"Người này là...."

"Đó là Thần vương phi." Ba người trằm miệng một lời.

"Thật sự rất giống...., nhưng sao nàng lại ngủ?" Âm thanh nàng khàn khàn.

"Khi đó Vương phi bị hạ cổ, mất trí nhớ có tính gián đoạn và lại thích ngủ nên khi vẽ tranh thì Vương phi lại ngủ thiếp đi." Giọng Liên Vân nói có chút nghẹn ngào.

"Đúng vậy, Vương gia sợ lúc Vương phi mất hoàn toàn trí nhớ, nên sai người vẽ bức họa này, Vương gia muốn lưu lại tất cả của Vương phi, chờ lúc Vương phi quên thì có thể thông qua những thứ này mà nhớ lại từng chút một."

"Mất trí nhớ. . . . , giống với ta sao?"

Nàng không biết vì sao mình nghe ba chữ "Mất trí nhớ" lại thấy khổ sở, là vì có dáng dấp giống nhau sao? Có lẽ đây chỉ là "Đồng bệnh tương liên" thôi.

"Vậy....vương phi đã chữa khỏi bệnh chưa?"

Tiểu Đông lắc đầu nói: "Không có."

Nàng nhẹ nhàng vuốt bức họa, trí nhớ lẻ tẻ thoáng qua trong đầu.

"Không xong không xong, cháy rồi! Phòng ngủ của Vương gia bị cháy rồi!" Có hộ vệ vội vàng chạy tới thông báo.

Tần quản gia nghe vậy mặt liền biến sắc, bốn người lập tức xông ra ngoài.

Nàng đi theo bọn họ nhìn khói mù cách đó không xa, hình như lửa cũng không lớn nhưng vẫn khiến lòng người hoảng, Tần quản gia xoay người muốn nói với nàng, nàng biết hấn không yên lòng.

"Ta ở bên này không có chuyện gì, người đi xem tình hình một chút, nếu đề lừa lan ra thì sẽ nghiêm trọng." Nàng nói.

Tần quản gia gật đầu một cái, nhưng vẫn là bảo Liên Vân lưu lại.

Nhưng không biết như thế nào, mỗi lửa không phải một chỗ, bọn họ mới hạ hỏa một chỗ thì chỗ khác lại bốc cháy, các hộ vệ và nô tài đều không ngừng xách theo thùng nước.

"Sao lại cháy rồi?"

"May mà Tầm Mộng cư không cháy, nếu không Vương gia sẽ lo lắng." Liên Vân cố ý nói.

"Chẳng lẽ phòng ngủ của hân không quan trọng sao?"

Liên Vân cười nhạt: "Ồ trong lòng Vương Gia, chỉ có vương phi mới là quan trọng nhất."

Nàng đột nhiên chân động trong lòng.

Thúy nhi vội vàng đã chạy tới nói: "Liên Vân tỷ, sao người còn ở đây, trước mắt không đủ người, nhanh đi giúp một tay."

Trong lòng Liên Vân quýnh lên nhưng thúy chung không cất bước nổi.

"Đi giúp đi." Nàng đẩy Liên Vân một cái, trước khi đi Liên Vân quay đầu nói: "Quận chúa đừng chạy loạn, nô tỳ sẽ nhanh trở lại."

Lạc Tử Mộng gạt đầu một cái, nhưng thấy Liên Vân cùng Thúy nhi chạy đi tắt lửa, lòng nàng lại sinh nghi, Thần vương phủ có mấy trăm người, sao lại cố ý gọi Liên Vân đi tắt lửa?

Nàng quay đầu nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy, mặc dù lần đầu tiên gặp mặt nhưng nàng biết người này không lương thiện.

"Quận chúa! Có nhớ rõ ta không?"

"Không nhớ rõ." Nàng xoay người chuẩn bị trở về thư phòng, hình như cũng không cảm thấy xa lạ, nơi này giống như là chỗ nàng thường xuyên đến.

"Người cũng không muốn biết ta là ai?"

"Sao ta phải biết người là ai? Người là ai có quan hệ gì đến ta?"

Nàng trầm tĩnh khiến nàng ta có chút hoảng hốt, nhìn nàng cất bước bề thư phòng thì liền vội vã cản lại bước đi của nàng, mặc kệ nàng là ai, mình phải ngăn nàng tiếp tục mê hoặc Hàn Hạo Thần.

"Người làm cái gì?"

"Lập tức rời đi Thần vương phủ, vĩnh viễn không tới nước Hàn Vũ."

Lạc Tử Mộng bắt mạch hừ lạnh một tiếng nói: "Có một số việc người nghĩ sai rồi, đầu tiên, nếu không phải Đại hoàng tử tới đây thì ta cũng không tới đây, tiếp theo, nếu ta muốn tới, ai ngăn được ta. Cuối cùng người dùng thân phận gì cảnh cáo ta? Người là Vương phi hay là thị thiếp của hân?"

Thấy mặt nàng ta lúc trắng lúc xanh, nàng nói tiếp: "Nghe nói hân không có trác phi và thị thiếp, mà ta mới thấy qua bức họa của Vương phi, dáng dấp của người.....quá tệ đi."

Nàng ta tức giận, nắm quyền khê run.

"Người đã thích đứng như vậy thì kệ người."

Bên kia, nàng nghe thấy liên tiếp âm thanh cứu hỏa nhưng nàng lại lạnh nhạt đi chỗ khác, cảm giác khác thường trong lòng bị nàng hưng hăng đè xuống.

Không biết vì sao, rõ ràng nàng thích Hồ Duyên Phong nhưng giờ phút này toàn lòng mắt của ai kia ở trong đầu.

Bất tri bất giác đi tới hồ sen, đứng nhìn sen trôi lững lờ trong hồ, lòng nàng không thể bình tĩnh, nhưng căn bản nàng không biết mình sợ cái gì, lúc này sau lưng nàng là Hoa Thiên Nhụy đầy sát khí.

Lạc Tử Mộng! Tại sao người muốn trở về? Người ở kia là hoàng tử phi không tốt sao? Nhưng chính người đã trở lại.

Nàng ta biết, chỉ cần Lạc Tử Mộng không biến mất thì mình không có cơ hội.

Lạc Tử Mộng! Là người buộc ta, mặc kệ người có phải Thần vương phi hay không, người đều phải chết!

"Đi chết đi!" Một tiếng tàn nhẫn rơi xuống, chỉ nghe nàng "A" một tiếng, đã rơi xuống hồ sen.

Kể từ sau khi mất trí, nàng chưa từng bị lợi qua, nàng chỉ đành không ngừng đập nước, khi ngửa đầu thì kêu "Cứu!", nhưng mọi người bận cứu hỏa nên không nghe thấy âm thanh này.

Khi nàng nổi trên mặt nước thì nàng ta cắn răng một cái, cảm hòn đá đánh vào trán nàng. Choáng váng trước mắt, nàng vô lực trầm xuống hồ.

Nhắm mắt, cảm thấy càng ngày càng lạnh, bên tai như có người gọi nàng, "Mộng nhi!"

Là ai? Là Hồ Diên Phong sao?

Không đúng, âm thanh của hắn không phải như thế. Âm thanh của hắn trầm thấp khiến người ta an tâm, khiến nàng đau lòng, trong đầu toàn hình ảnh của Hàn Hạo Thần, khi thì cảm tay nàng, khi thì cười với nàng, khi thì làm vẻ mặt xa cách....

Đột nhiên một cái ánh mắt chớp động, nàng thấy mình rơi xuống từ chỗ cao, lại nằm trên người hắn, tư thế khó coi.

Nàng nhìn thấy nàng rơi vào Ôn Tuyên thì hắn nhảy xuống cứu nàng.

Nàng lại nhìn thấy mình bị người xấu bắt đi thanh lâu, vừa hắn kịp thời xuất hiện cứu nàng ra, mà nàng bị hạ thuốc, thế nhưng hắn lại thành thuốc giải.

Nàng còn nhìn thấy hắn đang ở trước mặt, nàng không dùng quy củ, cho dù mình không phân rõ phải trái thì hắn cũng chỉ cười yếu ớt.

Là lưng ai rộng như vậy? Là ai cồng nàng chạy khắp nơi?

Trái tim quặn đau, đến tột cùng là nước lạnh hay nước mắt? Nàng không rõ, chỉ biết mình sắp chết, nhưng lại luyến tiếc, nàng không muốn chết....

Đột nhiên thân thể bị người nào ôm lấy thoát khỏi nước băng lạnh, nàng muốn mở mắt ra nhìn rõ nhưng không được.

"Vương phi, mau tỉnh lại! Làm thế nào? Là thuốc hạ thất trách, người vạn lần đừng có chuyện!" Thiệu Tàn đặt nàng lên bờ, gọi bao lần nhưng không gọi tỉnh nàng được.

Tiểu Đông vội vã chạy đi tiền thính, thấy rất nhiều người đã uống say, nhưng chỉ có ba người tỉnh táo, Hàn Hạo Thần, Hồ Duyên Phong và Hoa Thiên Sóc.

Hắn chạy tới bên cạnh Hàn Hạo Thần, nói nhỏ cái gì đó, sắc mặt hắn thay đổi, bỏ lại mọi người liền xông ra ngoài.

Hắn phi tới trước mặt nàng, nhìn sắc mặt tái nhợt như tuyết của nàng, trái tim hắn luống cuống.

"Mộng nhi! Tỉnh, mau tỉnh lại." Hắn thô lỗ vuốt mặt nàng, gấp đến độ mất hồn, "Mộng nhi của ta, Ngàn vạn lần không được có chuyện. Thái y! Chết đâu rồi?"

"Vương Gia, hạ quan đến chậm." Liên Vân gọi hắn cứu người, hắn mau chóng chạy tới, nghe được tiếng hô của Hàn Hạo Thần, trái tim nhất thời nhảy đến cổ họng.

Thái y run rẩy kiểm tra thân thể, bắt mạch cho nàng, mà Thiệu Tàn ở một bên nghĩ muốn chết.

"Thật xin lỗi Vương Gia, là thuốc hạ thất trách, thuốc hạ không nên mất hồn, nếu không cũng sẽ không khiến Tam Tiểu Thư hại vương phi, thuốc hạ. . . ."

"Người nói cái gì? Hoa Thiên Nhụy?"

Hoa Thiên Nhụy vốn là muốn chạy trốn, lại bị Thiệu Tàn sai người cho áp giải về.

"Không! Ta không có, Thần ca ca, không nên nghe hắn nói hươu nói vượn, ta chỉ là thấy nàng trượt chân ngã xuống nước, ta không làm cái gì cả." Nàng ta cực lực giải thích.

"Vương Gia, hạ quan cần Vương Gia giúp một tay, muốn đem nước trong phổi của Vương phi đề ra ngoài mới có thể sống được." Thái y vốn muốn nói "Quận chúa" nhưng nghe Liên Vân nói "Vương phi" nên hắn có chút sáng tỏ.

Hắn tạm thời không có thời gian coi Hoa Thiên Nhụy, toàn tâm toàn ý nghe theo thái y.

"Mộng nhi, đây là chuyện gì?" Hồ Duyên Phong nhìn thấy cảnh tượng này, mới êm đẹp, sao lại hôn mê trên mặt đất?

Hắn nghĩ muốn xông tới, lại bị Thiệu Tàn ngăn lại.

"Thiệu hộ vệ, người nghĩ làm cái gì?" Hồ Duyên Phong tức giận không dứt.

Thiệu Tàn cũng là mập máy môi nói: "Nếu là Đại hoàng tử không muốn Quận chúa có chuyện, xin mời bình tĩnh chờ nóng, nếu không. . . ."

Hắn nhìn lại, thấy sắc mặt nàng tái nhợt mà thái y và Hàn Hạo Thần bên cạnh đang không ngừng cứu người.

"Ca! Cứu ta!" Hoa Thiên Nhụy thấy ca ca tới lập tức hô lên như bắt được cỏ cứu mạng.

Hắn nhìn thấy muội muội bị hộ vệ áp giữ, mi tâm nhăn lại đi tới chất vấn: "Các người muốn tạo phản? Dám đối đãi với nữ nhi của Thừa tướng như vậy?"

Hắn đang làm chuyện cứu người nên không có thời gian để ý, Thiệu Tần không nhịn được nên lên tiếng nói: "Không phải là bọn chúng muốn tạo phản, mà nữ nhi của Thừa tướng làm cái chuyện giết người."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 133: Cướp đoạt Mộng nhi

Hàn Hạo Thần một lòng lo lắng cứu người, hoàn toàn không để ý đến thời gian, Thiệu Tần nhìn không được nữa, bước lên giọng điệu có chút bất kính: "Không phải chúng ta muốn tạo phản, mà là nữ nhi Thừa tướng muội muội tướng quân muốn giết người."

"Nói bậy bạ gì đó." Hoa Thiên Sóc đưa tay ra muốn cứu người, lại bị Thiệu Tần dùng kiếm chặn lại.

"Nói bậy? Là Thiệu Tần tận mắt nhìn thấy, Tam Tiểu Thư còn dùng tảng đá nhỏ đánh lên đầu Vương phi đang cố gắng nổi lên mặt nước kêu cứu." Thiệu Tần dường như là nghiêng rằng nghiêng lợi nói ra, hắn cũng giận chính mình, nếu không phải hắn rời đi quá xa, hắn làm sao lại không kịp cứu người cơ chứ, lúc phi thân tới thì chỉ tới kịp ngăn cản Hoa Thiên Nhụy dùng tảng đá đánh lên đầu Lạc Tử Mộng lần thứ hai.

"Ta...ta không có!" Hoa Thiên Nhụy vẫn còn không ngừng ngụy biện.

Nghe vậy, Hoa Thiên Sóc và Hàn Hạo Thần đồng thời nhìn về phía trán Lạc Tử Mộng, nhìn thấy vết máu ghê người từ trên trán của nàng chảy xuống, vừa rồi bị tóc che không nhìn thấy, lúc này Hàn Hạo Thần vạch tóc ra vừa nhìn thấy, cả trái tim hắn đều muốn vỡ ra.

Hắn nghĩ nếu đặt nàng dưới cánh để chờ chắc chắn nàng sẽ không thương tổn, nhưng hắn không thể nào ngờ được nàng vừa mới bước chân vào vương phủ đã gặp được kiếp nạn này, mà hắn lại chính là người gián tiếp hại nàng.

Nghe đến vừa rồi Lạc Tử Mộng muốn kêu cứu lại bị Hoa Thiên Nhụy dùng tảng đá nện xuống nước, hắn chỉ muốn đem nàng ta băm thành trăm mảnh.

"Tĩnh tĩnh!" Nhìn thấy Lạc Tử Mộng nôn nước ra, ngón tay giật giật chậm rãi mở mắt ra, mọi người chung quanh tất cả đều thở phào nhẹ nhõm, nếu nàng thật sự bị đuối nước mà bỏ mạng, cái chết này không chỉ liên lụy đến một mình Hoa Thiên Nhụy.

Hàn Hạo Thần thấy Lạc Tử Mộng mở mắt ra mờ mịt nhìn hắn, hắn kích động lập tức đem Lạc Tử Mộng ôm vào trong ngực: "Mộng nhi! Cuối cùng nàng cũng đã tỉnh, nàng có biết đã hù chết ta rồi không, nàng ngàn vạn lần không thể xảy ra chuyện gì được."

Bây giờ Lạc Tử Mộng mặc dù toàn thân vô lực, nhưng vẻ mặt rất kinh ngạc, trầm mặc một hồi lâu, nàng mới rù rì nói: "Thần Vương Gia, người nhận làm người rồi, ta không phải thần vương phi, ta là."

"Là nàng! Đúng là nàng! Nàng chính là Mộng nhi của ta."

"Thần Vương Gia."

Lạc Tử Mộng không hiểu ra sao, tuy nhiên bản thân đối với hắn giảm bớt phòng bị, bởi vì ở trong giây lát chìm vào đáy nước kia, nàng thấy một hình ảnh rõ ràng hiện lên trong đầu nàng, giống như nàng đã từng trải qua.

Hơn nữa nàng từ khi nàng đến đây cũng không thấy Thần vương phi, nàng cũng không hiểu rõ nàng thật sự là Thần vương phi, hay do Hàn Hạo Thần nhận lầm người.

Trong phút chốc, lời nói của Hồ Diên Sơn chợt lóe lên, hắn nói, nàng phản bội Hồ Diên Phong thích nam nhân khác, chẳng lẽ người nam nhân này là hắn - Hàn Hạo Thần?

Lúc đang còn suy nghĩ thì đã có người kéo Lạc Tử Mộng từ trong lòng Hàn Hạo Thần ra.

"Hàn Hạo Thần! Người không nên quá đáng như vậy!" Hồ Diên Phong đem Lạc Tử Mộng từ trên mặt đất đỡ dậy, mà Hàn Hạo Thần nhưng cũng lờ kéo Lạc Tử Mộng không để cho Hồ Diên Phong đụng vào nàng.

"Bốn vương quá đáng hay là Hồ Diên Phong người quá đáng, vị hôn thê của mình không thấy liền bày kế đoạt nữ nhân của bốn vương, chẳng lẽ đây chính là tác phong của nước Ngân Nguyệt các người?" Hàn Hạo Thần nghiêng rằng nghiêng lợi nói, nếu lúc này trên tay có kiếm, hắn đã sớm dùng một kiếm đâm tới ngực hắn.

Hồ Diên Phong trong lòng lúc đầu có chút chột dạ, nhưng khi bị Hàn Hạo Thần dùng lý lẽ chính đáng như vậy chỉ trích, hắn nắm chặt quyền không nói được bất cứ câu gì, nhưng trên mặt lại lúc trắng lúc xanh.

Lạc Từ Mộng thấy vậy đi đến bên cạnh Hồ Diên Phong tức giận nói với Hàn Hạo Thần: "Người làm gì mà hung dữ như vậy?"

"Mộng nhi!" Mặc dù Hàn Hạo Thần biết nàng bây giờ chưa hoàn toàn nhớ lại hắn, nhưng thấy nàng bảo vệ cho Hồ Diên Phong, thì trong lòng rất buồn bực, khó chịu cực kỳ.

Hồ Diên Phong lúc này mới hơi yên tâm, mới vừa rồi nhìn thấy Lạc Từ Mộng nhìn vào mắt Hàn Hạo Thần, hắn cho là nàng đã nhớ ra, cho nên không dám tiến lên cướp người, nhưng bây giờ nếu đã biết nàng chưa khôi phục trí nhớ, hắn liền có thể đứng lý hợp tình đem nàng đoạt lại bên cạnh mình.

Nói hắn hèn hạ cũng được, nói hắn tiểu nhân cũng thế, trong khoảng thời gian ở chung này, hắn đã không buông tay được nữa.

Thấy Hồ Diên Phong vẫn còn đoạt người hắn thương, Hàn Hạo Thần nắm chặt tay các khớp xương phát ra tiếng kêu "Khanh khách".

"Người đâu!" Hàn Hạo Thần không kiềm chế được hét lên một tiếng.

"Có thuộc hạ." Thiệu Tần trả lời ngay, hộ vệ xung quanh tất cả đều xông lên.

Lạc Từ Mộng thấy thế nép chặt vào trong ngực Hồ Diên Phong, y phục của nàng được ánh mặt trời chiếu vào, cho nên đã khô hơn phân nửa, nhưng khi nhìn thấy bộ dáng Hàn Hạo Thần như vậy, nàng cảm giác được khí lạnh từ chân lan tràn đến khắp cả người.

"Thần Vương Gia chẳng lẽ muốn bắt giữ người giữa ban ngày như thế này sao?" Hồ Diên Phong ôm chặt lấy Lạc Từ Mộng, sợ mình vừa nói lòng sẽ bị Hàn Hạo Thần cướp đi.

Hàn Hạo Thần thấy Hồ Diên Phong đảo ngược trắng đen nên tức giận không thôi, hắn gắt gao nhìn chăm chăm vào Hồ Diên Phong cả giận nói: "Cướp người? Bốn vương chỉ muốn dành lại vương phi của bốn vương mà thôi."

Nói vừa xong, Hàn Hạo Thần giơ tay lên ý bảo mọi người bao vây Hồ Diên Phong lại, liên quan đến nhiếp thân thị vệ của hắn, mà bị chuyển biến này dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích, trên người mặc dù cất giấu một ít lọ thuốc độc, nhưng nàng không có cách nào xuống tay được với Hàn Hạo Thần. Nàng cũng hiểu nổi, nhìn thấy Hàn Hạo Thần khi dễ mình như vậy, nàng lại không có cách nào hận hắn được.

Thiệu Tần tận mắt nhìn thấy Lạc Từ Mộng dụng độc giết người, mới vừa thấy nàng đem bàn tay đến bên hông, lúc đầu hắn muốn tiến lên ngăn cản, nhưng lại thấy nàng thu tay trở về, cũng nhẹ thở một hơi trong lòng lại dấy lên hi vọng, nhìn qua so với lần đầu tiên nàng gặp Hàn Hạo Thần đã tốt hơn rất nhiều, ít nhất sẽ không hạ thủ với Hàn Hạo Thần giống như những người khác. Hàn Hạo Thần không chú ý đến Thiệu Tần, bây giờ trong đầu hắn chỉ có một ý nghĩ muốn đoạt lại Lạc Từ Mộng.

Hắn không do dự nữa, tiến lên kéo lấy cánh tay Lạc Từ Mộng, cánh tay còn lại đánh nhau với Hồ Diên Phong, mà Hồ Diên Phong cũng như thế. Nô tài nha hoàn xung quanh chưa bao giờ thấy trận chiến như vậy, tất cả đều dọa sợ lùi về phía sau cách chỗ đó thật xa. Quý Vân Hạc này giờ vẫn đi sau Hồ Diên Phong lúc đầu bọn họ ở tiền đình, khi Hồ Diên Phong đi hắn cũng đi theo tới đây, nhưng không ngờ chuyện lại diễn biến đến nước này, muốn ra tay lại bị Thiệu Tần cản được.

"Đừng đánh." Lạc Từ Mộng không biết tại sao trong nháy mắt Hàn Hạo Thần lại nổi điên muốn dành nàng, nhưng mặc kệ là ai bị thương, thì trong lòng nàng đều sợ hãi.

Hoa Thiên Sóc thấy tình huống không ổn, nếu là Hồ Diên Phong ở Hàn Vũ nước bị Hàn Hạo Thần đả thương, sẽ tai họa không chỉ một mình vương phủ, mà là cả Hàn Vũ nước.

"Thần Vương Gia và Đại hoàng tử các người đừng đánh nữa." Hoa Thiên Sóc thấy bọn họ hoàn toàn không nghe khuyên can, không thể làm gì khác hơn là bay người lên động thủ để can ngăn.

"Hoa tướng quân, nơi này không có chuyện của người, Bốn vương xem Đại hoàng tử, đến tột cùng là vô liên si đến mức nào." Hàn Hạo Thần nói xong đánh một chưởng vào ngực Hồ Diên Phong, ngay lập tức Hồ Diên Phong phun ra một ngụm máu tươi.

"A! Phong!" Lạc Từ Mộng nâng tay lên muốn sử dụng độc với Hàn Hạo Thần, nhưng cuối cùng lại thả xuống, thấy Hàn Hạo Thần muốn đánh tới nữa, nàng lập tức ngăn cản trước mặt Hồ Diên Phong.

Một chưởng của Hàn Hạo Thần đánh đến trước mặt Lạc Từ Mộng liền thu tay lại, nếu một quyền này của hắn đánh qua, Lạc Từ Mộng cho dù không chết, thì gương mặt cũng tê liệt.

Khi hắn thu quyền thì Lạc Từ Mộng mở mắt ra, trong lòng vẫn có chút sợ hãi. Nàng dĩ nhiên biết một quyền kia sức mạnh như thế nào, quyền phong đánh tới, trong thời tiết nóng như vậy vẫn cảm giác được khí lạnh ập tới trong nháy mắt.

"Nàng điên rồi!" Trong tim Hàn Hạo Thần đau nhói, không chỉ vì vừa rồi mình đột nhiên thu quyền lại khiến cho nội lực đánh cho bản thân bị thương, hơn nữa là bởi vì Lạc Từ Mộng đứng chắn trước mặt Hồ Diên Phong bảo vệ hắn.

Nhưng suy nghĩ lại hắn đã từng bởi vì nàng và Hoa Thiên Nhụy đánh vỡ một cây trâm mà trách cứ nàng, lại bởi vì nàng đẩy ngã Hoa Thiên Nhụy nên đã ôm Hoa Thiên Nhụy ngay trước mặt nàng, đến bây giờ hắn vẫn hỏi hận không thôi, có lẽ khi đó nàng rất đau lòng? Vậy mà lúc ấy hắn cảm thấy nàng quá

tùy hứng, cũng tự nhận là vì tốt cho nàng mà làm như vậy, bây giờ suy nghĩ một chút, là hấn sai lầm rồi.

Thì ra đây chính là Nhân Quả báo ứng, kết quả ngày hôm nay là điều hấn nên nhận được.

Lạc Tử Mộng đỡ Hồ Diên Phong đứng dậy về phía Hàn Hạo Thần chất vấn: "Thần Vương Gia muốn giết người sao? Ta đã nói rồi người nhận làm người, người không phải nói thần vương phi của người đang ở trong phủ sao, mà ta là Quận chúa nước Ngân Nguyệt, là Đại Hoàng tử"

"Người chính là thần vương phi, là nữ nhân Bốn vương !" Hàn Hạo Thần nói xong như đinh chém sắt.

"Cái gì?" Lạc Tử Mộng cau mày nhìn chăm chăm vào hấn, cảm giác thật là đằm rỗng hang hồ, chẳng lẽ phải hay không phải vương phi của hấn nàng còn không biết nữa hay sao?

Hàn Hạo Thần lấy tay một tay kéo Lạc Tử Mộng qua nói: "Nàng chính là thần vương phi của Bốn vương, trong phủ không có vương phi khác, chỉ có một mình nàng, nàng bị Hồ Diên Phong lừa đi lúc bị mất trí nhớ mà thôi, chẳng lẽ nàng không nhớ rõ gì nữa sao ?"

Thấy vẻ mặt Lạc Tử Mộng tràn đầy mê mẩn, Hàn Hạo Thần lại hỏi: "Chẳng lẽ nàng không nhớ ta, không nhớ rõ vương phủ, không nhớ rõ ' Tầm Mộng cư ' nơi mà trước đây nàng ở, cũng không nhớ nàng rất thích chơi xích đu?"

Trong lòng Lạc Tử Mộng bị những lời nói đó của hấn làm chấn động, thật sự nàng đối với Tầm Mộng Cư và xích đu có cảm giác rất quen thuộc, hơn nữa đi đến mỗi nơi trong vương phủ, đều có cảm giác quen thuộc, đặc biệt là nhìn vào ánh mắt mong chờ của hấn vào lúc này, trong lòng của nàng không thoải mái, rất khó chịu.

"Phong." Lạc Tử Mộng bị những lời nói của hấn làm cho hoảng sợ, tránh ra khỏi tay của hấn xoay người đi tới bên cạnh Hồ Diên Phong vội vàng hỏi "Những điều hấn nói có đúng là sự thật không? Ta. Cùng hấn."

"Không phải! Không phải! Không phải!" Hồ Diên Phong cũng luống cuống, không để ý đến máu trên khóe miệng hấn, hấn lôi kéo Lạc Tử Mộng không ngừng nói cho nàng biết, "Nàng không biết hấn, chỉ vì nàng giống vương phi của hấn mà thôi, như thế mà thôi."

"Hồ Diên Phong! Tên tiểu nhân hèn hạ nhà ngươi!" Hàn Hạo Thần gần như muốn bóp nát hấn, hấn vừa định động thủ, Hoa Thiên Sóc lập tức ngăn cản hai người, "Các ngươi đừng nữa cãi lộn như vậy nữa, cứ như vậy cả hai bên đều tổn hại, cuối cùng vẫn không có kết quả, không bằng vào cung để hoàng thượng giải quyết."

Hấn vừa nói chuyện vừa liếc mắt về Hoa Thiên Nhụy, mặc kệ nàng làm cái gì, thì rốt cuộc vẫn là muội muội của hấn, rơi vào trong tay Hàn Hạo Thần, nàng chắc không có kết quả tốt, thay vì ngồi chờ chết, không bằng đến cầu xin Hàn Hạo Hữu.

Hàn Hạo Thần cũng cảm thấy có lý, nhưng dụng ý của Hoa Thiên Sóc cũng bị Hàn Hạo Thần nhìn thấu đáo, hấn giờ phút này thật sự có thể cứng rắn đem đoạt lại Lạc Tử Mộng, nhưng sau đó, Lạc Tử Mộng sẽ hận hấn, và cũng để Hàn Hạo Hữu nắm được nhược điểm.

Nhưng ngược lại lần này hấn muốn nhìn xem Hàn Hạo Hữu xử lý chuyện này như thế nào, kết quả là hấn nghiêng về phía đệ đệ của hấn, hay nghiêng về phía Hồ Diên Phong hoàng tử nước Ngân Nguyệt.

Hoa Thiên Nhụy ra lệnh cho thị vệ nhường đường, xem ra hấn đã quyết định vào cung gặp vua, mà nàng sẽ bị áp giải vào, nàng lo lắng gọi Hàn Hạo Thần lại: "Thần ca ca, ta là bị oan uổng, ta thật sự không thương tổn nàng."

Lạc Tử Mộng chạm vào vết thương mà thái y vừa giúp nàng xử lý, mặc dù đã bôi thuốc và băng lại, nhưng vẫn có cảm thấy vết thương khá lớn, cho dù dùng tóc che, mơ hồ vẫn có thể cảm nhận được vết thương.

Nàng chỉ nhẹ nhàng "a" một tiếng, cả trái tim Hàn Hạo Thần cũng nhéo lên, xoay người ra lệnh: "Đem Hoa Thiên Nhụy nhốt vào đại lao, không có Bốn vương ra lệnh không cho bất cứ ai thăm hỏi."

"Thần ca ca! Tại sao người có thể đem ta nhốt vào đại lao? Thần ca ca. Làm sao người có thể đối với ta như vậy. Đại ca! Cứu ta."

Hoa Thiên Nhụy khóc đến run rẩy cả người.

"Đ dẫn đi!" Lời nói của Hàn Hạo Thần không cho phép vặn hỏi.

"Vương Gia!" Trên mặt của Hoa Thiên Sóc không còn vẻ phóng đảng như những này thường mà không còn kiềm chế được nữa, hấn biết lần này Hoa Thiên Nhụy đã chạm đến ranh giới cuối cùng của Hàn Hạo Thần, nàng động đến người không nên động.

Hàn Hạo Thần xanh mặt nhìn chăm chăm Hoa Thiên Sóc nói: "Đây là lệnh của Bốn vương."

Mệnh lệnh của hấn trừ Lạc Tử Mộng có thể phản bác, ngay cả hoàng thượng cũng phải cố kỵ ba phần, huống chi là Hoa Thiên Sóc hấn. Hoa Thiên Sóc tự biết đạo lý này, nên cũng không nói thêm gì nữa, cũng không phải không cứu, mà là hiện tại chỉ có thể đợi vào cung lại nghĩ biện pháp.

Đây là Thần vương phủ, tất cả mọi chuyện hấn đều không làm chủ được, cho dù nếu so võ công, hấn mặc dù kiêu dũng thiện chiến, nhưng vẫn chênh lệch quá xa với Hàn Hạo Thần, hơn nữa chỗ này tất cả đều là người của hấn.

Hàn Hạo Thần thấy hấn không nói thêm gì nữa, liền phân phó với Liên Vân: "Mang vương phi đi thay quần áo."

Liên Vân lên tiếng trả lời đi đến trước mặt Lạc Từ Mộng, nhưng nàng vẫn không nhúc nhích, Hồ Diên Phong cũng không chịu buông tay, Hàn Hạo Thần liền kéo Lạc Từ Mộng qua dùng âm thanh chỉ có hai người mới có thể nghe được: "Nàng không phải muốn mặc quần áo này đi gặp vua chứ? Đi đổi một bộ khác."

Lạc Từ Mộng cúi đầu nhìn xuống, y phục của nàng mặc dù đã khô hơn phân nửa, nhưng vẫn còn ướt, hơn nữa vừa rồi nằm trên mặt đất, chắc hẳn sau lưng đều dơ bẩn, hơn nữa nàng cũng muốn chải tóc lại.

Nhiu mày thật chặt, cuối cùng nàng vẫn thỏa hiệp.

Tầm mắt của Hồ Diên Phong vẫn nhìn theo hướng đi của Lạc Từ Mộng, Hàn Hạo Thần khẽ cong môi, trong lòng tất nhiên không cam lòng, nữ nhân của hắn tại sao lại để cho hắn ta nhớ thương như vậy.

Nghĩ tới đây, hắn liền dùng thân hình to lớn của mình chắn lại tầm mắt của Hồ Diên Phong, trong con ngươi tràn đầy khiêu khích. Nhưng Thiệu Tần lại bắt đầu toát mồ hôi, không biết bắt đầu từ lúc nào thì gia của bọn họ lại có những hành động ngày thơ như vậy, giống như là một bình giấm chua bị đổ, ngay cả người khác liếc mắt nhìn cũng không cho phép.

Khi Lạc Từ Mộng thay quần áo xong từ nơi không xa đi đến thì ánh mắt của Hàn Hạo Thần sáng ngời. Liên Vân quả nhiên là nha đầu thông minh, để nàng mặc vào bộ quần áo mà tự bản thân Hàn Hạo Thần mời cửa hàng may mặc đến may cho nàng, vải là Hàn Hạo Thần lấy từ xưởng dệt tốt nhất nước Hàn Vũ, chuyên cung cấp cho Hoàng thất.

Mà có ý nghĩa nhất là, bộ quần áo là tự tay Hạo Hạo Thần lựa chọn từ màu sắc đến kiểu dáng, lúc ấy Lạc Từ Mộng rất thích màu đỏ, Hàn Hạo Thần thích màu trắng, vì thế Lạc Từ Mộng còn nói hắn bá đạo, ngay đến cả việc mặc quần áo hắn cũng quản, nhưng cuối cùng vẫn vui vẻ mặc quần áo mà hắn lựa chọn.

Thật ra thì bây giờ suy nghĩ một chút, Lạc Từ Mộng cũng không tùy hứng như vậy, rất nhiều khi nàng cũng theo hắn, nếu không lúc trước hắn nói muốn may đồ màu đỏ cho nàng sẽ không thể không nói không cần, hắn nhớ lúc ấy nàng nói: "Quần áo của ta chỉ cần một mình chàng thấy đẹp mắt là được, thật ra thì màu đỏ chói cũng không thích hợp với ta."

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 134: Vạch trần chân tướng

Bây giờ hắn mới biết, không phải do nàng đã nghĩ thông, mà nàng đã học được nhân nhượng, nếu không ngay hôm đó gặp nhau ở chợ, nàng sẽ không mặc y phục màu đỏ thắm. Thật ra thì nàng mặc màu đỏ, giống như tính cách của nàng, hoạt bát hiếu động tràn đầy tinh thần, chỉ là nàng nguyện ý vì hắn thay đổi, cũng giống như hắn cũng nguyện ý vì nàng buông tha tất cả.

Hắn nhìn thấy nàng như tiên nữ hạ phàm đi nhanh đến, đôi mắt hắn bất tri bất giác che lên một tầng sương mù.

Mộng nhi, cho tới nay ta đều cho là chỉ một mình ta đơn phương yêu nàng, nhưng lại không biết rằng nàng đã làm nhiều chuyện vì ta như vậy, từ bỏ nhiều thứ như vậy, nhưng nàng không nói bất cứ câu nào.

Thật ra thì, Hàn Hạo Thần lại không biết, nàng có thể vì hắn bỏ qua đâu chỉ từng này.

-* Dạ Ngưng Huyền tuyên phân cách *-

Trong Thiên điện, Hàn Hạo Thần, Hàn Hạo Hữu, Hồ Diên Phong, Lạc Từ Mộng và Lan phi đều tập trung ở trong phòng, bởi vì dính đến chuyện nhà của hoàng thất, cho nên Hàn Hạo Hữu không xử lý trên Kim Loan điện, mà Hoa Thiên Sóc nhanh chóng đến phủ thừa tướng mời Hoa thừa tướng đến.

Hàn Hạo Hữu nghe bọn họ nói cho đầu óc choáng váng, một lát Thần Vương phi, một lát Hoàng tử phi, lát sau lại Quận chúa, trước mắt Lạc Từ Mộng có nhiều thân phận như vậy. Nhưng Hàn Hạo Thần đã cho rằng nàng là Thần vương phi, Hồ Diên Phong lại nhất định nàng là Quận chúa, cũng chính là hoàng tử phi tương lai của hắn.

Cuối cùng, Hàn Hạo Hữu đỡ trán nhìn về phía Lạc Từ Mộng hỏi "Người cũng gọi là Lạc Từ Mộng sao? Vậy cuối cùng người là thần vương phi hay là hoàng tử phi?"

Lạc Từ Mộng nhìn Hàn Hạo Thần, rồi lại nhìn Hồ Diên Phong, vừa định mở miệng, Hàn Hạo Thần đã vượt lên trước một bước giải thích với hắn chuyện Lạc Từ Mộng mất trí nhớ. Nhìn thấy như vậy, Hàn Hạo Hữu cảm thấy choáng váng, cho dù hắn là Bao công tái thế, cũng không cách nào phán định được thân phận hiện giờ của Lạc Từ Mộng là gì, bởi vì nàng đã mất trí nhớ.

Hắn thở thật dài một cái lại uống một hớp trà, cảm thấy hắn đã đụng đến một chuyện rất khó giải quyết.

Trong suốt cả quá trình, Lan phi nhíu chặt lông mày lại một mực trầm tư, suy nghĩ không hoảng loạn như Hàn Hạo Hữu. Nhưng nàng nghĩ lại chuyện bọn họ đang tranh cãi căn bản là hai chuyện, nhưng mà cũng có chút liên hệ.

"Lan nhi, chuyện này nàng thấy thế nào?" Hàn Hạo Hữu thấy Lan Phi mất hồn, còn tưởng rằng nàng đang giúp hắn suy tính, vì vậy chuyển con mắt nhìn nàng.

Lan phi lúng túng mỉm cười, trông mất魂魄 lên nói: "Hoàng thượng, nô tì Cũng cảm thấy rắc rối." không biết tại sao, hôm nay nàng cứ có cảm giác tâm hoảng ý loạn, như sắp có chuyện gì xảy ra.

"Hoàng thượng. Hoàng thượng."

Bên ngoài Thiên Điện, truyền tới âm thanh của Hoa thừa tướng, sau lưng còn có Hoa Thiên Sóc. Hàn Hạo Thần biết nhất định bọn họ đến đây là vì chuyện của Hoa Thiên Nhụy, nhưng hắn hiện tại chưa có ý định xử lý chuyện Hoa Thiên Nhụy, nhưng mà bọn hắn đã vội vàng chạy tới, chắc chắn không xử lý là không được rồi.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Hoa Thiên Nhụy đã có gan phái sát thủ đến tận nước Ngàn Nguyệt để giết Lạc Từ Mộng, thì nàng nhất định phải trả một cái giá cao.

Hàn Hạo Hữu thấy Hoa Thừa Tướng và Hoa Thiên Sóc vội vàng chạy tới, trái lại có chút nghi ngờ: "Hai vị ái khanh đến đây có chuyện gì? Vì sao lại vội vàng như vậy?"

Sau khi Hoa Thừa Tướng đi vào Thiên Điện lập tức quỳ xuống: "Hoàng thượng! Xin hoàng thượng cứu tiểu nữ."

Lan phi và Hàn Hạo Hữu hai mắt nhìn nhau, sau đó Hàn Hạo Hữu hỏi "Chẳng lẽ Thiên Nhụy đã xảy ra chuyện gì?"

Hoa Thừa Tướng nhìn về phía Hàn Hạo Thần, đầy mắt có chút tức giận nhưng lại không dám tỏ vẻ, ngược mắt nhìn về phía Hàn Hạo Hữu nói: "Hoàng thượng, Nhụy nhi trẻ người non dạ đã làm một số chuyện ngốc nghếch, không nghĩ lại bị Thần Vương gia bắt lại, hôm nay vẫn còn ở trong đại lao thần vương phủ."

Hàn Hạo Hữu nhìn về phía Hàn Hạo Thần hỏi "Nhị đệ, chuyện là sự thật?"

Việc này còn chưa giải quyết xong, lại đã có chuyện khác nổi lên, Hàn Hạo Hữu chỉ cảm thấy bẽ đầu sứt trán.

Hàn Hạo Thần vẫn bình tĩnh như lúc đầu, nhưng về mặt lại trầm xuống mấy phần, hắn trợn mắt nhìn Hoa Thừa Tướng sau đó hừ lạnh một tiếng: "Trẻ người non dạ? Đã làm ra chuyện ngốc nghếch?" Hắn cất bước đi tới trước mặt Hoa Thừa Tướng mắt nhìn xuống hắn tiếp tục nói, "Lệnh ái đã qua tuổi cập kê, làm sao có thể là trẻ người non dạ được? Hơn nữa ngay đến cả chuyện mưu sát cũng là chuyện nhỏ, người mang tội danh giết người có phải tất cả đều không phải đền mạng không?"

"Mưu sát?" Đối với cái này hai từ, đừng nói Hàn Hạo Hữu, ngay đến cả Lan phi cũng cảm thấy hoảng hốt, nàng chỉ ra lệnh cho người ta mang Lạc Từ Mộng đi, không ra lệnh bọn chúng giết nàng ta, chẳng lẽ Tam muội tự mình động thủ? Nhưng mà, nàng lấy gan đâu ra làm chuyện này?

Hôm nay nhận được báo cáo đưa tin, nàng chưa trả lời, chính là muốn để cho nàng bình tĩnh một chút chờ nóng vội, ai biết nàng lại tự mình quyết định như vậy chứ.

"Cái gì mà mưu sát, mặc kệ nàng là Thần vương phi hay là hoàng tử phi, nàng không phải vẫn đang khỏe mạnh đứng ở đây sao?" Đối với Hàn Hạo Thần, Hoa Thừa Tướng đã sinh lòng bất mãn, cho nên ngôn ngữ cũng không chút khách khí. Nữ nhi của hắn toàn tâm toàn ý chỉ yêu một mình hắn, nhưng hắn ta lại nhẫn tâm nhốt nàng vào trong đại lao. Đại lao là chỗ như thế nào hắn tất nhiên biết rõ ràng, mà Hàn Hạo Thần đem nữ nhi hắn vào đại lao, cũng đã cắt đứt chút quan hệ cuối cùng giữa bọn họ.

Hàn Hạo Thần nhịn không được muốn bước lên xách hắn đánh cho một trận, nhưng ở trước mặt mọi người, hắn vẫn cố gắng nhịn xuống.

"Chẳng lẽ chỉ có chết mới tính là mưu sát? Nếu thật sự thần vương phi bị nữ nhi Thừa tướng hại chết, người cho rằng Bồn vương sẽ chỉ đơn giản nhốt nàng vào đại lao thôi ư? Huống chi, ngày hôm nay việc nàng làm đâu chỉ có mỗi chuyện đẩy Thần vương phi xuống sông, rồi lại còn ngăn cản Thần vương phi kêu cứu."

Lan phi cả kinh trong lòng.

"Thần Vương Gia đây là ý gì?" Hoa Thiên Sóc cũng chuyển con mắt nhìn hắn.

Hàn Hạo Hữu càng nghe càng loạn: "Các người tất cả đứng lên mà nói đi."

Hoa Thiên Sóc đem Hoa Thừa Tướng đỡ dậy sau đó tiếp tục hỏi "Thần Vương Gia cũng không thể tùy tiện vu oan cho người khác."

"Vu oan? Vu oan ai cũng không có khả năng vu oan trên người của nữ nhi của thừa tướng, muội muội tướng quân." Thanh âm của Hàn Hạo Thần càng lúc càng lạnh lùng, chuyện cho tới bây giờ, hắn đã điều tra hết tất cả, mọi chuyện đều đã quá rõ ràng.

Hắn đi tới trước mặt Hoa Thiên Sóc thì nói: "Ngay từ lúc Mộng nhi trên đường đi từ Nước Ngàn Nguyệt đến nước Hàn Vũ, lúc bồn vương và nàng

thất lạc ở bên ngoài chùa Phổ La, nàng đã bị sát thủ tập kích, mà những sát thủ kia chính là do muội muội tốt của người phải đi."

"Cái gì? Không thể nào!" Hoa Thiên Sóc và Hoa Thừa Tướng cũng không tin, Hoa Thiên Nhụy trước mặt bọn họ mặc dù có chút tùy hứng, nhưng tuyệt đối không thể nào làm ra những chuyện ác độc như vậy được.

Hô Diên Phong nghe vậy vội vã hỏi "Mộng nhi, đây là sự thật sao?" Thấy Lạc Từ Mộng gật đầu, lòng hắn sợ hãi, "Tại sao không nói với ta? Nếu thật sự xảy ra chuyện gì thì biết làm sao đây?"

Hàn Hạo Thần thấy Hô Diên Phong lời kéo Lạc Từ Mộng, tức giận đem Lạc Từ Mộng kéo lại nói: "Nếu Mộng nhi thật sự xảy ra chuyện, Hô Diên Phong người cũng đừng hồng sông mà đi ra ngoài."

"Người. . . ." Hô Diên Phong bị lời nói của Hàn Hạo Thần làm tắc nghẽn.

Hai người lại bắt đầu kéo Lạc Từ Mộng, ai cũng không cho đối phương đụng vào nàng, Lạc Từ Mộng chỉ cảm thấy sắp bị kéo đến mức bị hôn mê.

"Tất cả dừng tay!" Hàn Hạo Hữu rút cuộc lên tiếng, "Các người đều buông tay ra, nếu kéo Mộng nhi bị thương thì biết làm sao?"

Nghe lời của hắn, hai người mới buông tay.

Lan phi nghe vậy nhủ nhủ mầy, trong lòng cũng đã có chủ ý, nếu lưu lại Lạc Từ Mộng, không chỉ có của mình Tam muội sẽ gặp được tai họa bất ngờ, ngay cả mình cũng không thể nào đi vào lòng Hàn Hạo Hữu được, nàng biết, mặc kệ Lạc Từ Mộng có phải là Thần vương phi hay không, trong lòng của hắn vẫn có sự tồn tại của nàng.

Hoa Thiên Sóc kéo suy nghĩ về vấn đề chính: "Thần Vương Gia, cho dù Thần vương phi bị tập kích, tại sao thần Vương Gia có thể khẳng định đó là do Thiên Nhụy phải đi?"

"Đúng vậy, nói không chừng do nàng đã kết oán với người khác, sau đó đổ thừa lên trên người của Nhụy nhi." Hoa Thừa Tướng nói xong trừng mắt nhìn Lạc Từ Mộng, nếu không phải có sự xuất hiện của nàng, Hàn Hạo Thần đã sớm là con rể của hắn, làm sao lại có chuyện như vậy giờ.

Hàn Hạo Thần hít một hơi, đè lại lửa giận trong lòng nói: "Bỏ vương phải Thiệu Tần bám theo nàng, tận mắt nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy phải người đi ám sát, chẳng lẽ còn nhìn làm hay sao? Nếu không phải bên cạnh Mộng nhi có người hộ tống, đã sớm mất mạng trên đường, Hoa Thừa Tướng còn muốn ngụy biện cái gì?"

Hoa Thừa Tướng và Hoa Thiên Sóc nghe thấy vậy nhất thời nghẹn lại, chắc chắn Hàn Hạo Thần không nói ngoa, bọn họ hoàn toàn không có cách nào phản bác.

Lạc Từ Mộng và Hô Diên Phong trong lòng cũng bất ngờ, thì ra tất cả mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay Hàn Hạo Thần, bao gồm chuyện để nàng chạy tới nước Hàn Vũ, bao gồm cả chuyện để nàng tham gia thọ yến, thì ra tất cả đều do hắn tỉ mỉ bày kế, rốt cuộc lòng dạ hắn như thế nào, tại sao có thể làm tất cả mọi chuyện không để lại bất cứ dấu vết gì!

Nhưng Lạc Từ Mộng cũng bắt đầu mê mang, Hàn Hạo Thần vừa nói chùa Phổ La là nơi mà hắn và nàng thất lạc, mà lúc nàng đi đến nước Hàn Vũ đứng bên ngoài chùa Phổ La có cảm giác rất quen thuộc, chẳng lẽ là sự thật.

Nàng quay đầu nhìn về phía Hô Diên Phong, rồi lại bỏ đi cái ý niệm này, nàng tin tưởng Hô Diên Phong tuyệt đối sẽ không lừa nàng.

Hàn Hạo Hữu cảm thấy càng lúc càng khó giải quyết, nếu Hoa Thiên Nhụy thật sự động sát khí, lập đi lập lại nhiều lần ý định giết người, như vậy thì hắn không thể từ bỏ như vậy, nhưng nếu hắn xử lý Hoa Thiên Nhụy, như vậy Hoa Thừa Tướng và Hoa Thiên Sóc cũng không thể bỏ qua được.

"Hoa Thừa Tướng, Hoa tướng quân, phụ tử các người giải thích thế nào?" Hàn Hạo Hữu đem vấn đề khó khăn này đẩy cho hai người bọn họ, xem bọn họ giải thích như thế nào.

Nghe vậy, Hoa Thừa Tướng và Hoa Thiên Sóc lập tức quy xuống đất, mà Lan phi cũng từ trên ghế quỳ xuống chính giữa cầu khải: "Xin hoàng thượng tha Nhụy nhi, nàng còn nhỏ, từ nhỏ đã thiếu hụt sự chăm sóc mẫu thân, cho nên làm mọi chuyện khó tránh khỏi có chút cực đoan, nhưng hiện tại không có sinh mạng nào bị tổn thương, xin hoàng thượng tha thứ cho Nhụy nhi lần này."

"Chuyện này. Người đã ở trên tay Thần Vương Gia. . . ." Hàn Hạo Hữu không ngốc đến mức vì Hoa Thiên Nhụy mà khiến Hàn Hạo Thần có lòng phản nghịch, hôm nay hắn cũng chỉ có thể để bọn hắn tự mình giải quyết.

Lan phi cũng hiểu rõ ý của Hàn Hạo Hữu, cho nên nhắm mắt quỳ đến Hàn trước mặt Hàn Hạo Hữu nói: "Thần Vương Gia, Nhụy nhi cũng chỉ vì quá yêu Thần Vương Gia, cho nên mới làm chuyện hồ đồ, xin thần Vương Gia tha Nhụy nhi lần này."

"Không thể nào!" Hàn Hạo Thần dù thế nào đi nữa cũng sẽ không mềm lòng, trừ Mộng nhi của hắn ra, sau này hắn sẽ không mềm lòng với bất cứ người nào, nếu không sẽ mắc sai lầm một lần nữa.

Ban đầu nếu phải hắn nhất thời mềm lòng buông tay nàng ra vì nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy đỡ kiếm cho hắn, làm sao có những chuyện này, huống chi, bây giờ hắn còn hoài nghi tất cả mọi chuyện đều do bọn chúng bày ra.

"Thần Vương Gia có thể tuyệt tình như vậy sao? Dù nói thế nào thì lúc ấy Nhụy nhi cũng vì Vương gia mà bị thương." Lan phi giận đến cắn răng nghiến

lợi, lại nhin xuống tức giận nhắc nhở hần một số chuyện.

Hàn Hạo Thần nghe thấy nàng nhắc nhở như vậy, nghi ngờ trong lòng lại lớn hơn.

"Lan phi nương nương, người lập đi lập lại nhiều lần nhắc nhở chuyện mệnh mũi đã cứu Bôn vương, chẳng lẽ sau này lấy chuyện này ra để uy hiếp?"

Hoa Thiên Sóc mặc dù cảm thấy mũi mũi mình đã làm chuyện sai lầm, nhưng cũng không muốn nàng chết trên tay Hàn Hạo Thần, sau đó đứng dậy nói: "Thần Vương Gia, cũng không thể nói như vậy, ban đầu chính xác là Thiên Nhụy đã cứu vương gia một mạng, nhưng cũng không phải là lấy chuyện này ra để uy hiếp, mà xin Vương Gia nhớ đến chuyện này buông tha cho Thiên Nhụy một mạng."

Hàn Hạo Thần chấp tay sau lưng tiến lên một bước, trông mắt thâm thúy nhìn thẳng vào mắt hần, khí lạnh bức người khiến cho người ta không nhìn được mồ hôi đổ đầy người.

Một hồi lâu, Hàn Hạo Thần chậm rãi mở miệng nói: "Nếu Bôn vương nói cho người, ban đầu kế hoạch ám sát ở chùa Phổ La là do hai mũi mũi của người ti mi bày kế, Hoa tướng quân nghĩ thế nào?"

Mọi người nghe vậy ghen hờn trên trời, Hàn Hạo Hữu cũng ngồi không yên mà đi tới đây: "Nhị đệ, người nói cái gì? Tất cả mọi chuyện đều do Lan phi và Nhụy nhi bày ra sao? Làm sao có thể?"

Lan phi đỏ mặt tăng mồ hôi lạnh, nàng thất hồn lạc phách lời kéo y phục Hàn Hạo Hữu hết sức giải thích: "Hoàng thượng, xin hoàng thượng đừng nghe Thần Vương Gia nói xằng nói bậy, nô tì làm sao có thể làm như vậy, như vậy không phải là nói nô tì và Đại hoàng tử cấu kết với nhau, đem Thần vương phi đưa cho đại hoàng tử nước Ngân Nguyệt sao?"

Hồ Diên Phong bị những lời nói lộn lộn của nàng chọc cho tức giận: "Lan phi, người nói xằng nói bậy cái gì vậy?"

Lúc này Lan phi mới biết vừa rồi mình lỡ lời, lập tức khóc giải thích: "Hoàng thượng, nô tì không phải có ý này, nô tì không làm, nô tì oan uổng."

Thấy vẻ mặt nàng hốt hoảng như vậy, trong lòng Hàn Hạo Thần lại càng chắc chắn tất cả mọi chuyện nhất định là do nàng bày kế, hần hiểu rõ, nửa năm trước chủ ý của nàng, nhưng nửa năm sau hại Lạc Tử Mộng lại là ý của Hoa Thiên Nhụy, nhưng bất kể như thế nào, hần cũng sẽ không bỏ qua cho hai người bọn họ. Bởi vì các nàng đã đã thương người mà trên thế giới này không nên đã thương.

"Xin hoàng huynh định đoạt." Hàn Hạo Thần cũng không nói gì, chỉ hơi gật đầu ôm quyền nhìn vào Hàn Hạo Hữu.

Hàn Hạo Hữu nắm chặt quyền, huyết Thái Dương mãnh liệt co giật, ngồi vào ghế trên, hần tức giận vỗ án hỏi "Nói, rốt cuộc có phải do người đã ra tay không? Nửa năm trước có phải là người đã phái người ám sát Vương Gia và thần Vương phi không? Còn diễn khổ nhục kế nữa?"

Lan phi đầu lắc giống như trống bỏi: "Không có! Hoàng thượng nô tì thật không có, nô tì làm sao có thể làm ra những chuyện này! Nô tì oan uổng."

Hàn Hạo Hữu nhíu mày, thu hồi biểu hiện hiền hoà hàng ngày gắt gao nhìn chăm chăm Lan phi nhắc nhở: "Trăm đời này hận nhất chính là phản bội và lừa gạt, cho nên người nên thành thật khai báo với trẫm, đừng chờ đến lúc trẫm điều tra xong người mới muốn nói thật, đến lúc đó tất cả đều đã chậm."

Hàn Hạo Hữu khiến lan phi sợ hãi, mặc dù nhìn hần hết sức ôn hòa, nhưng nếu hần thật sự muốn đối phó nàng, chẳng phải là chuyện dễ như trở bàn tay sao?

Thấy nàng do dự mất hồn, Hàn Hạo Hữu nhắm mắt, thì ra là đây tất cả đều là thật.

"Người đâu! Đem lan phi biếm vào lãnh cung." Hần lạnh nhạt nói một câu khiến trái tim Lan phi run lên, nếu thật sự bước vào lãnh cung, cả đời này nàng không còn bất cứ hi vọng nào.

"Lan nhi, đây là có chuyện gì?" Hoa Thừa Tướng cũng không rõ trong chuyện này còn có chuyện gì mà hần không biết nữa.

Lúc đầu hần chỉ nghĩ đến chuyện Hoa Thiên Nhụy ra tay làm thần vương phi bị thương, lại không nghĩ còn dính đến chuyện mưu sát, càng không nghĩ rằng còn liên lụy đến nữ nhi đang làm nương nương, còn dính lứu đến chuyện nửa năm trước vương phi mất tích.

Lan phi biết chuyện không thể gạt được, nhưng là vì bảo toàn mình, không thể làm gì khác hơn sử dụng một chiêu cuối cùng.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 135: Hai Lạc Tử Mộng

Hai Lạc Tử Mộng

Lúc đầu hần chỉ nghĩ đến chuyện Hoa Thiên Nhụy ra tay làm Thần vương phi bị thương, lại không nghĩ còn dính đến chuyện mưu sát, càng không nghĩ rằng còn liên lụy đến nữ nhi đang làm nương nương, còn dính líu đến chuyện nửa năm trước vương phi mất tích.

Lan phi biết chuyện không thể gạt được, nhưng vì muốn bảo toàn tính mạng của mình, nàng ta không thể làm gì khác hơn là tung ra chiêu bài cuối cùng.

"Hoàng thượng, nô tì bị oan, chính Thần vương phi tự mình đi lạc đường, tại sao có thể đổ hết mọi chuyện lên đầu nô tì."

Nãy giờ Lạc Từ Mộng vẫn yên lặng đứng một bên theo dõi diễn biến câu chuyện, sau khi nghe những gì Lan phi nói hàng lông mày của nàng khẽ nhíu chặt lại. Hiện tại nàng đã hiểu rõ thân phận thực sự của mình là gì rồi, nhưng mặc kệ mọi chuyện đã xảy ra như thế nào, ngay cả nàng cũng nhận thấy sự việc trước đây nhất định là do Lan phi giờ thủ đoạn.

"Người cảm thấy những lời ngụy biện còn hữu dụng sao?" Hàn Hạo Thần cười lạnh hỏi ngược lại.

Trên mặt Lan phi đầy nước mắt, nàng ta vội vàng hướng Hàn Hạo Hữu nói: "Hoàng thượng, nô tì không có ngụy biện, nếu người không tin, có một người có thể làm chứng cho nô tì, người kia mới chính là Thần vương phi, nàng có thể chứng minh nô tì vô tội."

Câu nói của nàng khiến tất cả mọi người đang đứng ở đây kinh hãi, trái tim Hồ Duyên Phong run lên, hần chưa từng gặp người kia trong lời nói của Lan Phi, nhưng dường như trong lòng của hần lại có đáp án mơ hồ.

Trầm mặc một hồi lâu, Hàn Hạo Hữu mới lên tiếng: "Vậy người hãy đưa người kia đến đây."

Hần nhớ trước đây khi Hồ Duyên Phong mới đến nước Hàn Vũ, đã từng nói rằng Lạc Từ Mộng chính là hoàng phi của hần, không lẽ trên đời này thật sự có hai người giống nhau như đúc cùng tồn tại?

Khi thị nữ thiếp thân của Lan phi mang theo một nữ tử mặc trang phục màu xanh nước biển bước vào, không khí như ngưng trệ, tầm mắt mọi người đều đổ dồn về phía nữ tử kia. Lạc Từ Mộng và nữ tử kia giống nhau như đúc, nếu hai người họ mặc trang phục giống nhau, sợ rằng khó có thể phân biệt được ai là ai.

Hàn Hạo Thần cùng Hồ Duyên Phong ngạc nhiên, Hồ Duyên Phong biết cô nương đang cúi đầu trước mặt hần mới chính là người hần cần tìm, nhưng điều khiến Hàn Hạo Thần ngạc nhiên chính là hần không nghĩ rằng trên đời này lại có người giống Lạc Từ Mộng đến vậy.

Đến tột cùng ai mới chính là Lạc Từ Mộng?

"Hoàng thượng, vị này mới là Thần vương phi, nô tì phát hiện nàng ấy ở trường đua ngựa, nô tì chưa hề bạc đãi nàng qua, trong khoảng thời gian này đều hết lòng chăm sóc, nếu người không tin, có thể hỏi nàng ấy xem sao." Lan phi gắng hết sức biện minh cho mình, nàng ta chỉ sợ nếu bỏ qua cơ hội này thì bản thân khó có thể bảo toàn mạng sống.

Vì những lời nói của Lan phi mà mọi người mới bình tĩnh trở lại, Hoa Thiên Sóc và Hoa Thừa Tướng từ trên mặt đất đứng dậy, cả hai vẫn tỏ ra hết sức bình thường, nhưng vẫn không tin được vào những gì mình nhìn thấy.

Hàn Hạo Hữu trầm mặc, thật lâu sau mới mở miệng nói: "Người tên gì?"

"Dân nữ Lạc Từ Mộng."

Ánh mắt Hàn Hạo Thần mở to trong thoáng chốc, làm sao đến cả tên cũng giống nhau? Có lẽ nào không phải do Lan phi giờ thủ đoạn, mà là do hần suy nghĩ chưa kĩ càng? Nhưng

Hần chuyển con mắt nhìn Lạc Từ Mộng đang đứng thất thần, nàng là người hần ngày nhớ đêm mong, cho dù hai người rất giống nhau, nhưng ánh mắt kia làm sao hần có thể nhận lầm được?

"Ngẩng đầu lên." Hàn Hạo Thần nói với nữ tử mặc trang phục màu xanh.

Nàng kia chậm rãi ngẩng đầu, nhìn hần mỉm cười dịu dàng, cử chỉ đoan trang, rất có phong thái của một tiểu thư khuê các, khí chất đó không phải ai cũng có được.

Hàn Hạo Hữu hỏi nàng: "Người có biết người trước mặt là ai không?"

Nàng nhìn Hàn Hạo Thần sau đó lắc đầu nói: "Không biết."

Hàn Hạo Hữu chần chờ một lúc, sau đó lại hỏi: "Vậy người có nhận ra người đứng bên phải người là ai không?"

Nàng nhìn Hồ Duyên Phong tiếp tục lắc đầu nói: "Cũng không biết."

"Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?"

Lan phi hốt hoảng nói: "Hoàng thượng, nàng ấy không nhớ rõ bất cứ chuyện gì, nô tì phát hiện nàng ấy ở hoàng cung, thì chắc hần nàng ấy là Thần vương phi rồi. Nếu không phải là Thần vương phi, vậy làm sao nàng ấy có thể vào cung được? Nô tì không chắc chắn về chuyện này, cho nên mới không dám

mạo hiểm bảm bảo sự việc với hoàng thượng. Hiện tại nó thì có thể khẳng định, nàng ấy chính là Thần vương phi."

Nàng ta hiểu rõ, chỉ cần nàng và Hoa Thiên Nhụy một mực phủ nhận người đi cùng Hồ Diên Phong không phải Lạc Tử Mộng thực sự, có như vậy nàng ta mới có thể tránh được một kiếp.

Trong lúc bọn họ tranh luận, Hồ Duyên Phong vẫn trầm mặc không nói câu gì, hắn muốn tiến lên phía trước, nhưng khi hắn nhìn thấy vẻ mặt mờ mịt của Lạc Tử Mộng, ngực hắn lại nhói đau. Thì ra mặc dù nàng không phải là người hắn muốn tìm, nhưng dù sao hắn cũng dành cho nàng rất nhiều tình cảm, nhìn thấy nàng như vậy, hắn cũng sẽ đau lòng.

"Nhị đệ, Đại hoàng tử, các người nhìn xem, hai người bọn họ ai mới là chính là người của các người." Vấn đề khó khăn này Hàn Hạo Hữu không cách nào tự mình giải quyết được, đành phải để cho bọn họ lựa chọn. Hắn nghĩ, hai người kia giống nhau như đúc, căn bản không phân biệt được ai với ai, hơn nữa cả hai người cùng lúc bị mất trí nhớ, như vậy chọn ai cũng đều giống nhau cả? Vô luận cùng ai ở chung một chỗ, cũng đều có thể bắt đầu lại từ đầu.

Hồ Duyên Phong nhìn về phía Lạc Tử Mộng mặc trang phục màu xanh nước biển, thân thể hắn khẽ run, cho dù nàng bị mất trí nhớ, nhưng khi đặt hai Lạc Tử Mộng ở chung một chỗ, hắn có thể nhận ra được, nữ tử dịu dàng như nước kia mới là người trong lòng của hắn. Chung sống nhiều năm như vậy, thương yêu nhiều năm như vậy, hắn làm sao có thể không nhận biết?

Nàng có khỏe hay không? Trong khoảng thời gian này nàng sống thế nào? Sao nàng lại vô duyên vô cớ mất tích, còn nữa tại sao nàng lại xuất hiện ở đây?

Nhìn thấy ánh mắt Hồ Duyên Phong đang dành cho một nữ tử khác có dáng dấp giống mình, trong lòng Lạc Tử Mộng khó chịu muốn chết, nàng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Giá mà nàng có thể nhớ ra một chút gì đó, có lẽ nàng sẽ không khó chịu như bây giờ. Người luôn miệng nói muốn lấy nàng làm vợ, hiện tại lại dùng ánh mắt thâm tình nhìn nữ tử khác.

Hàn Hạo Thần thấy ánh mắt Lạc Tử Mộng vẫn luôn nhìn về phía Hồ Duyên Phong, trong lòng cảm thấy không thoải mái. Hắn giơ tay muốn chạm vào người nàng, nhưng Lạc Tử Mộng lại sợ hãi lùi lại vài bước.

"Thần Vương điện hạ, thỉnh tự trọng." Lạc Tử Mộng nhìn Hàn Hạo Thần nói.

Tay Hàn Hạo Thần vẫn giơ ở giữa không trung, lại không có cách nào để xuống được, đáy mắt nén bi thương không muốn nàng nhìn thấy, nhưng giọng nói của hắn đã khàn khàn: "Mộng nhi, buổi tối khi ngủ nàng còn có thói quen đạp chân không?"

Lạc Tử Mộng chợt ngẩng đầu nhìn về phía Hàn Hạo Thần, đầu óc nàng trống rỗng, sao hắn có thể biết được việc nàng hay đạp chân khi ngủ?

Nàng và Hồ Diên Phong chưa bao giờ ngủ chung một giường, đến Hồ Diên Phong còn không biết nàng có thói quen này, chỉ có một mình Hình Lan biết, buổi tối nàng ấy phải thức dậy không biết bao nhiêu lần để đạp chân cho nàng, nhưng làm sao hắn có thể biết chuyện này?

Chẳng lẽ nàng thật sự là.

Trái tim nhói đau. Nàng phát hiện bản thân mình không thể tiếp nhận được ánh mắt của hắn, bởi vì vừa nhìn thấy ánh mắt hắn nàng sẽ đau lòng, tự nhiên sinh ra cảm giác buồn rầu, tựa như mỗi đêm nhìn trăng sáng cảm nhận thấy có người nào đang khóc .

Lạc Tử Mộng hốt hoảng quay đầu nhìn Hồ Diên Phong: "Phong."

Nghe thấy Lạc Tử Mộng đang gọi mình, Hồ Diên Phong nhìn về hướng nàng, hắn phát hiện Hàn Hạo Thần đang muốn giơ tay chạm vào gò má nàng. Theo bản năng, hắn đẩy Hàn Hạo Thần ra kéo Lạc Tử Mộng về phía mình.

Hàn Hạo Thần cũng không có ý định từ bỏ, hắn đưa tay kéo Lạc Tử Mộng vào trong ngực, Lạc Tử Mộng bị Hàn Hạo Thần ôm thật chặt trong lòng ngực, chẳng phải nàng nên tức giận hay sao? Nhưng nàng lại phát hiện ra cảm giác này rất quen thuộc, không giống với cảm giác khi được Hồ Diên Phong ôm.

"Đại hoàng tử, người muốn cả hai người ư?"

Câu hỏi của Hàn Hạo Thần khiến Hồ Diên Phong cho sững sốt. Đúng vậy, hắn biết rõ nàng là Thần vương phi, thế nhưng hắn mới vừa rồi hắn muốn đoạt lại nàng từ tay Hàn Hạo Thần.

"Chuyện này. Đại hoàng tử." Hàn Hạo Hữu mở miệng hỏi: "Không biết trong hai người ai mới là hoàng tử phi? Là người mặc trang phục màu trắng, hay là người mặc trang phục màu xanh?"

Lời vừa nói ra, tầm mắt hai Lạc Tử Mộng cùng rơi trên người Hồ Duyên Phong, đột nhiên nữ tử mặc trang phục màu xanh nước biển chuyển mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần đang đứng bên cạnh Lạc Tử Mộng, khi ánh mắt hai Lạc Tử Mộng chạm vào nhau, trong đầu đột nhiên lóe lên một vài hình ảnh.

Hơn nữa, hai người bọn họ thật sự giống nhau như đúc.

Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy? Lạc Tử Mộng có thể cảm nhận được dường như nữ tử kia đang che giấu điều gì đó sau khi nhìn vào ánh mắt nàng ấy, mà chuyện này nàng chưa bao giờ trải qua. Nàng cúi đầu nhìn về phía ngón tay của nàng ấy, phía trên là một chiếc nhẫn.

Tâm đột nhiên nhói đau, nàng lao đảo thiếu chút nữa đứng không vững ngã chúi xuống mặt đất, cũng may nhờ Hàn Hạo Thần đỡ mới không bị ngã xuống, nhưng bất tri bất giác, hai mắt dâng lên một tầng sương mù, không khỏi chua xót trong lòng.

Lạc Từ Mộng tránh người khỏi Hàn Hạo Thần từ từ đi về phía nữ tử kia, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào chiếc nhẫn trên tay nàng ấy, nước mắt không ngừng rơi xuống.

Biểu hiện của nàng khiến mọi người ở đây kinh ngạc, cũng làm cho Hàn Hạo Thần và Hồ Diên Phong không biết phải làm thế nào.

"Chiếc nhẫn này người lấy ở đâu?" Lạc Từ Mộng mở miệng hỏi nàng ấy, giọng nói khàn khàn không được rõ ràng.

Lạc Từ Mộng giơ tay lên nhìn chiếc nhẫn trên tay mình, nàng hoảng sợ, giống việc thấy một người giống mình như đúc đang đứng ở trước mặt.

"Cái này Một người đã đeo nó lên tay của ta."

Lạc Từ Mộng đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn kia, nó mang đến cho nàng một cảm giác rất ấm áp, phía trên chiếc nhẫn gắn một viên kim cương, nước mắt của nàng chậm rãi nhỏ xuống viên kim cương đó. Trong giây lát, sau khi nước mắt của nàng nhỏ xuống chiếc nhẫn kia, lập tức khiến toàn thân chiếc nhẫn sáng ngời, ánh sáng bắn ra bốn phía.

"A." Hai người nắm chặt tay, đột nhiên kêu lên một tiếng sợ hãi.

"Mộng nhi!" Hàn Hạo Thần và Hồ Diên Phong cùng lúc kêu lên, bọn họ muốn chạy về phía các nàng, lại phát hiện rằng bản thân không thể đến gần được. Nếu không phải tận mắt được chứng kiến, mọi người cũng không thể nào tin nổi đây là sự thực.

Khi hai người mở mắt, tất cả trí nhớ được khôi phục hoàn toàn, quận chúa Lạc Từ Mộng của nước Ngân Nguyệt không rõ tại sao người trước mặt lại có dáng dấp giống nàng, như cùng một mẹ sinh ra.

"Chiếc nhẫn của người. Có phải do một người tên là Hồ Diên Phong đeo lên phải không?" Lạc Từ Mộng hỏi nàng.

Hồ Diên Phong nghi ngờ trong lòng, bọn họ mới vừa gặp lại nhau, hắn đeo nhẫn cho nàng lúc nào, chính hắn cũng không ngờ.

Không ngờ Từ Mộng Quận chúa gật đầu đáp: "Đúng vậy." Nàng quay đầu liếc mắt nhìn Hồ Diên Phong sau đó nói với Lạc Từ Mộng: "Ta đến một nơi rất kì lạ, người kia cùng Phong rất giống nhau, hắn nói hắn sẽ chiều cố ta cả đời, nói hắn quen biết ta từ bé, sau đó hắn đeo chiếc nhẫn này vào ngón tay của ta."

Nghe đến đó, Lạc Từ Mộng đã khóc không thành tiếng, thì ra hắn vẫn còn nhớ rõ, nàng và hắn từ nhỏ lớn lên cùng nhau, ở thế giới đó nàng chỉ có hắn là bạn, hắn từng nói hắn muốn chăm sóc nàng cả đời. Lời nói đó của hắn nàng cũng chỉ cho là trò đùa, nhưng không ngờ hắn lại làm thật. Nhưng hiện tại nàng không thể quay về, mà Từ Mộng Quận chúa cũng quay lại đây, giờ đây hắn sống ra sao?

Nhưng. Trên cái thế giới này tại sao có thể xuất hiện hai người giống nhau như vậy, rõ ràng Từ Mộng Quận chúa chính là kiếp trước của nàng, hôm nay Từ Mộng Quận chúa trở lại đây, có lẽ nào nàng sắp trở về thế giới hiện tại rồi?

Ở chỗ này còn có người nàng yêu. Hàn Hạo Thần!

Nàng nhìn Hàn Hạo Thần, hắn rất tốt, cho tới bây giờ hắn luôn đối xử với nàng rất tốt, cuộc đời này nhất định nàng phải phụ lòng một người sao.

"Mộng nhi, nàng làm sao vậy?" Hàn Hạo Thần tiến lên thủ chạm vào người Lạc Từ Mộng, hắn phát hiện bây giờ đã có thể đến gần nàng.

"Hiện tại. Có phải hai người đã nhớ ra được điều gì đó rồi không?" Hàn Hạo Hữu thủ lên tiếng dò xét. Mọi chuyện vừa mới xảy ra thật thần kì, cho đến giờ tinh thần hắn vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Lạc Từ Mộng cúi đầu cười, mọi chuyện xảy ra trong khoảng thời gian này thật sự là quá ly kỳ, vốn nàng tưởng rằng chuyện nàng xuyên qua đến đây đã là chuyện không thể tưởng tượng nổi, lại không ngờ còn có chuyện còn đáng kinh ngạc.

Nàng hỏi Hàn Hạo Thần hỏi: "Không biết Thần Vương điện hạ đã nhận ra ai là Thần vương phi chưa? Người chó nhận nhầm người khác là Thần vương phi"

Hàn Hạo Thần hết nhìn nàng lại quay sang nhìn Từ Mộng Quận chúa, suy nghĩ một lát, hắn kéo nàng ôm vào trong ngực, chỉ sợ lại một lần nữa nàng biến mất khỏi hắn: "Sẽ không nhận lầm, vĩnh viễn sẽ không nhận lầm, nàng chính là Mộng nhi của ta, ta làm sao có thể nhận lầm được."

Lạc Từ Mộng đưa tay vòng qua hông của hắn, nàng đã hiểu tại sao trước đây khi mất trí nhớ, mỗi lần tựa vào ngực Hồ Diên Phong nàng đều có cảm giác xa lạ, bởi vì người trước mặt nàng đem đến cho nàng cảm giác quen thuộc, đây mới chính là cái ôm thuộc về nàng.

Hồ Diên Phong tiến lên ôm Từ Mộng Quận chúa, hắn đã từng nhận nhầm người khác là nàng, khi nhận ra người đó không phải là nàng nhưng hắn vẫn không từ bỏ được, hắn lại không nghĩ tới đột nhiên nàng sẽ xuất hiện trước mặt hắn.

"Mộng nhi. Thật xin lỗi!" Hồ Diên Phong tự trách bản thân.

Từ Mộng Quận chúa hiểu, trong khoảng thời gian nàng không có ở đây, Lạc Từ Mộng luôn ở cùng với hắn, hắn đối với nàng này sinh ra tình cảm cũng

cũng là điều không thể tránh khỏi. Nàng luôn là người thấu tình đạt lý, nên Hồ Diên Phong càng thêm đau lòng.

Mà chủ ý của Lan phi là dùng việc mất trí nhớ của Từ Mộng Quận chúa đã tránh việc mình không bị trách phạt, lại không nghĩ rằng nàng đã giúp bọn họ một tay. Tội cố ý mưu sát của Hoa Thiên Nhụy khó có thể thoát.

Hoa Thừa Tướng vì muốn giữ lại mạng sống cho nữ nhi, cam tâm tình nguyện từ bỏ chức vụ Thừa Tướng, cách chức làm thảo dân bình thường, Lan phi bị cấm túc trong cung của mình.

Hàn Hạo Thần không muốn bọn họ chiếm tiện nghi như vậy, bởi vì Hoa Thiên Sóc là tướng quân, nên bọn họ có thể nhờ vào Hoa Thiên Sóc mà không lo đến chuyện cơm ăn áo mặc. Cho nên Hoa Thiên Sóc không được cung cấp cho bọn họ bất cứ thứ gì, không thể đưa ngân lượng, bọn họ cũng không được phép vào ở trong phủ tướng quân.

Hàn Hạo Hữu và Hoa Thiên Sóc đành phải thỏa hiệp, Hàn Hạo Thần mới tha cho bọn họ một con đường sống, nhưng Lạc Từ Mộng lại không có ý định từ bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 136: Ghen

Ghen

Ngày tiếp theo, Hồ Duyên Phong và Từ Mộng Quận chúa phải lên đường trở về nước Ngân Nguyệt, Hàn Hạo Thần và Lạc Từ Mộng đến đưa tiễn. Đoàn người đi đến cổng Phủ La Tự, Lạc Từ Mộng đi về phía xe của Từ Mộng Quận chúa gọi nàng bước xuống xe ngựa. Hồ Diên Phong và Hàn Hạo Thần không biết nàng định làm gì, nhưng trong lòng bọn họ đều hiểu, một khi Lạc Từ Mộng muốn làm việc gì đó thì không một ai có thể ngăn cản được, bọn họ cũng không có ý muốn ngăn cản nàng.

Lạc Từ Mộng cùng Từ Mộng Quận chúa bước vào bên trong Phủ La Tự dâng hương, trước giờ nàng chưa bao giờ tin vào Thần Phật, nhưng lần này nàng nguyện ý tin tưởng vào nó, hi vọng Từ Mộng Quận chúa có thể lên đường bình an, vĩnh viễn hạnh phúc. Vì hiện tại nàng đã rõ, thì ra nàng chính là kiếp sau của Từ Mộng Quận chúa, Từ Mộng Quận chúa chính là kiếp trước của nàng.

Từ Mộng Quận chúa vẫn cảm thấy không dám tin, nàng nhìn Lạc Từ Mộng thờ dài nói: "Nếu không phải ngươi cứ luôn khẳng định mình không phải là tỷ muội của ta, ta thật không tin tưởng được trên đời này lại có người nhìn giống ta đến vậy."

Lạc Từ Mộng cong khóe môi, tính cách hai người lại khác nhau hoàn toàn, nàng luôn hoạt bát lanh lợi, còn Từ Mộng Quận chúa luôn có phong thái đoan trang dịu dàng.

Nàng nhìn hai nam nhân đứng cách đó không xa, sau đó nhìn Từ Mộng Quận chúa hỏi: "Thật ra ngươi biết Hồ Diên Phong từng có chút tình cảm với ta phải không?"

Từ Mộng Quận chúa cười nhạt gật đầu một cái.

"Nếu hấn thích người khác, ngươi sẽ đau lòng, sẽ giận hấn sao?" Lạc Từ Mộng tiếp tục hỏi.

"Đương nhiên." Từ Mộng Quận chúa dịu dàng trả lời.

"Vậy bây giờ thì sao?"

Từ Mộng Quận chúa có chút suy tư, chung quy vẫn tiếp tục lắc đầu.

"Ngươi có biết tại sao chúng ta lại có vẻ ngoài giống nhau không? Vì sao biết Hồ Diên Phong cũng có tình cảm với ta nhưng ngươi lại không tức giận không?"

Từ Mộng Quận chúa vừa muốn nói gì đó, nhưng lại lắc đầu tỏ ý mình nghĩ không ra.

Lạc Từ Mộng kéo tay của nàng, chỉ vào chiếc nhẫn, nàng vuốt ve viên kim cương ở phía trên chiếc nhẫn, mỉm cười.

"Ngươi có tin tưởng vào chuyện kiếp trước kiếp này không?" Lạc Từ Mộng ngẩng đầu nhìn nàng, thấy nàng ấy dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn nàng: "Ngươi tức giận khi thấy Hồ Diên Phong dành tình cảm cho người khác, đó là bởi vì ngươi thương hấn, nhưng ngươi không tức giận khi hấn có tình cảm với ta, đó là bởi vì vốn chúng ta là cùng một người, ngươi chính là ta...ta chính là ngươi."

"Cái gì?" Từ Mộng Quận chúa ngạc nhiên.

"Chuyện ta nói nghe rất đáng sợ đúng không?" Lạc Từ Mộng lại cầm một cái tay khác của nàng ấy lên, phát hiện được lá gan nàng ấy thật nhỏ, câu nói của nàng đã dọa nàng ấy sợ hãi, hai tay đã cứng đờ lạnh lẽo: "Ta xuyên qua ngàn năm tới đây, lúc đầu ta cũng khó mà tin tưởng được đó là sự thực, ta luôn cho rằng đây chỉ là một giấc mộng, chỉ là một giấc mộng mà thôi."

"Mặc kệ người có tin hay không, nhưng ta đã tin, người là ngàn năm trước của ta, mà ta lại là ngàn năm sau của người. Ta xuyên qua đến đây còn người cũng giống ta xuyên qua đến ngàn năm về sau, cho nên người đã gặp được Hồ Diên Phong của ngàn năm sau, hẳn là người lớn lên cùng ta từ nhỏ, cũng như ta gặp được Hồ Diên Phong ở đây."

Lạc Từ Mộng và Từ Mộng Quân chưa bước ra bên ngoài Phủ La Tụ, nàng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời xanh thẳm, cảm thán: "Lúc ấy, A Phong nói muốn lấy ta, sẽ chiều cô ta cả đời, ta chỉ cho rằng hắn đang đùa giỡn, lại không nghĩ rằng hắn sẽ làm thật, cho nên khi hắn gặp người hắn đã nói muốn kết hôn với người, chiếc nhẫn kim cương này chính là minh chứng tốt nhất."

"Mà ta cũng gặp được Hồ Diên Phong, hẳn vốn cho rằng ta là người, cho nên hắn cũng nói muốn kết hôn với ta, lại không nghĩ đến mọi chuyện lại xảy ra như vậy."

"Ta thắc mắc, tại sao người có thể trở lại còn ta thì không, kiếp trước kiếp này thế nhưng lại có thể gặp nhau."

"Tại sao?" Từ Mộng Quân chưa nhìn nàng, hôm qua thấy dáng vẻ nàng nghịch ngợm, còn cho rằng chắc hẳn tính cách nàng trẻ con, nhưng không nghĩ đến khi nàng phân tích sự việc lại thấy tình đạt lý đến vậy.

Lạc Từ Mộng cười nhạt: "Đó là bởi vì người người yêu không phải là Hồ Diên Phong của ngàn năm sau, mà chính là Hồ Diên Phong đang ở trước mắt người. Trong lòng tồn tại chấp niệm, thế nên người trở về đây bên cạnh người người yêu. Mà ta quen biết Hồ Diên Phong trước khi biết Hàn Hạo Thần, nếu ta xuyên đến chỗ của Hồ Diên Phong và yêu hắn, còn người yêu Hồ Diên Phong của ngàn năm sau, có lẽ kết cục sẽ là ta và người hoán đổi cho nhau."

Từ Mộng Quân chưa trầm mặc hồi lâu, nàng nhìn chiếc nhẫn trên tay, đột nhiên hiểu rõ một chuyện, nàng quay đầu nhìn về phía Lạc Từ Mộng, nói: "Thật ra người không thể quay về còn có một nguyên nhân khác."

Lạc Từ Mộng mở to mắt nhìn nàng.

"Thật ra. Bởi vì người đã sớm yêu Thần vương gia, cho nên người không có chấp niệm muốn trở về giống như ta, nếu người có, thì ngày ta trở lại đây người cũng có thể trở về phải hay không?"

"Người."

"Ta tin tưởng có kiếp trước kiếp này, ta cũng tin tưởng mỗi một câu người nói ra."

Lạc Từ Mộng lúc này mới thoải mái cười một tiếng: "Thật ra thì Hồ Diên Phong rất thích người, hi vọng người có thể hạnh phúc."

Từ Mộng Quân chưa gật đầu một cái: "Ừ, ta cũng hi vọng người có thể hạnh phúc, bởi vì. Người chính là ta...ta chính là người."

Hai người đồng thời phì cười.

"Nếu là hắn xử với người không tốt, người hãy dùng bỏ câu đưa tin cho ta, chỉ tiếc nơi này không có điện thoại di động, nhận được tin tức sẽ chậm một chút, nhưng ta vẫn sẽ giúp người giáo huấn hắn, quyết không cho phép hắn khi dễ ngàn năm trước của ta."

"Ha ha ha, người nói 'điện thoại di động' sao? Ta đã thấy, lúc ấy thấy mọi người đều cầm một khối gì đó trong tay, cứ như đọc diễn văn, ta còn tưởng rằng bọn họ có chút không bình thường".

Nhớ tới ngày tháng ở hiện đại, Từ Mộng Quân chưa cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thật có nhiều chuyện kỳ kỳ xảy ra, chỉ tiếc rằng trong đầu nàng chỉ muốn trở về bên cạnh Hồ Diên Phong, nếu không nàng sẽ khám phá hết những điều thú vị của thế giới ngàn năm sau.

Đi tới cạnh xe ngựa, Từ Mộng Quân chưa gỡ chiếc nhẫn trên ngón tay xuống, bỏ vào lòng bàn tay Lạc Từ Mộng nói: "Thật ra thì đây là đồ của người, Hồ Diên Phong rất thích người, chỉ tiếc ta không phải là người hắn muốn chăm sóc."

"Cái này của Hồ Diên Phong sao?" Hàn Hạo Thần chau mày nhìn nàng, lại nhìn đến chiếc nhẫn trong tay nàng.

Lạc Từ Mộng nhún vai, không trả lời câu hỏi của hắn, Hàn Hạo Thần có chút không vui, Hồ Diên Phong nhìn Lạc Từ Mộng hồi lâu, tim của hắn rối loạn. Hắn phải giải thích thế nào với Hồ Diên Sơn và Hồ Diên Uy đây.

Lạc Từ Mộng đi tới trước mặt Hồ Diên Phong, ôm hắn một cái thật thoải mái trước mặt mọi người, Từ Mộng Quân chưa đứng ở bên cạnh cũng bắt đầu khổ sở, không phải vì nàng nhìn thấy Lạc Từ Mộng ôm Hồ Diên Phong, mà bởi vì họ mới quen biết chưa lâu đã phải ly biệt.

Hàn Hạo Thần muốn tiến lên ngăn cản, lại mạnh mẽ nhịn xuống ý muốn đó, chỉ là một cái ôm ly biệt mà thôi, hắn sẽ để Hồ Diên Phong chiếm tiện nghi lần này, nhưng từ nay về sau, hắn muốn cả đời này cũng sẽ không gặp lại Hồ Diên Phong.

"Người hãy giúp ta chuyển lời xin lỗi đến Tam ca Tứ ca, cũng cảm ơn bọn họ đã chăm sóc ta trong khoảng thời gian vừa rồi." Mắt Lạc Từ Mộng ngân ngấn nước mắt, nghĩ tới những tháng ngày ở nước Ngàn Nguyệt, nàng không khỏi bồi hồi trong lòng.

"Ta hiểu rồi." Hồ Diên Phong vỗ lưng nàng an ủi, cuối cùng hắn vẫn quyết định buông tay nàng ra.

Nhưng cử chỉ vừa rồi của hắn đã khiến Hàn Hạo Thần đang đứng một bên hận nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể ném hắn trở về nước Ngân Nguyệt ngay lập tức được.

Từ Mộng Quận chúa và Hồ Diên Phong bước lên xe ngựa chuẩn bị rời đi, lúc này đột nhiên Quý Vân Hạc bước xuống ngựa, quỳ gối trước mặt Hồ Diên Phong và Từ Mộng quận chúa.

"Đại hoàng tử, xin ngài cho phép thuộc hạ đi theo Quận. Đi theo Thần vương phi."

Lời nói của Quý Vân Hạc khiến mọi người sững sốt.

"Xin Thần vương phi cho phép thuộc hạ phục vụ ngài cả đời này." Quý Vân Hạc tiếp tục nói.

"Người làm gì vậy, mau đứng dậy đi." Lạc Từ Mộng đỡ hắn đứng dậy. Dĩ nhiên nàng biết tâm tư của hắn, hắn muốn báo đáp, nhưng dù sao hắn cũng là người nước Ngân Nguyệt.

Lạc Từ Mộng quay đầu nhìn về phía Hồ Diên Phong, Hồ Diên Phong nhếch môi khẽ cười: "Thật ra thì Quý Vân Hạc đã sớm là người của ngươi, để cho hắn đi theo ngươi ta cũng tương đối yên tâm"

"Thật sao? Cảm ơn." Lạc Từ Mộng mừng rỡ.

"Tạ Đại hoàng tử, tạ Thần vương phi." Quý Vân Hạc còn cao hứng cả hơn nàng.

Nhìn theo bóng dáng xe ngựa Hồ Diên Phong biến mất, Hàn Hạo Thần đang đứng sau lưng nàng tức giận thở phì phò, mới vừa rồi Hồ Diên Phong nói câu "Để cho hắn đi theo ngươi ta cũng tương đối yên tâm" đã chọc giận đến hắn, nghe giống như Hồ Diên Phong cử người đến giám sát nàng.

Thật là đôi trắng thay đen lẫn lộn.

Tay Hàn Hạo Thần nắm chặt quyền, hận không được muốn đánh hắn vài quyền.

Bên trong xe ngựa, Hồ Diên Phong nhìn Lạc Từ Mộng và Hàn Hạo Thần đứng sòng vai cùng nhau, nhìn cực kỳ xứng đôi, hắn quay đầu nhìn Mộng nhi. Vô luận như thế nào, bọn họ cũng đã tìm được người mà mình mong muốn, cũng không còn điều gì để tiếc nuối nữa.

"Thế nào? Không nhớ ư?" Từ Mộng Quận chúa nhướn mày nhìn hắn.

Thân thể Hồ Duyên Phong hơi chấn động, hắn cầm tay nàng lên vội vã giải thích: "Không phải, nàng đã trở về bên cạnh ta, ta đâu còn gì để mà nuối tiếc nữa."

Từ Mộng Quận chúa thấy hắn khẩn trương như vậy, nàng cố gắng đè nén cảm xúc lại: "Không có một chút gì nuối tiếc sao? Chẳng đã trở nên máu lạnh vô tình từ khi nào vậy?"

Hồ Diên Phong cảm giác dù hắn có trăm miệng một lời cũng không thể bào chữa được, bỏ cũng không được mà không bỏ cũng không xong, như thế nào mới tốt đây.

Im lặng đến nửa ngày, hắn mới thử dò xét hỏi: "Có một chút nuối tiếc có được hay không? Ai bảo nàng ấy với nàng giống nhau như đúc !"

Từ Mộng Quận chúa nhìn hắn mắt hờn, thật ra nếu khi nàng xuyên qua không giữ chấp niệm về hắn, nếu khi Lạc Từ Mộng xuyên qua gặp hắn đầu tiên chứ không phải là Hàn Hạo Thần, có lẽ kết cục sẽ không như vậy.

Nàng không trách Hồ Diên Phong không thể quên được Lạc Từ Mộng của ngàn năm sau, bởi vì trong lòng nàng cũng tồn tại bóng hình của Hồ Diên Phong ngàn năm sau, thời gian nửa năm không quá dài cũng không quá ngắn, nhưng nàng biết tình cảm nàng dành cho hai người không giống nhau, đối với người đang ở bên cạnh nàng là yêu, còn với Hồ Diên Phong của ngàn năm sau là biết ơn.

Huống chi, vô luận bọn họ yêu người ở thời không nào, người bọn họ yêu đều giống nhau, chỉ có sự khác biệt giữa ngàn năm sau cùng ngàn năm trước.

Hồ Diên Phong cuối cùng cũng hiểu ra, dù hai người bọn họ giống nhau ra sao, người ở bên cạnh hắn lúc này mới chân chính là người hắn yêu, nhưng hắn rất cảm kích Lạc Từ Mộng đã ở bên cạnh an ủi hắn trong khoảng thời gian này.

Thấy Từ Mộng Quận chúa không nói lời nào, cho rằng nàng đang tức giận, hắn muốn giải thích nhưng lại không biết phải mở miệng thế nào, có cảm giác khóc không ra nước mắt "Nàng đừng tức giận nữa có được hay không? Mộng nhi? Ta phải làm gì để nàng hết giận đây?"

Từ Mộng Quận chúa không nhịn được cười "Hi hi", bộ dáng hắn gấp gáp như vậy, thật giống hắn hồi bé khi nhìn thấy nàng khóc lóc, luôn tìm cách an ủi nàng.

"Đùa chàng thôi, xem sau này chàng còn dám dành tình cảm cho người nào khác ngoài ta nữa không?"

"Đùa sao? Nàng làm ta sợ muốn chết!" Về mặt hấn bắt mãi những cũng ngằm thở phào nhẹ nhõm, hấn ôm nàng vào trong ngực, hết sức vui vẻ. Về sa ta đầu giám nữa, từ giờ trở đi, ta phải luôn giữ chặt nàng bên mình, tránh việc nàng đột nhiên biến mất một lần nữa."

"Nếu là trong lòng chàng có người khác, ta đã biến mất một lần thì sẽ có lần thứ hai, lần thứ ba....."

"Không, bảo đảm không, Mong nhi kia ta đã giao cho Hàn Hạo Thần rồi, sau này sẽ không có người khác."

Từ Mộng Quận chúa cố ý bêu môi nói: "Nhưng nghe Mộng muội muội nói. Từ Linh tỷ đối cũng có tình cảm ái mộ dành cho chàng, hơn nữa tỷ ấy đoan trang hiền thực, chắc chắn sẽ là một hoàng tử phi thật tốt. Nếu chàng không tìm được ta cũng không quan tâm đến Mộng muội muội, có lẽ chàng sẽ cưới tỷ ấy?"

"Nàng nói bậy bạ gì đó, ta chỉ coi nàng ấy như muội muội của mình, chưa từng có ý nghĩ nào khác. Về sau có nàng giám sát ta rồi, làm sao ta có thể có ý nghĩ xấu đây."

Từ Mộng Quận chúa nhẹ nhàng lắc đầu thở dài nói: "Xem ra Mộng muội muội nói không sai, chàng cần phải dạy dỗ thêm. Nàng ấy cũng nói rồi, nếu như mà ta cảm thấy dạy dỗ chàng quá mệt mỏi, thì cứ bỏ mặc chàng không quan tâm chàng nữa, dù sao nam nhân trên đời này còn nhiều."

"Nàng ấy thật sự nói vậy?" Thấy nàng nhún mày cười, hấn cau mày lắc đầu một cái, "Không được, về sau không cho phép nàng gặp nàng ấy."

"Vây cũng không được! Ta nói với nàng ấy sẽ thường xuyên mới nàng ấy đến nước Ngân Nguyệt chơi, nếu là chàng không để cho nàng ấy gặp ta, ta sẽ một đi không trở về."

"Nàng mới gặp nàng ấy chưa được bao lâu, vậy mà đã xem nàng ấy còn quan trọng hơn ta?" Hồ Diên Phong thật sự là nhin không được nổi lên cơn ghen.

Từ Mộng Quận chúa khiêu khích nhìn hấn hỏi ngược lại: "Thế nào, không được sao?"

Hồ Diên Phong hơi ngần người một chút, hấn bật cười ôm nàng vào trong lòng nói: "Được! Ta sợ nàng rồi, tất cả đều nghe theo ý của nàng."

Xe ngựa lặc lư, Hồ Diên Phong có chút buồn bực, lực ảnh hưởng của Lạc Từ Mộng quả thực rất lớn, chẳng những khiến hấn tâm phiền ý loạn, còn khiến Mộng nhi của hấn tin tưởng vào những lời nàng nói. Thậm chí mọi người trong hoàng cung còn coi trọng nàng hơn cả hấn, không biết phụ hoàng, Hồ Diên Sơn Hồ Diên Uy sẽ phản ứng ra sao khi không thấy nàng trở lại.

Thấy xe ngựa của Hồ Diên Phong đã đi xa, Lạc Từ Mộng nhìn Hàn Hạo Thần nói: "Đi thôi."

Tuy Hàn Hạo Thần có chút không vui, nhưng vẫn thuận theo nàng gật đầu một cái.

Nhưng khi Lạc Từ Mộng bước lên xe ngựa, nàng bước hụt chân khiến cả người ngã về phía sau.

"Vương phi. . . ." Quý Vân Hạc muốn tiến lên đỡ nàng, nhưng động tác của Hàn Hạo Thần còn nhanh hơn cả hấn, khi hấn ngã đầu, liền bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Hàn Hạo Thần liếc nhìn hấn, thấy vậy, Quý Vân Hạc lập tức cúi thấp đầu xuống lui về phía sau hai bước.

Hàn Hạo Thần đen mặt, thật là Hồ Diên Phong vừa đi khỏi lại xuất hiện một Quý Vân Hạc, vương phi của hấn thật đào hoa?

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 137: Tình cảm khó có thể tự động kiểm chế

Tình cảm khó có thể tự động kiểm chế

"Này, chàng mau thả ta xuống." Lạc Từ Mộng bị hấn ôm ngang vào trong ngực, lại nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ bất mãn của hấn, nàng cảm giác hấn đang giận dữ chuyện gì đó.

Hấn mấp máy môi mòng, không mở miệng, ôm nàng đi vào trong xe ngựa.

Thiệu Tàn và Tiểu Đông, hai người hai mặt nhìn nhau không nhin được cười ra tiếng, Tiểu Đông một tay chấp ở sau lưng, một tay vỗ vai Quý Vân Hạc, nở một nụ cười có ý vị, sau đó lắc đầu bước về phía xe ngựa.

Thiệu Tàn nhún mày thở dài, cũng vỗ vai hấn, cố nén cười nhỏ giọng mà nói ra: "Huynh đệ, về sau tự giải quyết cho tốt."

Quý Vân Hạc ngẩng đầu nhìn hai người bọn họ, vò đầu không hiểu chuyện gì đang xảy ra, lại nghe được bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng gầm nhẹ: "Hồi phủ!"

Lạc Tử Mộng bị hấn dọa sợ hết hồn, chân đau làm nàng phát ra tiếng kêu.

"Cẩn thận một chút." Cho dù trong lòng ghen ghét, nhưng Hàn Hạo Thần hết sức khản trương đặt chân nàng lên trên đùi của mình, sau đó giúp nàng cõng giày, nhẹ nhàng xoa nắn chân cho nàng: "Còn đau không?"

Giọng nói của hấn dịu dàng như vậy, khiến hốc mắt Lạc Tử Mộng ươn ướt.

Thấy nàng dường như sắp khóc, hấn vội vàng ôm nàng vào trong ngực, hấn vẫn như trước đây, nhẹ nhàng ôm nàng vào trong ngực che chở.

"Nhanh thôi là sẽ về đến nhà, nàng chịu đựng thêm một chút, ta sẽ lập tức mời thái y đến xem qua cho nàng." Hấn vỗ nhẹ sống lưng nàng an ủi, thấy nàng như vậy, hấn cũng cảm thấy thật khó chịu.

Lạc Tử Mộng không kiềm chế được khóc thút thít, nàng ngược mắt nhìn về phía Hàn Hạo Thần, đưa tay ôm hấn thật chặt.

"Chàng có nhớ ta hay không?" Nàng vùi đầu vào ngực hấn nghẹn ngào hỏi.

Lúc này Hàn Hạo Thần mới hiểu, nàng khóc không phải bởi vì chân đau, mà bởi vì sau nửa năm ly biệt hai người mới gặp lại nhau. Hấn tựa cằm vào đỉnh đầu nàng, tay nhẹ vuốt lưng nàng nói: "Ta rất nhớ nàng."

Lạc Tử Mộng nghe được câu nói của hấn, mà hấn cũng cúi đầu nhìn nàng, tầm mắt hai người chạm vào nhau, nàng ngẩng đầu lên chủ động hôn hấn. Vốn chỉ là cảm xúc mạnh mẽ nhất thời, nhưng một khắc kia khi môi nàng chạm vào môi hấn, hấn đã không nhịn được mà kim chặt đầu nàng, mạnh liệt hôn.

Hấn cạy đôi môi nàng, cái lưỡi ẩm ướt tiến vào trong miệng, đến lúc nàng hít thở không thông, hấn mới lưu luyến không rời mà buông nàng ra.

"Hạo Thần, sau này chàng vẫn sẽ đối xử tốt với ta chứ?" Nàng thử thăm dò hỏi hấn, dù đã biết trước đáp án, nhưng nàng muốn tự mình nghe thấy hấn nói điều này.

"Ngốc, ta sẽ luôn đối xử tốt với nàng." Giọng nói của hấn mang theo sự cung chiều cùng kiên định, trái tim nàng trở nên ấm áp vì câu nói đó của hấn.

Chỉ cần câu nói này của hấn thôi, cho dù sau này nàng có cơ hội quay trở về hiện đại nàng cũng nhất quyết không về, cuộc đời này. Có hấn cũng đủ rồi.

Bên trong Tầm Mộng Cư, thái y đang kiểm tra vết thương ở chân cho Lạc Tử Mộng, thái y nói chỉ cần tĩnh dưỡng hai ngày là sẽ khỏi, chỉ là trong vòng hai ngày đó nàng cử động sẽ có chút bất tiện.

Trong phòng chỉ còn lại Lạc Tử Mộng và Hàn Hạo Thần, Lạc Tử Mộng nhìn xung quanh căn phòng, hơn nửa năm không ở nơi này, bài biện bên trong căn phòng vẫn y như cũ, hơn nữa còn được quét dọn thường xuyên nên cả căn phòng không nhiễm một hạt bụi, trong không khí còn tràn ngập mùi vị của hấn.

"Sau này có còn được như vậy nữa không?" Nàng hỏi một câu không đầu không đuôi khiến Hàn Hạo Thần có chút khó hiểu.

"Nàng nói gì vậy?" Hấn ngồi xuống bên cạnh nàng, giờ tay vuốt ve mặt của nàng, cảm giác thật chân thật, giờ đây nàng đã trở về bên cạnh hấn rồi.

"Ta đang nói đến Hoa Thiên Nhụy, liệu sau này chàng có yêu nàng ta không, sau đó."

"Sẽ không!" Không đợi Lạc Tử Mộng nói xong, Hàn Hạo Thần đã cắt đứt lời nói của nàng.

Nhìn thấy vẻ mặt kiên định của hấn, Lạc Tử Mộng không khỏi nhũn mảy, nàng tiếp tục hỏi hấn: "Lúc ta không có mặt ở đây, chàng có." Nàng cần căn môi không biết phải mở miệng thế nào.

Hàn Hạo Thần thấy nàng ấp úng, hai mắt hấn tỏa sáng, thấy nàng muốn hỏi nhưng lại không dám hỏi, đáng vẻ lung túng của nàng khiến thân thể của hấn bắt đầu có phản ứng.

Nhéch môi cười, hấn không nói lời gì bỗng nàng lên.

"Này, chàng làm gì thế?" Lạc Tử Mộng hét lên kinh ngạc, hơi thở của hấn phả vào trên mặt, khiến nàng không khỏi đỏ mặt.

Hấn vừa đặt nàng lên giường, thân thể to lớn lập tức đè lên trên, đáy mắt đã sớm tràn đầy dục vọng, một tay cõng y phục của nàng vừa nói: "Lâu nay Mộng nhi để ta ngủ một mình một giường, hiện tại nàng phải bồi thường cho ta."

Trước đây bởi vì Lạc Tử Mộng luôn ở cùng Tử Mộng Quận chúa, hấn cũng ở tại dịch quán, nhưng căn bản cũng không có cơ hội ngủ cùng giường với nàng. Hôm nay Hồ Diên Phong và Tử Mộng quận chúa đã quay trở về, cuối cùng cũng chỉ còn lại nàng và hấn, sao hấn có thể bỏ qua cơ hội này được?

Cho dù sau này ngày nào hấn cũng có cơ hội, nhưng hấn quyết định sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội này.

Mà câu nói vừa rồi của hắn đã trực tiếp trả lời nghi vấn của nàng, Lạc Từ Mộng không khỏi mừng rỡ những nàng vẫn khắc chế sự khản trương của mình lại, muốn dời tầm mắt ra chỗ khác, nàng nhìn thấy ngoài cửa sổ một mảnh sáng ngời, lúc này mới nhớ tới bây giờ đang là ban ngày, làm sao có thể làm mấy chuyện này vào ban ngày được? Hắn bây giờ không phải là quá đói khát đến mức không thể đợi mấy canh giờ sau được sao?

"Bây giờ đang là ban ngày." Tiếng nói vừa ngừng, y phục của nàng đã bị hắn cời ra, da dẻ nàng trơn mịn càng khiến dục vọng của hắn bùng phát mạnh liệt.

"Ban ngày thì làm sao?" Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, hắn cúi đầu hôn nàng cũng đồng thời cời quần áo trên người mình ra.

Cảm giác xa lạ và quen thuộc kéo đến, nàng không tự chủ được uốn cong người lên, nhưng hiện tại đang có rất nhiều người đứng ở bên ngoài, nàng thận trọng quần đến đỏ mặt thấu triệt.

"Chờ một chút, ta muốn. đi tắm." Thật vất vả lắm nàng mới nói ra được những lời này.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Quý Vân Hạc, tình địch!

Không thể nghi ngờ, một câu nói này của hắn đã vượt qua thân phận chủ tớ. Cho dù là có Vương phi chiếu cố, thì làm thuộc hạ hoặc tôi tớ cũng không thể quả trách chỗ sai của Vương gia như vậy. Nhưng sự quan tâm của hắn đối với Lạc Từ Mộng quả thực khiến Thiệu Tần và Tiểu Đông một lúc lâu sau vẫn không nói được một câu.

Nhưng mà, mới vừa rồi bọn họ còn toát mồ hôi thấy hắn vì không có Hàn Hạo Thần ở đây, ai ngờ vừa quay đầu thì lại nhìn thấy Hàn Hạo Thần cả mặt xanh mét đang đứng ở ngưỡng cửa, còn Lạc Từ Mộng đang được Hàn Hạo công trên lưng thì cong miệng cười thầm.

Lạc Từ Mộng không ngờ, một Quý Vân Hạc bình thường luôn không thích nói chuyện nhưng một khi nói chuyện thì quả thật đúng là có thể làm tức chết những người khác, xem ra là đã được chân truyền từ nàng rồi.

"Người mới vừa nói gì?" Hàn Hạo Thần đen mặt trừng mắt nhìn Quý Vân Hạc, mà Quý Vân Hạc sau khi nhìn thấy Lạc Từ Mộng đang được Hàn Hạo Thần công trên lưng thì hơi ngại ngùng, sau đó mới cúi đầu gọi một tiếng "Vương gia".

Từng biểu cảm biến hóa trên sắc mặt hắn đều bị Hàn Hạo Thần nhìn thấy rõ. Theo ý hắn, Quý Vân Hạc chính là cóc mà đòi ăn thịt thiên nga, hơn nữa cái miếng thịt thiên nga này còn thuộc về Hàn Hạo Thần hắn.

Toàn thân Hàn Hạo Thần đều tản ra hơi thở đầy sát khí, ngay cả Lạc Từ Mộng ở sau lưng cũng cảm nhận được. Nàng thấy tình hình như vậy thì vội vàng nói: "Vân Hạc cũng đâu có nói sai, ngay lúc đó quả thật là bởi vì chàng chỉ lo cho tiểu tình nhân của chàng nên mới để lạc mất thiếp mà."

Lạc Từ Mộng không mở bình thì ai mà biết trong bình có gì, Hàn Hạo Thần sinh lòng áy náy nhưng cũng tức giận không thôi. Thế nhưng nàng lại nói giúp cho nam nhân khác ngay trước mặt hắn, lồng ngực như bị lấp kín quả thực rất buồn phiền.

"Tại sao nàng lại nói giúp cho một người ngoài!" Hàn Hạo Thần lướt qua Quý Vân Hạc đặt Lạc Từ Mộng ngồi xuống ghế.

Lạc Từ Mộng bĩu môi nói: "Chẳng bao lâu trước đây chàng cũng giúp người ngoài mắng thiếp, còn đẩy thiếp ra, hơn nữa còn mải chiếu cố tiểu tình nhân mà để lạc mất thiếp."

Không phải là nàng thích nhắc lại chuyện cũ, chỉ là sợ hắn thoải mái rồi thì sẽ quên sự đau đớn của vết sẹo cũ.

Vốn dĩ Thiệu Tần và Tiểu Đông đang toát mồ hôi lạnh toàn thân thay Quý Vân Hạc, nhưng mà bây giờ bởi vì lời nói của Lạc Từ Mộng rồi lại nhìn thấy vẻ mặt hối hận và thần sắc bất đắc dĩ nhưng không biết phải làm sao của Hàn Hạo Thần thì đều không nhận được cười trộm, cho đến nhận được sắc mặt cảnh cáo của Hàn Hạo Thần, lúc đó bọn họ mới thu liễm lại.

"Chuyện đã qua rồi thì đừng nhắc lại nữa được không?" Hắn nắm tay của nàng, trong ánh mắt lộ ra thần sắc ai oán hiếm thấy.

"Ăn cơm thôi!" Nàng rút tay ra cầm đũa lên tự mình ăn cơm, à Hoa Thiên Nhụy đó quả nhiên là không nên nhắc tới, vừa nhắc tới thì tâm tình lại không tốt.

Hàn Hạo Thần hoàn toàn không dám chậm trễ, từ đầu đến cuối đều ở bên cạnh phục vụ nàng dùng bữa.

Dùng bữa tối xong thì liền đi ngủ sớm một chút, trước đó bị Hàn Hạo Thần giày vò đến nỗi toàn thân bần rần, cho nên vừa nằm lên giường một cái thì lập tức ngủ thiếp đi. Hàn Hạo Thần ôm nàng trong ngực nhưng làm thế nào cũng không ngủ được, đôi mắt tinh mịch vẫn dừng lại ở trên khuôn mặt điềm tĩnh của nàng, hắn đưa tay nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của nàng, niềm vui vì thứ đã mất đi mà nay lại tìm được lan tràn trong lòng.

Đêm khuya, Hàn Hạo Thần cũng dần dần đi vào giấc ngủ, nhưng bỗng cảm thấy người được hán ôm trong ngực khẽ chuyển động, vừa mở mắt ra, nhìn thấy nàng đang tỉnh rồi giường, thì liền khẩn trương hỏi: "Đi đâu vậy?"

Lạc Từ Mộng sờ sờ bụng một cái rồi nói: "Thiếp muốn đi nhà xí."

Lúc này hán mới tỉnh hồn cười rộ lên: "Ta ôm nàng đi nhé."

Nàng lung tung gật đầu một cái.

Nhưng khi Hàn Hạo Thần giúp nàng phủ thêm một chiếc áo choàng che kín người sau đó ôm nàng đi nhà xí thì trong khoảnh khắc mở cửa, hán lập tức đen mặt.

"Vương phi muốn đi đâu?" Quý Vân Hạc thấy cửa phòng mở ra, thì trực tiếp chạy về phía Lạc Từ Mộng, xem Hàn Hạo Thần như không khí.

Lạc Từ Mộng kinh ngạc nhìn hán hỏi: "Sao ngươi lại ở đây?"

"Thuộc hạ. . . . Thuộc hạ lo lắng cho Vương phi." Hán cũng không cố ý kiêng dè, trực tiếp nói ra lời trong lòng mình.

Sắc mặt của Hàn Hạo Thần quả thật là càng lúc càng khó coi hơn trước, hán nhìn về phía Quý Vân Hạc, gầm nhẹ: "Ai cần ngươi nhiều chuyện như vậy? Chẳng lẽ nàng và bốn vương ở chung một chỗ, bốn vương còn có thể gây tổn thương cho nàng hay sao?"

Sắc mặt Quý Vân Hạc vẫn không có chút biến hóa, chỉ cúi thấp đầu không nói.

Lạc Từ Mộng cắn cắn môi nói với Quý Vân Hạc: "Yên tâm đi, ta ở trong vương phủ sẽ không xảy ra chuyện gì, ngươi đi về nghỉ ngơi đi."

Lúc này Thiệu Tần vừa ngáp ngủ vừa đi ra từ một góc tối, toàn thân đều là dáng vẻ mệt mỏi buồn ngủ, nghe thấy đoạn hội thoại của ba người ở trước cửa phòng thì hán lộ vẻ bất đắc dĩ nói với Lạc Từ Mộng: "Vương phi, hay là ngài đừng khuyên hán đi về, thuộc hạ cũng đã khuyên hán cả nửa ngày rồi, nhưng hán không để ý tới, còn nhất định phải gác đêm cho Vương phi, quả thật giống như thân thể làm bằng sắt vậy."

Ai ngờ Thiệu Tần vừa dùng giọng điệu cứng rắn nói hết câu thì Quý Vân Hạc lại ôm quyền nói với Lạc Từ Mộng: "Thuộc hạ sẽ đi nghỉ ngơi ngay."

Thấy Lạc Từ Mộng gật đầu một cái, lúc đó Quý Vân Hạc mới rời khỏi Tầm Mộng Cư.

Lần này không chỉ sắc mặt Hàn Hạo Thần co quắp, mà ngay cả khóe miệng của Thiệu Tần cũng bị rút gân, nhìn thấy bóng lưng Quý Vân Hạc rời đi, Thiệu Tần mới thì thầm nói: "Hóa ra không phải là không cần nghỉ ngơi, mà là chỉ nghe lời của Vương phi."

Lạc Từ Mộng mím môi nhìn Hàn Hạo Thần một cái sau đó ho khan, rồi kéo vạt áo của hán nói: "Không nhịn nổi nữa rồi."

Lúc này Hàn Hạo Thần mới thu hồi tầm mắt bế nàng đi nhà xí.

Nhà xí giành riêng quả thật đúng là không giống nhau, sạch sẽ giống như phòng vệ sinh hiện đại vậy, nhưng lúc đứng ở trong nhà xí, Lạc Từ Mộng bất đắc dĩ nhìn hán nói: "Này, chàng có thể đi ra ngoài không?"

"Tại sao?" Hán vẫn đứng ở nơi đó như cũ không hề nhúc nhích một chút nào.

Lạc Từ Mộng tức sạm mặt lại: "Chàng có từng thấy một người đi nhà xí mà có một người khác đứng ở bên cạnh nhìn không?"

Hàn Hạo Thần nhếch môi cười: "Vậy ta quay lưng đi, như vậy đã được chưa?"

Hiện tại Lạc Từ Mộng mới phát giác, ở trong cái vương phủ này, nhà xí lớn quả thật không phải là chuyện gì tốt, cái tên Hàn Hạo Thần này, căn bản là không để ý việc nghe thấy âm thanh nàng đi nhà xí, nhưng mà nàng để ý!

Nàng rơi vào đường cùng nên bắt đầu tức giận: "Chàng không ra ngoài thì thiếp không đi được, chàng muốn làm cho thiếp ghen chết sao?"

"Được được được, bay giờ ta lập tức đi ra ngoài, nàng đi xong thì gọi ta." Dưới sự uy hiếp của nàng, hán chỉ đành ngoan ngoãn đi ra ngoài.

Ba ngày sau.

Vết thương ở chân quả thật hồi phục rất tốt, linh đan diệu dược ở trong phủ Hàn Hạo Thần quả thật là không ít. Lạc Từ Mộng thâm nghĩ, nếu thật sự cả đời ở lại Thần vương phủ thì thật đúng là ăn mặc không lo. Mà cái từ 'vinh hoa phú quý' kia cũng thoáng hiện lên trong đầu của nàng.

Nhưng mà ở hiện đại thường nghe thấy một câu nói 'Nam nhân có tiền sẽ trở nên hư hỏng', cho nên đối với Hàn Hạo Thần có lúc nàng vẫn có chút không yên lòng. Ở hiện đại, nữ nhân quyến rũ nam nhân đã có vợ thì còn có thể bị gọi là Tiểu tam, cũng không thể quang minh chính đại tiến dần từng bước, nhưng mà ở cái cổ đại nam nhân thế thiếp thành đoàn lộn là một chuyện quá bình thường, huống chi hán còn là một Vương gia.

Nhưng mà nàng cũng tin chắc một câu nói, nếu như một người nam nhân không yêu bạn, thì dù lưu được người của hán cũng sẽ không giữ được tim của hán.

Hôm nay lúc Hoa Thiên Sóc đi tới Thần vương phủ thì đúng lúc đụng phải Lạc Từ Mộng đang dẫn Quý Vân Hạc chuẩn bị đi ra ngoài. Hoa Thiên Sóc vừa thấy Lạc Từ Mộng thì sững sốt một chút, sau đó cong môi lên gọi một tiếng: “Tham kiến Thần Vương phi.”

Mặc dù Hàn Hạo Thần và Hoa Thừa tướng cắt đứt quan hệ, nhưng Hoa Thiên Sóc vẫn là thần tử, cho nên nhất định phải thương nghị chính sự có liên quan với Hàn Hạo Thần. Lạc Từ Mộng nhìn thấy Hoa Thiên Sóc cũng khó tránh khỏi mất đi cảm giác thân thiết lúc trước.

“Hừ!” Lạc Từ Mộng mặt lạnh không thèm để ý tới.

Vốn dĩ Hoa Thiên Sóc cũng có chút xấu hổ, nhưng khi nghe thấy tiếng hừ khê của Lạc Từ Mộng, thì hắn không khỏi nhú mày hỏi: “Há? Hoa mỗ đã làm gì mà khiến cho Thần Vương phi không chào đón như thế?”

“Hoa Tướng quân, người đừng quên người là ca ca của ai.” Nàng quay đầu liếc hắn một cái rồi nhắc nhở: “Người là Đại ca của người phạm tội giết người, ta có thể cho người bước vào đây cũng đã không tệ rồi, người nên cảm thấy vừa lòng đi!”

Hoa Thiên Sóc nở nụ cười bất đắc dĩ rồi lắc đầu nói: “Người cũng không thể một gậy tre quét ngã cả thuyền được.”

Ai ngờ hắn mới vừa bước lên trước một bên, thì Lạc Từ Mộng lại tránh lui ba thước, giống như trên người hắn có vật bẩn gì đó vậy.

Thấy tình hình như vậy, Quý Vân Hạc lập tức tiến lên một bước dùng kiếm chắn trước mặt hắn trầm giọng cảnh cáo: “Xin Hoa Tướng quân tự trọng.”

Hoa Thiên Sóc vừa thấy một tên hộ vệ cũng dám cản hắn thì trong lòng cũng có chút không thoải mái.

“Người có thân phận gì mà dám nhắc nhở bản Tướng quân?”

Sắc mặt Quý Vân Hạc không thay đổi, nói: “Tại hạ là cận vệ của Vương phi, tự có nghĩa vụ bảo vệ Vương phi chu toàn, xin Hoa Tướng quân tự giác lui về phía sau.”

“Ta.....” Hoa Thiên Sóc bị lời nói của hắn làm cho tức giận. Thật không ngờ một tên hộ vệ cũng có thể giễu võ dương oai với hắn, hơn nữa vẻ mặt của hắn quả thật đúng là có phần hơi giống Hàn Hạo Thần, khó trách Lạc Từ Mộng có thể hợp với tính tình của hắn.

“Nghe nói người tên là Quý Vân Hạc, người đã biết ta là Tướng quân, còn dám làm cản như vậy, bản Tướng quân không lui về phía sau thì sao nào? Tiến lên thì sao nào? Người có thân phận gì mà dám tới ra lệnh cho bản Tướng quân phải làm theo.”

Không thể nghi ngờ, lúc Lạc Từ Mộng nghe thấy lời nói của Hoa Thiên Sóc thì rất tức giận, thế nhưng vẫn cảm thấy có phần ngại ngùng. Nhưng mà Quý Vân Hạc lại thật sự không chấp nhận được bất luận kẻ nào trái nghịch ý của nàng, nàng không cho người khác đến gần, thì hắn sẽ dốc toàn lực ngăn cản. Cho nên khi Hoa Thiên Sóc mới vừa bước lên trước một bước, thì Quý Vân Hạc lập tức đứng ngăn cản ở trước mặt Lạc Từ Mộng và Hoa Thiên Sóc, đồng thời hướng quyền cước về phía Hoa Thiên Sóc.

Hai người người tới ta đi không ai nhường ai, Lạc Từ Mộng đứng nhìn ở bên cạnh cũng có chút hoa mắt chóng mặt, cuối cùng Thiệu Tần nghe tiếng chạy tới thì lúc đó mới tách được bọn họ ra.

Hoa Thiên Sóc thờ phỉ phò đi theo Thiệu Tần tới thư phòng của Hàn Hạo Thần. Lúc nhìn thấy Hàn Hạo Thần vừa thấy hắn thì lập tức cau mày nhìn hắn, vốn dĩ con tức giận mới hơi chuyển biến tốt, thì lại bởi vì như vậy mà bay biến hết sạch. Lúc hắn nhìn thấy Hàn Hạo Thần thì vẫn còn có chút áy náy, quả thật là hắn cũng không ngờ hai muội muội của mình sẽ liên kết bày kế lấy mạng của Lạc Từ Mộng.

“Hoa Tướng quân, như vậy là sao?” Hiện tại trong lòng Hàn Hạo Thần đối với Hoa gia đã nảy sinh ngăn cách, cho nên đối với việc xưng hô với Hoa Thiên Sóc cũng từ gọi tên “Thiên Sóc” mà đổi thành xưng hô theo chức vụ. Hoa Thiên Sóc đi tới ngồi vào vị trí cách Hàn Hạo Thần một khay trà, sau đó cầm ly trà trên bàn lên uống một hớp muốn hạ hỏa.

Hắn đặt ly trà xuống rồi nhìn về phía Hàn Hạo Thần hỏi: “Sao trong phủ Thần Vương gia lại có nhân vật giống như Quý Vân Hạc vậy chứ?”

Hàn Hạo Thần nhìn được Hoa Thiên Sóc không có bất kỳ hảo cảm gì với Quý Vân Hạc.

Hắn cười nhạt, trong lòng đã biết rõ mà còn cố hỏi: “Hoa Tướng quân nói như vậy là ý gì? Mới vừa rồi vì sao lại nổi lên xung đột?”

Hoa Thiên Sóc thờ dài một hơi rồi nói: “Cái tên Quý Vân Hạc đó, nghe Thiệu Tần nói hắn là thị vệ nước Ngân Nguyệt, sao Vương gia lại cất nhắc hắn làm thị vệ ở nước ta? Hơn nữa hắn còn là hạng người trong mắt không có ai khác, Hoa mỗ còn chưa bao giờ phải chịu một con giận oan uống tới mức này.”

Nói đến câu trong mắt không có ai khác, ánh mắt của Hàn Hạo Thần cũng âm u theo, hiện tại tên Quý Vân Hạc này ngoại trừ lời nói của Lạc Từ Mộng thì thật đúng là ai nói cũng không nghe, ngay cả hắn muốn giao việc cho y, thì hắn cũng phải lấy được sự đồng ý của Lạc Từ Mộng thì mới có thể thực hiện.

Ghê tởm nhất chính là, ánh mắt y nhìn Lạc Từ Mộng, căn bản cũng không hề giống ánh mắt của một hộ vệ bình thường nhìn chủ nhân, căn bản chính là thái độ của một tình địch. May mắn là Mộng nhi của hắn đối với y chỉ tốt hơn so với người bình thường một chút, giống như đối với Liên Vân vậy, nếu không hẳn quả thật là không thể lưu y lại.

Chương 139: Muốn nhiều hơn

Chỉ là theo tình huống trước mắt xem ra hấn muốn đuổi đi Quý Vân Hạc cũng giống như đuổi Lạc Từ Mộng đi, cho nên hấn tức thì tức cũng không làm được gì.

"Vương gia?" Thấy hấn khẽ mắt hờn, Hoa Thiên Sóc thăm dò kêu một tiếng, lúc này hấn mới thôi tưởng tượng nhìn về phía Hoa Thiên Sóc.

"Chỉ là một nô tài, Hoa tướng quân không cần để ý."

"Nhưng Hoa mỗ nhận thấy, Vương phi đối với người đó không giống như là đối với nô tài, mà như đối với người thân."

Hấn nghe vậy liền chuyển con mắt sang nhìn hấn, có chút không vui, "Mộng nhi luôn luôn như thế với người trong phủ, rất nhân hậu với kẻ thù, nếu không sao người có thể thuận lợi vào phủ được?"

"Sao ta lại thành kẻ thù?" Hấn cảm ly trà lên uống một ngụm nhìn như lơ đãng nói: "Nghe nói mấy ngày trước Hoa tướng quân tiếp tế cho bọn họ."

Trong lòng Hoa Thiên Sóc sững sờ, hấn nói bọn họ không phải là phụ thân và muội muội của hấn chứ, chỉ là sao tin tức truyền đi nhanh như vậy, hay là nói căn bản hấn luôn nhìn bọn họ.

"À...chỉ là thỉnh thoảng, hơn nữa bọn họ không có kẻ sinh nhai, cũng khó cho bọn họ."

"Bỏn vương đã sớm nói, Hoa tướng quân có thể quản bọn họ ảm no, nhưng không thể tiếp tế ngân lượng, Hoa tướng quân quên rồi sao? Chẳng lẽ 'ảm no' cũng không đủ sao?"

Hoa Thiên Sóc tự nhiên biết hấn đã đủ nhân từ, nếu không sao bọn họ còn sống được trên đời này.

"Được, lần sau không chiếu theo lệ này nữa." Hấn ta khẽ cười, sức quyến rũ của hấn chỉ có tác dụng với nữ nhân, còn với Hàn Hạo Thần căn bản chỉ là cá cách điện.

Hấn trừng mắt một cái, Hoa Thiên Sóc không thể làm gì khác hơn là nhún vai một cái thu hồi nụ cười.

Bởi vì có Quý Vân Hạc bảo vệ nàng nên hấn cũng không phải người theo, cho nên căn bản hấn không cần lo lắng, mà hành động tùy ý ra cửa của nàng khiến lòng hấn chua chua, cảm giác bị người khác thay thế vị trí.

Hôm nay nàng ra cửa vẫn giống như cũ, mang theo có ba người nhưng ba người họ là thanh xuân tịnh lệ lại có phong cách bức người, khiến cho người khác không nhận được muốn quay đầu lại nhìn.

Đúng là "Oan gia ngõ hẹp", người không muốn gặp lại đụng trúng.

Trên chợ, mặc dù Hoa Thiên Nhụy mặc bình thường nhưng khuôn mặt trắng hồng của nàng ta không giống như chịu khổ. Thiếu chút nữa hại chết nàng, hôm nay lại tự tại ở đây, đây là cái đạo lý gì?

Nghĩ đến đây, nàng lại oán hận Hàn Hạo Thần, đến tột cùng là hấn bận tâm Hoa Thiên Sóc hay là không bỏ được nữ nhân mị hoặc này.

"Tiểu thư, khuyên tai này thật đẹp, người đeo nhất định xinh đẹp hơn." Thuý nhi cầm khuyên tai nói với nàng ta.

Liên Vân nhỏ giọng nói: "Vương phi, không phải Hoa Tướng quân không cấp ngân lượng sao, sao họ lại có tiền mua trang sức?"

Nàng nhàu mày, nàng nhớ lại lời hấn nói, hơn nữa nếu Hoa Thiên Sóc cho ngân lượng thì sao hấn lại không biết?

Nàng hừ lạnh một tiếng, đi tới gian hàng đó, cầm một bộ khuyên tai lên, "Khuyên tai đẹp như vậy, giá tiền không thấp nhỉ? Tam tiểu thư có tiền sao? Nếu không có, Bỏn Vương phi có thể bỏ thí một chút."

Hoa Thiên Nhụy kinh ngạc nhìn nàng.

Nghe lời nàng nói, Hoa Thiên Nhụy đã bị trúng kế, nói với Thuý nhi, "Thuý nhi, trả tiền." Nàng ta cầm khuyên tai cười lạnh một tiếng: "Thần Vương phi nên giữ lại đi, nói không chừng có ngày cần dùng."

Nói vừa xong, nàng ta liền xoay người nghênh ngang rời đi.

Liên Vân nghe vậy liền nổi giận đùng đùng rống to, “Thật là quá đáng, người có biết đang nói chuyện với ai không?”

Quý Vân Hạc nhìn thấy Tư Mộ chau mày lại, liền trầm giọng hỏi: “Vương phi có muốn thuộc hạ đi giáo huấn một chút không?”

“Không vội, dạy dỗ là đương nhiên nhưng không phải hiện tại.”

Quý Vân Hạc nghe vậy gật đầu một cái, nhìn thần sắc nàng hẳn đoán nàng ta không có ngày sống dễ chịu rồi.

Buổi tối, nàng chờ hán trong phòng, lúc hán tiến vào gian phòng nhìn nàng như có tâm sự, hán ôm lấy nàng nói: “Đang nghĩ cái gì?”

“Thiếp đang nghĩ một vấn đề.”

“Vấn đề gì?”

“Hôm nay thiếp đi chợ nhìn thấy Hoa Thiên Nhụy.”

Hán nghi ngờ nhìn nàng, không biết nàng muốn nói cái gì.

“Thiếp thấy khí sắc của nàng ta không tệ, giống như lúc ăn sơn hào hải vị.”

Ánh mắt nàng mang theo khí sắc thăm dò và chất vấn, khiến lòng hán không có đáy.

Hán không muốn nàng nghĩ nhiều nên không nói với nàng, lại không nghĩ rằng tâm sự nàng nặng nề là vì chuyện này.

“Thật ra mấy ngày trước Hoa Thiên Sóc đã tiếp tế cho bọn họ.” Thấy sắc mặt nàng trầm xuống hán liền nói: “Hôm nay ta đã cảnh cáo hán, nếu có lần sau ta tuyệt đối sẽ không tha thứ.”

“Hà? Thật sao?” Nàng vẫn cười nhạt như cũ, nhưng hán nhìn ra được lòng nàng không thoải mái.

Nhưng bây giờ, Hoa thừa tướng đã từ chức vì Hoa Thiên Nhụy, Hoa Thiên Lan bị cấm túc, Hoa Thiên Sóc cũng bị cấm tiếp tế cho bọn họ.

Đối với Hoa Thiên Lan mà nói, không chiếm được cung chiều của Hoàng thượng là điểm trí mạng, đối với Hoa Thiên Nhụy thì không có vinh hoa phú quý là điểm trí mạng. Chỉ là Hoa Thiên Sóc là tướng tài nên bọn họ không đuổi tận giết tuyệt.

“Mộng nhi, sau này không cần quản bọn họ được không? Về sau chỉ có hai chúng ta, không có người có thể chen vào.” Hán ôm nàng vào ngực, nói cẩn thận vì sợ nàng hiểu lầm.

Nàng ngẩng đầu nhìn hán, đó là tinh khiết và thật lòng, nàng hiểu. Rốt cuộc cũng cười, áp sát mình vào hán, nghe tiếng tim đập của hán.

Thấy nàng đã hoà hoãn, lúc này hán mới thở dài nhẹ nhõm, cúi người bế nàng lên giường.

“Này, chàng làm gì thế?”

“Mộng nhi, chúng ta đã tách nhau nửa năm.” Hán làm bộ mặt uỷ khuất.

Mặt nàng lập tức xám lại.

“Làm ơn đi, mỗi lần đều lấy cớ này.”

Nghĩ lại, mấy ngày trước nàng mệt đến chết, hiện tại sao dễ dàng để hán giày vò được, mấy hôm trước chân nàng còn nhũn ra.

Hán nhanh chóng cời ý phục của mình ra, sau đó ôm nàng vào ngực.

“Vậy chúng ta đổi.” Hán chăm chú suy nghĩ, sau đó không biết xấu hổ nói: “Mộng nhi, thân thể ta có lửa dục khó tiêu, nàng nói nên làm sao đây?”

Nàng bĩu môi, hán đây không phải là muốn nàng chủ động dâng lên sao?

“Dùng tay của chàng tự giải quyết đi.”

“Hà? Giải quyết như nào? Mộng nhi giống như rất có kinh nghiệm!”

Mặt nàng đỏ tới mang tai, nói như nàng là một sắc nữ.

“Không biết, tự nghĩ đi.” Nàng dùng chăn che thân thể lại.

Thế nhưng hán không bỏ qua cho nàng, ở dưới chăn, môi hán tìm được đúng môi nàng, tay hán tìm đến chỗ kia, xoa nhẹ nhàng.

“Đừng. động.” Nàng bị hán hôn đến trời đất mù mịt, koong thể nói một câu đầy đủ, mà tay hán như đốt lửa dục trên người nàng, thân thể sớm đã

không không chế được, như đợi hấn đến.

Hấn biết rõ điểm mẫn cảm của nàng, cho nên thấy nàng phản ứng liền lật người lên thân thể nàng.

“A.....

Phản ứng của hấn nhanh chóng khiến nàng không kịp phòng bị, chưa kịp mở miệng hấn đã tiến vào thân thể nàng.

“Nhẹ, nhẹ một chút.....” Hiện tại nàng chỉ có thể điềm đạm đáng yêu nhắc nhở hấn.

“Ừ.....” Hấn nhỏ giọng nói, nhưng miệng như đồng ý nhưng thân thể lại muốn nhiều hơn.

“Hàn..... Hạo Thần..... Chàng, có thể..... nhẹ một chút..... hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 140: Đại Kết Cục

"Thật ra thì..... Đối với chuyện như thế này..... chàng..... Có thể..... Lười biếng một chút....."

Hàn Hạo Thần bị lời nói của Lạc Tử Mộng chọc cho dở khóc dở cười, nàng ngược lại còn thừa nhận, muốn hấn lười biếng một chút!

"Chẳng lẽ không phải tất cả nữ nhân đều hi vọng nam nhân của mình mạnh mẽ một chút sao?" Hấn vô liêm sỉ nói.

Lạc Tử Mộng hai gò má ửng hồng nũng nịu: "Người nào..... Nữ nhân nào nói?"

Không biết hấn nghe được những lời nói đó từ đâu, làm hại bây giờ thể lực của nàng chống đỡ hết nổi, nếu thật sự mạnh mẽ nữa, vậy thì hấn quá mạnh mẽ rồi.

Sau khi trải qua cảm giác sung sướng thoải mái, hấn ôm lấy Lạc Tử Mộng đang dần dần chìm vào giấc ngủ hôn nhẹ lên trán nàng.

"Mộng nhi....." Hấn thử dò xét mà kêu một tiếng.

"Ừ....." Nàng mơ mơ màng màng trả lời một câu.

Hấn nhếch môi cười ngón tay quấn quanh sợi tóc của nàng, sau đó hỏi "Nếu ta và nàng có hài tử nàng có thích không?"

Trong khoảng thời gian hấn đã suy nghĩ rõ ràng rất nhiều chuyện, hiện tại cảm giác nguy cơ càng ngày càng trầm trọng, Mộng nhi của hấn vẫn luôn trên chọc người, nếu hấn không tìm một ít biện pháp đem nàng buộc chặt bên người, hấn thật sự không yên lòng.

Nghĩ tới bên cạnh còn có một người cứng mềm không ăn chỉ nghe lời một mình nàng Quý Vân Hạc, hấn liền ngen cả lòng.

"Mộng nhi....." Không nghe được câu trả lời thuyết phục của nàng, hấn có chút gấp gáp rồi.

Lạc Tử Mộng bất mãn hấn quấy giấc mộng của nàng, cong cong môi nói qua la: "Ừ..... Có một đứa bé vui đùa cũng không tồi....."

"Vui đùa?" Hàn Hạo Thần tức xạm mặt lại, đứa nhỏ mà cũng có thể chơi? Chỉ cần nàng nguyện ý sinh, thì cũng không uống phí công sức nhiều ngày qua hấn cố gắng như vậy.

Chẳng qua hấn còn chưa đợi đến thời điểm nàng mang thai, đã bắt đầu phát hiện ra người cuối cùng hối hận lại là hấn, mười tháng cảm dục.

"Mộng nhi, ta muốn thương lượng với nàng một chuyện."

"Cái gì vậy?" Lạc Tử Mộng rụt vào trong ngực Hàn Hạo Thần, rõ ràng là có chút không kiên nhẫn.

Hàn Hạo Thần vượt sông lưng nàng nói: "Chính chuyện về Quý Vân Hạc, ta muốn đem hấn đến nơi khác, rồi phái một người khác đến bảo vệ nàng."

"Không được!" Lạc Tử Mộng không nể mặt quả quyết cự tuyệt.

Khóe môi Hàn Hạo Thần giật giật, thấy Quý Vân Hạc đúng là một phiền toái, mới bên cạnh một thời gian không lâu đã đem lòng nàng bắt lại rồi, lại có thể không nghĩ ngợi gì cự tuyệt hấn.

"Mộng nhi." Trong lòng Hàn Hạo Thần bắt đầu chua chua, chẳng những bởi vì tình cảm của Quý Vân Hạc đối với Lạc Từ Mộng không giống bình thường, đối với Vương Gia như hần cũng không để ở trong mắt, lại vì hần là người của nước Ngân Nguyệt, vừa nhìn thấy hần, hần lại nghĩ đến Hồ Diên Phong, cảm thấy trong lòng không có cách nào thoải mái được.

Lạc Từ Mộng mơ mơ màng màng đưa tay ôm chặt hông của hần, mặc dù đang cùng Chu công gấp mặt, nhưng hình như cảm thấy hần đang có ý gì đó, cho nên cũng không giấu giếm nữa, vỗ vỗ thắt lưng cường tráng của hần nói: "Chàng đem hần đi đâu, làm sao hần có thể bồi dưỡng tình cảm với Liên Vân được nữa."

"Cái gì?" Hàn Hạo Thần không dám tin tưởng lớn mắt.

"Nữ tử đến tuổi cập kê đều muốn tìm một người xứng đôi, Liên Vân mặc dù là nha hoàn, nhưng nếu muốn lập gia đình có gì không đúng? Mà Vân Hạc mặc dù là hộ vệ, nhưng nếu chàng biết dùng hần, hần tất nhiên là một tướng tài, trước đây hần ở nước Ngân Nguyệt không được trọng dụng thật đáng tiếc."

"Cho nên ta muốn đem Liên Vân gả cho Vân Hạc, hai người bọn họ đều là những người có thể tin được, nếu đem hai người bọn họ giữ bên cạnh đúng là một hành động sáng suốt, hơn nữa thật sự xảy ra chiến sự, có Vân Hạc bảo vệ chàng, ta cũng yên tâm hơn, mà Liên Vân cũng có thể ở lại vương phủ cùng với ta."

"Mặt khác, ta cũng tin tưởng Vân Hạc sẽ đối xử tử tế với Liên Vân, Liên Vân cũng sẽ thích một nam tử giống như Vân Hạc, nếu như ta thúc đẩy đoạn nhân duyên này, cũng không uổng phí bọn họ trung thành với ta như vậy."

Lạc Từ Mộng mặc dù giống như lằm bằm đọc, nhưng từng chữ từng câu đều chui vào trong tai Hàn Hạo Thần, sau khi biết tâm tư của nàng, hần mới bắt đầu hiểu ra những hành động trước đây của Lạc Từ Mộng.

Khó trách nàng đi đâu cũng mang theo Quý Vân Hạc, nhưng hần lại bỏ quên bên cạnh nàng còn có Liên Vân đi theo.

Xem ra lần này hần ăn giám chưa đến ngập đầu rồi.

Cũng may là hần còn chưa làm ra chuyện gì khiến nàng tức giận, nếu không hiện tại hần muốn hối hận cũng không kịp.

Hần vui vẻ đem nàng ôm vào trong ngực, tham lam hít vào hương thơm ngọt ngào của nàng rồi chìm vào giấc ngủ.

-----Dạ Ngưng Huyền tuyến phân cách-----

Ba ngày sau, Lạc Từ Mộng đồng ý lời mời đi phủ Tướng quân, ban đầu nàng cảm thấy rất kỳ quái, nhưng khi nàng nhìn Hoa Thiên Nhụy đang ở trong phủ Tướng quân thì lập tức hiểu ra, thì ra là Hoa Thiên Nhụy muốn khiêu khích nàng, muốn chứng minh không có phủ Thừa Tướng nhưng vẫn còn phủ Tướng quân, nàng vẫn có thể sống một cách thuận buồm xuôi gió.

"Không biết Tam tiểu thư mời ta tới có chuyện gì?" Lạc Từ Mộng đi tới trước mặt Hoa Thiên Nhụy đang tưới hoa nói.

Hoa Thiên Nhụy chuyển ánh mắt sang nhìn, lúc đầu trong ánh mắt mang theo khinh bỉ, sau đó lại chuyển thành tràn đầy hận ý, nhìn thấy nàng ta đưa bình nước cho Thủy nhi sau đó lười nhác nói: "Chỉ muốn Thần Vương phi đến xem những bông hoa ta trồng có đẹp không?"

Lạc Từ Mộng chuyển con mắt đến nhìn những bông hoa đang khoe màu đua sắc nhếch môi cười: "Khéo tay như vậy, chẳng lẽ muốn bốn Vương phi đến xem những bông hoa này? Chỉ tiếc, Thần Vương phi không cần dùng hoa để so sánh, tùy tiện chọn một đoá hoa Dạ Hương còn tốt hơn là đem một con hồ ly tinh vào trong phủ."

Hoa Thiên Nhụy sắc mặt trắng bệch, thật không ngờ mới có một thời gian không thấy, công phu nỏm mép của nàng ta cũng tăng lên rồi.

"Thần Vương phi nói chuyện cũng không nên làm mất thân phận mình." Hoa Thiên Nhụy cố gắng trấn định nói.

Lạc Từ Mộng đưa tay ra ngắt một nhánh hoa, đem cánh hoa cố tình làm rơi xuống dưới gót chân nàng, động tác tự nhiên, cho dù là tức giận cũng nhìn không ra được vẻ tức giận, mà trên mặt của nàng treo lên nụ cười chiến thắng.

"Làm mất thân phận? Ha ha!" Lạc Từ Mộng cười nhạt, "Tam tiểu thư làm những chuyện làm mất thân phận còn ít sao? Hiện tại chỉ sợ chỉ thiếu việc leo lên giường chồng của người khác nữa mà thôi? Nhưng..... cho dù người leo lên cũng chỉ là tự rước lấy nhục mà thôi."

"Người đừng quá đắc ý." Hoa Thiên Nhụy bị nàng làm cho tức giận.

"Ta đương nhiên là đắc ý, ai bảo bây giờ ta là Thần Vương phi, mà người....." Lạc Từ Mộng chắc chắn hai tiếng nói: "Cũng chỉ là một người chăm sóc hoa của phủ Tướng quân."

Hoa Thiên Nhụy nhìn về phía chiếc áo vải thô trên người, trên mặt lúc trắng lúc xanh, một lúc lâu sau mới đem cuống hoa vút trên mặt đất trước mặt Lạc Từ Mộng: "Không biết Thần ca ca thấy được loài hoa như ta thì như thế nào, nếu là đem những thứ này đặt ở trong Thần vương phủ, nói không chừng Thần ca ca sẽ ngày ngày nghĩ đến ta, sau đó..... ha ha ha....."

Lạc Từ Mộng giật giật khoé miệng, nàng ta đang mắc chứng ảo tưởng sao?

"Vây ngươi thử một chút xem sao." Nàng lạnh lùng nhếch môi, vốn dĩ xoay người muốn đi, nhưng sau đó lại tiến đến bên tai nàng ta nói nhỏ, "Tam tiểu thư, có vài người ngươi không chọc nổi đâu, nếu như ngươi muốn khiêu chiến, hối hận chính là bản thân ngươi mà thôi."

Nổi xong câu đó, nàng mới mỉm cười rời khỏi phủ Tướng quân.

Không phải nàng thích bỏ đá xuống giếng, nhưng mà sự nhần nại của mỗi người đều có giới hạn, lúc đầu nàng cũng muốn giữ mặt mũi cho Hoa Thiên Sóc không muốn so đo với nàng ta, bây giờ chỉ cần nàng và người bên cạnh nàng bình an là tốt rồi, chỉ trách nàng ta không cam tâm, cho nên nàng ta nhất định phải trả giá cho những chuyện mà nàng ta đã làm.

Quý Vân Hạc đi một bên Lạc Tử Mộng tò mò hỏi nói: "Vương phi vừa rồi Hoa Hồ Ly đó nói cái gì?"

"Hi hi!" Đừng nói Lạc Tử Mộng, ngay cả Liên Vân cũng không nhận được bật cười, thực sự nghĩ được Quý Vân Hạc cũng có lúc hài hước như vậy.

Có điều trải qua thời gian ở chung này, Quý Vân Hạc ở trong vương phủ cũng chậm chậm bắt đầu nói chuyện, nhưng giới hạn cũng chỉ với Lạc Tử Mộng và Liên Vân, đừng nói đến nữ nhân ngay cả nam nhân cũng khó nói chuyện với hắn.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 141: Đại Kết Cục 2

"Quý hộ vệ tại sao lại gọi nàng như vậy?" Liên Vân cười hỏi.

Quý Vân Hạc lúng túng sắc mặt ửng đỏ, hần sờ sờ cái ót sau chậm rãi nói: "Trước kia nghe người cùng vương phi gọi như vậy, cho nên."

Lạc Tử Mộng cũng bị chọc cười, vốn dĩ lúc rời khỏi phủ tướng quân tâm trạng không vui lắm, bây giờ bị Quý Vân Hạc náo loạn như vậy tâm trạng cũng khá hơn rồi.

"Không sai, đó chính là Hoa Hồ Ly, chuyên quyến rũ chồng của người khác." Lạc Tử Mộng mỉm cười nói.

Quý Vân Hạc cũng hiếm khi cười cười, sau đó dường như có điều suy nghĩ trầm giọng nói: "May mắn là Vương Gia đối với Vương phi chung tình, nếu không cứ cố gắng giống như Hoa Hồ Ly, chỉ sợ đã sớm vào cửa."

Đôi mắt của hắn cũng thoáng qua cảm giác ảm đạm khó phát giác.

"Đúng vậy, nói đến Vương Gia, đúng là một người hiếm thấy, bây giờ có rất ít nam tử nguyện ý khát nước ba ngày chỉ lấy một muối." Liên Vân cũng gật đầu liên tục.

Lạc Tử Mộng nghe vậy Quý Vân Hạc một lát, sau đó nói: "Nam tử như vậy dù ít, nhưng cũng không phải là không có." Nàng ngược mắt nhìn về phía Quý Vân Hạc nói, "Ta tin tưởng Vân Hạc cũng như vậy, nếu có thể từ, nhất định sẽ chung tình."

"Thuộc hạ từ đầu tới cuối."

"Phốc ~" Lạc Tử Mộng thật sự không nhận được bật cười, lời như vậy không phải chỉ có nữ nhân mới nói sao?

"Thuộc hạ nói là, thuộc hạ nguyện ý cả đời bảo vệ vương phi, bảo vệ vương phi chu toàn." Quý Vân Hạc cũng vì lời nói vừa rồi của mình có chút xấu hổ.

"Chẳng lẽ ngươi không muốn lấy vợ? Liên Vân ngươi không cần lập gia đình? Các ngươi không muốn tìm người xây dựng gia đình? Cả đời. " Lạc Tử Mộng hơi xúc động, nghĩ đến Hàn Hạo Thần, nàng đâu chỉ muốn cả đời.

"Nô tỳ cũng nguyện ý cả đời phục vụ vương phi, nô tỳ không muốn xa vương phi." Liên Vân cũng vội vàng tiếp nói.

Lạc Tử Mộng dĩ nhiên biết lòng trung thành của bọn họ, nhưng cũng không muốn làm trễ nãi chuyện chung thân của bọn họ, vì vậy một tay lôi kéo Liên Vân, một tay lôi kéo Quý Vân Hạc nói: "Hai người đưa ngọc các ngươi, cho dù các ngươi có gia đình, cũng vẫn có thể sống bên cạnh ta mà, thân vương phủ còn rất nhiều chỗ ở, đến lúc đó càng thêm náo nhiệt."

"Hơn nữa. Ta nhìn thể nào cũng cảm thấy hai người rất thích hợp, nếu như các ngươi hợp thành gia đình, thì các ngươi cũng không sợ chung đụng ít mà xa cách thì nhiều, cũng không cần phải lo lắng không thể đi theo ta." Dù sao đã nói đến mức này, nàng cũng dứt khoát nói rõ.

Liên Vân hơi đỏ mặt, Quý Vân Hạc cũng lúng túng nhìn Liên Vân một cái sau đó không biết nên nói gì.

Xem phản ứng bọn họ, Lạc Tử Mộng âm thầm cười một tiếng, sau đó bình tĩnh nói: "Thôi, các ngươi xem như ta đang nói đùa thôi, vẫn nên về nhà sớm một chút."

Nhưng kể từ khi Lạc Tử Mộng nói câu nói kia, nàng phát giác thái độ Liên Vân đối với Quý Vân Hạc đúng là có chút chuyển biến, xem ra có chút tiến triển, nhưng khối đá Quý Vân Hạc này, muốn làm tan chảy thì có chút khó khăn.

Mấy ngày nay Lạc Tử Mộng ngược lại cùng Mị phu nhân của Hoa Thiên Sóc khá là thân thiết, vốn dĩ ấn tượng của nàng với Mị phu nhân này cũng không tốt lắm, có một lần Mị phu nhân và Lạc Tử Mộng gặp nhau nhưng cũng không biết mở miệng như thế nào, cuối cùng vẫn là Mị phu nhân chủ động mời nàng uống trà, nàng mới bắt đầu dĩ đồng ý lời mời.

Về mặt Mị phu nhân tương đối tiêu tụy, lúc uống trà có chút thất thần, Lạc Tử Mộng mới mở miệng muốn hỏi.

"Mị phu nhân tới tìm ta uống trà, chắc hẳn không chỉ mỗi uống trà thôi đúng không?"

"Ta..... thật ra là muốn nhắc nhở Thần Vương phi." Nàng cắn cắn môi nói.

"Nhắc nhở ta cái gì?" Lạc Tử Mộng không chút để ý uống trà lạnh, thời tiết nóng bức, uống vài ngụm trà lạnh có thể hạ nhiệt độ.

Mị phu nhân đặt ly trà xuống giống như đã hạ một quyết tâm lớn, nàng ngẩng đầu nhìn Quý Vân Hạc và Liên Vân, xác nhận bọn họ là tâm phúc của nàng sau mới lên tiếng: "Thần Vương phi, bất kể Hoa Thiên Nhụy làm chuyện gì, xin người nhất định phải tin tưởng Thần Vương gia."

"Cái gì?" Lạc Tử Mộng có chút mơ hồ.

"Hôm nay ta nghe Hoa Thiên Nhụy nói, nàng không muốn ngồi chờ chết nữa, cho dù nàng không thành công chiếm được Thần Vương gia, cũng muốn phá hư tình cảm của các người, nàng không dễ chịu cũng không muốn các người được sống tốt." Mị phu nhân nói.

Lạc Tử Mộng thật sự không thể tin được, nàng còn chưa tìm Hoa Thiên Nhụy tính sổ đầu đó, hôm nay nàng ta lại dám tính kế nàng, thói đời đúng là không có thiên lý nữa. Nàng cảm giận đem chén trà cầm trên tay lên một hơi uống cạn rồi sau đó đặt mạnh xuống bàn, lần này nàng ta lại ép nàng trả thù nhanh hơn.

Nhưng mà, có một chuyện nàng không hiểu, nàng quay đầu nhìn về Mị phu nhân sau hỏi: "Tại sao người lại nói cho ta những chuyện này? Các người không phải là chị em dâu sao?"

"Chị em dâu?" Nàng cười lạnh hai tiếng nói: "Ta cũng muốn trở thành chị em dâu thân thiết với nàng ta, nhưng trượng phu của ta thương yêu muội muội này, cho nên mọi việc đều nhường nàng, nhưng nàng ta lại càng ngày càng bá đạo, vì nàng ta thích cái trăm cái trên đầu ta nhưng ta không chịu, nàng liền vu oan cho ta tư thông với nam nhân khác."

Nói tới chỗ này, trông mắt nàng ta nổi lên một tầng sương mù: "Chuyện ta không ngờ nhất chính là hần lại tin chuyện đó. Mặc dù không hưu ta, nhưng từ ngày đó trở đi cũng không tới phòng ta nữa, khi gặp ta hần cũng không để ý."

Lạc Tử Mộng dường như có thể cảm nhận được loại cảm giác không được người ta tin tưởng thể lương đến mức nào.

Tiếp đó nàng nói với Lạc Tử Mộng: "Người có biết không, cái trăm cái đầu đó là Thiên Sóc tặng cho ta, hần tặng ta vào đúng ngày thành thân, cho nên ta xem nó giống như bảo bối, thế nhưng hần lại hoàn toàn không tin tưởng ta, thật buồn cười....."

Lời của nàng làm lòng Lạc Tử Mộng chua xót, nhưng cũng không biết nói gì để an ủi nàng ta, bởi vì hai người không quá quen thuộc, nhưng nàng ta đem chuyện này nói cho nàng là vì cái gì?

Thấy vẻ mặt nghi vấn của Lạc Tử Mộng, Mị phu nhân thẳng thắn nói: "Thật ra mà nói ta tới tìm Thần Vương phi cũng là có lòng riêng, hôm đó Thần Vương phi đến Tướng quân phủ, đoạn đối thoại giữa hai người ta cũng nghe được, cho nên ta hiểu biết rõ, hiện tại chỉ có người mới có thể đòi lại công đạo cho ta. Ta xuất thân đúng là từ thanh lâu, nhưng trước ta bán nghệ không bán thân, từ khi biết hần ta mới tìm được phụ thuộc vào hần, dù biết hần không chỉ thuộc về mỗi mình ta..... nhưng ta cũng không muốn bản thân bị vu oan như vậy."

"Lú Thần Vương phi chưa gả cho Thần Vương gia, ta nhìn ra được Hoa Thiên Sóc thật sự thích người, thậm chí vượt qua tất cả các vị phu nhân hần yêu thích trong phủ, ta cảm thấy nguy cơ, cho nên đã nói một số câu nói khó nghe với người, nhưng sau này ta biết Thần Vương phi mất tích, Thần Vương gia vì Thần Vương phi vào triều mà một lòng tìm kiếm người trong lòng ta thật sự vô cùng hâm mộ, hơn nữa khi đó không biết tại sao ta cũng rất lo lắng." Nàng đột nhiên khổ sở bật cười, "Ta biết Thần Vương phi không tin."

"Đối với nữ nhân, có bao nhiêu người có thể được trượng phu của mình toàn tâm toàn ý yêu thương? Sợ rằng cả nước Hàn Vũ cũng không tìm được người như Thần Vương gia, dù ta chưa từng trải qua, nhưng vừa nghĩ tới có người được yêu thương như vậy, dường như bản thân ta cũng dấy lên một chút hy vọng, có lẽ một ngày kia, ta cũng trở thành một người độc nhất vô nhị đối với một người nào đó. Hơn nữa, ta không muốn bên cạnh Thần Vương gia có nhiều nữ nhân, không muốn làm cho hy vọng của ta có một chút vết bẩn nào."

Lúc nói những lời này, ánh mắt của nàng trống rỗng, giống như đang chìm vào trong tâm tình của chính bản thân mình. Lạc Tử Mộng nhìn ra được những lời nói này đều xuất phát từ nội tâm nàng. Về mặt đau đớn, mảy mui thật chặt, chứng tỏ những điều nàng nói đều là những uất ức trong lòng nàng.

"Nếu ta ra tay, chỉ sợ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng, nói không chừng kết quả của Hoa Thiên Nhụy....." Lạc Tử Mộng có vẻ dăm chiêu hìn chăm chăm về mặt biến hoá của nàng.

Nghe thấy Lạc Tử Mộng nói như vậy, Mị phu nhân thu lại hồi tưởng cúi đầu tự lẩm bẩm: "Thật ra thì..... nàng là muội muội của hần, ta không nên có ý

nghe như vậy có đúng không? Thật ra ta cũng không muốn mạng của nàng, thật sự không có, ta chỉ không muốn nàng nói ta xuất thân từ thanh lâu, và chuyên quyến rũ nam tử, ta thật sự trong sạch, Thần Vương phi, người không tin ta ta? Ta thật sự trong sạch.”

Nàng mắt không chế cảm lấy tay Lạc Từ Mộng, không ngừng muốn chứng minh sự trong sạch của mình, khi nàng nhìn thấy con người sâu thẳm của Lạc Từ Mộng nhìn chăm chăm vào mình từ từ buông tay xuống nhỏ giọng nói: “Ta biết các người đều không tin ta.”

Nàng hít sâu một hơi sau chậm rãi đứng dậy nói: “Hôm nay quá rầy, ta đi về trước đây, nhưng Thần Vương phi không nên để mắc kệ ly gián của nàng ta.”

“Ta tin!”

Không biết làm sao, lúc Mị phu nhân xoay người rời đi, nàng ở sau lưng nàng ta kiên định nói ra hai chữ này.

Sống lưng Mị phu nhân chợt cứng đờ, ngay say đó đôi mắt đầm lệ mông lung, nàng không quay đầu lại, chỉ giơ tay lên xoa xoa khoé mắt của mình, sau đó nói: “Cảm ơn.”

Đối với nàng hiện tại mà nói, tin tưởng hai chữ này với bất cứ thứ gì đều quan trọng hơn.

Mấy ngày sau, Lạc Từ Mộng sau khi uống trà với Mị phu nhân xong trở lại vương phủ, khi nàng nhìn thấy bày biện trong sân vương phủ trong lòng bỗng nhiên lộ bộ. Nàng nhận ra được, đây là hoa do Hoa Thiên Nhụy trồng, ngày đó ở phủ Tướng quân, nàng ta cố ý để cho nàng nhìn thấy rõ mấy bồn hoa này, nàng làm sao không nhớ rõ cơ chứ?

Nàng quả nhiên đợi không kịp.

“Vương phi.” Quý Vân Hạc liếc mắt nhìn những bông hoa kia sau đó kêu nàng một tiếng

Lạc Từ Mộng nhếch môi cười, xem ra ngay đến cả Quý Vân Hạc cũng nhận ra được.

Nàng tiến lên bước đến trước mấy bồn hoa nói: “Hoa đẹp như vậy từ đâu mang tới đây?”

Tần quân gia đi tới trước mặt Lạc Từ Mộng trả lời: “Vương phi, đây là hoa Vương gia mua ở chợ.”

“Hả? Vương gia từ lúc nào lại thích hoa cỏ như thế này?” Nàng âm thầm nhíu mày.

Vừa đúng lúc này, cửa thư phòng mở ra, Hàn Hạo Thần từ bên trong đi ra, thấy Lạc Từ Mộng mang theo Quý Vân Hạc và Liên Vân trở lại, ánh mắt hắn nhìn Quý Vân Hạc cũng bớt đi mấy phần địch ý. Đi tới bên người nàng hắn cung chiêu giơ tay lên vuốt ve tóc của nàng hỏi: “Thích không?”

“Tại sao lại muốn mua hoa?” Nàng ra vẻ cái gì cũng không biết nhìn Hàn Hạo Thần, còn Quý Vân Hạc và Liên Vân liếc nhau một cái cũng không nói gì nữa.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Đại Kết Cục 3

Hàn Hạo Thần mỉm cười nói: “Ta đang trên đường trở về phủ, nghe thấy người bán hàng rong gọi hoa này là Trường Tương Tư Thủ, còn chậu hoa này là tâm ý tương thông, cho nên ta liền quyết định mua nó về, cảm thấy nó rất có ý nghĩa.”

Lạc Từ Mộng nhếch môi chỉ tay vào bồn hoa kế tiếp hỏi: “Còn chậu hoa này thì sao?” Cho dù trong lòng nàng đã sớm có đáp án, nhưng nàng vẫn muốn biết hắn sẽ trả lời như thế nào.

“Bồn hoa này. Bởi vì ta muốn mua mấy loại hoa khác nhau, cho nên đã mua hết tất cả hoa ở đó về, hình như chậu hoa này gọi là Thanh Mai Trúc Mã.”

Quả nhiên là như thế, nàng đoán không sai.

Thanh Mai Trúc Mã, Tâm Ý Tương Thông, cho đến Trường Tương Tư Thủ.

Nếu vừa rồi nàng không nghe những lời Mị phu nhân nhắc nhở, có thể nàng đã trúng phải kế ly gián của Hoa Thiên Nhụy rồi.

Nàng ngồi xổm người, tay khẽ vuốt ve cánh hoa, nàng chăm chú nhìn chậu hoa, quả nhiên có khắc một chữ Nhụy, nếu nàng đoán không sai, mặt sau sẽ khắc một chữ Thần.

Nhưng nàng chọn cách tin tưởng hẳn, dựa vào tính cách của Hàn Hạo Thần, hẳn sẽ không tí mỉ đến mức nhìn khắp chậu hoa, nếu nàng sinh nghi, nhất định sẽ tí mỉ quan sát nó, sau đó sẽ giận dỗi Hàn Hạo Thần, nếu mọi chuyện diễn ra như vậy thật đúng là theo ý nàng ta.

"Sao vậy? Nàng có thích hay không?" Hàn Hạo Thần vẫn chưa hay biết gì.

Lạc Từ Mộng đứng dậy nói về: "Ta thích lắm. Nhưng mà."

"Nhưng mà cái gì?" Hàn Hạo Thần có chút khần trương. Trước giờ hẳn không biết cách lấy lòng người khác, việc mua hoa tặng nàng đã là một bước đột phá lớn.

Đĩ nhiên Lạc Từ Mộng hiểu hẳn đang nghĩ gì, nàng chỉ vào ngực hẳn nói: "Người nào là thanh mai trúc mã của chàng vậy? Ta nhớ rằng hồi nhỏ ta chưa từng gặp chàng, càng không có chuyện cùng Thần Vương điện hạ ngài cùng nhau lớn lên."

Hàn Hạo Thần ngẩn người, ngốc trệ nửa ngày mới chi ngộ đạo: "Vây. Vây ta sai người ta đem chậu kia đi nơi khác." Hẳn sợ Lạc Từ Mộng tức giận, liền lập tức giải thích, "Ta thật sự không có ý đó, ta không biết nàng thích hoa gì, lúc ấy trong đầu ta chỉ nghĩ đến việc mua hoa về tặng nàng, cho nên không nghĩ được gì nhiều."

Lạc Từ Mộng chấp tay ở sau lưng, làm mặt lạnh đi về phía Tầm Mộng Cư: "Ở cùng nhau lâu nay, ngay cả việc ta thích hoa gì chàng cũng không biết, chàng."

"Ta." Hàn Hạo Thần vội vàng đi theo hỏi: "Mộng Nhi, nàng thích hoa gì?"

"Hoa tuyết." Nàng có ý trêu chọc hẳn.

"Hoa tuyết? Đó là loại hoa gì?" Hàn Hạo Thần nhất thời không kịp phản ứng.

Một bên Tàn quân gia mới vừa đi tới, bên kia Tiểu Đông và Thiệu Tàn đã sớm cười đến thất ruột, bọn họ chưa bao giờ thấy qua vẻ mặt đáng yêu này của vương gia.

Quý Vân Hạc và Liên Vân cũng bật cười, bây giờ Quý Vân Hạc mới tin tưởng Hàn Hạo Thần thật tâm yêu Lạc Từ Mộng, có Hàn Hạo Thần chăm sóc, nhất định nàng sẽ hạnh phúc.

——* Dạ Ngưng Huyền —— tuyển phân cách *——

Vào lúc đêm khuya vắng người, Lạc Từ Mộng mặc một

Thân y phục dạ hành từ trong phòng bước ra, Quý Vân Hạc đã sớm đợi nàng ở bên ngoài.

Vốn nàng muốn động thủ sớm, nhưng nếu làm vào ban ngày sẽ khiến người khác chú ý, hàng đêm Hàn Hạo Thần đều ở bên cạnh nàng, nàng căn bản không có cách nào thoát thân. Cũng may tối nay Hàn Hạo Hữu phải tiếp đãi sứ thần của nước bạn, cho nên đã hạ chỉ mời Hàn Hạo Thần và Hoa Thiên Sóc vào cung. Hàn Hạo Thần nói có thể tối này hẳn sẽ không trở về phủ, nên Lạc Từ Mộng mới quyết định động thủ.

Mặc dù hơn một tháng đã trôi qua, đúng là nàng thật không muốn Hoa Thiên Nhụy đắc ý mỗi ngày.

“Vương phi, có thể đi được rồi.” Quý Vân Hạc nói.

“Ừ.” Lạc Từ Mộng gật đầu một cái.

Hộ vệ vương phủ canh phòng nghiêm ngặt, nhưng Lạc Từ Mộng và Quý Vân Hạc không phải dạng vừa, cho dù canh phòng nghiêm ngặt nhưng vẫn có kẻ hồ đồ thoát ra ngoài.

Đợi đến lúc đám hộ vệ giao ca, Quý Vân Hạc núp ở mặt tây tường rào chờ đợi thời cơ. Thấy thời gian không sai biệt lắm, Quý Vân Hạc mới lên tiếng: “Vương phi, đặc tội.” Sau đó hẳn vòng tay qua eo Lạc Từ Mộng nhảy lên.

Mị phu nhân từng tiết lộ cho nàng biết vị trí phòng của Hoa Thiên Nhụy, cho nên khi hai người tới phủ tướng quân đã nhanh chóng tìm được Hoa Thiên Nhụy. Đêm đã khuya, nàng ta đã sớm đi ngủ từ lâu. Hơn nữa nàng ta không biết võ công, nên khi Lạc Từ Mộng và Quý Vân Hạc tiến vào phòng nàng ta không hề phát hiện ra.

Lạc Từ Mộng nhìn gương mặt nàng ta hồi lâu, vốn không đành lòng động thủ, nhưng vừa nghĩ tới việc nàng ta muốn phá rối mối quan hệ tình cảm của nàng và Hàn Hạo Thần, liền khó có thể kiềm chế nổi tức giận.

“Vương phi.” Quý Vân Hạc thấy Lạc Từ Mộng suy nghĩ đến mất hồn, liền gọi một tiếng.

Lạc Từ Mộng gật đầu, nàng lấy từ bên hông ra một chai thuốc, đang lúc nàng chuẩn bị mở chai thuốc ra đổ vào miệng nàng ta, thì đột nhiên nàng phát hiện ra bên gối có đồ vật gì màu trắng. Nàng cầm nó lên nhìn, nhất thời nổi giận một lần nữa.

Đây là một con rối, phía trên có tên của nàng cùng ngày sinh tháng đẻ, mà Lạc Từ Mộng chưa bao giờ nói cho người khác biết ngày sinh tháng đẻ của mình, nàng nghĩ chắc hẳn nàng ta đã dựa vào sinh nhật của Hàn Hạo Thần để tính, hai người đã từng làm sinh nhật cùng nhau, lại không nghĩ đến Hoa

Thiên Nhụy sẽ làm việc này.

Trên ngực con rối cắm rất nhiều ngân châm, rõ ràng đây chính là dùng Vu thuật.

“Rất tốt!” Lạc Tử Mộng cười lạnh, sau đó ném con rối lên trên giường.

Nàng cũng không tin vào vu thuật, nàng sẽ không vứt bỏ nó đi, hơn nữa nàng tin tưởng, con rối này nhất định sẽ giúp được nàng.

Mặc dù nàng không tin vào vu thuật, nhưng nàng lại hoàn toàn tin tưởng vào tác dụng của thuốc, nàng nhếch môi cười lấy từ bên hông ra một bình thuốc khác. Lạc Tử Mộng không chút do dự thả đồ thuốc vào miệng nàng, không lâu sau lông mày Hoa Thiên Nhụy khẽ run lên, lúc này nàng mới cùng Quý Vân Hạc rời khỏi phủ tướng quân.

Hôm sau

Lạc Tử Mộng ngồi dưới gốc cây hóng mát, chợt nàng thấy Tiểu Đông hào hứng chạy về phía mình, vui vẻ cười đến vui.

“Chuyện gì mà ngươi vui mừng vậy?” Liên Vân tiến lên hỏi.

Tiểu Đông vừa cười vừa đi đến trước mặt ba người bọn họ nói: “Ta nói cho các ngươi biết một chuyện, có lẽ các ngươi sẽ không tin đâu, ha ha ha. . . .”

“Này! Đừng lãng phí thời gian, rốt cuộc ngươi có nói hay không?” Lạc Tử Mộng tức giận nói.

Quý Vân Hạc mím môi cười, kể từ lúc đi theo Lạc Tử Mộng, hắn phát hiện tính cách hắn cũng thoải mái hơn, không giống như lúc còn sống ở nước Ngàn Nguyệt bên cạnh Tử hoàng tử, hắn cứ phải đè nén bản thân mình lại. Lạc Tử Mộng hết sức coi trọng hắn, hơn nữa thật sự khiến hắn không có cảm giác được sủng ái mà lo sợ, nàng đối xử với mọi người hoàn toàn giống nhau. Hắn bắt đầu cười nhiều hơn, cũng cùng người trong phủ nói chuyện, mặc dù hắn không phải là người chủ động nói chuyện, nhưng khi người khác hỏi hắn nhất định sẽ trả lời.

Tiểu Đông hít sâu một hơi đè nén nỗi kích động trong lòng nói: “Vương phi, người biết hay không? Phủ tướng quân xảy ra chuyện lớn.”

Lạc Tử Mộng và Quý Vân Hạc liếc mắt nhìn nhau: “Phủ tướng quân xảy ra chuyện lớn gì?”

Tiểu Đông thấy Lạc Tử Mộng có vẻ hứng thú nghe, liền hưng phấn kể lại tin tức mình vừa nghe được: “Vương phi, nghe nói tối qua Hoa hồ ly đã qua đêm ở phủ tướng quân, mà hoàng thượng từng hạ chỉ, hai cha con bọn họ phải ở bên ngoài, hơn nữa tất cả tiền tiêu xài chỉ có thể dựa vào năng lực của mình mà kiếm được, Hoa hồ ly đã bị hoàng thượng phái người bắt trở lại hoàng cung.”

Liên Vân có chút khó hiểu, nàng vỗ đầu hỏi: “Sao hoàng thượng lại biết chuyện Hoa hồ ly qua đêm ở phủ tướng quân? Chẳng lẽ có người mật báo? Ở phủ tướng quân lại có người dám bán đứng chủ tử sao?”

Tiểu Đông nghe vậy bật cười: “Vốn là không biết, nhưng đêm qua tự nhiên Hoa hồ ly nổi dâm, nửa đêm canh ba vừa cỡi y phục trên người vừa chạy khắp vương phủ, trong miệng còn phát ra âm thanh rên rỉ, kết quả là khi nàng ta đi tới đình viện, lúc thấy một tên hộ vệ đang đứng canh ở đó, thế nhưng. . . . ha ha ha, thế nhưng nàng ta liền nhào về phía tên hộ vệ đó, tay bắt đầu sờ soạn cỡi y phục của hắn ra.”

“À?” Liên Vân nghe đến đây, mặt đã đỏ bừng.

Quý Vân Hạc không biết Lạc Tử Mộng đã cho Hoa Thiên Nhụy uống loại thuốc gì, một chiêu này của nàng thật khiến hắn được mở rộng tầm mắt.

Đây cũng là lần đầu tiên Lạc Tử Mộng dùng thử thuốc này, trước kia chỉ nghe Hồ Diên Sơn đề cập tới, nói chỉ cần nữ nhân uống vào sẽ khỏe mạnh vô cùng, hơn nữa còn có nhu cầu cấp bách với nam nhân. Lúc nàng yêu cầu hắn cho nàng loại thuốc này còn bị Hồ Diên Sơn cười nhạo, hắn nói có phải nàng chưa thành thân với Hồ Duyên Phong đã muốn gao nấu thành com.

Vì không muốn để cho Tiểu Đông sinh nghi, nên nàng cũng phải thể hiện một chút phản ứng của một nữ nhân khi nghe thấy chuyện này, vì vậy Lạc Tử Mộng hỏi “Hoa hồ ly chỉ là một tiểu cô nương mà thôi, sao nàng ta lại khỏe đến vậy? Chẳng lẽ hộ vệ kia thật sự bị nàng xé y phục?”

“Đâu chỉ dừng lại ở việc xé y phục.” Tiểu Đông nói xong hưng phấn bùng bùng, “Cũng không biết Hoa hồ ly bị làm sao, nàng ta rất khỏe, không chỉ cỡi bỏ y phục của mình, xé rách y phục của hộ vệ kia, sau đó.”

“Sau đó thế nào?” Lạc Tử Mộng có chút há hê.

“Sau đó hình như tất cả hộ vệ của phủ tướng quân đều bị nàng đè ở trên đất, bắt đầu tiến hành một màn xuân cung đồ thật sống động, lúc ấy cả đám hộ vệ đều hoảng loạn, không ai dám tin vào những gì mình đang chứng kiến. Đêm qua Hoa tướng quân ở trong cung, mọi người trong phủ nhận thấy tình thế có vẻ nghiêm trọng, liền vào cung bẩm báo sự tình với Hoa tướng quân, nên hoàng thượng mới biết chuyện Hoa hồ ly ở lại trong phủ tướng.”

“Ha ha ha. . . .” Lạc Tử Mộng ôm bụng cười đến nghiêng ngả, Hoa Thiên Nhụy xảy ra chuyện, nàng không có một chút gì thương cảm với nàng ta. Tưởng tượng thấy cảnh Hoa Thiên Nhụy đè lên người đám hộ vệ làm thế loại kia. . . . Bộ dáng phóng đảng, nàng cảm thấy thật sáng khoái.

Trên mặt Quý Vân Hạc đỏ ửng, thật không nghĩ đến loại thuốc kia lại lợi hại như thế, Vương Phi của bọn hắn ra tay cũng thật ngoan độc. Nhưng nhìn nàng không giống hạng người ác độc, từ nàng toát lên vẻ nghịch ngợm đáng yêu, đem đến cho người ta cảm giác yêu thích không thôi.

"Vương Gia biết không? Hẳn phản ứng ra sao?" Lạc Từ Mộng cười nửa ngày mới nhớ tới việc này.

Tiểu Đông cũng ngưng cười nói: "Vương Gia nghe xong, nửa ngày không lên tiếng, ngay cả Hoa tướng quân cũng không dám tin chuyện này lại xảy ra, mọi người đang suy đoán, có phải do nàng ta mộng du hay không? Mơ thấy mộng xuân nên mới làm vậy."

"Nàng ta có gào khóc kêu tên vương gia hay không?" Lạc Từ Mộng nhìn như tò mò nhưng trong lòng thầm cười hỏi.

Tiểu Đông kinh ngạc: "Làm sao vương phi biết?"

"Ta đương nhiên biết, nàng ta cả ngày lẫn đêm đều gọi tên vương gia, lúc mộng xuân không phải là sẽ kêu tên Thần hay sao?" Nàng nhún mày, nhưng Tiểu Đông nhìn ra nàng cũng không có ý tức giận.

"Hiện tại mọi việc sao rồi?" Thật khó khăn lắm Quý Vân Hạc mới mở miệng hỏi.

"Đúng rồi!" Tiểu Đông đột nhiên kêu lên, lập tức cả kinh nói: "Mới vừa rồi quên không nói một việc trọng yếu, lòng dạ Hoa hồ ly thật ác độc. Vì chuyện Hoa hồ ly làm trái thánh chỉ, nên hoàng thượng sai người lục soát phủ tướng quân, tra xét xem có còn chuyện gì mà hoàng thượng không biết hay không? Kết quả là tìm thấy ở trên giường của nàng ta thấy một con rối có viết tên của Vương phi, còn có cả ngày sinh tháng đẻ ở trên, khắp người con rối đó cắm đầy ngân châm. Ngay lúc này Hoa tướng quân cùng Hoa hồ ly đều đang ở trong hoàng cung tiếp nhận thẩm vấn, Vương Gia cũng đang ở trong cung."

Liên Vân nghe vậy nóng nảy nói: "Vương phi, phải làm gì đây, nàng ta dám dùng vu thuật để hại người?"

"Vân Hạc, cùng ta vào cung." Lạc Từ Mộng đứng dậy, vẻ mặt nghiêm túc, nàng chỉ muốn trả thù Hoa Thiên Nhụy, chứ không có nghĩ tới chuyện này sẽ liên lụy tới Hoa Thiên Sóc, vô luận như thế nào, Hoa Thiên Sóc không có làm sai chuyện gì, hẳn chỉ là một đại ca thương yêu muội muội mà thôi, hơn nữa hẳn đối với Hàn Hạo Thần mà nói, cũng đích xác là một nhân tài hiếm có.

Bên trong hoàng cung, Hàn Hạo Thần nghe nói Lạc Từ Mộng cũng đến, liền đi ra phía ngoài điện Kim Loan đi ra.

"Mộng nhi, sao nàng lại tới đây?" Hàn Hạo Thần thấy nàng đang đứng giữa trời nắng, trên trán mồ hôi đã rịn ra, hẳn lấy khăn lau mồ hôi cho nàng.

Lạc Từ Mộng nhìn xung quanh một chút sau đó nói: "Chuyện xảy ra ở phủ tướng quân ta đã nghe nói."

"Yên tâm đi, ta nhất định sẽ đòi lại công đạo cho nàng, bọn họ muốn hại nàng, đến cả vu thuật cũng giám dùng, từ nay Hoa gia sẽ biến mất ở nước Hàn Vũ." Hàn Hạo Thần nhìn Lạc Từ Mộng bảo đảm.

Lạc Từ Mộng lắc đầu nói: "Ta không sợ việc chàng không đòi công đạo cho ta, mà là. Ta hi vọng chàng có thể cầu tình với hoàng thượng không nên xử lý Hoa tướng quân, ta tin hẳn vô tội."

"Mộng nhi, nàng."

"Chàng đừng nghĩ lung tung." Thấy vẻ mặt của Hàn Hạo Thần, Lạc Từ Mộng cũng biết hẳn đang nghĩ cái gì, vì vậy cười nói: "Hắn là huynh đệ mấy chục năm với chàng, hai người đã cùng nhau trải qua biết bao khó khăn. Chàng nên nghĩ kỹ lại, không nên vì những chuyện mà muội muội hẳn làm mà vạ lây cho cả Hoa gia, dù sao Thiên Sóc cũng vô tội. Mặc dù đã có thánh chỉ, nhưng Hoa Thiên Nhụy vẫn trở về phủ tướng quân, đối với người muội muội này, hẳn không thể cứng rắn cự tuyệt, nàng ta là muội muội, của hẳn."

"Ý của nàng là, ta sẽ bảo vệ Hoa Thiên Sóc?" Hàn Hạo Thần muốn một lần nữa khẳng định.

Lạc Từ Mộng gật đầu.

Hàn Hạo Thần suy nghĩ một chút, sau đó mỉm cười, vươn tay ôm nàng thật chặt vào trong ngực. Mặt trời nhô lên cao, nhưng trái tim hẳn so với mặt trời càng thêm nóng bỏng. Hẳn biết, nàng đang nghĩ cho hắn, nàng vốn là người như vậy, cho dù bản thân mình chịu uất ức, cũng không muốn bởi vì mình mà ảnh hưởng đến hắn.

Nhưng lời nàng nói cũng đúng, Hoa Thiên Sóc là huynh đệ vào sinh ra tử cùng với hắn, chuyện vu thuật này không phải hẳn làm, vậy thì tạm thời bỏ qua cho hắn lần này, cũng cho Hoa gia một đường sống.

Hàn Hạo Thần trở lại Kim Loan điện sau đó lập tức tiến lên giải thích, khiến Hàn Hạo Hữu tha cho Hoa Thiên Sóc, nhưng việc làm của Hoa Thiên Nhụy không thể tha thứ. Hoa Thiên Sóc biết, nhất định là Lạc Từ Mộng đã thuyết phục Hàn Hạo Thần.

Lần này, Hoa Thiên Sóc có chút áy náy, muội muội của hắn dám làm mấy thể loại chuyện này, thân làm ca ca như hắn không thể dạy dỗ tốt, ngược lại hết lần này đến lần khác khoan dung tha thứ, cuối cùng rơi vào kết cục như ngày hôm nay, nhưng Lạc Từ Mộng vẫn thuyết phục Hàn Hạo Thần xin tha cho hắn.

Cuối cùng Hoa Thiên Nhụy bị nhốt vào Thiên Lao, không bị xử tử, nhưng nàng ta cũng sống không bằng chết. Sau khi tỉnh lại nhớ hết mọi chuyện xảy ra ngày hôm qua, nàng ta thật không muốn sống nữa, nhưng Thiên Lao canh phòng nghiêm ngặt, nàng ta muốn chết cũng không được. Hoa Thiên Sóc vô tội được thả ra ngoài, Hoa thừa tướng chỉ cảm thấy gia đình hẳn gặp phải kiếp nạn, hẳn cũng không dám ghi hận với Hàn Hạo Thần, bởi vì hắn biết rõ, những thứ này đều là nữ nhi của hắn gieo gió gặt bão.

Mà Lạc Từ Mộng thấy Hàn Hạo Thần tiến vào điện Kim Loan, nàng nhìn Quý Vân Hạc một cái, sau đó xoay người đi về phía tẩm cung của Hoa Thiên Lan.

Hoa Thiên Lan hiển nhiên là cực kỳ không hoan nghênh khi nhìn thấy Lạc Từ Mộng, nàng vẫn ăn mặc như cũ, sắc mặt tiều tụy, nhìn Lạc Từ Mộng nói: “Ngươi đến đây làm cái gì? Đến thăm ta sao?”

Lạc Từ Mộng cười một tiếng: “Lan phi nương nương, tính tình của cô càng ngày càng nóng nảy?”

“Ngươi muốn làm cái gì?” Hoa Thiên Lan giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Lạc Từ Mộng nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng ta, thừa dịp nàng ta chưa chuẩn bị, nàng lấy khăn lụa lau mặt cho nàng ta vừa nói: “Nhiều ngày không gặp, Lan phi nương nương ngày càng gầy đi, ngươi nhìn xem, tái nhợt khiến người đau lòng.”

Hoa Thiên Lan hất tay Lạc Từ Mộng ra, đang muốn nhào qua tóm nàng, lại bị Quý Vân Hạc chặn trước mặt Lạc Từ Mộng.

“Cút!” Nàng lớn tiếng gào thét.

“Được, ta lập tức rời đi, ngươi tiều tụy như vậy, cũng đừng lãng phí hơi sức, tránh lát nữa sẽ bị té xỉu, ta nghe nói nữ nhân trong lãnh cung không được phép gọi thái y.”

Lời nói của Lạc Từ Mộng khiến đầu ngón tay Lan phi phát run, sau khi Lạc Từ Mộng rời đi, nàng tức giận ném ly trà vỡ vụn trên mặt đất.

“Mới vừa rồi vương phi đã xuống tay với nàng ta?” Quý Vân Hạc nhỏ giọng hỏi.

Lạc Từ Mộng chuyển con mắt cười một tiếng: “Quả nhiên có tiến bộ, bị ngươi đoán ra rồi.”

Quý Vân Hạc cũng cười một tiếng, hẳn không tin tưởng nàng sẽ tốt bụng đi quan tâm sắc mặt Lan phi có tiều tụy hay không.

Lạc Từ Mộng cũng không giấu diếm, trực tiếp nói: “Không có gì, chỉ là từ nay về sau nàng ta không thể thị tẩm nữa rồi. Cho dù có cơ hội, nàng ta sẽ bị đau nửa người dưới đến mức không muốn sống nổi.”

Quý Vân Hạc lại một lần nữa đỏ bừng cả mặt, thủ đoạn của vương phi thật đúng là hiếm thấy, may mắn hẳn không có đắc tội với nàng, nếu không thật không biết nàng sẽ bỏ thuốc gì với hẳn.

Mấy ngày sau, Thiệu Tàn vội vã đi tới thư phòng của Hàn Hạo Thần, về mặt hẳn nặng nề gọi một tiếng: “Vương Gia.”

“Chuyện gì?”

“Thuộc hạ ra ngoài làm chút chuyện, liền nghe được hai hộ vệ trong phủ tướng quân đang bàn luận xôn xao.”

“Nói cái gì?”

“Bọn họ nói, vào ngày Tam tiểu thư xảy ra chuyện, bọn họ đã nhìn thấy có bóng dáng hai người bay qua. Lúc ấy bọn họ sợ Hoa tướng quân trách tội, cho nên cũng không dám nhiều lời.”

Trong lòng Hàn Hạo Thần dâng lên một cỗ dự cảm chẳng lành: “Hai bóng người?”

“Đạ, nghe bọn hắn nói, hai người kia một người giống Quý Vân Hạc, còn người kia giống Vương phi. Bởi vì lúc ấy ánh trăng vừa đúng lúc chiếu lên trên mặt bọn họ, cho nên hộ vệ kia mới nói vậy.”

Hàn Hạo Thần nhú mày, hẳn thật không biết chuyện Lạc Từ Mộng sẽ cùng Quý Vân Hạc rat ay, hơn nữa biểu hiện đêm đó của Hoa Thiên Nhụy quả thật bất thường, rõ ràng nàng ta đã bị hạ dược, chỉ là tất cả mọi người không ai có phát hiện ra mà thôi, chỉ nói nàng bị mộng du.

“Đã xử lý hai người kia chưa?” Hắn trầm giọng hỏi.

Thiệu Tàn nói: “Thuộc hạ sợ sẽ chuốc phải phiền toái, chỉ mới nhốt bọn họ ở trong rừng.”

“Xử lý sạch sẽ một chút.” Hàn Hạo Thần không hỏi nhiều. Bởi vì vô luận là người nào, đều không thể làm tổn thương nàng, dù chuyện kia thật sự là do nàng làm, đó cũng là do Hoa Thiên Nhụy tự gây nghiệt, không oán người được.

Nếu hẳn không thể đối phó với tỷ muội các nàng, mà Lạc Từ Mộng đã âm thầm làm mọi việc, vậy thì hẳn sẽ thay nàng khắc phục hậu quả, sẽ bảo vệ nàng chu toàn.

Thiệu Tàn cũng chưa từng hoài nghi lời nói của hai người hộ vệ kia, vì hắn từng tận mắt chứng kiến Lạc Từ Mộng dùng độc giết người.

Edit&Beta: Tinh Linh Tuyệt

Khoảng thời gian sau đó, cũng không biết Hàn Hạo Thần đã xảy ra chuyện gì, dường như sự vụ càng ngày càng nhiều, không phải đi xã giao thì cũng lại là thương nghị với các đại thần trong thư phòng, bây giờ thiên hạ đang thái bình mà? Hẳn bận việc gì chứ?

Nghi vấn của nàng đã được giải thích một cách nhanh chóng.

Ba tháng sau, trong Hoàng cung đột nhiên cho người tới “Mời” Lạc Tử Mộng vào cung học thêm. Thay vì nói là “Mời”, không bằng nói là thừa dịp khoảng thời gian này Hàn Hạo Thần không ở trong phủ muốn Lạc Tử Mộng vào trong cung. Liên Vân thấy tình hình như vậy, thì lập tức chạy đi tìm Hàn Hạo Thần, còn Quý Vân Hạc thì theo nàng vào cung.

Vào tới trong cung, Quý Vân Hạc chỉ có thể chờ ở ngoài điện. Hàn Hạo Hữu vẫn ngồi ở trên cao lẳng lặng nhìn Lạc Tử Mộng đứng giữa Thiên Điện.

“Hoàng thượng tìm ta có chuyện gì sao?” Lạc Tử Mộng cứ có cảm giác ánh mắt của hắn ta vừa mang theo sự tìm tòi, vừa mang theo cảm giác khó có thể tin.

Hàn Hạo Hữu lấy lại bình tĩnh sau đó hỏi: “Một tháng trước nàng đã từng gặp Lan phi đúng không?”

Trong lòng Lạc Tử Mộng thoáng hồi hộp một chút, sau đó nói: “Không có.”

Từ lâu tâm điện của Lan phi đã không còn nhiều người trông coi, trước cửa cũng chỉ có hai thị vệ, nhưng nàng nhớ rất rõ ràng, ngày hôm đó nàng đã làm bọn họ hôn mê, cho nên bọn họ hoàn toàn không thể biết nàng và Quý Vân Hạc đã đi vào đó.

Hàn Hạo Hữu nhú mày nói: “Nhưng Lan phi lại nói nàng đã đến gặp nàng ấy, hơn nữa làm hại thân thể của nàng ấy đều...” Hắn ta muốn nói lại thôi, chuyện này hơi khó mở miệng.

“Đều gì?” Lạc Tử Mộng hỏi ngược lại, “Hơn nữa tại sao Hoàng thượng lại nghe được những lời này của Lan Phi? Là nàng ta nói với Hoàng thượng, hay là Hoàng thượng lại lật lọng muốn thị tẩm nàng ta?”

“Làm càn!” Hàn Hạo Hữu tức giận, “Đừng ý vào việc trẫm nhân từ với nàng mà nàng có thể nói năng lỗ mãng.”

“Sao Hoàng thượng lại tức giận như vậy? Hơn nữa Hoàng thượng đối xử nhân từ với ta chỗ nào?” Lạc Tử Mộng nghĩ tới cảnh ngộ của mình thì chỉ hận không thể róc xương lóc thịt Lan Phi, nhưng thấy Hàn Hạo Hữu tức giận như vậy thì nàng cố trấn định nói, “Miệng vàng lời ngọc của Hoàng thượng đã nói rằng cấm túc Lan phi trong tâm cung, đồng thời biến vào lãnh cung, nhưng hôm nay lại nói Lan phi nói chuyện với Hoàng thượng, còn cô ý bắt ta tới đây chất vấn, đây là đạo lý gì vậy?”

Hàn Hạo Hữu giận đến cắn răng nghiền lợi: “Nàng có biết chỉ với những lời này của nàng trẫm đã có thể trị tội nàng rồi không?”

“Tội gì?”

“Tội chêm đầu.”

“Lý do?”

“Coi rẻ hoàng uy.”

“Ha ha ha...” Lạc Tử Mộng ngửa mặt lên trời cười to, “Hai người mang tội giết người thì được miễn tử, một người vô tội như ta lại bị bắt vào cung trị tội đã không nói vậy mà còn muốn chêm đầu nữa? Chẳng lẽ Hoàng thượng đang muốn lạm dụng quyền uy sao?”

“Cho nên bởi vì nàng không phục nên mới tự tiện làm chủ hại Lan phi và Nhụy Nhi sao?” Hàn Hạo Hữu giống như bắt được nhược điểm, đứng dậy đi tới trước mặt nàng nheo mắt nhìn nàng.

Nhưng lại không đoán được Lạc Tử Mộng lại không bị lừa, nàng thoải mái tiến lên một bước nói: “Hoàng thượng cũng không thể xử oan cho người khác được.”

Án đường của Hàn Hạo Hữu nhú chặt lại. Theo hắn thấy, Lạc Tử Mộng đã trở nên thành thực hơn, tâm tư cũng không dễ để cho người ta đoán được, hơn nữa lại khéo léo đến mức hắn ta khó có thể chống đỡ được.

Phí công công ở bên cạnh nhìn thấy tình hình như vậy lại cảm thấy sốt ruột không biết phải làm sao cho đúng, nếu để cho Hàn Hạo Thần biết hôm nay hai người bọn họ đối chọi gay gắt như thế này, chỉ sợ chuyện sẽ càng nghiêm trọng hơn.

“Nàng đang trách trẫm sao?” Hàn Hạo Hữu đột nhiên mở miệng hỏi.

Ánh mắt Lạc Tử Mộng thoáng dao động rồi lại lập tức khôi phục như thường: “Không dám, ngài là Hoàng thượng, có gì mà không thể chứ? Muốn giữ ai lại mà chẳng được?”

“Quả nhiên là không cam lòng?” Khóe môi Hàn Hạo Hữu khẽ nhếch lên, ánh mắt hắn ta nhìn Lạc Tử Mộng dường như còn chứa đựng một thứ tình cảm khác nữa.

“Hoàng thượng quá lo lắng rồi.” Bây giờ trong lòng Lạc Tử Mộng càng lúc càng không nắm chắc, không biết hắn ta có ý gì.

Hàn Hạo Hữu bật cười: “Rõ ràng là nàng không cam lòng. Không cam lòng vì trăm xử nhẹ cho tỷ muội Hoa gia, người đứng sau màn hạ độc thù ám sát nàng. Không cam lòng vì trăm nói không đi gặp Lan phi nhưng lại vẫn đi gặp. Không cam lòng vì cho đến nay trăm vẫn không hề có ý định lấy mạng của bọn họ, cho nên nàng mới tự mình ra tay, phải không?”

“Đúng, ta không cam lòng. Tại sao hai kẻ mang tội giết người mà vẫn có thể bảo toàn tính mạng? Tại sao Hoàng thượng muốn tha cho bọn họ hết lần này tới lần khác? Tại sao một người bị cảm tức mà còn có thể tới tố cáo với Hoàng thượng? Rốt cuộc là vì Hoàng thượng muốn nhắm vào ta hay là muốn nhắm vào chính Hoàng đế ruột thịt của mình?”

Câu nói sau cùng của Lạc Tử Mộng chính là một lời trúng đích.

Hắn ta thật sự không cam lòng, ngay từ lúc mới bắt đầu cũng đã không cam lòng nhường Lạc Tử Mộng cho Hàn Hạo Thần, rồi sau đó nhìn bọn họ như keo như sơn thì hắn lại càng không cam lòng. Đặc biệt là khi hắn ta biết được có khả năng là Hoa Thiên Nhụy và Hoa Thiên Lan đã bị Lạc Tử Mộng giờ thù đoạn thì hắn ta lại càng thích một Lạc Tử Mộng cơ trí quyết đoán, nhưng mà người hắn ta thích lại đã gả cho đệ đệ ruột của hắn ta.

Nhưng mà, hắn ta là Hoàng đế, hắn ta muốn dạng nữ nhân gì mà không thể có được? Ban đầu còn không phải là Kỳ phi cũng ngoan ngoãn trở thành phi tử của hắn ta sao, tại sao hắn ta lại phải tặng một nữ nhân đặc biệt như Lạc Tử Mộng cho Hàn Hạo Thần?

Bây giờ thiên hạ đã thái bình, hắn ta hoàn toàn không cần lo lắng không có ai thay hắn ta ra trận giết địch, cũng không cần lo lắng Hàn Hạo Thần và Hoa gia liên thủ. Với cục diện hiện tại, hắn ta tin tưởng Hoa Thiên Sóc tuyệt đối sẽ không ngã về phía Hàn Hạo Thần, lòng trung thành của y hắn là sẽ hướng về phía người làm Hoàng đế như hắn ta.

Hơn nữa, kể từ khi hắn ta biết Hàn Hạo Thần có lòng tạo phản, thì hắn ta đã bắt đầu có sự đề phòng. Muốn làm Hoàng đế ư, quả thật là chuyện hoang đường mà.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyết Quốc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 143: Đại Kết Cục 4

Hắn ta yên lặng nhìn Lạc Tử Mộng, trong đầu đã sớm bách chuyển thiên hồi, trăm mặc một hồi lâu, hắn ta trầm giọng nói: "Biết vì sao các nàng ấy không cần phải chết không?"

Lạc Tử Mộng nhìn hắn ta không nói gì.

Hắn ta chậm rãi nói tiếp: "Bởi vì Lan phi là nữ nhân của trăm, còn Nhụy Nhi lại là muội muội ruột của nàng ấy. Biết tại sao nàng phải nhận sự đối xử không công bằng như vậy không? Bởi vì nàng không phải là nữ nhân của trăm. . . ."

"Hoàng thượng. . . ." Lời nói của Hàn Hạo Hữu khiến Phí công công ở bên cạnh bị cả kinh đến nỗi thét lên một tiếng kinh hãi.

Vốn dĩ Lạc Tử Mộng đã có chút lơ mờ phát giác ra, nhưng khi thấy Phí công công khản trương như thế thì nàng mới ý thức tới tình thế nghiêm trọng. Hóa ra chất vấn nàng chỉ là để lấy cớ, mục đích chính là muốn nói với nàng, chỉ có làm nữ nhân của Hoàng đế là hắn ta, thì hắn ta mới cho thể trả lại công đạo cho nàng.

"Có phải là Hoàng thượng đã tự tin hơi quá rồi không? Tự tin quá mức chính là tự đại đấy. Hơn nữa đối với ta mà nói, bây giờ bọn họ chết hay là không chết cũng chẳng liên quan gì tới ta, bởi vì ta đã nghĩ thông suốt rồi, chỉ cần có thể ở chung một chỗ cùng với người mình yêu duy nhất suốt cuộc đời này thì những uất ức kia đều không là gì cả."

"Nàng. . . ." Hàn Hạo Hữu chưa bao giờ phải nhận sự thất bại lớn như vậy, mà nguyên nhân lại chính là một câu nói của nàng.

Nàng dám nói Hàn Hạo Thần là người duy nhất nàng yêu suốt cuộc đời này? Duy nhất? Hắn ta vẫn còn cho rằng dù thế nào đi nữa thì nàng cũng sẽ có một chút kỷ vọng với hắn ta, dù sao Hàn Hạo Thần cũng chỉ là Vương gia, còn hắn ta lại là Hoàng đế, nhưng mà một câu nói vừa rồi của nàng lại giống như chậu nước lạnh đổ xuống đầu hắn ta.

"Nếu như Hoàng thượng không còn chuyện gì khác, vậy đệ tức (em dâu) xin cáo lui trước!" Lạc Tử Mộng nói với Hàn Hạo Hữu một câu cuối cùng sau đó xoay người chuẩn bị rời đi.

Ai ngờ vừa mới xoay người, thì cánh tay đã bị Hàn Hạo Hữu nắm chặt kéo ngược lại khiến nàng ngã vào lồng ngực của hắn ta.

"Buông tay!" Lạc Tử Mộng càng không ngừng giãy giụa, căn bản là nàng không nghĩ ra tại sao Hàn Hạo Hữu lại đột nhiên có sự biến chuyển như vậy, hay là chính bản thân hắn vẫn luôn là người như vậy.

Đột nhiên nàng nhớ tới Hàn Hạo Thần đã từng nói, từ lúc

Hàn Hạo Hữu còn rất nhỏ thì đã có dã tâm bưng bưng muốn làm Hoàng đế, nếu không phải vì một câu nói của hần ta, thì mẫu phi của Hàn Hạo Thần cũng không nhất định phải chết.

Nghĩ tới thì Hàn Hạo Hữu ngoài mặt ôn tồn nho nhã nhưng cũng không phải giống như mọi người đã thấy, mặc dù Hàn Hạo Thần ngoài mặt lạnh lùng nhưng lại là người thiện tâm, còn hần ta thì lại hoàn toàn khác biệt.

“Hàn Hạo Hữu! Ngươi buông ta ra, nếu như để Hạo Thần biết được hành vi này của ngươi. . .”

“Thì như thế nào? Hần chỉ là một Vương gia, còn trẫm lại là Hoàng đế nắm giữ đại quyền sinh sát.”

“Hoàng đế thì sao chứ? Chẳng lẽ Hoàng đế thì đại biểu cho việc có thể máu lạnh vô tình? Có thể làm trái luân thường sao? Ngươi đừng quên, Hạo Thần là đệ đệ ruột của ngươi, nếu không phải chàng ấy luôn luôn trung thành và tận tâm với Hoàng thượng, thì Hoàng thượng cảm thấy dựa vào cái gì mà Hoàng thượng có thể ngồi lên cái vị trí Hoàng đế này hả?”

“Làm càn!” Tiếng nói rung trời của Hàn Hạo Hữu vang lên, khiến cho Phí công công ở bên cạnh sợ đến nỗi té quỵ xuống đất khổ sở cầu khẩn, “Hoàng thượng bớt giận, Hoàng thượng bớt giận, Vương phi nương nương cũng đừng nói nữa.”

“Sao ta không được nói nữa chứ? Hiện tại người làm sai là hần, còn là sai đến không có thuốc chữa, thế nhưng lại muốn đoạt thê tử của người khác, hơn nữa còn là đệ tức của mình, thật là buồn cười, đây là hành động của một Quân vương nên làm sao? Đệ đệ ruột liều mạng chiến đấu ở trên chiến trường vì hần nhiều năm như vậy, nhưng hần lại làm gì hả?”

“Đệ đệ ruột? Đệ đệ ruột thì sẽ không ngày đêm nghĩ tới ngôi vị Hoàng đế của trẫm.”

“Chàng ấy không có!”

“Không có? Hai tháng trước hần tự tập đại thần muốn mưu đồ chuyện tạo phản, hiện tại còn nói không có?”

“Ngươi nói vậy!” Dù thế nào Lạc Từ Mộng cũng không tin.

Đột nhiên, nàng nghe thấy tiếng đánh nhau ở bên ngoài, từng tiếng từng tiếng rõ ràng như thế.

“Nghe đi, hần hoàn toàn không hề bận tâm tới sự an toàn của nàng mà xông thẳng vào đây, đối với hần mà nói, ngôi vị Hoàng đế quan trọng hơn bất cứ cái gì.”

“Không thể nào, nếu như Hạo Thần mở đường máu xông vào đây, sao ngươi còn có thể bình tĩnh như thế?”

“Ngươi cho rằng cấm vệ quân của trẫm đều là người chết sao?” Hần tràn đầy tự tin nói tiếp, “Trẫm đã sớm bố trí cấm vệ quân và ảnh vệ mai phục xung quanh đây rồi, nếu hần tới đây thì chỉ có một kết quả, đó chính là ‘chết’!”

Chữ chết ở cuối câu hần ta thập phần dùng sức, hoàn toàn là nện ra từ trong kẽ răng, Lạc Từ Mộng nghe thấy mà toàn thân run lên.

Không được, nàng không thể để cho hần chết, hần không thể chết!

“Nàng muốn đi đâu?” Hàn Hạo Hữu giữ lấy cánh tay nàng không buông. “Hần đã không để ý tới sự sống chết của nàng, nàng cần gì phải quan tâm tới sự sống chết của hần? Đợi khi hần chết rồi, nàng cũng sẽ có thể hưởng thụ vinh hoa phú quý cùng với trẫm.”

“Ta cũng không lạ gì!” Lạc Từ Mộng trợn mắt trừng trừng, nghe tiếng chém giết ở bên ngoài, toàn thân nàng đều tâm hoảng ý loạn.

“Hôm nay nàng đã vào cung thì cũng đừng nghĩ tới chuyện bước ra ngoài, trừ phi chính miệng nàng nói với hần, nàng muốn là phi tử của trẫm.” Chỉ cần nàng làm phi tử của hần ta, thì hần ta sợ gì không thể ngồi vững trên chiếc long ý này? Nếu như Hàn Hạo Thần lại có dị tâm, hần ta sẽ lấy nàng làm con tin, hần ta tin rằng, có nàng, hần ta có thể ăn ngon ngủ yên.

Ai ngờ Lạc Từ Mộng lại giận dữ hét lên: “Vậy ta tình nguyện đi tìm cái chết cũng sẽ không gả cho một tên súc sinh, một tên súc sinh ngay cả mẫu thân của huynh đệ ruột thịt cũng không tha, một tên súc sinh cướp đoạt đệ tức của mình, một tên súc sinh lang tâm cầu phế chỉ biết tới ngôi vị Hoàng đế!”

“Câm miệng! Bóp!” Một cái bạt tai nặng nề đánh vào trên khuôn mặt của nàng, nàng mất trọng tâm, lao đảo ngã xuống theo tiếng bạt tai. Nhưng ngay tại khoảng khắc nàng ngã xuống đất thì bụng lại bắt đầu co rút đau đớn, từng cơn đau ập đến giống như loại đau đớn bị rút gân.

“Đau. . . quá. . .” Nàng té xuống đất, thì thầm từng tiếng trong miệng, không thể nói ra câu đầy đủ.

Hàn Hạo Hữu đang muốn tiến lên phía trước thì lại nghe thấy bên ngoài báo lại: “Hoàng thượng, không xong rồi! Thần vương gia đã bao vây toàn bộ Thiên Điện, yêu cầu ngài giao Thần vương phi ra.”

Hàn Hạo Hữu kinh hãi, rõ ràng hần ta đã cho người mai phục thật ổn thỏa, tại sao lại như vậy? Hần ta bắt Lạc Từ Mộng tới đây ngoại trừ vì muốn khiến cho nàng chính miệng nói nàng nguyện ý ở lại bên cạnh hần ta, thì còn là vì muốn dẫn quân nhập cung, giết chết Hàn Hạo Thần khiến hần trở tay không

kip, nhưng mà tại sao bây giờ lại trở thành như vậy?

Từ sau khi hấn ta bước lên ngôi vị Hoàng đế thì hấn ta vẫn luôn phải cẩn thận đề phòng mọi thứ, nhưng không ngờ Hàn Hạo Thần vẫn còn muốn đoạt Hoàng vị của hấn ta!

"Đau." Trên trán Lạc Từ Mộng toát ra một tầng mồ hôi dày đặc, sắc mặt trắng bệch rất dọa người.

Phí công công bị dọa sợ đến nỗi tay chân luống cuống, nhưng lại lặng lẽ vòng qua Hàn Hạo Hữu đang kinh ngạc đến ngây người ở bên cạnh bỏ tới trước mặt Lạc Từ Mộng: "Vương phi nương nương, ngài sao vậy?"

"Bụng. Rất là đau."

"Bụng?" Phí công công kinh hãi, vội vén làn váy của nàng lên, vừa vận nhìn thấy trên váy đúng là đang rỉ máu, chẳng lẽ là đã có thai cho nên.

"Hoàng thượng, Hoàng thượng!" Phí công công vội vã kêu to, "Ngài mau chạy đi, nếu để Vương gia nhìn thấy tình huống này, ngài nhất định sẽ không xong."

"Trốn? Trẫm là Hoàng đế! Thiên hạ này đều là của trẫm, tại sao trẫm phải trốn? Trẫm thật muốn xem thử hấn ta cần thiên hạ hay là cần vương phi của hấn!"

Mặc dù Lạc Từ Mộng đau đến mức mất đi thần trí, nhưng mà vẫn nghe hiểu được lời nói của hấn ta. Ý của hấn ta chính là

Muốn bắt nàng làm con tin để uy hiếp Hàn Hạo Thần, như vậy Hàn Hạo Thần không chỉ là không thể có được thiên hạ, mà còn có khả năng sẽ trở thành tù nhân.

Không được, nàng tuyệt đối không thể cho chuyện này xảy ra!

"Vương phi nương nương, ngài có nhện đau nhé, nô tài sẽ lập tức đi truyền ngự y." Rốt cuộc Phí công công vẫn không đành lòng, ông xem Lạc Từ Mộng giống như là nữ nhi của mình, sao có thể nhẫn tâm nhìn nàng vì vậy mà phải bỏ mạng chứ.

"Không được phép đi! Ngươi muốn đi đâu quân cho hấn sao?" Sắc mặt của Hàn Hạo Hữu đột nhiên trở nên dữ tợn, Phí công công bị dọa sợ đến mức không dám nhúc nhích dù chỉ một chút.

"Tất cả đều phải đi cùng trẫm!" Hàn Hạo Hữu vừa nói xong thì lập tức lôi kéo hai người bọn họ muốn đi ra ngoài, hấn ta dự định sẽ trao đổi điều kiện với Hàn Hạo Thần.

Nhưng hấn ta mới vừa bước lên trước hai bước thì cửa chính Thiên Điện đã bị người ta một cước đá văng. Trên người Hàn Hạo Thần tím đầy máu tươi, bên cạnh còn có Thiệu Tần và Quý Vân Hạc đi theo, khi hấn nhìn thấy Lạc Từ Mộng bị Hàn Hạo Hữu bắt giữ, sắc mặt nàng đã trắng bệch thì đáy lòng bỗng thất chặt đau đớn.

Là do hấn đã quá sợ hãi, trong khoảng thời gian này lại không phải trọng binh bảo vệ nàng, hấn cho rằng Hàn Hạo Hữu vẫn còn chút nhân tính, sẽ không dám thương nàng, nhưng hấn đã nghĩ sai rồi.

Trong khoảng thời gian này, Hàn Hạo Hữu vẫn luôn chèn ép người của hấn, hấn biết là hấn ta đang chuẩn bị muốn trừ bỏ hấn. Bây giờ thiên hạ đã được bình định, hấn ta cho rằng có thể ngồi vững trên long ý, cho nên sợ hấn cầm binh sẽ nâng cao thân phận của hấn làm suy yếu thế lực của hấn ta.

Vốn dĩ hấn không có ý định tranh ngôi vị Hoàng đế với hấn ta, nhưng mà hấn ta lại hết lần này tới lần khác bức bách hấn khiến cho hấn không thể không phản kích.

Chủ yếu nhất là, khi xảy ra vụ việc Hoa Thiên Nhụy và Hoa Thiên Lan liên kết muốn mưu sát Lạc Từ Mộng, thế nhưng hấn lại không có đủ sức để hai kẻ đó lên đoạn đầu đài, cho nên lại càng khiến cho hấn có thêm lòng tin và kiên định phản kích.

Chỉ khi có ngôi vị Hoàng đế thì hấn mới có thể bảo vệ nàng, chỉ khi có được ngôi vị Hoàng đế thì mới có thể khiến cho nàng không còn bị người ta ức hiếp nữa, chỉ khi có được ngôi vị Hoàng đế thì Hàn Hạo Hữu mới không còn có cơ hội phách lối.

Hấn vẫn luôn nhìn ra được. Hàn Hạo Hữu hoàn toàn chưa hết hy vọng với Lạc Từ Mộng, chỉ cần hấn ta còn ngồi trên Long ý một ngày, thì hấn ta vẫn nghĩ đủ mọi biện pháp để đoạt nàng đi.

Nhưng mà, hấn có thể không cần thiên hạ này, nhưng mà hấn không thể không có nàng.

Chỉ là, Hàn Hạo Hữu không tin hấn, cho nên mới có thể cho rằng sau khi xảy ra mấy chuyện liên quan tới Hoa Thiên Nhụy thì Hoa Thiên Sóc sẽ đứng về phía hấn ta, mà nếu như vậy thì hấn ta không còn phải sợ hãi nữa. Nhưng hấn ta lại không biết rằng, hấn chẳng những có Hoa Thiên Sóc, mà còn có Cỗ Doãn Hằng – thống lĩnh cấm vệ quân âm thầm tương trợ.

Cho nên tất cả những chuyện này đều là hấn ta ép hấn.

"Buông nàng ấy ra!" Máu tươi trên bảo kiếm của Hàn Hạo Thần vẫn còn nhỏ giọt, là bằng chứng cho trận chém giết mới vừa rồi. Chỉ có trong lòng Hàn Hạo Thần mới biết rõ, lúc nhìn thấy Lạc Từ Mộng bị hấn ta kiềm kẹp trong tay thì đáy lòng hấn cực kỳ run sợ.

Hàn Hạo Hữu hoàn toàn không nghĩ tới Hàn Hạo Thần sẽ mở đường máu xông thẳng vào đây nhanh như vậy, hắn ta cho rằng cấm vệ quân của hắn ta, thân binh của hắn ta có thể giúp hắn ta trực tiếp kết thúc tính mạng của Hàn Hạo Thần, nhưng không ngờ hiện thực hoàn toàn khác biệt.

“Tại sao. . . . Tại sao lại như vậy?” Hai tay của Hàn Hạo Hữu run rẩy rút một cây thủy thủ từ trong tay áo ra rồi đặt lên trên cổ Lạc Tử Mộng.

Hiện tại Lạc Tử Mộng đã đau đến nỗi hai chân đều đang run rẩy, muốn mở miệng, nhưng lại phát hiện mở được miệng mà lại không thể phát hiện ra âm thanh.

“Mộng nhi. . . . Ngươi mau buông nàng ấy ra!” Hàn Hạo Thần gào thét điên cuồng. Hắn đã thề sẽ không để nàng bị thương thêm lần nào nữa, nhưng không ngờ hiện tại lại khiến cho nàng rơi vào tình cảnh nghìn cân treo sợi tóc.

Quý Vân Hạc cũng rất sốt ruột, hắn dùng kiếm chỉ vào Hàn Hạo Hữu rồi nói: “Ngươi mau thả Vương phi ra, thân binh của ngươi cũng đã bỏ gian tà theo chính nghĩa, ngươi đừng tiếp tục chống cự vô ích nữa.”

Trong đầu Hàn Hạo Hữu nổ tung một tiếng, khó trách tiếng chém giết ở bên ngoài cho tới tận khi đến gần Thiên Điện thì mới vang lên, khó trách không có ai tới bẩm báo với hắn ta, thì ra là Cổ Doãn Hằng đã giao toàn quyền chỉ huy cấm vệ quân cho Hàn Hạo Thần.

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Đại Kết Cục 5

"Ha ha ha. Bỏ gian tà theo chính nghĩa?? Trẫm đường đường là Hoàng đế nước Hàn Vũ, ngươi chỉ đang ép cung mà thôi, ngươi nói ai là ai chính?"

"Thật sao? Ngươi cho rằng ngôi vị Hoàng đế của mình quang minh chính đại sao?"

Lời nói của hắn khiến Hàn Hạo Hữu ngây người.

"Ban đầu ai giờ thủ đoạn đoạt ngôi vị vốn thuộc về ta đây? Là mẫu phi của ai giờ mưu kế chiếm đoạt ân sủng của phụ hoàng rồi sát hại mẫu phi của Bôn vương? Là ai cho đệ đệ ruột của mình ra trận bán mạng? Ngươi nói rõ một chút, ai là ai chính?"

Phí công công cũng nhìn ra được, Hàn Hạo Thần không muốn đoạt ngôi, cũng không muốn giết Hàn Hạo Hữu nhưng Hàn Hạo Hữu lại ép sát từng bước không chừa đường lui nên mới tạo thành hậu quả trước mắt này.

Hàn Hạo Hữu bị Hàn Hạo Thần nói xong thì không biết nói gì, nhưng hắn ta không cam lòng, chuyển con mắt nhìn về phía nàng, hắn mới cảm thấy nắm chắc phần thắng nói: "Nhị đệ, cho ngươi hai sự lựa chọn, một là đâm một nhát vào ngực mình, hai là ta sẽ giết nàng."

Nàng cả kinh một thân mồ hôi, rõ ràng muốn Hàn Hạo Thần chết mà.

Nàng cố gắng muốn quay đầu muốn trừng hắn nhưng dao găm liền gác trên cổ nàng, nếu nàng quay đầu thì máu tươi sẽ chảy ròng ròng.

"Hàn Hạo Hữu, ta cảnh cáo ngươi buông nàng ra, nếu không ngươi sẽ hủy đường sống cuối cùng của mình."

Hàn Hạo Hữu không cử động chút nào, hắn ta biết, chỉ cần có nàng thì hắn sẽ không dám động, cho nên cười lạnh ra lệnh: "Hàn Hạo Thần, quyết định nhanh lên, ta đếm tới ba, nếu không người chết chính là nàng."

"Một!"

"Không cần, Mộng nhi..." Hắn có chút hoảng hốt, tất cả tướng sĩ đã bị ngăn cản ở ngoài cửa, cho nên bên trong chỉ có mấy người bọn họ.

Trừ Hàn Hạo Hữu ra thì tất cả mọi người kinh hoàng, bởi vì hắn ta như bị điên rồi, hay căn bản hắn ta đang gắng sức cuối cùng.

"Hai!" Nàng cảm thấy lưỡi dao đang gần thêm mấy phân, bụng dưới quần đau nhưng trên cổ cũng có cảm giác nhói nhói.

"Dừng tay." Hàn Hạo Thần kinh hô, sau đó bỏ bảo kiếm rơi xuống đất, lấy một thanh chủy chủ bên hông.

Nàng lại phát hiện ra, hai thanh chủy chủ này lại giống nhau, thoát nhìn như một người tặng. Mà hắn ta nhìn thấy thanh chủy chủ kia thì cứng đờ nhưng thùy chung vẫn không buông tay.

"Được. Ngươi phải tuân thủ lời hứa, nếu ta đâm một đao, mặc kệ có chết hay không, ngươi phải thả nàng ra."

"Được."

"Hạo Thần, không thể." Nàng chưa bao giờ nghĩ hấn lại dám bỏ cả mạng sống vì mình, nàng bắt chấp tất cả muốn giãy giụa nhưng chỉ cảm thấy lưỡi đao đâm sâu hơn.

"Mộng nhi, nàng phải chăm sóc mình thật tốt."

"Vương gia, không cần." Thiệu Tần và Quý Vân Hạc trăm miệng một lời.

Hàn Hạo Hữu không kịp đợi nữa, mở miệng kêu: "Ba!", nhưng khi Hàn Hạo Thần đang giương lên thì nàng xuất toàn lực bắn một giọt thuốc vào tay hấn, chũu chủ rơi bịch xuống đất.

Ba người còn đang kinh ngạc thì nàng nhân lúc hấn ta đang kinh ngạc thì giờ tay lên tặng hấn ta một giọt thuốc.

Nàng vốn không muốn làm như vậy, nhưng không làm không được, giọt thuốc này là trí mạng, chỉ cần đi vào khoang miệng là hết cách xoay chuyển, nàng mang bên người vì phòng thân nhưng chưa bao giờ nghĩ muốn giết người, thế nhưng hấn ta muốn người nàng yêu chết thì hấn ta chỉ có thể đi chết trước.

Vì nàng đã dùng hết một hơi sức lực nên cuối cùng hôn mê ngã xuống.

"Mộng nhi, nàng tỉnh lại....đừng làm ta sợ...."

Bên tai là giọng nói của người nào, khiến tim nàng như tê liệt đau đớn.

Ở bên trong tấm cung, Hàn Hạo Thần nắm tay nàng không buông, bên ngoài thì dọn dẹp thi thể.

"Ngự y! Ngự y chết hết đâu rồi?" Hấn vội vã kêu to.

"Ngự y tới." Quý Vân Hạc cơ hồ như xách theo ngự y phi thân bay đến.

"Vương phi....người...." Thái y ấp úng.

"Chúc mừng Vương gia, đây là hi mạch."

"Hi, hi mạch. Hi mạch." Mắt hấn tròn tròn, không thể tin được.

"Hi mạch? " Nàng cũng mờ mịt nhìn thái y.

"Đúng đúng, chính là hi mạch." Thái y khẳng định lần nữa.

Tất cả im lặng hồi lâu, sau đó là một mảnh kích động, mọi người vui mừng cười toét miệng chúc mừng, mà hấn ở một bên cũng tay chân luống cuống.

"Chúng ta có con rồi.....có con rồi....con của ta."

"Nhưng mới vừa rồi hoàng thượng....." Phí công công vừa nói lại phát hiện không đúng, vì vậy cái chính nói: "Hấn đánh Vương phi một bạt tai, Vương phi ngã xuống đất, trên người đầy máu."

Hàn Hạo Thần lập tức khẩn trương, tâm co quắp.

Ngự y vội vàng nói: "Mới vừa rồi Vương phi ngã xuống đất đã động thai khí, cho nên có dấu hiệu sinh non, nhưng may mà chữa trị kịp thời nên không có chuyện gì."

Nghe được câu này, mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

"Mộng nhi, nàng đã tỉnh?Nàng còn đau không?"Hấn đỡ nàng dậy hỏi, nàng lắc đầu, nằm nghỉ ngơi như vậy, quả nhiên tốt hơn nhiều.

"Mộng nhi, nàng biết không, nàng có thai."

Nhìn bộ dáng của hấn có chút dờ khóc dờ cười.

"Đó là đứa con của thiếp."

"Đó là của chúng ta, một mình nàng có thể sinh sao?"

Hai gò má nàng ửng hồng, giờ là lúc nào rồi lại còn nói thế vì vậy nàng không khách khí nói: "Chàng mới nói con của mình, vậy một mình chàng có thể sinh sao?"

"Ha ha ha." Cả phòng cười ầm lên.

Ai ngờ hấn lại ôm chầm lấy nàng, hôn nàng, hoàn toàn không để ý đến mọi người.

“Này!Chàng làm gì thế?”Nàng lúng túng đẩy hắn ra, nhưng mọi người lại tự giác lui ra ngoài.

“Thế nào?”Hắn nâng mặt nàng lên.

Nàng cắn môi khai báo thành thật.

“Thật ra thì Hoa Thiên Nhụy cho ta còn có Lan phi và thiếp.....”

“Ta biết rõ.”

“Chàng biết?”, nàng kinh ngạc nhìn hắn, “Vậy chàng có thấy thiếp quá ác độc không?”

“Sẽ không!Nàng thiện lương nhất, họ đáng bị thế.”

“Hạo Thần. thiếp chỉ cảm thấy mình quá ác độc, cho nên không dám nói, thật sự thiếp chỉ muốn giáo huấn Hoa Thiên Nhụy một chút.”

“Ừ, ta hiểu rõ, nàng không làm sai.”

“Ngoan, đốt lát nữa tắm rửa xong, sau đó ngủ một giấc, đừng nghĩ chuyện khác, ta sẽ không để cho nàng chịu uất ức.”Người hắn yêu nên là người hạnh phúc nhất thế giới này.

Nước không thể một ngày không có vua, sau khi Hạo Hữu băng hà, chúng thần đề nghị Hạo Thần thừa kế ngôi vị, nhưng hắn nghĩ nên để thân thể nàng bình phục mới cử hành nghi thức.

Năm ngày sau, nhìn văn võ bá quan trong điện Kim Loan, nàng cảm thấy mình như nằm mơ, nàng lại được làm hoàng hậu!

Một buổi đêm, hắn nằm trên giường vuốt ve bụng nàng.

“Mộng nhi. thật không thể được sao?”

“Không thể!”Nàng dứt khoát.

Hắn chép miệng làm nũng: “Ta sẽ cẩn thận một chút.....”

“Được.” Nàng vừa nói thế, hai mắt hắn toả sáng, nhưng nàng lại nói tiếp, “Thật ra thì bây giờ chàng là hoàng đế, hậu cung có ba ngàn người, ai cũng có thể sinh đúng không?”

“Ta không phải ý này.”

“Ba ngày không nhin được, vậy mười tháng chàng nhất định đi ăn vụng. Nam nhân đúng là không nhờ vả được.”

Hắn ỷ khuất nói: “Đừng nóng giận, thật ra thì mười tháng thôi mà, ta có thể nhin được.....”

“Mộng nhi.....”

“Ừ.”

“Thương lượng được không?”

Nàng giật giật khoé môi, hình như cảnh tượng này đã có rồi, hắn muốn thương lượng cái gì?

“Nói.”

“Thật ra thì chúng ta có một đứa bé là đủ rồi, nhiều bé quá cũng không tiện.”

Mặt nàng lập tức xám lại, hắn đang nghĩ vì đứa bé hay vì mình?

Cái này là suy tính của động vật nửa thân dưới.

Mười tháng sau.

Nàng thế nhưng lại mang thai long phượng, đúng là song hi lâm môn, hắn không cần phải lo lắng chịu đựng lần nữa rồi.

Lại qua hai tháng sau, nàng đang chơi với bảo bảo, hắn bị lạnh nhạt, không cam lòng đi tới nói: “Mộng nhi, nàng đã lâu không như vậy với ta rồi.”

Hắn cầm tay nàng để lên mặt mình.

Ai ngờ nàng không khách khí rút tay về, “Chàng thì có gì chơi tốt, tránh ra.”

Hắn tức xám mặt lại, rống giận: “Vú nuôi.”

“Hoàng thượng!” Vú nuôi lập tức run rẩy đi vào, không phải chính mình không muốn ôm mà là hoàng hậu yêu thích mãi không buông tay.

“Ôm đứa bé lui xuống, về sau không cho phép quấy rầy buổi tối của trẫm và hoàng hậu.”

Lời của hắn khiến nàng đỏ mặt, hắn là muốn công khai chuyện bọn họ làm mỗi đêm sao?

Khi vú nuôi ôm hai đứa bé rời đi, hắn lập tức cởi quần áo nhào tới bên nàng. ...

Nàng lập tức hô to, “A!Chàng muốn làm cái gì?”

“Nàng nói xem.”

Nàng dĩ nhiên biết hắn muốn làm cái gì, bộ dáng của hắn như tám đời rồi chưa chạm qua nữ nhân.Hình như sắc tâm của hắn càng ngày càng tăng.

“Cái đồ lưu manh này!Tay để ở đâu thế hả?Tránh ra, lưu manh!”

“Chỉ đối với nàng thôi.” Chỉ mấy từ đơn giản, hắn đã làm cho nàng dừng lại, chỉ là trong khoảnh khắc đó hắn đã thành công chiếm đoạt.

“Đủ chưa?”Nàng cảm thấy mình mệt lả.

“Không đủ, phải bù lại một năm.”Hắn vừa ra sức vừa trả lời.

“Chàng chẳng phải là cảm thú sao?”

Ai ngờ hắn lại mặt dày nói: “Như vậy cũng tốt.”

Nàng lại mắng thầm trong lòng: cái người suy tính bằng nửa dưới, không đúng, hắn là nửa trên cũng suy tính, hơn nữa hành động trong ...

Tạm thời ngừng nghĩ, nàng tựa vào ngực hắn nói: “Hạo Thần.”

“Ừ.”

“Chàng yêu thiếp sao?”

“Yêu.”

“Yêu nhiều không?”

“Thiên bất lão, khó khăn tuyệt tình.”

Lòng của nàng hơi lo sợ, nàng đưa tay vuốt gò má của hắn.

“Thật ra thì chưa bao giờ thiếp nghĩ sẽ gặp phải chàng.”

Hắn ôm chặt nàng trong ngực cười nhạt một tiếng: “Kiếp trước kiếp này, thật ra đã chỉ định.”

Kiếp trước..... kiếp này?

Nàng kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hắn, mà khoé môi hắn vẫn cuwoif như cũ.

Hắn Hạo Thần, ngàn năm sau, có thể ở chungvới chàng sao?

Mộng nhi, đời đời kiếp kiếp, ta là cái chuông tình của nàng.

-Hoàn-

Bạn đang đọc truyện *Tiểu Vương Phi Khuyên Quốc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.